

Giới thiệu Thiên Ngân

Bạn đang đọc truyện Thiên Ngân của tác giả Yến Minh trên trang đọc truyện online. Tại Hà Dương trấn dưới chân núi Côn Lôn, thiếu niên Dương Chân đã bỏ mạng trong một trận đại chiến. Nhưng bảy ngày sau khi chết lại có thể gặp kỳ tích phá mộ chui ra. Từ đó gia nhập vào chi phái Ngọc Tiêu Phong của Côn Lôn đại phái. Một năm sau, bởi vì thể chất cổ quái không thể luyện khí, lại thêm có người mật cáo rằng sư phụ hắn đã thu nhận đồ đệ trái quy định, rốt cục là hắn cùng sư phụ phải định ra một ước hẹn năm năm. Câu chuyện bắt đầu từ Vạn Thanh cốc, con đường tu luyện thành tiên gian nan trắc trở không dễ vượt qua, bởi vậy nó còn có một cái tên khác là "đường xuống hoàng tuyền"...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Huyết Yêu

Thông Châu nằm ở phía tây Cửu Châu của Trung Nguyên Đại Địa.

Dãy Côn Lôn Sơn nguy nga sừng sững, chọc trời xuyên mây, kéo dài hàng ngàn dặm, trông giống như một con rồng tung hoành từ nam sang bắc, ngạo nghễ với trời xanh, sơn xuyên linh khí hội tụ khí thế như đoạt thiên địa, thách thức tạo hóa.

Trên các đỉnh thuộc dãy Côn Lôn Sơn, băng tuyết phủ quanh năm, mây trắng bao quanh lưng chừng núi. Bên dưới là vực sâu cốc thẳm, cây cối um tùm xanh tươi vạn dặm.

Hết thảy những kỳ cảnh trong thiên địa đều như tập trung cả tại nơi hùng vĩ này, bởi vậy mới nói là "Côn lôn sơn thập lý bất đồng thiên". (Dãy Côn Lôn đi mười dặm thì bầu trời cảnh vật đã đổi khác).

Từ xưa tới nay, từ trên đỉnh cao của Côn Lôn Sơn tuyết vẫn tan chảy thành ba dòng sông lớn đổ vào Trung Nguyên, nuôi dưỡng ức triệu dân tình bá tánh của thần châu. Bởi thế, Côn Lôn Sơn từ cổ đã được coi là tiên sơn của Cửu Châu.

Thánh địa Tiên Phủ của giới đạo môn tu chân thuộc Côn Lôn phái cũng nằm trong Côn Lôn Sơn.

Côn Lôn phái là môn phái có lịch sử lâu đời, đã tồn tại từ hơn ba ngàn năm trước, có thể coi là đứng đầu chính đạo của Trung thổ đương thời. Trong trận Thần chiến từ thời thượng cổ, sau khi Bát Chu Sơn sụp lở, cửu châu đại loạn, Huyền tông chia thiên hạ thành ba phần. Tổ sư sáng lập ra Côn Lôn phái coi như tạo ra huyền tông sơ khai thời thượng cổ là Ngọc Đình Chân Nhân đã dùng đại pháp lực thần thông tại Côn Lôn Sơn khai phá ra bảy mươi hai ngọn núi chọc trời, truyền lại cho môn nhân tiếp tục phát triển.

Sau đó chi phái của Tây Vương Mẫu đã theo tới Côn Lôn Tiên Phủ sử dụng một ngọn đũa tu luyện, Côn Lôn phái từ đó đàng hoàng trở thành đệ nhất đạo môn trong giới tu chân.

Ngọc Đình Chân Nhân công đức viên mãn, phi thăng về thiên giới.

Trải qua hơn ngàn năm tồn tại và phát triển, trong Côn Lôn Phái có ba chi phái cùng nhau đột khởi tại các ngọn Thái Hạo, Thiếu Hạo và Vương Mẫu. Ba ngọn núi này liền trở thành Tam Thánh Sơn, về sau trở thành ba tông phái là Đạo, Pháp, Thánh.

Cho tới ngày nay, môn hạ Côn Lôn phái lên tới hơn ba ngàn người, cao thủ như mây, uy chấn tam giới, cùng với Linh Tiêu phái ở Thiên Trụ Sơn và Thái Nhất môn ở Trung Nam tạo thành ba đại phái đứng đầu tại Trung thổ. Thậm chí còn được xếp ngang hàng với Thiên Phật tự trên Vân Đình Sơn và Thông Thiên các tại Bồng Lai trở thành ba môn phái cực lớn trong giới tu chân toàn thiên hạ.

Đương kim chủ môn của Đạo tông thuộc Côn Lôn phái là Nhất Nguyên Chân Nhân, của Pháp tông là Nhất Đức Chân Nhân, của Thánh tông là Cơ Hương Tiên Tử. Cả ba người đều có tu vi siêu phàm nhập thánh, xoay chuyển tạo hóa. Danh tiếng của Côn Lôn tam thánh hiện thời không có ai sánh kịp.

Đối với những người thường dân phàm tục dưới núi, các truyền thuyết về tiên đạo trên Côn Lôn Sơn trong lòng họ được sùng kính cực kỳ.

Cửu Châu thần thoại truyền thuyết lại bắt đầu mở ra một trang mới.

Nộ Giang, con sông chảy từ Côn Lôn Sơn kéo dài ngàn dặm xuống chân núi phía đông, bắt đầu từ Thông Châu thì chuyển mình chảy về hướng đông nam, qua Ung Châu và Cung Châu rồi đổ ra đông hải, nước chảy cuộn cuộn tới mấy ngàn dặm.

Vùng thượng du của Nộ Giang, nước chảy uốn lượn hiền hòa, hai bên bờ đầy cỏ thụ cao ngút, núi non trùng điệp. Xuôi về phía hạ du hơn năm trăm dặm chỉ có một đại trấn duy nhất là Lạc Thủy thành.

Hà Dương trấn lại nằm ở dưới chân núi cách Côn Lôn Sơn chừng hơn trăm dặm, ở bờ bắc vùng thượng du của Nộ Giang.

Những được liệu, cổ mộc ngàn năm, sơn cầm kỳ thú trong núi hấp dẫn các cánh buôn tụ tập tại bến sông Hà Dương, dần dà trở thành thị trấn, hai bên phía đông và phía tây lại lưu thông tới hai vùng đất đai màu mỡ tại trung du và thượng du của Nộ Giang.

Thị trấn hướng trục nam bắc thuận theo khe núi, núi sau sông trước, nhà cửa mọc lên chi chít, có cả trăm nơi để tụ tập mua bán. Ngay sát bến sông có một căn Quy Lai Khứ khách sạn, thương nhân qua lại không có ai là không biết.

Hai tầng lầu gác ầu ầu trong tán cổ thụ, chiếc cờ hiệu dài màu nâu treo tít trên cao đón gió tung bay, từ xa đã có thể nhìn thấy.

Trưa hôm nay, trời trong nắng ấm, cửa trấn đột nhiên xuất hiện hai hòa thượng một già một trẻ.

Hai người đều mặc áo cà sa màu nguyệt bạch, đi chậm chậm qua cổng vòm, nổi bật lên giữa đám phủ áo vải thô xin nơi bến sông. Lão hòa thượng hàng mi trắng dài rủ xuống mắt, khuôn mặt quắc thước, đáng vẻ trang nghiêm, tả thủ cầm một chuỗi la hán niệm châu sắc đỏ tươi, phong độ ung dung đích thị là một cao tăng đắc đạo.

Bên cạnh ông là một hòa thượng nhỏ tuổi da trắng mặt tròn vành vạnh, mi thanh mục tú, miệng tươi cười lộ hàm răng trắng bóc, đáng vẻ y như ông cụ non.

"Có khách tới kìa, còn ở đó ngủ gật!" Giọng nói sắc bén là của lão bản nương, tiếng nói đột nhiên vang lên đánh thức Dương Chân đang ngủ nơi bực cửa.

"Biết rồi, biết rồi." Dương Chân cầu nhàu dụi mắt, dè chừng liếc lão bản nương tại quầy hàng một cái, vắt chiếc khăn dài lên chạy ra ngoài hướng về phía bến sông mà nhìn ngó. Tức thì cảm thấy vô cùng thất vọng chẳng buồn quay đầu lại, kêu lên một giọng nặng nề.

"Tiểu thí chủ, làm phiền vậy!"

"Xin chào đại sư phụ." Dương Chân đứng yên bất chuyển bộ dạng để trả lễ, "Nhị vị đại sư phụ muốn ăn cơm hay là nghỉ lại?"

"Dám hỏi thí chủ, ở đây có thấy một người ngoại tộc tóc đỏ ăn mặc lòe loẹt đi qua hay không?" Lão hòa thượng khẽ niệm một tiếng phật pháp nhẹ nhàng hỏi thăm.

"Tóc đỏ, ngoại tộc?" Dương Chân tức thì tỏ ra đầy vẻ kinh ngạc, cặp mắt tinh linh chớp chớp, nghiêng đầu cố nhớ giấy lát, rốt cục lắc đầu.

"Là một con yêu quái!" Tiểu hòa thượng đứng bên cạnh cô ý làm ra vẻ hù dọa.

"Yêu quái?" Dương Chân há hốc miệng tới cả nửa ngày, đột nhiên nhìn thấy nét mặt của tiểu hòa thượng béo trắng này thoáng có vẻ cười cợt quái, tức thì minh bạch, liền chỉ về phía tây nói giọng bức tức: "Trên Côn Lôn Sơn có thần tiên, yêu quái dám mò tới Hà Dương trấn ta ư? Hừ!"

Lão hòa thượng cùng tiểu hòa thượng nhìn nhau một cái, không nhịn được cười phá lên.

"Tiểu Chân tử, lại bắt chuyện với hòa thượng nghèo rách đó làm chi, lại đây nào!" Giọng nói của lão bản nương không cao nhưng vẫn vang vọng từng hồi bên tai Dương Chân.

Lão hòa thượng tu vi cao thâm, nghe bà ta châm biếm mà chẳng hề biến sắc, có lẽ sớm đã quen với việc này, nhưng tiểu hòa thượng thì sa sầm mặt, thờ phờ nhìn vào phía trong khách sạn.

"Ặc, thi đến!" Dương Chân làm mặt quỷ với gã tiểu hòa thượng sau đó quay lại.

"Sư phụ, Linh Bảo đối rồi." Lúc này tiểu hòa thượng chột ngược mắt nói nhỏ.

"Người đã đạt tới cảnh giới tịnh thân mà vẫn còn tham thực dục, đúng là nghiệt đồ." Lão hòa thượng trừng mắt nhìn Linh Bảo một cái đầy vẻ yêu mến, vừa nói vừa cất bước theo Dương Chân tiến vào cửa khách sạn.

Trong khách sạn bố cục rộng rãi, lại đang lúc vắng vẻ, mấy chục chỗ ngồi cả lầu trên lầu dưới chỉ có lác đác mấy người.

"Hai ấm trà xanh, một bát mì rau." Dương Chân cao giọng ứng thanh, chạy vào bên trong.

Lão bản nương thấy có khách tới, miễn cưỡng làm mặt cười đánh tiếng chào hỏi, trong khi lão bản đang ngồi trên chiếc ghế cao bên cạnh khay khay bàn tính lại làm như không nghe thấy gì.

Hai sư đồ ngồi xuống chiếc bàn cạnh cửa, quay mặt ra ngoài đường, lác đác chỉ có mấy người bán rong cùng với phu khuôn vác.

"Tiểu Chân tử, đứng có đứng ngó ra đó, qua đây!" Lão bản nương đột nhiên nhớ ra cái gì đó, liền đứng dậy ngay tại quầy.

Dương Chân thu lại ánh mắt đang nhìn nơi đầu đường, chấn chỉnh thần sắc, trong lòng cảm thấy kì quái sao lão đầu kể chuyện hôm nay còn chưa tới, sự tích Huyền nữ nương nương bảy lần đầu thiên ma kia có thể nghe cả trăm lần mà không chán, liền ngoảnh đầu nhìn nụ cười đầy lợi lộc của lão bản nương, tinh thần chợt rung động, vội cẩn trọng chạy tới.

"Lão bản nương, có gì dặn dò?"

"Đây là lương tháng đầu..." Lão bản nương lấy ra một nắm tiền đồng thả lạch lạch trên mặt quầy.

"Phát, phát tiền công phải không?" Dương Chân còn đang cho rằng phải đi lấy cho lão bản nương cái gì đó, len lén hít vào một hơi, niềng sung sướng dâng lên tận óc. Phát tiền công! chiếc ngọc trăm mình hứa với Tiểu Du tỷ cuối cùng cũng có thể mua được rồi. Vừa tính toán, bất giác người cũng tung tăng tới gần quầy bàn.

"Chậm đã." Lão bản nương thu liềm nụ cười, đột nhiên đưa tay chặn lên nắm tiền đồng

"Nghe bọn người làm nói tháng này người vừa đánh vỡ ba cái bát, trừ đi mười hai đồng." Lão bản nương vừa nói vừa từ nắm tiền trên bàn gạt ra một ít.

"Người đến trễ hai lần, trừ đi sáu đồng nữa."

Dương Chân mắt thấy nắm tiền kia của mình đã hụt đi khá nhiều, cảm thấy đau lòng khôn tả, đưa ánh mắt cầu xin nhìn về phía lão bản đang khảy bàn tính ở bên cạnh chờ đợi, nhưng ánh mắt của ông ta chỉ lạnh lùng ra vẻ lực bất tòng tâm.

"Xong rồi, tám mươi hai đồng, Tiểu Chân từ người cầm lấy đi." Khuôn mặt tròn trịa như trái trứng ngỗng của lão bản nương lộ nét cười, lớp phấn dày bịch trên mặt giống như roi xuống mấy phân, đưa tay đẩy nắm tiền vào bàn tay run run của Dương Chân.

Lúc này, một gã bồi bàn tại khách sạn tới sát bên mình Dương Chân, cười nhạo hần một cái.

"Đáng ghét, vì cái gì mà cũng làm việc như vậy, tiền công lại ít bằng một nửa, chả lẽ lại vì ta ít tuổi hơn hay sao chứ?" Dương Chân trong lòng ngấm ngấm thỏa mãn, sự vui mừng lúc này đột nhiên trở thành lạnh ngắt, khuôn mặt gầy gò ngo ngoe, chẳng buồn giận nhận lấy đám tiền công, lại nhìn về phía khuôn mặt khiến vô số nam nhân trong trấn điên đảo kia của lão bản nương, cảm giác buồn nôn bất giác dâng lên tận cổ.

"À, phải rồi, một lát nữa qua nhà Quách đồ gia xem xem có thịt tươi không, nghe nói hết rồi phải không?" Lão bản nương vỗ xuống mặt quầy gọi với theo.

Dương Chân lí nhí ứng thanh, quãng chiếc ghế xuống chạy ra ngoài cửa.

"Thí chủ, đợi đã!"

Lão hòa thượng kia đang cầm chung trà khẽ nhấp một hớp, đột nhiên gọi Dương Chân đang định chạy đi trở lại. Thần tình lão vui vẻ thoải mái, làm như trà này chính là công phẩm thượng hạng vậy.

"Đại sư, người có gì dặn dò?" Dương Chân trong lòng nóng nảy nhưng vẫn lễ phép như trước, hướng mặt về phía trước chờ đợi.

Lão hòa thượng nhìn Dương Chân từ trên xuống dưới một lần, đầu mi ngưng đọng, nhẹ nhàng nói: "Thí chủ ẩn đường nổi vết đen, sắp có huyết quang tai kiếp, không nên đi ra ngoài..."

Dương Chân đột nhiên há miệng cứng lưỡi, không biết nói gì cho phải.

Tiểu hòa thượng Linh Bảo kia đang cầm bát mì, cúi đầu húp sột soạt, nghe lời liền nhìn sư phụ đầy vẻ kỳ quái, hai sợi mì rau còn lửng lơ ở bên mép.

"Lão hòa thượng này nói năng lung tung gì thế, tên Tiểu Chân kệ ông ta đi, mau đi làm việc đi!" Lão bản nương xen vào, giọng nói đầy vẻ thúc giục.

Dương Chân ứng thanh định chạy ra, lão hòa thượng kia lại nói:

"Thí chủ từ nhỏ đã mồ côi, số mệnh hay gặp tai họa, tuổi chừng mười hai, có phải chăng?"

Dương Chân dừng chân, đứng ngây người ra cả nửa ngày, quay đầu nhe răng nói: "Bói toán hả? Chu hạt tử (người mù họ Chu) ở phía đông trấn cũng có thể bói được cho ta vậy, hừ!" Nói đoạn liền chạy một mạch chẳng thấy đâu nữa.

Lão hòa thượng nhìn chăm chú bóng hình Dương Chân cho tới khi hần biến mất vào trong dòng người nơi đầu đường, rồi thở dài một cái.

"Sư phụ, Linh Bảo sao không biết người còn có thể bói số mạng vậy?" Linh Bảo lấy ống tay áo lau miệng, đưa cặp mắt tròn xoe thì thầm hỏi.

Lão hòa thượng thu hồi ánh mắt đang nhìn nơi đầu đường, gờ tay nhẹ nhàng vỗ vỗ vào đầu Linh Bảo, hạ giọng nói: "Ăn mau đi, huyết yêu Đa Di La kia chỉ ẩn náu trong vòng trăm dặm quanh đây thôi, truy đuổi cả ngàn dặm cũng có kết quả rồi."

"Chỉ sợ giống lần trước, lại chạy thoát mất..." Linh Bảo cười hi hi rồi nghiêng đầu tránh khỏi bàn tay của sư phụ.

"Ách xì!!!" thân hình gầy gò của Dương Chân co rúm lại trong chiếc áo đơn mỏng manh, hữu thủ cầm chắc một cái gì đó, vội vàng chạy xuyên qua đám hàng rong đang lục tục trở về, từ phía bắc thị trấn đi thẳng qua con đường nhỏ phía tây cho tới khi nhìn thấy chiều bài của hàng thịt họ Quách.

Hắn chợt dừng chân, một cái ngọc trăm vỡ ít nhất cũng phải ba trăm đồng, sự cất xén của lão bản nương đã khiến những tính toán tới rạc người của hắn

trở thành công cốc, rốt cục hẳn phải tự mình gọt giữa ra một cây mộc trầm, không biết Tiểu Du tỷ có nhận không? Liệu nàng có cười nhạo mình là một kẻ nghèo mặt hàng không?

Thế nhưng hai cha con bọn họ sau khi năm đó đã hỏa táng cha hẳn xong vẫn quan tâm giúp đỡ cho hai mẹ con hẳn, mà hẳn thì đâu phải là người chịu ơn không báo.

Trong lúc còn đang tính toán, lại chợt nương tượng bóng hình thướt tha ấy hiện ra trước mắt, hẳn liền lấy hết dũng khí định bước tới.

Đột nhiên một luồng âm phong quét qua bên thân, một người cao gầy mặc áo đỏ chạy qua rất nhanh, thần sắc vô cùng vội vã.

Dương Chân chợt ngoái lại, nhìn chăm chú vào bóng người vừa chạy đằng xa, mắt chớp chớp mấy cái. Mái tóc xo tung của người kia chẳng phải màu đỏ hay sao?

Hắn lẽ nào lại là yêu nhân mà hòa thượng kia đã nói?

Nghĩ tới đó, tim hẳn bắt giắc đập thành thịch.

Những tâm sự vừa mới rồi đều bị gạt ra sau, trong mắt chỉ còn lại bóng người màu đỏ phát phơ kia mà thôi.

Ngay cả chân cũng không tự chủ được tự nhiên bước theo.

Người kia chạy tới ngã tư, liền rẽ sang con đường phía đông, đó là con đường dẫn lên núi. Cách đây hơn nửa dặm có vài ngọn núi nhỏ bao quanh lấy một ngọn núi rất cao chu vi xung quanh tới hơn mười dặm. Trên núi có một tòa miếu sơn thần hoang phế từ lâu.

Dương Chân đứng trên bậc đá xanh nhẵn bóng, cảm nhận từng cơn gió núi quét qua người, nhìn lên bóng người đàn ông cao gầy đang leo thoăn thoắt trên sơn lộ, dần dần biến mất trong tầng cây rừng rậm rạp.

Hà Dương tiểu trấn là nơi hẳn sinh ra và lớn lên, từng tác đất đều quen thuộc vô cùng, sau khi mẹ hẳn cũng qua đời, cho dù cuộc sống của hẳn rất khó khăn túng quẫn nhưng hẳn vẫn cảm thấy rất yêu mến cái vẻ vừa an bình vừa nhiệt náo của địa phương này.

Công việc ở khách sạn tuyệt không nhẹ nhàng gì, từ nhỏ hẳn ta luôn luôn bị bắt nạt, bị bắt làm những công việc nặng nhọc, nhưng sự kiên nhẫn đặc hữu của một gã thiếu niên đã khiến hẳn nhẫn nhịn chịu đựng tất cả, ngoan cường mà sinh tồn.

Hơn nữa, nhưng kẻ hàng rong, những nhà buôn lưu động mỗi lần tới từ những nơi xa xôi đều đem theo biết bao thần bí cổ sự, điều đó cũng đủ làm hẳn quên đi những ám ức thường ngày, nhanh chóng mê mẩn với những chuyện của thế giới bên ngoài.

Nge nói yêu quái đối với người ta đều rất là đáng sợ, chọc trời khuấy nước, sinh linh đồ thần, nếu quả thực là yêu quái xuất hiện ở nơi này thì không biết sẽ phát sinh ra chuyện gì?

Nơi này có người mà hẳn căm ghét, cũng có người mà hẳn yêu mến... Trái tim không chịu an phận của hẳn chợt rung động, hẳn đột nhiên cảm thấy phải làm một cái gì đó, lại tưởng tượng ra những cổ sự phong trần kỳ hiệp mà hẳn đã nghe, cái đó gọi là anh hùng tìm cách cứu thế nhân.

Dừng thân một lát, gã thiếu niên đột nhiên chuyển người chạy ngược lại. Bởi không để ý, lúc qua đầu đường liền va vào một người làm đồ đạc rơi vỡ loảng xoảng, tức thì nổi lên một trận chửi bới âm ỉ. Dương Chân vội vội vàng vàng nhóm dậy xin lỗi liền mồm.

Đại hán kia lại chẳng chịu thôi, gờ tay tóm lấy Dương Chân ném hẳn văng ra xa hơn nửa trượng, suýt nữa đập vào làm đổ một gánh hàng rong, rốt cục lại dẫn tới một trận chửi bới nữa.

Hắn nằm co rúm như con tôm khô trên nền đá lạnh ngắt, toàn thân đau như dằm, nhưng không hề rên la tiếng nào, nghiêng răng ngồi dậy, thấy gã đại hán kia vẫn không chịu ngừng, liền vội vàng làm ra mặt cười ngây thơ hối lỗi, chỉ có hai bàn tay hẳn giấu trong tay áo là nắm chặt thành quyền đấm.

Người kia cảm thấy có chút vô vị, chửi lầm bầm mấy câu rồi xoay người bỏ đi.

Khi Dương Chân vừa mới lấy lại được tinh thần, ngẩng đầu lên chợt nhìn thấy hai cái đầu sáng bóng lấp lóa trước mắt.

Đưa hai cánh tay mềm mại hữu lực đỡ hẳn dậy, Linh Bảo hòa thượng cười hi hi nói: "Sự phụ bói cho người đúng thật đấy, hi hi"

Dương Chân ngoái đầu nhìn lại gã hán tử đã biến mất vào trong đám người, thảm than là xui xẻo, rồi phủi bụi đất trên người đột nhiên nói: "Đại sư, ta vừa mới thấy một gã quái nhân tóc đỏ."

Hai hòa thượng cả già lẫn trẻ thần sắc lộ vẻ khấn trương, đồng loạt nhìn hẳn hỏi: "Nó ở chỗ nào?"

Dương Chân liền vội vàng dẫn hai thầy trò hòa thượng chạy một mạch theo con đường quen thuộc lên đỉnh núi, tới tận cuối con sơn lộ quanh co rậm rạp thì nhìn thấy trong rừng cây rì rào thấp thoáng một góc tường cũ nát màu đỏ.

Chỗ này hẳn cực kỳ quen thuộc, mặt phía nam của sơn miếu là một vách đá rất cao, dưới chân là dòng Nộ Giang cuộn chảy, những lúc hẳn rồi rĩ rĩ thường rất thích cùng một người chạy tới nơi này ngắm sơn xuyên, thì thầm tâm sự, tưởng tượng ra thế giới rộng lớn bên ngoài.

Trên bầu trời nổi lên một trăng sấm ảm ỉ, gió lạnh vù vù thổi tới càng lúc càng mạnh, sắc trời đột nhiên trở lên u ám.

Núi rừng thường ngày đầy bách thú sinh linh vui đùa, dường như chẳng còn sinh khí.

Dương Chân ngẩng đầu nhìn lên trời, xuyên qua tán rừng bách xanh ngắt. Bầu trời xám ngắt như có chút hung dữ, sắp mưa rồi sao?

Lòng hần chợt do dự, chân liền dừng lại.

"Phổ Tế đại sư, hay là tiểu tử.. hay là..."

"Tiểu thí chủ, người có thể quay về rồi, lão nạp đã cảm nhận được nó." Phổ Tế đại sư khuôn mặt nghiêm trọng, hạ giọng nói.

"Cũng chỉ là một con tiểu yêu quái, hừ." Linh Bảo chợt như có vẻ chẳng thêm để ý, nghiêng đầu nhìn Dương Chân đầy vẻ chế diễu.

"Người..." Dương Chân bị tên Linh Bảo hòa thượng niên kỷ cũng chỉ tương đương kia đã kích, sắc mặt liền đỏ rần lên. Hần cực kỳ ghét bị người ta coi thường, chỉ là nhìn hai người bước đi, chân hần lại như mọc rễ tại chỗ, không nhúc nhích được nửa bước.

Đi theo hay là không theo?

"Oành" trên trời lại đánh xuống một luồng sét.

Màu trời âm ảm, cuồng phong thét gào, núi rừng bắt đầu nghiêng ngả, mây đen cuộn cuộn đầy trời.

Dương Chân đứng trên sườn núi nhìn ra, cái bóng mờ khổng lồ của Côn Lôn sơn tận chân trời phía tây cũng như có mấy phần uy nghiêm đáng sợ. Trong thị trấn dưới chân núi, đám người như những con kiến nhỏ vội vàng thu dọn đóng cửa hàng quán, lớp lớp chen nhau chạy qua chạy lại.

Trong lòng hần đột nhiên nhớ tới lúc trước khi mẹ hần quá đời, trên cái giường trong căn nhà nhỏ ngoài trấn phía tây, đã nắm lấy tay hần thều thào nói: "Con ơi, mẹ chịu chẳng nổi nữa rồi, con sau này chỉ có thể dựa vào chính khả năng của mình mà thôi... Con ơi, con nhất định phải kiên cường..."

Chuyện xưa hiển hiện trước mắt, trong người Dương Chân đột nhiên xông lên một luồng nhiệt khí, chạy lan ra khắp toàn thân.

Hần gần từng bước từng bước tiến lên phía trước.

Trong sơn thần miếu tối tăm u ám, cánh cửa mục nát mở toang, một người tóc tóc tai đỏ quạch đang tọa thiền ngay chính giữa, phía sau là tượng thần thổ địa phủ đầy bụi và mạng nhện, lớp vỏ đất bên ngoài đã bong ra từng mảng, chân rụng tay rời, cây đại mộc đầy quanh thân.

"Người rốt cục cũng đến rồi, Phổ Tế."

Người tóc đỏ chợt mở bừng cặp mắt đỏ khé, một quang huyết sát khí đột nhiên như bao trùm dày đặc cả trời đất, khuôn mặt anh tuấn tà dị của gã phảng phất vẻ hận thù.

Phổ Tế một mình bước chậm chậm đi vào trong miếu, chuỗi phật châu trong tay luân chuyển cực nhanh, hàng lông mày che rủ xuống mắt, miệng đều đều niệm kinh văn.

Một trăng phạn âm trầm trầm phiêu hốt tỏa ra khắp miếu, mùi đàn hương ngào ngạt, nhanh chóng đánh bật quang huyết sát khí.

Sau khi ngân một tiếng phạn văn dài lãnh lốt, Phổ Tế dừng lại trước miếu, hai tay khép lại, ánh mắt đầy vẻ độ lượng phát ra những luồng thanh quang an định thuần khiết vô cùng, tương như trời sắp cũng không hoảng, giống như có khả năng trấn áp hết thảy các loại khí chướng tà ma.

"Vật nằm trong tay ta, có bản lĩnh cứ xuất thủ." Đa Di La rung rung lấy ra Dương Chi Ngọc Bình trong tay, cười vẻ hung ác.

"A đi đã phật." cặp mắt dưới hàng mày trắng của Phổ Tế thoáng phát ra chút tinh quang. "Chỉ cần thí chủ phóng hạ chấp niệm, tất cả đều có thể vấn hồi."

"Gốc bồ đề này... Ồ không, linh căn của Bảo Long Thụ có thật là của Thiên Phật Tự người chăng?" Đa Di La ngang nhiên giơ tay, cầm ngọc bình đưa lên trước mặt thì thâm chất vẫn. "Vật này là bảo bối thượng cổ của chi phái Tây Vương Mẫu mới đúng, Thiên Phật Tự người đã thừa lúc hỗn loạn cướp đi, bản nhân bất quá chỉ là ăn miếng trả miếng mà thôi, ha ha..."

Phổ Tế khẽ biến sắc mặt, nhưng vẫn ung dung tự tại y như trước, thản nhiên nói: "Bảo vật chỉ thuộc về người có đức, lão nạp tuyệt không để đám tà ma yêu đạo các người chạm tay vào."

Không khí trong miếu đột nhiên trở thành nặng nề khó thở.

Đa Di La là đương kim hộ pháp của môn phái Huyết Ma Đạo trong ma môn, lấy yêu thân tu luyện Huyết ma pháp, đã tu luyện trăm năm trong Oan hồn hải khổ nhưng chưa đạt được đại thành. Ngẫu nhiên gã lại nghe được Bồ đề đại thụ của Thiên Phật tự trên Vân Đình Sơn có năng lực độ hóa yêu phách, sau đó liền dùng Huyết hồn pháp tiềm nhập vào Tịnh Thủy trì trên Vân Đình Sơn, chặt lấy linh căn (rễ thiêng) của bảo thụ, đã làm kinh động tới Hộ bảo thập phương đại trận của Thiên Phật tự nên bị trọng thương, phải bỏ đi một phần thần khí mới may mắn thoát được.

Thủ tọa Bồ đề viện của Thiên Phật tự Phổ Tế đại sư, thân mang trọng trách bảo hộ Vân Đình Sơn, ông ta suốt thời gian qua không hề ra ngoài giới tu

chân chỉ có thể 'văn kỳ danh bất kiến kỳ nhân' (nghe danh mà không thấy được người), lần này đã khiến cho tinh thần vốn phẳng lặng như nước của ông nổi giận phi thường, đích thân hạ sơn truy đuổi.

Hai người từ Vân Đình Sơn bắt đầu hành trình, xuôi nam ngược bắc vòng đi vòng lại liên tục đánh gần ngàn dặm, trước sau giao thủ hơn mười lần, Đa Di La thủy chung không có cách nào chạy thoát khỏi tầm truy đuổi.

Nguyên thân nguyên khí của gã đều bị đả thương, thương thế càng lúc càng trầm trọng, phải cố gắng tìm nơi hoang vắng để tu luyện, nếu không chỉ sợ hai năm năm tu vi cũng không giữ nổi. Gã ta trong lúc hoảng hốt mới chạy tới vùng Côn Lô Sơn, nào ngờ hòa thượng của Thiên Phật tự hoàn toàn chẳng chút chần chừ, đã truy đuổi tới ngay.

Gã tuy đi vào đạo yêu ma, nhưng tâm tính lại rất cao ngạo, hiện giờ đã bất chấp tất cả, quyết tìm sự sống từ trong cõi chết.

"Vậy sao?" mái tóc đỏ xõa tung của Đa Di La không gió mà bay phát phơ, khuôn mặt trắng bạch không chút huyết sắc của gã phát ra một nụ cười yêu dị, có mấy phần kiên quyết.

Tiếng ngọc lưu li vỡ giòn tan vang lên, trong tay gã chợt xuất hiện một quả cầu linh quang màu vàng nhạt, giống như một vật sống chui ngay vào lòng đất, trong nháy mắt, trên mặt đất chỉ còn lại mấy mảnh ngọc vỡ.

Phổ Tế đang trầm tĩnh quan sát hành động của Đa Di La, nhưng vẫn không kịp ngăn cản, con thịnh nộ chợt bùng phát không có cách gì cản nổi.

"Lừa lọc, động thủ đi."

Đa Di La vừa nói, toàn thân liền bao bọc một tầng huyết quang nhàn nhạt. Làn huyết quang vụt trở lên dày đặc khắp người, thuận theo thế đứng dậy của gã mà bắt đầu phát ra ánh sáng cuộn cuộn như sôi trào, râu tóc áo bào bay phất phất về liễu lĩnh, trông y như một vị Huyết mị ma thần.

Không gian trong miếu cũng trở thành một màu đỏ máu.

"Nghiệt chương, lão nạp cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải siêu độ ngươi vậy." Phổ Tế đột nhiên nhắm mắt, toàn thân bao bọc bởi một tầng hào quang màu trắng nhạt.

Vừa nói dứt lời, ống tay áo rộng của ông phát ra một chuỗi niệm châu vàng chói.

Trong sắc vàng lấp lánh, chuỗi La hán niệm châu xoay chuyển giữa chừng không, chợt hóa thành to lớn, tạo ra một chuỗi châu không lồ rực rỡ, phá không áp xuống thân hình của Đa Di La.

Khắp nơi trong ngoài căn miếu nhỏ tức thì phát ra hào quang Phật bảo chói lọi, màn huyết quang trở thành âm ẩm u ám.

Thân hình Đa Di La rung lên một cái, tiền hậu tả hữu đột nhiên xuất hiện tầng tầng lớp lớp hình ảnh, chốc lát hóa thành vô số huyết yêu phân thân, hình dạng giống như quỷ mị bay lên điên cuồng, phát ra từng luồng từng luồng lưu quang đỏ như máu như muốn phá tung vòng vây của Phật bảo.

"Lục đạo phục ma, Hồng (**)!"

Những hạt niệm châu khổng lồ đột nhiên sáng rực, trong tiếng phạn âm ngâm nga, pháp châu vàng chói luân phiên xoay chuyển nhấp nhô, nhanh chóng xoay quanh ngay bên trên đầu Đa Di La. Rồi liền tiếp phát ra những tiếng "Bốp bốp!", một đạo thuần dương pháp lực từ đó giáng xuống, linh quang trong trẻo như nước phát ra những khối cầu đuổi theo từng đạo huyết quang nhanh như chớp.

Hai luồng pháp lực khác màu nhanh chóng quán lấy nhau, khó mà phân biệt. Từng luồng ánh sáng vàng, đỏ va chạm liên tiếp, kinh khí phát ra cuộn cuộn.

Những tiếng Ầm Ầm vang lên, sơn miếu vốn đã lung lay cũ nát trong nháy mắt đổ sập xuống, từ quả cầu kim quang trên đỉnh núi, cuồng phong vù dập rồi bốc lên một vầng bụi lớn.

Linh Bảo hòa thượng la hoảng một tiếng, phi thân nhảy ra ngoài sân của sơn miếu, chợt nhìn thấy một cái bóng nhấp nhô xa xa phía bắc.

"Úy, người sao lại theo tới đây."

Dương Chân ôm đầu nấp sau một gốc cổ tùng ngàn năm trên sườn núi, run rẩy nhìn vào trận chiến trong miếu. Đột ngột nhìn thấy Linh Bảo giống như từ trên không hạ xuống liền hoảng hốt thất kinh.

"Người vừa bay... lẽ nào... lẽ nào người chính là thân tiên trên núi?"

"Như vậy có là gì, đúng là không có kiến thức." Linh Bảo cũng đã đứng đằng sau gốc đại thụ, nghe thấy lời hán liền nghiêng đầu nhìn bộ dạng kinh ngạc rụt rè có đôi chút sợ hãi của Dương Chân, há miệng cười ha ha lại nói: "Linh Bảo tu luyện Phật pháp, tự nhiên là có thần thông, còn thân tiên chân chính thì người sao có thể thấy được."

Dương chi ngọc bình, là chiếc bình ngọc có cấm cảnh dương liễu, bên trong chứa nước thánh. Trong kinh Phật, tương truyền là một bảo vật hân hữu chứa đựng sự sống của vạn vật. Độc giả có thể dễ dàng nhận ra bảo vật này nằm trong tay của Quan Thế Âm Bồ Tát từ tác phẩm kinh điển Tây Du Ký của Ngô Thừa Ân. Tuy nhiên cứ theo bối cảnh của truyện này thì có lẽ còn trước bối cảnh của Tây Du Ký nhiều lắm. (lời dịch giả).

(**) Chữ Hồng ở đây không phải là màu đỏ, mà là chữ "hồng" trong câu chú Án ma ni bát di hồng (OM MANI PADME HUNG). Một âm thần chú trong tiếng phạn.

Lúc này, phía trên rừng cây, bụi đất theo gió bay là tả khắp nơi.

Không gian lặng ngắt hồi lâu.

Đột nhiên trong đám hoang tàn của căn miếu ánh Phật quang lại bùng lên, một chuỗi la hán quang châu khổng lồ bay lên xoay chuyển giữa không trung. Một bóng người đang ngồi xếp bằng trong đó, phát ra linh quang lung linh hiển hòa, cực kỳ thần thánh.

Chợt một tiếng gào sắc nhọn nổi lên, một luồng huyết vân khổng lồ nhẹ nhàng múa vuốt bốc lên cuộn cuộn. Châu quang cùng huyết vân nhanh chóng quấn lấy nhau thành một khối.

Khắp rừng huyết vân liểu liểu, thần quang lấp lóa.

Trong khoảnh khắc, huyết vân từng mảng bay tứ tán, rồi lại chợt chia ra thành hàng trăm đạo huyết quang nhỏ trên trời, bao vây lấy luồng Phật quang đang che phủ Phổ Tế, từ tám hướng bắn vào. Nhật nguyệt đột nhiên như vô quang, cả trời rực màu vàng đỏ.

Pháp lực cuộn cuộn như sóng từng lớp từng lớp tràn ra xung quanh sơn ms, tiếng ầm ầm liên miên không dứt, khói bụi lại bốc lên đầy trời.

"Đó thực sự là năng lực của con người phát ra hay sao?" Dương Chân nhìn quang cảnh trên đỉnh núi mà hồn siêu phách lạc, hẳn ta có nằm mộng cũng chưa từng nghĩ tới pháp lực thần thông của con người lại có thể tần kỳ tới như vậy, nghĩ tới những truyện thần thoại cổ sự đã nghe, quang cảnh phải chăng cũng chỉ đến thế này là cùng?

Trước đây sau một ngày bận bịu, thân thể hẳn mệt mỏi nằm tại căn nhà nhỏ mà hẳn ở tạm, mỗi khi ngủ không được, trong lúc nửa mơ nửa tỉnh luôn luôn tưởng tượng ra mình trở thành du hiệp nghĩa sĩ hành tẩu khắp cửu châu, sở hữu một thân công phu thần kỳ cao thủ, không có ai dám khinh thường, người người đều ngưỡng mộ hẳn...

Trước mắt đây chẳng phải là những gì mình khao khát hay sao?

Một nỗi buồn bực khôn tả chợt dâng lên trong lòng hẳn, khiến hẳn không khỏi xao xuyến.

"Ha ha, đây là do sự phụ không muốn kinh động tới người trên Côn Lôn Sơn nên mới dùng chút ít pháp lực, những cảnh hoành tráng người còn chưa nhìn thấy đâu." Linh Bảo vẻ mặt rạng rỡ nhìn sự phụ đại triển thần uy, hận một nỗi không thể tự mình xông lên.

"Này, cái đó ta có thể học được không?" Dương Chân chần chừ giây lát rồi làm mặt cười nói.

"Chẳng lẽ người tình nguyện cạo đầu, giống như ta xuất gia làm hòa thượng hay sao?" Linh Bảo xoa xoa vào chiếc đầu bóng loáng của mình nghênh nghênh cười hỏi.

Dương Chân nhìn vào cái đầu tròn ửng bóng loáng của Linh Bảo, thần sắc trở nên gượng gạo, bất giác dịch ra xa gã mấy phân lấp bắp nói không ra tiếng. Lòng hẳn tuy mong muốn được như phi tiên, nhưng cũng biết là hòa thượng vốn cấm hết thất tình lục dục, cấm luật nghiêm minh, không ai được vi phạm.

Lúc này lòng hẳn như có sóng triều, mắt nhìn quảng sáng lấp lóa, tiếng nổ bên tai vẫn ầm ầm không dứt, nhất thời nhìn tới si ngốc.

Đột nhiên một vầng huyết quang phá miếu xông lên không, sắc vàng trở nên âm đậm.

"Sự phụ..." Linh Bảo vô cùng kinh hãi, la hoảng một tiếng rồi lại tự mình bịt miệng, khăn trương nhìn trừng trừng lên đỉnh núi.

"Đang!" một tiếng chuông vàng nặng nề ngân lên.

Trong khoảnh khắc, một luồng bát quang khổng lồ từ tư bay lên cao cả trăm trượng, nở ra Phật quang vạn trượng, y như vầng thái dương rơi xuống giữa trời, ánh sáng chiếu rọi cả ngọn Tiểu Đông Sơn, rực rỡ đất trời.

"Địa Tạng Bát..." Linh Bảo nắm chặt vạt áo, không nhìn được phát ra những tiếng lầm bầm.

Mặt mũi hai gã thiếu niên đều bị ánh sáng chiếu thành ra màu vàng đỏ lẫn lộn, ngay cả ánh mắt cũng như đầy rẫy ánh sáng, ngo ngẩn đứng nhìn dị tượng đầy trời.

Từ trong thị trấn dưới chân Tiểu Đông Sơn, chỉ thấy một cột sáng xông lên tận trời xuyên qua lớp lớp mây đen, bốn phương trời sấm giạt chớp lóa, mây bay khắp chốn, y như thần minh giáng thế.

Đám người tại Hà Dương trấn vội vàng chạy ra khỏi cửa, hướng về đỉnh núi phía đông không ngừng bái lạy, khăn vải thần tiên bỏ tất hiển linh cứu khổ

cứu nạn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Dương Chân

Bên bàn thịt, một đại hán thô hào đang dùng dao lọc xương rất thành thạo, đột nhiên ngừng làm việc, ngẩng đầu trừng mắt nhìn một cái, liền nổi giận định quát tướng lên.

"Quách đại thúc..." Dương Chân tựa hồ như phát khóc, nghẹn ngào nói.

Hai cha con Quách gia lạ lắm nhìn hán, vẻ mặt có mấy phần kinh ngạc.

"Tránh sang một bên, tránh sang bên!" Vừa lúc đại hán thấy bên cạnh có khách tới hàng, vừa nói vừa xua tay đuổi. "Phập!" một tiếng, con dao găm xuống bàn thịt, lưỡi dao bóng nhẫy phản chiếu ánh sáng lấp lóa.

Dương Chân cảm thấy túi thân vô cùng, vừa buồn vừa thẹn, trong lúc tâm hoảng ý loạn, hán hoàn toàn quên đi tình cảnh của bản thân. Tính quật cường từ sâu thẳm trong lòng lại bộc phát, hán lấy từ trong lòng ra một cái trâm cài nệm về phía thiếu nữ rồi xoay người chạy đi.

Thiếu nữ suýt nữa la lên kinh hãi, nhất miếng gỗ dưới đất lên mới phát hiện đó là một cây trâm cài tóc chạm khắc rất tinh mỹ, trên cây trâm tuy dính bùn đất nhưng vẫn vương vấn mùi thơm, thì ra là được làm từ gỗ từ đàn ngàn năm rất khó kiếm.

"Cha... hán, hình như đúng là Chân đệ." Thiếu nữ lầm rầm nói, ngẩng đầu tìm người nhưng chẳng biết đã biến mất theo hướng nào.

"Nói xằng! Lời cao tăng trên Vân Đình Sơn còn giả được sao?" Đại hán đã giao hàng cho khách xong liền buông con dao quay đầu lau mặt nói: "Ài.. mấy ngày trước, ta đích thân lên núi tìm kiếm, ngay cả mộ phần cũng chẳng biết nằm ở chỗ nào."

"Nhưng..." Thiếu nữ nâng chiếc trâm trong lòng bàn tay, thần sắc u ám, cặp mắt như bao phủ một màn hơi nước.

"Thôi đừng nghĩ ngợi nữa, tiểu tử đó số mạng đau khổ, như vậy có khi cũng tốt, đỡ cho lão tử phải lo lắng." Đại hán thở dài một hơi, rồi lại hươu đao chặt "phập phập" lên bàn thịt, liên tay làm việc.

Phó chợ vẫn huyền não tập nập như cũ, Dương Chân cũng chẳng biết bị dòng người nhốn nháo kia cuốn về phương nào, trong khi ấy Quách đồ phu (***) cùng con gái ông ta lại tiếp tục đón những khách hàng mới tới.

Trong trạng thái thất hồn lạc phách, Dương Chân bất giác đi tới chỗ vách đá nhìn xuống dòng Nộ Giang trên ngọn Tiểu Đông Sơn.

Ngẩng mặt nhìn vàng tịch dương, hán ngồi trên vách đá mặc cho gió thu quạt vào mặt, dòng Nộ Giang vẫn cuộn chảy không ngừng, tiếng sóng ào ào như giận dữ đổ dồn về chân trời xa xa.

Hán cứ ngơ ngẩn như vậy nhìn vào hư không, trời đất rộng lớn mà chỉ có một mình linh hồn của hán cô độc ai oán.

Lúc cha hán còn tại thế, hán thích nhất là đi theo ông học làm thợ mộc, cả ngày bận rộn chạy ngược chạy xuôi. Rồi một trận hỏa hoạn đã thiêu rụi mái nhà hạnh phúc của hán, cũng cướp luôn cả người cha tính tình cô độc mà chăm chỉ cần mẫn ấy.

Sau khi cha qua đời, trong khoảng thời gian chưa đầy mười năm, mẹ hán một vai gánh vác lo lắng gia đình, lại tay hồ tay lật dựng lên một căn nhà nhỏ, mỗi lần mưa gió lại rung lên bản bật, cũng do vậy mà sức khỏe mẹ hán càng lúc càng yếu.

Thế nhưng lúc đó hán còn quá non nớt để chung vai chia sẻ nỗi vất vả với gia đình, nếu không phải thường thường được người ta giúp đỡ, hai mẹ con hán căn bản chẳng có cách nào sống nổi qua ngày.

Một năm trước mẹ hán cũng qua đời, hán trở thành một kẻ bơ vơ lẻ loi. Sau khi hán khóc một trận thảm thiết thì bắt đầu lạng lẽ kiếm kế sinh nhai.

Hán đã mất đi chỗ nương tựa, chỉ còn cố gắng sống lay lắt mà chẳng biết tương lai sau này sẽ ra sao.

Mệnh hán đau khổ, lòng hán sầu thảm. Nghĩ tới đó, hán cảm thấy buồn bã cay đắng tới chẳng thiết sống nữa.

"Cha, mẹ vì sao mọi người lại bỏ rơi con, vì sao mọi người đều ức hiếp con? Hải nhi đã rất cố gắng mà... Tại sao ông trời lại không dung nạp hải nhi..." Dương Chân đột nhiên ngẩng mặt lên trời gào lớn lên, tiếng gào lúc đầu đầy uất hận vang vọng khắp nơi, về sau lại nghẹn ngào trầm đục, hai dòng nước mắt chảy xuống khuôn mặt bản thủ kéo thành hai vệt đen sì.

Tiếng gào ai oán của hấn hòa lẫn vào tiếng gió núi, bay xa, bay rất xa.

Không biết trải qua bao lâu, một cặp thần tiên nam nữ đột nhiên xuất hiện trên vách đá.

"Tiểu huynh đệ... tiểu huynh đệ..." Bá Vân Đình khẽ gọi.

Hai sư huynh muội sớm đã tới đỉnh núi tìm đến tàn tích của sơn miếu, chợt phát hiện một bầy thú lớn đủ loại quái dị chạy loạn xạ, thật khó mà tưởng tượng trong núi đầy áp một linh thần khí, khiến bọn họ kinh ngạc phi thường.

Lúc gã thiếu niên quay trở lại Tiểu Đông Sơn, tự nhiên cũng bị bọn họ phát hiện ra ngay.

"Ê, người bị điếc à." Tiểu Nguyệt Nhi thấy người này mãi không trả lời liền nổi giận.

Dương Chân lúc này mới ngoảnh đầu, ánh mắt đầy vẻ si dại nhìn hai người, khuôn mặt chẳng có chút biểu tình.

Thiếu nữ khoảng chừng hai mươi tuổi, tóc đen như mực, mi thanh mục tú như vẽ, toàn thân y phục màu tím càng làm nổi bật làn da trắng như bạch ngọc, nhẹ nhàng đứng giữa khu rừng khiến Dương Chân ngỡ là tiên nữ từ thiên cung hạ xuống phạm trần.

Lại nhìn nam tử bên cạnh, mũi cao, ngọc bảo, khuôn mặt hiền hậu, cái mũi thẳng có thần hòa với cặp mắt rất nhỏ nhắn, tỏ ra khí độ bất phàm, anh tuấn vô cùng.

Hai người đứng cùng một chỗ, siêu phàm thoát tục y như tiên thiên tới cõi trần.

Hắn lúc này mới minh bạch rõ ràng, những gì ở tiểu trấn mà hắn vẫn coi như bách linh phượng hoàng, so với hai người trước mắt đây, tẻ ra bất quá cũng chỉ là gà ri chó cỏ mà thôi.

Một lần u hương thanh nhã theo gió phát tới mặt, Dương Chân gãi đầu gãi tai, lại cúi đầu nhìn bản thân, trong lòng chợt có cảm giác tự ti hổ thẹn, chân bắt giác lùi lại một bước.

"Coi chừng" tiếng nói chưa dứt, một cách tay dài mạnh mẽ đã chụp lấy Dương Chân đang mất thăng bằng, kéo hắn lên trên.

Dương Chân suýt nữa thì rơi xuống vách đá, tim đập phình phịch không ngừng, hồi lâu sau hồn phách mới quay trở về, hắn liếc nhanh xuống dưới vách đá một cái, trong lòng vẫn còn rất sợ hãi.

"Sư huynh, mặc kệ cái gã khát cái râu râu rĩ rĩ này, chúng ta hồi sơn thôi." Tiểu Nguyệt Nhi đặc biệt tỏ ra mất kiên nhẫn.

Dương Chân đang định nói lời cảm ơn, nghe thấy vậy trong lòng chợt nhói một cái, từ từ quay đầu nhìn lại hai người như thần như tiên này, tinh thần chợt xao động, té ra trong mắt các người, ta chỉ là một gã khát cái?

Gã thiếu niên vừa thấy cay đắng, vừa cảm thấy thương xót cho bản thân, nhất thời ngay cả Bá Vân Đình hỏi cái gì hắn cũng chẳng để vào tai, ánh mắt hoảng hốt nhìn chăm chú vào cái tượng gỗ nhỏ nhỏ trong tay thiếu nữ. Hắn đột nhiên vùng dậy giật lấy tượng gỗ giận dữ nói: "Người tại sao lại lấy đồ của ta?"

Tiểu Nguyệt Nhi liền tiếp xua tay lùi lại, y như sợ gã thiếu niên làm bản tay của nàng vậy, miệng la lớn: "Tên khát cái dơ bẩn nhà người, tránh xa ta ra."

"Người..." Dương Chân cực kỳ giận dữ, mặt đỏ phừng phừng, toàn thân run lên bần bật, cảm thấy uất hận vô cùng, không cách gì phát tiết ra được.

Ánh mắt Bá Vân Đình chợt tỏ ra rất vui vẻ, tiến lên trước chụp lấy gã thiếu niên, vội vàng hỏi: "Người có phải họ Dương, tên chỉ có một chữ Chân, sống tại Hà Dương trấn chăng?"

Dương Chân vùng ra khỏi tay chàng ta, lại nhìn tới vẻ khác lạ của thiếu nữ đằng sau, hồi lâu mới hậm hực trả lời: "là ta thì đã sao?"

Bá Vân Đình đột nhiên cười lên ha hả nói: "Tiểu huynh đệ, ba năm trước, người đã từng gặp qua một người đến từ Côn Lôn Sơn tên là Tiểu Chân Nhân?"

Dương Chân khẽ run, trong đầu thấp thoáng hiện ra một đạo nhân áo xanh, nhưng trong ký ức khuôn mặt mờ ảo không rõ, câu chuyện cũ trước căn nhà lá chợt như nước chảy từ từ trở về trong hắn rõ ràng mồn một.

"Chú nhóc, thực không muốn theo ta lên núi tu đạo ư?"

"Không phải như vậy, ta phải ở cùng với mẹ ta."

"Người thực không muốn học thuật phi thiên, học đạo trường sinh bất tử ư?"

"... muốn. nhưng ta càng muốn ở cùng với mẹ của ta hơn."

"Hảo hài tử, chúng ta sẽ còn gặp lại, hãy ghi nhớ, ta họ Tiêu..."

Người ấy đã ra đi như vậy, chỉ lưu lại một hình bóng hư ảo nhạt nhòa.

"Cha làm sao vậy, lại nhận người thế này làm đệ tử, như vậy sao được." Tiêu Nguyệt Nhi phá tan luồng tư tưởng của Dương Chân, khuôn mặt vênh lên kênh kiệu nhìn xuống hai người Bá Vân Đình và Dương Chân.

"Các người... là do Tiêu chân nhân kia phải tới?" Trong lòng Dương Chân đột nhiên có một cảm giác rất khó tả, đưa ánh mắt phức tạp nhìn hai người.

Trong màn tâm tối chợt như có tia sáng chiếu qua, vận mạng của hắn phải chăng đã tới lúc có cơ hội thay đổi?

Bá Vân Đình nhìn về dãy Côn Lôn Sơn bao phủ bởi mây mờ nơi chân trời phía tây, từ từ hít vào một hơi rồi mới đáp lời: "Phải, rốt cục cũng tìm được người rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Nhập Môn

Tại căn nhà nhỏ bằng trúc, phía tây Hà Dương trấn.

Tắm rửa kỳ cọ qua loa, Dương Chân cởi bộ quần áo bẩn, mặc vào một bộ quần áo mới duy nhất chỉ để dành mặc mỗi khi tết đến rồi đẩy cửa bước ra. Hai sư huynh muội Bá Vân Đình đang chờ đợi hắn bên ngoài.

"Thật là còn chậm hơn con sên, á..." Tiêu Nguyệt Nhi ở cạnh sư huynh đang đứng khoanh tay nơi góc sân, giết thời giờ bằng cách ngắm nhìn một con kiến. Chợt như chẳng nhận ra người vừa tới, tức thì nét mặt giãn ra, nhìn chăm chăm tới ngõ ngách.

Dương Chân sau khi rửa ráy sơ sài, khuôn mặt liền lộ ra rõ ràng, mắt mũi linh động, trong nét ngây thơ lại có mấy phần đĩnh đạc, thân hình tuy ăn mặc đơn sơ nhưng so với lúc trước quả thực khác biệt một trời một vực.

Bá Vân Đình không ngừng gật đầu, tỏ vẻ rất hài lòng, chàng ta từ trước tới nay chưa từng hoài nghi nhãn quang của sư phụ.

Tiêu Nguyệt Nhi nhìn chăm chăm, đột nhiên ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Dương Chân hơi ngẩn người, sau đó mới phát hiện y phục của hắn rất không vừa với thân thể, chân tay đều ngắn cùn cùn, tức thì sắc mặt đỏ lựng, hận không tìm được chỗ nấp nào mà chui xuống.

Lúc này bóng chiều đã buông xuống.

Dương Chân chần chờ hồi lâu rồi mới gãi gãi đầu hỏi: "Ta thực phải theo các người lên Côn Lôn Sơn sao?"

Bá Vân Đình khẽ cười, hỏi ngược lại: "Người nói xem?"

Trước mắt Dương Chân lại thoáng hiện ra những khuôn mặt lạnh nhạt, tráo trở vô thường, trong lòng chợt nổi lên sự giận dữ, dù sao mình cũng chẳng còn gì vướng bận, cũng chẳng muốn lưu lại nơi thương tâm này nữa, nếu lên núi có thể học được một thân bản lãnh, để coi ai còn dám ức hiếp coi thường mình hay không?

Mãi nghĩ nghĩ ngợi ngợi, bất giác đứng nghệt ra một hồi.

"Hỏi xong thôi." Tiêu Nguyệt Nhân khẽ hô một tiếng, phát xuất kiếm quang, phóng lên không vọt đi trước.

"Cẩn thận nhé, đi nào." Bá Vân Đình tóm lấy Dương Chân kéo đi.

Dương Chân chỉ cảm thấy thân thể mình đột nhiên chùng xuống một cái, tức thì kinh hoàng, trời đất trước mắt như đảo lộn, quang cảnh biến đổi âm âm, người đã bay tả tả bên trên cánh rừng, dưới chân là hoa cỏ rục rờ, bên tai gió tạt ù ù, càng bay càng cao, lao thẳng về quãng mây phía tây.

Hai tay hắn ôm chặt cánh tay của Bá Vân Đình, hoa hết cả mắt mũi, hai chân run rẩy, trái tim như muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực, cả nửa ngày sau mới trấn tĩnh trở lại, cổ lẩy hết đứng khì nhìn xuống dưới.

Mặt đất rừng núi sông suối nhanh chóng bị bỏ lại đằng sau, dòng Nộ Giang biến thành một dải lụa màu trắng uốn lượn tí tấp, tiểu trấn yên bình nằm

tại khúc cong của dòng sông, tất cả đều trở nên nhỏ bé phi thường.

Lại ngẩng đầu nhìn ra phía trước, dãy Côn Lôn Sơn mờ mịt vô tận vắt ngang mặt đất, như đang tắm gội dưới ánh chiều tà của vàng tịch dương, hàng ngàn ngọn tuyết phong trắng phau phau nổi lên nhấp nhô, cao cao xuyên qua cả mây trời, giữa núi non mây bay liều liều, quang cảnh hùng tráng thật khó mà tưởng tượng.

Từ từ trấn tĩnh tinh thần, gã thiếu niên mới phát giác chân mình đang đạp lên một thanh kiếm màu trắng khổng lồ dài ước tới năm trượng, y như một dải ánh sáng lấp lánh chói mắt.

Mây khói vẫn vít trôi qua bên mình rồi nhanh chóng tụt lại đằng sau.

Bá Vân Đình ngự kiếm mang theo Dương Chân tiếp tục bay thẳng về hướng tây, từ từ thâm nhập vào vùng núi non trùng điệp, rồi xuyên vào trong biển mây dày đặc.

Đạo kiếm quang không ngừng xuyên qua mây gió, bay càng lúc càng nhanh, tưởng như bất kỳ lúc nào cũng có thể lao thẳng vào vách núi. Mắt Dương Chân như choáng ngợp, trong lúc còn đang thờ hồn hên chợt nghe thấy một tiếng quát lạnh lạnh: "Mở!"

Chỉ thấy đám sương mây cả ngàn dặm trước mắt phát ra một luồng sáng rực rỡ, mắt Dương Chân liền hoa lên một cái, đột nhiên mở rộng ra, một thế giới vô cùng thần kỳ hiển hiện ra ngay trước mặt.

Ngút tầm mắt của Dương Chân là một dãy núi khổng lồ cao chót vót hình dáng như thanh đao đang bừa đôi bầu trời, lại như phân bố hòa hợp với đất trời, thật là thần kỳ hiếm có.

Nhìn xuống bên dưới là vực sâu vạn trượng, ẩn hiện trong mây khói liều liều bất định lại càng thêm u ám thâm trầm; Nhìn lên phía trên là bầu trời, trong xanh vãn vãn.

Hai đạo kiếm quang một trước một sau lượn vòng bay qua đỉnh núi tuyết phủ trắng xóa phía tây bắc .

Lúc này nơi chân trời chỉ còn sót lại một ráng mây đỏ rực.

"Đến rồi." Bá Vân Đình đột nhiên nói.

"Quá... quá đẹp đi." Dương Chân không có cách nào sử dụng ngôn ngữ để diễn tả ra những gì hấn nhìn thấy.

"Hai ngọn núi cao nhất là Thái Hạo Phong và Thiếu Hạo Phong, ở giữa là Côn Lôn Tiên Phủ, còn ngọn núi lớn nhất ở phía tây là Vương Mẫu Phong." Bá Vân Đình đột nhiên dừng lại ở giữa chừng không, ngay bên ngoài ngọn núi.

"Thế chúng ta đi tới chỗ nào?" Dương Chân hỏi đầy vẻ hiếu kỳ.

"Ngọc Tiêu Phong." Bá Vân Đình thân nhiên cười, rồi nhanh chóng nói thêm: "Trừ Vương Mẫu Phong thì đó là nơi đẹp nhất, sau này cũng sẽ là nhà của người... xem kìa, sư phụ người đã tới rồi."

"Nhà..." tinh thần Dương Chân khẽ run rẩy, cõi lòng lạnh ngắt của hấn chợt dấy lên đôi chút ấm áp, hấn vừa lẩm nhẩm từ đó vừa nhìn theo hướng Bá Vân Đình chỉ. Từ trong mây khói liều liều, phía trước ngọn núi xuất hiện một người áo xanh.

"Mang về rồi đấy ư?" Giọng người vừa tới có một sức hút đặc biệt, lại mang một vẻ ung dung tự tại rất khó tả, khiến người ta chỉ nghe một lần là khó mà quên được.

"Đã đem về rồi, sư tôn." Bá Vân Đình vừa nói vừa ngự kiếm bay tới.

Qua mấy năm cách biệt, rốt cục Dương Chân lại gặp được Tiêu Vân Vong.

Tiêu Vân Vong ăn mặc giản dị, chân đi giày cao, thân hình mảnh khảnh, mái tóc dài để thả sau đầu được buộc nhẹ bằng một chiếc ngọc dải. Hiện tại ông đang chấp tay đứng giữa hư không, vẻ mặt tươi cười, phát ra khí độ như núi cao khiến người ta không khỏi sinh lòng ngưỡng mộ.

Dương Chân vừa mới nhìn thấy, chỉ nhìn một lần thôi, phong thái thân hình như hành vân lưu thủy kìa, không phải người ấy thì là ai?

Trong lúc hoảng hốt, hồi ức lần gặp đầu tiên cách đây ba năm lại ủa về trong hấn.

Thần thái ông vẫn phơi phới y như trước kia.

Tiêu Vân Vong sau khi nhận một lễ từ Bá Vân Đình, liền mỉm cười ra hiệu với hấn, ánh mắt đầy vẻ thương mến. Trong lòng Dương Chân chợt cảm thấy có một luồng hơi ấm từ từ lan tỏa khắp người.

Đối với tương lai, hấn đột nhiên tràn trề hy vọng, hoàn toàn chẳng còn chút nghi ngờ nào nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau, trên Ngọc Tiêu Phong.

Trời còn chưa sáng hẳn Dương Chân đã thức giấc, nặng nề ngồi dậy. Trong ánh sáng mờ mờ, hắn nhìn xung quanh. Nơi này là một căn phòng rất đặc biệt, trong phòng thanh nhã tinh khiết, phía trước bên trái giường ngủ là một cái cây cảnh, ngay đằng trước là một chiếc bàn, văn phòng tứ bảo đầy đủ. Đặc biệt hơn là có cửa sổ ở ba mặt, trên đỉnh đầu có một cái cửa sổ gọi là Thiên Song, trước mặt và phía bên phải cũng có cửa sổ gọi là Phong Song.

Đồ đạc trong phòng tất cả đều làm bằng gỗ thô, phát ra hương thơm nhẹ nhẹ, khiến cho người ta có cảm giác cực kỳ thuần khiết.

Hết thảy đều giống như trong một giấc mơ, Dương Chân bất giác ngồi ngẩn ra đó mất một lúc.

Hôm qua còn là một đứa trẻ bơ vơ, hôm nay đã thành tiên gia đệ tử, hắn ta cảm thấy tự hào về mình một cái mới dám tin mình thực sự đã bước sang một thế giới mới.

Ngày hôm qua hắn đang vân giả vũ xoay vòng vòng tới đầu vầng mắt hoa, tất cả đều không nhìn được rõ ràng, sau đó lại được Bá Vân Đình sắp xếp chỗ ăn nghỉ. Lúc này hắn rất muốn biết chính xác bên ngoài là nơi như thế nào.

Nghĩ tới đó liền lẫn người dậy.

Tất cả các cửa sổ đều mở ra, mặt trời còn chưa mọc, ánh sáng chiếu vào trong phòng vẫn còn mờ nhạt u ám, hắn mới phát giác rằng nhãn lực của mình đột nhiên rất tốt, nhìn mọi vật rõ ràng như ban ngày. Hôm qua, từ khi tỉnh lại trong huyết mộ, thân thể của hắn hình như phát sinh rất nhiều biến hóa cổ quái.

Đang lúc nghĩ ngợi linh tinh, đột nhiên những quyển sách trên cái bàn đặt trước cây cảnh lọt vào tầm mắt của hắn. Hắn liền thuận tay rút lấy một quyển mở ra xem. Đó là một quyển Huyền Môn Đạo Đức, nội dung đều là từ trước tới nay chưa từng thấy qua, đương nhiên hắn cảm thấy rất thích thú.

Khi hắn còn ở dưới núi, được mẹ dạy cho biết đọc biết viết, nếu có cơ hội tìm được một vật gì có chữ thì đều không thể buông tay ra được.

Sách đã mở ra là khó mà dừng lại, hoàn toàn quên đi tất cả mọi thứ.

Chợt đọc tới một dòng kệ ngữ (lời kinh): "Nhân sinh nhất thế gian, thí như điện quang tóc, Anh nhân hóa lão mao, thúc hốt xuân mộng trung." (Cuộc đời của con người, nhanh như ánh chớp giạt. Từ trẻ tới già rồi, thấm thoát như mộng xuân).

Hắn niệm đi niệm lại câu này, bất giác như chìm đắm vào trong suy tưởng, phải rồi, nếu là một người bình thường, sao biết được đường lên trời, sao biết trên đời còn có người được như phi tiên?

Quyển đó vừa xem xong, lại rút ra một quyển khác, đó là quyển Nguyên Thủy Sơ Chương, trong sách toàn là khẩu quyết huyền ảo, đọc qua rất khó hiểu, nhưng xem kỹ thì càng đọc càng thấy có đạo lý, bất tri bất giác đã trải qua hơn nửa canh giờ.

"Dương sư đệ, ngủ có ngon không?"

Một tràng tiếng cười hào sảng vọng lại, kèm theo là tiếng gõ cửa vang lên.

Dương Chân giật mình gấp sách, cẩn thận đặt nó trở lại vị trí đúng như lúc đầu rồi mở cửa, đúng là Bá Vân Đình đang đợi ở ngoài.

"Bá đại ca, xin chào."

"Phải gọi ta là đại sư huynh chứ."

Dương Chân đi ra ngoài nhìn quanh một vòng, khắp nơi đều là ngọc thụ quỳnh hoa, hơi lạnh khe khẽ phả vào mặt khiến hắn run rẩy. Lúc này hắn đứng từ trên cao nhìn xuống, phóng mắt ra xa, bên ngoài ngọn núi là những màn sương khói vây xung quanh dày đặc tới cả nửa dặm, núi non tuyết phủ lấp lánh, mây mờ vẫn vút nhòa phủ lên một cái hồ nước trong xanh trên đỉnh núi.

Xung quanh chiếc hồ là những vách đá liên tiếp chiếm hết cả nửa dặm, ở phía chính bắc theo hướng sao tử vi là một tòa ngọc cung; hai bên đông tây mỗi bên đều có một tòa thiên điện, phong cách mỗi tòa một vẻ, tòa phía đông tinh xảo lung linh, tòa phía tây bình dị thâm nghiêm; phía chính nam là một bức vách bằng băng trong suốt rực rỡ, bên dưới là một cây cầu mây nhỏ bắc qua chiếc hồ. Trên sườn núi phía trước chính là cổng của chi phái Ngọc Tiêu Phong.

Ở giữa là một khoảng đất rộng có lan can bao quanh, bốn mặt là những nhà thủy tạ quanh co liên tiếp thành một dãy, hành lang liên thông với nhau.

Dương Chân hiện đang đứng trên lan can một gian tinh xá phía tây ngay sát vách núi, với tay có thể chạm vào những nhánh cỏ lấp lánh bay bay trong không trung, mắt say mê nhìn những gợn sóng lăn tăn, hơi nước bốc lên mờ mờ bên dưới. Bá Vân Đình vẫn kiên nhẫn đứng đợi sau lưng hắn.

Hiện tại, phía đông đã vừng hồng, tia nắng ban mai bắt đầu xuất hiện, trời đất nhuộm một màu vô cùng thuần khiết.

Giữa lưng chừng không bên trên Ngọc Tiêu Phong, khói mây vẫn vút, xa xa nhấp nhô vô số những đỉnh núi lớn nhỏ, phóng mắt nhìn qua chỉ thấy mờ mờ hư ảo một màu hồng nhạt trắng trắng. Tiên cảnh nhân gian chính là đây.

Bá Vân Đình thấy Dương Chân chìm đắm trong cảnh vật, liền cười nói: "Nơi đó là Côn Lôn Tiên Phủ, Linh Tiêu Ngọc Quế là một trong mười tám thắng cảnh, vào lúc mặt trời mọc và lặn chính là khoảnh khắc đẹp nhất."

Dương Chân hít sâu một luồng không khí, đột nhiên nói: "Nơi này núi xuyên mây cao như vậy, sao lại không thấy lạnh nhỉ?"

Bá Vân Đình hình như đã sớm biết sẽ có câu hỏi này, liền đáp lời: "Trên cái hồ kia có bố trí Tụ Dương Kỳ Trận, Tụ Linh Trận và Tiểu Phong Sơn Trận, bảo vệ trong núi không bị gió giật mưa rơi, chứ ở bên ngoài thì không được như vậy đâu."

Dương Chân ngơ ngẩn suy nghĩ những lời Bá Vân Đình vừa nói, trong lòng cảm thấy vô cùng kỳ diệu.

"Sư tôn đang đợi đệ tại Ngọc Tiêu Lâu, hãy theo ta đến đó." Bá Vân Đình đi trước dẫn đường.

Căn phòng nằm trên tầng trệt khá cao so với mặt hồ, từ trên xuống dưới phải đi qua mấy lần cầu thang. Dương Chân theo Bá Vân Đình đi xuống nhà thủy tạ, đi một mạch xuống khoảng sân rộng bên dưới, dưới chân là nền đá xanh vuông vức bóng láng như gương, lại có một lớp sương mờ bao phủ bên trên, mỗi bước chân qua có mấy phần cảm giác như là hư ảo chứ không phải là thật.

"Nơi này là giáo trường của Ngọc Tiêu Phong, hàng ngày tất cả đều đầu pháp so tài ở đây, đợi một chút là đệ có thể nhìn thấy bọn họ."

"Nơi này có rất nhiều người hay sao?"

Bá Vân Đình mỉm cười thần bí nhưng không trả lời.

"Boong, Boong, Boong!" Lúc này trên núi xa truyền lại ba tiếng chuông vang vọng hùng hậu.

"Đã đến giờ Côn Lôn đệ tử luyện tập buổi sáng rồi." Bá Vân Đình giải thích.

Dương Chân chỉ biết gật đầu, hiện tại ánh mắt của hắn đang nhìn chăm chú về căn điện phía trước.

Ngọc Tiêu Lâu có ba tầng nằm tít trên đỉnh núi, bên trên lợp ngói lưu li, hai tầng đầu hình vuông, bốn góc mái ngói cong cong, tầng thứ ba lại hình bát giác, tám góc nhọn hoắt. Bốn mặt điện bố trí cổng vòm bằng ngọc, sáng sủa thoáng đặng, giống y như một cung điện bằng băng vậy.

Bên trong lầu phòng, bốn bức tường đều chạm khắc ngọc bích, trần nhà treo gấm, dưới đất trải thảm xanh, trường kỷ bỏ đoàn được sắp xếp phân thành chủ khách rõ ràng.

Lúc này, trong lầu phòng sớm đã chờ sẵn một nhóm người, phu phụ Tiêu Tân Vong ngồi ở vị trí trường thượng nơi chính giữa, phía dưới bên trái là một nam hai nữ đứng khoanh tay cung kính, còn chưa ngồi vào vị trí. Dương Chân mới bước vào cửa, vừa mới khoanh tay đã nhìn thấy thiếu nữ mặc áo tím hôm qua, nàng ta đang nghịch ngợm hướng về phía hắn làm mặt quỷ, hắn đành cười cười đáp lại, nhanh chóng quên đi những ấn tượng của lần gặp đầu tiên trong hôm qua.

Đưa mắt lên phía trước, hắn liền phát hiện có thêm một thiếu nữ khác, vừa nhìn thấy là hắn đã ngó người ra.

"Ngốc qua (*), đó là tỷ tỷ của ta, Tiêu Thanh Nhi." Tiêu Nguyệt Nhi liếc Dương Chân một cái có vẻ không vừa lòng.

Dương Chân giật mình, lại có liếc trộm về phía thiếu nữ áo xanh bên phải thêm một cái, chỉ thấy nàng ta mày cong mũi thẳng, khuôn mặt tươi tắn như hoa, so với Tiêu Nguyệt Nhi có sáu bảy phần giống nhau, nhưng lại có hơn mấy phần trầm tĩnh đoan trang. Thiếu nữ nhìn hắn gật đầu, khẽ cười e thẹn. Dương Chân tức thì mặt mũi nóng bừng, liền cúi đầu tránh ánh mắt của nàng ta.

Tiêu Nguyệt Nhi thấy vậy bật cười hi hi, giống như đã phát hiện được điều gì rất thú vị.

Trong phòng đột nhiên có một tiếng háng giọng khe khẽ, đó là từ người đứng phía bên trái.

Bá Vân Đình sau khi hướng tới sư tôn phục mệnh, liền đứng về phía bên trái, cùng chỗ với một thanh niên áo lam. Người này toàn thân trên dưới đều toát ra sát khí lạnh lẽo y như một thanh đao nằm trong vỏ, hiện tại y đang mỉm cười nhìn Dương Chân đầy vẻ chế diễu.

Màng tai Dương Chân nhói lên một cái, rụt rè ngoảnh đầu nhìn về phía thanh niên áo lam, chỉ thấy khuôn mặt y nhỏ và dài rất anh tuấn nhưng ánh mắt lạnh lẽo giống như băng tuyết, hắn đột nhiên cảm thấy khí lạnh như bao trùm cả cơ thể, bất giác khẽ run lên mấy cái.

Hắn không dám nhìn lâu, lập tức chuyển ánh mắt nhìn về phía Bá Vân Đình đang cười ôn hòa.

"Đệ tử út của ông quả thực cũng có chút thú vị nhỉ." Mỹ phụ áo ngọc ngồi bên trên tươi cười nói.

Dương Chân lúc này mới nhìn lên phía trên, Tiêu Tân Vong ngồi đằng hoàng ở chính giữa, đang nhìn hắn khe khẽ mỉm cười.

Trước khi vào phòng, Bá Vân Đình đã giới thiệu sơ qua cho Dương Chân, mỹ phụ đoan trang nhu nhả ngồi bên cạnh chính là sư nương Phụng Lam Tiên Tử, khuôn mặt có mấy phần giống với hai thiếu nữ ở bên dưới, chỉ là mày mắt có chút thần khí lạnh lẽo, vẻ mặt già dặn hơn mà thôi.

Dương Chân liền theo sự chỉ dẫn của sư huynh Bá Vân Đình, hướng về phía Tiêu Tân Vong thực hiện ba quỳ chín lạy, hành đại lễ bái sư, chính thức gia nhập môn phái, lại thi lễ ra mắt với chư vị đồng môn rồi mới lui xuống.

Đại sư huynh Bá Vân Đình, nhị sư huynh Lãnh Phong, tam sư tỷ Tiêu Thanh Nhi, tứ sư tỷ Tiêu Nguyệt Nhi. Dương Chân đứng ở vị trí cuối cùng bên trái, lặng lẽ ghi nhớ từng người, lòng thầm nghĩ, cuối cùng ta cũng trở thành tiên gia đệ tử rồi.

Tiêu Vân Vong ngồi ghé trường thượng, ngẩng cao đầu nói: "Chân nhi, Ngọc Tiêu Phong ta là một nhánh, so với Côn Lôn có điểm riêng biệt, vì sư thuộc về Đạo tông, sư nương người lại là đệ tử Pháp tông. Theo đó mà nói người bái làm môn hạ của ta đương nhiên thuộc Đạo tông. Chỉ là vì sư trực tiếp thu nhận người thành nhập thất đệ tử là không hợp với quy cách tuyển lựa từ ngàn năm nay của Côn Lôn phái. Thông thường đệ tử mới vào phải tu hành tại Vạn Thanh Cốc, đợi tới lúc đạt được tu vi có thể đăng đường nhập thất thì mới do chi phái của các tông tuyển chọn. Bởi vậy, danh nghĩa của người rốt cục hiện giờ chỉ là ký danh đệ tử của vi sư, người đã hiểu chưa?"

Dương Chân vừa mới gia nhập, đối với việc trong tiên gia môn phái hoàn toàn chẳng biết gì hết, liền nhìn Tiêu Vân Vong rồi lại nhìn Phụng Lam sau đó cứ mơ hồ gật gù đầu. Trong lòng hẳn có thể vào tiên sơn tu hành đã là việc mơ ước bấy lâu, chỉ cần biết như vậy là đủ.

Phụng Lam lúc này chợt cất giọng giải thích: "Tư chất và căn cốt của người đều thuộc loại hiếm có, phải nỗ lực tu hành để có thể mau chóng đăng nhập tông thất, đợi tới lúc vào tổ sư từ đường trên Thái Hạo Phong bái tế, ghi sổ nhập tịch thì mới chân chính trở thành đệ tử Côn Lôn, tránh cho sư phụ người bị người ta nói này nói nọ."

Tiêu Nguyệt Nhi chợt cười hi hi nói: "Cha, e rằng phen này người út bị Nhất Nguyên Sư Tổ gia gia quở trách rồi."

Phụng Lam nhìn con gái đầy vẻ yêu mến, khẽ nạt: "Không phân biệt lớn nhỏ." Rồi lại liếc phụ quân một cái thờ dài nói: "Ông đó nhè, lại gây phiền phức cho chương môn sư bá, chi phái Ngọc Tiêu Phong chúng ta là một chi loạn xạ, đạo pháp hai tông đều có cả, thậm chí tỷ muội Thanh Nhi đều đã dự định trở thành đệ tử Thánh tông, ài..."

Tiêu Vân Vong thần nhiên mỉm cười, không ngừng lắc đầu.

Tiêu Nguyệt Nhi đột nhiên cười phá lên, nhí nhảnh nói: "Ngọc Tiêu Phong chúng ta kỳ thực giống như Côn Lôn phái thu nhỏ, mọi người nói có phải không?" Nói đoạn nâng ta nhìn quanh một lượt rồi chợt hướng về phía hai vị sư huynh.

Quả nhiên Bá Vân Đình, thậm chí cả Lãnh Phong đều thoáng lộ nét cười, hai người đều đồng thời gắng gượng gật đầu đồng ý.

Đột nhiên Lãnh Phong chững chặc nói: "Nếu quả như Nguyệt Nhi sư muội khai tông lập phái, sư huynh nhất định sẽ ra sức ủng hộ."

Tiêu Nguyệt Nhi che miệng kinh ngạc, hồi lâu sau mới làm ra vẻ như thật đáp: "Vậy Nguyệt Nhi sẽ phong nhị sư huynh người làm thủ tịch đại hộ pháp, hi hi."

Bá Vân Đình cũng cười nói: "Vậy phải phong đại sư huynh làm trưởng lão rồi, ha ha ha."

Hai vị trưởng bối trong nhà lập tức rơi vào tình thế dở khóc dở cười.

Tiêu Thanh Nhi chợt bật cười vui vẻ, rõ ràng đã quá quen với tính nghịch ngợm bát nháo của tiểu muội. Dương Chân đưa mắt nhìn mọi người, rồi cũng theo đó mà cười cười phụ họa.

"Được rồi." Tiêu Vân Vong vỗ hai tay vào nhau, đợi trong phòng yên tĩnh trở lại mới hướng về phía đại đệ tử nói: "Việc rèn luyện nhập môn của Chân nhi, sẽ do Vân Đình chỉ bảo."

Ngừng một lát, ông lại nói tiếp: "Tốt nhất là không để nó đi ra ngoài, cũng không để đồng môn ở chi phái khác nhìn thấy Chân nhi."

Bá Vân Đình đang định đáp lời, trong phòng đột nhiên vang lên tiếng rột rột. Tất cả ánh mắt mọi người bất giác đều tập trung cả vào người Dương Chân.

"Ta, ta đói rồi." Dương Chân cúi đầu nói về áy náy. Mặt mũi hần lập tức đỏ lựng như vài điều, tỏ ra quần bách vô cùng.

Bá Vân Đình vỗ tay vào trán một cái, tự trách mình sơ xuất, rồi liền mồm nói xin lỗi.

"Vân Đình, tiểu sư đệ của người xuất thân cùng khổ, vừa mới gia nhập môn phái, còn ham thực dục, chưa thể tích cốc (**), người hãy phụ trách việc ăn ở của hắn vậy." Phụng Lam Tiên Tử ngồi bên trên nói với Bá Vân Đình, mặt hoa đầy vẻ nghiêm trang những vẫn phảng phất có chút hiền từ.

"Dạ, sư nương." Bá Vân Đình cúi người lĩnh mệnh.

Mọi người đã rời khỏi Ngọc Tiêu Lô, chỉ còn hai phụ phụ lưu lại trong phòng, tuy nhiên mỗi người một ý.

Phụng Lam lẳng lặng nhìn quanh phòng, hồi lâu sau mới cất lời: "Vân Vong, ông có thể nói là thành quả đầy nhà rồi, tên đệ tử mới vào quả thực không phải là nhìn lầm người đâu, ngay cả hai tỷ muội Thanh Nhi cũng đều mang danh nghĩa là đệ tử của ông, trong khi thiếp thân lại không có người kế tục cho pháp tông, thật là náy náy với Nhất Đức sư tôn."

Tiêu Vân Vong ngạc nhiên nhìn vợ, cười nói: "Lam nhi gần đây không ngừng khổ tu nên ít thời gian dạy dỗ, vì phụ chỉ là thay nàng chia sẻ công việc mà thôi, huống hồ đệ tử của ta lại chẳng phải cũng là đệ tử của nàng ư?"

Phụng Lam nói giọng giận dỗi: "Ông rõ ràng là cười nhạo tôi mà, thiếp thân đâu phải là thiên tài ngàn năm khó gặp của Côn Lôn phái như ai kia, nếu không năng tu khổ luyện chỉ e tu vi đã bị ông bỏ xa từ lâu."

Tiêu Vân Vong vội vàng nịnh nọt liền hồi mới làm tiêu đi sự giận dỗi của phu nhân.

Phượng Lam thu hồi về nhì nữ thường tình, trầm tư một lát rồi đột ngột nói: "Thanh Nhi và Nguyệt Nhi đều là bẩm sinh đạo cốt, những năm qua chúng ta khổ tâm bồi dưỡng hao phí không ít tâm lực. Nói thật, tu vi hai đứa nó so với đám người đồng trang lứa trên Côn Lôn Sơn đều vượt trội, không chịu thua kém bất kỳ ai... Thiếp thân muốn biết cái vị ở Vương Mẫu Phong kia rốt cục có gì hay ho chứ? Thiếp còn muốn lưu một đứa lại để mình dạy dỗ, tương lai sẽ chính thức gia nhập Pháp tông, như vậy mới thuận."

Tiêu Vân Vong chăm chú nhìn ái thiếp giây lát rồi nói: "Cái gì là 'cái vị' ở Vương Mẫu Phong'? Cái tên đó thực khiến nàng phản cảm như vậy sao?"

Phượng Lam thần sắc lạnh lùng, ngẫu nhiên nói giọng chế giễu: "Đương nhiên 'cái vị' mà ai đó vẫn còn tưởng nhớ còn có thể là ai được chứ? Chiếm đoạt trái tim của phu quân ta, lại còn muốn chiếm cả nữ nhi của ta luôn..."

"Câm ngay!" Tiêu Vân Vong đột nhiên nổi giận đùng đùng, nhưng thấy ánh mắt của Phượng Lam cũng đang giận dữ nhìn lại, hai người đối mắt hồi lâu, gay gắt không hề khoan nhượng. Ông lại nghĩ tới bao nhiêu năm ân tình, tức thì lòng trở nên mềm nhũn, liền nắm lấy tay Phượng Lam hạ giọng nói: "Lam nhi, các con của chúng ta đều đã lớn cả rồi, nàng còn có lòng nghi ngờ đối với ta, như vậy thật là không công bằng... Nàng không những khinh thường cảm tình của chúng ta mà còn khinh thường luôn cả Cơ Hương Tiên Từ..."

"Đừng có nhắc tới tên y trước mặt ta!" Phượng Lam vùng tay thoát khỏi bàn tay của Tiêu Vân Vong, đứng dậy phất tay áo bỏ đi, nháy mắt đã ra khỏi căn phòng, bỏ lại sau lưng tiếng rèm châu va vào nhau lạnh lạnh.

Thiên đạo vô tình, nhưng người hữu tình, Tiêu Vân Vong từ năm ấy khi lựa chọn cùng Phượng Lam song tu thành đạo, coi như đã chấp nhận chọn lấy con đường cực kỳ gian nan rồi.

Hai người khi mới kết hợp, tu vi cũng gần như nhau. Như hiện tại, một người đã đạt tới cảnh giới Thái Hư, một người vẫn dừng lại ở thời kỳ Phân Thần Di Hợp... cho dù có nguyện ý đi chăng nữa, ắt sẽ có một ngày sinh ra khoảng cách.

Tới lúc tới hậu, thực có thể bỏ qua, thực có thể bất chấp khoảng cách đó? Thuận theo duyên hay thuận theo tình, con đường hợp cả duyên tình lẽ nào lại khó đi như vậy?

Cho dù là thế ông vẫn chưa từng hối hận về sự lựa chọn năm xưa.

Nghĩ tới hồi đó, ông mang danh kỳ tài hãn thế của Côn Lôn, đã tự mình vứt bỏ bao nhiêu kỳ vọng của sư trưởng, lại chịu đựng bao nhiêu áp lực mới có thể cùng ái thiếp đi chung một con đường, hiện giờ lại rụt rè vậy ư?

Từ sâu thẳm của đạo tâm, những khí vũ kiên cường năm xưa vẫn tự vẫn mãi không thôi.

Ông thu hồi lại ánh mắt hư vô, nở nụ cười khổ, rồi đứng thẳng dậy, thở dài một hơi, dùng chân giầy lát rồi cũng theo đó bước lên phía trước.

* * *oOo* * *

Tại chiếc phòng ăn nhỏ nơi gian nhà kế bên phía Tây, Dương Chân đang nhìn đám hoa quả vừa vàng vừa đỏ quý hiếm trên bàn một cách vô cùng kỳ quái, nhìn đến phát ngốc. Sau khi ăn chừng mười quả thì hắn đã không chịu nổi, cảm thấy có chút khó chịu.

"Sao, không quen à?" Bá Vân Đình đặt ấm trà và chung trà lên mặt bàn.

Dương Chân uể oải gật gật đầu.

"Cũng phải, ngươi đang tuổi ăn tuổi lớn, sau này để sư huynh tới Thái Hạo Phong xin cho ngươi một ít đồ ăn từ ngũ cốc. Nơi đó mấy đệ tử chúng ta thỉnh thoảng vẫn thường ăn cơm, còn sư phụ với sư nương thì từ lâu đã đạt tới cảnh giới vạn vật vô câu rồi, hai ba tháng cũng chẳng cần ăn uống."

"Thật sao?" Dương Chân bán tin bán nghi.

"Chỉ cần tu luyện đến cảnh giới tích cốc, là đã có thể từ trong thiên địa tự bổ sung năng lượng cho bản thân, thường thì một chút hoa quả và trà xanh đã là quá đủ, ngươi cứ cố gắng, sau này cũng có thể đạt tới cảnh giới như vậy." Bá Vân Đình ngồi xuống bên cạnh, vừa cười nói vừa vỗ vỗ lên người Dương Chân.

Uống hết ấm trà nóng thơm phức, nhìn về hòa ái của đại sư huynh, lòng Dương Chân lại dấy lên cảm giác ảm áp vốn đã thất lạc từ lâu, hắn liền gật gật đầu.

"Đằng kia là cái tủ chứa rất nhiều hoàng tinh lê và thủy tinh lê, nếu có đói thì cứ tới đó lấy."

"Đệ thấy rồi, nhiều như vậy ăn không hết chả lẽ cũng không hỏng sao?" Dương Chân theo đó nhìn vào phía trong phòng ăn, nét mặt có vài phần đáng thương.

"Đương nhiên là không, thứ nhất vì đó không phải là vật phạm, thứ hai lại có huyền linh thuật bảo vệ, để đó hai ba năm cũng vẫn hoàn toàn không có vấn đề gì." Bá Vân Đình kiên nhẫn đáp.

"Thật vậy sao." Dương Chân lúc này mới hết hoài nghi, mọi chuyện trên Côn Lôn Sơn đều chẳng hề giống với bên dưới núi, trong đầu hắn ít nhất là đã có ấn tượng như vậy.

"Được rồi, kể tiếp sau khi ta giảng giải cho đệ về môn quy của Côn Lô phái, rồi mới có thể tu luyện những môn kinh điển nhập môn như đạo tâm cơ bản, bước đầu con đường luyện khí, bồi nguyên trúc cơ, rồi tới mấy bản sao kinh thư tại căn phòng mà đệ ngủ tới qua..."

"Đệ đã xem qua rồi." Dương Chân tức thì nói giọng rất hưng phấn.

"Xem qua rồi?" Bá Vân Đình có mấy phần nghi hoặc, lại nói: "Tâm pháp tu đạo của hai tông Đạo, Pháp thuộc Côn Lô phái đều bắt nguồn từ chín bộ sách Nguyên Thủy Thiên Chương đó, từ nguyên khí hỗn độn mà nhập đạo, lấy vương đạo sung mãn làm gốc rồi chia thành chín thiên bao gồm Trúc cơ, Thái tức, Tích cốc, Kim đan, Nguyên anh, Phân thân, Thái hư, Thông thiên và Đại thừa. Mỗi thiên lại chia thành ba tầng cảnh giới khác nhau. Sư huynh năm xưa tu luyện thiên chương Trúc cơ tới lúc thành công cũng mất gần năm năm, đệ xem ra thông minh hơn sư huynh nhiều, trong vòng ba năm cũng có thể có thành tựu."

"Ba năm?" Dương Chân kinh ngạc thốt.

"Không tin ư?" Bá Vân Đình chau mày hỏi. "Các bậc tiền bối thời thượng cổ của Côn Lô đã chuyển phức tạp thành đơn giản, lấy hàng trăm thiên khẩu quyết đạo cơ đầy đủ nhập môn rút gọn tinh luyện thành một quyển, bất quá chỉ có gần một vạn chữ thôi."

"Ý đệ không phải vậy." Dương Chân nghe thấy sắc mặt lộ vẻ khó coi, vội vàng xua tay lắc đầu, rồi hỏi tiếp: "Đại sư huynh, chỉ cần đọc nhớ hết là có thể chính thức tu luyện ư?"

Bá Vân Đình cười nói: "Nhớ hết đâu đã xong, một chữ cũng không được thêm, nửa chữ cũng không thể giảm, phải hoàn toàn dung hội thông suốt mới có thể đảm bảo việc tu luyện không đi lạc đường."

Dương Chân tức thì vò đầu áo não đáp: "Đệ còn cho rằng chỉ cần đọc hết là được, Nguyên Thủy Sơ Chương kia đệ cảm thấy đọc lại một lần là đã nhớ được hoàn toàn."

Bá Vân Đình há hốc mồm, khó khăn lắm mới ngậm lại được, nói: "Đệ đọc thử một đoạn xem có đúng không?"

"Hữu vật hỗn thành, tiên thiên địa sinh. Tịch hê liêu hê, độc lập nhi bất cải, chu hành nhi bất đãi, khả dĩ vi thiên hạ mẫu. Ngô bất tri kì danh, tự chi viết đạo..."

Dương Chân gãi đầu cười hắc hắc, há miệng lại bắt đầu đọc tiếp.

Bá Vân Đình mới nghe đã biết ngay là phần Đạo trong ba phần nhập môn, liền vui vẻ gật đầu.

Lại nghe thấy Dương Chân huyền thuyên bất tuyệt đọc một lèo cả đoạn khẩu quyết đằng sau ra, cả phần Nguyên khí, phần Trúc cơ... tròn tru liền mạch.

Bá Vân Đình kinh ngạc gật đầu liên tiếp, năm đó chỗ kinh văn thâm ảo khó hiểu này đã khiến chàng đau đầu phát điên, tiếp theo sau là nhị sư đệ và hai tiểu sư muội đã khiến chàng phải chịu một phen đả kích lớn lao, thế mà hiện giờ gã tiểu sư đệ lại càng khiến người ta kinh hãi cực kỳ.

Chàng ta cay đắng nghĩ tới nhị sư đệ Lãnh Phong nhập môn chậm hơn chàng tới mười hai năm, tu vi đã tiến triển vượt hơn hẳn chàng. Xem ra chỉ là vấn đề thời gian, sau này e rằng cả cái danh đại sư huynh cũng là có tiếng mà không có miếng mất thôi.

Kể đó lại nghĩ tới sư tôn của chàng so với đồng môn cùng vai ở Côn Lô Phái chẳng có ai bì kịp, thế mà nhận chàng làm đệ tử lại không có thể vì lão nhân gia người tranh quang với đồng môn, tuy sư phụ luôn nói là chưa từng vì việc này mà giận qua, nhưng nghĩ tới ít ỏi nhiều cũng có chút hối hận chứ không sai.

Nếu quả nhị sư đệ, thậm chí hai vị sư muội đều vượt xa chàng, tương lai nhất định có thể ngẩng đầu dạng danh môn phái, mình còn có gì phải ghen tỵ nữa? Sư phụ cùng sư nương không phải là vẫn thường khen mình rộng lượng đó sao?

Nghĩ tới điểm này, lại nhìn thấy Dương Chân đang gật gù đắc ý, nét mặt đầy vẻ ngây thơ hồn nhiên, lòng chàng bất giác cảm thấy rất thư thái, thoải mái.

Trong nhà ăn chỉ còn duy nhất tiếng xướng tụng vang vang, liên miên không dứt.

(*) Ghi chú: Ngốc qua- Trái dưa ngổ, là cách gọi thân thiện, nghịch ngợm của Tiêu Nguyệt Nhi đối với Dương Chân. (Lời dịch giả)

(**) Ghi chú: Tích cốc: Phương pháp tuyệt thực tu luyện của tiên gia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Quái Thai

Thấm thoát Dương Chân đã tới Ngọc Tiêu Phong tròn một năm.

Lúc này hắn đang ngồi suy tưởng trong phòng, thực hiện buổi tập sớm mỗi ngày. Gà vừa mới gáy, đại đa số những đệ tử mới gia nhập Côn Lôn phái vẫn còn chìm trong giấc mộng.

"Tọa vọng thị thính, bảo thần dĩ tĩnh, hốt tề hoảng tề, kì trung hữu tượng; hoảng tề hốt tề, kì trung hữu vật..."

Trong lòng thâm niệm pháp quyết, bàn tay khum khum nửa nắm nửa mở tạo thành một vòng tròn, tập trung tinh lực xua tan tạp niệm. Dần dần thể xác lẫn tinh thần trở thành tĩnh lặng, rồi nhanh chóng tiến vào cảnh giới vô ngã trống rỗng, hỗn độn như thường ngày.

Từ huyệt Đan điền nơi bụng dưới chậm chậm bắt đầu dẫn lên một luồng hơi nóng, giống như chiếc lò mới được nhóm lên liên tục tán xạ nhiệt năng, đó là giai đoạn Lô đỉnh khởi chiếu, luyện tinh hóa khí, lưu chuyển khắp nơi.

Kể đó tách lấy một tia nhiệt lưu theo Độn tâm quyết dẫn lên phía trên, sau khi dẫn hết năm vòng tiểu chu thiên, toàn thân cảm thấy ấm áp thông sướng, chân khí lưu chuyển mỗi lúc lại mạnh thêm mấy phần, từ huyệt Mệnh môn lộn ngược trở lại Đan điền. Đúng lúc này lại phát sinh hiện tượng kỳ lạ. Một luồng sức mạnh cổ quái đột ngột sinh ra khiến luồng chân khí vừa nhen nhóm được bỗng dừng như đổ vào một cái hồ không đáy, trong khoảnh khắc đã tàn mất hoàn toàn.

Tĩnh dưỡng giây lát, Dương Chân cố thử thêm một lần vận khí theo chu thiên, kiên trì lưu chuyển được bốn vòng tiểu chu thiên thì lại thất bại y như trước.

Dương Chân chán nản đành thu công mở mắt. Lúc tu luyện lần đầu tiên, hắn nhanh chóng phát sinh cảm ứng chân khí một cách kỳ tích, khiến đại sư huynh Bá Vân Đình vui mừng vô cùng. Vậy mà suốt một năm qua, thủy chung vẫn dậm chân tại giai đoạn Lô chiếu, chân khí cứ tựa như vấp phải một cái vực sâu không đáy chẳng tài nào vượt qua nổi. Phản ứng cổ quái nơi huyệt Đan điền của hắn cũng làm cho Bá Vân Đình đau đầu chẳng hiểu tại sao, chỉ có thể an ủi hắn chắc là do chưa đủ hỏa hầu mà thôi.

Chuyển qua tập viết, Dương Chân liền mở cánh cửa sổ phía trước, mở văn án, xắn tay áo, nhờ ánh sáng mờ nhạt qua khung cửa để đầu viết.

Đó là do tháng trước sau khi Bá Vân Đình vô tình nhìn thấy bút tích của Dương Chân, chàng ta liền quyết định hắn mỗi một ngày phải chép sách luyện bút trong hai canh giờ, bảo rằng sư tôn vốn dạy: Chữ cũng như người, nếu không chịu tu dưỡng tâm tính làm sao đạt được thiên tâm, làm sao phá được tâm ma? Rốt cục Dương Chân từ hôm đó bắt đầu phải tập viết.

"Sư đệ" một giọng nói lạnh löt như tiếng hoàng oanh khe khẽ truyền lại, tiếp theo đó là những tiếng bước chân linh hoạt nhẹ nhàng.

Tay Dương Chân đột nhiên khẽ run, mặt giấy tức thì trở thành nguyệt ngoác. "Bình" một tiếng, cánh cửa đã bị người mới đến đẩy tung ra, một thiếu nữ thanh lệ rạng rỡ xinh đẹp chạy ào vào trong cuốn theo một làn gió thơm.

"Có theo sư tỷ đi bắt linh điều không?" Tiêu Nguyệt Nhi chẳng e dè tóm lấy vạt áo của Dương Chân định lôi hắn ra ngoài, chợt thấy hắn vẫn đứng yên liền chuyển thành giận dữ nói: "Lại học ư?"

"Bài tập sáng nay còn chưa xong mà, lát nữa sẽ theo sư tỷ được không?" Dương Chân đặt bút, cau mày nhăn nhó nói.

"Ái chà chà, người viết cái gì thế này, y như nòng nọc ngoáy đuôi vậy, còn dơ hơn cả sư tỷ nữa, hi hi." Tiêu Nguyệt Nhi nhướn mày nhòm qua trước bàn một cái.

Dương Chân cảm thấy trong lòng chua xót, thầm nghĩ: người là xuất thân tiên gia, sao biết được sự nghèo khổ của bá tánh dưới núi? Ta bữa no bữa đói, viết chữ không sai đã là tốt rồi, còn cái chuyện vung tay múa bút ấy thì xa vời biết mấy. Hắn tuy nghĩ vậy mà miệng thì chẳng nói ra được.

"Sư đệ tình trạng thế nào rồi?" giọng Bá Vân Đình ôn hậu vọng tới, cùng lúc đó người cũng xuất hiện ngay trước cửa. "Nguyệt Nhi sư muội hôm nay dậy sớm nhì, chắc lại kiểm sư đệ ra ngoài chơi hả?"

"Chơi gì chứ, đó gọi là mượn ngoại vật để luyện công, giống Tuyết sơn linh điều kia so với người ta chạy còn nhanh gấp trăm lần đó. hừ!" Tiêu Nguyệt Nhi hờn dỗi phản bác.

Dương Chân liếc sư huynh một cái, cúi đầu tiu ngưu nói: "Văn y như cũ, cứ Lô khởi là Yên diệt (*)."

Trong khi nói, Bá Vân Đình đã bước chân vào trong phòng, đưa tay dò mạch của Dương Chân một lát, rồi lắc đầu khuyên nhủ: "Để sau khi sư tôn xuất quan thì sẽ nhờ lão nhân gia đích thân kiểm tra cho đệ, chắc cũng không có vấn đề gì."

Tiêu Nguyệt Nhi bị gạt sang một bên, bất giác tỏ ra buồn bực, quay sang Dương Chân nói: "Tư chất của sư đệ có hơi kém một chút cũng chả sao, để hôm nào sư tỷ xin sư tổ một viên Thiên Phẩm Tạo Hóa Đan, ắt có thể giúp người dễ dàng đột phá qua cảnh giới Trúc cơ, nói không chừng còn có thể xông thẳng qua cảnh giới Tích cốc nữa ấy chứ."

Dương Chân nghe vậy ánh mắt liền sáng lên, chợt nghe Bá Vân Đình nói: "Tạo Hóa Đan kia mấy trăm năm mới mở lò một lần, chính là thiên tài địa bảo,

đâu phải chỗ nào cũng có thể tìm được đâu? Hơn nữa đám Thiên Phẩm Linh Đan này chắc chắn sẽ chẳng bao giờ được cấp một cách lãng phí cho đệ tử mới nhập môn."

Tiêu Nguyệt Nhi chẳng thèm để ý, cứ kéo Dương Chân đi rồi ngoái đầu lại nói: "Chờ một lúc nữa đi, đang là lúc linh điều tìm hái Thiên Niên Tuyết Chi Quả, chậm một chút là hỏng hết. Tuyết chi nửa năm mới kết quả có một lần, lúc này nhất định phải bắt lấy một con mới được."

Bá Vân Đình đành tro mắt nhìn hai người nhanh chóng chạy đi.

Một năm qua, việc tu luyện của Dương Chân chẳng hề tiến triển chút nào, đã nghĩ đủ mọi phương pháp mà cũng chẳng biết phải làm sao nữa. Ai biết được khi đó nhận mệnh của sư tôn dạy dỗ tiểu sư đệ, đến giờ lại thành ra hỏng bét như vậy.

Hiện tại thời điểm sư tôn xuất quan chẳng còn xa nữa, trong lòng chàng vạn phần lo lắng. Bá Vân Đình thở dài một hơi rồi xoay người bước đi.

Nơi vách đá trên Ngọc Tiêu Phong.

Phía đông vách núi, trong khe đá mọc lên một gốc cổ tùng vạn năm, trong đám cành lá phủ đầy tuyết của nó thấp thoáng hai bóng người ẩn nấp, lặng lẽ chờ đợi.

Cái khe đá này rộng chừng hai trượng, sâu năm trượng, hai bên vách mọc lên mấy mảng nấm màu tía, mỗi cây lớn thì bằng đài sen, nhỏ cỡ miệng chén, chen chúc nhau thành từng búi, những cái rễ màu vàng đỏ đâm xuyên vào vách đá một cách chắc chắn, trên mũ nấm còn đọng đầy những hạt sương long lanh, trên cuống thân thon thon mọc ra một trái nhỏ màu đỏ sẫm, từ xa đã có thể ngửi thấy mùi thơm nức, mùi phân hấp dẫn.

Lúc này, vàng trắng lười lười vẫn còn treo trên bầu trời, mạn phía đông vàng thái dương vừa mới nhô lên, nhật nguyệt cùng chiếu, bầu trời xanh ngắt ngát, yên tĩnh phi thường.

Khắp trên đỉnh núi tuyết phủ mênh mông một màu trắng xóa, chỉ có vực sâu vạn trượng bên dưới là tối tăm mù mịt.

"Ách xì...!" Dương Chân vô ý hít phải một chút bụi tuyết, nhin không nổi liền hắt hơi một cái, đang lúc chuẩn bị hắt hơi thêm cái nữa chợt một bàn tay nhỏ nhắn hồng hào đưa ra bịt lấy miệng hắn.

Cảnh tượng xao động, bụi tuyết lại rơi xuống lác rác là tả xuống cả bên trong lẫn bên ngoài khe núi.

"Ác...h...!" Thân thể mềm mại sát bên cạnh khiến Dương Chân khẽ run, bất giác xịch ra một chút, liên tiếp hít vào hai hơi dài, cùng lúc đó hai người quay đầu lại thành ra mặt kẻ mặt, ngay cả tiếng hô hấp cũng nghe rõ, khuôn mặt bên kia hình như cũng có mấy phần thẹn thùng, hai bên đều vội ngoảnh đầu quay ra.

Không gian tĩnh lặng hồi lâu.

"Nguyệt sư tỷ, trời sáng mau quá, cứ đợi thế ngày không phải là cách đâu, còn phải làm thêm cái bẫy nữa mới được." Dương Chân nhìn lên trên vách của khe đá, nhìn tới chằm chằm không chớp khiến cho hai mắt cay xè, đã ra ngoài phạm vi của Tụ Dương Trận trên Thiên trì, bên ngoài đặc biệt lạnh giá.

"Hừ, Linh thú trên Côn Lôn Sơn đâu phải là đám vật thường dưới núi của các ngươi mà bắt được, đợi thêm chút, ta đã sớm bố trí một cái trận tiểu Phược Long, cho dù là thứ gì cũng không thoát khỏi bàn tay của ta được." Tiêu Nguyệt Nhi không giấu được sự đắc ý.

"Đã vậy thì một mình sư tỷ là được rồi, còn kêu ta làm chi nữa, sư đệ chân chậm tay vụng, khinh công đều không thể..." Dương Chân hạ giọng oán trách, còn mấy lời khó chịu nữa chưa kịp nói ra.

"Sư tỷ gọi ngươi tới là để ngươi được vui vẻ một chút, thật là không hiểu lòng tốt của người ta." Tiêu Nguyệt Nhi hờn mát gờ tay gõ nhẹ cho Dương Chân một cái.

"Chịu khổ sở như vậy còn chưa đủ hay sao..." Bất quá, Dương Chân cũng chỉ dám nghĩ như thế chứ nào dám nói ra miệng, bằng không hẳn chẳng biết vị sư tỷ bướng bỉnh này sẽ còn gây ra chuyện gì nữa.

Từ ngày Dương Chân lên núi tới nay, liền trở thành đối tượng trêu chọc mới của Tiêu Nguyệt Nhi, đại sư huynh cùng nhị sư huynh mỗi người đều có việc riêng, cả ngày chú ý vào việc tu luyện, làm gì có ai bồi tiếp ả nha đầu bát nháo như nàng ta? Tiêu Thanh Nhi tỷ tỷ của nàng tính tình điềm đạm cũng chẳng hòa theo nàng làm mấy chuyện nghịch ngợm vô ích. Ngọc Tiêu Phong từng từng cô độc, Tiêu Nguyệt Nhi cũng khó mà tìm những đồng môn ở chi phái khác. Hiện tại lại có một tiểu sư đệ còn nhỏ hơn nàng nữa ở đây, việc sai bảo gã tự nhiên là điều rất hứng thú.

Trời dần dần sáng trắng, mặt trời tỏa những tia ánh sáng vàng vạn trượng chiếu xuống Côn Lôn Tiên Phủ, rực rỡ vô cùng.

Ngồi ngẩn trên ngọn tùng thoáng cái đã một canh giờ trôi qua, Tu vi của Dương Chân vốn còn chưa đạt tới trình độ không sợ lạnh, thực tại đã có vẻ không chịu nổi nữa. Hắn liếc về phía Tiêu Nguyệt Nhi bên cạnh một cái, cặp mắt của nàng ta vẫn đang lấp lánh tinh quang nhìn chăm chú xuống dưới vách đá.

Lúc này, có một tiếng rít cao vút vang vọng phía bên ngoài, một con chim lớn màu xanh giăng cánh lượn vòng trên không trung, bay qua vách đá.

Đột nhiên dường như phát hiện ra thứ gì đó khiến nó vui mừng khôn xiết, liền từ từ liệng xuống, hai cánh vỗ phành phạch ngay phía trên khe núi, tốc độ hạ xuống chậm tới mức khiến người ta tưởng nó đang được treo lơ lửng giữa từng không.

Hai người trên cây vô cùng bất ngờ, linh điều đầu chẳng thấy, tự nhiên lại nhảy ra một con quái điều, bắt quả hai người ngược lại càng thích thú hơn. Con thanh điều này từ thần khí tới hình dạng đều rõ ràng không phải tầm thường.

Dương Chân nắm chặt lòng bàn tay ướt mồ hôi, nín thở chờ đợi. Tiêu Nguyệt Nhi càng khẩn trương, nàng ta trụ chân giống như linh miêu nhòem dấy, một tay nắm pháp quyết, tay kia rút ra một cái túi đựng bằng tơ màu vàng, thủ thế sẵn sàng phát động.

Con chim lớn màu xanh kia rít lên một tiếng, đột nhiên thu cánh rất nhanh, thân hình đã lao xuống vách núi như chớp giật.

Từ cực tĩnh tới cực động, tất cả đều rất bất ngờ, không hề có một dấu hiệu nào báo trước.

Thoáng cái, đã có sáu bảy Tuyết Chi Quả ở trong khe núi bị nó ăn mất.

Sau khi nuốt chửng đám quả, cái đầu chim to bụng của nó đảo qua đảo lại một hồi, rồi chợt rít lên một tiếng quái dị, giang rộng đôi cánh định bay ra.

Tiêu Nguyệt Nhi lúc này mới kịp phản ứng, tức thì nhanh chóng khớp pháp quyết, khởi động trận pháp.

Nháy mắt, trên vách núi một luồng ánh sáng màu vàng thổn thức phát ra, mấy con tiểu thổ long (rồng đất nhỏ) bay lượn đan xen, cuốn thành một cái quang trảo chụp lấy con quái điều đang định bay lên.

Tiêu Nguyệt Nhi hoan hô một tiếng rồi nhảy xuống gốc cổ tùng, đột nhiên một luồng ánh sáng màu xanh lóe lên, "chát chát" mấy tiếng phá rách quang trảo, con đại điều theo đó lao vọt lên không, trên người còn mang theo mấy luồng thổ linh quang vẫn vút phía sau cái đuôi dài.

Lúc này một đạo kiếm khí trắng toát rít lên bắn vọt lưng chừng không, vừa vặn chặn đứng hướng bay lên cao của quái điều. Chợt thấy con quái điều quát lên một tiếng, đảo lộn trên không một vòng đột nhiên đổi hướng lao về phía bức vách đối diện thẳng tới gốc cổ tùng.

Đạo kiếm khí kia đánh trượt con quái điều trong đường tơ kẽ tóc, vừa vặn đánh vào phía trên của tiểu Phược Long trận, cả hai đều biến mất trong tiếng nổ ầm ầm.

Đám linh chi sắc tía kia tự nhiên gặp tai bay vạ gió, bị hủy hoại một đám lớn.

"Triền Tĩ Trảo, nhanh!"

Theo tiếng chân ngón quất lên, ngàn vạn đạo kim ti rục rồ phóng ra đầy trời, y như một vầng mây vàng chói. Mắt thấy con quái điều đang bay rất nhanh đột nhiên bị một luồng kim quang cuốn cuộn chụp lấy, rốt cục rơi xuống mặt tuyết không động đậy nổi, nó đã bị một cái kén màu vàng bao bọc hoàn toàn.

"Xem người còn chạy đi đâu, chú nhóc ngoan ngoãn của ta." Bóng áo tím phát phơ trong không trung, Tiêu Nguyệt Nhi bấy giờ mới hạ xuống mặt đất, vuốt thẳng tay áo trở lại.

Cả quá trình nhanh như điện quang hỏa thạch, tới tận lúc này Dương Chân mới có phản ứng, tự trên cây tụt xuống, chui ra khỏi khe núi, đập lên đồng bần tuyết dày đặc chạy qua.

Tiêu Nguyệt Nhi cẩn thận từ từ thuấn quyết, triệu hồi pháp bảo, đồng thời tóm lấy con đại điều nằm gọn trong cái kén vàng, ôm con chim dài tới hơn ba thước vào trong lòng, về mặt vô cùng đặc ý.

"Đẹp lắm!" Dương Chân chạy tới một bên, chỉ thấy con quái điều toàn thân màu xanh rục rờ, cái đầu như đầu chim phượng màu vàng, mỏ đỏ vuốt vàng, cái đuôi dài màu đỏ như lửa không ngừng cựa cựa, có vẻ không cam tâm.

Kỳ dị nhất là hai con mắt của nó đỏ khé như bảo thạch, linh động vô cùng. Lúc này nó đang nửa nhắm nửa mở, phát ra linh quang lấp lánh như có trí tuệ, khiến người ta không thể xem thường.

"Cái thứ này nhất định là thành tinh rồi, nói không chừng còn đã tu luyện thành yêu đan, ngay cả tiểu Phược long trận của ta cũng không bắt nổi nó, may mà có pháp bảo mà mẫu thân cho ta, hừ hừ." Tiêu Nguyệt Nhi một mặt trách mắng, một mặt tóm chặt lấy con quái điều trông như muốn thuần phục nó.

"Nó là yêu tinh gì? Tỷ xem làm sao mà giữ được nó đây?" Dương Chân đưa tay nắm lấy cái đuôi của con quái điều, đột ngột hỏi.

"À phải, sư tỷ còn chưa nghĩ ra." Tiêu Nguyệt Nhi tức thì trở thành ảo não, chau mày nghĩ ngợi rồi mở bừng mắt cười nói: "Ta làm một cái lồng sắt, xem nó làm sao thoát được?"

"Không được." Dương Chân đối với tập tính của phi cầm lại hiểu rất rõ, liền giải thích: "Đây là linh vật phi cầm, làm như vậy thì còn gì là ý nghĩa?"

"Cũng phải, con quái điều này là vật thông linh, phải thuần phục được nó thì mới xong." Giọng nó của Tiêu Nguyệt Nhi có đôi chút chán nản.

Lúc này phía ngoài lớn chợt truyền lại một tiếng rít lớn.

Hai người đồng thời quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một luồng hồng quang xoay chuyển trong ráng mây vàng rục, nháy mắt đã xông tới phía trên Ngọc Tiêu Phong.

"Ồi trời ơi." Dương Chân đột nhiên nhớ tới lời sư phụ dặn dò, không được tùy ý hiện thân trước mặt người bên ngoài, liền trông trái trông phải nhưng chẳng thấy chỗ nào có thể nấp được, liền khăn trương nhìn về phía Tiêu Nguyệt Nhi cầu cứu, chợt thấy ánh mắt nàng ta lộ rõ vẻ khinh khinh, kiêu ngạo.

Người vừa đến thu kiếm quang trở lại, hạ xuống chỗ cách hai người Tiêu Nguyệt Nhi không xa, rõ ràng đã nhìn thấy bọn họ từ lâu.

"Ta còn tưởng có chuyện gì lớn, té ra là Nguyệt Nhi Tiên Tử so tài với người ta đấy ư?" Người vừa đến y phục màu xanh, thắt lưng đeo một cái ngọc đá, trên ngực phải thêu hai thanh tiểu kiếm màu vàng chéo nhau, biểu tượng đó là tượng trưng cho đệ tử chi phái Pháp tông của Côn Lôn phái, hình dạng anh tuấn, mắt lớn mi dài, khuôn mặt tươi cười ôn hòa như gió xuân, là một tiên gia đệ tử rất khá ái.

"Lục Càn Khôn, sao mới sáng sớm đã tới nơi này thế?" Tiêu Nguyệt Nhi nói, thần sắc có chút không vui.

"Hôm nay là phiên tuần son của Lục mỗ, nghe thấy có động tĩnh liền chạy tới, hắc." Lục Càn Khôn lúng túng nói.

"Người có lẽ là hơi nhiều chuyện đấy, hừ!" Tiêu Nguyệt Nhi tức thì ôm chặt quái đầu, giọng nói có mấy phần bức dọc.

"Cũng là nhiệm vụ thôi, xin Nguyệt Nhi sư muội lượng thứ cho." Lục Càn Khôn chẳng hề giận dữ đáp lời, ánh mắt chuyển sang Dương Chân bên cạnh nói tiếp: "Vị đồng môn này, hình như hơi lạ mặt, phải chăng là đệ tử của Ngọc Tiêu Phong?"

"Đây là đạo đồng mà cha ta mới thu nhận trong lúc hạ sơn tên Dương Chân." Tiêu Nguyệt Nhi tuy hành động lỗ mãng nhưng đầu phải là ngốc nghếch, Côn Lôn Sơn mỗi năm đều hạ sơn tuyển chọn môn nhân, một khi không đủ tu vi để đăng đường nhập thất, phần lớn là bị trả về thế tục, nhưng vẫn có một vài người được lưu làm đạo đồng tạp vụ.

"Ồ! Dương Chân?" Lục Càn Khôn nhìn trên nhìn dưới Dương Chân mấy lần, chỉ thấy hắn mặc áo lam, trước ngực có thêu hai thanh tiểu kiếm chéo nhau, nhưng mà màu tím, lẽ nào là đệ tử Đạo tông? Trong lòng này sinh nghi ngờ, chỉ là không tiện vạch trần trước mặt.

Ánh mắt Tiêu Nguyệt Nhi đảo một cái, chợt phát hiện ra huyền cơ, liền đẩy quái đầu vào tay Dương Chân, lạnh lùng quát: "Cầm lấy, làm ta phát mệt, thôi theo ta về." mấy từ cuối cùng lại hạ giọng xuống một chút.

Dương Chân bị ánh mắt lạnh lẽo của Tiêu Nguyệt Nhi làm cho giật nảy mình. "Quác" con quái đầu kêu thảm một tiếng, hắn đột nhiên phát hiện trên tay đã xuất hiện một vết máu, tức thì kinh hãi nói: "Nó bị thương rồi... giải khai pháp thuật cho nó có được không?"

Tiêu Nguyệt Nhi liếc mắt nhìn qua, sắc mặt chợt biến, nhưng miệng vẫn nói cứng: "Đem nó về trị thương."

Nói đoạn khoa tay bắt quyết, những sợi kim ti chớp chớp điện quang, Triển Ti Trảo liền được giải trừ.

Bàn tay Dương Chân tức thì cảm thấy nóng hầm hập, nhẹ nhàng vuốt thân hình mềm mại của con quái đầu, thấy thân nó hơi run rẩy, cặp mắt giống như thủy tinh nhìn hắn, màu vàng trong mắt trầm tối, khiến lòng hắn chợt thấy dấy lên một nỗi bi ai.

Chẳng hiểu vì sao, rõ ràng hắn có thể đọc được ý tứ trong mắt của con quái đầu.

Nó lẽ nào lại bi thương thống khổ như vậy? Dương Chân không kìm chế được câu hỏi trong lòng.

Lòng hắn tức thì bắt đầu rối loạn, một sinh vật khá ái thể này, chả lẽ lại tước đoạt tự do của nó?

Tiêu Nguyệt Nhi nhìn thấy vẻ kỳ lạ của Dương Chân dường như đang lo lắng tới thương thế của con chim, lửa giận bốc lên đầu đang định trách mắng.

Lục Càn Khôn lúc này chợt như bưng bình nói: "Nguyệt Nhi sư muội, té ra là tới đây bắt linh đầu, xem ra thì cũng khó khăn lắm mới được nhỉ, bất quá cho dù bắt được mà không thuần phục được nó, nó cũng không dễ dàng nhận chủ đâu."

Tiêu Nguyệt Nhi đột nhiên nổi hứng, kỳ quái nói: "Lẽ nào ngươi hiểu được đạo thuần dưỡng linh thú hay sao?"

"Ta thì không biết, nhưng ta biết có một vị tiên bối trong Tiên Phủ tinh thông đạo thuật này." Lục Càn Khôn làm ra vẻ thần bí nói.

"Vậy có thể giới thiệu cho ta không, Lục sư huynh?" Tiêu Nguyệt Nhi tức thì tươi cười như hoa.

Lục Càn Khôn trầm ngâm giây lát rồi gật gù đầu, nhưng lại nói: "Sư huynh vừa mới nghe được một chuyện, sư muội chắc chắn là rất hứng thú."

Ánh mắt Tiêu Nguyệt Nhi phát ra sắc thái kì dị, vội vàng truy vấn.

Lục Càn Khôn chỉ về phía đông nói: "Đôn Dương Tông trên Đôn Dương Phong đang yên đang lành, vừa rồi lại bị sư phụ hấn phạt xuống Vạn Thanh Cốc ba năm, ha ha."

Tiêu Nguyệt Nhi hơi ngẩn người ra, tức thì bật cười sảng sặc, toàn thân rung lên bần bật, cả nửa ngày mới thở hổn hển nói: "Gã hỗn đản tiểu tử đó rốt cục cũng có báo ứng rồi." Thần sắc cực kỳ vui vẻ, rõ ràng hai người trước đây từng có hiềm khích.

Lục Càn Khôn thấy vậy trong lòng mừng rỡ, rốt cục cũng có cơ hội tiếp cận giai nhân, liền tiến lên trước nói: "Tiêu sư muội, hiện tại có rảnh thì theo sư huynh một chuyến, không chừng có thể gặp được vị tiên bối kia."

Tiêu Nguyệt Nhi đang định đáp ứng, đột nhiên kinh ngạc tốt độ, một đạo ánh sáng xanh lét đã vọt lên không như chớp, gió lớn quạt phần phật vượt qua đỉnh đầu nàng, nháy mắt đã bay lên trời cao lượn vòng xung quanh.

"Đồ ngốc, đồ ngốc..." Một âm thanh cổ quái từ trong không trung vọng xuống.

Ba người tức thì mất chữ a mồm chữ o ngơ ngẩn nhìn con quái điều trên cao, tiếng người nói kia là từ miệng nó phát ra ư?

"Nó biết nói?" giọng nói của Dương Chân chẳng biết là kinh ngạc hay mừng rỡ.

"Bản điều sẽ quay lại báo cừu, quác." Con quái điều lại lượn một vòng lớn trên đầu ba người, đe dọa thêm lần nữa rồi mới ngang nhiên lao lên cao, nháy mắt đã biến mất trong biển mây.

"Người..." Tiêu Nguyệt Nhi mặt hoa thoáng lạnh, con giận như chực bùng phát, trừng trừng nhìn Dương Chân đang luống cuống, đoạn phát tay áo một cái phi thân phát động tiên kiếm đuổi theo. Lục Càn Khôn cũng theo đó phóng lên không.

Trong khoảng uống cạn chung trà, Tiêu Nguyệt Nhi đã quay trở về, hai tay rỗng không.

"Có đuổi được không?" Dương Chân tiến lên đón.

"Đuổi được mới là lạ đó." Tiêu Nguyệt Nhi mặt đầy nét giận. "Đều là tại người, con chim đó đã thành tinh, sau này làm gì còn cơ hội nữa..." Vừa nói, hai mắt nàng đã ngân ngấn nước, hơi thở hỗn hển.

Lại một đạo kiếm quang bay tới hạ xuống, chính là kẻ vừa mới đuổi theo Lục Càn Khôn. Tiêu Nguyệt Nhi kỳ vọng nhìn qua, tức thì thần sắc lại trở thành âm trầm như cũ.

"Con chim đó e rằng cũng phải có trăm năm đạo hạnh, phen này đúng là bị nó hí lộng rồi." Lục Càn Khôn phủ phủ tay áo, miệng cười mỉa mai.

Tiêu Nguyệt Nhi nghe thấy vậy càng thêm hối hận, con giận dùng dùng đổ hết vào Dương Chân, nhìn thấy bộ giàng nửa tin nửa ngờ của hắn, cảm thấy tức chưa từng có. "Bách" đã giơ tay tát cho Dương Chân một chưởng.

Dương Chân lão đảo lùi lại sau hai bước, trên mặt nóng bừng đau rất, đầu văng ong ong không ngừng, ngẩng lên nhìn Tiêu Nguyệt Nhi, lửa giận trong lòng như thiêu như đốt, găng xé một hồi rốt cục đành chịu thua, cúi đầu hạ giọng nói: "Xin lỗi!"

"Xin lỗi thì được cái gì?" Tiêu Nguyệt Nhi vẫn không chịu thôi, giận dữ nói: "Loại linh cảm này gặp được hoàn toàn là nhờ cơ duyên, một khi đã lỡ, ai còn bắt được nó nữa? Đã dặn đi dặn lại người rồi mà vẫn còn tự ý làm bậy, đại sư huynh đưa cái đồ phế vật người hồi sơn làm gì cơ chứ?!"

Dương Chân nghiêng răng gằn giọng: "Ta, ta cảm thấy nó đáng thương..."

"Đáng thương?" Tiêu Nguyệt Nhi trợn mắt, đợi hắn đi qua liền nhắm Dương Chân tung ra một cước. "Bụp..." Người hắn bay xa tới ba trượng, thẳng cẳng lao ngấp vào trong đồng tuyết.

"Tiêu sư muội không cần phải giận, đợi tới lúc gặp được vị tiền bối kia, khi cao hứng không chừng người sẽ truyền thụ cho muội pháp môn đó, về sau muốn bắt gì cũng được hết, trong Tiên Phủ của Côn Lôn Sơn, trân cầm dị thú còn nhiều vô kể." Lục Càn Khôn ở bên cạnh khuyên nhủ.

"Chờ tới mai kêu đại sư huynh trả người xuống núi cho xong." Tiêu Nguyệt Nhi hơi giận còn chưa tan, xoay đầu hướng về phía Lục Càn Khôn nói: "Chúng ta đi!" Dứt lời liền phát động tiên kiếm, phi không lướt lên trước, Lục Càn Khôn nhìn Dương Chân vẫn còn nằm trong đồng tuyết một cái đầy thâm ý rồi cũng theo đó đi mất.

Hai người nháy mắt đã biến mất vào trong mây.

Ánh nắng thu chiếu xuống người Dương Chân, nhưng hắn lại chẳng thấy ấm áp chút nào. Trong đầu hắn chỉ còn vang vọng mãi những "phế vật", những "trả người xuống núi", hai câu đó cứ như mũi dùi đâm vào tai hắn đau đớn vô cùng.

Hắn nằm trong lớp tuyết vừa sâu vừa dày, chợt gằm lên một tiếng đột nhiên vùng ngồi thẳng dậy, song thủ nắm lại thành quyền điên loạn đâm xuống mặt tuyết, bụn tuyết bắn tung tóe, hắn cứ vừa đâm vừa gằm lên như vậy.

Ta không phải phế vật, ta không phải phế vật!

Ta không muốn hạ sơn, ta không muốn hạ sơn!

Gã thiếu niên không biết điên loạn phát tiết trong bao lâu, bàn tay tóe máu làm đỏ bầm cả bụn tuyết, hắn chỉ cảm thấy một cơn mệt mỏi rồi ập đến, liền buông người nằm vật trên mặt tuyết, chẳng buồn động đậy gì hết.

Trong lúc ngơ ngẩn, đột nhiên một tiếng tiêu mỏng manh vắn vít từ trên đỉnh núi vọng tới, xuyên suốt cả vực núi biển mây. Khi thông suốt lưu loát giống như cao sơn lưu thủy, khi phẳng lặng mát lạnh như mặt nước, khi lại vi vu phiêu hốt như gió núi. Âm thanh như thần tiên biến ảo khôn lường đưa người ta vào một thế giới trừu tượng trong sáng vô cùng. Tiếng tiêu vang vọng cao vút tựa hồ từ chín tầng trời vọng xuống, tiếng tiêu trầm hạ lại giống như xuyên xuống vực sâu không thấy đáy.

Từng nốt từng nốt nhạc trọn vẹn khắc vào đất trời, hòa vào linh hồn của Dương Chân, tiếng tiêu y như vận mệnh bao bọc lấy tâm thần của hắn, lại y như cuộn cuộn trong sâu thẳm cõi lòng hắn, không sao thoát ra được.

Không biết trải qua bao lâu, mặt trời đã lên rất cao.

Tiếng tiêu chợt tan biến. Hắn cũng đột nhiên bình tĩnh, toàn thân đau đớn lạnh lẽo mỗi một vô cùng, rên lên mấy tiếng, khó khăn lắm mới từ từ ngồi dậy được, ngơ ngẩn nhìn ra phía bên ngoài núi.

Lúc này, một trận gió núi lạnh thấu xương nghen ngào thổi tới, cào lên mặt đất, cuốn tung bụi tuyết bay khắp nơi.

Thân thể tê cứng của hắn nằm giữa cơn gió lạnh, tà áo tung bay phấp phất, hai cánh tay bầm tím sưng phù.

Bàn tay hắn đặt lên ngực, nơi đó có một vật rất cứng. Giấy lát sau liền rút ra một cái tượng gỗ nhỏ, nhẹ nhàng nâng niu trong lòng bàn tay.

Đột nhiên hai dòng lệ châu long lạnh từ mặt hắn rơi xuống, tan vào trong gió, tan vào trong tim.

Gã thiếu niên thờ dài u oán, chân nam đá chân chiêu rời khỏi vách núi. Thân hình gầy gò nhanh chóng tan biến vào trong màn tuyết trắng xóa.

Dương Chân trở về Ngọc Tiêu Trì, chợt nhìn thấy có một thiếu nữ cầm cây tiêu ở vách đá phía nam bên hồ, thân hình đẹp đẽ tiêu điều thư thái. Nàng ta ngồi lên trên lan can của cây cầu, bàn chân nhỏ nhắn đóng đưa tỏ ra mấy phần nhàn nhã thoải mái.

Hắn đang định tránh qua nơi khác, thì Tiêu Thanh Nhi đã cất tiếng gọi lại.

"Sư tỷ, vừa rồi người thổi tiêu thật hay lắm." Dương Chân gắng gượng tinh thần, vượt qua cánh cổng của sư môn bước lên cây cầu ngọc tiến vào trong sân.

"À, nhất thời nổi hứng, tùy tiện thổi lên thôi, người nghe được bao nhiêu mà đã khen hay." Tiêu Thanh Nhi vuốt vuốt lọn tóc trước ngực, nhìn Dương Chân đột nhiên hỏi: "Mặt người bị làm sao vậy?"

"Không, không có gì." Dương Chân sợ hãi lùi lại, tay xua loạn xạ che đi khuôn mặt rồi nhỏ giọng nói: "Vừa rồi không cẩn thận bị ngã một cái."

Tiêu Thanh Nhi như đám mây nhỏ phiêu liêu hạ xuống, y phục phất phơ, mái tóc tung bay mang theo hương thơm phảng phất, thoảng cái đã tới trước mặt Dương Chân, nhìn hắn một cách kỹ càng, tinh thần chợt biến, giận dữ nói: "Rõ ràng là vết tay, còn muốn lừa người ta, ái chà... Người xem, tay người còn chảy máu nữa kia..."

Dương Chân cắn răng lắc đầu.

Một năm qua, trừ Bá Văn Đình quan tâm tới cuộc sống của hắn, Tiêu Thanh Nhi có ngẫu nhiên chỉ điểm cho hắn một lần, hai người cũng cảm thấy không hợp lắm.

"Lúc sớm tối muội nói muốn đi bắt linh điều, việc này nó đã nói nhiều ngày nay rồi." Tiêu Thanh Nhi nói tới đây liền dừng lại một chút, thấy sắc mặt Dương Chân thay đổi bất định, trong lòng liền rõ ngay, bất giác nói: "Nguyệt Nhi tuy nóng nảy, tâm tính ngược lại rất hiền hòa, người đừng có để bụng. Để rồi xem sư tỷ thay người giáo huấn nó."

"Không liên quan tới Nguyệt sư tỷ, là ta không tốt thôi." Dương Chân lí nhí nói, đầu cúi gằm nhìn xuống dưới chân, tâm tư y như lớp sương mờ lát phất trên nền gạch xanh, phiêu du bất định.

"Để sư tỷ đi lấy thuốc cho người thoa, người đợi một chút." Tiêu Thanh Nhi nói đoạn đã như cơn gió lướt đi, nháy mắt đã tới hành lang Thiên Điện phía tây, câu nói vẫn còn vang vọng: "Đừng đi đâu nhé."

Giấy lát sau, Tiêu Thanh Nhi đã quay trở lại, tay cầm một chiếc bình ngọc nhỏ nhỏ.

"Không được động đây." Tiêu Thanh Nhi mở nút bình, nhẹ nhàng đổ ra một chút nước thơm ngát vào lòng bàn tay, dịu dàng thoa lên mặt của Dương Chân. Dương Chân nhìn thấy kính hãi định tránh.

"Sư tỷ, ta tự mình làm được." Dương Chân xấu hổ nói.

"Nghe này, chẳng lẽ đợi sư tỷ tố cáo hết với cha thì người mới cam tâm hay sao?" Tiêu Thanh Nhi sắc mặt hơi trầm xuống, liếc nhìn Dương Chân, thấy hắn ngoan ngoãn đưa mặt ra mới mỉm cười. "Vậy mới ngoan chứ."

Ngón tay mềm mại lay động, những nơi bầm dập liền có cảm giác mát rượi êm ái, lại có chút nhột nhột ngứa ngáy khiến cho lông tóc của hắn dựng ngược, tinh thần của hắn ảm áp thư thái. Đầu tiên là mặt, sau đó là hai tay, đều cảm thấy ôn nhu như vậy. Mùi hương thơm ngát phả vào mũi, khuôn mặt ngọc ngà ngẩn ngơ trước mắt khiến Dương Chân hận không thể kéo dài khoảnh khắc này thành mãi mãi.

"Được rồi." Tiêu Thanh Nhi giống như đã hoàn thành một kiệt tác, cẩn thận quan sát một hồi mới chịu thu tay. "Bình Như Ngọc Cao này cho người luôn, hãy giữ cho cẩn thận."

Dương Chân ngơ ngẩn nhận lấy, chiếc bình trong tay còn phảng phất hơi ấm, tinh thần thoáng dấy lên một cảm giác êm ái, sóng lòng xao động, trước mắt chợt như nhòa đi, những hạt lệ châu không ngừng tuôn rơi là chẳng.

"Úy, người khóc rồi." giọng Tiêu Thanh Nhi đầy vẻ sững sốt, thấy Dương Chân giơ tay định lau liền ngăn lại. "Đừng có động vào."

Dương Chân nghe thấy vậy lại càng gấp, vội vàng dùng tay lau mặt, Tiêu Thanh Nhi tóm chặt lấy tay hắn, hai người giằng co một lúc mới giật mình buông tay. Hồi lâu vẫn không nói câu nào.

"Thật là ngốc." Tiêu Thanh Nhi băng tuyết thông minh, tự nhiên tinh thần tỉnh táo rất nhanh, còn cất giọng trêu chọc: "Nam tử hán đại phu quân (**), sao có thể tùy tiện khóc nhè được."

"Ai khóc đâu, ta... ta bị cát bay vào mắt thôi." Dương Chân ngẩn ra một chút rồi cất giọng tranh biện.

"Thì ra Côn Lôn Tiên Phủ còn có gió cát, Thanh Nhi ở đây hai mươi mấy năm lần đầu tiên mới nghe nói đấy." Tiêu Thanh Nhi xoay người không muốn làm hắn khó xử, chỉ là khéo miệng vẫn không sao kìm được nụ cười.

Dưới ánh nắng mặt trời, cả Ngọc Tiêu Trì được bao bọc trong một tầng mây khói bảy màu, Tiêu Ngọc Cung trở nên trong sáng vô cùng. Tiêu Thanh Nhi đứng nơi lan can, duyên dáng mỉm cười, toàn thân đẹp đẽ y như thiên tiên.

Dương Chân đứng mơ hồ ngơ ngẩn, chỉ cảm thấy thiếu nữ trước mắt như đóa phù dung trên mặt nước, thiên nhiên đã chạm khắc nên một vẻ đẹp tới phi thường.

"Lại phát ngốc ra rồi, chẳng trách Nguyệt Nhi cũng bắt nạt người." Tiêu Thanh Nhi đột nhiên ngoái lại, trong giọng nói có chút giận.

"Sur ty, người thật là đẹp." Dương Chân buột miệng, lời vừa nói ra mới thấy hối hận, chỉ thấy khuôn mặt thanh nhã như cái trứng ngỗng của Tiêu Thanh Nhi chợt nổi lên hai đóa hồng vân.

"Không ngờ tiểu sư đệ còn có thể ba hoa, thực là nằm ngoài dự đoán của người ta, hừ." Tiêu Thanh Nhi lắc đầu nghiêm mặt.

Dương Chân cười ngẩn ngơ, rồi chợt xoay người chạy thẳng vào trong làn mây khói, thoáng cái đã biến mất.

Tiêu Thanh Nhi khẽ thở ra một hơi, đột nhiên xoay đầu, không sao che dấu được nụ cười ngọt ngào rạng rỡ như hoa.

Hết chương 4

Ghi chú:

(*) Câu này nghĩa là hễ nổi lửa nhóm lò là lại bị tắt. Tuy nhiên đây là ám chỉ việc vận chuyển chân khí của Dương Chân không thể hoàn thành giai đoạn Lô Chiếu (đốt lò - giai đoạn bắt đầu, còn nói như tới cảnh giới cao thủ kiếm hiệp là Lô hỏa thuần thanh - lửa trong lò đã thành xanh lẽ rồi), do vậy dịch giả để nguyên là lò khói yên diệt.

(**) Người ta thường nói "nam tử hán đại trượng phu", thế mà ở đây Tiêu Thanh Nhi lại nói "nam tử hán đại phu quân" không biết còn có ý đồ gì khác không. Đoạn này dịch giả cảm thấy rất thú vị

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Sinh Phi (*)

Thấm thoát lại nửa tháng trôi qua.

Hôm đó Dương Chân vừa mới hoàn thành buổi tập sớm thì bị tiếng huyền náo bên ngoài làm kinh động, liền gấp quyền Hồng Hoang Dị Chí lại, đẩy cửa bước ra. Đập ngay vào mắt là hai cái bóng một tím một xanh, lớn nhỏ khác nhau đang đuổi nhau không ngừng dưới sân giáo trường.

"Trả lại cho ta, con chim chết dịch nhà người!"

"Nha đầu ngốc, tới đây bắt ta đi, tới đây bắt ta nào."

Cái giọng quái dị khàn đặc loáng thoáng khiến Dương Chân mới nhìn liền nhận ra ngay, đó chính là con quái điều đã chạy thoát hôm trước, nó thực đang

quay lại báo cừu ư?

Ở gần căn phòng của Dương Chân là chỗ ở của Bá Vân Đình, lúc này chàng cũng đang đứng trên hành lang, thoáng một cái cũng đã thấy Lãnh Phong khoanh tay đứng tận đầu hành lang đằng xa.

"Con chim này nhìn quen lắm, hình như đã từng nhìn thấy ở đâu đó?" Bá Vân Đình trầm nghĩ, vừa gãi gãi đám râu lún phún.

"Đại sư huynh, con chim này đã tu thành tinh rồi phải không?" Dương Chân tiến đến đứng bên cạnh đại sư huynh.

"Còn hơn thế, đạo hạnh của nó cũng không vừa đâu." Bá Vân Đình quan sát nhưng không hề có ý xuất thủ tương trợ.

"Con chim chết toi, có bản lĩnh thì xuống đây cùng bà cô nguoi đánh một trận." Tiêu Nguyệt Nhi dùng thân pháp thờ hồn hã hồn hên, tóc tai y phục rối bời.

"Nha đầu ngốc, có bản lĩnh thì bay lên đây đánh với bản điều một trận." Cái bóng xanh đột nhiên dừng lại giữa chừng không, ngẩng cao cái đầu chim, giang cánh quạt một cái, một luồng gió như hữu hình cuộn cuộn đánh xuống Tiêu Nguyệt Nhi.

Trong khoảnh khắc, Tiêu Nguyệt Nhi liền bị luồng gió xoáy kì quái đó liên tiếp đẩy lùi mấy lần, suýt nữa thì bị ngã lộn nhào xuống Ngọc Tiêu Trì.

Tiêu Nguyệt Nhi nản quá hóa giận, liền đứng vững thân hình, vung tay bất quyết phát động tiên kiếm, "Lên nào!" Một đạo quang mang hồng bạch bùng phát, bắn tới con quái điều đang dương dương đắc ý như điện chớp.

"Nha đầu ngu, nha đầu ngốc..." Con quái điều chẳng thèm để mắt tới thanh tiên kiếm đang lao tới, chỉ kêu lên một tiếng "quác" rợn người, thân hình nó chột hóa thành luồng thanh quang nho nhỏ xoáy tròn một cái, linh động vô cùng. Thanh kiếm bay tới khi thế thập phần hung hiểm liền bị nó tránh thoát dễ dàng.

Trên sân, luồng thanh quang với hồng bạch quang trông giống như kiều long với linh xà, uốn lượn giao đấu, không ngừng quấn riết lấy nhau, tựa hồ như du long hí phượng, tiếng kiếm khí cùng tiếng quát tháo liên miên không dứt.

Đột nhiên vang lên một tiếng rít lạnh lốt, luồng thanh quang vọt lên cao trở lại nguyên hình, một vật màu hồng phấn từ vuốt nó rơi xuống vừa vặn đón đầu luồng kiếm quang đang đuổi tới. Vật hồng hồng kia đột nhiên nổ bung ra tứ phía, bay là tả khắp nơi.

Tiêu Nguyệt Nhi sững sờ nhìn những mảnh vải hồng bay tán loạn, đành thu hồi phi kiếm.

Con quái điều chao lượn một vòng rồi bay về phía Dương Chân, chớp mắt đã tới trước mặt hắn, chỉ thấy nó kêu lên quái dị: "Đồ ngốc, lại gặp nhau rồi."

Dương Chân ngớ người, mắt thấy con chim đó bay vọt đi rồi, lúc đó mới nghĩ ra "đồ ngốc" mà nó nói chính là chỉ mình, tức thì thành ra dở khóc dở cười.

"Nha đầu ngốc, sau này sẽ kiếm nguoi giỡn chơi, bản điều đi đây." Con quái điều đó chột như gặp gió là phình lên, nhảy mắt đã biến thành một con đại bàng dài tới hai trượng bay thẳng lên trời, nhanh chóng hóa thành một điểm đen nhỏ xíu biến mất vào trong mây.

"Cái gì đây?" Dương Chân đưa tay chụp lấy một mảnh vải màu hồng bay bay trong không trung, một miếng lụa nhỏ mềm mại, còn phảng phất u hương.

Bá Vân Đình đón lấy xem, thần sắc có chút cổ quái, lắc đầu không nói gì.

"Thần điều của Vương Mẫu Phong." Tiếng Lãnh Phong vọng tới.

"Phải, ta nhớ ra rồi, năm sớm sư tôn mang ta tới Vương Mẫu Phong, đã từng thấy qua một lần, chỉ là so với lúc này thì lớn hơn nhiều." Bá Vân Đình giật mình bừng tỉnh.

"Oa..." Tiêu Nguyệt Nhi thấy con quái điều bay mất, liền ngồi phệt xuống đất ầm ục khóc, tiểu thư này từ bé đã cao ngạo thành tính, sao có thể chịu nổi bị vũ nhục như vậy?

"Thì ra là Thanh Điều, muội muội sao lại gây hấn với nó vậy?" Tiêu Thanh Nhi không biết đã tới bên cạnh Tiêu Nguyệt Nhi từ lúc nào, ôn tồn an ủi muội muội.

"Các người đều không giúp ta, đứng xem nó khi phụ ta, oa..." Vừa nói Tiêu Nguyệt Nhi vừa khóc tướng lên.

Bá Vân Đình cùng Lãnh Phong nhìn nhau một cái, đành cười khổ, trong lòng trầm nghĩ chỉ sợ nhúng tay vào thì nàng tiểu thư lại không cao hứng ấy chứ.

"Khóc lóc cái gì, chẳng ra thế thống gì hết?" Một giọng nói nữ nhân lạnh lùng vang lên bên tai, ẩn chứa mấy phần uy nghiêm.

Trước Ngọc Tiêu Lô xuất hiện hai người, chính là phu phụ Tiêu Vân Vong.

"Sư phụ, sư nương xuất quan rồi ư?" Bá Vân Đình phản ứng trước nhất.

Kể đó Dương Chân cũng theo Lãnh Phong đến hành lễ.

Tiêu Vân Vong bước xuống bậc thềm, liếc nhìn nữ nhi đang khóc bất nháo đằng xa một cái, rồi nói: "Các người đều tới cả rồi, sư phụ cùng sư nương cả năm vừa rồi đã nghiên cứu một pho kiếm quyết, gần đây cũng có chút thành tựu, sắp tới sẽ truyền cho các người."

Bá Vân Đình với Lãnh Phong nhìn nhau, sắc mặt đều lộ vẻ vui mừng. Còn Dương Chân thì vui trước buồn sau.

Trong Ngọc Tiêu Lâu, tất cả đều tề tụ đông đủ.

"Cửu Diện Phi Tiên Quyết?" Mọi người đồng thanh hỏi.

"Phải, nó là từ tiên kiếm kỳ quyết Cửu Ngưng Quy Chân Quyết của Đạo tông Côn Lôn Phái thoát thai mà ra, tự tạo một đường riêng. Phàm những người đã đạt tới cảnh giới Kim đan đều có thể tu luyện, tỷ muội Thanh Nhi cũng nhanh thôi." ánh mắt Tiêu Vân Vong phát ra thần quang lấp lánh, thần nhiên nói.

"Sư phụ cùng sư nương quả nhiên là thiên địa kỳ tài, mới có thể tự phá ra đường lối riêng, bọn đệ tử vô cùng kính phục." Bá Vân Đình nói giọng ngưỡng mộ hết sức.

"Được rồi, cái tên thật thà như Vân Đình gần đây cũng biến thành lẻo mép, kiếm quyết này là do sư phụ người sáng tạo ra, sư nương bắt quả chỉ là theo đó nghiên cứu, chẳng dám kể công." Phương Lam cười cười khẽ mỉm.

Khuôn mặt chất phác của Bá Vân Đình thoáng đỏ, tỏ ra rất lúng túng.

Ánh mắt băng lạnh của Lãnh Phong cũng thoáng lộ tia cuồng nhiệt, hướng về phía sư phụ hỏi: "Không biết kiếm quyết này có chỗ nào độc đáo?"

Tiêu Vân Vong liếc ái thế một cái rồi nghiêm trang đáp: "Lấy tên là Cửu Diệu thì cũng không ngoài việc mượn sức mạnh cực kỳ dồi dào của Thiên Địa. Kiếm quyết có ngàn vạn biến hóa, chân tướng cũng quy về một mối, cùng với Cửu Ngưng Quyết đại đồng mà tiểu dị. Chỗ độc đáo là nằm ở cảnh giới tối cao có thể dẫn xuất sức mạnh Cửu Thiên Tinh Thần, nếu như phân thân hóa thân còn có thể tự tạo thành kiếm trận, uy lực mỗi phân thân không hề giảm sút. Còn những cái khác, các người sẽ từ từ ngộ ra trong lúc tu luyện."

Ngoại trừ Dương Chân là mơ mơ hồ hồ, đệ tử trong phòng đều tỏ ra hết sức nôn nóng.

Tiêu Nguyệt Nhi bên dưới vẫn còn buồn bực không vui, đảo mắt một cái nhõng nhẽo nói: "Cha à, người sau khi xuất quan phải giúp nữ nhi giải tỏa cơn giận này, con chim chết dẫm ở Vương Mẫu Phong khi phụ nữ nhi."

"Vương Mẫu Phong?" Tiêu Vân Vong vô cùng kinh ngạc, suy nghĩ giây lát rồi như bưng tỉnh nói: "Thanh Điều tiên bối tính tình ham chơi, đạo hạnh của ngài so với tổ sư khai sơn của Côn Lôn còn cao hơn nhiều, sợ rằng cũng sống tới mấy vạn năm rồi."

"Nói vậy là đã có chuyện gì?" Phương Lam sắc mặt nghiêm trang. "Không chừng mẹ có thể thay người làm chủ, con chim đó tuy là thần điều cũng chẳng so được với người, mẹ càng không tin không thu thập được nó."

"Chỉ có mẹ là tốt nhất." Tiêu Nguyệt Nhi tìm được chỗ dựa vững chắc, tức thì lòng vui như hoa nở, liền hậm hực nói: "Hôm trước tên Lục Càn Khôn đó dẫn con đi tìm gã quái nhân kia, xin đi xin lại hần ta cũng không chịu dạy cho con Thông Linh Pháp, thật là đáng ghét."

Tiêu Vân Vong cười khổ đáp: "Thanh Điều là thượng cổ thần điều, đạo hạnh khó dò, đã mấy trăm năm chưa từng xuất hiện, lớp trẻ trên Côn Lôn đều không biết được lại lịch của ngài, hai mẹ con các người tuyệt đối không thể làm bậy." Những lời cuối cùng giọng nói trở thành rất nghiêm nghị.

Phương Lam không khỏi hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ không đồng ý, nhưng cũng không trước mặt đệ tử phản bác lại phụ quân, liền quay lại Tiêu Nguyệt Nhi nói: "Một gã quái nhân? Người nói có phải là vị tiên bối ở Vạn Thú Cốc phía nam Côn Lôn không?"

"Phải đó, gã đó nuôi rất nhiều linh thú kì quặc, thật là tài giỏi." Về mặt Tiêu Nguyệt Nhi đầy sự hâm mộ, cũng có mấy phần cảm tức bất bình.

"Bất cứ việc gì đều có duyên phận, miễn cưỡng cũng chẳng được, vị tiên bối đó lại lịch thần bí, cùng với Côn Lôn Tiên Phủ có quan hệ rất lớn, đạo hạnh cao không thể tưởng, chỉ là ông ta một lòng ẩn cư một chỗ rất hiếm có người lai vãng, thành ra lớp trẻ rất ít người biết được." Tiêu Vân Vong khẽ nạt: "Người yên tâm mà tu luyện, đừng để tới đại hội Côn Lôn sơn bảy năm sau làm cha mẹ mất mặt là được rồi."

"Đúng vậy, Nguyệt Nhi, hai tỷ muội các người thiên tư trắc việt, khoảng cách đột phá cảnh giới trường sinh chẳng còn xa nữa, hiện tại cũng gần đạt tới Kim đan rồi, không nên hoang phí tinh lực vào những môn kỳ đạo." Phương Lam gật đầu tán đồng.

"Đều là tại cái tên xu tiểu tử trên Đan Dương Phong đó, không thì đã có Thiên Kim Đan tương trợ, ta với tỷ tỷ đã đạt tới hóa hầu từ tháng trước rồi." Tiêu Nguyệt Nhi nghiêng răng cắn giận nói.

"Nhờ vào ngoại lực rốt cục cũng không phải là đạo tu chân, làm sai lẽ thường ắt là hỏng hết." Tiêu Vân Vong nói giọng đầy thâm ý.

"Hiểu rồi ạ, hiểu rồi ạ." Tiêu Nguyệt Nhi mặt đầy vẻ sốt ruột, quay đầu lại nhai: "Con vẫn muốn có một con linh thú cơ, giống như Thanh Điều có thể hiểu tiếng người, nói tiếng người thì càng tốt..."

Thanh âm của nàng tuy nhỏ, nhưng mọi người đều nghe thấy rõ ràng từng chữ, tất cả đều buồn cười cho tính trẻ con của nàng ta.

"Tứ sư tỷ." Dương Chân nhỏ giọng nói: "Sau này sư đệ nhất định sẽ thay người bắt về một con linh thú xinh đẹp ngoan ngoãn."

"Lại người?" Tiêu Nguyệt Nhi ngạo nghễ liếc nhìn Dương Chân một cái, nói giọng chẳng thèm: "Ngay cả cái ngưỡng Dường Khí cũng không vượt qua nổi, không chừng có ngày bị đuổi khỏi Côn Lôn Sơn đó."

Hai phụ phụ ngồi trên cùng lộ vẻ kinh ngạc.

"Ta, ta nhất định sẽ cố gắng gấp trăm lần." Dương Chân lắp bắp nói nhưng vẫn cố gượng cười.

"Chim sẻ có cố bay cũng chẳng thành được phượng hoàng, hừ." Tiêu Nguyệt Nhi khinh khinh, lập tức đá kích chằng hễ nương tay. Nàng ta vẫn còn căm tức việc hần hôm trước thả Thanh Điều ra, chỉ là nàng ta chưa từng suy nghĩ lại, con Thanh Điều hôm đó thần thông quảng đại, thực sự nàng ta sao có thể thu phục nổi?

Dương Chân lén nhìn sư phụ ngồi bên trên một cái, cả mặt đỏ bừng cúi gầm xuống, không dám hé răng.

Bao nhiêu ngày qua, hần kiên nhẫn ngồi suy ngẫm vận khí, thất bại một lần thì thử lại một lần, so với những bài tập Bá Vân Đình sắp xếp luôn cố gắng làm hơn gấp mấy lần. Cho dù như vậy, ông trời trước nay cũng chẳng thèm đặt hần vào mắt, thủy chung vẫn như lúc đầu, không hề tiến triển phân nào.

"Nguyệt Nhi, người có phần quá rồi đó." Tiêu Thanh Nhi trầm giọng nói.

"Vân Đình?" ánh mắt Tiêu Vân Vong nhìn về hướng bên trái.

Bá Vân Đình nhìn tiểu sư đệ đang rúm ró bất an, thở dài một hơi rồi đem việc Dương Chân tu luyện xuất hiện dị chứng kể ra tường tận.

Trầm ngâm hồi lâu, Tiêu Vân Vong mới kêu Dương Chân tiến lên, bắt mạch kiểm tra.

Dương Chân rụt rè đứng trước mặt sư phụ, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu nhìn lên, hần từ nơi đại sư huynh cũng hiểu khá rõ về sư phụ, lại càng thêm kính sợ, chỉ e làm tổn thương tới ông.

"Tới ngồi trước mặt ta đây."

"Ngẩng đầu lên."

Dương Chân nhát nhát làm theo, ngay gần cận thận ngồi xuống cách sư phụ hơn một thước.

Tiêu Vân Vong vốn không coi trọng lễ pháp, thấy vậy nửa cười nửa giận, thở dài thốt: "Tôn sư trọng đạo là đạo lý thông thường của nhân gian, nhưng đối với thiên đạo thì chẳng có quan hệ gì. Ta thà có một gã đệ tử ngông cuồng vô lễ mà thực sự có tâm còn hơn là một gã đệ tử khom lưng bó gối, người rõ chưa?"

"Dạ... sư phụ." Dương Chân nghe thấy khẽ run, từ từ thẳng lưng nhìn vào ánh mắt đầy khích lệ và kỳ vọng của sư phụ, trong lòng cảm động khôn tả. Đối với hần sư phụ luôn tạo ra một cảm giác ấm áp, hiện tại lại càng tỏ ra ngưỡng mộ.

"Người ở tại nơi đứng đầu đại địa bách tộc sinh linh là người có trí tuệ, càng phải là người hiểu được lẽ biến hóa; Tu đạo phải rõ được cái tâm của mình, suy nghĩ nhất định phải chân thật, ngay cả cử chỉ đều không câu nệ, nếu không sao có thể dung nạp thiên địa vào trong người? Làm sao có thể ngộ được Chân Đại Đạo?" Tiêu Vân Vong nhân dịp liền hướng xuống dưới răn dạy.

Bọn Bá Vân Đình trong lòng cũng có sở ngộ, tất cả đều gật đầu.

Tiêu Vân Vong nhìn tất cả mọi người một vòng gật đầu vừa ý, rồi đưa tay đặt lên trên mạch của Dương Chân, pháp lực tinh tu hàng trăm năm của ông như linh tuyến cuộn chảy, vắn vít thành sợi tơ cần thận thâm nhập vào bách khiếu hỗn độn chưa thông của hần. Kiểm tra mấy lần, pháp lực một khi chạy tới đan điền đều như trâu đất xuống biển, mặc dù Tiêu Vân Vong kiến thức sâu rộng cũng không hiểu ra làm sao.

"Sư phụ, ra sao rồi?" Bá Vân Đình thấy sư phụ thu tay, vội vàng hỏi.

Tiêu Thanh Nhi bên dưới thần sắc cũng có chút khẩn trương, Dương Chân lại càng nóng nảy bất an, giống như phạm nhân chờ án chém trước pháp trường vậy.

"Cổ quái, lúc mới gặp cách đây bốn năm, tuyệt không có khác lạ như thế này." Tiêu Vân Vong chau mày, suy nghĩ mông lung, đột nhiên hỏi: "Chân nhi, người có từng gặp chuyện gì đặc biệt chẳng?"

Trong đầu Dương Chân thoáng nhớ lại lúc hôn mê ngoài núi hồi năm ngoái, mê một mạch là qua bảy ngày liền, do dự hồi lâu rồi đem tất cả kể lại.

Mọi người trong phòng nghe xong chợt thấy như bị mây mù che phủ.

"Phổ Tế của Thiên Phật tự truy đuổi một gã yêu ma tới dưới núi Côn Lôn, sự tình xem ra không phải đơn giản." Phượng Lam nhận định.

Bá Vân Đình đột nhiên nhớ lại cảnh tượng kỳ quái ngày đó tại đỉnh núi, cũng kể hết ra.

"Vân Đình Sơn trước đây cũng có chút động tĩnh, chỉ là bọn họ nằm ở Cung Châu phía đông nam, cách xa Trung thổ, cũng chẳng có qua hệ với Côn Lôn

ta, vậy..." Tiêu Vân Vong trầm ngâm giây lát, chợt nói: "Tình trạng đặc biệt của Chân nhi ắt có liên quan tới việc gặp gỡ ngày đó, bất quá đạo môn ta cũng Thiên Phật tự hiếm khi qua lại, bây giờ thực cũng chẳng có cách nào."

Phượng Lam cũng gọi Dương Chân qua bắt mạch cẩn thận một hồi, cả nửa ngày rồi đành chau mày buông ra.

Phụ phụ Tiêu Vân Vong nhìn nhau một cái, đều lắc đầu.

Hai người Bá Vân Đình với Tiêu Thanh Nhi thấy vậy nét mặt đều lộ vẻ u ám, Lãnh Phong cùng Tiêu Nguyệt Nhi mỗi người một vẻ, một tỏ ra lạnh lùng, một tỏ ra chề giễu.

Phép luyện Đạo môn là phải cùng tu luyện song song với tính mệnh, đệ tử sơ nhập chưa thể kết nối với bản nguyên sức mạnh của thiên địa, chỉ có lấy bản thể luyện khí, dưỡng nguyên củng cố bản thân, sau khi đạt tới Dữ thiên đồng tức (hít thở cùng trời) tiến vào tiên thiên cảnh giới rồi mới có thể nhập môn tu luyện.

Đối với đại đa số người phàm mà nói, đây là quan ải đầu tiên cũng là khó nhất không thể tránh né của đạo môn, tiềm chất có thể tu nhập tiên thiên cảnh giới trong vạn người mới có được một, nếu không thể vượt qua cửa ải đầu tiên này thì cả đời đừng có vọng tưởng.

Dương Chân thấy thần tình sư phụ cùng sư nương, tâm tình tức thì như rơi xuống đáy vực, không kìm nổi những suy nghĩ hỗn loạn.

Ánh mắt hắn xoay chuyển chợt nhìn thấy khuôn mặt cười cợt chế diễu ngạo mạn của Tiêu Nguyệt Nhi, lòng hắn bất giác như co rúm lại, những lời hôm trước của nàng ta lại lần nữa vang lên trong đầu hắn, tức thì sinh ra chán nản vô cùng, toàn thân phiêu đảng vô lực.

Ta thực sự là một phế vật ư?

Trả xuống dưới núi...

Chẳng lẽ vận mạng ta phải như vậy hay sao?

Trong lúc Dương Chân còn đang cảm thấy có chút hối hận, Tiêu Vân Vong đột nhiên đứng dậy, ánh mắt chợt nhìn về khoảng không trước cửa, Phượng Lam cũng đứng lên theo.

"Từ Đình sư huynh đã đến, tiểu đệ cảm thấy vô cùng hân hạnh." Giọng nói trong trẻo vẫn vút truyền ra ngoài.

"Sư đệ quả nhiên bất phàm." Người mới đến hào hứng đáp lời.

Dư âm còn chưa dứt, thân hình Tiêu Vân Vong đã lay động, biến mất khỏi căn phòng.

Sau đó Phượng Lam cũng dẫn đám đệ tử theo ra ngoài, chỉ còn một mình Dương Chân lẻ loi cô độc đứng giữa Ngọc Tiêu Lâu.

Ngọc Tiêu trì, trước sơn môn.

Một vị đạo nhân mặc tử kim bào thông dong đứng trước vách đá ngay dưới sơn môn.

Phụ phụ Tiêu Vân Vong dẫn đám đệ tử tiến lên phía trước.

Người mới tới thân hình khôi ngô, tóc búi cao, mặt đỏ như trái bồ quân, mũi thẳng xuống miệng, râu dài đạo mạo, tay cầm một chiếc lệnh bài dài dài màu đen, cùng với Tiêu Vân Vong hành lễ qua lại trong giây lát rồi rào bước tiến về khoảng sân rộng.

"Sư huynh lẽ nào hôm nay lại rời rã đại giá quang lâm tới Ngọc Tiêu Phong, ắt phải có việc quan trọng?" ánh mắt Tiêu Vân Vong liếc xuống Chương luật lệnh trên tay người kia.

"Đích xác có việc mới tới." Từ Đình Chân Nhân đưa mắt quét qua tất cả mọi người.

Phụ phụ Tiêu Vân Vong tỏ vẻ rất ngạc nhiên.

"Xin chào Từ Kiểm (**) sư bá!" Tiêu Nguyệt Nhi cùng tỷ tỷ tiếng liên tục cười hi hi nói.

"Nguyệt Nhi đó hả, toàn bộ trên dưới Côn Lôn chỉ có ngươi là nghịch ngợm nhất thôi, ha ha ha." Từ Đình Chân Nhân ánh mắt hấp háy vuốt râu cười.

Lúc này bọn Bá Vân Đình cũng lần lượt tiến lên hành lễ.

"Vân Vong, mấy đệ tử này đều là anh tài đó, còn mạnh gấp bội so với mấy tên không nên hồn của sư huynh." Từ Đình Chân Nhân vuốt râu nói giọng cảm khái.

"Môn hạ của sư huynh có mấy đệ tử, thanh danh còn vượt cả Vân Vong năm xưa đó chứ." Phượng Lam mỉm cười thốt.

Từ Đình Chân Nhân ngắc mặt cười cười không đáp.

"Sur huynh, xin mời." Tiêu Vân Vong lùi lại một bước.

"Sur đệ thần quang ẩn vào trong, trên đầu phát ra tam hoa ngũ khí, e rằng đã đạt tới cảnh giới Hư cực rồi, hắc hắc." Từ Đình Chân Nhân cất tấm huyền bài vào trong tay áo lớn, đưa ánh mắt sắc bén quay sang nhìn Phụng Lam, cân nhắc giây lát rồi nói: "Phụng sư muội phong thái càng vượt xa trước, phu phụ các người thật khiến cả Côn Lôn hâm mộ."

"Sur huynh chê cười rồi." Nét mặt Phụng Lam thoáng đỏ, lùi lại một bên rồi đưa tay cung kính.

Từ Đình Chân Nhân cũng chẳng khách khí, tiến thẳng lên trước sánh vai cùng Tiêu Vân Vong đi vào, qua vách bình phong bước thẳng về hướng giáo trường.

"Vân Vong, nghe nói người gần đây có hạ sơn thu nhận đệ tử phải không?"

"Việc này, sư huynh cũng nghe qua rồi ư?"

Phu phụ Tiêu Vân Vong tức thì minh bạch vị chân nhân giữ chức Chương Luật của Côn Lôn vốn ở trên Thái Hạo Phong này vì sao lại tới đây.

* * * ※※※ * * *

Trong Ngọc Tiêu Lâu, mọi người phân chủ khách rồi ngồi xuống.

Trong phòng, tất cả ánh mắt đều đang tập trung vào Dương Chân đang quỳ ở giữa.

"Đã như vậy, sư đệ nên trả xuống núi, hết thấy việc tại Chương Luật Đường sẽ do lão phu thu xếp, thế nào?" Từ Đình Chân Nhân đề nghị.

Về mặt Tiêu Vân Vong không có biểu tình gì, từ từ đứng dậy, chấp tay sau lưng ngẩng mặt nhìn trời hồi lâu không nói.

"Dám hỏi tin tức của sư huynh có được từ đâu?" Phụng Lam ngồi ở mé bên phải phía dưới lãnh đạm hỏi.

"Phụng sư muội, quy tắc tuyển chọn của Côn Lôn là do khai sơn tổ sư định ra từ hơn ba ngàn năm nay. Vạn Thanh Cốc thứ nhất là để tránh việc tốt xấu lẫn lộn, bài trừ gian tặc; thứ hai là có thể đảm bảo công bằng cho tất cả các chi trong cùng tông phái; thứ ba cũng có thể mài dũa tâm tính cho những đệ tử trẻ tuổi." Từ Đình Chân Nhân kiên nhẫn giải thích.

"Nguyệt Nhi biết là ai rồi." Tiêu Nguyệt Nhi đứng bên dưới thu lại ánh mắt đang nhìn Dương Chân, quay lại nói tiếp: "Là tiểu tử Lục Càn Khôn của Pháp tông, thật đáng ghét..."

"Cho dù thế nào chăng nữa, sư đệ cũng đã phạm vào tông chế luật lệnh, chúng ta tuy là đồng môn đồng mạch, nhưng cũng không thể thiên vị." giọng Từ Đình Chân Nhân vang như tiếng chuông đồng, lý lẽ kiên quyết.

Không khí trong phòng chợt trở thành căng thẳng.

Dương Chân đột nhiên đứng dậy, toàn thân như cái xác không hồn đổ ịch trước mặt Tiêu Vân Vong nói: "Đệ tử vô dụng, đã phụ sự kỳ vọng của sư tôn, kiếp này vô duyên với tiên đạo, đệ tử cũng chẳng oán chẳng hối, chỉ mong tới kiếp sau có thể nối tiếp tiền duyên." Nói đoạn hất khẩu đầu liên tiếp chín cái rồi đứng dậy, mặc nhiên đi tới trước mặt đại sư huynh Bá Vân Đình nói: "Phiền Bá đại ca đưa Dương Chân một đoạn."

"Sư đệ!" Bá Vân Đình đột nhiên đứng dậy.

Cùng sống trong những ngày qua, chàng rất yêu mến gã tiểu sư đệ thông minh lanh lợi này, hơn nữa thân thế của tiểu sư đệ nhiều tai lầm nạn, lại càng thương cảm gấp bội. Mắt thấy tình hình thành ra như vậy, trong lòng chàng vẫn tuyệt đối không chịu chấp nhận.

Những người ngồi trên đột nhiên cũng cảm thấy rất cảm động, nhưng vẫn không nói câu nào.

Bá Vân Đình kéo Dương Chân tiến lên phía trước, dùng sức giữ chặt thân hình gầy gò của hắn trong tay ngược nhìn sư phụ, nhưng không thấy vẻ mặt ông có biểu tình gì, lại nhìn xuống Dương Chân, khuôn mặt của chàng dần trở nên kiên nghị, khóe mắt đỏ hoe, cổ họng như tắc nghẹn không thốt được tiếng nào, nhất thời cứ đứng ngây ra tại trận.

Trong phòng đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

"Cha..." Tiêu Thanh Nhi chợt đứng dậy.

"Tiểu tử này không có gì sai, đưa hắn xuống núi cũng chưa chắc đã là không may mắn. Tiên đạo tuy tốt mà từ cổ tới nay cũng có bao nhiêu người theo được tới chỗ sau cùng đâu?" Từ Đình Chân Nhân khẽ cất giọng, thờ dãi cảm khái.

"Thiên đạo, thiên đạo..." Tiêu Vân Vong lăm bầm trong miệng, đột nhiên quay ngoắt lại như con gió, một tay chỉ thẳng lên trời, quay mặt về phía Từ Đình Chân Nhân nói lớn: "Thiên đạo vốn đã là nghịch thiên chi đạo, tiểu tử này lên núi là do duyên phận, cho dù không hợp đạo thì Tiểu tử nghịch thiên một lần cũng đã làm sao?"

"Sư phụ..." Bá Vân Đình run giọng, không dám tin vào những gì nghe thấy, chỉ biết nhìn Tiêu Vân Vong đang khí thế bừng bừng.

Từ Đình Chân Nhân vốn hiểu rất rõ tính nết của sư đệ cực kỳ cố chấp, một khi đã có quyết định cho dù chín con trâu cũng chẳng lay chuyển được. Ông liền đứng dậy nói: "Sư đệ, chỉ có như vậy mới là kẻ sách lương toàn, ngươi không phải muốn làm khó cương vị Chương Luật Chân Nhân của sư huynh đó ư?"

Tiêu Vân Vong kéo Dương Chân qua một bên, nhìn hẩn quả quyết nói: "Vi sư đưa ngươi tới Vạn Thanh Cốc, nếu trong năm năm ngươi có thể đạt được tu vi đẳng đường nhập thất lập tức đường đường chính chính quay về môn phái, nếu quả năm năm không xong, ngươi cũng chẳng cần phải quay lại làm gì. Đây là cơ hội cuối cùng, ngươi có nguyện ý không?"

Cõi lòng nguội lạnh của Dương Chân nghe thấy tưởng như được mở tung gút thắt, như chết đuối vớ được cọc, lại nhìn thấy ánh mắt khích lệ của đại sư huynh bên cạnh, hẩn liền kiên quyết gật đầu.

Từ Đình Chân Nhân vỗ tay nói: "Như vậy cũng dễ dàng cho sư huynh, nếu không mấy lão già dịch Pháp tông sẽ lại kiếm chuyện lằng nhằng với ta chứ không thôi." Nói đoạn liền cáo từ rời khỏi.

Trên dưới Ngọc Tiêu Phong đưa tiễn Dương Chân trong không khí ủ dột.

"Tiểu sư đệ, ngươi phải cố gắng lên, ngươi còn thiếu ta một cái tượng gỗ đó." Tiêu Thanh Nhi mỉm cười nhìn Dương Chân đang bị đám người vây quanh, giọng nói có mấy phần khích lệ.

"Sư tỷ, ta nhất định sẽ trở về!" Dương Chân nuốt lệ son sắt thốt.

"Vân Đình, ngươi đưa Chân nhi tới Vạn Thanh Cốc, cầm theo mấy viên Bồi Nguyên Đan." Tiêu Vân Vong phẩy tay thờ dài.

Bá Vân Đình gật người lĩnh mệnh.

"Đội đã." Tiêu Vân Vong đột nhiên nhớ ra điều gì, quay về phía Dương Chân nói: "Cứ như tình trạng của ngươi hiện nay, mười năm cũng chẳng có tác dụng gì."

"Cha, người phải nghĩ ra biện pháp gì chứ." Tiêu Thanh Nhi bên cạnh nói giọng giận dỗi.

Tiêu Vân Vong từ trong phòng bước ra, từ từ nói: "Côn Lôn phái là trực hệ huyền tông từ thượng cổ, tâm pháp đã biến đổi qua hàng ngàn năm đã sinh ra rất nhiều điểm dư thừa cũng như mất đi không ít tinh hoa. Đạo môn tâm pháp hiện nay không ngoài việc luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, luyện thần thành hư không rồi luyện hư không hợp thành đạo, chia thành bốn giai đoạn như vậy, từ từ mà tiến lên. Thế nhưng rất ít người biết được thật ra thượng cổ tâm pháp lại trực tiếp luyện thần để tiến thẳng tới đạo hư không, sự thật là một số kẻ trong yêu tộc có thiên phú bẩm sinh tự nhiên thu được sức mạnh của trời đất mà thành ra thần thông quảng đại, so với tâm pháp đó quả là tình cờ trùng hợp."

Tất cả mọi người trong phòng đều chú ý lắng nghe, ngay cả Phượng Lam cũng không ngoại lệ.

"Chân nhi không thể luyện khí, dưỡng khí, dĩ nhiên chẳng có cách nào đạt được thượng thể thiên tâm, ngộ ra tiên thiên chân cảnh, càng không thể dẫn khí vào trong người để đạt tới cảnh giới thần minh Thiên Địa Đồng Quy. Chỉ bằng trực tiếp luyện thần, chỉ là con đường này thật là gian nan vô cùng, hung hiểm khó dò y như sức đứa trẻ mà kéo con voi vậy... Vi sư ngẫu nhiên có được một quyển tàn biên của Tiết Thần Đạo tuy không đầy đủ, nhưng không chừng có thể giúp được cho ngươi phần nào."

Tiêu Vân Vong nói đoạn tiến đến phía Dương Chân, không biết từ đâu lôi ra một cuốn ngọc điệp (***) bóng loáng, trong suốt lấp lánh, đặt trong lòng bàn tay, bên trên có những kim văn cổ chú.

"Vân Vong, ông hồ đồ rồi ư?" Phượng Lam ở bên cạnh đang bị tỷ muội Tiêu Nguyệt Nhi bao quanh nói giọng thẳng thốt.

Tiêu Vân Vong tức thì gạt mình cười khở một cái, ngưng thần quan sát ngọc điệp giấy lát rồi đột nhiên điểm lên chính giữa ấn đường của Dương Chân một chỉ. Một luồng bạch quang lóe lên. Sau đó ông thu tay lại.

Trong cơn hoảng hốt, Dương Chân cảm thấy giống như trong đầu có vô số kinh văn khải quyết, chợt nhớ chuyện này đã nghe sư huynh nói qua, gọi là Thần Thức Truyền Tâm Thuật.

"Đó là Tiết Thần Đạo, so với Phật Môn Minh Tâm Kiến Tính hết thảy cũng có mấy điểm tương đồng, không cần phải nhờ vật ngoài thân mà tự thành thiên địa, rốt cục là tuy khác đường mà cùng mục đích." Tiêu Vân Vong trầm ngâm nói.

"Nói như vậy, Phật môn tâm pháp so với đạo môn tâm pháp lại thâm sâu hơn?" Lãnh Phong đang đứng khoanh tay một bên đột nhiên hỏi.

Phượng Lam khề hừ một tiếng, lớn giọng đáp: "Thiên Phật tự mở mồm ra là duy tâm duy ngã, chỉ cầu bản thân, cắt đứt tất tình lục dục, so với đạo môn trái ngược hoàn toàn, tu luyện còn là người được ư?"

Bá Vân Đình nhìn nụ cười cổ quái của sư phụ, liền tăng tốc: "Sư phụ với sư nương phu thê ân ái, cùng cầu thiên đạo, tương lai nói không chừng còn muốn lên thiên giới làm thành một đôi thần tiên quyền lữ, tiên phạm đều hâm mộ." Lúc này cảnh ngộ của Dương Chân có cơ hội thay đổi, tâm tình chàng cảm thấy vui vẻ nên mới hướng về phía sư phụ sư nương mà cười đùa phá tan không khí.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trong phòng đều tròn hết cả mắt.

Đôi mắt phượng của Phượng Lam đầy vẻ nghiêm nghị, trừng nhìn Bá Vân Đình một cái giờ tay định đánh, Bá Vân Đình làm ra cái mặt nhăn nhó, vội vàng chạy tránh ra sau. Tiêu Nguyệt Nhi tức thì theo đó cười ồm ồm lên, cả phòng cùng cười loạn một hồi.

Tiêu Vân Vong thấy tình hình như vậy, cũng mỉm cười nhìn ái thiếp, chạm phải ánh mắt ôn nhu tình cảm của Phượng Lam, khuôn mặt liền thoáng như hồng vân, giữa hai người tựa như xua hết khúc mắc.

Dương Chân đứng bên cạnh lại trơ ra như gỗ, hồn phách đang ở tận đâu đâu, chẳng biết đang nghĩ gì nữa.

Trong thâm tâm hần vô cùng lưu luyến ngôi nhà Ngọc Tiêu Phong, lần này rời khỏi không biết bao giờ mới có thể trở lại, tinh thần khó tránh tỏ ra buồn bã.

Vận mệnh người ta rốt cục cũng giống như bèo nước, thân bất do kỷ, vĩnh viễn không biết rồi sẽ lưu lạc tới nơi nào.

Chú thích:

(*) Sinh phi: phát sinh chuyện thị phi.

(**) Từ kiểm, nghĩa là mặt tím, là cách gọi ngịch ngợm của Tiêu Nguyệt Nhi với Từ Đình chân nhân.

(***) Điệp, một loại sách ghi chép thời cổ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Vạn Thanh Cốc

Côn Lôn Tiên Phủ, Vạn Thanh Cốc.

Trong sự yểm ản của Thiên Tiên thượng cổ kỳ trận, bảy mươi hai ngọn núi của Côn Lôn chia ra nằm rải rác trong phạm vi mấy trăm dặm, mây khói mịt mờ, không phải là kẻ phàm tục nào cũng có thể nhìn thấy được.

Dưới những dãy núi chọc trời mênh mông bát ngát ấy có vô số khe sâu cốc thẳm đan xen ngang dọc, bên trên chỉ thấy trời xanh một dải, bên dưới chỉ thấy u ám mườì phần.

Tận mạn phía bắc của Tiên Phủ có một hạp cốc không lồ. Trong cốc vách đá dựng đứng, cỏ thụ chót vót, loạn thạch đầy rẫy, khe sâu khắp nơi, cả năm mây bù bao bọc. Hơn nửa ngọn Đăng Tiên Phong cực kỳ nổi tiếng lại nằm ở tận mạn phía nam của hạp cốc, như che trở cho nó.

Cái cốc này kể từ khi khai phá tới nay, trở thành nơi ở của đám tu chân đệ tử nhập môn do Côn Lôn phái tuyển lựa. Nơi đó là nơi mà vô số Côn Lôn đệ tử vừa yêu vừa hận. Yêu là vì ở đó là con đường Đăng tiên chân chính, phàm phụ tục tử từ ngoài núi tiến vào nơi này đều có cơ hội vượt long môn chính thức trở thành tiên gia đệ tử. Hận là vì cuộc sống và quá trình tu luyện nơi đó vô cùng gian khổ, đầy những máu và nước mắt.

Đó chính là Vạn Thanh Cốc, nơi đào tạo nền móng của Côn Lôn.

Trong Vạn Thanh Cốc, bên dưới một vách đá lớn có một đồi cây, vài dòng suối chảy từ rừng sâu uốn lượn vắt qua, có một tòa sơn viện dựa vào vách núi, xung quanh nơi rừng cây thưa thớt có tạo thành vài khu vườn rất lớn. Đặc biệt là trên vách đá đằng sau sơn viện có vô số những động huyệt lớn nhỏ bố trí tinh xảo trông y như tổ ong, cái cao nhất tới mười trượng, sâu cả dặm, vô cùng hoành tráng. Đó chính là một địa danh rất nổi tiếng của Vạn Thanh Cốc gọi là Vạn Sào Huyệt.

Hôm đó, một đạo kiếm quang từ bên ngoài bay thẳng tới trước sân của Vạn Thanh Viện.

Kiểm quang thu lại, xuất hiện hai người chính là hai sư huynh đệ Bá Vân Đình và Dương Chân.

Dương Chân hít vào một hơi khí lạnh, vừa đi theo phía sau sư huynh vừa nhìn ngang ngó dọc, nơi này mọi thứ đều rất lạ lẫm.

Ngẩng đầu nhìn lên trời chỉ thấy một màu xanh ngàn ngát, nhìn về nơi xa cũng chỉ thấy khe sâu cốc thẳm, bên tai loáng thoáng nghe thấy tiếng nước chảy, trong khu rừng đằng xa có một con đường nhỏ quanh co, một vài gã đệ tử áo xám đang lục tục chạy về hướng sơn nhai.

Hai người đi trên những bậc đá xanh đã bị mưa gió bào mòn tới trắng phau. Đứng tiếp đón ngay trước căn chủ điện của Vạn Thanh Đường là hai đạo

đồng. Bá Vân Đình lấy lệnh bài môn nhân của Đạo tông đưa ra, rồi dẫn Dương Chân vào trong điện.

Chủ sự ở Vạn Thanh Cốc là một lão đạo tóc bạc phơ, thân hình hom hem, ở thế tục mà nói thì cũng đã sắp tới tuổi nhập thổ rồi. Ông ta ngồi ngay giữa trước phòng, nghiêng người tựa lên chiếc bàn trước mặt, hai mắt nửa nhắm nửa mở giống như đang chợp mắt. Ngoài ông ta ra trong phòng còn có mấy chấp sự đạo nhân cầm phất trần, đang thu xếp sách vở trên cái bàn bên cạnh, phong thái nhàn nhã thong dong.

Bá Vân Đình dẫn Dương Chân tiến thẳng lên trước phòng, cung tay nói: "Đệ tử Ngọc Tiêu Phong, Bá Vân Đình bái kiến Từ Thừa Chân Nhân."

Lão đạo ngồi trên chẳng thèm ngẩng đầu hỏi: "Là môn hạ của Tiêu Vân Vong?"

Bá Vân Đình sắc mặt nghiêm nghị, cao giọng cung tay thốt: "Gia sư căn dặn đệ tử vẫn an Từ Thừa sư bá."

Từ Thừa Chân Nhân từ từ ngẩng khuôn mặt già nua nhăn nheo, những nếp nhăn trên trán không ngừng giãn ra, cặp mắt tam giác mờ đục kéo thành một đường dài, nhìn ngó chàng ta giây lát rồi nhẹ nhàng gật đầu, đột ngột nói: "Sư phụ người, và cả... Phụng Lam Tiên Từ đều khỏe chứ?"

Bá Vân Đình tỏ vẻ ngạc nhiên, mỉm cười đáp: "Nhờ phúc khí nên tất cả đều khỏe." Nói đoạn trình bày mục đích của chuyến đi.

Ánh mắt Từ Thừa Chân Nhân sâu thẳm u ám, trầm ngâm giây lát rồi gọi một chấp sự đạo nhân tới dẫn dò, xong liền khoanh tay không hỏi tới nữa, lại bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Chấp sự đạo nhân đó hơi han cận kề, sau khi Bá Vân Đình ứng đáp và đăng ký tại bàn, thì từ cái giá bên cạnh rút lấy một tấm trúc bài có đeo dây ấn vào trong tay Dương Chân.

Dương Chân nhìn xuống thấy ghi Nhân, Càn Tổ Số Mười Tám, trong lòng có chút ngỡ ngàng.

Chấp sự đạo nhân đó hồ hững nói: "Đó là yêu bài của người, trước khi dời cốc, nó phải luôn là vật bất ly thân."

Dương Chân nhìn vào cái yêu bài của hắn ta, rồi bất chợt theo đó đeo yêu bài vào thắt lưng, đạo nhân thấy vậy liền mỉm cười.

Bá Vân Đình thấy mọi sự đã xong, liền nắm lấy tay Dương Chân ân cần nói: "Sư đệ, người yên tâm ở lại đây tu hành, đại sư huynh sẽ dành thời giờ tới thăm người."

Dương Chân thấy chấp sự đạo nhân bên cạnh bắt đầu thúc dục, đành gắng gượng gật đầu.

Bá Vân Đình lại dặn dò thêm mấy câu rồi vội vã rời khỏi.

Dương Chân nhìn theo bóng hình chàng ta biến mất bên ngoài phòng, trong lòng cảm thấy như bị mất đi rất nhiều thứ.

Hắn lại sống một mình như trước.

"Giữ lấy." gã chấp sự lấy một quyển sách ấn vào trong tay Dương Chân.

"Cái gì đây?" Dương Chân mở ra, tức thì minh bạch ngay.

"Trong vòng một ngày phải đọc thuộc lòng thì mới có thể chính thức bắt đầu tu hành tại Vạn Thanh Cốc."

"Một ngày?"

Trong vòng một khắc, Dương Chân đã trả lại quyển sách với hơn một trăm điều khoản, hơn một một ngàn chữ nội quy điều lệ đọc ra vanh vách. Hoàn thành bài tập nhập môn của Vạn Thanh Cốc trước sự kinh ngạc của tất cả mọi người trong phòng, ngay cả Từ Thừa Chân Nhân cũng phải nhìn hắn bằng ánh mắt đặc biệt.

Một gã chấp sự đạo nhân dẫn hắn đi xuyên qua cái sân tới kho phòng tại hậu viện lĩnh lấy một bộ chăn gối cùng một bộ chén bát, từ Thiên môn đi một lúc, qua vài chỗ nữa thì Vạn Sào Huyết đã ở trước mắt. Trên vách đá dày đặc chỉ chút những động huyết, phía bên trên thông xuống vô số những dây leo to lớn. Lúc này đang có không ít đệ tử nhảy lên nhảy xuống từ vách núi, cũng có người thi triển Bích Hồ Công bám vào các khe nứt, gờ đá mà trèo tới trèo lui. Đi theo lối đi phía trước, Dương Chân phát hiện những người này đều quay trở về từ phía nam của sơn cốc.

Bọn họ làm gì vậy?

Căn cứ vào những gì Bá Vân Đình đã nói lúc trước, Dương Chân khoanh khắc đã minh bạch nguyên nhân.

Đệ tử nhập môn ở Vạn Thanh Cốc chiếu theo tu vi chia thành ba phòng theo ba chữ Thiên, Địa, Nhân khác nhau, mỗi phòng lại chia ra các tổ, tu vi càng cao thì ở tại động huyết càng cao. Trong đó người thuộc phòng chữ Thiên hầu hết là những đệ tử đã tiếp cận hoặc đột phá cảnh giới Thiên Tiên Thai Tức, có cơ duyên chính thức tiến nhập vào Côn Lôn Phái.

Dương Chân mới nhập môn, dĩ nhiên thuộc phòng chữ Nhân, nơi hắn ở là trong một căn động huyết được đào ở tận dưới cùng. Huyết cao gần một trượng, ăn sâu vào hai trượng. Ngoài trừ hai cái giường bằng đá nằm đối diện với miệng huyết thì không còn vật gì khác.

Gã chấp sự lại dặn dò thêm mấy câu rồi mới rời khỏi.

Nằm trên cái giường đá thô cứng, liếc mắt qua chần đệm đã bạc phếch từ lâu trên chiếc giường đối diện, lại nhìn miệng huyết dây leo rủ xuống lòng thông, Dương Chân thoáng cảm thấy xao lòng. Sự mệt mỏi nhanh chóng ập đến khiến hắn từ từ chìm vào giấc ngủ.

* * * ※※※ * * *

Phần 2

Một con chấn động kịch liệt khiến Dương Chân bừng tỉnh từ trong giấc mộng. Hắn từ từ mở mắt nhìn quanh, thấp thoáng chợt thấy một khuôn mặt gầy nhom.

"Sao lại ngủ như con heo chết thế, gọi mãi không dậy."

"Ngươi là ai?"

Giọng nói quá lớn khiến màng nhĩ Dương Chân kêu lên ong ong. Hắn ngồi bật dậy, chỉ thấy một gã thanh niên tóc quăn đang ngồi chồm hổm như con khỉ ở mép giường chăm chú nhìn hắn, thần tình có chút thú vị.

"Ta kêu là Nhạc Thiên, còn ngươi tên gì?"

"Không đợi Dương Chân trả lời, gã đó đã tự giới thiệu trước.

"Ta đến sớm hơn ngươi một tháng, từ giờ tới khoảng ba năm nữa chúng ta đều phải ở cái ổ này, ngươi tên gì?"

"Dương Chân..."

Dương Chân ngồi thẳng dậy, thấy sắc trời đã trở thành âm đạm. Hắn ngưng thần quan sát, gã đó lông mày rất dài, mặt mũi có mấy phần lấu cá, trước đây hắn rất ghét những kẻ như vậy nhưng lúc này lại chợt cảm thấy có chút thân thiết, liền chủ động nói: "Ta mới mười bốn, sư huynh bao nhiêu tuổi?"

"Ta?" Nhạc Thiên bấm đầu ngón tay, tính toán một hồi rồi nói: "Lúc nên núi thì chừng khoảng ba mươi mấy, tới giờ chắc phải năm mươi rồi."

"Năm mươi?" Đầu Dương Chân văng kêu ong ong, gã đó sao trông nhĩ khoảng hai mươi mấy? Chợt nhớ tới đại sư huynh tuổi cũng đã hai giáp tử, tức thì cảm thấy bình tĩnh trở lại, những vẫn còn kinh ngạc hỏi: "Nhạc sư huynh tu vi như vậy, sao còn ở Vạn Thanh Cốc này?"

Nhạc Thiên ngược cặp mắt khinh khinh nhìn lên trời, vờn vai một cái rồi thả người xuống xuống giường đá, duỗi người như nằm trên giường của mình vậy, than thở: "Ta là bị đi đây lần nữa."

Mặt Dương Chân tỏ vẻ không hiểu, chợt nghe thấy gã nói tiếp: "Ta là đệ tử của Tử Càn Chân Nhân trên Đạn Dương Phong, bị phạt đây xuống nơi này, cả ngày phải theo một bầy khỉ chạy khắp núi, chán đến chết người. Còn ngươi, ngươi là từ đâu tới đây?"

"Ngọc Tiêu Phong." Dương Chân tức thì cảm cảm thấy giống như lưu lạc chân trời gặp lại bạn cũ vậy.

Nhạc Thiên tức thì bật tung người dậy, cặp mắt lảo liên xoay chuyển không ngừng, kì quái nói: "Ngươi cũng bị đây xuống ư? Ngươi đã làm gì vậy?"

Dương Chân không biết phải nói thế nào, đành lắc đầu rồi lẳng lặng nằm xuống.

"Boong" một tiếng chuông lớn từ bên trên vọng xuống.

"Ăn cơm thôi." Nhạc Thiên lăn ngay xuống đất, thấy Dương Chân vẫn bất động, hắn liền quay lại giục.

"Ngươi đi đi, ta không đói." Dương Chân uể oải đáp lời.

"Đi nào, sư huynh ngươi cũng đạt tới tu vi Kim đan rồi, nhưng hiện tại toàn thân tu vi bị cấm chế hết, một ngày phải ăn hai bữa mới xong." Nhạc Thiên lôi Dương Chân dậy, ráng kéo hắn ra ngoài.

Trong phòng ăn lớn tại sân sau của Vạn Thanh Viện, hàng chục bàn ăn đã sắp xếp chỉnh tề, người qua người lại đông kín kịt, đều là đệ tử áo xám. Kì quái là đại đa số họ đều tỏ vẻ rất mệt mỏi, nhìn bước chân đi đường như có khí mà vô lực.

Mấy chiếc đèn dầu bằng đồng treo rải rác quanh bốn vách, chiếu ánh sáng lập lờ khắp phòng.

Tiếng ồn ào dần dần tĩnh lặng, chỉ còn có tiếng bát đũa va chạm xuống mặt bàn.

Dương Chân thuận theo dòng người, bám sát sau lưng Nhạc Thiên tới lĩnh đồ ăn tại khung cửa, rồi chọn lấy một cái bàn trống trong góc ngồi xuống.

"Sao, không quen à?" Nhạc Thiên thăm thì sát bên tai Dương Chân.

"Nhiều người thật." Dương Chân cũng rì rầm trả lời.

"Ta nói là cái này này." Nhạc Thiên chỉ vào cái bánh màn thầu trong bát, lại chỉ vào cái thìa nằm trên đĩa, rồi làm ra vẻ khó nuốt, khiến Dương Chân không nhịn được cười.

"Cũng tạm." Dương Chân cầm một cái màn thầu lặng lẽ nhấm nháp.

"Đừng thấy người ở đây đông, có thể ở lại cùng lắm cũng chẳng được một nửa phần." Nhạc Thiên lại nhỏ giọng nói.

Miệng Dương Chân đang nhồm nhoàm, nhìn trong phòng hầu hết đều là những thiếu niên chỉ chừng mười mấy tuổi, tức thì ngẩn người ra.

"Nửa đường chịu không nổi bị trả về cũng phải chiếm tới ba phần, trong năm năm không có cách nào đột phá cảnh giới Tiên thiên, phải đưa xuống núi chiếm đến năm phần nữa." những lời Nhạc Thiên nói khiến Dương Chân chân động.

Trầm mặc một lúc, Dương Chân đột nhiên hỏi: "Vậy còn một phần rưỡi nữa đâu?"

Nhạc Thiên xi một cái nói: "Hầu hết là được thu nhận làm đạo đồng, đầu bếp, tạp vụ... cũng có một số luyện công gấp chuyện bất ngờ..."

"Bất ngờ?" Dương Chân không hiểu.

Nhạc Thiên cười lạnh thốt: "Tức là luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, biến thành tàn phế ngớ ngẩn, rồi đang lúc trèo trên Đãng Tiên Lộ thì bị tan xương nát thịt, năm nào chả có?"

Dương Chân tức thì lạnh ngắt cả chân tay, trong lòng nặng trĩu tưởng như bị treo vào một khối đá lớn, đến thở cũng chẳng ra hơi.

"Yên lặng!"

Trước phòng ăn, một giám sự đạo nhân trông yếu ớt nhưng giọng nói vô cùng sắc bén của gã đã chọc vào tai Dương Chân phát đau, hai người vội vàng cúi đầu ăn uống, không dám nói chuyện nữa.

Trước khi giờ ăn kết thúc, một tràng tiếng chuông đồng rung lên réo rắt, một gã chấp sự đứng trước phòng thông báo gì đó.

Dương Chân tinh thần đang lúc hoảng hốt nên không lưu ý, chợt thấy tất cả những người trong phòng ăn đồng thanh lớn tiếng hoan hô, vỗ tay đập bàn, ồn ào náo nhiệt.

Những người vừa mới trầm lặng cúi đầu ăn uống nháy mắt chuyển thành long tinh hổ mãnh, khiến người ta kinh ngạc tới nín cả lưỡi.

"Sao thế?" Dương Chân nghi hoặc gào lên hỏi Nhạc Thiên đang gõ bàn cật lực.

"Lại được đi săn rồi, sắp có thịt ăn rồi." Nhạc Thiên cũng hét tướng vào tai Dương Chân.

Dương Chân hồ hững hờ đáp trả, hần phát giác mình không có cách nào hòa nhập vào đám người huyên náo trước mặt.

Lại một tràng tiếng chuông đồng reo vang, phòng ăn nhanh chóng trở lại yên lặng, đám đệ tử cũng mau lẹ rời khỏi phòng.

Đã tới giờ luyện tập buổi tối.

Trở về động huyệt, Nhạc Thiên an tĩnh được chừng nửa canh giờ để ngồi tọa công rồi lại không nhịn được đánh động Dương Chân đang ngồi xếp bằng trầm tư, hai người nói chuyện phiếm như vậy tới tận nửa đêm, cuối cùng cả hai cũng mệt mỏi và lăn ra ngủ.

Ngày đầu tiên ở Vạn Thanh Cốc của Dương Chân đã trôi qua như vậy.

Tầng sáng hôm sau, tiếng chuông đã vang rền khắp sơn cốc.

Dương Chân bị gọi dậy trong lúc còn đang mơ mơ hồ hồ. Nhạc Thiên lôi hắn ra ngoài.

Bên ngoài động huyệt, trời còn mờ mịt, sương bay lác đác, không ít người đã lục tục từ vách đá leo trèo, phi thân xuống dưới.

Bài tập sớm tại Vạn Thanh Viện cũng chia thành ba phòng Thiên Địa Nhân y như vậy. Dương Chân đang ở phòng chữ Nhân nghe Giảng Kinh Đạo Nhân dạy kinh sách. Ngoài Dương Chân, tại thính đường còn có chừng cả trăm người khác. Lúc này trong phòng chỉ còn giọng nói trầm trầm khàn đục của giảng kinh đạo nhân mà thôi.

Nhạc Thiên là nhập thất đệ tử bị cấm tu, vốn không cần phải nghe giảng, nhưng gã tự nguyện cùng hắn tới đây. Gã hiện tại đang dựa vào góc phòng chăm chú nhìn Dương Chân ngồi xếp bằng ngay ngắn gần đó, tỏ ra vô cùng thú vị.

Kinh văn đạo học cũng không có gì mới mẻ, tại Ngọc Tiêu Phong những bài tập cơ bản đó hắn cũng hoàn thành từ lâu rồi, hiện giờ việc dung hội linh ngộ rồi tu luyện Tiệt Thần Quyết mà sư phụ đã cho hắn mới là quan trọng.

Đám khẩu quyết huyền ảo khó hiểu trong đầu Dương Chân từ từ hiện ra, hắn nhanh chóng phát hiện quả thực y như sư phụ đã nói: Nếu trong khi một

đưa trẻ phải học đi học bò trước, thì hẳn lại phải bắt đầu học chạy học nhảy trước.

Đan điền không có cách nào dưỡng Khí để hòa hợp thành Tinh, nếu từ khí nhập đạo thì chẳng có cơ hội nào cả, nhưng vẫn còn có con đường luyện thần.

Gọi là thần, tức là tính linh bẩm sinh của con người, luyện thần tức là tăng cường tính luyện thần phách, từ đó mới có khả năng kết nối với nguyên khí của thiên địa, từng bước tẩy rửa nguyên linh cùng lục phủ ngũ tạng, khai thác những bí ẩn của thiên địa, cuối cùng là thiên địa hợp nhất đột phá cảnh giới Kim đan đại đạo.

Đây là phương thức tu luyện nhảy cóc, trực tiếp lấy hậu thiên chi thân để luyện Kim quang đại đạo.

Sư phụ, sư huynh, ta thực sự có thể làm được chăng?"

Từ trong thâm tâm Dương Chân không khỏi hoài nghi.

Sau một canh giờ, trời đã sáng trưng.

Dương Chân bắt đầu phải đi trên Đẳng tiên lộ, lúc này hẳn đang đi tới Đẳng Tiên Phong phía nam Vạn Thanh Cốc. Dọc đường loạn thạch đầy rẫy khắp rừng, đường núi khúc khuỷu, khi thì lội suối qua khe, khi lại trèo đèo vượt dốc.

Trên đường cứ nửa dặm lại có một cột đá lớn chi lỏi, cứ thế liên miên không dứt, khiến người ta chẳng ngờ tới con đường này lại dài tới hàng chục dặm, đan thành mê lộ rộng tới mấy dặm trong sơn cốc. Dương Chân cẩn thận đi sau Nhạc Thiên, phía trước phía sau bọn họ còn có không ít người đồng hành.

Phía trước có một ngọn núi màu xanh giống như chiếc bút chọc trời, ẩn hiện trong mây.

Đó chính là nơi đệ tử của cả ba phòng Thiên Địa Nhân mỗi ngày rèn luyện thân thể, cũng là cửa ải khó khăn nhất.

Sau hai canh giờ, Dương Chân cùng đoàn người cũng tới được chân Đẳng Tiên Phong.

Đưa mắt nhìn lên, tòa núi nguy nga hùng tráng liêu nhiễu trong mây mù, nhìn lên chẳng biết đỉnh núi nằm tận chỗ nào, cảnh tượng tráng mỹ khiến người ta như ngưng thở. Nó y như một cái cột chống trời tròn xoe đầy cổ quái, thật khó mà tin được đây lại là tuyệt tác của thiên nhiên tạo hóa. Bắt đầu từ chân núi trong cốc, con đường trên Đẳng Tiên Phong đi lòng vòng hướng dần lên trên, khắp nơi là những dây leo màu xanh chằng chịt khiến ngọn núi giống như một cái cây khổng lồ sừng sững giữa thiên địa.

Đoàn người lớp lớp dừng chân nghỉ trên một cái bậc đá rộng rãi ngay trước cầu thang lên Đẳng tiên lộ, rúm ró xiêu vẹo hợp thành một khối lớn.

Trước Đẳng tiên lộ có hai cái bia đá không lồ cao tới năm trượng, mỗi cái ghi một dòng chữ cổ là "Thiên nhân cộng thái, vật ngã đồng chu" và "Khổ kỳ tâm chí, lao kỳ căn cốt", (Trời và người hòa hợp, vật và ta cũng cùng một thể. Khổ cực rèn tâm chí, mệt nhọc rèn gân cốt)

"Hắc, người còn gầy hơn sư huynh nhiều, sao thể lực lại tốt như vậy?" Nhạc Thiên đứng trên bậc thang thờ phi phò.

Dương Chân cười hắc hắc, hẳn từ khi tỉnh lại sau bảy ngày hôn mê nơi Hà Dương trấn, sức lực thân thể tưởng như gia tăng gấp trăm lần, tuy vẫn là thân xác phạm tục như trước nhưng lại có rất nhiều điểm không giống. Hẳn cũng không biết nguyên nhân là do đâu, hơn nữa điều đó cũng chẳng giúp gì được cho việc tu đạo cả.

Lúc này hơi thở hẳn tuy có chút dồn dập, nhưng vẫn cảm thấy thoải mái mạnh mẽ y như trước, đối với việc bắt đầu chính thức đi lên Đẳng tiên lộ cũng có mấy phần tin tưởng.

"Sư phụ quá tàn nhẫn, cấm chế một thân tu vi của ta, rồi lại bắt ta vượt ải này, chắc là sắp tâm đoạt mạng ta rồi." Nhạc Thiên thờ dài ai oán.

"Người chi bị phạt có ba năm, sau đó là có thể trở lại làm đệ tử Côn Lôn, cứ như ta sau năm năm chẳng biết sẽ đạt về nơi nào, hiện tại nửa phân tu vi cũng không có..." Dương Chân âu sầu thốt.

"Có biết cái Đẳng tiên lộ này còn được gọi là gì không?" Nhạc Thiên có ý chuyển đề tài.

"Hoàng tuyền lộ." Mấy gã đệ tử cũng thuộc thuộc tổ Càn đi bên cạnh đồng thanh trả lời.

"Đường khó thế nào cũng có cách đi chứ?" Dương Chân ngẩng đầu nhìn, tuy lòng sợ hãi nhưng vẫn không tin có thể mất mạng được.

Nhạc Thiên cùng mấy gã kia đều hỷ mũi tỏ vẻ coi thường khiến Dương Chân hoàn toàn chẳng hiểu gì cả.

Tại một chỗ cầu thang gấp khúc, có một tòa lương đình, ba giám sự đạo nhân của Vạn Thanh Cốc đang đứng ở bên trong. Trong đó có một người thu lấy yêu bài của mỗi đệ tử đi qua, người kia thì phân phát đăng giáp (*). Những yêu bài này sẽ được trả lại khi lên tới đỉnh núi, nếu đi nửa đường mà đã trở xuống sẽ không có yêu bài, phải chịu hình phạt rất nghiêm khắc. Tất cả hành động trong cốc đều có liên quan tới yêu bài, ngay cả phòng ăn và phòng giảng kinh cũng không ngoại lệ.

Tới phiên hai người Nhạc Thiên, sau khi đưa trúc bài thì mỗi người lĩnh một cái đăng giáp hộ tâm. Dương Chân vừa cầm đã thấy trĩu tay, một cái tâm giáp mà nặng như vậy, thực là cổ quái. Hắn xem xét xung quanh, chợt thấy vùng trước ngực có một đạo phù chú ẩn ký vẽ loằng ngoằng như rắn bò màu

đồ tươi, đó là phép thuật sao?

"Phòng chữ Thiên, mười tám đạo."

"Vì sao ta chỉ có một đạo?"

Dương Chân thấy một người phía sau lại lĩnh đăng giáp không giống của mình, liền không hiểu quay sang hỏi giám sự đạo nhân.

"Người vừa mới nhập môn, đeo mười tám đạo Trầm Kim Phù có lên nổi núi không?" giám sự kia hờ hững trả lời.

Nhạc Thiên thấy không ổn liền quay lại kéo Dương Chân định đi, chợt thấy hắn nói: "Ta cũng muốn đeo mười tám đạo." Trong suy nghĩ của hắn, mang càng nhiều càng có lợi cho việc tu hành.

Nhạc Thiên cùng mấy gã đệ tử quen biết cùng chụp lấy hắn, kinh hãi nhìn nhau.

Ba người giám sự kia đều tỏ ra buồn cười, một người trong đó nói: "Đừng ngại, cho hắn thử một lần."

"Phịch!" Dương Chân vừa mới đón cái đăng giáp liền ngã cảm mặt dúm dui xuống đất y như chó đánh hơi (**), suýt nữa bị đăng giáp đè nát ngón chân.

"Đổi cho cái mười đạo vậy!" Dương Chân vẫn ngoan cố, nhìn đám người xung quanh cười nhạo, tỏ vẻ không phục.

Mười đạo Trầm Kim Phù hắn cũng thất bại nốt, sau cùng đổi lấy cái đăng giáp ba đạo thì gắng ngượng đeo được vào người. Nhạc Thiên ít nhiều cũng hiểu được suy nghĩ của hắn, sau khi khuyên giải không có kết quả cũng đành để cho hắn vác đi.

Sau đợt nghỉ chân lần này, phía trước đã có cả trăm người leo lên, Dương Chân và Nhạc Thiên cùng với mấy người vừa làm quen cũng bắt đầu thượng lộ.

Trèo lên bậc thang đá càng lúc càng cao, đi thêm mấy vòng thì Vạn Thanh Cốc đã chẳng còn thấy đâu nữa, mây mù dần dần vẩn vít quanh người, trôi dạt dưới chân.

Nhìn lên phía trên, đoàn người bắt đầu từ từ dẫn ra, dẫn đầu chính là Nhạc Thiên, gã quay lại nói: "Nhanh nào, không thì cơ hội đi săn bị người của phòng chữ Thiên chiếm hết mất."

Một người trong đó mặt mày lắc đầu: "Bọn ta thì chẳng có cơ hội đâu, có thể quay về uống một húp canh thịt cũng đã là tốt lắm rồi." Bọn họ đều là những người mới của phòng chữ Nhân nhập sơn chưa quá một năm, đại đa số hóa hầu chỉ ở mức Lô chiếu, mạnh mẽ như Dương Chân cũng không có được bao nhiêu người.

Dương Chân căn bản một chút lực khí dùng để nói cũng không còn, từng bước ỉ ạch đi theo phía sau mấy người, càng lúc càng bị bỏ xa hơn. Hắn vốn chẳng dám nhìn lên quá hai bậc thang, lỡ một bước ắt phải toi mạng chứ không sai.

Từ khi sinh ra tới giờ, đây là lần đầu tiên vượt một nơi hiểm ác như thế này, nếu không phải có người đi cùng, e rằng sớm bỏ cuộc rồi.

Hắn rốt cục cũng minh bạch con đường Đăng tiên này không nói tới những đăng giáp được gia cố pháp thuật, chỉ nguyên việc leo lên độ cao nguy hiểm như vậy cũng đã là rất khó khăn. Hắn cảm thấy rã rời cả ý chí, đã có mấy phần nản lòng.

Quả thực phương pháp rèn luyện đặc biệt này hắn chưa từng nghĩ qua.

Gió núi làm hơi thở hắn càng ngày càng lạnh giá, chân run lên bần bật, cánh tay đã bị gai mây cào toạc mấy đường xước dài rớm máu. Hắn chỉ có thể không ngừng tự cổ vũ trong lòng, ta nhất định phải kiên trì, không thể để sư phụ cùng mọi người thất vọng, không thể để sư tỷ xem thường.

"Dương tiểu tử, cố lên nào." Tất cả tu vi của Nhạc Thiên tuy bị phong bế nhưng căn cơ thì vẫn còn, thời gian dài dài một chút là ưu thế của hắn lộ ra ngay. Chợt thấy gã dừng chân nói: "Các người xem ngọn Đăng Tiên Phong này cùng với Vạn Thanh Cốc kết hợp với nhau thành cái gì?"

Bọn Dương Chân thừa cơ dừng lại, đưa tay tóm lấy dây leo quanh đó mà hít thở lấy mấy hơi.

Nhạc Thiên đợi một gã đệ tử đi qua bên mình mới nháy mắt một cái nghịch ngợm nói: "Núi này y như cái dương căn, Vạn Thanh Cốc kia lại y như cái đó, cái đó đó..., kết hợp với nhau thành ra thiên địa giao thái, chỗ chân núi thì gọi là hợp hoan đạo." Nói đoạn liền chỉ xuống phía dưới.

Cả đoàn người không thể không kinh ngạc trở mắt nhìn Nhạc Thiên, tới lúc gã cảm thấy có chút chột dạ thì mọi mới cười ầm cả lên.

Dương Chân thường sống nơi thị tỉnh, dĩ nhiên là hiểu hết những điều mà tên khỉ này nói, liền bật cười: "Ta đã minh bạch nguyên nhân tại sao Nhạc sư huynh lại bị phạt tới sơn cốc này rồi."

Cả đoàn người lúc này mới biết Nhạc Thiên không phải là người mới, liền nhón nháo hỏi han.

"Đi thôi." Nhạc Thiên quát to một tiếng, nhanh chân leo lên trên.

Sau hai canh giờ thì cũng đi qua một cái cổng, Dương Chân cùng Nhạc Thiên rốt cục cũng tới được lưng chừng núi.

Mấy người đi cùng Dương Chân sớm đã vượt qua đi thẳng lên trên, chỉ có một mình Nhạc Thiên là ở lại cùng với hắn.

Lúc này vầng thái dương đã lên tới đỉnh, xung quanh bọn họ chỉ còn mây bay đầy trời với vực sâu vạn trượng, gió lạnh ù ù từng trận liên tục quạt vào người, y phục tung bay phấp phật, những bụi dây leo xanh ngắt quanh núi cũng không ngừng lay động.

"Ta, ta thật đi không nổi nữa, người đi trước đi." Dương Chân thở phì phò ngồi phịch xuống, mặt mũi xanh lét, mồm miệng phát run, hai chân cũng nhanh chóng mất đi cảm giác.

Nhạc Thiên kéo Dương Chân đi được mười mấy bước, đột nhiên dừng lại, gã có thể điều tức chân lực, khí mạch bền bỉ nhưng lúc này cũng cảm thấy toàn thân rã rời một mối vô cùng.

"Ta với người đối đẳng giáp, thế nào?"

Dương Chân nhìn khuôn mặt tuấn tú của Nhạc Thiên giây lát, gã so với hắn cũng chẳng khỏe hơn bao nhiêu, liền lắc đầu cự tuyệt: "Ngay cả sự khổ cực này cũng chịu không nổi, chẳng thà ngày mai ta hạ sơn cho xong."

"Đừng có sính cường, lúc đi xuống càng khó hơn đây, người như vậy thì cùng lắm là lên tới đỉnh chứ xuống thì không nổi đâu." Nhạc Thiên đưa tay định đối giáp với hắn.

Dương Chân thấy nét mặt gã rất chân thành chứ không phải trá ngụy, trong lòng cảm động khôn tả, nhưng vẫn không muốn làm liên lụy tới gã, lại nhớ tới lời đại sư huynh: vô luận gian khổ thế nào, nhất định phải kiên trì.

Liền cất giọng cự tuyệt: "Người đi trước đi, không cần lo tới ta."

Nhạc Thiên thấy ánh mắt hắn kiên nghị, đành tỏ ra chẳng biết phải làm sao, rồi quay người đi mau lên phía trên, nhanh chóng biến thành một điểm đen nhỏ xíu.

Dương Chân ngồi tọa tức điều hòa hơi thở giây lát, rồi đứng dậy từng bước từng bước tiến lên, bắt đầu hành trình gian nan.

Sau nửa canh giờ, đã thấy đệ tử của phòng chữ Thiên quay về.

Khoảng cách từ Dương Chân tới đỉnh núi vẫn còn xa tít tắp, hiện tại hắn mỗi khi bước một bước đều phải dùng toàn bộ tâm lực, toàn thân vừa cứng vừa run, chân tay lạnh giá kịch liệt, chẳng còn nghe theo sự điều khiển nữa.

Bên người chẳng còn chỗ dựa nào cả, con đường trước mặt như vô cùng vô tận, không khí lạnh băng của thanh sơn tuyết bích cũng không ngừng quất vào thần trí của hắn.

Hắn như rơi vào trong sự sợ hãi khủng khiếp. Làm sao bây giờ? Nếu cứ thế này đi xuống thì bất cứ lúc nào cũng có thể bị trả về, số phận thế nào chẳng cần nghĩ cũng biết.

Cởi bỏ cái đẳng giáp được gia cố pháp lực này ra?

Điều đó thực sự là một sự cảm dỗ cực lớn đối với hắn. Trong lúc còn đang phân vân chột một tràng tiếng bước chân nặng nề vọng tới, lại có một người đi xuống, khi đi sát qua bên, người đó đưa mắt nhìn hắn.

Trong cơn hoảng hốt, từ ánh mắt ấy hắn đọc thấy rất nhiều thứ, trong đó có một loại cảm giác mà người ta gọi là lòng thương hại. Hắn chợt cảm thấy giận dữ chưa từng có, liền nghiêng chặt hàm răng treo từng bước lên phía trên.

Không biết đã trải qua bao lâu, trong ý thức của hắn đã có rất nhiều người đi qua, cũng có người nói gì đó với hắn nhưng trong đầu hắn chỉ còn duy nhất một ý niệm, nhất định phải treo lên trên.

Trong tiếng gió thét gào, trái tim hắn cũng như rên rỉ, chân tay hoàn toàn mất đi tri giác. Lúc hắn gần như đã hôn mê, chợt có hai cánh tay lạnh giá giữ hắn lại, một luồng khí ấm áp xông vào trong thân thể hắn. Tới lúc bừng tỉnh nhìn lại hắn mới hay đó là Nhạc Thiên đang trên đường trở về.

"Người không muốn sống nữa ư?"

Dương Chân nằm nghiêng nghiêng trên sơn đạo, nhìn khuôn mặt lo lắng trước mắt gắng gượng mỉm cười, khó khăn lắm mới thốt được một câu: "Không phải lo cho ta... Người hạ sơn đi."

"Ta đối giáp với người."

"Không đối!"

Nhạc Thiên thoáng chùn lại một chút, rồi chẳng thèm nói nhiều đưa tay định tháo đẳng giáp trên người Dương Chân, nhưng cặp mắt chiếu ra những tia quật cường ấy đã ngăn gã lại.

Hai người giằng co hồi lâu, Nhạc Thiên đột nhiên từ trong vạt áo lấy ra một cái bình ngọc, dốc dốc mấy cái, rồi nhét mạnh vào miệng Dương Chân một

hoàn thuốc, sau đó thờ dài loạng choạng đi xuống bên dưới.

Chú thích:

(*) Đẳng giáp, loại áo giáp đơn giản đan bằng cây mây, chỉ có phần thân không có tay và phần dưới.

(**) Nguyên tác '吃了个狗啃屎' tức là y như con chó chúi miệng vào bãi phân. Chỉ hành động ngã cắm mặt xuống đất. Tuy nhiên cách nói này không thông dụng với người Việt, vì vậy dịch giả tạm dịch là "y như chó đánh hơi".

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Luyện Thân (1)

Mặt trời đã ngả về tây, Đẳng Tiên Phong tràn ngập trong những tia nắng chiều hôm.

Trên những bậc đá rộng rãi ở cuối Đẳng Tiên Lộ từ từ xuất hiện một cái đầu, kế đó là nửa thân trên của một người.

Mặt trời sắp lặn, nhờ vào được lực thần kỳ của hoàn thuốc, trước mắt Dương Chân đột nhiên rộng mở, tràn mắt là trời đất trắng lẹ rục rờ, thời gian trong khoảnh khắc ấy như đã dừng lại.

Rốt cục hán cũng trèo lên được Đẳng Tiên Phong! Hán gào lên trong lòng, hoan hỷ điên cuồng vượt mức tưởng tượng.

Trên đó là một cái sân kích thước chưa đầy nửa dặm, một ráng mây chiều từ từ trôi dạt bên trên, chính giữa có mấy gốc cổ tùng xanh biếc, mặt trời đỏ rục rục như đang treo tà tà nơi vách đá phía tây.

Không biết sức lực từ đâu ra, hán bước liền mấy bước lên phía trên.

Một cảm giác mệt mỏi rã rời ập tới, hán nằm vật ra nền đá xanh, chẳng muốn động đậy gì cả.

Trước mắt hán hoa lên, chợt xuất hiện một đôi guốc mộc. Từ từ ngẩng đầu nhìn, thì ra một lão đạo sĩ đã thấy ở dưới núi, ông ta đang đưa khuôn mặt xấu xí ra nhìn hán chăm chú.

"Nhóc con, chậm thêm chút nữa thì lão phu cũng chẳng đợi được ngươi."

"Tiền bối..."

Lão đạo đưa một cái trúc bài ra trước mặt hán, hồ hững nói: "Ngươi xuống được chứ?"

Toàn thân Dương Chân đã kiệt lực, hán nắm lấy trúc bài mà run lên bần bật, bàn tay bắt giác cảm thấy lạnh ngắt. Hán không khỏi ngơ ngẩn nhìn lão đạo, còn nói tới hạ sơn, ngay cả đi mấy bước e cũng chẳng có năng lực.

"Đây mới chỉ là bắt đầu thôi, phạm việc gì cũng phải tuân tự dần dần, bằng vào ba đạo Trầm Kim Phù trên người ngươi, lão phu phá lệ đưa ngươi một đoạn, lên!"

Chỉ nghe thấy một tiếng quát nhẹ, Dương Chân cảm giác mình bay bổng lên không, trước mắt vụt thành mờ mịt, bên tai gió rít ào ào rồi dần dần không biết gì nữa.

* * * ※※※ * * *

Khi Dương Chân tỉnh lại lần nữa, trước mắt chỉ một màu âm đảm, hiện đã ở trong huyệt động rồi.

"Tỉnh rồi lại ngắt, ngắt rồi lại tỉnh, Nhạc sư huynh ta trở thành người trông trẻ rồi."

Tiếng cười cười sảng khoái cùng khuôn mặt của Nhạc Thiên lập tức xuất hiện. Dương Chân khẽ cử động, toàn thân đau mỏi kinh khủng, cố gắng lắm hán mới dựa vào vách đá ngồi dậy được, hồi lâu vẫn không nói tiếng nào.

"Sao nào, ngươi đã ngủ một ngày một đêm rồi."

Dương Chân nhắc hai cánh tay xây xát lên quan sát, đột nhiên nói: "Nhạc sư huynh, người vì sao lại muốn tu đạo?"

Cái mặt đang nhăn như quả mướp đắng của Nhạc Thiên tức thì tỏ ra hứng thú, đi qua đi lại trong động huyệt hoa tay múa chân nói: "Đương nhiên là trường sinh, có được sinh mệnh vô tận ắt có thể làm rất nhiều việc, trên trời dưới đất, ăn đồ ăn ngon, chơi trò chơi vui..."

Dương Chân mỉm cười nhìn hắn, Nhạc Thiên chợt thở dài, nét mặt thoáng chút u ám, tự trào nói: "Năm xưa ta lưu lạc nơi đầu đường, theo người ta ăn bữa uống bữa, ngẫu nhiên gặp một lão đạo nói cho ta ăn, cho ta ngủ, thế là ta theo ông ta lên núi."

"Vậy có hối hận không?"

"Hối hận? chỉ là chịu đựng cái phòng luyện đan vừa nóng vừa bức suốt mười mấy năm, tuy là buồn chán nhưng lại được ăn no, cảm thấy cuộc sống tràn đầy hy vọng, so với lúc được bữa nay lo bữa mai ở dưới núi thì tốt hơn nhiều, hắc hắc."

Dương Chân cũng cười phụ họa, thật thà nói: "Ta hồi nhỏ lại muốn theo cha học làm một gã thợ mộc lành nghề."

"Thợ mộc?" Nhạc Thiên há hốc mồm, cười ngặt nghẽo một lúc rồi chợt cao giọng thốt: "Ta biết rồi, ta phải làm một Luyện đan đại sư giống như sư phụ, trở thành một Đại Đan Đạo tông sư, hắc hắc." Nói đoạn như chợt nghĩ ra thứ gì đó vui không thể tả, từ trên giường nhảy tới miệng huyệt, rồi lại nhảy trở lại, trông y như một đứa trẻ nhật được bảo vật vậy.

"Còn người thì theo sư phụ đỉnh đỉnh đại danh của người trở thành một kiếm tiên cao thủ?"

"Ta?" Dương Chân bật lên một tiếng tự hỏi, dù loại ý nghĩ tức thì ủa tới, khiến hắn ngẩn ra giây lát. "Ta cũng không biết, ta hiện tại chỉ có thể cố gắng tu hành, mong rằng được lưu lại Côn Lôn Sơn."

Nhạc Thiên nhảy lên trước chụp lấy hai vai hắn, nói giọng đầy vẻ tự tin: "Tin ta đi, người nhất định có thể thành công, Nhạc sư huynh sẽ đợi tới lúc cùng người ngư kiếm bay tận cửu thiên, người sẽ không khiến ta thất vọng chứ?"

Dương Chân nhìn ánh mắt chân thành của gã, cảm động gật gật đầu, rồi lại không nhịn được cất tiếng hỏi: "Nhạc sư huynh vì sao lại tốt với ta như vậy?"

Nhạc Thiên lùi lại, ngồi xuống giường của mình rồi nhìn Dương Chân hồi lâu, cúi đầu nhỏ giọng thốt: "Ta cũng không biết, vừa nhìn thấy người là đã rất hợp ý... kỳ thực, ta với người cũng có vận mạng như nhau..."

"Vận mạng như nhau?"

"Năm xưa ta vào Vạn Thanh Cốc, chỉ ham ăn ham uống cho qua ngày, căn bản chưa từng nghĩ tới tu luyện gì hết, qua năm năm chẳng có thành tựu gì, đợi tới lúc phải trả xuống núi thì ta mới bừng tỉnh. Khô sở cầu khẩn lão đạo đã mang ta lên núi lúc đầu, đi xin với Vạn Thanh Cốc Chủ để ta có thể ở lại thêm ba năm..."

Dương Chân trầm ngâm gật đầu.

Không khí trong động huyệt đột nhiên trầm hẳn xuống.

"Bảo đan của ta thế nào?" Nhạc Thiên nói về thần bí.

"Bảo đan của người?" Dương Chân sững người, tức thì tỉnh ngộ nói: "May mà có bảo đan đó của người, không thì ta căn bản là không thể trèo lên được đỉnh núi."

"Đó là Đại Lực Đan do Nhạc sư huynh người đích thân luyện ra, sư phụ vẫn khen ta đặc biệt có khả năng mà lại." Nhạc Thiên nhe răng cười vui vẻ, giọng nói đầy đắc ý nhìn Dương Chân.

"Đại Lực... Đan?" Dương Chân nhắc đi nhắc lại, ánh mắt nhìn Nhạc Thiên bắt đầu có chút kỳ lạ.

"Trắng dương, tẩy trừ uế khí, rèn luyện cơ thể thuần dương, ấy gọi là dương phi dương vậy, hắc hắc." Nhạc Thiên làm ra vẻ đài hoàng trình trọng.

"Nhạc sư huynh, người trước đây rốt cục làm nghề gì?" Dương Chân hồ nghi hỏi.

"Khà!" Nhạc Thiên liếc ra bên ngoài một cái, rồi lén lút lại gần nói: "Nhạc sư huynh người trước khi lên núi hàng năm vẫn theo một gã lang trung giang hồ đi bán các loại thuốc viên đại lực, kim thương kiếm sống đó mà, hắc hắc."

"Ặc" Dương Chân dẹp bỏ cái kiêu mờ ám, phá lên cười nói: "Nhạc sư huynh hiện tại bán làm đệ tử chi phái Đan Dương Tông, cũng coi như là vào đúng sở trường còn gì. hắc hắc"

Hai người lại nhìn ngó lẫn nhau, ánh mắt đột nhiên như có mấy điểm bất đồng.

"Ồ, suýt nữa quên mất." Nhạc Thiên chợt nhớ ra gì đó, với lấy hộp thức ăn nơi cuối giường, từ trong đó lấy ra một cái đĩa, bên trong là một miếng thịt màu đỏ rất đặc biệt. "Đây là phần mà sư huynh hôm qua liều mạng cướp được đó."

"Cảm ơn sư huynh..." Dương Chân nhận lấy, khước mặt đỏ hoe. Hắn cẩn thận hít một hơi nói: "Thơm quá, đáng tiếc là nguội ngắt rồi."

"Ngươi rồi à? Đơn giản!" Nhạc Thiên lần mò trong người một hồi rồi lôi ra một cái bùa màu vàng, dán lên miếng thịt, đặt cái đĩa lên trên giường đá, ngón tay làm dấu mấy lần "Phục phù..." một ngọn lửa đỏ rực cao cả thốc bùng lên, nháy mắt tiếng xèo xèo cùng mùi thơm đã phát ra ngào ngạt.

Một lát sau ngọn lửa từ từ tắt hẳn, Nhạc Thiên nhòm qua một cái gãi đầu áy náy nói: "Hình như cháy mất rồi."

Dương Chân đón lấy cái đĩa xóc xóc mấy cái làm bốc lên một màn tro bụi màu xám.

Hai người ngẩn ra hồi lâu, rồi cùng bật cười như nắc nẻ.

"Không sao, sau này sư đệ nhất định sẽ nỗ lực hơn nữa."

"Người cứ nghỉ ngơi cho cẩn thận, sáng mai đừng có mà lại..."

"Biết rồi, Nhạc sư huynh."

"Còn nữa..." Nhạc Thiên vốn đã nằm xuống lại ngồi bật dậy, quay qua Dương Chân làm một cái mặt quỷ, cười nói: "Không được ôm cái bộ mặt nhăn nhó u ám đó, làm ảnh hưởng tới lòng tốt của sư huynh."

"," Dương Chân ngạc nhiên gượng cười, chẳng hiểu gì cả.

"Làm người phải lạc quan, tất cả đều phải hướng tới phía trước, sư huynh năm xưa cũng đã từng trải qua như người vậy..." Nhạc Thiên như thấy có đứa trẻ con dễ dạy, tức thì tỏ ra rất hứng chí, liền quay người lại thao thao mãi không thôi.

Dương Chân đành hoàn tất bài tập tối ngày hôm đó trong sự nhiễu loạn của Nhạc Thiên.

Thời gian đằng đẵng đã qua ba năm.

"Tức chết đi được, cái Thập Bát Quan Nguyên Tỏa này lợi hại quá, Nhạc Thiên ta mang ngũ hành Hỏa đức chi thân mà ngay cả chân hỏa cũng không phát ra nổi, ta không thực không tin được." Nhạc Thiên cố gắng vận công một hồi rồi gào lên tới đỏ cả mặt.

Đang là thời gian của buổi tập sáng, Nhạc Thiên đã hết hạn phạt ba năm, được trở lại tự do. Lúc này hắn đang liều mạng vận công giải trừ phép cấm chế của sư phụ.

Hiện tại Dương Chân cũng đang minh tu nhập định, tâm tưởng đang phiêu dạt trong tử phủ, thả mình nơi hỗn độn.

Từ trong thiên địa hỗn độn, thần niệm đang ra sức đuổi theo một khối tròn xù xì, ánh sáng lấp lánh, hình dạng như vàng trắng, những đạo hào quang không ngừng lục tục lúc tan, khi phân khi hợp, đó chính là pháp môn luyện thần.

Nửa năm sau khi vào Vạn Thanh Cốc, hắn không ngừng gia tăng rèn luyện, thể chất đặc biệt của hắn ngày càng hiển lộ rõ ràng, có thể mang đẳng cấp về ba đạo Trầm Kim Phù, lên xuống Đẳng Tiên Phong một cách tự nhiên.

Có điều thủy chung hắn vẫn chưa nắm được điểm yếu quyết của Tiết Thần Đạo. Không ngờ trong một lần một mối muốn chết đi được, hắn lại nhập định thành công. Khoảnh khắc đó thần trí như thoát ly ra khỏi thân xác, bản mệnh phát linh quang lộ xuất ra chân tướng, phần âm và phần dương tương hỗ vắn vít với nhau thành một khối, lưu hành thông suốt trong thiên địa vô tận, bước sang một chân trời tu luyện mới. Sau lần đó mới coi như chân chính sơ nhập vào con đường tu đạo.

Chẳng qua cứ phải là lúc thân xác một mối cực kỳ thì mới có thể nhập định tu luyện Tiết Thần Đạo. Thành ra hắn nhất định phải không ngừng phá tiềm lực cao nhất của bản thân.

Bởi phải không ngừng gia tăng tiềm năng, sau ba năm tới ngày hôm nay hắn đã có thể mang tám đạo Trầm Kim Phù, tương đương với đệ tử của phòng chữ Địa. Thân hình vốn gầy gò của hắn không chỉ là khỏe mạnh vạm vỡ ra, thậm chí còn cao hơn trước một cái đầu.

Mặt mũi cũng dần dần có mấy phần già dặn, đã trở thành một gã thiếu niên khí vũ bất phàm.

Mối hận duy nhất của hắn chính là lúc luyện khí, vẫn y như trước không tài nào có thể dưỡng khí thành Lô chiếu. Bất quá Dương Chân dần dần cảm giác được có một khối thiên địa nằm ngoài cơ thể, nhưng không nhìn không chạm thấy được.

Liên tiếp mấy tiếng nổ ầm ầm như sét đánh phát ra khiến Dương Chân đang nhập định bừng tỉnh. Đập vào mắt là một gã quái nhân toàn thân hòa quang đỏ rực đang rống lên oa oa loạn xạ, nháy nhót lung tung trong động huyết.

"Ta thành công rồi, ta thành công rồi!"

"Nhạc sư huynh... người sao rồi?"

Nhạc Thiên đang trong trạng thái vui mừng tới phát điên, chẳng để ý tới tiếng gọi của Dương Chân, vẫn tiếp tục múa may.

Dương Chân chỉ lo mấy tấm đệm trên giường bị đốt cháy, liền phát khởi thần niệm, bên dưới chiếc giường đã bay lên ba viên đá cuội to bằng nắm đấm

một cách kỳ diệu, lơ lửng trước mặt hắn, rồi đột nhiên rít gió veo veo đánh thẳng vào ba trọng huyết trước ngực của hỏa nhân.

Sau khi nhận liên tiếp mấy đòn nặng, toàn thân hỏa nhân vẫn không hề hấn gì nhưng cũng bắt đầu trở tỉnh táo trở lại, ánh lửa dần dần biến mất lộ ra một gã nam tử anh tuấn đang rất phấn chấn. Gã mặt tròn cằm nhọn, da thịt dường như thành màu đỏ nhạt, tóc nâu và quần bù xù quá tai, điều kỳ lạ là quần áo trên người hắn vẫn nguyên lành không bị tổn hại gì hết.

"Dương sư đệ, cảm cố của sư huynh đã giải khai rồi, có thể trở về Đan Dương Phong rồi."

"Chúc mừng sư huynh."

Dương Chân liền đâm vào ngực Nhạc Thiên mấy cái, Nhạc Thiên lại ôm chặt lấy hắn mà nhảy chơi chơi, sung sướng vô cùng.

Hồi lâu sau, hai người mới phân ra, sau niềm vui tự nhiên lại thành ra u ám. Ba năm ở cùng một nơi, hai người đã sinh ra tình cảm rất thâm hậu, thậm chí còn như huynh đệ ruột thịt.

"Ta phải đi thôi, sau này hãy tới Đan Dương Phong tìm ta."

"Nhất định, ngươi phải luyện cho ta một viên tiên đan thượng hảo hạng, tốt nhất là ăn vào lập tức có thể phi thăng hay gì đó, hắc hắc."

Sắc mặt Nhạc Thiên trở thành xám xịt, nhăn nhó như trái mướp đắng, nói: "Chi phái Đan Dương Tông ta từ khai tông tổ sư gia tới giờ chưa ai có được bản lãnh đó."

Dương Chân cười hắc hắc, thần sắc ngưng trọng, lập tức giữa hai người chợt bay vọt lên một đám đá cuội, lớn nhỏ cũng tới cả chục viên không ngừng xoay vòng vòng giữa không trung.

Ánh mặt Nhạc Thiên chiếu ra những tia sáng kỳ lạ thốt: "Pháp môn mà ngươi tu luyện thật là cực kỳ huyền ảo, nếu theo đạo pháp tu hành của Côn Lôn thì phải đạt tới Tích Cốc mới có đủ niệm lực để khu vật. Bất quá đan điền của ngươi tình trạng kỳ quái, ngươi từng nghĩ ra cách gì khắc phục chưa?"

Dương Chân đột nhiên cảm thấy nản lòng, hơn chục viên phi thạch dừng lại giữa chừng không rơi xuống mặt đất, khắp nơi vang lên những tiếng lóc cóc không dứt.

Nhạc Thiên ôm lấy cái gối nơi đầu giường cúi đầu suy nghĩ hồi lâu rồi nói: "Cho dù ngươi ngộ được Thiên tâm, đạt tới cảnh giới Tiên thiên dẫn khí nhập thể, cũng ắt phải có phép ngưng luyện hóa khí quy nguyên thì mới xong. Cơ thể con người bí ảo vô cùng, kỳ thực nếu cứ khư khư đi theo lối mòn thì khác gì tự treo cổ lên cây... Sư huynh tu hành cũng bất quá là đi trước ngươi mấy bước, chỉ có thể nhắc nhở ngươi vài điểm như vậy thôi."

Nói đoạn đứng dậy thu thập hành trang chuẩn bị lên đường.

Bên ngoài Vạn Sào Huyết, hàng chục đệ tử Vạn Thanh Cốc đã nghe tin chạy lại, lóp lóp vây lấy Nhạc Thiên, không ngừng chào hỏi tạm biệt, nét mặt có mấy phần hoan hỉ lại có mấy phần buồn bã. Nhạc Thiên tính vốn phóng khoáng, ở nơi này đều rất hòa hợp với người ta, ba năm trong Vạn Thanh Cốc quan hệ thế nào thiết nghĩ cũng chẳng cần phải nói. Ngay cả đệ tử phòng chữ Thiên thấy gã cũng phải ngoan ngoãn kêu một tiếng sư huynh.

"Nhạc sư huynh đừng quên ta nhé."

"Yên tâm, sư phụ ta mà thu đệ tử nhất định sẽ mang ngươi lên núi."

"Nhạc đại ca, ta sẽ nhớ người lắm."

"Sư huynh sẽ luyện một đám hảo tiên đan cho các ngươi..."

Nhạc Thiên thấy thời gian cũng không còn sớm, liền vẫy tay với Dương Chân ở ngoài đám người rồi lắc mình bay lên không, té khỏi một thanh tiên kiếm đỏ rực, trong ánh mắt vô cùng hâm mộ của mọi người, thân kiếm hợp nhất lao vọt lên cao. Kiếm quang chiếu rọi khắp Vạn Sào Huyết, lượn quanh một vòng rồi mới phá không bay về nơi xa.

Nhìn lên làn kiếm quang nhanh chóng biến mất vào những đám mây trên sơn cốc, lòng Dương Chân chợt sinh ra một chí khí mạnh mẽ chưa từng có!

Tiết Thần Đạo luyện thành sơ bộ đã gia tăng lòng tin của hắn lên gấp trăm lần, con đường trước mắt rộng mở, thời gian chỉ còn có hai năm khiến hắn càng phải tiếp tục tự vượt lên bản thân.

Càng gặp khó khăn tâm chí hắn lại càng thêm kiên cường, càng thêm bền lòng, mỗi ngày đều có tiến bộ.

Gần đây hắn đã thoáng cảm giác thấy rất gần với nguyên khí, đột phá Tiên thiên cảnh giới chỉ còn là vấn đề thời gian. Có điều phần lớn khí mạch của hắn còn chưa khai thông, cái vực sâu nơi đan điền kia, nếu muốn luyện thân thành đạo rốt cục cũng không sao tránh được.

Trong đầu Dương Chân chợt lóe linh quang, giống như đã nắm được cái gì đó, cố gắng đào sâu suy nghĩ thì nó lại biến đâu mất.

Nhớ tới những câu nói mà sư phụ truyền đạt qua đại sư huynh Bá Vân Đình trong mấy lần ghé thăm, lại càng thêm khó hiểu.

Khí thần nhị bảo, giải khả điền đảo; Pháp môn vạn thiên, thủy chung như nhất. (Hai bảo vật là khí và thần đều có thể đảo lộn, ngàn vạn pháp môn rốt cục

cũng chỉ là một mà thôi)

Nhân pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp đạo. (người theo đất, đất theo trời, trời theo đạo).

Hay tìm lấy một đan điền khác?

Một tia chớp xẹt ngang trong đầu hấn, cái ý niệm to gan lớn mật đó khiến hấn đột nhiên kinh hãi vô cùng.

Hoàng đình (*) là giữ lấy cái Nguyên ở giữa Tinh Khí Thần tam bảo. Có thể dùng niệm lực của Thần trong Tiết Thần Đạo chuyển ngược xuống thành khí. Nhưng theo thiên Trúc Cơ của Nguyên Thủy Thiên Chương thì lại lấy khí để tuần hoàn vòng chu thiên. Nếu bây giờ đem Khí từ Thần của Tiết Thần Đạo đặt vào trong chu thiên tạo ra Lô đình thì kết quả thế nào?

Cách này tức là đem Nguyên Thủy Thiên Chương luyện ngược trở lại, lấy Thần để dưỡng Nguyên, dùng nguyên hóa khí, lấy khí đó tan mát ra khắp cơ thể. Một nút được gỡ thì trăm nút khác cũng tự bung, Dương Chân tức thì vui sướng phát điên, cảm giác khả năng thành công là rất lớn.

Nhìn thấy đám người bên ngoài Vạn Sào Huyết dần dần rời đi hết, hấn vội vàng quay lại huyết động, lập tức tọa thiền kết ấn, quyết tâm thử một lần xem sao.

Thần niệm đã rọi chiếu, hình ảnh thất kinh bát mạch, thông thể bách khiếu đều hiện ra mồn một.

Trống rỗng, tĩnh lặng, hoàn toàn rơi vào trạng thái nhập định.

Giữa hữu vi và vô vi, Thần khí sinh ra từ Thần Phủ bắt đầu ở Nê hoàn cung chạy xuyên kinh mạch thông tới Hoàng đình, bắt đầu Lô khởi, chân khí hòa hợp, chân nguyên mềm mại uốn lượn dịch chuyển theo chu thiên của Thiên chương. Lấy tiên thiên thần khí từ trên chuyển xuống thành thần lực tinh thuần, dùng thần niệm vận động lấy một luồng thần lực xuyên qua kinh mạch rồi nhanh chóng tạo ra một tầng tiểu chu thiên, xuyên suốt tuần hoàn, càng vận động càng mạnh, khí mạch thông sướng, khiếu huyết mạnh động rồi chợt mở òa ra.

Trong chốc hư minh, Dương Chân như đứng một bên, hồ hững quan sát hết thảy, đột nhiên nảy ra một phương pháp càng thêm táo bạo: Bách khiếu toàn thân, mỗi khiếu như một nguyên lô (cái lò mới), có âm có dương, có lớn có nhỏ, có cả vạn vật, tại sao không từ đó làm thành một khí hải?

Nếu được như vậy, sẽ có thể càng nhanh chóng khai những khiếu huyết trọng yếu, sinh ra càng nhiều chân nguyên, trăm con suối nhỏ rồi cũng có thể biến thành sông dài, viễn cảnh tươi đẹp đó tựa như đang vẫy gọi hấn.

Thực ra vì không biết nên không sợ, chứ lực phủ ngũ tạng trong người cùng bách mạch vốn liên thông chặt chẽ với nhau, âm dương hòa hợp, tuy hỗn độn nhưng thực ra chỉ là một khối, chỉ cần một chỗ bị tác động là kéo theo phản ứng toàn thân. Nếu tùy tiện ép khí huyết nghịch chuyển, đảo lộn âm dương, lật nhào cả phủ tạng ngũ hành tinh khí thì đó thực là hành động điên rồ, hỗn phi phách tán, tuyệt không thể được.

Ý nghĩ vừa mới nảy ra, Nê hoàn cung đã phát xuất toàn bộ thần khí mà Dương Chân khổ tu suốt ba năm, cứ một ý hóa trăm ý, một đạo hóa trăm đạo, lớn mạnh dần lên theo thần niệm, trong khoảnh khắc thế như chẻ tre trùng phá từng luồng kinh mạch trọng yếu, sinh tử huyền quan tức thì bùng mở, toàn thân kinh mạch thông suốt rộng rãi.

Từ xưa tới nay chẳng có ai lại tu đạo bằng cách tán niệm ngược đời như vậy, đây hoàn toàn là do vô tình mà sinh ra. Từ phủ thần khí lấy Tinh tụ lại thành lò nguyên khí, nháy mắt đã xuất hiện tại khắp bách khiếu trên cơ thể, mỗi chỗ một vẻ không hề giống nhau, y như khai phá hỗn độn bước đầu tạo thành thiên địa. Nhất nguyên vừa động lập tức cả thiên địa hỗn độn cũng động theo, dần dần hình thành một linh hải khí cơ vô cùng cổ quái thông suốt cả thân thể.

Thần thức tại Từ phủ trống rỗng, thiên cơ tĩnh lặng, thần niệm đột nhiên bắt giác lan tỏa ra khắp thiên địa rồi lại bắt giác co cụm trở thành cực kỳ nhỏ bé, như cảm thấy có một luồng áp lực vô cùng kỳ lạ từ thế giới bên ngoài đang ép xuống.

Thời gian tức thì như ngưng đọng vĩnh hằng.

"Uỳnh!"

Dương Chân chỉ cảm thấy có một luồng sét kinh thiên đánh vào giữa đỉnh đầu, vô số tia điện phóng xuống khắp toàn thân, linh thần tựa như xông lên tận trời cao, bức tường vô hình ngăn cách giữa hậu thiên chi thân cùng thiên địa đột ngột vỡ òa, ngàn vạn đạo tiên thiên tinh khí từ bách khiếu toàn thân, thậm chí cả từ khắp các lỗ chân lông nơi nào cũng có ùa vào trong cơ thể.

Hô hấp tại mũi, miệng chậm dần rồi ngừng hẳn. Cảnh giới Tiên Thiên Thai Tức bắt ngờ xuất hiện.

Thế mà chủ thể của thần phủ đột nhiên lại chia nhỏ ra, vô số thiên tâm đồng loạt khai mở, nguyên khí trong thiên địa như vô cùng vô tận liên miên bất tuyệt từ tám hướng ập tới, nhưng hỗn loạn không theo đường lối nào cả, ngàn vạn đạo nguyên khí tức thì như những con ngựa hoang phá phách lung tung đầu đá lẫn nhau, khí mạch toàn thân cùng các khiếu huyết đầy rẫy chân khí căng phồng cả lên, da thịt cũng không ngừng rung động như sóng triều, tinh thần đột ngột rơi vào cảnh tượng tẩu hỏa nhập ma.

Dương Chân lúc này thất khiếu xuất huyết, trông dữ tợn vô cùng, gân cốt cùng da thịt đau đớn khiến hấn phát điên lên được, không cách nào kiểm soát được các luồng chân khí cuồng bạo. Lúc đó, huyết đan điền bên dưới chợt cuộn cuộn phát ra một luồng sức mạnh kỳ dị như nước vỡ bờ xông thẳng ra khắp toàn thân, trong nháy mắt tất cả các luồng nguyên khí loạn xạ kia đều đổ cả vào đấy.

Đồng thời, hần cũng mất nốt phần ý thức cuối cùng còn sót lại.

"Không biết trải qua bao lâu, lục thức (**) từ từ quay lại cơ thể của Dương Chân.

Hần uể oải mở mắt ra, chợt thấy bừng sáng, thân hình không tự chủ được bước ra khỏi động huyệt.

Từng sợi dây leo xanh ngắt rủ xuống người hần, ánh nắng chói chang chiếu vào thân thể, trời đất bên ngoài tĩnh lặng êm ả, gió thổi nước chảy, không gian như dệt gấm sáng sủa mê li, tất cả đều rực rỡ tươi mới, huyền diệu lay động lòng người.

Đây là hiệu quả của Tiên Thiên cảnh giới sao?

Trước lúc mất đi ý thức, đã có chuyện gì xảy ra.

Trạng thái tẩu hỏa nhập ma như điên như cuồng ấy, cảm giác sợ hãi tới ngập đầu ấy trong ký ức của hần vẫn còn rất rõ ràng, hiện tại hết thảy lại chỉ bất quá như một cơn ác mộng. Vận động ý niệm kiểm tra trong thân thể, hần đột nhiên như lạc giữa một khối thiên địa kỳ quái.

Trăm ngàn đạo nguyên khí nhỏ bé xuất phát từ Tử phủ, lấy bách khiếu làm lò luyện, đồng loạt chạy ngược chạy xuôi xuyên qua bách mạch liên miên bất tuyệt mãi mãi không dừng, trông như giải ngân hà vận chuyển rất có trật tự, hình thành nên một đại chu thiên tuần hoàn nguyên lực huyền ảo vô cùng.

Đồng thời thâm nhập quan sát chỉ thấy thiên địa nguyên khí chậm chậm tuần hoàn bên trong cơ thể, đan xen vận chuyển vĩnh hằng bất diệt.

Loại tâm pháp này so với Tiết Thần Đạo hay Nguyên Thủy Thiên Chương đều hoàn toàn không giống, tình trạng bên dưới huyệt đan điền lại càng khiến hần kinh hãi vô cùng.

Chân nguyên tại Khí hải huyệt cuộn cuộn vận chuyển lúc xuất lúc nhập nhưng lại nhẹ nhàng chậm rãi, lại đều đặn có quy luật, trông giống như người ta hô hấp vậy. Thần niệm mấy lần muốn xâm nhập vào nhưng lần nào cũng bị một bức tường vô hình ngăn lại.

Hần đành thu hồi niệm lực, trước mắt không biết từ lúc nào đã xuất hiện một lão đạo áo xám, thân hình lom khom.

"Ngươi có thể chuyển tới phòng chữ Thiên, chúc mừng ngươi, nhóc con."

"Thật sao?"

Dương Chật đột nhiên nghe thấy cảm giác như còn ở trong giấc chiêm bao chưa tỉnh, cứ theo lời lão đạo thì mình đã có cơ hội lưu lại Côn Lôn Sơn. Trong lòng hần liền có một tư vị rất khó tả.

"Ngươi đã nhập định mười tám ngày rồi, ngươi có biết không?"

"Mười... mười tám ngày?"

Dương Chân ngơ ngẩn gật đầu, rồi ngoái lại huyệt động xem xét, vết chân của hần đã được in rõ ràng bởi một lớp bụi dày trên nền huyệt.

"Lão phu là đệ tử của Nhất Nguyên Chân Nhân thuộc Đạo tông của Côn Lôn sơn, muốn thu ngươi làm đệ tử cuối cùng, ngươi có đồng ý không?"

Dương Chân sững người, rồi giật mình nhận ra đây chính là chủ sự của Vạn Thanh Cốc, Tử Thừa Chân Nhân. Suốt mấy năm qua chưa từng nhìn thấy ông ta lần nào.

Trong lúc Tử Thừa nói, thân hình lom khom của ông ta đột nhiên đứng lên thẳng băng, cảm giác như cao hơn trước tới nửa cái đầu, khuôn mặt đầy những nếp nhăn cũng sáng bừng lên, cặp mắt mờ đục chợt biến thành trong trẻo vô cùng, đang kỳ vọng nhìn hần chăm chú.

"Không, ta đã có sư phụ rồi."

"Tiêu Vân Vong a... lão phu ngay cả thu đồ đệ cũng không tranh lại với ngươi. Thôi bỏ đi, bỏ đi!"

Tử Thừa Chân Nhân thần sắc ảm đạm, thờ dài khoanh tay rồi xoay người định đi, cảm giác như một giây cũng không muốn lưu lại.

"Tiền bối!"

"Hôm nay toàn cốc trồng trọt vườn tược, không có bài tập, ngươi tự đi đi thôi."

Lão đạo buông lại một câu rồi phát tay áo đi xuống dốc núi mấy bước, thoáng cái cả hình lẫn bóng đã chẳng còn thấy đâu nữa.

Đồng qua xuân tới, đã là thời tiết thích hợp cho vạn vật sinh trưởng.

Phóng mắt nhìn về rừng núi xanh ngắt phía xa, Dương Chân bỗng nhiên bừng tỉnh. Sau giây phút vui sướng điên cuồng, tâm tư của hần hiện tại lại bình tĩnh tới khó mà tưởng tượng, trong lòng chỉ còn một nguyện vọng duy nhất, đó là đại sư huynh sẽ sớm quay lại đón hần đi.

Hần biết hiện giờ bất quá chỉ là mới bước chân vào thế giới tu chân, vấn đề đường nhập thất tuy không còn gì phải lo lắng nhưng pháp thuật cùng

Kiểm thuật một chiều hán cũng chưa biết, con đường trước mặt vẫn còn xa lắm.

Một cơn gió lạnh thổi tới, thoáng xộc vào mũi là một mùi hôi tanh ghê người, lúc đó hán mới phát giác toàn thân mình bản thủ dơ dáy, trước mắt cũng không có việc gì, liền tìm hướng khe suối cách đó không xa chạy tới.

Chỉ thấy một bóng người thi triển khinh công cực kỳ vững vẻ, nhưng chỉ nhô lên hụp xuống mấy lần, nháy mắt đã xông vào trong khu rừng phía dưới Vạn Sào Huyệt.

* * * ※※※ * * *

Tiết lập thu hàng năm chính là thời điểm thu hoạch, Vạn Thanh Cốc lại chào đón một kỳ Long Môn Đại Hội mới.

Các tông mạch, các chi phái thuộc Côn Lôn lại bắt đầu phê duyệt tuyển chọn đệ tử nhập thất. Trong ngày đó, toàn bộ đệ tử trong Vạn Thanh Cốc cũng dừng tập luyện.

Đại hội lần này so với những lần trước cũng có khác biệt, thời hạn diễn ra sớm hơn độ nửa tháng.

Khắp cái sân rộng của Vạn Thanh Đường treo đèn kết qua, trái bàn thiết tiệc, chân nhân do các mạch phái tới đều ngồi phía trên, chủ sự của Vạn Thanh Cốc, Từ Thừa Chân Nhân thường ngày khó gặp cũng dẫn đám chấp sự trong cốc đứng ra chủ trì đại hội.

Trên khoảng đất rộng trước sân, gần trăm đệ tử của phòng chữ Thiên ngồi ngang dọc thẳng hàng, đợi tới lúc được tuyển chọn.

Hôm nay chính là thời khắc quyết định vận mệnh của bọn họ, bao năm chịu đựng khổ cực, thành bại đều nằm ở lúc này thôi.

Dương Chân cũng gia nhập đám đó, ngồi tận cuối hàng. Nửa năm trước hán đã nhảy vọt lên liền ba cấp, trực tiếp được vào phòng chữ Thiên. Sau ba năm đăng đẳng không có tiến bộ, hán đột nhiên một bước lên trời, tu vi vượt bậc, trở thành một trong mấy đệ tử xuất sắc nhất Vạn Thanh Cốc.

Bao vây bên ngoài sân là đệ tử của phòng chữ Địa và phòng chữ Nhân, đang nhìn vào những vị trí trong hàng kia đầy vẻ khao khát.

Trên sân đột nhiên phát giác có một lão đầu cổ quái gầy gò bé nhỏ, thân mặc áo vải, đầu đội nón trúc, một tay cầm chiếc Long đầu trượng có treo một cái hồ lô màu đỏ, tự ý đến ngồi xếp bằng ngay bên cạnh.

Điều thu hút ánh mắt của mọi người chính là trên vai lão ta có một con vượn kích thước chỉ vừa lòng bàn tay, toàn thân lông vàng rực rỡ, đang gãi đầu gãi tai nhìn ngang nhìn dọc, ánh mắt quét qua tất cả những đệ tử ngồi gần đó.

Sư phụ với đại sư huynh sao còn chưa tới?

Dương Chân thỉnh thoảng lại ngẩn cổ nhìn lên đài cao, tuy kỳ hạn năm năm chưa đến nhưng hán đã có tư cách chính thức gia nhập làm đệ tử của Ngọc Tiêu Phong, hôm nay chính là cơ hội có thể quay trở về. Lúc này, Từ Thừa Chân Nhân đã nói mấy câu mở màn, tinh thần hán tức thì càng thêm thất thóm.

Bá sư huynh năm vừa rồi cũng không tới thăm hán, lẽ nào... lẽ nào sư phụ thực sự không cần hán nữa?

Nhớ tới khuôn mặt tươi cười của đại sư huynh, ánh mắt đầy kỳ vọng của sư phụ... còn có Thanh Nhi sư tỷ lặng lẽ cổ vũ, hán liền tự phản bác trong lòng, không muốn tin vào khả năng đó.

Cho dù Nguyệt Nhi sư tỷ từng bắt nạt hán, nhị sư huynh chẳng thêm để ý tới hán, tuy trong lòng hán nhớ rất rõ những điều đó nhưng chưa từng có ý giận bọn họ, hiện nay những việc đó lại như những ngọn roi quất lên mình hán.

Các người nhất định phải tới... ta sẽ không để các người thất vọng lần nữa. Gã thiếu niên không ngừng tự kêu gọi ở trong lòng.

Lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh ngắt phía trên sơn cốc, vẫn chẳng thấy có động tĩnh gì.

Nhìn lần lượt từng đệ tử được gọi ra sân, được dẫn tới sư trưởng của các chi phái, lóp lóp đều tìm được chốn về của chính mình.

Một cảm giác giận dữ dâng lên trong lòng hán.

Trái tim hán bắt đầu bất khốc, trước mắt hết thấy mọi vật đều trở lên nhạt nhòa, giữa đất trời phẳng phất như chỉ còn có một mình hán, cô độc lẻ loi.

Hết chương 7

Ghi chú:

(*) Hoàng đình: là một khái niệm khá trừu tượng trong việc luyện khí của đạo môn, thường được dùng để chỉ trung tâm của nguyên khí. Trong sách Hoàng Đình Nội Cảnh Kinh, Vu Thành Tử có giải thích: "Hoàng là màu của trung ương, Đình là ở giữa bốn phương. Bên ngoài là dùng để chỉ sự vật nằm trong Thiên - Địa - Nhân, bên trong cơ thể thì được dùng để chỉ Não - Tim - Lách, do vậy viết thành Hoàng Đình." Còn trong Mộng Khê Bút Đàm, Trầm Tông Quát lại có diễn giải: "Cơ thể nhân cũng từng coi Hoàng Đình là tim (lách), nhưng cũng không hẳn như vậy, Hoàng Đình chỉ có tên chứ không xác định chính xác vị trí, ý nói là nơi tập trung nguyên khí."

(**)Lục thức: sáu giác quan cảm nhận của con người. Con người bình thường có năm giác quan là Xúc giác, vị giác, khứu giác, thị giác, thính giác. Giác quan thứ sáu là giác quan mang nhiều tính thần bí và còn nhiều tranh cãi. Tuy nhiên trong truyện này, Dương Chân ngoài năm giác quan cơ bản của con người, do hấn luyện Tiết Thần Pháp nên có thêm Thần thức. Tổng hợp thành lục thức.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chuyển Chiết

Côn Lôn phái từ xưa tới nay vẫn được xưng là huyền môn chánh tông, trong đó ba tông phái Đạo, Pháp, Thánh tạo thành thể chân vạc là có địa vị chỉ cao vô thượng trong nội bộ, còn các tông phái khác trong quá trình mấy ngàn năm nếu không bị mai một thì cũng đã rồi ra hải ngoại từ lâu.

Chỉ có chi phái Đan Dương Tông chuyên luyện đan và Kiếm Trì tông chuyên luyện kiếm là hàng ngàn năm nay vẫn miễn cưỡng có chỗ đứng trong Côn Lôn phái.

Khi các đại tông mạch phân ra các chi nhánh, ắt sẽ được thành lập tại những ngọn tiên phong trong phạm vi Côn Lôn Tiên Phủ, mỗi ngọn tự lập thành phủ riêng.

Bởi vậy Côn Lôn phái luôn trường thịnh như trăm hoa đua nở, không hề suy giảm chút nào.

Việc phát triển nhân lực là chuyện liên quan tới hưng suy của tông phái, thành ra tại Long môn đại hội nơi Vạn Thanh Cốc, cho dù là ai cũng không dám thờ ơ tùy tiện, ngoại trừ Vương Mẫu Phong trước sau vẫn ở đẳng cấp siêu nhiên thế ngoại, các ngọn tiên phong đều phái người tới cả. Lúc các chi phái tuyển chọn, đều theo sắp xếp từ các đại hội lần trước luân phiên nhau phân lấy quyền ưu tiên chọn lựa, tránh trường hợp cùng tranh giành một người hoặc chi phái nào đó bị suy yếu vì không có người tài.

"Dương Chân"

Giọng nói già nua liên tiếp gọi mấy lần, đều không có người ứng thanh, cả sân liền nổi lên những tiếng xì xầm.

Dương Chân đang chìm đắm trong buồn bã, bị người lôi kẻ kéo mấy cái mới giật mình bừng tỉnh, đưa mắt nhìn quanh liền phát hiện có vô số ánh mắt đang nhìn mình chăm chăm.

Lúc này một chấp sự đạo nhân trên đài lại đọc to tên hấn lần nữa.

Dương Chân ngơ ngẩn đứng dậy đi ra khỏi hàng.

Khi ấy trên sân số đệ tử vẫn còn lại quá nửa.

"Thiên Ngoại Phong chọn lấy Dương Chân." Trên đài tuyên đọc lại một lần, đồng thời một bạch y chân nhân tiến tới trước mặt Dương Chân.

"Không, ta đã có sư phụ rồi." Dương Chân nhìn người lạ mặt phía trước, chột như vừa tỉnh mộng đột nhiên gào tướng lên.

Cả sân tức thì xôn xao.

"Trật tự!" Từ Thừa Chân Nhân quát nhẹ, thanh âm của ông ta không lớn nhưng truyền tới tai mọi người trong sân rất rõ ràng.

"Sư phụ người là ai?" Bạch y chân nhân kia kinh ngạc hỏi.

"Ta... ta là đệ tử của Ngọc Tiêu Phong, sư phụ ta là Tiêu Vân Vong..." giọng nói của Dương Chân càng lúc càng nhỏ, đầu cúi gằm xuống.

Bạch y chân nhân kia lặng người, sau đó quay đầu nhìn về phía chủ sự Từ Thừa Chân Nhân, chỉ thấy lão đạo trầm mặc giây lát rồi gật gật đầu.

"Thôi được, nể mặt Tiêu sư đệ, ta xin rút lui vậy." Bạch y chân nhân tỏ vẻ rất tiếc nuối nhìn Dương Chân thêm một lần rồi mới lui lại phía sau.

Lại có thêm mấy đệ tử được tuyển chọn, tiếng tuyên đọc trên đài đã dừng, cả sân trở nên im phăng phắc.

Những đệ tử phòng chữ Thiên còn lưu trong sân đều ngồi ngay ngắn, sắc mặt nghiêm trang, nhưng trong lòng lo lắng không thôi, chỉ mong thanh âm trên kia tuyên đọc thêm vài lần nữa.

Không một tiếng gió, không một tiếng thờ, tất cả giống như không hề có bất cứ tiếng động nào, chỉ còn những cặp mắt tuyệt vọng ngóng lên phía trên.

"Long môn đại hội kết thúc, những đệ tử phòng chữ Thiên đã tu hết năm năm, tức khắc tự chọn lấy tương lai." Rốt cục thì Từ Thừa Chân Nhân cũng tuyên đọc vận mệnh của bọn họ.

Cả sân tức thì nổi lên những tiếng ai oán, nháy mắt biến thành một khối hỗn loạn, một vài người quỵ sụp tại chỗ đầm ngực và đầu gào khóc thảm thiết.

Những đệ tử phòng chữ Nhân và phòng chữ Địa đứng ngoài nhìn vào, tất cả đều yên lặng.

Trong số các đệ tử bị đào thải, ai được chọn làm đạo đồng thì được ở lại, dù sao vẫn còn có chút hy vọng có thể ngóc đầu dậy, những đệ tử bị trả về vận mạng thật không biết dự tính thế nào.

Trước khi xuất sơn, bọn họ đều bị tiến hành tẩy lễ; sau khi xuất sơn, tất cả những việc phát sinh nơi đây sẽ hoàn toàn quên hết.

Phần lớn bọn họ là được trả về thế tục, nhưng cũng có một bộ phận không còn nơi nào để về thì được lưu làm đệ tử phạm tục ngoại đạo, được đưa tới đạo quán ở ngoài núi, đối với tiên đạo khó mà có duyên gặp lại.

Mệnh vận như vậy cũng đành chịu, có người cười nói vui vẻ, cũng có người khóc lóc thương tâm.

Dương Chân lui lại một bên xa xa, nhìn thấy những người cũng tầm tuổi hắn, đã cùng chung tu luyện nhiều năm, trong đó cũng có không ít người quen thân, lại nghĩ tới sau ngày hôm nay suốt đời chẳng còn cơ hội gặp lại, vận mệnh cách trở, hắn đột nhiên cảm thấy có một tư vị rất khó tả.

Còn hắn thì sao? Nếu những người hắn chờ đợi không đến, sau này biết làm thế nào?

Dương Chân nhìn khắp sân cảm giác vui buồn lẫn lộn, trong lòng tự gào lớn lên, ta nhất định không thể từ bỏ, ta nhất định phải kiên trì, hai bàn tay nắm chặt lại tựa hồ như muốn nắm chặt lấy vận mệnh của chính mình.

"Bây giờ đi đâu về đâu?" Từ Thừa Chân Nhân chẳng biết từ lúc nào đã tới trước mặt Dương Chân, thản nhiên khoanh tay nhìn hắn, hàng lông mày thô ngắn giắt giắt điệu bộ kỳ quái khôn tả.

"Ta..." Dương Chân mấp máy miệng, rốt cục lại không thể thốt ra được lời nào.

Từ Thừa Chân Nhân kiên nhẫn đứng một bên, dường như đang đợi câu trả lời của hắn, hai người cứng cương trì như vậy hồi lâu.

Đúng lúc này chợt một đạo ánh sáng vàng chói chớp động giữa đám người trên sân, xông ngang xông dọc khắp nơi tạo ra một tràng những tiếng huyền não.

Quái nhân vẫn ngồi một góc, chẳng biết từ bao giờ đã vào trong sân đi tới đi lui như thăm dò gì đó, cái mũ trúc to dùng che đi cả nửa khuôn mặt của ông ta khiến người ta không thể nhìn được rõ ràng.

Đột nhiên đạo kim quang vọt thành một đường cong rơi xuống ngay cạnh Dương Chân, hắn cẩn thận quan sát, té ra là một con vượn nhỏ khá ái phi thường. Con vật đó nhảy chơi chơi tại chỗ kêu lên hai tiếng chi chi, cặp mắt vàng rực nhìn chăm chú lên người hắn, rồi đứng sững bất động tại chỗ.

Dương Chân trong lòng cảm thấy kỳ quái, bất giác ngồi xổm xuống, đưa tay định vuốt, con vật đó đột nhiên lại chẳng còn thấy đâu nữa.

Trước mắt hắn xuất hiện một lão đầu lùn tịt, chỉ thấy ông ta đưa tay tháo chiếc mũ to xuống, lộ ra cái đầu trọc lóc, hàng mi dài rủ xuống hai bên thành hình chữ bát, đặc biệt hai vành tai ông ta dài và nhọn dựng ngược lên trên. Hiện tại, cặp mắt xám xịt của lão đang quan sát hắn một cách cẩn thận.

"Tiểu Kim chọn trúng ngươi rồi, đi theo lão phu." Lão đầu đưa cánh tay gầy đét nhẹ nhàng vuốt ve con vượn nhỏ đã trở lại trên vai ông ta, nó nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, hai bàn tay khua loạn như đang giãy dụa, lại như đang bắt đầu tự vuốt lấy bộ lông của mình.

"Tiểu Kim?" Dương Chân nghe thấy giọng nói khàn đục đó liền vội vàng đứng dậy.

"Lão phu là Nhất Kỳ ở Vạn Thú Cốc." Lão đầu cất giọng nói tiếp.

"Người là... Nhất Kỳ sư bá?" Từ Thừa ở bên cạnh sớm đã để ý tới ông ta, nhưng có vẻ như chưa từng nhận ra thân phận của ông.

Lão đầu liếc Từ Thừa một cái, lạnh lùng nói: "Vẫn còn có người biết được thân phận của lão phu, thật hiếm có."

Từ Thừa Chân Nhân đưa tay hành lễ thốt: "Sư bá nhiều năm không xuất hiện trên nhân thế, bây giờ sao lại tới đây?"

Nhất Kỳ lão nhân xua tay một cái, nói gần từng chữ: "Thu đồ đệ."

Từ Thừa kinh hãi vô cùng, nói: "Người sao không nói sớm, đó là..." giọng nói liền tỏ vẻ do dự, thần sắc có mấy phần khó coi ngó lại Dương Chân.

"Chưa muộn, chính là hắn." Nhất Kỳ lão nhân đưa ngón tay chỉ vào Dương Chân, con vượn nhỏ trên vai lão cũng như hiểu được, khua loạn cánh tay kêu lên chi chi.

Ánh mắt Từ Thừa lộ vẻ kỳ quái, trầm ngâm giây lát rồi cười nói: "Như thế rất tốt, có thể làm đệ tử của người cũng là do phúc khí của hần." Nói đoạn đưa mắt nhìn Dương Chân đang đứng ngơ ngẩn bên cạnh.

Dương Chân đang lúc hoảng hốt, lại thấy hai người bọn họ đã tự quyết định tất cả, trong lòng tức thì nổi giận.

Sư phụ trong cảm nhận của hần, đương nhiên phải là Tiêu Vân Vong với vẻ phong lưu như thần tiên trong loài người ấy, còn cái lão đầu u ám lùn xị này làm sao có thể làm sư phụ của hần được?

Huống hồ suốt bốn năm mài dũa tu luyện gian khổ, sớm đã khiến cả tâm lẫn chí của hần trưởng thành gấp trăm lần, trong ngoài đều như biến thành người khác, hiện tại sức mấy cam tâm bị người ta tùy ý sắp xếp?

Ở nhiều với Nhạc Thiên hần cũng bị lấy cái tính của gã, đối với những người trong giới thần tiên, cảm giác kính sợ tới mức thần bí cũng đã tiêu đi quá nửa.

Dương Chân liền kiên quyết cự tuyệt: "Ta có sư phụ rồi, không thể nào theo lão đầu này được."

Nhất Kỳ thoáng ngạc nhiên, rõ ràng chưa từng có người nào dám mở miệng cự tuyệt ông ta. Từ Thừa Chân Nhánh chợt cười ha ha nói: "Nếu vậy thì cho người đi theo bọn họ xuống núi luôn, thế nào?" Nói đoạn đưa ngón tay chỉ vào đám đệ tử phòng chữ Thiên đang đứng thất hồn lạc phách giữa sân.

"Người..." Dương Chân không ngờ đường đường đạo mạo như lão lại đem cái quyền Vạn Thanh Cốc Chủ ra uy hiếp hần, lửa giận bốc lên đầu phùng phùng mà không phát tác ra được.

Nhất Kỳ thấy vậy mỉm cười, hùa theo Từ Thừa gật đầu rồi đeo lại cái mũ rộng vành. Một luồng ánh sáng hư ảo chợt lóe lên, hai người một vọt đã biến mất tăm tích khỏi khoảng sân.

Từ Thừa đứng sững tại chỗ kinh ngạc vô cùng, ngẩng đầu nhìn về chân trời phía nam, ông ta đột ngột lại nở ra một nụ cười gian xảo.

Long môn đại hội đến đây chấm dứt.

"Lão già chết dịch, thả ta ra, thả ta ra!"

Trên biển mây mờ mịt, một ông lão ngự trên một cuộn mây sắc vàng, trông dáng vẻ như chậm chạp mà thực ra đang lao đi rất nhanh. Dưới chân ông lão có một gã thiếu niên nằm co quắp, đang không ngừng dấy dựa.

Ông lão hiển nhiên là Nhất Kỳ, vừa rồi chính lão đã thi triển đại pháp lực Bằng Không Na Di bắt Dương Chân chạy đi.

Hiện tại bọn họ đang trên đường đi tới Vạn Thú Cốc tại phía nam của Côn Lôn Tiên Phủ.

Trên bầu trời, vầng thái dương đỏ rực đang ẩn hiện trong những rặng mây vàng rực rỡ. Giữa bát phương mây cuộn, đột nhiên hiện ra một dãy núi sừng sững.

"Lão già chết dịch, thả ta ra, ta phải quay về Ngọc Tiêu Phong..."

"Vạn Thú Cốc so với Ngọc Tiêu Phong kia của người còn tốt gấp trăm lần, tội gì phải thế?"

"Cho dù là tốt gấp vạn lần, ta cũng không muốn tới." Dương Chân kiên quyết không chịu.

"Người có thể chất thánh linh, lại ẩn chứa thần khí, theo lão phu tới Vạn Thú Cốc chính là kỳ duyên của người đó." Tiểu Kim đang gà gật trên vai cũng bởi câu nói đó của Nhất Kỳ mà giật mình tỉnh dậy, cặp mắt lão liên một hồi rồi lại rụt đầu bắt động.

"Ta thà chết cũng không bán người làm sư phụ." Dương Chân căm phẫn đáp.

Nhất Kỳ im lặng hồi lâu, bất thần vung tay giải khai cấm chế trên người Dương Chân miệng nói: "Đến rồi."

Đột nhiên trời đất như đảo lộn, gió rít vù vù, Dương Chân vừa mới cảm nhận mình đang phá mây hạ xuống, còn chưa hoàn hồn thì trước mắt hần đã xuất hiện một sơn cốc vĩ đại tràn đầy sinh khí.

Sơn cốc này do một dãy núi nối tiếp nhau bao bọc xung quanh mà thành. Trong cốc cỏ thụ chót vót, cây cỏ rậm rạp trăm hoa đua nở, dường như bốn mùa trong năm đã dừng luân chuyển, tất cả sơn xuyên linh khí đều tập trung cả tại nơi này.

Từ trên các vách đá dựng đứng xuống tới đáy cốc, trăm ngàn khe suối ào ào chảy xuyên vào trong những khu rừng rậm, hội tụ thành một cái hồ xanh biếc ở giữa sơn cốc. Từ những làn sóng, hơi nước bốc lên như mây mù sương khói, trên dưới một màu, ngẩn ngơ như trong cõi mộng.

Càng kỳ lạ hơn là vô số những linh cầm dị thú nhón nhơ khắp sơn lâm, dưới mặt hồ, bám vách đá, bay trên trời điều thú không ngừng quây tụ khắp bốn phương nhìn muốn tràn con mắt.

Từ tầng mây trên trời, thỉnh thoảng lại có những tia nắng vàng chiếu xuống khiến Vạn Thú Cốc như được phủ một lớp tiền vân bảy màu, trong trẻo kỳ ảo vô cùng.

Lúc này, cụm mây sắc vàng đã hạ xuống căn nhà thủy tạ bên cạnh hồ, đó là một dãy nhà làm bằng trúc tím dựng ngay trên khối nước ven bờ, từng gian từng gian liên tiếp, hành lang nối liền với nhau.

"Chủ nhân về rồi, chủ nhân về rồi."

Một con anh vũ màu sắc rực rỡ mồm miệng liên thanh bay lên trước đón đường, theo sau là một bầy cả khi lông màu đỏ lửa lẫn vượn trắng, còn có cả một con hồ ly trắng muốt chẳng biết từ chỗ nào đột ngột nhảy ra, hòa theo bầy linh thú thiên hình vạn trạng huyền ảo kéo đến đây về thân mật.

Ngược mắt nhìn chỉ thấy núi non trùng điệp xanh thắm như tranh vẽ, mỗi bước mỗi cảnh như cõi tiên, Dương Chân bất giác như mê như say trong chốn đảo nguyên tiên cảnh này, hẳn không thể không thừa nhận rằng so với nơi này thì Ngọc Tiêu Phong cũng có mấy phần thô kệch.

Đột nhiên cảm thấy có thứ gì động đậy, cúi đầu nhìn xuống chợt thấy có một con khí sáu tai toàn thân đỏ rực vô cùng kỳ dị đang lôi kéo hắn, cặp mắt xanh biếc đang lao liên vô cùng linh động có vẻ muốn dò xét gì đó.

Hiện tại toàn thân Nhất Kỳ lão nhân bị bao vây bởi đủ các loại kỳ hình dị thú lớn nhỏ bất đồng, con bay con trèo, chít chít chóc chóc huyền ảo một vùng. Dương Chân nhìn thấy không khỏi hoa hết mắt mũi.

"UẦM!" một tràng tiếng nước phun trào nặng nề kèm theo tiếng kêu kỳ dị vọng tới.

Trên mặt hồ xanh ngắt như ngọc phi thủy bên ngoài Tử Trúc Lâu xuất hiện cả ngàn con Huyền quy lớn nhỏ khác nhau, sắp xếp thành hàng ngũ dàn đàn lớp lớp bơi đến. Trong đó có một con to như một quả đồi nhỏ, lưng có thể chở bảy tám người chứ không ít, tiếng kêu kỳ dị vừa rồi chính là do nó phát ra. Hiện tại nó đang tự mình dẫn tất cả đồng bạn tới chào đón chủ nhân.

Trong khu rừng phía xa, hàng chục con tiên hạc tung cánh nô đùa, bên cạnh đó là một bầy mai hoa lộc (houou sao) nhón nhơ uống nước.

"Lão phu có thể đem một thân bản lĩnh thuần dưỡng linh thú truyền thụ tất cả cho ngươi." Nhất Kỳ tung ra một ít quả cây kỳ lạ, đám linh thú kia liền lớp lớp phân tán, chỉ còn lại con anh vũ biết nói cùng với Tiểu Kim ở lại bầu bạn với ông ta.

"Ta muốn học ngự kiếm phi thiên, pháp lực thần thông, ai thềm học cái đạo ức hiếp súc vật, phí công vô ích." Dương Chân tuy trong bụng rất thích thú, nhưng miệng vẫn khẳng khái không chịu thừa nhận, hắn cũng không tin lão đầu nhỏ thó này có thể bắt được hắn phải bái sư.

"Ha ha, rốt cục thì căn bản cũng không ngoài cái đạo thông dẫn cơ thể với tự nhiên, kiếm bắt quả cũng chỉ là một loại binh khí mà thôi, thảo mộc đều có thể làm binh, vạn vật đều có thể thành khí, nếu thuần phục được đủ loại sinh linh thì cũng có thể thuần phục vạn vật, không có đối thủ." Nhất Kỳ phẩy tay khẽ lắc đầu, ít nhiều có ý trách Dương Chân ngu ngốc không thông.

Dương Chân hứ một tiếng rồi quay đầu đi chỗ khác.

"Đại đạo thiên vạn điều (*), việc gì cứ phải khẳng khái tìm lấy một?" Nhất Kỳ nhìn Dương Chân hồi lâu rồi khẽ thở dài, xoay người đi tới chỗ dãy nhà trúc.

"Đồ ngốc, đồ ngốc..." Con anh vũ lại không bay theo ông ta, ngược lại còn bay tới đình đầu Dương Chân lượn qua lượn lại, huyền thuyên không dứt như bất bình thay cho chủ nhân.

"Thần điều ta cũng từng thấy qua rồi, huống hồ cái thứ học vẹt con con như ngươi." Dương Chân búng tay phát ra một đạo kiếm khí dọa cho con anh vũ bay tuốt ra xa, không ngừng kêu lên chỉ chóc.

* * * ※※ * * *

Dương Chân chẳng động chẳng dừng phải lưu lại Vạn Thú Cốc, tính nét hẳn ngoài mềm trong cứng, lần này bị ép tới đây trong lòng vốn rất không phục, nhưng cũng đành chịu hoàn cảnh chứ biết làm sao hơn.

Chỉ là hẳn nhất định không chịu đàm phán với Nhất Kỳ lão nhân, thành ra cứ mỗi người một việc không liên quan gì tới nhau cả. Hẳn cả ngày nếu không phải ngồi luyện công thì lại ra kiếm linh thú trên đồi, lâu dần ững cảm thấy đỡ tịch mịch.

Nháy mắt đã qua một tháng.

Hiện tại hẳn vừa mới hoàn tất buổi luyện công trong gian nhà trúc của riêng hắn, đang từ cửa sổ nhìn về nơi xa, thả mình trong trầm tư.

Từ lúc hắn dung hợp được hai đạo tâm pháp đột phá giới hạn quan trọng, tu vi có thể nói là một bước lên trời. Chỉ là hẳn cũng không rõ mình tiếp theo phải làm sao để tu luyện. Những thứ hắn luyện tập bất quá cũng chỉ là tàn biên của Tiết Thần Đạo và Nguyên Thủy Thiên Chương, thậm chí Thiên Chương cũng chưa từng luyện qua phần tâm quyết phía sau cảnh giới Trúc Cơ. Cứ như hiện nay thì hẳn hoàn toàn chủ yếu luyện thần là chính, cái pháp môn cô quái mới dung nạp kia cũng chỉ là phụ, cảm nhận với thiên địa có nhanh nhạy hơn, lục thức thần thông sơ hiện, tạm thời coi như chớm có khả năng tích cốc.

Hắn nghĩ chỉ cần học được thuật ngự kiếm là có thể tự mình bay về Ngọc Tiêu Phong. Thế nhưng phải làm sao để học? Hẳn đâu có biết.

"Phách" Một đạo kim quang xẹt qua cửa sổ hạ xuống ngay cái ghế phía trước, con tiểu bạch hồ mà Dương Chân mới nuôi không lâu đã bị nhắc bổng lên

khỏi mặt đất giạt mình kêu chí chóe, tiếng kêu của nó đầy vẻ bất mãn con vượn nhỏ.

"Tiểu Kim, lão quỷ đó tìm ta sao?" Dương Chân vừa nhìn đã nhận ra đó chính là con vượn nhỏ vô cùng linh lợi của Nhất Kỳ.

Tiểu Kim quay về phía Dương Chân nhe răng vẻ dọa nạt, rồi lại đưa tay gãi gãi vào đầu con tiểu bạch hồ làm thân, miệng khếch khếch mấy tiếng xua tay chỉ ra phía bên ngoài sau đó liền nhảy vọt qua cửa sổ.

Dương Chân vỗ về cho con tiểu bạch hồ một lúc cho nó ngủ lại, trong lúc không để ý vấp chân một cái suýt ngã, lúc đó mới phát hiện có một con măng xà sùng trắng vậy xanh mới bò tới.

Từ hôm trước Dương Chân trong lúc cao hứng đã giúp con tiểu bạch hồ tranh đoạt được một cây Thiên niên tham oa (**) từ con đại măng, sau đó con tiểu bạch hồ cứ bám riết lấy hắn không chịu rời đi. Lần này con đại măng cũng theo tới đây, có vẻ như muốn đoạt lại Thiên niên tham oa của tiểu bạch hồ. Hắn liền nhắc chân đá cho một cú, con đại măng kia mới chịu quay đầu bò vào bụi cây rậm rạp sau đó biến mất vào trong khu rừng.

Những ngày qua, hắn phát hiện hết thấy những con vật lớn nhỏ trong sơn cốc ít nhiều đều có chút linh tính, đối xử với nhau rất hòa thuận, thi thoảng mới ngẫu nhiên chảnh chọc với nhau nhưng cũng không hề làm tổn thương hòa khí. Bởi vậy những việc kỳ quái vừa rồi, hắn sớm đã coi như chuyện thường.

Đứng bên hồ, quay đầu nhìn lại căn nhà nhỏ bằng trúc do chính tay hắn dựng lên, bất giác đỏ bừng cả mặt. Căn nhà ọp ẹp xiêu vẹo, xem ra chỉ một con gió thổi tới ắt phải đổ rụi chứ không sai.

Nếu cha còn sống, nhìn thấy tài thợ mộc mà nhi tử đã học được từ ông đến mức này, không biết sẽ phản ứng ra sao nữa?

Dương Chân càng nghĩ càng nản, hình bóng trầm mặc cô độc của phụ thân trong đầu hắn chợt nhòa đi, thay vào đó là mẹ hắn, bà sẽ chăm chọc hắn mấy câu, rồi dịu dàng răn dạy hắn, vừa bảo vệ vừa vỗ về khiến tâm lý của con trẻ cảm thấy vô cùng thoải mái. Đáng tiếc, tất cả những điều đó hắn đã chẳng còn thấy được nữa.

Hắn giờ đang tại Côn Lôn Sơn, tại cái thế giới như trong mộng tưởng này, hắn phải không ngừng đấu tranh vì chính vận mệnh của bản thân.

Hắn nhìn lại một lần như lấy thêm dũng khí, rồi mới cất bước tiến đến dãy nhà trúc bên hồ của Nhất Kỳ.

Dương Chân đề khí khinh thân ngự phong vọt lên, liền tiếp vung tay đập chân ba lần trên mặt hồ như chuồn chuồn điểm nước, tới lần cuối cùng thì đập lên lưng một con rùa phóng người bay lên hơn mười trượng cao, sau đó nhẹ nhàng hạ xuống ngay bên ngoài Từ Trúc Cư.

"Lão quỷ, ngươi tìm ta?" Giọng Dương Chân chẳng có chút nào thừa nhận đối phương là một lão tiền bối của Côn Lôn. Thấy Nhất Kỳ lão nhân đang yên lặng nhắm mắt dưỡng thần, con anh vũ lăm lờ không có ở đây, nếu không thì nó ắt đã huyền thuyên đủ điều rồi.

Đôi mắt của Nhất Kỳ lão nhân từ từ hé mở lộ ra ánh mắt xám đục già nua, lúc này cây long trượng mà ông không lúc nào rời thân đang được đặt bên cạnh, chiếc mũ rộng được treo trên vách, cái đầu hói lơ thơ tóc đặc biệt bóng nhẫy.

"Người bất kỳ lúc nào cũng có thể đi."

"Thật sao?"

Dương Chân mừng rỡ, nháy mắt đã tan hết cả giận dữ. Hắn căn bản không có phương pháp nào rời khỏi cái nơi non cao nước thấp này. Hơn nữa Côn Lôn Tiên Phủ to lớn tới mức khó mà tưởng tượng, hắn sợ tìm một hai tháng cũng chưa chắc thấy được Ngọc Tiêu Phong nằm tại chỗ nào.

Chỉ cần ra khỏi sơn cốc, còn lại không quan tâm tới thứ gì khác.

"Kiếm, Thanh Tiên Mộc ngàn năm." Giọng nói của Nhất Kỳ lão nhân phảng phất như được phát ra từ trong bụng, chồm râu dài cũng không hề động đậy, vừa dứt lời thì trên tay ông ta đã đột nhiên xuất hiện một thanh kiếm gỗ màu xanh đen dài chừng một thước.

"Cho ta ư?" Dương Chân tuy miệng còn đang hỏi mà tay đã bất giác đón lấy. Vừa cầm đã thấy rất nặng y như được làm từ đồng nguyên chất, thân kiếm thanh thoát đơn giản, ẩn hiện những đường vân màu vàng kim, có thể cảm giác được một luồng sức mạnh linh lực khó dò lưu chuyển bên trong.

"Nó, có thể đưa ngươi rời cốc." Nhất Kỳ lão nhân nói dứt lời liền nhắm mắt trở lại như trước.

"Vây... ta lấy nhé?" Dương Chân đối với thuật luyện kiếm chẳng biết tí nào, lần này lão quỷ đó chủ động nhượng bộ, thậm chí là tỏ ra khuất phục khiến hắn tức thì vô cùng sung sướng, tuy vậy vẫn có mấy phần cảnh giác nói: "Tuy ta nói không chịu bái làm đệ tử của ngươi, nhưng nếu quả thực... ngươi nhất định muốn ta học Thông linh thuật gì đó thì... ta cũng có thể thử xem..."

Nhất Kỳ lão nhân đột nhiên mở bừng mắt chiếu ra những tia sáng vui vẻ y như đứa trẻ.

Dương Chân lúc này mới dường như thoáng nhận ra cái bẫy của lão quỷ này. Hắn vốn định nuốt lời luôn nhưng trong lòng thầm tính toán một hồi rồi quyết định vẫn tiếp nhận sự nhượng bộ của lão ta, bởi rốt cục thì một thanh phi kiếm cũng là thứ mà hắn mơ tưởng từ lâu. Trước mắt mà nói thì chỉ như vậy cũng đủ để gạt tất cả mọi thứ sang một bên.

"Thông linh thuật này tuyệt đối không phải tầm thường, sau khi học được rồi thì trên có thể thông với tinh tú của thảo mộc cùng vạn vật linh trường, dưới có thể thông với u minh quỷ hồn, thuần dưỡng linh thú bất quả chỉ là một nhánh rất nhỏ mà thôi." Nhất Kỳ lão nhân chậm rãi nói.

"Người dù sao cũng vẫn là bậc tiền bối của Côn Lôn phái, sao có thể hiểu được cái đạo thông với quý hồn này, đó rõ ràng là thuật pháp tà môn ngoại đạo!" Dương Chân ở nơi phạm tục từ nhỏ tới lớn, đương nhiên đối với quý thần kính nhi viễn chi, giọng nói với Nhất Kỳ bất giác có chút khinh thường.

"Thế nào là chính? Thế nào là tà?" Nhất Kỳ lão nhân hỏi ngược lại.

Dương Chân giật mình gãi đầu, chợt thấy Tiểu Kim đang nằm trên mặt đất ở bên cạnh đang há miệng nhe răng với hắn tựa hồ như đang cười nhạo, giọng nói thành ra có chút bức dọc: "Yêu ma quỷ quái thì là tà chứ sao nữa."

"Yêu ma quỷ quái thì là tà?" Nhất Kỳ lão nhân lâm bầm, hồi lâu chợt cười như si ngốc nói: "Phải a, chính tà cần gì phải có lý do?"

"Cây tiên kiếm này tu luyện thế nào đây?" Dương Chân cho rằng lão đầu này không chừng mắc chứng thất tâm phong (***) nên cũng chẳng để ý, trước mặt hắn cần nhất là phải học được thuật phi thiên, đó là điều mà hắn vẫn hằng ao ước.

"Hãy xem lão phu."

Dương Chân nghe thấy liền đưa mắt nhìn lên, một quang lam quang lóe sáng, nhanh chóng phình to ra nháy mắt đã như bao trùm cả thiên địa. Sau con choáng váng cực độ, thần thức của hắn đột nhiên lạc tới một không gian đen thẫm vô cùng vô tận, trên không tới trời dưới không chạm đất, mênh mông mang, tay chân cũng chẳng có chỗ bám víu.

Đang lúc phiêu dang tại hư không, hắn chợt cảm thấy có mấy phần quen thuộc, giống như hắn đang ở trong tâm hải khi luyện thần, mênh mang không bến không bờ. Lúc này không biết từ đâu bay tới một đạo lưu tinh lao thẳng vào hắn.

Hắn muốn né tránh nhưng lại phát hiện bản thân đã hoàn toàn mất đi sức lực.

UYNH!

Lưu tinh ầm ầm xuyên phá thân thể của hắn, một cảm giác vô cùng kỳ dị ủa tới, trước mắt chỉ là một khoảng hắc ám vô tận, trải qua giây lát lại giống như bắt đầu mộng mị, ý thức của hắn bị kéo vào một thế giới hư ảo rực rỡ.

Những luồng ánh sáng vàng thẫm, trắng toát, xanh biếc, hồng phấn... không ngừng chiếu rọi tạo ra hàng trăm hình dạng kỳ lạ, giống như tiên nữ từ trên trời cao huy động cánh tay rắc xuống ngàn vạn màu sắc lung linh.

Đột nhiên các hình ảnh kỳ dị tan vụn ra rồi tiêu tán không thấy đâu nữa, trước mắt lại rơi vào không gian hắc ám ngột ngạt.

Bốp! Sau khi lập lờ mấy lần, sắc trời đột nhiên sáng trắng. Có một cái hạt đang bắt đầu nảy mầm. Mầm cây chắc nịch nhanh chóng lớn lên, nháy mắt đã chia cành rẽ nhánh, đâm chồi nảy lộc thành một cây đại thụ cao chót vót, cành lá rậm rạp xanh biếc chiếm hết toàn bộ không gian.

Tuế nguyệt thẳng trầm, bốn mùa lưu chuyển, vạn vật cũng thay đổi. Trải qua ngàn vạn năm khai hóa hỗn độn, cây đại thụ đã có tinh linh. Nó sung sướng phát hiện ra một thế giới còn rộng lớn hơn nữa, sinh mệnh của nó như đột nhiên thăng hoa, phần khời tung tăng chạy nhảy, tha hồ hưởng thụ...

Dần dần nó học được cách bay lượn trong gió, hòa chim chóc líu lo, theo hoa cỏ nhảy múa, cùng buồn cùng vui với vạn vật thảo mộc, cuộc sống muôn màu muôn vẻ.

Ngày tháng cứ thế trôi đi.

Một ngày kia tại hạ chợt như từ trên trời rơi xuống, tinh khí thần mộc bị gãy, rễ linh bị chặt rời khỏi đất mẹ, linh thần bị phong ấn trong một thế giới nhỏ bé, chỉ còn lại sự cô độc vĩnh hằng, sầu hận, cam chịu, bị thương, tịch mịch...

"Linh tâm cùng chiếu, ấn thức như một, tạo thành pháp kiếm đạo."

Lúc này, một giọng nói u ám vẫn vút truyền tới.

Dương Chân đang trong trạng thái vong ngã đột nhiên như nhận được mệnh lệnh, trí tuệ liền lập tức trở lại, linh thức nhanh nhẹn giống như phương pháp luyện thần, từ trong kết giới tối tăm thăm thẳm bắt đầu đuổi theo đạo ánh sáng màu lục của thần mộc tinh linh, cảm nhận được sự tịch mịch đặng đặng của mộc linh, cảm nhận được nó một cách hoàn toàn...

Dùng mọi biện pháp mà mộc linh kia vẫn lần trốn y như trước, cuối cùng sau một hồi tay đâm chân đá, mộc linh mới miễn cưỡng thần phục.

"Kiếm, rèn luyện linh trận tinh vi, hàng ngày hãy tới nơi đây."

Dương Chân thốt nhiên bừng tỉnh, chợt thấy hai tay Nhất Kỳ vẫn đang nâng thanh kiếm gỗ màu xanh, bình thần nhắm mắt giống như chưa từng phát sinh bất cứ chuyện gì.

Sắc trời cũng đã dần tới.

Đi ra khỏi Tử Trúc cư, đứng trên hành lang, lòng hắn cảm thấy rất thanh thản. Trong mắt hắn non vẫn là non, nước vẫn là nước nhưng rốt cục lại cảm thấy có ít nhiều không giống trước đây.

Trong đầu hấn chợt nghĩ: Lão quý đó không ngờ cũng có đôi chút thần thông.

Cứ như vậy, mỗi ngày sau khi Dương Chân hành công xong thì lại tới chỗ của Nhất Kỳ lão nhân tiến hành thân du tu luyện, khi thì cùng trò chuyện với thảo mộc bằng tâm ngữ, khi lại vui đùa với cảm thú qua linh cảnh, đối với vạn vật đều có chút thể ngộ.

Dần dần trong mắt hấn, thảo mộc sinh linh, tảo thú phi cầm, thậm chí mỗi đỉnh núi, tảng đá đều là những vật có linh tính giống như con người vậy, bọn chúng cũng có buồn vui yêu giận, cũng tự có cảm nhận, cũng tự có một thế giới riêng của chúng.

Trong vô tình, Dương Chân đã thâm nhập vào một nhánh đạo pháp tự nhiên, khác biệt hoàn toàn với cả hai tông phái Pháp và Đạo của Côn Lôn.

Bằng phương pháp hướng dẫn như chẳng theo quy tắc nào cả của Nhất Kỳ lão nhân, nhãn giới của hấn được khai mở rộng rãi, đồng thời đối với việc ngộ đạo đã có tiến triển vượt bậc, không còn mù mờ với con đường tu tiên như trước nữa mà đã hoàn toàn đăng đường nhập thất vào trong đại đạo, ngẩng cao đầu tiến tới thế giới rộng lớn của tu chân.

Tuy hấn vẫn cứ như trước, không chịu thừa nhận Nhất Kỳ lão nhân là sư phụ, suốt ngày chỉ kêu bằng lão quý lão đầu loạn xạ, nhưng trong lòng hấn thì đã kính phục ông ta vô cùng.

Thỏ lặn ác tà, đã bắt tri bắt giác ở trong cốc một vòng xuân qua thu lại.

Rốt cục tính từ ngày Dương Chân vào Côn Lôn tới nay cũng đã tròn sáu năm.

Một ngày, từ nơi rừng thẳm trong Vạn Thú Cốc đột ngột cất lên một tiếng hú lãnh lút, tiếp đó là những tiếng vỗ chân linh thú vang lên ào ào. Một người cười trên lưng con Cửu sắc lộc dẫn theo cả đàn hươu sao lẫn lộn với giác mã, báo đốm, linh dương cùng đủ loại sơn thú khác nhanh chóng vọt qua khoảng loạn thạch giữa rừng, nháy mắt đã tới bãi cỏ xanh ngát rộng mênh mông trên đồi cao.

Dương Chân vỗ vỗ vào thân hình dững dảnh của con Cửu sắc lộc bên dưới, hấn há miệng hú lên hai tiếng một dài một ngắn, cả đàn thú lớn nhỏ phía sau lưng lập tức tản ra chạy đi bốn phía, khiến cho mặt đất lại bốc lên một quầng bụi lớn.

Cười Cửu sắc lộc chạy chậm chậm một lúc, địa thế càng lúc càng cao, cuối cùng hấn cũng dừng trên một vách đá cao chót vót, bên dưới là rừng cây rạp rạp cùng bình nguyên màu mỡ xanh tươi, xa xa có thể nhìn thấy cả hồ nước nằm giữa sơn cốc.

Khí trời đang tiết thu trong lành, bầu trời không một gợn mây xanh ngắt một màu.

Cảnh tình đó khiến Dương Chân không khỏi cảm khái hú lên một tràng dài, âm thanh vang vọng lan tỏa mãi mãi trong sơn cốc, phảng phất như thấu lên tận trời cao.

Chỉ trong giây lát, hàng vạn con thú khắp bốn bề trong cốc cũng theo đó mà gầm hí, âm thanh như long ngâm hổ khiếu vang dội trời đất, ầm ào như sấm dậy vang xa hàng chục dặm, phản vọng trong cốc hồi lâu vẫn chưa dứt, khí thế vô cùng hùng tráng giống như có đại hội vạn thú vậy.

Dương Chân không giấu được vẻ đắc ý. Một năm qua Nhất Kỳ lão nhân tuy không hề truyền cho hấn một đạo khẩu quyết, một môn pháp thuật nào, nhưng đã ngầm ngầm điểm hóa khiến hấn có thể hiểu được đạo thuật tâm trí liên thông với vạn vật, trong sơn cốc này ngoại trừ một vài con linh thú đã đắc đạo cùng với tinh quái ngàn năm ra thì hầu hết đều bị hấn thuần phục cả.

Cứ lúc rồi rỗi hấn lại khiến đàn bầy thú chạy khắp nơi trong cốc, huyền não tới oanh oanh liệt liệt giống như đang điều khiển thiên quân vạn mã.

Đôi khi hấn lại cảm thấy mình đúng là Vạn Thú chi Vương, thậm chí còn nghĩ cho dù mình có phải ở luôn tại nơi này cũng được.

Chỉ là những nổi tịch mịch, những điều sung sướng trong lòng hấn lại chẳng biết chia sẻ với ai được. Cứ mỗi khi việc tu luyện phi kiếm có tiến triển, lòng hấn lại xao động, cảm thấy những ý nghĩ bất an bắt đầu ngoáy ngoáy trong tâm khảm.

Hấn mong mỏi có thể cho sư phụ, sư huynh và cả sư tỷ nữa thấy hấn đã trưởng thành thế nào, tiến bộ thế nào... để hấn được khẳng định với họ mình không phải là phế vật.

Trong lòng hấn, mặc dù không thừa nhận, nhưng nơi này thủy chung cũng đã giống như một ngôi nhà của hấn rồi.

Trái tim hấn lại kiên nhẫn chờ đợi trong dày vò đau đớn.

Âm thanh của bầy thú từ từ im dần, đột nhiên có một tiếng rít quái dị phá không truyền tới, trên trời liền xuất hiện một cái chấm đen.

Chỉ trong nháy mắt, một con chim cực lớn màu xanh đã nhanh nhẹn vọt tới, giương cánh quạt ào ào bay lượn ngay trên sơn nhai. Dương Chân nhìn thấy cái tư thế oai hùng của con chim đó vô cùng quen thuộc, trong lòng chợt kích động khôn tả.

"Thanh Điều, Thanh Điều"

"Quác quác, ai kêu bản điều đó?"

"Là ta đây, Thanh Điều tiền bối ngay cả ân nhân cứu mệnh cũng không nhớ ư?" Dương Chân thấy Thanh Điều lượn vòng hạ dần xuống liền giơ tay vẫy

gọi cất lực.

Thanh Điều bỏ nhào một cái, chớp mắt đã lượn tới ngay trên đỉnh đầu Dương Chân, một luồng gió mạnh quạt tới khiến y phục hắn tung bay phàn phật. Con Cừu sắc lộc bên dưới kêu lên mấy tiếng đầy vẻ bất an, bốn chân bứt rứt, bản năng của nó cũng cảm nhận được sự uy hiếp đáng sợ.

Quang mang lóe lên, Thanh Điều đã hóa thân biến nhỏ lại cỡ một con yến tước đậu ngay trên sừng của của Cừu sắc lộc, cặp mắt lửa ngời vàng của nó phát ra ánh sáng lấp lánh, chớp chớp nhìn Dương Chân.

"Bản điều nhớ ra rồi, là tên tiểu ngọc nghéch, hiện tại đã biến thành đại ngọc nghéch rồi." Thanh Điều vừa mở miệng đã khiến Dương Chân tức muốn chết đi được.

"Thanh Điều tiền bối, sao lại tới nơi này?" Dương Chân tuy trong lòng thâm chử tới mười tám đời súc sinh, nhưng mặt vẫn cười cười hỏi.

"Son cốc của Nhất Kỳ tiểu tử đầy linh khí, nhiều linh vật, bản điều vẫn thường qua lại, quác quác." Thanh Điều xoay xoay cổ, ria ria mấy sợi lông trên đôi cánh màu xanh lam ra vẻ rất ngây thơ đáng yêu.

"Nhất Kỳ tiểu tử?" Dương Chân sửng người.

"Bản điều sống từ thời thượng cổ tới giờ, ít ra cũng tới cả vạn năm, gọi nó một tiếng tiểu tử đã là coi trọng nó lắm rồi, quác." Thanh Điều quạt một bên cánh, cái đầu nhỏ nghênh nghênh như tự cảm thấy mình thật là đẹp đẽ khả ái.

"Tiền bối giúp ta một việc, đưa ta trở về Ngọc Tiêu Phong có được không?" Dương Chân háp háp mắt đầy vẻ hy vọng.

"Đừng mơ, bản điều sẽ không bao giờ để con người làm bản thân thể của bản điều đâu." Thanh Điều hừ giọng rồi bay lên không, bộ dạng như muốn tránh xa Dương Chân.

"Ai thèm, ta chỉ là muốn nhờ người đưa đường thôi. Mà nói thẳng ra người chắc gì đã mang nổi ta, hừ." Dương Chân cố làm ra vẻ mặt dửng dưng.

"Người dám xem thường bản điều? Khi bản điều khiếu ngạo thiên địa thì cái phái Côn Lôn này còn chưa thành lập đâu, quác!" Thanh Điều xù lông, quạt cánh vọt lên cao rồi lại hạ trở xuống.

"Không dám, không dám, nói vậy tức là Thanh Điều tiền bối đáp ứng rồi?"

"Quác, việc không có lợi thì bản điều không làm."

"Vậy điều tiền bối muốn gì đây?"

"Thiên tài địa bảo, đồ ăn ngon, đồ chơi hay."

"Ta biết nơi này có một con thường luồng vảy xanh ngàn năm, tiền bối có hứng thú chăng?"

"Quác quác, tiểu tử người giỏi a, bắt quá, bản điều rất thích."

"Con giao lòng này tu thành yêu đan rồi, ta đánh không lại."

"Yêu đan của 'rán bốn chân' tốt a, nuốt vào có thể tăng trăm năm đạo hạnh, bản điều lấy được sẽ chia cho người một nửa, quác quác."

Một người một điều cứ đá kích nhau phùng phùng, khiến cho con Cừu sắc lộc bên dưới linh thức nông cạn hoang mang tới kinh hồn vỡ mắt, chỉ sợ mình bị họ ăn sống nuốt tươi cũng không chừng.

Trong Vạn Thú Cốc chỉ có duy nhất một nơi mà Dương Chân không dám tới, đó là sâu dưới đáy hồ. Con giao long vảy xanh đỏ cả năm ẩn nấp trong cái hang trong lòng hồ sâu không thấy đáy, thường ngày thì ôn thuận vô cùng, nhưng nếu có người lặn xuống là lập tức liều chết tấn công, giống như đang bảo vệ một bảo vật hãn thế nào đó.

Có được Thanh Điều uy phong lẫm lẫm trợ giúp, nói không chừng có thể do xét ra được. Dù sao thì Nhất Kỳ từ trước tới này đều không quan tâm tới hành động của hắn, mặc kệ cho hắn tha hồ nào loạn.

Hắn liền hú lên một tiếng. Cừu sắc lộc tung bốn vó không hề chậm trễ lao thẳng vào trong rừng, nháy mắt đã xuống tới lưng chừng núi, Thanh Điều rít lên quái dị quạt cánh bay theo phía sau.

Hết chương 8

Chú thích:

(*) Chỗ này Nhất Kỳ lão nhân đã chơi chữ, "Đại đạo thiên vạn điều" nghĩa là ngàn vạn con đường lớn, nhưng cũng có nghĩa là cái đạo lý mệnh mông vô tận, chỉ chớ mắng mèøng ngẫm giác ngộ cho Dương Chân.

(**) Oa là đứa trẻ, Tham là cây sâm. Thiên niên tham oa, tức là cây nhân sâm ngàn năm. Tương truyền nhân sâm càng già trông càng giống một đứa bé

có đầy đủ thân mình chân tay. Do vậy nhân sâm ngàn năm mới gọi là Thiên niên tham oa.

(***) Thất tâm phong, chứng bệnh bản thần suy giảm trí nhớ, đặc trưng của tuổi già.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Cổ Nhân

Vạn Thú Cốc, Từ Trúc Cư.

Một ông lão đầu đội mũ trúc đang ngồi buồng cần trên tảng đá nhô lên khỏi mặt hồ cách dãy nhà trúc không xa, toàn thân cũng im lìm như một khối đá, không hề động đậy. Đầu chiếc cần câu chẳng hề có sợi dây nào, thế nhưng bên dưới lại tụ tập một đàn cá bơi lượn quần quýt tranh nhau hướng tới một bên giống như đang tranh đoạt gì đó.

Núi xa xanh thẳm, hồ gần nước biếc, cảnh vật tĩnh lặng như tranh vẽ.

Đột nhiên trên mặt hồ chớp động một luồng ánh sáng, xuất hiện một bóng người bao bọc xung quanh bởi một lớp sương khói đang phiêu hốt bước lại, nháy mắt đã tới trước mắt lão ông.

"Nhất Kỳ, đã hai mươi năm không gặp."

"Nơi này không phải là nơi mà ngươi nên tới."

Nhất Kỳ lão nhân vẫn bất động y như trước, tuyệt không bị sự xuất hiện của người mới đến kinh động chút nào, nhưng ông ta cũng thu cần câu lại, thả chiếc mũ rộng xuống rồi chống long đầu trượng đứng lên. Đàn cá dưới tảng đá liên tán mất hết không còn thấy đâu nữa.

"Năm xưa nếu không phải nói quá nhiều với ngươi, thì ngươi cũng đã không làm chuyện vọng tưởng..."

Người mới tới cất tiếng cười dài, làn sương bao quanh người dần dần tan biến lộ ra một khuôn mặt thiếu niên tuấn mỹ chỉ chừng mười bảy mười tám tuổi, cánh tay dài tới quá đầu gối, vóc người dong dỏng, toàn thân mặc một bộ măng bào trắng toát, đang đứng dập dềnh ngay trên mặt sóng.

"Đây là đạo đài khách của ngươi hay sao?"

Nhất Kỳ lão nhân giật mình, nhìn khuôn mặt rạng rỡ của người mới tới, lời nói vừa định phát ra đã mắc luôn nơi cổ họng, liền chống long trượng một cái biết mất, khi hiện thân trở lại thì đã ở trong tòa thủy tạ cách đó ngoài trăm trượng.

Tựa hồ như cùng lúc đó, không trễ chút nào, hai người đồng thời ngồi đối diện với nhau.

"Tu vi của ngươi lại đại tiến rồi, một thân huyết mạch đó đúng là được ông trời ưu ái mà."

"Dĩ nhiên, ta tuyệt không để bọn họ dành hết về vang đâu."

Thanh âm của thiếu niên có mấy phần lạnh lẽo tỏ vẻ không vui, nụ cười đầy tà dị trên khuôn mặt anh tuấn nháy mắt cũng như ngưng kết lại.

Nhất Kỳ thông thả lấy ra một bộ đồ trà rồi bắt đầu nấu nước, động tác trôi chảy tựa hành vân lưu thủy phảng phất như đã diễn luyện qua hàng trăm ngàn lần. Thiếu niên vẫn lặng lẽ, thần sắc ngưng định có vẻ đã sử dụng tất cả lòng kiên nhẫn và ý chí vào việc quan sát.

Sau một lát, hai chiếc chén ngọc xanh đã nghi ngút khói đặt trước mặt hai người, một mùi thơm khó tả vẫn vít khắp căn đình, ngưng tụ mãi không tan.

Thiếu niên cúi người khẽ hít hà hồi lâu rồi nói: "Trọc Long Tiên sau khi chuyển khỏi Vạn Thú Cốc thì chẳng còn linh khí nữa, xem ra ắt là không quên được cội nguồn."

Nhất Kỳ nghe thấy toàn thân khẽ run, từ từ hít vào một hơi, chỉ thấy hai luồng khói dài từ trong chén ngọc bốc lên vẫn vít chui vào mũi, quả thực cổ quái vô cùng.

"Vạn vật luân chuyển trong thế gian đều có nguyên nhân của nó, nếu quá cưỡng cầu thì có khác gì châu chấu đá xe. Mục đích của ngươi đến đây ta cũng đoán được đại khái, lão phu e rằng lại phải khiến ngươi thất vọng thôi."

Thiếu niên cười rạng rỡ, cái mũi nhỏ và thẳng, cặp mày dài tới sát mai, thoạt trông giống như một nữ tử, nhưng lại có một luồng ngạo khí ngấm ngấm ẩn hiện trên vầng trán rộng, phối hợp với cặp mắt màu vàng kim khiến người ta không dám nhìn thẳng, bâng vào phong thái khí phách ấy thì tuyệt đối không thể làm được.

"Nhất Kỳ, ngươi xem ra thực sự cam tâm chờ đợi cả đời ở đây, bán mạng cho Côn Lôn phải?"

"Đại ân đại đức của sư tôn, cả đời Nhất Kỳ này cũng khó báo."

Nhất Kỳ lão nhân khẽ nhắm mắt, thanh âm nhỏ dần, thể hiện quyết tâm không thể lay chuyển được.

Thiếu niên chợt cười nhẹ, vỗ tay mấy cái rồi đưa tay ấn lên mặt bàn đá thăm dò, nói: "Nhất Kỳ, ngươi có biết năm xưa ai đã đã làm tan rã cả nhà ngươi mỗi người một phương hay không?"

Nhất Kỳ lão nhân vẫn mặc nhiên không nói, ánh mắt chợt mở ra nhìn về nơi xa.

"Chính là sư tôn mà ngươi rất mực tôn sùng kia đó."

Trong lòng thiếu niên vốn cho rằng Nhất Kỳ sẽ chấn động kinh ngạc vô bì, ai ngờ đợi mãi mà ông ta ngay cả một động tĩnh nhỏ cũng không có. Nhất Kỳ lão nhân từ từ thốt: "Trước khi sư tôn phi thăng đã tự mình nói với ta rồi." Ngừng một chút nhìn thiếu niên một cái, rồi lại nói tiếp: "Ta phản bội Côn Lôn, gây ra sát nghiệt, theo luật ắt phải chết. Nhưng sư tôn đã toàn lực bảo toàn cho ta, như vậy đã là quá đủ rồi."

Cặp mắt màu vàng kim của thiếu niên trầm ngưng hồi lâu, rồi mới nói: "Vậy còn thân mẫu của ngươi, bà ta thân tại Dương Kỳ Sơn ngày đêm chịu khổ, cũng gần năm trăm năm đằng đẳng..."

Nhất Kỳ sắc mặt khẽ biến, đang định mở miệng thì chợt một tràng tiếng bước chân gấp gáp truyền lại, hai người đồng thời bẻ khẩu nín tiếng.

"Lão quý, vẫn còn có người đến kiểm soát cơ à?"

Tiếng nói vừa dứt, xuất hiện một người một điều chạy vào trong đình, vừa gặp mặt đã khiến cho mỗi người đều tỏ ra kinh nghi bất định.

"Là Thanh Điều?" ánh mắt Thiếu niên phát ra kỳ quang.

"Ngươi có thể nhận ra được bản điều, xem ra cũng có chút kiến thức. Quác." Thanh Điều đậu trên vai Dương Chân, quạt quạt cánh nói giọng trưởng thượng.

Thiếu Niên mỉm cười, ánh mắt chuyển qua người Dương Chân dò xét rồi thản nhiên không thêm đề ý tới.

Dương Chân cùng với Hoa y thiếu niên vừa chạm mắt một cái, tưởng như đập đầu vào một bức tường lớn, cảm thấy đầu vầng mắt hoa bất giác lùi lại nửa bước, trong lòng kinh hãi vô cùng, không khỏi thầm hỏi người này là ai mà có tu vi ghê gớm như vậy?

Đưa mắt lại thấy Nhất Kỳ vẫn tự thủ ngồi im, thần tình ngưng trọng không lộ ra vẻ gì khác lạ, so với biểu hiện hàng ngày thì rất bất thường.

"Thanh Điều, ngươi lại chạy tới chỗ lão phu ăn vụng há?"

Thanh Điều dài cổ nghiêng đầu, lại như chẳng lý gì tới Nhất Kỳ chỉ chăm chú nhìn vào Hoa y thiếu niên ở trong đình, kêu lên âm ỉ: "Quác, khí tức của ngươi rất cổ quái."

Thiếu niên sắc mặt chợt biến, cặp mắt vàng thoáng lộ ra sát cơ.

Nhất Kỳ thấy không ổn, vung trượng điểm ra một cái, một vầng ánh sáng màu trắng chớp động, Dương Chân cùng Thanh Điều đồng thời biến mất trong không trung.

"Đồ đệ ngươi mới thu nhận?"

"Không phải."

"Xem ra ngươi đích xác đã thay đổi rất nhiều."

"Xạ Dương Tinh Mật Trận trên Dương Kỳ Sơn, không phải là thứ để các ngươi tới phá hoại, bọn họ cho dù xuất thế lần nữa, cũng chỉ có thể mang tới họa kiếp, vô luận là đối với ai... ngươi đến từ đâu thì lại về nơi đó đi thôi." Nhất Kỳ nói đoạn liền đứng dậy.

Thiếu niên sắc mặt sa sầm, cũng đứng dậy nói: "Ta tới, chỉ là do xem trọng tình cảm ngày trước, từ nay đường ai nấy đi."

Tiếng nói chưa dứt, hần đột nhiên đánh ra một chưởng vô cùng chậm chạp, bàn tay trắng toát trong suốt lấp lánh như ngọc như ngà, thể nhưng chưởng vừa phát ra đã tới ngay thiên linh cái của Nhất Kỳ một cách vô cùng quỷ dị.

Nhất Kỳ lão nhân suất nửa thì ngênh đón không kịp, hai chưởng giao nhau tiếng nổ ầm ầm nổi lên như sấm sét, giữa hai người điện quang lóe như chớp giật.

Trong phạm vi mười trượng xung quanh căn đình thủy tạ nháy mắt rơi vào trong một quãng hắc ám vô biên, dường như thiên địa đã bị biến mất hoàn toàn.

Cả hồ rung lên bần bật, sóng động ào ào lóp lóp xô ra ngoài, phi cảm tẩu thú trong Vạn Thú Cốc bỏ chạy tán loạn, tưởng như có đại nạn giáng xuống.

Giây lát sau, từ sâu trong vầng hắc ám chợt bốc lên mây khói cuộn cuộn, dày đặc cả đất trời.

Đợi tới lúc tất cả sóng lặng gió yên, sương khói trên mặt hồ trở lại vẫn vút thì chỉ còn lại một lão ông nhỏ thó đứng giữa khung cảnh hoang tàn.

* * * ※※※ * * *

Trong lúc đó, Dương Chân cùng Thanh Điều đang đang ở một thế giới hắc bạch bất phân, cần khôn đảo lộn, hỗn hỗn độn độn vô cùng cổ quái.

Chân trời tám phương đều như có ngân hà rực rỡ, lại phẳng phát như ngay gần trong thước tắc có thể đưa tay là chạm vào được. Khi thì di chuyển cuồng loạn, khi lại đứng yên bất động tại chỗ. Nếu ngưng thần quan sát thì toàn bộ chỉ là một khối hỗn độn, không chia ra gần xa, trên dưới, trước sau gì hết.

Người và điều một chạy một bay, gấp gáp một hồi mà cũng chỉ là công cốc, liền song song dừng lại ngơ ngác nhìn nhau.

Dương Chân cẩn thận thăm dò xung quanh rồi nói: "Chúng ta không phải là đã chết xuống âm phủ rồi chứ?"

Thanh Điều thuận thế hạ xuống, toàn thân xù lông đứng dưới mặt đất cúi đầu ỉu xiu, bộ dạng đầy vẻ xui xẻo, nói giọng không vui: "Phi, phi, phi, đúng là xúi quẩy, tiểu tử ngươi tự sờ vào người mình xem còn có phải là xác thịt không?"

Dương Chân ra sức càu véo khắp mình mẩy, cảm thấy rất đau đớn tới mức miệng mũi thở ra phì phò, bất giác thảm chửi một tiếng rồi nói: "Dường như Nhất Kỳ lão quý đó đã đưa chúng ta tới một nơi nào đó khác."

Con mắt của Thanh Điều đảo một cái, nghiêng đầu nói: "Thằng nhóc giống y như nữ nhân ở bên ngoài kia ấy, rất là cổ quái, cái mùi đấy lâu quá rồi làm bản điều không nhớ ra nổi."

Dương Chân nghe nói liền phì cười: "Đừng có đánh trống lảng, Thanh Điều tiền bối thần thông quảng đại, cái chỗ con con này lẽ nào không vượt qua được?"

Thanh Điều ồ ồ nói giọng giận dỗi: "Bản điều nếu không phải từ rất lâu về trước đã đánh với một con rắn con ở Tây lục hồng hoang bị thương tổn nguyên khí, thì giờ cũng chẳng nhếch nhác thế này, quác."

"Rắn con?" Dương Chân cười nhạo: "Như vậy xem ra Điều tiền bối cũng chẳng mạnh hơn cái con anh vũ huyền thiên của Nhất Kỳ lão quý kia bao nhiêu, hừ!"

Thanh Điều tức tới hai mắt trắng toát, liền bỏ nhào một cái hai chân chống ngược lên trời, ngửa cả cái bụng trắng xanh ra làm bộ dạng như sắp chết ngất vậy, khiến Dương Chân không sao nhìn được cười.

Một người một điều cứ đấu khẩu qua lại như vậy hồi lâu rồi cũng cảm thấy nản, không gian lại trở về trầm tịch.

Trong cái thế giới kì quặc này, linh khí so với bên ngoài thì sung mãn gấp trăm lần, Dương Chân liền ngồi tọa thiền luyện công, Thanh Điều cũng ngưng tụ thành một khối thanh quang không ngừng co giãn, giống như đang nuốt vào nhà ra cái gì đó.

Không biết trải qua bao lâu, một người một điều đột nhiên bừng tỉnh, chợt phát hiện người đã ở trong một gian nhà trúc. Nhất Kỳ lão nhân đang ngồi phệt ngay phía trước bọn họ, ánh nắng sớm mờ nhạt bên ngoài chiếu vào trong nhà những tia mỏng manh.

"Lão quý, có chuyện gì vậy?"

"Bản điều đang ngủ ngon, thật là thằng nhóc đáng ghét, quác"

Cả người lần chim cứ thay phiên nhau nói, ánh mắt cùng nhìn về phía Nhất Kỳ lão nhân chờ giải đáp, chợt thấy sắc mặt của ông ta trắng bệch rồi chuyển thành xám xịt, tinh thần ngây dại, cây long đầu trượng luôn không rời người giờ cũng quăng sang một bên.

"Cửu châu e rằng lại nổi lên một trường hạo kiếp, lão phu cũng chỉ biết cố gắng hết sức mình thôi." Nhất Kỳ lão nhân mở bừng mắt, chiếu rọi ra luồng thanh quang, nhưng giọng nói lại ẩn chứa vẻ mệt mỏi tưởng như vừa trải qua giấc ngủ dài cả ngàn năm.

"Bản điều thì chẳng quan tâm tới kiếp hay không kiếp, nói, ngươi đã đưa bản điều tới chỗ nào." Thanh Điều bay vọt lên, không ngừng xoay vòng vòng trên đầu Nhất Kỳ.

"Giới tử nạp tu di, quang âm đầu chuyển, cần khôn phong ấn." Nhất Kỳ chậm chạp nói, trước mặt ông ta đột nhiên xuất hiện một bảo ấn hình thù kỳ dị kích thước cỡ bàn tay, toàn thân đen kịt có vẻ rất nặng, thấp thoáng ẩn hiện những chú văn huyền ảo pháp lực khó dò, đang lơ lửng giữa chừng không phát ra ngân quang nhẹ nhàng.

"Là một pháp bảo, có phải là Càn Khôn Đại (cái đấy càn khôn) gì gì đó không?" Dương Chân lập tức tỏ ra rất hứng thú.

"Tiểu nhân vô tri, Càn Khôn Đại sao nhét bản điều vào đó được? Thanh Điều vỗ cánh bay xích khỏi Dương Chân một đoạn, tựa hồ như Dương Chân không đáng đứng cạnh nó vậy.

"Cái này là thần vật thời thượng cổ Càn Khôn Ấn, bên trong tự hình thành một thế giới riêng, thậm chí có thể sinh sống được trong đó, còn rất nhiều điểm ảo diệu khác, người về sau tự tìm hiểu lấy, những loại pháp bảo dùng để tàng trữ vật tầm thường chẳng thể nào so sánh được đâu, ha ha." Nhất Kỳ bật cười nói.

"Cái pháp bảo này... bản điều dường như có nghe Cơ nha đầu đề cập tới, sao tự nhiên lại không nhớ ra cơ chứ?" Thanh Điều hạ xuống trên vai Nhất Kỳ, hai con mắt không ngừng chớp động.

Nhất Kỳ không để ý tới những lời của Thanh Điều, quan sát Dương Chân một lát rồi đưa tay khoanh một cái, chiếc Càn Khôn Ấn nháy mắt biến thành một quang sáng ngưng đọng trong không trung, đột nhiên bắn hóa thành một tia sáng bạc lao thẳng vào giữa ấn đường của Dương Chân.

Dương Chân tức thì tá hỏa tam tinh, tử phủ rung động cuộn cuộn, trên trán nóng rất không thể tả, khí huyết toàn thân dịch chuyển. Cũng trong lúc đó, một đạo pháp quyết hình chữ 卐 (Phong, trong phong ấn) hiện ra rõ ràng rành mạch trong đầu, hần cảm giác giữa mi tâm của mình dường như xuất hiện một thứ gì đó, nhưng lại không sao biết được là cái gì.

Sau một hồi mới bình phục trở lại, chợt thấy một người một điều nhìn mình chăm chăm, cứ như là trên mặt hắn đã mọc ra một đóa kim hoa vậy.

"Người với ta tuy không có danh phận sư đồ, nhưng từ đó tới nay, cái đạo lý mệnh mông mà ta đã sở ngộ nhiều năm cũng đã gieo vào trong tâm người rồi, có thể thành tựu được bao nhiêu hoàn toàn phải dựa vào tạo hóa của người. Cái Càn Khôn Ấn này vô duyên với lão phu... truyền lại cho người cũng là ý trời, người không cần băn khoăn gì cả." Nhất Kỳ lão nhân nói dứt, lại khe khẽ thở dài rồi nói tiếp: "Pháp bảo này thần bí khó dò, tu vi của người còn nông cạn, không đủ sức có thể nắm được gốc rễ. Nay lão phu tạm thời đem pháp bảo nhiếp định vào tổ khiếu của người, coi như cũng sử dụng được chút ít, người hãy thử xem."

Dương Chân ngưng thần, trừ trừ hồi lâu rồi ánh mắt chuyển qua con vượn Tiểu Kim đang nằm ngủ trên chiếc ghế bên cạnh, miệng niệm động pháp chú, chỉ thấy một đạo ánh sáng màu bạc chớp động, cả ghế lẫn vượn cũng biến mất tăm. Vận động niệm lần nữa thì tất cả lại khôi phục nguyên dạng. Có điều Tiểu Kim bị đánh thức, nó kêu lên hai tiếng khó chịu rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Thanh Điều kêu mấy tiếng quái dị rồi bay lên, đột nhiên phát hiện một ánh mắt rõ ràng chẳng tốt lành gì đang nhìn về phía mình, chẳng kịp phản đối thì đã quay trở lại cái không gian hỗn độn hư không, lát sau lại bị đẩy ra ngoài.

"Cái thứ bảo bối này thật là quá quý giá." Dương Chân không nhịn được bật la lên sung sướng.

"Vừa nhìn là thấy quái dị rồi, quái quái..." Thanh Điều cảm thấy váng đầu váng óc, liền bắt mắt trừng Dương Chân một cái, sau đó vội vàng bay vọt ra xa.

"Ha ha, đó cũng là duyên phận của người." Nhất Kỳ vuốt râu cười.

Dương Chân bình tĩnh nhìn lão nhân già nua trước mặt, muốn nói gì đó, khoe môi tuy động mà thủy chung không thốt ra được lời nào, đành lí nhí cảm tạ.

Từ ngày đó tới nay, hần sớm đã coi lão nhân này quá nửa là sư phụ hần, nghe thấy ông ta nói như vậy có vẻ như muốn tiễn mình li khai khỏi Vạn Thú Cốc, trong lòng không khỏi có mấy phần thương cảm.

Thanh Điều đợi trên cửa sổ của căn trúc xá, nhìn hai người rồi đập cánh phành phạch, kêu lên mấy tiếng khó chịu.

"Thanh Điều, mấy năm qua người không ít lần tới chỗ lão phu trộm đồ ăn, lát nữa người hãy thay lão phu đưa nhóc con này về Ngọc Tiêu Phong."

"Oa, ai thêm mấy gốc cỏ tàn hoa héo kia của người, bản điều tới sơn cốc này cũng xem như là nể mặt người lắm rồi đấy. Năm xưa sư phụ người thấy bản điều cũng còn phải khách khí đó." Thanh Điều quạt cánh bay lên, rồi lại hạ xuống trên vai Dương Chân.

"Hình như Bất tử thụ trên Vương Mẫu Phong lần khai hoa kết quả sắp tới cũng chỉ còn ba trăm năm, nghe nói kết được tới ba quả, có được quả bất tử ấy thực cũng tốt lắm, người sao lại bỏ gần mà tìm xa như vậy?" Nhất Kỳ nhìn Thanh Điều nói.

"Quác, là Khoái Lạc Quả, bản điều chắc chẳng có phần đâu." Thanh Điều cúi đầu buồn bã nói.

"Cái quả bất tử kia thì có gì hay? Ăn vào thực sẽ có thể bất tử hay sao?" Dương Chân kinh ngạc hỏi.

"Người tu đạo tầm thường ăn một miếng tăng thêm ngàn năm đạo hạnh, gặp phải Thiên Kiếp hoặc Thiên Ma cũng không phải sợ, cho dù là người ngu dốt khó dạy cũng có thể phi thăng trong vòng trăm năm, do vậy khiến cả giới tu chân đều thêm tới nhỏ rãi ra, phải tôn làm thánh phẩm vô thượng." Thanh Điều tấm tắc nói.

"Thanh Điều tiền bối, người đã tu luyện qua mấy vạn năm, cho dù không có Bất tử quả thì cũng nên phi thăng chứ hả?" Dương Chân gãi gãi đầu ngoảnh mặt lại gần Thanh Điều, cố làm ra vẻ thân thiện.

"Quác... Bản điều, cái này... bản điều cảm thấy nhân gian vẫn tốt hơn, quá." Thanh Điều nhìn xung quanh rồi nói lảng, cặp mắt đảo lia lia.

"Ha ha, giống yêu tu hành cực khó mà cũng cực dễ, bẩm sinh đã gắn gũi với thiên địa, chỉ là nghiệt khí quá nặng, khó mà qua nổi Thiên Kiếp." Nhất Kỳ lão nhân nhìn Thanh Điều không nhìn nổi bật cười khàn khạch.

Thanh Điều tức khí kêu lên quang quác, ngoảnh đầu không lý gì tới hai người nữa.

"Lão phu phải đi về phía Tây một chuyến, ngươi tự thu xếp lấy nhé." Nói đoạn, Nhất Kỳ lão nhân với lấy hành trang, quay qua đánh thức con vượn nhỏ dậy rồi đi thẳng ra cửa, liếc mắt nhìn Dương Chân một cái như tạm biệt, đột nhiên lại dừng chân nói: "Nhóc con, lão phu còn có một cái Ngọc phù truyền thư này nhờ ngươi chuyển cho Nhất Nguyên trên Thái Hạo Phong."

Giọng nói còn vãn vút, người đã vọt qua cửa băng đi rất xa.

Một người một điều chạy theo ra ngoài, chợt thấy giữa hồ nổi lên một đạo hào quang màu trắng hòa lẫn vào ánh nắng ban mai, bóng hình của Nhất Kỳ đã biến mất trong lòng hồ.

Dương Chân đứng ở bên ngoài Tử Trúc Cư ngỡ ngàng hồi lâu mới phát giác không biết từ lúc nào trong tay đã có một cái Bạch ngọc phù dài cỡ ngón tay.

Nhìn xung quanh một lượt lại phát hiện chỉ sau một đêm, quang cảnh trên mặt hồ đã thay đổi rất nhiều.

Lão quỷ cùng với gã đó rốt cục đã phát sinh chuyện gì? Nhất Nguyên trên Thái Hạo Phong là ai? Lê nào... là chương môn của Côn Lôn Phái, là sư phụ của sư phụ, là sư tổ?"

Dương Chân miết miết lên tín phù nghĩ tới nghĩ lui, chợt kinh hãi, trong đầu tức thì loạn xạ. Dáo dác nhìn quanh nhưng chẳng thấy tung tích của Thanh Điều đâu cả liền hô hoán lên mấy tiếng.

Tức thì từ trong lòng hồ lại nổi lên một luồng hào quang.

Giây lát sau, một đạo thanh quang từ lòng hồ bắn vọt lên, kéo theo tiếng kêu quái dị quen thuộc. Chỉ nghe thấy giọng Thanh Điều đầy vẻ tức giận: "Dưới đáy cái hồ này có truyền tông tiên trận, Nhất Kỳ lão tiểu tử từ chỗ đó độn đi mất rồi."

Đồng thời đạo thanh quang đó dừng lại ngay trước người Dương Chân, chớp lóe một cái hiện nguyên hình Thanh Điều.

"Truyền tông tiên trận là cái gì?" Dương Chân đưa tay đỡ lấy Thanh Điều, thắc mắc hỏi.

"Côn Lôn Tiên Phù này vốn có Di Thiên Tiên Trận bảo vệ, yêu ma chẳng có cách nào vào được, nếu không phải là dùng đạo môn tâm pháp hộ thân cùng với Khai sơn pháp quyết, đừng có mong ra vào. Chỉ có Truyền tông thượng cổ tiên trận gần như đã tuyệt tích này là có thể tùy ý xuất nhập tiên phù, quắc quắc, không ngờ lão tiểu tử vẫn lưu lại một cái." giọng nói của Thanh Điều có mấy phần kinh ngạc khâm phục.

"Ngươi xuống đó không gặp con giao long vảy xanh kia ư?" Dương Chân kỳ quái hỏi.

"Quắc, bản điều không biết thủy tính nên mới không giao đấu với nó, nó mà dám lên đây xem bản điều có lột da nó ra hay không." Thanh Điều nghehnh cái đầu nhỏ, khẩu xuất đại ngôn đầy vẻ dương dương.

"Ặc, đánh không lại thì nhận thua cho rồi, còn lẻo mép ba hoa." Dương Chân khẽ vuốt lông Thanh Điều rồi bất thần ném ngược nó lên không, tức thì Thanh Điều giận dữ thóa mạ âm ỷ.

Dương Chân cười như nắc nẻ, rồi nhanh như chớp vọt về phía căn nhà của mình ở mép hồ, Thanh Điều lượn vòng một cái rồi cũng đuổi theo phía sau.

Hắn rốt cục có thể rồi cốc rồi. Phải kiếm cái gì làm quà cho sư huynh sư tỷ bọn họ mới được đây?

* * * ※ ※ ※ * * *

Trên khu rừng rậm trong sơn cốc, Dương Chân cười trên thanh tiên kiếm vừa mới luyện thành cách đây không lâu, chậm chậm chao đảo phi hành, thi thoảng lại rơi vào hiểm cảnh. Thanh Điều đậu trên vai hắn không ngừng "dạy dỗ", cả người lẫn điều đôi khi cũng kinh hãi tới vỡ mật.

"Tiểu tử ngốc, phải sử dụng kiếm tâm đồng nhất. Tiểu tử ngươi bản thân tu đùng như vậy mà pháp lực quá yếu, bản điều đúng là chịu không nổi."

"Nhờ ngươi công ta đi thì ngươi không chịu, đồ súc sinh chết dịch!"

Dương Chân giận dữ vặc lại, vừa mới phân tâm kiếm quang lấp tức mất chuẩn xác, cả người lẫn kiếm la một tiếng rơi thẳng xuống dưới. Chỉ thấy rừng cây rậm rạp bên dưới chợt như to đùng ra trước mắt, ầm ầm ầm, đã húc vào mấy cành cây đại thụ làm bắn tung cả hoa lá.

"Chết ta rồi, xú tiểu tử định mưu hại bản điều ư, quắc quắc" Thanh Điều rớt xuống mặt đất ngay chỗ Dương Chân vừa ngã, tựa hồ cũng bay chẳng nổi nữa.

"Ôi trời, chết mất, đều là do con chim chết dịch nhà ngươi..." Dương Chân dựa vào một gốc cây tùng bên cạnh, nhìn đám cành lá gãy tan nát không ngừng kêu than. Hắn ta có cương khí hộ thể lại có kiếm quang bay đằng trước phá đường thành ra không bị tổn thương tí nào, có điều trông bộ dạng thì

vô cùng nhếch nhác.

"Lên!" pháp niệm vừa động, thanh tiên kiếm bằng gỗ màu xanh đang cắm sâu vào trong lòng đất cách đó không xa chợt rít lên một tiếng, rung bần bật rồi bay vọt lên hiện trước mặt Dương Chân, từ thanh kiếm tỏa ra quang sáng xanh mờ nhạt.

"Tiểu tử ngốc vẫn còn hai chân để đi cơ mà, đợi người xoa thuốc xong thì ta lại bay tiếp." Thanh Điều bay vòng vòng xung quanh cây đại thụ bên cạnh, nói về cụt hứng.

Dương Chân buồn không được, giận cũng chẳng xong. Dị trạng tại đan điền khiến tu vi của hắn mười phần chỉ sử dụng được nhiều lắm ba phần, thành ra ngự kiếm mới lực bất tòng tâm. Hắn liền nghiêng rặng vận động chân nguyên, lắc người vọt lên đứng trên thân kiếm, cả người lẫn kiếm hợp nhất.

Linh lực trong thân kiếm mỏng manh lưu chuyển, pháp trận vừa vận động, một đạo kiếm quang dài gần hai trượng tràn ra giữa rừng. Dương Chân dùng tay chỉ kiếm quyết rồi quát lên một tiếng lao lên trời, Thanh Điều quạt cánh nhẹ nhàng bay theo phía sau hắn.

Sau khoảng thời gian nửa cây nhang, cũng đã ba qua được khu rừng sát bên dãy núi bao quanh Vạn Thú Cốc. Vách núi hiện ra sừng sững, kiếm quang không ngừng vọt lên cao, dần dần đã thấy hơi mây, khu rừng bên dưới chỉ còn là một khối xanh ngắt.

Đúng lúc đó kiếm quang đột nhiên bắt đầu run rẩy, chao đảo như người say rượu.

"Không xong rồi, Thanh Điều, mau giúp ta..."

"Quác, bản điều không làm chuyện không công đâu."

"Được rồi, ta đáp ứng người, về sau có bảo bối đệ nhất thì cũng cho người hết, oa, cứu mạng..."

Trong lúc người với điều còn đang mặc cả thì kiếm quang đã xao động một cái rồi rớt thẳng xuống, bên dưới là vực sâu ngàn trượng, gió rít ào ào.

"Rét..." Thanh Điều rít lên một tiếng ngang trời, nháy mắt từ hình dạng một con yến tước đã biến thành một con phượng hoàng, thân hình khổng lồ hóa thành một khối xanh biếc từ trên cao bắn vọt xuống dưới nhẹ nhàng đón lấy Dương Chân, từ cái mỏ phun ra một luồng khói xanh giống như con linh xà thu hồi lại thanh phi kiếm đang tản mát linh quang.

Dương Chân vòng tay ôm chặt lấy cái cổ dài của Thanh Điều, cúi đầu vào trong đám lông chim hồi lâu mới định lại thần hồn.

"Con chim chết dịch, một chút đáng về tiền bối cũng không có."

"Ngồi cho vững, xem bản điều đây."

Một người một điều nói qua nói lại một hồi rồi lao vọt vào trong mây mờ.

* * * ※ ※ ※ * * *

Trên biển mây nơi Côn Lôn Tiên Phủ.

Hai đạo kiếm quang nhẹ nhàng bay lượn, lúc ẩn khi hiện trong vạt dậm sương khói, xung quanh có mấy ngọn núi cao tới chọc trời, ngọn xa ngọn gần sừng sững thẳng đứng.

Giữa chừng không là một nam một nữ, đều là tiên gia đệ tử của Côn Lôn, hai người đang đi chung một đường, nói cười vui vẻ.

"Thanh Nhi sư muội, không biết sư huynh có cơ hội được xem qua tuyệt học mà lệnh tôn mới sáng chế hay không?"

"Sợ sư huynh quá lời rồi, tiểu muội tu vi nông cạn, chỉ sợ làm trò cười cho người ta thôi."

"Xem ra vì huynh phải đợi đến kỳ hội của Côn Lôn Sơn mới có cơ hội mở mang kiến thức rồi."

"Sư huynh, phía trước hình như có người tới kìa."

Quả thực là có người tới, bất quá đập vào mắt hai người lại là một con quái điều to lớn vô cùng, sải cánh cũng tới bốn năm trượng, bay trên không yên định như dưới đất bằng, ung dung tự tại như đang bước dạo trong mây.

Điểm cổ quái là trên lưng điều lại có một người, điều này khiến hai người đang phiên tuần thủ cảm thấy rất kỳ lạ, bất giác tăng tốc đuổi theo.

"Thanh Điều, đừng ngủ gật nữa, có người tới kìa."

"Quác, có người ư?"

Thanh Điều hiển nhiên cho rằng việc chờ người ắt là điều rất bề mặt, liền cup cánh lại đột nhiên tăng tốc lao vọt tới trước, có điều hai đạo kiếm quang cũng đã áp tới rất gần, nháy mắt đã sát tới bên đầu xếp thành hàng ba.

"Từ từ thôi, con chim chết dịch." Dương Chân suất nửa tuột tay rơi xuống dưới. Thanh Điều rít lên một tiếng thả cánh giảm tốc độ, ánh mắt giận dữ nhìn chăm chú vào hai người vừa mới tới.

"Dám hỏi tôn giá là đệ tử của ngọn tiên phong nào đây?" Một giọng nói trong trẻo vang lên.

Ánh mắt Dương Chân chợt dừng lại trên người thiếu nữ áo xanh, chỉ thấy nàng ta mắt như thu thủy, mày như núi xa trong sáng thuần khiết, tà áo bay phất phơ, thần thái càng tỏ ra sung mãn hơn người, không phải Tiêu Thanh Nhi thì là ai?

Chính là bóng hình dịu dàng đã vô số lần hiện lên rõ ràng trong giấc mơ của hắn suốt mấy năm qua.

Trong nhất thời, hắn nhìn tới ngơ ngẩn.

"Thanh Điều tiền bối, đã lâu không gặp." Tiêu Thanh Nhi vẫn chưa nhận ra Dương Chân, năm năm xa cách Dương Chân đã thay đổi rất nhiều, biến thành một trang nam tử khôi ngô tuấn tú, thậm chí ngay cả bản thân hắn cũng khó mà tin được.

"Quác quác, là tiểu nha đầu nguoi đó à, con nha đầu ngốc kia có khỏe không?" Thanh Điều nghiêng đầu ngó Dương Chân một cái, nói giọng kỳ cục.

"Vị này là...?" Tiêu Thanh Nhi mỉm cười gật đầu, ánh mắt chuyển về phía gã thiếu niên đang ngơ ngẩn.

"Sur tỷ..." Dương Chân lắp bắp kêu nhỏ.

Tiếng nói của Dương Chân không lớn, nhưng Tiêu Thanh Nhi nghe thấy rõ ràng mồn một, cảm thấy vô cùng kinh ngạc nhìn kỹ lại một lần, chỉ thấy gã thiếu niên này mũi thẳng, mày kiếm, khuôn mặt thanh tú, giữa ấn đường có một cái ấn ký kì dị màu bạc càng thêm có chút thần bí.

"Nguoi thực là... thực là tiểu sư đệ?" Hồi lâu sau Tiêu Thanh Nhi mới kêu lên, giọng nói đầy vẻ nghi ngờ.

"Là ta đây, Tiểu sư tỷ, ta đã trở về đây." Dương Chân thấy Tiêu Thanh Nhi không nhận ra hắn, tức thì trong lòng cảm thấy buồn bã vô cùng.

Thần tình của Tiêu Thanh Nhi kinh hỷ khôn tả, ánh mắt không ngừng nhìn Dương Chân, đột nhiên la lớn lên: "Nghe nói nguoi tới Vạn Thú Cốc rồi mà?"

Dương Chân sững người, mặt mũi nhăn nhó trả lời: "Long môn đại hội năm ngoái ta đợi rất lâu mà sư phụ cùng sư huynh không tới, về sau một ông lão đã bắt ta đi..."

Khuôn mặt Tiêu Thanh Nhi lộ vẻ hốt hoảng, hừ lạnh thốt: "Như vậy nguoi đã gia nhập thành đệ tử Vạn Thú Cốc?"

Sắc mặt Dương Chân chợt biến, âm ức nói: "Ta chưa từng bái Nhất Kỳ lão đầu làm sư phụ, chỉ là phải ở chỗ đó đợi suốt một năm."

Tiêu Thanh Nhi tức thì tỏ ra vô cùng sung sướng, nhưng giọng vẫn còn giận dỗi: "Sao nguoi không quay về?"

"Thanh Nhi sư muội, sao còn chưa giới thiệu đi?" Nam tử bị bỏ rơi một bên cất giọng nói.

"A.., xin sư huynh lượng thứ, tiểu muội nhất thời kinh hỷ quá mức... đây là quan môn đệ tử của cha muội tên là Dương Chân." Tiêu Thanh Nhi hướng về phía nam tử vận trường bào màu trắng giới thiệu.

"Tại hạ là Sở Thắng Y ở Thái Hạo Phong, xin chào Dương huynh."

"Xin chào Sở sư huynh."

Dương Chân lúc này mới rời ánh mắt khỏi sư tỷ nhìn sang nam tử đang ngự kiếm bên cạnh. Càng nhìn càng kinh ngạc, tiên gia đệ tử phong thần tuấn lãng khí độ bất phàm thể này lần đầu tiên hắn mới được nhìn thấy.

Lúc đó, chàng ta cùng Tiêu Thanh Nhi song song ngự kiếm, nam thì tiêu sái ung dung, nữ thì thanh lệ thoát tục, y phục tung bay trong gió đứng giữa trời, có thể gọi là trời sinh một cặp. Trong đầu hắn vừa mới xuất hiện ý nghĩ đó, không hiểu sao cảm thấy chua xót vô cùng, trái tim nhiệt huyết của hắn như bị nguoi đi quá nửa.

"Dương huynh có thể làm bạn với thần điều, khiến nguoi ta phải ghen tỵ." Sở Thắng Y nói đoạn liền huy động kiếm quyết bay vòng tới bên Dương Chân, hơi thở vẫn yên nhiên không ảnh hưởng chút nào.

"Tiểu đệ tu vi không đủ, mới phải nhờ Thanh Điều tiền bối đưa một đoạn đường." Dương Chân ừ ừ tự trào nói.

"Quác, rốt cục tiểu tử nguoi cũng còn có lương tâm" Thanh Điều hồi lâu không nói, đột nhiên quát lên một câu.

"Thanh Nhi sư muội, đã như vậy, muội hôm nay về sớm một chút, sư huynh sẽ thay muội đi tuần một phen." Sở Thắng Y thấy sư tỷ sư đệ tương phùng, chủ động đề nghị về rộng lượng.

"Như vậy sợ không hợp với quy củ." Tiêu Thanh Nhi ứng thanh nói, trong lòng đối với vị sư huynh này càng thêm có hảo cảm.

"Tất cả cứ để sư huynh gánh vác, hôm khác sư huynh sẽ qua thỉnh giáo, đừng có đóng cửa không tiếp là tốt rồi, ha ha." Sở Thắng Y cười sảng khoái,

xua tay về phía hai người, thanh tiễn kiếm dưới chân chàng đột nhiên quang mạng đại thịnh dài ra tới hơn mười trượng, cả người lẫn kiếm tăng tốc rẽ mây lao đi trong tiếng rít dài, thanh thế kinh người.

"Sở sư huynh nói giỡn rồi, hôm khác tiểu muội nhất định sẽ phụng tiếp." giọng nói ngọt ngào dịu dàng của Tiêu Thanh Nhi vẫn còn vắn vít với theo.

"Xú tiểu tử, xem người ta kia... còn lâu người mới so được." Thanh Điều nói giọng châm chọc.

"Sở sư huynh là đệ tử của Chương luật chân nhân Từ Đình sư bá, trong lứa chúng ta tu vi cũng thuộc loại bậc nhất bậc nhì, sư tỷ ta cũng còn kém rất xa, người không cần phải buồn." Tiêu Thanh Nhi nhìn thấy Dương Chân đang nhìn theo màn kiếm quang hoành tráng nơi xa tới ngỡ ngàng, nằng cụt giọng an ủi.

"Con chim chết dịch, bay mau nào!" Dương Chân đột ngột giật lông của Thanh Điều.

"Quác" Thanh Điều kêu lên một tiếng rồi chọt lao thẳng xuống dưới, dọa cho Dương Chân tức thì thét lên oa oa.

Tiêu Thanh Nhi bật cười lạnh lạnh, vung tay nhẹ múa kiếm quyết lập tức đuổi theo xuống dưới.

Hết chương 9

Chú thích

: Giới tử nạp tu di, quang âm đầu chuyển, cần khôn phong ấn: Câu này có nghĩa là "Trong hạt cải chứa núi Tu Di, thời gian đảo lộn, phong ấn Cần Khôn."

Hạt cải chứa núi Tu Di là một câu trong kinh Phật, có liên quan tới một tích cổ:

Thứ sử Giang Châu là Lý Bột đời Đường, đọc sách nhiều đến nỗi được gọi là Lý Vạn Quyền, lên Lô Sơn tham vấn Hòa thượng Qui Tôn.

Ông hỏi: "Kinh sách nói Tu Di nạp giới tử, Giới tử nạp tu di. Núi Tu Di chứa hạt cải thì được, hạt cải sao lại có thể chứa núi Tu Di được?"

Hòa thượng Qui tôn hỏi lại: "Ông đọc rất nhiều sách rồi phải không?"

Lý Bột đáp về tự hào: "Sách tôi đã xem đủ năm xe."

Qui tôn lại hỏi "Thế thì năm xe sách đó bây giờ ở đâu?"

Lý Bột nói: "Giờ ở trong đầu tôi." Nói xong Lý Bột bỗng đứng đại ngộ. (theo sách Trí Tuệ Của Thiên, dịch giả Thành Thông, NXB Phương Đông).

Hạt cải chứa núi Tu Di không phải là đem núi Tu Di bỏ vào hạt cải, mà trong hạt cải có chứa cái triết lý của cả cái núi Tu Di, cũng giống như trong đầu chứa triết lý của vạn quyển sách vậy. Câu nói mang đầy thiên ý của nhà Phật. Trong văn cảnh này Nhất Kỳ muốn nói cái Cần Khôn Ấn chứa triết lý bao hàm vạn vật.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Hồi Sơn

Trong Ngọc Tiêu Lâu tại Ngọc Tiêu Phong, ngoại trừ nhị đệ tử Lãnh Phong vẫn đang bế quan tu luyện, tất cả đều đã tụ tập đông đủ. Vấn đề mọi người quan tâm nhất không ngoài việc Dương Chân đột nhiên trở về. Khác với vẻ buồn tẻ thường ngày, hiện tất cả mọi người trong phòng đều đang chăm chú nghe hắn kể lại những tao ngộ trong mấy năm qua.

"Chân nhi, nói như vậy thì Nhất Kỳ tiền bối đối với người cũng không tệ." Phụng Lam ngồi phía trên mỉm cười nói.

"Đâu chỉ không tệ, phải gọi là tận lực chỉ dạy mới đúng. Xem ra ta vẫn còn kém Nhất Kỳ tiền bối xa lắm, giờ Chân nhi nó đã đạt tới lấy khí hóa pháp ở cảnh giới Thiên Thành rồi, thậm chí còn sắp đột phá cảnh giới Đạo Tâm, giới tu chân quả nhiên có nhiều người tài giỏi." Tiêu Văn Vong lắc đầu thờ dài "Nói tới khiến ta thân làm sư phụ cũng phải cảm thấy rất hổ thẹn."

"Là tại đệ tử vô dụng, khiến sư phụ phải bận tâm." Dương Chân bị Bá Vân Đình tóm lấy tay trái kéo ngồi trở xuống, hắn liền vội vàng cúi đầu tự trách.

"Chuyện gì cũng có duyên phận khó mà biết trước được, ngày đó hai vị sư tỷ của người sắp kết đàn thành công đang bế quan dưỡng đan, trong vòng

trăm ngày sư phụ cùng sư nương phải thủ hộ không sao rồi đi được. Tới lúc đại sư huynh người nghe tin chạy tới thì Long môn đại hội nam nay đã kết thúc từ lâu rồi, ài..." Tiêu Vân Vong cười khổ nói.

"Đều là tại sư huynh không tốt." Bá Vân Đình nhìn tiểu sư đệ ở bên cạnh đã thay đổi tới mức tựa hồ không nhận ra nổi, trong lòng vừa vui sướng lại vừa cảm thấy áy náy.

Dương Chân gãi đầu mỉm cười, hẳn từ lúc nhập môn tới nay đều chưa từng thấy đại sư huynh nói việc gì nhiều lần.

"Vân Vong, xem ra Từ Thừa vẫn còn đeo nặng trận chiến năm xưa đó." Thần sắc của Phượng Lam có chút kỳ dị liếc phu quân một cái.

"Thị phi thành bại, ngoảnh đầu nhìn lại cũng chỉ là hư không, ông ta vẫn không rũ bỏ được điều đó ư. Cứ như vậy mà xét thì đạo hạnh của ông ta chỉ sợ khó mà tiến bộ, càng không nói tới việc thăng được ta." Tiêu Vân Vong hờ hững thốt.

"Đương nhiên rồi, cha là ai chứ, trừ sư tổ và mấy vị sư thúc tổ, trên Côn Lôn Sơn không có ai là đối thủ của cha cả." Tiêu Nguyệt Nhi không nhịn được cất giọng nói.

"Người lại ba hoa rồi, ngày trước không phải là do người bắt nạt Chân nhi thì nó đâu phải chìm nổi mất mấy năm." Phượng Lam nạt nhẹ.

"Mẹ, sao lại trách người ta, đều là do đồ đáng ghét Lục Càn Khôn kia, có phải không tiểu sư đệ?" Tiêu Nguyệt Nhi nũng nịu, đảo mắt hướng về phía Dương Chân hỏi.

"Ngọc bất trác, bất thành khí, huống hồ tiểu sư đệ ta vốn như khúc gỗ mục, sao tránh khỏi chịu chút ít khổ cực."

Dương Chân nhìn Tiêu Nguyệt Nhi mà trong lòng cảm khái vô cùng, nàng ta xinh đẹp hơn mấy phần nhưng về mặt thì vẫn ngang ngạnh y như trước. Hẳn không còn là một gã thiếu niên mù mờ vô tri của ngày xưa nữa, nhưng Tiêu Nguyệt Nhi thì vẫn cứ là Tiêu Nguyệt Nhi.

Tiêu Nguyệt Nhi nào nghĩ tới hẳn ta lại trả lời như vậy, liền hậm hực hừ một tiếng ngoảnh đầu ra chỗ khác.

Dương Chân trong ấn tượng của nàng ta vẫn như hồi năm năm về trước, ai ngờ cái gã thiếu niên ngày xưa chỉ đẳng đông thì không dám đi đẳng tây ấy tới ngày nay lại dám nghịch ý nàng như vậy, trong lòng cảm thấy rất buồn bực.

Phụ phụ Tiêu Vân Vong ngồi bên trên nhìn nhau cùng cười, không thể không ngầm khen ngợi sự trưởng thành của gã thiếu niên, so với trước thì chín chắn ung dung gấp mấy phần.

Bá Vân Đình đột nhiên chỉ vào trán của Dương Chân nói: "Sư đệ, cái ấn hình trên mi tâm của đệ là sao vậy?"

Tất cả mọi người trong phòng đều đã nhìn thấy, cùng cảm thấy nghi hoặc trong lòng, chỉ là không ngờ Bá Vân Đình lại hỏi trước mà thôi.

"Ấn hình?" Dương Chân xoa xoa trán, ngơ ngẩn không hiểu.

Bá Vân Đình giơ tay khua một cái, một cuộn vân khí sinh ra từ trong hư không, khí hóa thành nước, nước lại hóa thành băng, nháy mắt đã hóa ra một tấm gương bằng sáng ngời phiêu phiêu bay tới, lơ lửng cách mặt Dương Chân chừng một thước.

"Ngũ hành thủy chủ của Đại sư huynh có thể nói là đạt tới mức xuất thần nhập hóa rồi." Tiêu Thanh Nhi tươi cười nói.

"Sư huynh bị hại à nha đầu các người đuổi gấp quá, không có gắng thì không xong." Bá Vân Đình mỉm cười hiền hậu.

"A, nhớ ra rồi, chắc là Càn Khôn Ấn." Dương Chân nhìn vào tấm gương hồi lâu, đột nhiên giật mình nghĩ ra.

"Càn Khôn Ấn là cái gì?" Bá Vân Đình rung tay một cái, tấm gương liền hóa ra ngàn vạn vụn băng tán tác vào trong không khí.

"Là một cái pháp bảo thần kỳ mà Nhất Kỳ tiền bối đã cho đệ." Dương Chân chợt như nhớ ra gì đó, thăm niệm mật chú, trên tấm thảm giữa phòng đột ngột hiện ra một con bạch hồ lông mịn như nhung.

Con tuyết hồ này thân hình nhỏ bé, toàn thân trắng toát, duy chỉ có hai cái tai nhọn xinh xinh là màu hồng phấn, nó đang dáo dác nhìn quanh đây về cảnh giác, không ngừng khịt khịt cái mũi trắng nõn, trông xinh đẹp đáng yêu cực kỳ. Mọi người tức thì quên phất chuyện pháp bảo, tất cả đều dán mắt vào con vật nhỏ bé ấy.

Dương Chân vẫy tay một cái, cặp mắt xinh xinh của bạch hồ chợt sáng lên, nhanh như chớp đã nhảy vào trong lòng hắn.

"Oa" Tiêu Nguyệt Nhi lúc này mới định lại tinh thần, bước lên một bước rồi nhảy luôn tới trước chỗ Dương Chân ngồi, hai mắt lộ vẻ cuồng nhiệt nhìn chăm chú vào con bạch hồ không rời.

"Nguyệt Nhi sư tỷ, đây là quà cho người." Dương Chân vỗ vỗ vào đám lông mềm mại của con bạch hồ. Con bạch hồ đó kêu lên mấy tiếng ư ừ thoải mái, không ngừng rụi rụi đầu vào cổ hắn.

"Thật sao?" Tiêu Nguyệt Nhi tức thì sướng tới phát điên, hoàn toàn quên hết những buồn bực vừa rồi.

Dương Chân mỉm cười gật đầu, vỗ về con bạch hồ thêm lần nữa rồi nhẹ nhàng trao cho Tiêu Nguyệt Nhi.

Tiêu Nguyệt Nhi như vớ được bảo vật, ôm nó vào trong lòng vuốt ve vô cùng thân thiết "Ừ..." Bạch hồ như không chịu, quay đầu nhìn Dương Chân đầy vẻ lưu luyến.

"Úy, nó có hai cái đuôi này!" Tiêu Nguyệt Nhi kéo từ phía dưới con bạch hồ ra hai cái đuôi một dài một ngắn.

"Đó là linh hồ, đợi tới lúc có ba đuôi thì có thể kết thành yêu đan rồi, thậm chí có thể biến hình..." Dương Chân giải thích.

"Oa, hồ li tinh a!" Tiêu Nguyệt Nhi vui mừng cực độ giờ con bạch hồ rồi cuộn nó vào trong vạt áo, sung sướng ra mặt.

"Nguyệt Nhi sư tỷ của người thì có, Thanh Nhi sư tỷ của người lại không có ư?" Lúc này Tiêu Thanh Nhi kéo má bữu môi cô làm giả vẻ bất mãn giận dỗi nói, cặp mắt như viên minh châu nhìn chăm chú vào Dương Chân khiến hắn hơi giật mình.

"Có, có chứ!" Dương Chân vội nói, dứt lời trước mặt hắn lại xuất hiện một con anh vũ bảy màu trông y như một đám mây lửa, vừa xuất hiện đã như vô tình rơi xuống trên thảm rồi lại nhanh chóng quạt cánh bay vọt lên. "Đồ ngốc, đồ ngốc." Con anh vũ có vẻ giận dữ định há mỏ nói bậy, Dương Chân liền vung tay chụp lấy nó khiến nó đập cánh loạn xạ. Tiêu Thanh Nhi cũng chẳng kịp đợi thêm, lập tức vọt tới bên cạnh muội muội của mình rồi đưa tay đón lấy. Hai tỷ muội xem con này một tí, ngó con kia một tí so sánh loạn cả lên.

"Vây sư huynh không có phần sao?" Bá Vân Đình cũng thích thú hỏi.

Dương Chân trong lòng tức thì cảm thấy có chút đắc ý, thầm nghĩ mình rốt cục cũng đã khiến cho họ phải hâm mộ rồi. Trong phòng liền xuất hiện một con Lục nhĩ mi hầu (khi nhỏ sáu tai) toàn thân đỏ rực như lửa và một con Tử điều đuôi dài, hai con vật một con thì lanh lợi, một con thì xinh xắn lại khiến cho mọi người hoa hết mắt mũi.

"Đại sư huynh, hai con vật nhỏ này người hãy chọn lấy một."

"Vây..." Bá Vân Đình tức thì không biết thế nào cho phải, chàng ta từ lâu đã tới cái tuổi vật hóa (già cả) ở thế tục, không ngờ lại rụt rè trong việc chọn lấy một món.

"Chân nhi, người không phải đem tất cả bảo bối giữ nhà của Nhất Kỳ tiền bối đem tặng hết đó chứ?" Phụng Lam ngồi bên trên cũng cảm thấy rất hứng thú.

"Cái pháp bảo của người tuyệt không phải tầm thường, có thể cất giữ cả vật sống." Tiêu Vân Vong ngược lại cảm thấy có chút kinh ngạc. "Trong cốc còn có rất nhiều linh vật, đáng tiếc là có mấy con linh thú biết biến hóa thì đều chưa thu phục được." Dương Chân đáp lời, giọng nói không khỏi tỏ ra tiếc rẻ.

"Oa, ta vui lắm, tiểu sư đệ, người thật là tốt!" Tiêu Nguyệt Nhi đưa con bạch hồ cho tỷ tỷ rồi dắt con mi hầu không ngừng đi vòng vòng xung quanh, nàng ta xem con này một chút, xem con kia một chút, con nào cũng luyến tiếc, nhất thời không biết chọn lựa thế nào.

"Đại sư huynh chẳng thể chiều cổ cho mấy con vật này được, hay là sư muội giữ luôn đi." Bá Vân Đình lập tức tỏ ra rộng lượng. "Hay là phải Thanh Điều mới tốt." Tiêu Thanh Nhi bắt gác buột miệng.

Vừa đề cập tới Thanh Điều, con chim vừa đưa Dương Chân quay về tới Ngọc Tiêu Phong liền biến mất ngay, Tiêu Nguyệt Nhi tức thì chau mày, khuôn mặt như dài ra, dậm chân cảm tức nói: "Hôm nay nếu không phải con chim chết toi đó thừa cơ chạy mất thì ta không vật sạch lông nó nhất định không thôi, hừ."

Mấy năm qua, con Thanh Điều đó cứ không có việc gì thì lại bay tới phá phách, lần nào cũng khiến nàng ta thê thảm không sao chịu nổi, mất hết cả thể diện mà cũng không có cách nào bắt được thần điều.

Mọi người trong phòng nghe nói thế đều bật cười vì cái tính trẻ con của nàng ta.

"Thanh Điều có thể tùy ý mà biến hóa, lông nó có vật cũng chẳng sạch được đâu." Dương Chân mỉm cười thú vị thốt.

"Còn nói, người và con chim đó có phải là cùng một giuộc không, xem người với nó thân thiết như vậy, nhất định là đúng rồi." Tiêu Nguyệt Nhi bây giờ mới nghĩ lại liền định phát tác.

"Sư tỷ yên tâm, sau này nó tới, ta nhất định sẽ bắt lấy nó cho sư tỷ trút giận." Dương Chân cảm thấy rất vui vẻ, nhìn Tiêu Nguyệt Nhi cũng đã nguôi ngoai mấy phần liền cố làm ra vẻ cầu tài nói.

Tiêu Nguyệt Nhi lập tức ném cho hắn một nụ cười xinh đẹp rồi tiếp tục quay lại chơi đùa với mấy con vật.

Tiêu Vân Vong khẽ thở dài một hơi, hướng về phía Dương Chân nói: "Chân nhi, người đã hỏi xong, vì sư sẽ chọn ngày dẫn người tới Thái Hạo Phong nhận tổ quy tông, từ ngày mai trở đi, vì sư sẽ đích thân dạy người."

"Dạ, sư phụ." Dương Chân đứng dậy chấp tay hành lễ, trong lòng vui sướng vô cùng, hắn ta trải qua bao thăng trầm cuối cùng cũng đợi được tới ngày này.

Tiêu Vân Vong quét qua đám người bên dưới một lượt, nghiêm nghị nói: "Thái Hạo, Thiếu Hạo, Đan Dương mấy ngọn tiên phong gần đây đều xuất hiện không ít thiếu niên tuấn kiệt, các ngươi luyện tập cũng nên khẩn trương một chút. Ngọc Tiêu Phong ta không mong anh tài nhưng cũng không thể đào tạo ra kẻ tầm thường. Vân Đình người đã làm quá nhiều tạp vụ, cũng nên chuyên tâm luyện công đi, sư đệ ngươi cũng sắp tới kỳ phá đan thành anh, người thân làm đại sư huynh phải luôn làm gương mới được... Thanh Nhi, hai tỷ muội các ngươi hóa hầu còn nông phải cố gắng luyện tập, cảnh giới Trường Sinh mới chỉ là bắt đầu của Đại đạo, tuyệt đối không được kiêu căng."

Mọi người bên dưới lớp lớp lĩnh mệnh.

Tiêu Vân Vong nói xong thì cùng với Phụng Lam sóng đôi rời khỏi phòng, có điều muốn bắt cái đám đệ tử này bỏ tính bát nháo thì quả thực rất khó.

"Tiểu sư đệ, bọn chúng hình như không nghe lời a, nhất định phải có bí quyết gì chứ, đúng không?"

"Tiểu sư đệ, con khi này sao lại có tới ba cặp tai?"

"Tiểu sư đệ, còn có linh thú nào khác không?"

Trong phòng, Dương Chân bị hai tỷ muội xoắn xuýt hai bên liên tục hỏi trái hỏi phải, trong tai đầy những giọng yến tiếng oanh khiến hắn nhất thời như bồng bênh trên mây, vui vẻ vô cùng, cảm thấy kiếp này khó mà có lúc nào được thỏa mãn đến vậy.

Bá Vân Đình khoanh tay đứng một bên coi náo nhiệt, thỉnh thoảng lại trêu chọc mấy con vật một chút, cũng thấy rất vui vẻ.

* * * o o * * *

Bình minh hôm sau, Dương Chân ngồi một mình trên thềm ngọc tại sơn môn của Ngọc Tiêu Phong. Hoa quỳnh nở đầy núi như ngọc, trong sáng thuần khiết, mùi thơm ngập tràn cả thiên địa. Tất cả một màu trắng tinh khiến người ta có thể từ bỏ đi mọi tạp niệm.

Bầu trời thì xanh, mặt đất thì trắng, những ngọn núi xa xa một màu hồng tía, tinh thần hẳn giữa chốn hàn khí vẫn vút thấu xương này chợt mềm mại như nước.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve một vật trong lòng bàn tay, quan sát một cách rất tỉ mỉ, hồi lâu sau mới cất vật đó đi, rồi lại rút nó ra lần nữa.

Một tràng tiếng bước chân nhẹ nhàng từ phía sau vọng tới, dường như sợ làm hắn giật mình.

Hai bàn tay nhỏ nhắn ấm áp đột nhiên bịt lấy mắt Dương Chân, hơi thở ấm nóng thờ phỉ phỉ vào tai hắn, chỉ nghe thấy một giọng nói lãnh lót vô cùng cất lên: "Đoán coi xem ta là ai?"

"Không cần phải đoán, nhất định là Nguyệt Nhi sư tỷ." Dương Chân bật cười hắc hắc mấy tiếng.

"Đáng ghét, đại sư huynh còn chịu giả bộ cho người ta vui, người với nhị sư huynh đều là khúc gỗ mà, hừ" Tiêu Nguyệt Nhi lập tức bỏ tay ra. Giọng nói hồn nhiên ấy đủ để khiến Dương Chân liên tưởng ngay tới vẻ khả ái của nàng ta khi giận dỗi.

"Nguyệt Nhi sư tỷ dậy sớm nhỉ, lại nghĩ ra trò gì chơi phải không?" Dương Chân liếc vung tay áo quét sạch bụi tuyết trên thềm cho nàng ta, Tiêu Nguyệt Nhi cũng chẳng khách khí lẳng lặng ngồi xuống.

"Mấy con vật nhỏ đó khó giữ thật, đặc biệt là con khi, bụng nó lớn tới không ngờ nổi, một hơi nó ăn mười mấy quả đào liền mà vẫn không đủ, lại thêm... con anh vũ kia mồm mép rất đáng ghét, toàn nói lung tung nên trời vừa sáng là đã không ngủ được rồi, ài..." Tiêu Nguyệt Nhi thở dài ai oán.

"Không có vấn đề gì, ngày nào sư tỷ chán thì sư đệ đem bọn chúng trả về Vạn Thú Cốc là xong." Dương Chân thuận miệng an ủi, nhưng trong lòng lại cảm thấy rất vui vẻ, thậm chí nghĩ rằng ác nhân như nàng thì ắt bị quả báo thôi.

Chuyện cũ giữa hai người từ mấy năm trước, cho dù hẳn chẳng còn để trong lòng nhưng nước chảy cũng còn lưu vết, từ sâu trong tâm lý của hắn đã lưu lại một dấu ấn khó mà quên được.

"Úy, ngươi cầm cái gì đó?" Ánh mắt sắc bén của Tiêu Nguyệt Nhi đột nhiên phát hiện trong tay Dương Chân có cái gì đó bằng gỗ.

"Không, không có gì." Dương Chân vội vàng định giấu vào trong tay áo.

Tiêu Nguyệt Nhi lại chẳng thèm nói nhiều, đưa tay giật lấy luôn. Chỉ thấy đó là một bức tượng thiếu nữ nhỏ bằng gỗ dài khoảng nửa thước, sống động như thật vô cùng tinh xảo. Nàng ta cầm lên quan sát hồi lâu, thần sắc chợt có chút cổ quái nhìn Dương Chân: "Nói, ngươi sao lại có tượng của tỷ tỷ... ta biết rồi, là ngươi khắc ra phải không?"

Dương Chân thấy vậy đành gật đầu. Tiêu Nguyệt Nhi nghiêng đầu nhìn Dương Chân, mặt hoa đột nhiên tỏ ra rất hưng phấn tươi cười nói: "Hi hi... ta biết rồi, ngươi nhất định là lên yêu thích Thanh tỷ, có phải vậy không?"

"Nào có, nói xằng." Mặt Dương Chân chợt đỏ lựng lên, dường như bị người ta vạch trần tâm sự bí ẩn của hắn vậy, đột nhiên vội vàng đưa tay định gạt lại pho tượng gỗ.

"Ta phải đi nói cho tỷ tỷ biết, hi hi." Tiêu Nguyệt Nhi nhanh nhẹn đứng dậy, làm ra bộ định chạy đi. Dương Chân hoảng hốt giang tay cản trước mặt nàng

ta. Ánh mắt của Tiêu Thanh Nhi chợt đảo một cái rồi lùi lại đằng sau chạy thẳng xuống núi, còn ngoái đầu lại nói: "Bất được ta thì ta không nói cho tỷ tỷ, hắc hắc..."

Hai bóng người một xanh một tím không ngừng truy đuổi trong khu rừng phủ đầy tuyết.

Tiêu Nguyệt Nhi đã có tu vi Kim Đan, Dương Chân sao có thể đuổi kịp nổi. Truy đuổi trong khu rừng tuyết mênh mông thời gian chừng uống cạn chung trà vẫn chẳng chạm được vào chéo áo của nàng ta, chỉ có thể thấy bóng tím không ngừng phiêu hốt qua lại, kèm theo tiếng cười lãnh lút như chuông bạc.

"Nguyệt sư tỷ, không công bằng!" Dương Chân dùng chân thờ hồn hển nơi đầu núi.

"Thôi được, chúng ta đều chỉ dùng cước lực." Tiêu Nguyệt Nhi đứng từ xa vẫy vẫy hân rồi chạy ngược lại, nói dứt lời thì lại chạy đi, nhưng nàng ta rất giữ lời, trên mặt tuyết đã lưu lại một hàng dấu chân khá sâu.

Dương Chân cười bí hiểm, vận toàn bộ công lực bản thân nháy mắt vượt qua mười trượng chụp lấy Tiêu Nguyệt Nhi đang không đề phòng.

"Oa a., tên vô lại nguoi..." Tiêu Nguyệt Nhi phản ứng thần tốc lách người dịch sang ngang, nhưng vẫn bị chụp vào lưng áo. Dương Chân thì lại đang lúc tràn qua nhưng đã hết lực, hai người tức thì mất thế ngã bổ nhào thành một khối trên mặt tuyết, lăn đi mười mấy vòng lền, tới khi hai người va vào một gốc cổ tùng thì mới dừng lại được.

Dương Chân ôm lấy một khối hương thơm, trong đầu hân mơ mơ hồ hồ, một tiếng la "Ồi chao" làm hân giật mình bừng tỉnh, vừa mới ngẩng đầu thì đã chạm ngay phải một cặp mắt thẹn thùng.

"Thả ta ra!" Tiêu Nguyệt Nhi vừa thẹn vừa giận, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn không có cách nào dùng lực, đành mặc kệ gã thiếu niên đè lên người, hai tay yếu ớt đẩy ra, khó chịu vô cùng.

Dương Chân vùng người đứng dậy đưa tay đỡ lấy Tiêu Nguyệt Nhi, nhưng nàng ta vừa được thả ra lập tức hồi phục sức lực, Tiêu Nguyệt Nhi trở mình một cái đứng dậy phui phui bụi tuyết bám trên người, sửa sang lại y phục rồi cảm phần nhìn Dương Chân đang lóng nga lóng ngóng cả nửa ngày, giờ giờ pho tượng gỗ trong tay nghiêng răng thốt: "Tiểu tử thôi, ta không thêm trả nguoi nữa, hừ."

"Sư tỷ..." Dương Chân cúi đầu tỏ vẻ quẫn bách vô cùng.

Tiêu Nguyệt Nhi dặm chân bình bịch rồi như một luồng gió vọt lên trên núi, bóng người nhanh chóng chẳng còn thấy đâu nữa.

Trong lúc Dương Chân không biết làm sao cho phải thì một tràng cười hào sảng vọng tới. Tiêu Vân Vong toàn thân mặc nho phục không biết từ bao giờ đã đứng khoanh tay trước gốc cổ tùng, sau lưng là ráng mây rực rỡ như cùng với thiên địa hòa thành một khối, phảng phất như văn nhân nhã khách từ trong bức họa.

"Sư, sư phụ..."

"Tuổi trẻ thật thú vị, ha ha ha."

Dương Chân nhìn thấy ánh mắt của sư phụ nửa cười mà không phải cười, tưởng như toàn thân đều bị ông ta nhìn thấy hết vô cùng ngứa ngáy, chỉ cảm thấy hai tai nóng bừng cả lên.

"Không có gì đâu, năm xưa, sư phụ nguoi cũng phải đánh bại vô số đồng môn trên Côn Lôn mới chiếm được sư nương nguoi vào trong vòng tay, ha ha." Tiêu Vân Vong vẫy vẫy tay về phía Dương Chân, thông dong cất bước đi về phía mép núi, chỉ thấy ông ta nói tiếp: "Sư nương nguoi hỏi trẻ có thể nói là tuyệt thế mỹ nhân lạnh lùng như băng son, đối với đa số đám đệ tử Côn Lôn đều không thêm nói chuyện, nhưng chỉ có vì sư vừa ra tay là tan thành nước ngay..."

Dương Chân nào ngờ sư phụ lại kể cho hân nghe sự tích phong lưu thời xưa, chỉ đành đứng ngẩn ra ở đằng sau ông ta mà nghe.

"Ồ... suýt nữa quên mất, vì sư hôm nay chính thức truyền cho nguoi Côn Lôn đạo pháp. Trở lại việc chính, nguoi như hiện giờ là sơ nhập vào giai đoạn Cố Thể của cảnh giới Tích Cốc, tuy hòa hâu còn nông nhưng đạo tâm của nguoi tu luyện lại không chênh lệch với hai vị sư tỷ bao nhiêu. Càng may mắn hơn là ở bên ngoài nguoi lại được Nhất Kỳ tiên bối kiến tạo cho một căn bản đạo tâm vô thượng, như vậy cũng là phù hợp với điểm cốt yếu của chi phái đạo tông ta: lấy đạo làm gốc, lấy pháp làm công cụ, cùng tu luyện cả hai. Pháp lực có mạnh, đạo pháp có đẹp thì cũng không ngoài việc lấy đạo để vận dụng pháp môn. Nguoi cũng không cần phải bỏ gốc theo ngọn làm gì mà phí hoài tâm huyết của lão tiên bối." Hai người vừa đi vừa nói đã đi tới vách đá trên Ngọc Tiêu Phong. Tiêu Vân Vong khoanh tay đưa mắt nhìn về vân hải đằng xa.

"Dạ, sư phụ... tâm pháp của đệ tử hiện hay so với Thiên Chương hình như là không được phù hợp, bước tiếp theo phải làm sao để tu luyện?" Dương Chân đứng bên nghi hoặc hỏi.

"Tâm pháp hiện giờ của nguoi có thể coi như một mình một kiểu, xem ra rất có thiên cơ, vì sư cũng không nhận ra được toàn bộ, tóm lại chỉ có một chữ Ngộ mà thôi. Tiến độ của nguoi sau này là vô hạn, chẳng ai có thể ngăn cản được, tuyệt đối không được nản lòng, nguoi hiểu chưa?"

"Ngộ?"

"Đúng thế. Trong giới tu chân có ngàn vạn pháp môn, xem ra thì khác biệt nhưng thực sự cũng là trời đất quy về một mối. Từ thời thượng cổ, một số môn phái luyện khí xa xưa căn bản cũng chẳng cần nghiên cứu tâm pháp khẩu quyết, hoàn toàn là dựa vào sự lĩnh ngộ của đạo tâm mà thành các Pháp

khác nhau rồi tạo ra ngàn vạn môn phái như bây giờ. Khi đó có rất nhiều người vô cùng thần thông, đều không cần tới uy lực của pháp bảo, hoàn toàn chỉ dựa vào một hơi Tiên thiên nguyên khí thì triển ra huyền công biến hóa cùng với pháp lực di sơn đảo hải, hô mưa gọi gió. Cho tới hiện nay, trong các môn phái tu chân chính thống đạo môn thì pháp môn tàn lụi mà tiên kiếm pháp bảo lại đánh khắp thiên hạ. Côn Lôn phái ta cũng chẳng ngoại lệ, hiện tại chỉ còn sót lại bốn năm tông môn mà thôi, ài..." Tiêu Vân Vong thở dài than.

"Sư phụ, Côn Lôn Đạo tông so với Pháp tông, thậm chí Thánh tông có gì phân biệt?" Dương Chân đột nhiên nghĩ tới vấn đề mà mình hoài nghi bấy lâu nay. "Hai tông Đạo - Pháp của Côn Lôn đều là chi phái do khai sơn tổ sư Ngọc Đình Chân Nhân truyền lại, Đạo tông lấy đạo làm gốc, Pháp tông lấy thuật để ngộ đạo mỗi bên có đặc điểm riêng. Còn Thánh tông lại có lai lịch khác, người sau này tự tìm hiểu lấy. Bảo điển vô thượng của Côn Lôn ta là Nguyên Thủy Thiên Chương bác đại tinh thâm, người cố gắng lĩnh hội Thiên Chương, lần lượt tham tường các tầng cảnh giới tinh hoa, tự nhiên sẽ có thu hoạch. Con đường tu hành của người ắt sẽ rất gấp ghe, nhưng chẳng phải thách thức lớn cũng chính là cơ hội hay sao? Nếu theo con đường nhân tu của tiên nhân, cho dù có thể phi thăng thiên giới cũng không đủ tư cách xưng danh Tông sư khai sơn lập đạo. Người phải có cái tâm và chí khí như vậy mới được!"

Nói đoạn, Tiêu Vân Vong ngừng đầu thuận thế phát tay áo một cái, một đạo kinh lực vô hình lan tỏa ra xung quanh, cả không gian chợt như rung chuyển, biển mây vạn dặm bên ngoài đột nhiên bị quét sạch không, lộ ra vực sâu vô tận của tiên phủ, ánh mặt trời buổi sớm như ngàn vạn đạo kim quang chiếu xuống khiến cả hai như biến thành kim thân rực rỡ, khiến Dương Chân nhìn ngơ ngẩn tới si đại.

"Dạ, đệ tử hiểu rồi."

"Hôm nay vì sư sẽ dạy cho người Côn Lôn Điện Cơ Đạo Pháp, Ngũ Hành Quyết."

Trong đầu Dương Chân chấn động một cái, đột nhiên bừng tỉnh nói: "Sư phụ, đệ tử chợt nhớ ra một chuyện, Nhất Kỳ tiền bối muốn đệ tử chuyển cho Nhất Nguyên sư tổ một đạo Ngọc phù truyền thư."

Tiêu Vân Vong ngạc nhiên, đón lấy tấm ngọc phù từ tay Dương Chân, quan sát cẩn thận giây lát tức thì thần sắc đại biến. Vội vàng dặn dò Dương Chân mấy câu rồi đưa cho hắn một cái Truyền đạo pháp điệp, sau đó té khỏi kiếm quang rồi khỏi Ngọc Tiêu Phong.

Dương Chân nhìn lần kiếm quang nháy mắt đã biến mất nơi chân trời, trong lòng có chút chột dạ. Có đại sự phải sinh rồi ư?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Ngũ Hành Quyết

Dương Chân cầm tấm Ngọc điệp kim thư nặng trĩu trong tay, lật qua lật lại mấy lần cũng chỉ thấy có bốn chữ khắc nổi rất lớn: Đại Diễn Bảo Lục.

Hắn lúc ở Vạn Thanh Cốc chỉ học được phương pháp luyện khí điện cơ và tu luyện thể thuật, về pháp thuật cũng chỉ biết qua lý thuyết mà không biết phương pháp thực hành. Ngay cả khi học với Nhất Kỳ lão nhân thì cũng chỉ cả ngày thần du trong hư cảnh, trừ pháp môn ngự kiếm vẫn còn thô sơ thì hắn ta chẳng biết được gì khác. Hiện tại tay cầm pháp thư mà chẳng biết làm cách nào mở ra xem.

Sư phụ sư nương cũng đều không có ở đây, hắn chợt nảy ra một ý, trong đầu liền điểm qua một lượt xem nên tìm ai để hỏi.

Nghĩ tới Tiêu Thanh Nhi thì trái tim hắn bắt đầu nóng rực lên, nhưng lại nghĩ Tiêu Nguyệt Nhi thế nào cũng sẽ ở cạnh đó, ngơ ngẩn nhìn những rặng mây cuộn cuộn vàng rực nơi xa một lát, Dương Chân lại đổi ý, cuối cùng hắn quyết định đi tìm đại sư huynh.

Hắn chạy một mạch như lần khói tới Ngọc Tiêu Trì, chợt nhìn thấy trên giáo trường có hai đạo kiếm quang trắng toát đang tranh đấu kịch liệt, giống y như hai con linh xà đang quện đầu giữa chừng không, tiếng kiếm rít veo veo liên miên bất tuyệt, thi thoảng lại vang lên mấy tiếng quát nhỏ. Chính là hai tỷ muội Thanh Nhi và Nguyệt Nhi đang so tài. Hai nàng tay nắm kiếm quyết nhanh nhẹn uyển chuyển, y phục tung bay như hai chiếc lá vờn trong gió. Giữa làn kiếm khí tung hoành, dáng điệu đẹp đẽ vô cùng.

Dương Chân nhìn xung quanh, chẳng thấy Bá Văn Đình đâu, liền ngồi lên lan can trên cây cầu nhỏ quan sát hai nàng giao đấu.

Không biết từ khi nào, hai nàng đồng thời thu hồi kiếm quang, hai thanh tiên kiếm một trắng một xanh như bích ngọc tự quay trở về trước mặt mỗi người thủ thế.

"Tỷ à, cứ luyện mãi một chiêu Truy Phong Trục Nguyệt thì chán chết, đổi chiêu khác có được không?"

"Nguyệt Nhi, cha từng nói không thể hấp tấp, hỏa hầu không đủ thì vẽ hổ chẳng nên thân lại thành ra chó đó."

Tiêu Thanh Nhi thấy muội muội lại nổi tính trẻ con thì không khỏi cười khở, miệng không ngừng khuyên giải.

"Xem kiem, Bích Hải Triều Sinh!" Tiêu Nguyệt Nhi chau mày chẳng thềm nói nữa, vung tay bắt kiem quyết, tiên kiem rít lên một tiếng tức thì bạch quang bạo phát ra một tầng kiem quang, y như sóng nước từ từ tỏa ra, kinh khí cuộn cuộn lao tới Tiêu Thanh Nhi.

"Bướng bỉnh, giữ cho vững!" Tiêu Thanh Nhi phát pháp quyết, tiên kiem đột nhiên bay vọt lên không biến thành một thanh quang kiem khổng lồ, đang bay rất cao chợt giáng xuống, thế như ngăn sông tát nước đánh thẳng vào sóng kinh mạnh mẽ bên dưới, tiếng ầm ầm vang lên không ngớt, kinh quang xông lên tận trời.

Hai nàng nhanh chóng chìm khuất trong làn kiem quang, kinh khí từng đạo từng đạo không ngừng phóng ra, cuồng phong tại giáo trường rít lên veo veo tựa dao cắt, hàn khí như băng khiến Dương Chân đang quan sát tận đằng xa cũng cảm thấy ra thịt đau rát, mắt mũi mù mịt, vội vàng vận khí hộ thân mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Lại có một tiếng nổ lớn, kinh khí bùng ra, hai nàng đồng thời thu kiem dạt ra sau, lúc đó mới thu hồi chiêu thức.

"Hay!" Dương Chân không nhịn được vỗ tay nói.

Hai nàng đang chỉnh đốn lại y phục đồng loạt quay lại, hơi thở vẫn còn hỗn hển. Tiêu Nguyệt Nhi nóng nảy chợt nhìn thấy gã thiếu niên vừa khinh bạc mình, trong lòng tức thì nổi giận, trong đầu liền nghĩ cách làm sao thu thập tiểu tử này mới được. Nghĩ ngợi giây lát rồi mỉm cười ngọt ngào nói: "Tiểu sư đệ, nói xem ta với tỷ tỷ ai lợi hại hơn?"

"Nguyệt sư tỷ, tiểu sư đệ mắt kém, thực không nhận ra..." Dương Chân cũng biết hai tỷ muội bọn họ vốn bất phân thắng bại, Tiêu Nguyệt Nhi tự nhiên hỏi như vậy nhất định có ý đồ khó lường, ắt kiem chuyện gây sự không sai, bởi vậy hần liền ra vẻ hồ hồ đồ đồ trả lời.

Tiêu Thanh Nhi đang lấy khăn lau mồ hôi, chợt nhìn khuôn mặt bối rối của Dương Chân bất giác bật cười lạnh lạnh.

"Tỷ tỷ à, xem ra tiểu sư đệ mấy năm qua tiến bộ rất xa, không còn để tỷ muội chúng ta vào mắt nữa rồi." Tiêu Nguyệt Nhi nhìn Dương Chân đầy vẻ bất hảo, "Tiểu sư đệ, chỉ bằng để Nguyệt Nhi sư tỷ lĩnh giao một phen xem sao?"

"Nguyệt sư tỷ chê cười rồi, sư đệ như vậy sao có thể là đối thủ của tiên tử người được?" Dương Chân nghe nói cảm thấy như ngồi phải đồng lửa lập cập đứng dậy định rút lui, thầm nghĩ à nha đầu này nhất định là chưa quên chuyện lúc sớm nên tính dùng pháp lực chinh hấn một trận đây mà.

"Xem ra Dương sư đệ thật không coi sư tỷ ra gì phải không?" Tiêu Nguyệt Nhi sắc mặt lạnh băng nhưng từ cặp mắt trong suốt thấp thoáng nét cười xảo trá.

"Nguyệt Nhi sư tỷ, lúc sớm ta không phải cố ý..." Dương Chân trong lòng gấp gáp, vừa nói ra đã thấy hồng bét.

"Người còn nói..." Tiêu Nguyệt Nhi tức thì sắc mặt lộ vẻ hồ thẹn, kiem quang vừa thu đã bùng phát trở lại, hóa thành một lần sét bắn thẳng về hướng Dương Chân.

"A" Dương Chân trước mắt chợt sáng lòa, cuồng phong rít lên vù vù mãnh liệt quạt tới người hần, đồng thời hần cũng nghe thấy tiếng la hoảng của Tiêu Thanh Nhi. May mà hần còn nhạy bén liền lập tức lăn ra phía sau tụt xuống mép hồ, hai tay bám vào nền đá xanh nơi lan can cầu treo lác lư luôn ở đây như con thằn lằn mới khỏi bị rút thẳng xuống nước.

Tiêu Nguyệt Nhi vốn chỉ có ý hù dọa Dương Chân mà thôi, phi kiem vừa bắn ra được một đoạn là đã liệng vòng tuốt ra xa. Nàng ta thấy Dương Chân cũng đã tránh được liền triệu hồi phi kiem trở về.

Mãi một lúc sau Dương Chân mới dám thò cái bộ dạng nhún nhó lên để thăm dò, liền phát hiện hai nàng đều đang đứng bên trên nhìn xuống, ba người thành ra đối mặt với nhau.

Tiêu Nguyệt Nhi cười lạnh một tiếng, cúi lưng thò ra cánh tay nhỏ nhắn. Dương Chân thấy sắc mặt nàng ta có chút cổ quái thì do dự giây lát. Một luồng sức mạnh bỗng từ đâu xông tới, hần chợt cảm thấy thân hình nhẹ bẫng như đã bị một cánh tay vô hình khổng lồ xách lên trên, còn đang định nói cảm ơn thì luồng sức mạnh đó biến sạch đi đâu mất, trong lúc người rơi xuống còn kịp nhìn thấy một nụ cười xảo trá đầy vẻ đắc ý.

"Ừm!" Dương Chân y như một tảng đá lớn rơi thẳng xuống hồ nước lạnh làm nước bắn tung lên tới ba thước cao.

"Nguyệt Nhi, người..." Tiêu Thanh Nhi mặt lộ nét giận trừng mắt nhìn muội muội.

"Tỷ à, tiểu tử này như vậy là đáng kiếp." Tiêu Nguyệt Nhi phui tay đầy vẻ thỏa mãn, quay lại cười cười với tỷ tỷ.

"Úy, sao còn chưa nổi lên?" Tiêu Thanh Nhi chẳng thềm đôi co với muội muội, vội ngo xuống hồ nước mịt mù sương khói, chỉ thấy sóng gợn lăn tăn nhưng một lúc sau vẫn chẳng thấy động tĩnh gì hết.

"Chả cần phải xem, tiểu tử đó sống nơi bến sông từ nhỏ tới lớn, nếu nói không biết bơi thì có đánh chết ta cũng không tin." Tiêu Nguyệt Nhi trề môi. Nàng ta tuy nói như vậy nhưng thần sắc lại có mấy phần căng thẳng, cũng nhìn chăm chú xuống hồ nước.

Tiếng nói vừa dứt, đã có tiếng nước ì oạp, một cái đầu từ trong làn nước đột ngột nhô lên, hơi nước trên mặt bốc lên nghi ngút. Dương Chân vuốt mặt rồi vỗ vỗ vào đầu la lớn; "Hồ nước này sâu thật, e rằng cũng gần trăm trượng."

Hai nàng nghe nói giật mình, đồng loạt đưa mắt nhìn hấn.

Dương Chân lại trèo lên thềm đá. Có hai cánh tay như ngọc đưa ra, Tiêu Thanh Nhi thì mặt mày đầy vẻ quan tâm trong khi Tiêu Nguyệt Nhi thì đúng là đang cười trên nỗi đau của người ta. Hấn chẳng do dự gì cả nắm ngay lấy tay của Tiêu Thanh Nhi, nhẹ nhàng phóng vọt lên trên, toàn thân ướt như chuột lột.

Vừa lên tới mặt đất thì Dương Chân đã nghe thấy một tiếng hừ nhẹ, trong lòng khẽ run lên cẩn thận rút tay tránh xa Tiêu Nguyệt Nhi mấy bước. Hấn hiện giờ như gặp phải quỷ, chẳng dám lơ là cảnh giác đối với vị sư tỷ điều ngoa này.

"Người lặn xuống nước để làm gì đó?" Lúc này Tiêu Thanh Nhi đã tiến tới bên Dương Chân, đưa tay đặt lên mệnh môn để giúp hấn vận công sấy khô y phục, vừa cất giọng như trách móc.

"Ta lặn roi Ngọc điệp kim thư xuống nước." Một lát sau Dương Chân đã khôi phục tinh thần một cách thoải mái, trên người hơi nước bốc lên vẫn vít.

Tiêu Thanh Nhi đón lấy tấm ngọc điệp mà Dương Chân vừa rút từ trong người ra, nhìn một chút rồi cười thốt: "Cha bắt người một mình tự tham ngộ Đại Diễn Bảo Lục ư?"

Dương Chân nhỏ giọng xấu hổ nói: "Ta không biết làm cách nào để đọc tấm ngọc điệp này, sư phụ người có việc đã đi ra ngoài rồi."

Tiêu Thanh Nhi cười khúc khích, nhẹ nhàng nói: "Cha không có ở đây thì còn có sư tỷ mà."

Tiêu Nguyệt Nhi ở bên cạnh khẽ hừ một tiếng, cất giọng bức dọc nói: "Tỷ, đừng có thân cận với cái tên tiểu tử này, hấn có ý đồ xấu với tỷ đó."

Tiêu Thanh Nhi ngạc nhiên, Tiêu Nguyệt Nhi liền kéo nàng ta sang một bên thì thầm một hồi, hai nàng đột nhiên cười ầm cả lên rồi đuổi nhau chạy vòng vòng.

Trái tim Dương Chân tức thì đập liên hồi phập phà phập phù như muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Tiêu Nguyệt Nhi nhất định là đang nói lung tung về hấn, nếu là hai người bọn họ liên thủ đối phó hấn thì sau này ắt là đau khổ không ít.

Hấn tính bỏ trốn, nhưng cả Ngọc Tiêu Phong chu vi chỉ có mấy dặm như vậy, phóng mắt nhìn chẳng thấy có chỗ nào ẩn nấp được.

Tiêu Thanh Nhi lúc này đã thướt tha quay trở lại, khuôn mặt ngọc vẫn còn ửng hồng nhưng không tỏ ra có gì khác lạ, bàn tay khua khua pho tượng gỗ rất tinh xảo kia nói: "Tiểu sư đệ, cảm ơn nhé, sao người không tự mình tặng cho sư tỷ chứ?"

Tiêu Nguyệt Nhi chấp tay khinh khinh đi ngay phía sau tức thì sưng người thất vọng, nàng ta còn tưởng sẽ có trò hay để xem

"Đó là..." Dương Chân vừa định mở miệng lại thấy Tiêu Nguyệt Nhi đang tròn tròn mắt nhìn hấn, liền vội vàng nín luôn, trong lòng thầm nói, ta đánh không lại vị sư tỷ đã man như người, chà lẽ cả bỏ chạy cũng không nổi hay sao?

Tiêu Thanh Nhi thấy vậy liền quay lại lờ mắt nhìn muội muội một cái, rồi cầm chiếc ngọc điệp vầy vầy Dương Chân nói: "Tới đây, sư tỷ hôm nay sẽ truyền cho người công phu đạo pháp nhập môn."

Hai người kiếm một thềm đá cao ngồi xuống, sau đó cứ người nghe người giảng như vậy một hồi. Tiêu Nguyệt Nhi cảm thấy chẳng có gì thú vị nên cũng bỏ đi, lát sau thì ôm bạch hồ quay trở lại đùa giỡn một bên, liên tục gây huyên náo.

"Thiên địa vạn vật sinh hóa, sơ khai cũng chỉ là một khối, cái gọi là Thiên Đạo cũng phải bắt đầu từ cảnh giới đơn giản nhất. Phàm tất cả vật chất đều chia thành ngũ hành là Canh Kim, Ất Mộc, Quý Thủy, Li Hỏa, Mậu Thổ từ đó sinh sinh hóa hóa tạo ra thiên địa, cũng là căn bản của tất cả các phép thuật thần thông biến hóa. Từ đó có thể sinh ra Phong, Vũ, Lôi, Điện cho tới đủ hình dạng vạn vật trên đời."

"Nói như vậy là có thể hô phong hoán vũ?"

"Đâu chỉ thế, cha từng nói khi tới cảnh giới Thông Thiên thì ngay cả di sơn đảo hải cũng chẳng khó gì."

Dương Chân một mặt dùng thần niệm đọc lấy nội dung các pháp thuật ẩn chứa trong Ngọc điệp kim thư, một mặt ngồi nghe Tiêu Thanh Nhi giảng giải. Trước mắt hấn chợt mở ra một thế giới rực rỡ kỳ diệu vô cùng.

"Vậy ngự kiếm thuật có thể cho là pháp thuật thuộc loại nào?"

"Đó là pháp môn chuyên dùng để giao đấu, cha từng nói đó là đạo pháp hạ thừa, tuyệt không phải là con đường chân chính của thiên đạo mà chỉ là một sản phẩm của sự tranh cường hão thắng trong giới tu chân."

Dương Chân nghi hoặc không hiểu nói: "Đã như vậy sao sư tỷ người, thậm chí cả sư phụ đều chế luyện phi kiếm?"

Tiêu Thanh Nhi kiên nhẫn giải thích: ""Khí cũng chỉ là vật, tồn tại trong tâm của người ta; Đạo cũng chỉ là vật nhưng lại kỳ diệu khôn tả. Phàm việc nặng nhẹ đều là do người ta, đâu phải là ở về bề ngoài."

Dương Chân như bừng tỉnh thốt: "Phi kiếm có thể xuất cũng có thể nhập, nháy mắt đã vượt ngàn dặm, đương nhiên cũng có thể là phương pháp di

chuyển tuyệt vời."

Tiêu Thanh Nhi nở nụ cười ngọt ngào: "Sư đệ, hảo ngộ tính, trong lúc tu đạo còn nông, tu vi không đủ thì thi triển pháp thuật cũng chậm chạp. Nếu cùng tranh đấu với yêu ma chỉ sợ là sẽ không kịp phản ứng. Phi kiếm cứng rắn, sắc bén vô cùng lại nhanh như thiểm điện chính là vừa vặn bổ khuyết vào chỗ thiếu đó."

Tiêu Nguyệt Nhi ở một bên không chịu nổi tịch mịch, chen miệng nói: "Vậy thì cũng chưa hẳn, ngự kiếm thuật cũng phân chia cao thấp rõ ràng, như Cửu Diệu Phi Tiên Quyết mà cha sáng chế, có thể mượn sức mạnh của thiên địa cũng đủ để ngang dọc bốn phương, ngạo nghễ thiên địa."

Dương Chân lúc đó mới ngoảnh đầu ngo sang Tiêu Nguyệt Nhi đang ôm bạch hồ ngồi bên cạnh. Chỉ thấy cặp mắt mở lớn của con bạch hồ đang chớp chớp nhìn bọn họ, bộ tịch vừa ưỡ oải vừa lười biếng trông đáng yêu vô cùng, khiến hắn không tự chủ được giờ tay gãi gãi lên đầu nó mấy cái làm nó rên lên ư ư.

Tiêu Thanh Nhi khẽ cười nói: "Muội muội nói đúng lắm, đại đạo vạn thiên, tất cả đường nào cũng rộng lớn." Nói dứt lại chuyển đầu tiếp: "Bất quá, tiểu sư đệ, Đại Diễn Bảo lục này là đạo pháp tinh túy của Côn Lôn, bao gồm vạn tượng, cho dù là phù, chú, ấn quyết không có cái gì là không có. Nhưng thứ người phải học từ đầu là Ngũ hành pháp thuật nhập môn."

Tiêu Nguyệt Nhi giờ con bạch hồ vươn vai một cái, rồi ấn nó vào trong tay của Dương Chân, miệng nói: "Giữ tiểu bạch cho cẩn thận, bản sư tỷ biểu diễn cho người xem một chiêu Sóc Phong Quyết."

Dương Chân ôm lấy con bạch hồ mềm mại, bất giác lại ngửi thấy mùi hương của Tiêu Nguyệt Nhi còn lưu lại trên mình bạch hồ, trong lòng cảm thấy ấm áp thư thái. Hiện tại so với lúc còn học đạo nơi Vạn Thanh Cốc có thể nói là một trời một vực.

Tiêu Nguyệt Nhi đứng thẳng giữa giáo trường, ngón tay thon thả như ngọc bắt thành quyết tựa lan hoa, một tay giữ lại trong lòng còn tay kia phát ra khoảng không trước mặt.

Một làn gió tựa như hữu hình đột nhiên từ dưới chân nàng phát ra cuốn y phục tung bay rồi từ từ đẩy nàng lên cao mấy trượng. Tiếp đó là một trận cuồng phong cuốn cuộn quét tới kéo theo toàn bộ vân khí trên mặt giáo trường tạo thành một cái xoáy lớn y như du long, tiếng gió rít lên ào ào, mây trắng quện như bạch lãng xoay chuyển xung quanh thân hình của Tiêu Nguyệt Nhi, y hệt một cái vòi rồng nhỏ.

Một luồng kinh khí màu trắng không lồ nhọn hoắt hình thành cực nhanh. "Xoẹt xoẹt", tiếng gió rít mãnh liệt như tiếng xé vải liên miên bất tuyệt, Tiêu Nguyệt Nhi khẽ phát tay áo, pháp quyết lại biến đổi. Hàng chục đạo kinh khí sắc bén như loan đao rạch trời xé gió chém xuống. "Bùng bùng bùng!" Khi đao đánh xuống pháp trận trên giáo trường làm bật lóc lên những tia ngân quang loảng ngoảng, mặt đất rung chuyển như muốn nứt toác cả ra.

Tiêu Nguyệt Nhi từ từ hạ xuống như cánh hoa rơi là lướt, quay về phía hai người chỗ Dương Chân làm dáng một cái, bộ dạng e thẹn như một thiếu nữ, phảng phất có phong thái của một nữ nhân đã trưởng thành, đáng tiếc là trên môi vẫn nở ra cái nụ cười cao ngạo cổ hữu.

"Thật đẹp quá!" Dương Chân lớn tiếng hoan hô.

"Đẹp?" Tiêu Nguyệt Nhi tức thì như chịu một đả kích rất lớn, nhếch mép một cái nói giọng giận dữ: "Xem Dẫn Lôi Thuật của sư tỷ đây!"

Nói đoạn hoa tay kết ấn rồi lại đánh ra một đạo linh quyết, trên bầu trời đột nhiên hôn ám tưởng như muốn sập xuống vậy.

Giữa sắc trời âm đạm, đột nhiên đánh "OÀNH" một cái, một luồng sét như con rắn bạc không lồ giáng xuống, tiếng ầm ầm vang vọng khắp nơi, tại nền đá xanh bắn lên vô số những luồng điện quang như những con rắn bạc nhỏ loảng ngoảng xẹt khắp giáo trường.

Tiêu Nguyệt Nhi từ giữa đám điện quang bước ra ngoài, vẻ mặt tươi cười như hoa, thông dong tự tại, bộ dạng như muốn nói thế đã đẹp hay chưa?

Dương Chân đưa tay bịt lấy lỗ tai vẫn còn kêu ong ong, hồi lâu sau mới trở lại bình thường, hắn giờ một ngón tay cái về phía Tiêu Nguyệt Nhi đang dương dương đắc ý.

Tiêu Thanh Nhi thấy vẻ tiểu nhân đắc chí của muội muội không nhịn được cười nói: "Chân sư đệ, hãy xem cái đuôi của Nguyệt Nhi sư tỷ người cũng vĩnh ngược lên rồi kia."

Dương Chân nghe thấy vậy liền gật đầu liên tiếp, làm bộ trình trọng nói: "Thanh sư tỷ, đuôi của Nguyệt sư tỷ có vĩnh hay không thì còn chưa biết, nhưng đuôi của tiểu bạch thì quả đã dựng ngược lên rồi."

Tiêu Thanh Nhi quay lại nhìn, con bạch hồ nằm trong lòng Dương Chân đang run lấy bầy, hai cái đuôi nhỏ của nó quả thực đều dựng đứng cả lên, tức thì cảm thấy hài không chịu nổi liền ôm bụng cười sảng sặc.

Tiêu Nguyệt Nhi sắc mặt sa sầm, nhìn trừng trừng hai người như hai kẻ ác nhân, khinh khinh đoạt lấy bạch hồ, cẩn thận an ủi rồi nói với nó: "Tiểu bạch ngoan, tỷ tỷ làm người sợ, là tỷ tỷ không tốt, để sau này tỷ tỷ sai thiên lôi đánh vào gãi họ Dương ngốc nghếch kia bù lại cho người nhé."

Dương Chân bật cười hắc hắc nói: "Thanh sư tỷ, Dẫn Lôi Thuật này uy lực to lớn thế, tốc độ nhanh như thế thì làm sao chống lại được?"

Tiêu Thanh Nhi trầm ngâm giây lát rồi đáp: "Thiên lôi thuật là dẫn sấm sét từ cửu thiên, chính là diệu pháp vô thượng của đạo gia dùng để hàng yêu phục ma, uy lực vô địch. Chỉ là tu vi càng thấp thì khởi quyết càng chậm, hoàn toàn có thể dựa vào thân pháp hoặc độn pháp để né tránh, còn nếu không tránh được thì vẫn có thể dùng pháp bảo cương ngạnh mà đỡ, chứ lấy nhục thân ra mà chống lại thì không phải là hành động của trí giả. Phạm là những

loại yêu quái dị loài tu hành thì rất sợ thiên lôi, vậy nên pháp thuật này chính là tối đại khắc tinh của bọn chúng. Có điều Ngũ Lôi Chính Pháp ắt làm tổn thương tới thiên khí, không thể sử dụng bừa bãi, bằng không ắt phải bị trời trừng phạt." Nói đoạn liền quay lại nhìn vào con bạch hồ trong lòng muội muội vẫn còn kinh hoàng chưa nguôi.

Tiêu Nguyệt Nhi thả con bạch hồ ra bên cạnh khinh khinh nói: "Vừa rồi sư tỷ ta đây bắt quá mới chỉ sử dụng tiểu pháp Dẫn Lôi Thuật, nếu là những Thiên uy đạo pháp tương tự như Liên Châu Lôi, thậm chí là Lôi Đình Thiên Lý thì cho dù người có chạy nhanh cách mấy cũng có thể đánh người tan thành tro bụi, hừ."

Dương Chân không thêm lý tới nàng ta, nâng chiếc Ngọc điệp kim thư nên quan sát một hồi, khẽ thâm nhập vào kinh văn ẩn chứa bên trong rồi đột ngột hỏi: "Thế Chương Tâm Lôi thì thế nào?"

Tiêu Thanh Nhi nghĩ một lát rồi đáp: "Lôi pháp cũng chia ra ngũ hành, thường thấy nhất là Chương Tâm Lôi hoặc là Li Hóa Lôi, tức là sử dụng sức mạnh của đan hỏa nội gia phát động thuần dương lôi hỏa, vô cùng cương dương bạo liệt. Chỉ là quá cương thì dễ gãy, tránh né cũng không khó, có điều nếu xuất kỳ bất ý đánh ra thì cũng có uy lực nhất định."

Dương Chân cảm thấy rất hứng thú nói: "Phải tu hành nội đan, ồ, như vậy thì phải tới cảnh giới Kim Đan mới được ư?"

Tiêu Thanh Nhi lắc đầu đáp: "Cũng không hẳn, chỉ là khi bước vào thời kỳ Kim Đan thì sẽ có thể thu phát tự nhiên, uy lực càng lớn. Còn nếu như tu vi không đủ, thì vẫn có thể mượn sức mạnh của phù chú để phát động, trong đó thì Thái Ất Thần Lôi của Trung Nam Thái Nhất Môn là nổi tiếng nhất. Mượn sức Li Hỏa của ngũ hành thêm vào sức mạnh của Thái Bạch Kim Tinh trong thiên địa, dựa vào sự tương sinh tương khắc của ngũ hành luyện chế thành phù, sau đó thì tu vi có thấp cũng phát động được, thậm chí có thể dẫn ra Thiên Lôi Cương Sát, Thiên Phong Lôi Hỏa sức mạnh nát đá tan vàng, khai sơn phá địa trong vô hình."

Dương Chân le lưỡi, rồi lại nghiền cứu ngọc điệp thêm một hồi, bất giác nhăn mặt nói: "Ta phải bắt đầu tu luyện từ đâu đây?"

"Cái đó phải tùy theo từng người mới được, con người ta cũng có ngũ hành, đại đa số là bẩm sinh mỗi người đều mang thuộc tính riêng, ít nhất cũng có một Thuần đức chi thân để tu luyện đạo pháp, tự nhiên là mỗi người cũng mỗi khác."

"Ta hiểu rồi, Nhạc Thiên sư huynh từng nói huynh ấy là Hỏa đức chi thân, chuyên tu Li Hỏa chân khí, luyện lấy Tam muội chân pháp..."

Tiêu Nguyệt Nhi vừa nghe thấy cái tên Nhạc Thiên, tức thì y như con mèo xù lông, hung hãn tóm lấy Dương Chân truy vấn: "Người biết cái gã Nhạc Thiên đó?"

Dương Chân ù ù cạc cạc gạt đầu.

Tiêu Nguyệt Nhi sùng sộ nói: "Về sau người không được lai vãng với hắn nữa, tiểu tử đó rất là đáng ghét."

Dương Chân tức thì chả hiểu ra làm sao, lúc này Tiêu Thanh Nhi mới giải thích cho hắn: "Nhạc Thiên sư huynh ngày trước có làm hồng nguyên một lò Thiên Kim Đan của Tử Càn sư bá, trong đó có cả một phần đan dược của Ngọc Tiêu Phong, do vậy cũng khó trách Nguyệt Nhi hận hắn như vậy."

"Thì ra là vậy..." Dương Chân ở cùng với Nhạc Thiên suốt ba năm nhưng chưa từng biết lý do mà gã ta phải chịu phạt, bây giờ mới bừng tỉnh hiểu ra tất cả, liền cất tiếng bênh vực cho Nhạc Thiên: "Nhạc sư huynh bị cấm công tại Vạn Thanh Cốc ba năm ròng, đã phải chịu đủ mọi khổ sở, Nguyệt sư tỷ có phải cũng quá giận rồi không?"

Tiêu Nguyệt Nhi dùng giọng mũi hừ một tiếng, ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Tiêu Thanh Nhi kéo kéo Dương Chân, y nói không cần lý tới muội muội rồi nói tiếp: "Bá sư huynh từng nói ngũ hành của người rất cân bằng, do vậy có thể tùy ý tu luyện môn pháp thuật nào cũng được."

Dương Chân nói về kỳ quái: "Không thể tu hết sao?"

Tiêu Thanh Nhi cười đáp: "Đừng có tham lam, sức người có hạn, đại đạo thì lại vô cùng vô tận, huống hồ cha đã từng nói cho dù là môn đạo pháp nào chỉ cần tu luyện tới cùng đều có đại dụng."

Dương Chân như có sở ngộ liền gật đầu đồng ý với Tiêu Thanh Nhi rồi tìm khoảng sân trống ngồi xếp bằng tọa thiền. Mấy năm qua khổ tâm kiệt lực tu hành luyện thần đã khiến cho thần khí của hắn hoàn toàn khác với thông thường, không cần phải trải qua giai đoạn vong ngã siêu thoát khỏi nhục thể mà vẫn có thể đạt tới cảnh giới thâm sâu của nhập định luyện thần.

Vừa mới ngưng thần là đã nhanh chóng chìm vào tâm hải, chiếu rọi bên trong khí phủ, dần dần hình thành linh thần cùng với bách khiếu nguyên lô bên ngoài từ phủ không ngừng tuần hoàn nguyên lực, từng đạo từng đạo chân nguyên giống như con linh xà tạo thành một vòng chu thiên tuần hoàn vô cùng kỳ ảo hết sức trọn vẹn, không cần phải phí nhiều công sức.

Hắn trước tiên chọn lấy Ất Mộc quyết. Suy cho cùng thì hắn cũng đã trải qua cả năm luyện kiếm tại Vạn Thú Cốc, mà kiếm linh của thanh mộc kiếm vạn niên kia dĩ nhiên là thuộc tính Mộc, thành ra đối với hắn thì Mộc nguyên khí là thành thực nhất.

Nhớ lại pháp quyết trong Kim thư, niệm lực chiếu theo đó vận khởi linh lực, bàn tay bất giác tạo thành một cái thủ ấn, mười ngón tay đảo chuyển không ngừng biến hóa, thiên địa nguyên khí bên ngoài từ từ cũng có cảm ứng, Mộc linh lực từng chút từng chút hội tụ lại.

Tỷ muội Tiêu Thanh Nhi đứng bên cạnh quan sát kinh ngạc tới không ngấm nổi miệng. Chỉ thấy toàn thân Dương Chân lấp lóe sắc xanh rồi trầm xuống như màu lưu huỳnh, tuy hội tụ rất chậm nhưng chính xác là Tiên thiên một linh khí.

Cũng khó trách, hai nàng bọn họ ngày trước bắt đầu tu luyện Ngũ Hành Quyết, khai thông thiên địa cũng phải hơn nửa tháng mới thoảng thấy có chút thành tựu, không ngờ cái gã tiểu sư đệ bị đánh giá là thiên tư ngờ nghệch của bọn họ lại có năng lực như vậy. Bất quá nguyên nhân bên trong lại khác với sự kinh ngạc của bọn họ. Là do Dương Chân ngay khi bắt đầu thì đã không bị gò bó ràng buộc gì cả, chỉ việc dùng phương pháp niệm chú theo kiểu ngoại đạo, trực tiếp lấy ý, thần mà thi triển pháp thuật lần lượt từ trong ra ngoài.

Ngũ Hành Quyết là đạo pháp căn bản của Côn Luân đệ tử, cũng giống như việc tĩnh tọa luyện khí hàng ngày vậy, phải tu luyện liên tục năm này qua năm khác mới có thể tiếp cận ngũ hành tinh khí trong thiên địa, sau này vô luận là tu luyện loại đạo pháp nào cũng đều có hiệu dụng vượt bậc.

Trải qua nửa thời thần, toàn thân Dương Chân đã phủ đầy một màn lục quang trong trẻo, trông giống như một quãng mây mờ, tới mức này thì Át Mộc quyết có thể coi như sơ thành. Hiện tại chỉ nghe thấy hân quát lên một chữ âm, toàn bộ Át Mộc linh khí tùy theo thủ quyết mà biến hóa thành một quãng sáng màu lục giống như một khối gỗ phóng vọt lên trời, bay cao hàng chục trượng rồi mới tán mác vào trong mây.

Hành công xong, Dương Chân liền bung người một cái đứng thẳng lên, chợt nhìn thấy hai khuôn mặt xinh đẹp như hoa đang kinh ngạc ngó hân chăm chặp.

"Nhị vị sư tỷ, sư đệ ngốc nghếch lắm phải không?"

Cặp mắt của Tiêu Nguyệt Nhi đảo một cái, vòng tay ôm lấy tiểu bạch cổ làm ra vẻ lão thành dạy dỗ: "Hóa hầu còn kém lắm, chỉ có thể sử dụng tiểu pháp thuật mà thôi, xem sư tỷ đây." Nói đoạn Tiêu Nguyệt Nhi xắn tay áo bắt quyết, tới lúc mờ tay ra thì đã ngưng tụ một khối quang cầu sắc xanh to cỡ chiếc bát, tựa như đã hóa thành một vật thật, không ngừng xoay chuyển trong lòng bàn tay.

Chỉ thấy nàng ta lật tay một cái, khối cầu lập tức biến mất như gió thoảng, chẳng thấy dấu vết gì nữa, có thể gọi là lai vô ảnh, khứ vô tung.

Dương Chân vừa thấy đã biết mình quả thực còn rất kém cỏi, so với cảnh giới này còn cách rất xa, nhưng hân cũng không nản lòng, miệng liền nở nụ cười khen ngợi Tiêu Nguyệt Nhi mấy câu. Ngược lại thì Tiêu Thanh Nhi lại cố vũ tiểu sư đệ một hồi khiến Dương Chân vô cùng cảm kích.

Tiếp đó, Dương Chân cứ như vậy mà tu luyện thêm Canh Kim, Quỷ Thủy pháp quyết, đều chỉ một lần là thành, khiến cho hai nàng càng thêm kinh hãi. Hân tự biết tu luyện đạo pháp tuyệt đối không thể một sớm một chiều, căn bản là phải ròng rã trong nhiều năm mới có thể thành công, nhưng vô luận thế nào thì cũng còn lâu mới so được với hai tỷ muội Tiêu Thanh Nhi vốn được bồi bổ nguyên khí đạo cơ bằng vô số linh dược từ lúc nhỏ. Riêng việc đuổi theo bọn họ cũng đã là một quãng đường rất dài rồi.

Trước mắt hân cần nhất là phải tu luyện được ngự kiếm thuật thượng thừa, sau đó ắt có thể phi thiên ngao du thì mới thỏa được mơ ước bấy lâu. Hân từ trong Càn Khôn Ấn triệu hồi ra Vạn Niên Thanh Mộc Kiếm, tức thì đã hấp dẫn ngay sự chú ý của hai tỷ muội Tiêu Thanh Nhi. Hai nàng liền chuyển tay nhau quan sát.

"Sư đệ, tiên kiếm này của ngươi là ở đâu ra?" Tiêu Thanh Nhi đọc rộng hiểu nhiều, tất nhiên là đã nhận ra lai lịch của thanh kiếm.

"Là do Nhất Kỳ tiền bối cho ta, còn lại nguồn gốc thì không biết." Trong lòng Dương Chân thầm sung sướng bởi ngày trước khi hân nhận ra thanh kiếm này được làm bằng gỗ thì cũng không thích lắm, trước mắt lại thấy thần sắc của hai tỷ muội như vậy, nhất thời càng chẳng hiểu ra làm sao, nhưng vẫn thấy có chút tự hào.

"Đây có thể là được làm từ Thanh Tiên Linh Mộc ngàn năm, không, phải vạn năm trở ra, thật là vật chỉ có thể may mắn mà gặp chứ không thể cầu." Tiêu Thanh Nhi nói giọng đầy lưu luyến.

"Vậy thì có gì tốt?" Dương Chân hiếu kỳ hỏi.

"Thật là thánh nhân đãi kẻ khù khờ. Ngăn dặm về phía tây của Côn Luân Sơn, trên Dương Kỳ Sơn tận ngoài mạn hoang có mấy gốc kỳ thụ gọi là Hoàng Kim Mộc, Thần Thiết Mộc, Thanh Tiên Mộc được xưng tụng là Tam bảo thụ. Đệ tử của Côn Luân vốn rất nhiều mà Kiếm Trì Tông thì tài nguyên có hạn, bởi vậy quá nửa là đi hái linh mộc từ ba cây bảo thụ này về luyện chế thành phi kiếm. Chỉ là bình thường thì có được một nhánh linh mộc ngàn năm đã là rất khó khăn rồi, còn nhánh Vạn niên linh mộc của ngươi đây lại càng hiếm cực kỳ. Nhất Kỳ lão đầu đó quả thực quá rộng rãi." Tiêu Nguyệt Nhi nói đầy vẻ bất bình.

"Phải đó, Từ Thương Kiếm của cha cũng là luyện chế từ Thần Thiết Mộc vạn năm, phẩm chất so với thanh kiếm của ngươi e rằng cũng chỉ tương đương là cùng, tất nhiên là hóa hầu thì không sao so được rồi." Tiêu Thanh Nhi mỉm cười trả lại kiếm cho Dương Chân.

"Sư phụ cũng dùng mộc kiếm? Ta hồi trước còn cảm thấy nó rất đáng chán." Dương Chân tức thì không dấu được vẻ sung sướng, lại nói tiếp: "Hai vị sư tỷ, phi kiếm của các người là làm từ thứ gì thế?"

Hai nàng nhìn nhau mỉm cười, rồi đồng loạt tế khởi linh kiếm đã luyện thành thực trong tử phủ. Hai thanh đoản kiếm trong suốt như ngọc xoay chuyển giữa chừng không, hân linh khí tức thì từ từ lan tỏa ra tới mấy trượng xung quanh. Dương Chân không khỏi khẽ run người vì lạnh.

"Của tỷ tỷ gọi là Huyền Ngọc Kiếm, của Nguyệt sư tỷ ta đây gọi là Linh Tê Kiếm." Tiêu Nguyệt Nhi đắc ý nói tiếp: "Đây là do mẹ luyện cho chúng ta từ Vạn Niên Hàn Ngọc tìm được tại Băng nguyên ngoài vạn dặm ở phía bắc, linh khí dĩ nhiên cực mạnh, nếu không phải mẹ sợ bọn ta tu vi không đủ nên đã phong ấn đi bảy phần hân khí, thì uy lực còn lớn hơn thế này nhiều."

"Tiền kiếm của ta còn chưa có tên, phải gọi là cái gì mới được đây?" Dương Chân nhìn mộc kiếm say sưa thốt.

"Như cha thì lấy luôn đạo hiệu của ông mà đặt tên cho kiếm, còn ngươi thì vẫn chưa chính thức quy tông nhập đạo... Thanh tiên mộc, trừ tà diệt ma, vậy gọi là... Thiên Tru Kiếm, thế nào?" Tiêu Thanh Nhi thu hồi Huyền Ngọc Tiên Kiếm, cất giọng đề nghị.

"Thiên Tru Kiếm?" ánh mắt Dương Chân vụt sáng, lăm lăm tới lui mấy lượt cảm thấy rất hay, đột nhiên hần phát giác thanh kiếm trong tay rung lên nhẹ, dường như có một luồng linh lực mãnh mai truyền vào trong cơ thể, kéo theo một cảm giác bi thương nhạt nhòa.

Ngươi cũng đồng ý ư? Dương Chân nhìn xuống thân kiếm, thần niệm liền thâm nhập vào trong, nháy mắt đã gặp được kiếm linh, chợt cảm thấy như người và kiếm hòa thành một thể, sung mãn chưa từng có, linh thai sau một lát hoảng hốt đã chuyển thành thần. Hần nâng kiếm lên ngang ngực nói: "Vậy gọi ngươi là Thiên Tru Kiếm đi."

"Thiên Tru cái gì, ta thấy nên gọi là Thiên Tà kiếm mới phải đó." Tiêu Nguyệt Nhi cũng theo đó thu hồi Linh Tê Tiên Kiếm, lăm bằm nói.

"Không được nói nhăng." Tiêu Thanh Nhi mỉm cười liếc nhìn tiểu muội. Tiêu Nguyệt Nhi cũng chẳng chịu kém, hai nàng lại huyên náo một hồi.

Dương Chân không lý gì tới bọn họ, niệm động pháp quyết, Thiên Tru Kiếm thanh quang rực rỡ từ từ bay lên, xuyên qua vân khí trên mặt Ngọc Tiêu Trì lượn hai vòng rồi bay ngược trở lại. Lúc đó đầu ẩn giữa mi tâm hần mới chiếu ra một đạo linh quang, thuận thế thu hồi phi kiếm trở về, trông như cả người lẫn kiếm đều xâm nhập vào trong từ phủ.

"Sur đệ, cái pháp bảo trên trán ngươi có thể cất giữ bọn tiểu bạch, thế có thể giữ người trong đó không?" Tiêu Nguyệt Nhi nhìn thấy cảnh tượng lạ lùng đó đột nhiên ngừng huyên náo với tỷ tỷ, cất giọng hỏi một cách kỳ quái.

"Như vậy đâu thể được, nếu thế chẳng phải người nào đấu với hần ắt chưa đánh đã tự thua còn gì?" Tiêu Thanh Nhi nói vẻ không tin.

Dương Chân đang định phản bác, chợt lại nghĩ tự bản thân mình chui vào trong đó, về sau liệu có ra được không? Nghĩ đoạn liền niệm động mật chú, quả nhiên ánh bạc lóe lên, thân hình hần trước mắt hai nàng đột ngột biến mất tăm tích, chỉ còn lưu lại một quảng sáng hình bảo ấn màu bạc lơ lửng giữa chừng không.

Một lát sau Dương Chân lại đột ngột hiện ra, hai nàng tức thì há hốc cả miệng, không chừng nhét cả cái trứng gà vào cũng lọt.

"Oa, so với Ấn Thân Thuật với Thuận Di Thuật gì đó còn thần kỳ hơn nhiều." Tiêu Nguyệt Nhi bật lên tiếng la kinh ngạc trước nhất, dứt lời liền đưa tay nắn nắn Dương Chân trước mặt như sợ đó là ảo ảnh, chợt nắm lấy tay hần lắc lắc nói: "Sur đệ tốt, đưa sur tỷ vào trong thử xem được không?"

Dương Chân nhìn hai nàng mỉm cười lùi lại mấy bước, trên trán lại chiếu ra hai đạo linh quang trắng bạc, thân hình hai nàng thoáng động rồi biến mất chẳng thấy đâu nữa. Một lúc lâu sau, Dương Chân lại đưa bọn họ trở ra như cũ.

Hai nàng giống như vừa mới chợt tỉnh, thần trí vẫn còn có chút mơ hồ thì đã nhìn thấy khuôn mặt tươi cười đắc ý của Dương Chân.

"Đáng ghét, như vậy thì chưa đánh với ngươi thì đã thua mất rồi." Tiêu Nguyệt Nhi tức tối nói.

"Chưa chắc." Thần tình của Tiêu Thanh Nhi chợt thay đổi, toàn thân bao bọc bởi một tầng ánh sáng mờ mịt, nghiêm trang thốt: "Chân sư đệ, ngươi làm lại coi."

Dương Chân gật đầu, một lần nữa vận chuyển mật chú chữ "Phong" của Càn Khôn Ấn, giữa trán hần lại chiếu ra một đạo linh quang lấp lánh, pháp lực trong cơ thể của hần bật mạng thoát ra nơi trán một cách vô cùng mãnh liệt, tưởng như muốn rút cạn tinh lực của hần vậy.

Tiêu Thanh Nhi quần áo tóc tai đều tung bay phất phật, hai tay bắt chặt thành quyết ấn, kinh khí xung quanh tỏa ra ào ạt, Tiêu Nguyệt Nhi cũng bị đẩy dạt ra xa.

Dương Chân muốn ngừng cũng không được đành cố gắng vận động chân nguyên, nơi ấn đường đột nhiên đau nhói, luồng bạch quang trước mắt chợt như méo mó, quang ảnh thay đổi muôn hình vạn trạng.

Thân hình Tiêu Thanh Nhi thoáng trở nên mơ hồ, giằng co thêm một lát rồi rốt cục cũng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Tâm Chúc

Hai người đối mắt nhìn nhau sững sờ trên sân, hồi lâu sau Tiêu Nguyệt Nhi mới giật mình nói gấp: "Sao rồi, mau thả tỷ tỷ ta ra, mau lên."

Dương Chân không lý gì tới sự thúc dục của Tiêu Nguyệt Nhi, cứ đứng yên điều tức một hồi rồi mới tiếp tục niệm chú.

Khi thấy bóng hình thướt tha của Tiêu Thanh Nhi hiện ra trước mặt, hai người bọn họ mới thở phào ra một hơi.

Hiện tại Dương Chân đã minh bạch, Càn Khôn Ấn cũng không phải là vạn năng, một khi đối phương chống cự lại ắt sẽ khó mà được như ý, công lực bản thân cũng theo đó tiêu hao mãnh liệt để biến thành sức mạnh giao đấu, cưỡng ép lại sự chống cự của đối phương.

"Sư đệ, pháp bảo này của ngươi quả thực rất thần kỳ, nhưng không thể dùng loạn xạ được, đối với những cao nhân có tu vi vượt xa ngươi, chỉ sợ sẽ bị phản tác dụng." Tiêu Thanh Nhi hít vào một hơi dài, trịnh trọng nói.

"Hắn đó, nếu lúc bỏ chạy mà sử dụng pháp bảo này thì thật là tốt cực kỳ." giọng nói của Tiêu Nguyệt Nhi vẫn tỏ ra vô cùng đồ ỏi.

"Quả thực đây đúng là pháp bảo độn tích vô thượng, chỉ là khi hấn độn hình thì pháp bảo vẫn còn ở đó, nếu là người có tu vi cao thâm có thể khám phá ra sự ảo diệu bên trong, lấy mất pháp bảo của hắn thì chẳng phải tự mình rơi vào tuyệt cảnh hay sao?" Tiêu Thanh Nhi ngưng trọng thốt.

"Không thể lấy được." Một giọng nói vô cùng quen thuộc với mọi người chợt truyền tới.

"Cha, người đi đâu để cả ngày qua con với tỷ tỷ phải thay người dạy cho tiểu sư đệ." Tiêu Nguyệt Nhi nhanh chóng tiến về phía Tiêu Vân Vong đang từ trên bậc thang bước xuống giáo trường.

"Được rồi, được rồi, coi như ngươi cũng ngoan được một lúc." Tiêu Vân Vong khẽ vuốt tóc của ái nữ, mặc kệ cho nàng ta nũng nịu.

"Sư phụ, người trở về rồi." Dương Chân vội tiến lên trước hành lễ.

"Sư đệ tiến bộ còn nhanh hơn nhiều so với dự liệu, tu luyện Ngũ Hành Quyết mấy canh giờ thì đã có thành tựu." Tiêu Thanh Nhi cũng tiến lên trước, không quên biểu dương công trạng của Dương Chân.

Tiêu Vân Vong khẽ đẩy Tiêu Nguyệt Nhi ra, đưa mắt quan sát Dương Chân một hồi, lâu lâu sau mới nói: "Càn Khôn Ấn của ngươi là thượng cổ kỳ bảo, bất quá ngươi nhất định không được quá ý lại, bằng không đối với việc tu hành của ngươi sẽ cực kỳ bất lợi."

Mọi người vô cùng ngạc nhiên. Dương Chân ngẫm nghĩ một lúc rồi như bừng tỉnh, hoàn toàn minh bạch thâm ý của sư phụ, liền liên tiếp gật đầu.

Tiêu Vân Vong khẽ gật đầu hài lòng, ý như thầm khen con trẻ dễ dạy.

Hai tỷ muội Tiêu Thanh Nhi đều là người có ngộ tính phi phàm, cũng nhanh chóng ngộ ra dụng ý của Tiêu Vân Vong. Việc tu đạo kỳ nhất là sự ý lại, đồng thời sẽ rất dễ sinh ra tâm chướng và mất đi cơ hội rèn luyện.

"Chân nhi, ngươi sau này nếu gặp lại Nhất Kỳ tiên bối thì phải gọi ông ta là Sư bá tổ." Tiêu Vân Vong nhắc nhở.

"Sư bá tổ?" Ba người đồng thanh kinh hãi.

Sự kinh hãi của ba người tuyệt không phải là không có nguyên nhân, cả Côn Lôn Tiên Phủ trừ một vài vị trưởng lão thì chỉ có Côn Lôn chương môn Nhất Nguyên Chân Nhân là cao nhất, có ai ngờ được tự xưng lại sinh ra một vị sư bá tổ như vậy?

"Nhất Kỳ sư bá là sư huynh của Nhất Nguyên, sư tổ của các ngươi, vì sư cũng là hôm nay lúc gặp mặt sư tôn trên Thái Hạo Phong mới biết được nguyên ủy bên trong..." Tiêu Vân Vong đang nói chợt ngừng lại.

Dương Chân nhớ lại một năm trước khi rời khỏi Vạn Thanh Cốc, Từ Thừa lão đạo đó quả thực có gọi Nhất Kỳ lão đầu là sư bá. Lúc đó trong đầu hắn rất hỗn loạn, căn bản là cũng chẳng nghĩ ngợi được nhiều, té ra lão đầu trông rất tầm thường ấy lại có bối phận cao như vậy, trong lòng dĩ nhiên rất kinh hãi, lại cảm thấy kỳ quái không biết vì sao ông ta lại sống một mình trong sơn cốc?

"Oa, sư đệ, ngươi thật là đã bỏ lỡ cơ hội được ngồi ngang hàng với cha rồi." Tiêu Nguyệt Nhi tinh linh cổ quái đương nhiên ý nghĩ cũng rất đặc biệt.

Dương Chân sững người, rồi chợt bừng tỉnh, đúng như vậy, nếu lúc đó hắn bái làm đệ tử của Nhất Kỳ lão nhân thì sư phụ còn là sư đệ của hắn, nghĩ tới điểm đó bất giác cảm thấy rất lúng túng, len lén nhìn về phía sư phụ.

"Nhân duyên định số, có miễn cưỡng cũng chẳng được..." Tiêu Vân Vong vẫn bình thản y như trước, "Sắp tới Côn Lôn Tiên Phủ e rằng không được an bình, các ngươi phải cố gắng tu luyện, đặc biệt là Nguyệt Nhi nhất định không được chạy loạn khắp nơi."

Tiêu Nguyệt Nhi ôm bạch hồ đứng sau lưng tỷ tỷ, thò đầu ra le lưỡi làm mặt quỷ với Tiêu Vân Vong, nói về giận dữ: "Lãnh sư huynh bề quan, mẹ cũng phải hộ pháp cho huynh ấy, đại sư huynh thì cũng đang phiên tuần sơn, Ngọc Tiêu Phong chẳng còn ai nữa rồi."

"Ngươi ngưng tụ nội đan còn chưa đủ trăm ngày, không thể vọng động, ài..." Tiêu Vân Vong cũng không có cách nào kiềm chế đứa con gái bảo bối này.

"Biết rồi mà." Tiêu Nguyệt Nhi dài giọng, trề môi vẻ rất không vừa lòng.

"Chân nhi, sắp tới trên Côn Lôn có mệnh lệnh, vi sư phải ra ngoài một thời gian, các bài tập sẽ do đại sư huynh và hai vị sư tỷ của ngươi truyền dạy." Tiêu Vân Vong vỗ vỗ vào vai Dương Chân, thần tình lộ vẻ trầm trọng, nói thêm mấy câu rồi xoay người đi thẳng vào trong Ngọc Tiêu Lâu.

"Ha, vậy là không có ai quản chúng ta nữa." Tiêu Nguyệt Nhi thấy bóng hình của phụ thân vừa khuất là đã y như con chim sổ lồng, tung ta tung tã. "Sư đệ, để sư tỷ nói cho ngươi biết, trên Côn Lôn này có rất nhiều nơi đẹp lắm..."

"Nguyệt Nhi..." Tiêu Thanh Nhi nhìn tiểu nha đầu đó bất giác rùng mình.

Dương Chân thấy thấy tám ngọc điệp trong bàn tay, lại nhìn bóng hình xinh đẹp khả ái của Tiêu Thanh Nhi, trong đầu cũng chẳng biết đang nghĩ tới tận đâu đâu.

* * * oOo * * *

Nơi thâm cốc dưới hẻm núi của Ngọc Tiêu Phong.

Đó là một hạp cốc sâu thăm thẳm. Hàng trăm hàng ngàn dòng thác lớn nhỏ kéo dài từ hai bên vách đá dựng đứng trông như trăm ngàn sợi xích bạc lấp lánh đổ xuống rồi bắn tung lên như ngàn vạn đóa tuyết liên hoa đang nở rộ.

Những dòng thác ấy chính là tuyết thủy từ trên núi cao chảy qua hàng vạn góc ngách hội nhập thành dòng, từ trên cao đổ xuống tầng tầng lớp lớp đập vào những khoảng nước nông rồi róc rách tập trung vào một cái đầm lớn xanh ngắt dưới đáy cốc, từ đó lại thuận theo lòng sông dưới hạp cốc mà chảy về phía đông. Trong cốc vang rền tiếng nước chảy, sương mù vẫn vút từ phía, cả sơn cốc như được một làn sương khói dài đặc bao bọc, ngẩng đầu trông lên chỉ thấy những dãy núi xanh ngắt hòa lẫn với màu tuyết trắng nhạt nhòa.

Bên cạnh đầm nước tỏa hàn khí mãnh liệt, một thanh niên áo lam đang ngồi tọa thiền trên một khối đá đen sì tròn trịa.

Trên mặt đầm nước đối diện chỗ chàng ta ngồi, có ba khối đá xanh nhô hẳn lên khỏi mặt nước, chiều cao năm trượng rộng chừng một trượng dàn thành hàng rất ngay ngắn. Một thanh phi kiếm phát ra thanh quang rực rỡ đang bay lượn trước mặt một khối đá, di chuyển ngoằn ngoèo dường như đang khắc họa gì đó, thi thoảng lại có những mảnh đá vụn văng ra rơi lôm bôm xuống mặt nước.

Thanh niên đó chính là Dương Chân đang luyện tập bài tập đầu tiên vào mỗi ngày, lấy lực của phi kiếm để luyện tập khắc chữ triện lên trên vách đá, phải làm sao cho thật rõ ràng ngay ngắn, độ nông sâu phải vừa vặn. Bá Văn Đình đã nói với hắn đây chính là một trong những yêu cầu nhập môn, phải đạt tới trình độ như nước chảy mây trôi, vận chuyển tự nhiên thì mới coi như qua ải. Từng nét chữ dần dần lộ ra khí phái bất phàm, có thể coi như cũng có chút thành tựu.

Việc này thực có thể so với việc lấy một cái gậy nặng ngàn cân sử dụng làm kim để thêu hoa, độ khó của nó không cần nghĩ cũng đã biết. Phải dùng nhãn lực, tâm lực, pháp lực sử dụng thuần thục như một, cùng phối hợp với pháp môn khu vật cực kỳ tinh diệu mà thi triển mới được. Đây cũng chính là một phép tu luyện độc môn mà Tiêu Vân Vong đã sáng chế ra.

Nguyên khu vật vốn là điều kiện mà khi tới thời kỳ Kim Đan mới yêu cầu, nhưng hai vị sư tỷ cùng với đại sư huynh đã nhất trí tán thành, Dương Chân cũng khó cưỡng nên đành phải bắt đầu tiến hành chương trình tu luyện. Cứ như thế, buổi sớm và tối thì luyện khí tu pháp, chính ngọ thì luyện kiếm, mỗi ngày phải luyện công liên tục trong tám canh giờ.

Ngày tháng trong sơn lâm thấm thoát trôi qua, kể từ khi hắn quay trở về Ngọc Tiêu Phong tới nay đã tròn một năm.

Hôm nay chính là phiên Tiêu Nguyệt Nhi giám sát hắn luyện công, chỉ là nha đầu này sớm đã chạy tới chỗ nào đó mà du ngoạn, bỏ Dương Chân ở lại một mình.

"Ha, rốt cục cũng xong, bộ sơ quyển thứ tư của Thiên Chương, bốn trăm năm mươi bảy chữ." Dương Chân vận động niệm lực thu hồi Thiên Tru Kiếm, xả công đứng dậy.

Tiếp đó lại đánh ra một đạo Ngự Thủy Quyết, "Uỳnh!" Từ trong đầm đột nhiên vọt lên một cột nước dài cả trượng y như một con thủy long nho nhỏ không ngừng uốn lượn rồi lao thẳng vào phiến đá xanh, đá vụn cùng bụi nước tung bay rào rào, tất cả những văn tự vừa mới khắc đã bị tẩy xóa hoàn toàn.

"Kim đan dưỡng thần bất diệt thể, linh cơ thiên thú trường sinh thiên, vạn vật xương thịnh đạo thủy thành..." Dương Chân chuyển thành mặc niệm Thiên Đầu Ca Quyết, trong lòng cảm thấy rất mãn nguyện. Hắn cố gắng thư giãn gân cốt một chút rồi ngẩng đầu nhìn lên mấy ngọn núi chọc trời phía bên ngoài. Núi non sừng sững, độ cao như vậy thật khó mà lên được tới đỉnh.

Nơi đó chính là Ngọc Tiêu Phong, cũng là nơi hắn gửi gắm mộng tưởng. Lòng hắn bất giác trở nên nặng nề khôn tả.

Hắn không khỏi nhớ tới Tiêu Thanh Nhi, nữ tử dịu dàng chu đáo như dòng suối mát ấy. Nụ cười đầy kỳ vọng của nàng khiến tâm thần của hắn hoảng hốt ngẩn ngơ. Nàng vừa có sự quan tâm dịu dàng giống như mẫu thân, lại vừa có sự thương yêu giống như một vị tỷ tỷ...

Ngay cả bản thân hắn cũng không biết từ lúc nào đối với vị sư tỷ ấy đã có một cảm tình kỳ lạ không sao nói rõ ràng ra được.

Thế mà mộng ảo vừa mới bắt đầu thì đã có một người lạnh lẽo phá tan tành.

Trong một năm gần đây, Sở Thưởng Y, vị đệ tử áo trắng phát phơ ầy của Thái Hạo Phong đã nhiều lần ghé thăm, tự nhiên là cũng đã có không ít lần tỷ thí rèn luyện với bọn họ. Không ngờ ngay cả đại sư huynh có tu vi thâm hậu nhất trong năm người đệ tử của Ngọc Tiêu Phong cũng còn phải thua kém chàng ta.

Chàng ta chỉ cần luyện tập một giáp tử đã có thể tiến vào thời kỳ Nguyên Anh, ngay cả so với sư phụ năm xưa cũng không hề thua sút. Phong thái siêu phàm, kiến thức hơn người, từ đầu tới chân toát ra khí độ tự nhiên khiến cả hai vị sư tỷ đều bất giác bị hút lại bên cạnh chàng. Thanh Nhi sư tỷ càng không có cách nào dấu được sự ngưỡng mộ càng ngày càng lớn, không cách nào che dấu tình cảm ngày càng thân thiết đối với chàng ta.

Cứ theo tình hình này thì hẳn cũng chỉ có thể mờ nhạt đứng một bên, làm một kẻ thừa thãi.

Ở giữa bọn họ, dường như đã có một bức tường vô hình cách rời hẳn ra, chỉ có thể đứng yên quan sát tất cả mà thôi.

Mỗi lần nghĩ tới, tinh thần Dương Chân lại như một con điều đứt dây, vật vờ không chỗ bám víu, không thể thay đổi được gì cả, đến hơi thở cũng cảm thấy rất khó khăn.

Lại chợt nhớ tới Tiêu Nguyệt Nhi, vị sư tỷ bướng bỉnh ngỗ ngược ấy. Trong nửa đầu năm trước, cứ có thời gian rỗi là sư tỷ lại dẫn hắn chạy loạn khắp Côn Lôn. Nhưng từ cái lần hắn lỡ tay mạo phạm ấy thì vị sư tỷ này đối với hắn dường như có chút khác thường. Có điều điểm khác thường đó là gì thì hắn không sao nói rõ ra được. Tóm lại là suốt nửa năm sau này thì có vẻ càng thân mật hơn, tựa hồ không có chuyện gì là không nói với hắn.

Mặc dù đang trong cái tuổi mới biết yêu, chính là cái thời điểm nhiều mơ mộng nhất, thế mà Dương Chân lại chẳng còn lòng dạ nào mà nghĩ ngợi nữa, toàn bộ sinh hoạt của hắn hiện giờ hầu như chỉ còn có luyện công, luyện công tới thực mạng, bao nhiêu tình cảm hắn đều cố gắng gửi vào sơn thủy, chỉ có vậy mới có thể bắt hắn quên đi mọi thứ, thậm chí quên luôn cả bản thân.

Mỗi một chút tiến bộ hàng ngày đều khiến hắn vui vẻ, mỗi chút lĩnh ngộ là mỗi chút hắn tiến sâu hơn vào cánh cửa lớn tiên đạo, tiến sâu hơn vào thiên đạo vô cùng vô tận.

Tâm sự của tuổi trẻ đến nhanh mà đi cũng nhanh, bởi vậy chẳng bao lâu sau hắn đã hoàn toàn chìm đắm vào trong thế giới của đạo pháp vô biên.

Lại một ngày nữa sắp kết thúc, hắn cảm giác được sức nóng của vàng thái dương đang dần dần mờ nhạt.

Dương Chân ngừng mặt nhìn trời thờ dài, hắn đứng bên bờ đầm xát tay áo rồi thò hai cánh tay lực lưỡng xuống mặt nước lạnh băng xanh ngắt, lòng bàn tay phát ra ánh sáng nhàn nhạt, lấp lánh lan tỏa theo gợn sóng lăn tăn.

Chỉ trong giây lát, đã có mấy con man ngư (cá chình) đỏ rực râu dài tới cả thước từ trong làn nước sâu thẳm bị dẫn dụ tới, tung tăng bơi tới gần lòng bàn tay trái của Dương Chân. Tức thì làn sóng đang rung động đột nhiên như đông đặc lại thành một khối, mấy con Hóa long man ngư bị tóm lên khỏi mặt nước một cách nhẹ nhàng.

Dương Chân chẳng biết từ đâu rút ra một thanh tiểu đao lấp lóe hàn quang, trong khoảng thời gian uống cạn chung trà đã nhanh chóng mổ ruột rồi rửa sạch mấy con cá.

Dọn dẹp xong xuôi, hắn đứng dậy để khí, nhấp nhô mấy cái biến mất vào trong làn sương mờ mịt. Chớp mắt đã tới một sơn động nhỏ khô ráo nằm cao trên vách núi, bên trong có sẵn không ít củi khô. Nơi này ở giữa lưng chừng của sơn cốc, bên ngoài sương dày trắng toát, mù mịt đầy trời.

Dương Chân nhanh chóng nhóm lửa, dùng cành cây xuyên qua mấy con cá rồi bắt đầu nướng.

"Sư đệ... Dương Chân..." tiếng Tiêu Nguyệt Nhi vang vọng trong khe núi.

Dương Chân đứng nơi cửa động hồ lên đáp lời, từ trong làn sương mờ nơi vách núi xanh ngắt chợt xuất hiện một đạo hồng quang xoay chuyển, sau đó chuyển hướng chạy như bay tới. Trên lưng chừng không bên ngoài cũng xuất hiện một lần sáng bạc, Tiêu Nguyệt Nhi bay vọt vào trong động mang theo luồng gió thơm ngát, đồng thời một con khi toàn thân đỏ rực và một con tiểu bạch hồ cũng nhảy vào theo.

Hai con linh thú tranh nhau vọt tới hai bên Dương Chân để dành lấy sự âu yếm của hắn, lúc còn khi còn cách khoảng một bước chân thì con bạch hồ đã nhảy tót lên vai của dương Chân. Tiêu Nguyệt Nhi thì ngồi xuống bên bếp lửa, thuận tay nhặt một thanh củi đang cháy trong bếp nhắc lên, chăm chú nhìn ngọn lửa tới phát ngốc.

Đợi một lúc, Dương Chân dùng nướng cá ngừng đầu nói về ngạc nhiên: "Sư tỷ sao không nói gì vậy?"

Mấy con Hóa long man ngư trên lửa đã trở nên vàng óng, phát ra những tiếng lách tách, mùi thơm ngào ngạt tỏa ra khắp động. "Khệt khệt!" con mi hầu sáu tai đưa tay giật giật vạt áo Dương Chân, tay kia chỉ về phía bếp lửa, cặp mắt mở lớn nhìn hắn như xin xỏ, nhưng vẫn không dám tiến tới.

"Lục Nhĩ cũng đói rồi." Dương Chân đưa tay lấy một cành cây đang nướng cá, thổi phù phù mấy cái rồi đưa cho con khi, con vật tức thì mừng rỡ vô cùng cầm lấy rồi chạy sang một bên ngồi ăn. "Ta biết rồi, sư tỷ hôm nay lên Đan Dương Phong trộm Li Long Quả, rốt cục bị người ta tóm được có phải không?"

Tiêu Nguyệt Nhi hất đầu hừ một tiếng bực dọc, nói giọng cay cú: "Là Lục Nhĩ bị người ta bắt, đâu phải là bản tiểu thư... Sau này ta dùng chân hỏa đốt sạch Đan Dương Phong, để coi bọn họ có trắng mắt ra không!"

Lục Nhĩ nghe thấy có người nói tới nó liền ngo quánh rồi kêu lên khọt khệt, sau đó lại tiếp tục nhai nuốt.

Dương Chân nghe vậy mỉm cười nhưng không nói gì, với tay lấy một con Hỏa long man ngư ngon nhất, đợi cho nguội một chút rồi đưa cho vị đại tiểu thư trước mặt. Tiêu Nguyệt Nhi cũng không khách khí, nhướn mày nhón tay thưởng thức một cách rất cẩn thận.

"Uu.." Tiểu bạch hồ ngồi trên vai của Dương Chân, hai chân trước khua loạn thay phiên xoa xoa vào cánh mũi nhỏ xíu màu hồng trông rất đáng yêu.

"Phải rồi, sư phụ sao ra ngoài lâu thế mà vẫn chưa quay về?" Dương Chân cầm lấy hai con cá con lại, vừa ăn vừa gỡ những miếng thịt nhỏ đút cho con tiểu bạch hồ.

"Hồng hoang phía tây rộng mười vạn dặm, đầm sâu núi cao, đại mạc hoang vu, sơn cùng thủy tận, muốn tuần tra một lượt cũng đâu dễ gì, có thể thấy cha chắc phải bận rộn lắm! Hơn nữa cha giao thiệp rất rộng, có khi lại tới các đạo môn khác bái sơn làm khách cũng không biết chừng." Tiêu Nguyệt Nhi nói đoạn liền cắn một miếng. "Umm, Chân sư đi nướng ngon thật đấy, hơn xa đại sư huynh."

Dương Chân đột nhiên nói: "Sư phụ không phải có thể nháy mắt đã thần du ra ngoài ngàn dặm hay sao, việc gì phải tự thân tuần tra?"

Tiêu Nguyệt Nhi lau lau miệng đáp: "Yêu ma chân chính đâu dễ dàng hiện thân? Huống hồ mấy ngàn năm trở lại đây, yêu quái hình như cũng trở nên rất thông minh, biết cách giấu giếm tung tích, cực kỳ khó phát hiện."

Dương Chân tỏ vẻ không đồng ý, hỏi: "Yêu tộc thật đáng sợ như vậy sao?"

Tiêu Nguyệt Nhi liền vênh mặt lên nói: "Người thì hiểu gì chứ, từ xưa tới nay hai tộc người và yêu không ngừng tranh đấu, nếu không phải ba ngàn năm trước phái Côn Lôn ta lãnh đạo tam giới phong ấn một lượt chín bộ yêu vương của Yêu tộc tại Dương Kỳ Sơn, thì hiện nay Cửu Châu muốn thái bình một ngày cũng chẳng được."

"Hai tộc người và yêu có gì lại không thể chung sống hòa bình, sư tỷ coi Lục Nhĩ và Tiểu Bạch chẳng phải cũng là tiểu yêu hay sao?" Dương Chân đối với điển tích của sư môn cũng có hiểu biết sơ lược, nhưng lại chưa từng truy rõ căn nguyên những chuyện đó.

Tiêu Nguyệt Nhi làm ra bộ trịnh trọng nói như giảng sách: "Ở thời thượng cổ yêu tộc được sinh ra từ tiên thiên yêu khí, bẩm sinh đã hiểu pháp thuật, hung tàn bạo ngược hoành hành khắp thần châu, nếu không phải có giới tu chân ngăn chặn lại thì lẽ dân Cửu châu sao có thể sinh sống phồn thịnh như thế này được? Lục Nhĩ cùng tiểu bạch bất quá chỉ là dị thú thành linh, so với yêu tộc chân chính thì khác biệt rất xa."

Dương Chân cười cười nhưng không phản bác, hẳn ta đối với việc yêu tộc chẳng qua có chút hiểu kỳ vậy thôi chứ thực cũng chẳng mấy hứng thú.

Không khí trong động lại trầm xuống, chỉ còn có tiếng bếp lửa kêu lách tách, ánh lửa đỏ phập phều chiếu sáng cả người lẫn thú lúc tỏ lúc mờ.

Hồi lâu sau, Tiêu Nguyệt Nhi than phiền: "Ăn thứ này khiến miệng người ta dính đầy dầu mỡ." Nói đoạn ném cái xương cá xuống đất xoa xoa bàn tay.

Dương Chân đứng dậy gỡ tay áo xuống, làm bộ thật thà nói: "Sư tỷ lấy tay áo của ta mà lau thử xem được không?"

Tiêu Nguyệt Nhi há miệng tròn mắt nhìn giờ tay định đánh. Dương Chân lắc người một cái lui ngay về phía sau, đồng thời ném tiểu bạch vừa vịn bay thẳng vào trong lòng nàng ta.

"Sư tỷ, mình nên trở về thôi."

"Người đó, càng ngày càng không coi sư tỷ ra gì mà."

"Đâu có, sư tỷ là vàng trắng trên trời, sư đệ bất quá là chỉ là một ánh sao bé tí bên cạnh người mà thôi."

"Còn nói nữa, mồm miệng người cũng đã trở thành tron tuột như vậy... bất quá, phải nói với Thanh Nhi sư tỷ của người mới phải."

"Nguyệt Nhi sư tỷ nói gì vậy." Dương Chân đang thu dọn tạp vật trong động, nghe thấy liền dừng người.

"Tâm tư của người đừng tưởng sư tỷ ta đây không biết, đáng tiếc, trong mắt tỷ tỷ thì họ Sở kia e rằng mới thực là vàng trắng, người trong lòng tỷ tỷ mới thực là ánh sao bé tí đó." Tiêu Nguyệt Nhi trừng mắt nhìn hắn một cái, thấy hắn đã thu dọn không ít đồ đạc, nàng liền mỗi tay một con xách Lục Nhĩ và tiểu bạch lên.

"Chỉ sợ họ Sở kia cũng là vàng trắng trong lòng Nguyệt sư tỷ vậy?" Dương Chân trầm mặc giây lát rồi đột nhiên phản kích.

"Tiểu từ đó bất quá cũng chỉ là không đáng ghét cho lắm, chứ tầm mắt của bản sư tỷ đây còn cao hơn thế nhiều." Tiêu Nguyệt Nhi lúc này đã đi ra ngoài động, tế khởi tiên kiếm. "Mau lên đây, không phải người định tự mình treo lên núi chứ."

"Hôm nay ta sẽ tự mình bay về." Dương Chân thần nhiên đáp, nói đoạn cũng tế khởi kiếm quang phình ra gần hai trượng, so với lần kiếm quang tận năm trượng của Nguyệt Nhi thì rõ ràng bé nhỏ hơn nhiều.

"Được rồi, tới lúc đó đừng có mà gọi sư tỷ trợ giúp là được." ánh mắt Tiêu Nguyệt Nhi lấp lánh dường như đã nhận ra chuyện gì đó, nàng liền phá không bay lên phía trước.

Một đạo kiếm quang màu xanh đuổi sát ngay phía sau đạo kiếm quang màu trắng, lao thẳng lên không như lần gió.

Mặt trời sắp lặn, ráng mây đỏ bay đầy trời, hai đạo kiếm quang vạch mây bay lên đỉnh núi.

Xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây mù, Ngọc Tiêu Phong tuyết phủ trắng xóa đã hiện ra trước mắt. Dương Chân vui sướng phát hiện công lực bản thân đã có một bước tiến dài, bay liền mấy dặm trên không mà vẫn cố gắng chỉ trì được, so với khi trước thì không biết đã mạnh hơn biết bao nhiêu.

Kiểm quang thu lại hạ xuống vách núi phía nam, Tiêu Nguyệt Nhi đã đợi ở đó từ lâu vẻ sốt ruột. Đúng lúc đó một làn tiếng tiêu réo rất vọng tới. Tiêu Nguyệt Nhi cùng Dương Chân nhìn nhau một cái, hiển nhiên đã biết tiếng tiêu là do ai thổi.

"Đi tới đó xem đi?" Tiêu Nguyệt Nhi thả tiêu bạch và Lục Nhĩ xuống, hai con vật tự giác chạy lên núi.

Dương Chân lúc này không muốn quấy nhiễu sự thanh tịnh của Tiêu Thanh Nhi nên lắc đầu từ chối.

"Đi mà, gần đây người hình như rất tránh né tỷ tỷ, kì thực đâu cần phải như vậy. Cha từng nói chúng ta là người tu đạo phải có tấm lòng rộng mở đối mặt với tất cả mọi thứ, còn tránh tránh né né ắt sẽ bất lợi cho việc tu tâm. Huồng hồ giống như cha với mẹ cùng nhau tu đạo, cũng là một cặp trăm năm khó gặp ở Côn Lôn tiên phủ. Có lẽ người đã quá coi thường tu vi đạo tâm của tỷ tỷ rồi. Hơn nữa, giữa những kẻ thuộc hàng xuất sắc trong giới tu chân, tự nhiên cũng có sự hấp dẫn lẫn nhau, cùng người ngang tầm mình nghiên cứu đạo pháp và nhân sinh thậm chí còn có những lĩnh ngộ độc đáo hơn cả sư trưởng dạy dỗ." Tiêu Nguyệt Nhi vén mấy sợi tóc lòa xòa trên trán, hiếm khi nào thấy nàng nghiêm chỉnh như vậy.

Dương Chân nghe thấy trong lòng chấn động, không ngờ Nguyệt sư tỷ này cũng có kiến thức như vậy, bản thân mình chẳng phải là đã quá nông cạn hay sao?

"Sư tỷ nói có lý lắm"

"Đương nhiên rồi, Tiêu Nguyệt Nhi ta đâu có kém gì ai."

Nụ cười của Dương Chân tắt ngóm, vị sư tỷ này mới nghiêm chỉnh được một lát thì đã lại lộ nguyên hình ra ngay.

Hai người song vai bước đi, trên mặt tuyết lại chẳng có dấu chân nào, như nước chảy mây trôi tiến vào. Đột nhiên Dương Chân cùng Tiêu Nguyệt Nhi không hẹn đều dừng chân. Ngoài sườn núi phía bắc, giữa khu rừng tuyết, một cặp nam nữ đang đứng kề vai trên một khoảng đất cao, nghênh phong tiêu sái, thanh nhã vô cùng.

Dưới ánh chiều nhạt nhòa, hai người giống như một đôi thần tiên xinh đẹp được khắc họa trong bức phù đồ, tựa hồ không có ngoại vật nào xâm phạm vào được.

"Cái gã đó lại tới nữa." Tiêu Nguyệt Nhi chỉ tay, chau mày hừ lạnh.

"Ta trở về trước luyện bài tập tối." Dương Chân bỏ mặc Tiêu Nguyệt Nhi, xoay người bước đi.

"Úy..." Tiêu Nguyệt Nhi thấy bóng dáng của sư đệ vượt núi mà đi, rõ ràng có chút loạng choạng, một luồng cảm xúc vừa buồn vừa giận dấy lên trong lòng nàng. Nàng quay đầu nhìn lại Sở Thắng Y và Tiêu Thanh Nhi, bắt tay lên miệng hô lớn: "Tỷ tỷ hôm nay thổi tiêu dở muốn chết đi được." dứt lời bật cười lên khanh khách rồi như hóa thành con gió đuổi theo Dương Chân.

Tiếng hô của Tiêu Nguyệt Nhi tức thì làm tiếng tiêu ngưng bật. Chỉ còn hai người chìm ngập trong gió núi, nhìn nhau cười khỏ.

"Muội muội này của ta thật quá tình nghịch." Tiêu Thanh Nhi cất ông ngọc tiêu màu xanh vào trong tay áo, duyên dáng nghiêng đầu liếc mắt về phía sườn núi.

"Lệnh muội tính tình thẳng thắn, có gì lạ đâu." Sở Thắng Y rũ ống tay áo, thông dong đáp.

"Ồ, nói như vậy Sở huynh quả thực thấy tiểu muội thổi rất khó nghe sao?" Tiêu Thanh Nhi nghi ngờ hỏi.

"Ta..." Sở Thắng Y không ngờ tới Tiêu Thanh Nhi vốn chỉ nói đùa như vậy, nhất thời trong lòng áy náy không yên.

Tiêu Thanh Nhi che miệng cười thốt: "Chỉ là nói đùa thôi mà, Sở sư huynh đừng trách."

Sở Thắng Y lắc lắc đầu, chăm chú nhìn Tiêu Thanh Nhi cười đáp: "Những lúc ở cạnh Thanh sư muội, quả thực rất vui vẻ."

Tiêu Thanh Nhi ngẩng mặt đột ngột chuyển đề tài: "Phía tây có biển, Côn Lôn ta e rằng chẳng được yên tĩnh nữa rồi."

Sở Thắng Y thần sắc nghiêm trọng, ngẩng đầu nói đầy hào khí: "Chúng ta được coi là những đại tiên nhân, phải trăm yêu trừ ma bảo hộ thần châu, oanh liệt can khôn."

Tiêu Thanh Nhi cười dịu dàng, ngẩng đầu nhìn về phía tây nói: "Tất cả vẫn chưa rõ ràng, chỉ bất quá gần đây đã có một số ít yêu tộc xuất hiện qua lại nơi hồng hoang..."

Sở Thắng Y cười lớn đáp: "Nếu như vậy thì tốt nhất là tất cả các đệ tử Côn Lôn phải chăm chỉ tu luyện mới được." Nói đoạn liền cung tay cáo từ, mong hẹn gặp lại.

Tiêu Thanh Nhi đứng một mình trên núi hồi lâu, gió thổi y phục tung bay phàn phật, trông giống như dòng linh khí từ núi thoát ra ngoài.

Bóng tối đã phủ xuống khắp nơi.

Đêm khuya trên Ngọc Tiêu Phong.

Một tiếng hú dài phá không cắt lên, văng vẳng vọng xa hàng chục dặm. Trên Ngọc Tiêu Trì một bóng người áo lam gầy gò đang đập không vọt lên, vô cùng hưng phấn, dưới ánh sáng của vầng trăng tròn trên đầu tỏa xuống càng tỏ ra cô ngạo bất phàm. Tất cả mọi người trên Ngọc Tiêu Phong đều lập tức bị đánh động.

Thì ra là đệ tử của Tiêu Vân Vong là Lãnh Phong bế quan nhiều năm đã đại công cáo thành, phá quan xông ra.

"Lãnh sư huynh, có hơi 'hăng mù' đó, mau xuống đây nào!" Tiêu Nguyệt Nhi nửa đêm bị dựng dậy, nói giọng đầy vẻ bức dọc.

"Nguyệt Nhi, chả lẽ không để sư huynh đắc ý được một chút hay sao?" Lãnh Phong từ từ hạ xuống giáo trường, mọi người cũng chạy ủa cả lại.

"Bản cô nương tâm tình không được thoải mái, dĩ nhiên không để cho người được phép đắc ý." Tiêu Nguyệt Nhi chu mỏ quát tháo, nhưng vẫn chạy lại bên Lãnh Phong rất thân thiết.

"Ai trên Ngọc Tiêu Phong này dám làm cho tiểu cô bà bà không vui, sư huynh sẽ thay người làm chủ cho." Lãnh Phong tóm lấy tay nàng cười nói.

"Không cần huynh lo." Tiêu Nguyệt Nhi chu mỏ như giận dỗi.

"Được rồi, đừng có chọc Lãnh sư huynh người nữa." Phương Lam lướt ra, toàn thân bà mặc y phục trắng toát, tóc vấn cao, bởi bà thủ quan cho Lãnh Phong nên mọi người cũng ít thấy. Tất cả mọi người liếc nhìn hành lễ rồi lại càng thêm ồn ào một hồi.

"Nếu không phải có sư nương mấy lần tương trợ, Lãnh Phong chỉ e khó vượt được quan." Lãnh Phong nói đoạn trịnh trọng hướng về phía Phương Lam bái lạy.

"Người là đệ tử đắc ý nhất của Tiêu Vân Vong, sư nương thường ngày không chiếu cố được cho các người, lúc đó bất quá là bớt chút thời gian ở bên cạnh giúp người giữ gìn hòa hảo, đâu có đáng kể gì. Huống hồ lần này thành công, cũng là việc mờ mờ mịt mịt cho Ngọc Tiêu Phong ta, sao còn phải cảm tạ." Tuy nói như vậy nhưng Phương Lam vẫn nhận một lạy của Lãnh Phong.

Lúc này Bá Vân Đình cùng Tiêu Thanh Nhi cũng đã chạy tới, Dương Chân thì vẫn đứng một mình ở phía bên.

Lãnh Phong đảo mắt quét lên người gã thiếu niên, Dương Chân chủ động tiến lên trước nói: "Chúc mừng nhị sư huynh."

Tiêu Thanh Nhi thấy Lãnh Phong có chút ngơ ngẩn, liền ở bên cạnh đỡ lời: "Không nhớ ra ư, sáu năm trước người đã gặp hấn rồi mà."

Lãnh Phong ngheo đầu nhìn Dương Chân giây lát rồi gật gù đầu, tỏ vẻ thừa nhận.

Ánh mắt Dương Chân phát ra những tia lấp lánh, sau cùng cũng lui ra đứng phía sau mọi người.

Tiêu Nguyệt Nhi bát nháo Lãnh Phong một hồi, đột nhiên nói một câu rất kỳ quái: "Nhị sư huynh, lấy đứa trẻ trong bụng của huynh phát lửa coi chơi có được không?"

Lãnh Phong tức thì thoáng đỏ bừng mặt, trợn mắt le lưỡi nhìn vị sư muội bảo bối này mà không nói được tiếng nào. Mấy người xung quanh cũng ngơ ngác nhìn nhau.

Phương Lam nửa như cười nửa như giận nhìn Tiêu Nguyệt Nhi, vuốt má nàng ta một cái, nói: "Gần đây không có ai coi quản, nha đầu người càng nghịch ngợm, có phải đã coi trời bằng vung rồi không?"

Tiêu Nguyệt Nhi rúc vào trong lòng Phương Lam, ngoáy ngoáy nói về không chịu: "Mẹ, người ta ngoan mà, ngày ngày đều giúp tiểu sư đệ luyện công, không tin người hỏi đại sư huynh với tiểu sư đệ mà coi." Nói đoạn lén lén liếc mắt về phía hai người.

Phương Lam vỗ Tiêu Nguyệt Nhi một cái rồi đẩy nàng ta ra, nói: "Con quý tinh linh người còn định lừa giỡn cả mẹ nữa hay sao?"

Tiêu Nguyệt Nhi lại trừng mắt ngó Lãnh Phong: "Được rồi, đừng có cả ngày làm cái bộ mặt như nước đá đó nữa, người vẫn là người thôi, hiện tại ngoài việc người có thể thần du xuất khiếu ra, thì đâu còn bánh lĩnh nào khác chứ."

Lãnh Phong nhăn mặt liên tiếp thừa nhận, khiến cho bọn Bá Vân Đình nhìn thấy không khỏi cười ầm cả lên.

Phương Lam thờ dài nói: "Cuối năm tới là kỳ hội của Côn Lôn, Ngọc Tiêu Phong chỉ e phải trông chờ vào Phong nhi thôi, các người cũng phải cố gắng lên, đừng để sư phụ các người dám ngáng mặt nhìn mấy vị sư huynh của lão."

Tiêu Nguyệt Nhi nói phụ họa: "Lãnh sư huynh nhất định phải đánh cho gã họ Sở trên Thái Hạo Phong nổi u đầy đầu, hừm, còn có gã họ Lục trên Thiệu Hạo Phong nữa, dĩ nhiên là không thể thiếu cả gã họ Nhạc trên Đan Dương Phong..."

Tiêu Thanh Nhi mỉm cười nói: "Nguyệt Nhi cũng có nhiều đại cừu nhân trên Côn Lôn Sơn ha, xem ra sau này Lãnh sư huynh phải cố cực bán mạng cho người rồi."

Tiêu Nguyệt Nhi trợn mắt nhìn Tiêu Thanh Nhi một cái, nói giọng chế giễu: "Phải, còn chưa đánh mà tỷ tỷ đã thương tiếc cho người ta rồi ư?"

Tiêu Thanh Nhi thản nhiên mỉm cười đáp: "Nhưng Ta nghe thấy Sở sư huynh nói huynh ấy lại rất thích muội đấy."

Tiêu Nguyệt Nhi nổi giận nhào tới tỷ tỷ, hai nàng đuổi loạn quanh mọi người một hồi, xinh đẹp như hồ điệp vờn hoa.

Bá Vân Đình bật cười xua xua hai tay hòa giải: "Hai tỷ muội các người gần đây như nước với lửa vậy đâu được, xem ra trên Ngọc Tiêu Phong này đại sư huynh ta đúng là một gã vô dụng rồi. ha ha."

Tiêu Nguyệt Nhi thấy không chiếm được chút tiện nghi nào, liền dừng tay nói: "Vô dụng nhất phải là cái gã bên cạnh huynh kia kìa, ngự kiếm phi thiên không nổi mười dặm, hừ"

Dương Chân thờ ơ mặc nhiên ngo Tiêu Nguyệt Nhi một cái.

Phương Lam thấy cả đám trẻ vui vẻ huyên náo, chỉ đành khẽ lắc đầu cảm khái, cái thời như thế này bà cũng đã từng trải qua, có điều đó cũng là chuyện quá lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Suy Tư

Đêm tối mịt mù, Dương Chân một mình nằm ở một gian phòng, trần trọc trần trọc mãi không ngủ được, từng cảnh tượng xảy ra trên đỉnh Tuyết Phong lúc hoàng hôn cứ hiện ra trong đầu như sóng lớn dập dờn.

Thân ảnh tươi đẹp đó cứ lờn vờn trong tâm trí chàng, đuổi cũng không đi, chém cũng không đứt.

Chàng hết lần này đến lần khác cảnh cáo bản thân, nên dứt bỏ si tâm vọng tưởng, chuyên tâm cầu đạo, đến lúc nửa đêm thì đã chìm vào trong giấc mộng.

Sở Thăng Y, đệ tử của Côn Lôn Chương Luật Chân Nhân, vốn là nhất đại thiên kiêu, tài năng tuyệt thế, tài học cùng phẩm mạo đều xuất chúng, là người nổi bật nhất trong đám tân đệ tử phái Côn Lôn, lãnh tụ của các tinh anh.

Như vậy... bản thân chàng lấy gì mà so với người ta, trong mắt Thanh sư tỷ liệu tên tiểu sư đệ này có được bao nhiêu phân lượng.

Nghĩ tới đây, trong lòng chàng vô cùng chán nản, đau khổ không biết nói sao, như bị một con ác mộng ủa vào đè nặng tâm trí, càng lúc càng sâu khó thể cất lên được.

Chàng cũng biết rằng đêm nay cũng chỉ lại là một đêm không ngủ. Từ lúc người kia thường xuất hiện bên cạnh Thanh sư tỷ, bản thân chàng đã không còn có thể giữ cho tâm trí bình thường được nữa. Ngoại trừ lần vừa trở về núi còn chút hoan hỉ, nay khuôn mặt đã không còn nét cười vui vẻ, thời thường chỉ có vẻ trầm mặc.

Mỗi khi nhìn thấy người kia tiêu sái xuất nhập Ngọc Tiêu Phong, nói cười tự nhiên với các vị sư huynh sư tỷ, thể hiện dáng vẻ bình thản nhưng bên trong bao hàm cốt cách hơn người, mỗi lần nhìn thêm là mỗi lần trong lòng chàng lại nổi cơn sóng bất bình, như ngọn núi lửa ẩn sâu trong lòng mỗi lúc lại càng mãnh liệt thêm gấp trăm gấp ngàn lần, nhiều lúc khiến chàng như muốn phát điên.

Vào những thời khắc đó, nụ cười của Tiêu Thanh Nhi ngày thường như gió xuân thổi lại biến thành chướng mắt vô cùng, giống như phải nhìn vào mặt trời giữa ngo, Dương Chân cho dù tế tãi trong lòng nhưng cũng phải thừa nhận rằng chủ yếu cũng chỉ vì tên kiêu ngạo kia.

Chàng không phục, không cam lòng... Thanh âm đó cứ quán quýt trong lòng không dứt, nếu như chàng có được khả năng đó thì sao?

Những ngày gần đây, thậm chí mấy lần đã tọa minh tướng, vọng niệm dâng lên mạnh mẽ, huyết khí tứ chi và Bách hội huyết sôi trào, ảo giác hiện ra trong lòng, chính là triệu chứng tẩu hỏa nhập ma. Cứ như vậy, chàng không dám thổ lộ cùng ai, khó mà mở miệng kể ra cho được.

Một thanh âm cứ vang vọng mãi trong lòng chàng.... Không, không thể như thế này mãi được! Người tu đạo cần phải đoạn tình tuyệt tính!

Nhưng... đoạn tình tuyệt tình như thế nào đây?

Bền tâm, vững chí, cùng cố đạo tâm, ngàn vạn hiểm trở cũng không từ bỏ

Khai tâm, khai trí, khai đại đạo, lục hợp bát hoang đều tuân theo ý chỉ của ta.

Hoang đường, hoang đường thật, từ xưa có mấy người tu đạo có khả năng dứt bỏ tất tình lục dục, chặt đứt trần căn, đạt đến mức thái thượng vong tình? Sư phụ, người có làm được chưa?

Nhiều phen suy nghĩ đối chọi nhau, trong cơ thể chỉ nghe một tiếng than rầu rĩ kéo dài không dứt.

Suy nghĩ cuối cùng cũng chỉ là suy nghĩ, người ít tuổi thì tâm tư mẫn cảm, tư tưởng không khỏi bồn loạn, chàng đứng dậy đẩy cửa bước ra, đi đến hành lang bên ngoài, hít khí trời lạnh lẽo, tâm hồn liền phần chấn hấn lên.

Vầng trăng tròn vành vạnh treo trên trời tựa hồ như chỉ cách Ngọc Tiêu Phong trong gang tấc, chừng như vươn tay là chạm đến được, ánh trăng sáng trong chiếu xuống mái ngói lưu ly, Thanh thạch bình, cột trụ, mặt hồ, khúc xạ tạo thành vô vàn ánh sáng xanh biếc lấp lánh rực rỡ. Đêm lạnh như nước, tâm hồn cũng vô cùng lạnh lẽo.

Chàng đột nhiên nghĩ tới dưới chân núi Côn Lôn, Hà Dương Trấn đã trở nên mờ mịt lung mờ ảo, nghĩ đến Tiểu Diệu tỷ, bây giờ chắc đã sớm lấy chồng sinh con, không biết có còn nhớ tới chàng không?

Một phần cha mẹ chắc có đã mọc xanh um trên đó rồi, không biết có ai làm cỏ hay không? Dương Chân thầm cười khổ, không cần hỏi cũng tự biết đáp án rồi. Sáu năm nay chưa hề bước về thăm quê cũ, bản thân mình thật là đứa con bất hiếu.

Nếu như lúc trước mình chọn lưu lại dưới núi, thì kết quả sẽ là thế nào?

Lưu lạc khắp đầu đường xó chợ, khát thực qua ngày?

Chúng sanh đều hèn mọn như nhau, lây lất chút hơi tàn qua ngày đoạn tháng sao?

Đời người không phải như vậy, Dương Chân không còn là Dương Chân của ngày hôm qua nữa, Dương Chân của ngày hôm nay biết đi đâu về đâu đây?

Mỗi ngày đều phải luyện công cầu tiến, cứ lặp lại mãi như vậy trong lòng không khỏi cảm thấy tịch mịch và mù mờ, có tâm sự cũng chẳng dám thổ lộ cùng ai, nỗi lòng lạnh lẽo chỉ riêng một mình mình biết.

Ngày ở dưới núi, chỉ mong được cơm ăn no ấm ngày ba bữa, quần áo đủ che thân, có thể bước ra đường, tươi cười vui vẻ, nếu đạt được vậy thì đã hài lòng hết mức rồi.

Ở trong tiên phủ, xem ra thì mọi chuyện đều tốt đẹp, sung túc đầy đủ, vì sao hôm nay trong lòng ngược lại lại cảm thấy trống rỗng vắng vẻ, không hề có chút vui tươi, tâm trạng như kẻ lang thang do dự lạc giữa rừng hắc ám vô tận. Phải chăng bản thân tham cầu thái quá? Như ngày hôm nay bước chân lên con đường tiên đạo, nhân sinh kéo dài mãi vô cùng vô tận, đối với sinh linh trong cửu châu cũng là người tiêu dao tự tại không ai bằng.

Nhưng mà, con đường tiên đạo hung hiểm khôn lường, dù cho có đi đến tận cùng, thì cái tối hậu đó sẽ như thế nào? Hỏi trời, hỏi đất, hay chỉ biết hỏi bản thân? Chỉ có hư không mênh mông vô tận cùng tiếng vọng của mình mà thôi! Vì sao càng biết nhiều về đạo, thì càng phát giác ra bản thân mình quá nông cạn, vô tri?

Mấy lần nghe đại sư huynh nói qua, thời cổ từng có các đại thần có thần thông, bay lên tận cùng Thái hư, phát hiện ra đại địa lại là hình tròn, là một quả cầu lớn vô tận, sau đó mới báo cho mọi người biết, nhưng không ai tin mà còn cho rằng lời nói này hoang đường.

Trời tròn đất vuông, cái thuyết này đã được mọi người từ thời thượng cổ nhận thức vậy rồi.

Ha ha... trên chín tầng trời cao, đồng hành cùng nhật nguyệt, ở tương lai vô tận, tự bản thân ta cũng có thể thực hiện.

Sau này, đạt được mức trường sinh, chân đạp mây lành, bay đi khắp bốn biển tám phương trăm yêu trừ ma hay sao?

Rồi sau đó nữa sẽ như thế nào? Thọ cùng trời đất, phá không phi thăng, bay lên thiên giới, cùng xếp vào hàng các vị tiên hay sao?

Dương Chân chưa bao giờ phát hiện đầu óc tràn đầy nghi vấn cùng mê hoặc như vậy, những chuyện này các vị sư phụ sư huynh có thể giải đáp cho ta chăng?

Chàng không biết, và cũng không nghĩ đến chuyện đi hỏi.

Sau một hồi suy nghĩ lung tung, Dương Chân tâm tình cũng bình tĩnh hơn, tạp niệm dần dần thu liễm, ngẩng đầu ngắm trăng thanh, phảng phất trong lòng như nghe ra điều gì đó.

Hình bóng Tiêu Thanh Nhi trong lòng chàng càng thêm rõ nét, một loại tình cảm vừa bi thương vừa ngọt ngào không thể gọi tên dâng lên, vui buồn lẫn lộn, ảm ước như cảm ngộ siêu thoát, cảm giác u ám giảm đi quá nửa. Khoảnh khắc này, Dương Chân bỗng nhiên phát giác rằng bản thân đã trưởng thành

hơn nhiều.

Ái hận tình cừu, sinh lão bệnh tử cũng đều là đời sống của người phàm tục thôi.

Hận, đó là thừa xua vô số lần bị bọn lưu manh vô lại trên phố bày vô số trò vũ nhục, lại thêm lão bản nương khắc bạc, bao nhiêu đêm cô độc, chàng từng nghiêng răng nghiêng lợi rửa máng một cách thống hận.

Lúc ấy chàng sức yếu không người trợ giúp, gặp mặt bọn chúng chỉ có thể tươi cười đối mặt, bởi vì lúc lâm chung mẹ chàng đã dạy chàng đạo lý này: dùng gương mặt tươi cười có thể bao dung hết thấy.

Chàng sớm đã học cách vô cảm cùng nhẫn nhục, chỉ ở những lúc không người sau đó, chàng mới có thể làm bầm nguyên rủa.

Nói về yêu, chàng cũng không biết đối với Tiểu Thanh Nhi có phải là yêu thương hay không. Dương Chân ở nơi cất giữ tập thư của Bá Vân Đình đã đọc qua không ít cổ sự tình ái của nhân gian, có cảm giác rung động lòng người, khiến người rơi lệ, nhưng khi nhận ra đó cũng chỉ là cổ sự xa xưa, không hề có chút liên quan đến mình... Bản thân mình chẳng qua cũng chỉ là một người tầm tởi ở trong xô không có chí tiến thủ mà thôi.

"Ồ...", một thanh âm ghen ngào vang lại, Tiểu Bạch Hồ không biết đã tới bên cạnh từ lúc nào. Nó đứng trên lan can, lông toàn thân nó ánh màu bạc dưới ánh trăng, chiếu lấp lánh lên từng tia trong suốt, ôn nhu điềm tĩnh, cặp mắt màu hồng mờ to nhìn vào chàng.

"Tiểu bạch, ngươi cũng chưa ngủ sao?" Dương Chân nổi lên một mối nhu tình trong lòng, nhẹ nhàng bế nó lên. Chàng tuy không biết tình cảm của con vật nhỏ bé này, nhưng cũng cảm giác được nó đối với chàng thực sự là rất quyến luyến, đúng thật là linh vật cũng có tâm lòng.

Bỗng dung một ý nghĩ xuất hiện mạnh mẽ trong đầu hắn. Tự ta nhớ, tự ta mơ tưởng, tự ta mê mang, có phải đó đều là bộ phận của thiên đạo hay không?

Trải qua ngàn vạn thiên kiếp, làm sao mới được tâm công viên mãn?

Thiên Chương đại nghĩa có giảng, người tu đạo cần giữ lòng nhân đức bác ái khoan hậu, trong lòng chứa cả thiên địa, mới có thể lấy thiên địa làm đạo tâm, bản thân ta hãm nhập vào mối tình nhi nữ, có thể nhập mà không thể xuất, chính là bởi vì không thể xua đuổi tư tưởng ô nhiễm trong lòng sao?

Tâm ma? Điều cấm kỵ nhất của người tu đạo đột nhiên lóe lên trong tâm thần Dương Chân như sét đánh. Bản thân ta sau thời kỳ tích cốc, giờ đã đến giai đoạn nào?

Ý nghĩ vừa lóe lên, chàng liền minh bạch lý do của cảnh huống hiện giờ, tu tâm dưỡng tính, thuận theo tự nhiên mới có thể an nhiên vượt qua cửa quan này, có cơ hội tu thành kim đan chỉ đạo.

Nhưng mà, quan ái thứ hai của người tu đạo, với chàng cũng giống như giai đoạn tu hành tới hơn chín phần, cả đời không có cách nào đột phá đạt tới giai đoạn kim đan, sau hai ba kiếp nữa cũng hóa thành một khối bùn đất.

Ban đầu Bá sư huynh tốn hết sáu mươi năm mới thành tựu, Lãnh sư huynh mất ba mươi năm, còn bản thân ta thì sao?

Lãnh sư huynh hiện nay đã đạt tới Nguyên Anh kỳ, cũng ngang với mức có được thân thể bất diệt, bản thân ta ở Ngọc Tiêu Phong quả thật còn kém quá xa.

Nhưng chàng cũng biết, mình nhập môn trễ hơn nhiều, chỉ có khổ tâm tu hành, mới có thể có cơ hội bắt kịp.

Nhưng chàng cũng biết, bản thân mình dụng công cố gắng, người khác lại không dụng công hay sao? Cứ như thế này, đuổi theo người ta thật không có chút hy vọng nào.

Cứ thế một đêm yên tĩnh suy tư, cũng đã nghĩ thông được nhiều, lại khó thể quên được.

Kinh điển đạo gia đều giảng phải không có tục niệm, không cầu lại được, thế nhưng, tưởng nhớ cầu mong chính lại là con người, thật là thân bất do kỷ.

"Kẹt" một tiếng mở cửa vang lên, một người từ trong cư thất cách Dương Chân một cánh rừng bước ra, mình vận bạch bào, ăn mặc chỉnh tề, chính là Bá Vân Đình.

"Ngủ không được à?" Bá Vân Đình ở xa hỏi vọng tới.

"Đại sư huynh có phải là ra ngoài đi tuần không?" Dương Chân hỏi lại.

"Đúng vậy. Ta cùng Huyền Đạo sư huynh ở ngoài Thiên Ngoại Phong phụ trách tuần thủ Côn Lôn nửa tháng". Bá Vân Đình vừa nói vừa bước lại.

"Tiên phủ không phải là có tiên trận thủ hộ hay sao, cần gì phải tuần thủ?" Dương Chân sớm đã có nghi vấn.

"Không phải vậy." Bá Vân Đình đứng bên cạnh Dương Chân nói: "Tiên trận dựa vào địa mạch linh khí mà tự thành, hao phí linh lực cực lớn, bình thường tiên trận chỉ mở ra Độn Không trận cùng với trời Thiên Hành trận hai từ trận mà thôi, để khống chế không cho pháp bảo kỳ dị khai sơn phá địa, và đối phó với những người đạt đến mức hóa cảnh có thể xuyên sơn độn địa."

Dương Chân gật đầu biểu thị đã hiểu rõ.

"Tiểu sư đệ, ngươi có vẻ tâm thần bất định đó". Bá Vân Đình vừa muốn đi nhưng bỗng chuyển sang quan sát Dương Chân.

"Đại sư huynh đã tâm rồi, tiểu đệ vẫn ổn mà". Dương Chân quay đầu lại cười nói.

"Có tâm sự thì đừng để trong lòng, đại sư huynh nếu mà là người phạm thì đã xuống lỗ rồi". Bá Vân Đình vỗ vai Dương Chân, nhìn cậu bé lớn xác đã cao hơn mình nửa cái đầu, trong lòng chợt hiểu, do dự hồi lâu, cuối cùng không nói gì cả, tế kiếm bay lên không trung đi mất.

"Tiểu Bạch, ngươi nên trở về đi, nếu để Nguyệt Nhi sư tỷ nói ta ăn trộm ngươi đấy". Dương Chân bỏ tiểu bạch hồ đang mơ hồ xuống, con vật tỉnh lại, lưu luyến chạy quanh dưới chân Dương Chân hai vòng, rồi nhanh như chớp biến mất trong màn đêm.

Chốc lát, Dương Chân chuyển người bay lên không trung, nhanh nhẹn lên đến trên đầu đình, nghênh đón tinh hoa của thái âm, giữa trời ngời đã tọa suy tưởng. Ánh trăng êm dịu nhanh chóng bao bọc lấy thân thể chàng, ánh sáng xanh bao quanh y phục, tạo thành một con người sáng lấp lánh.

Mây xanh che phủ trắng, sao sáng lấp lánh, đêm nay cũng sắp trôi qua.

"Ha" một âm thanh kéo dài mạnh mẽ phá không vang lên. Một hắc ảnh khổng lồ bay chung quanh đình đầu Dương Chân, lại thêm mây đen tụ tập ngăn trở ánh trăng giao nhau với chàng, khiến chàng đang tọa công tĩnh lại, ngược nhìn lên thấy con chim to lớn phía trên.

"Từ điều, đã lâu không gặp, ngươi đi chơi nơi đâu mà không đến tìm ta."

"Tiểu tử, bản điều có hảo sự dành cho ngươi đây... ô ô"

Thanh điều kêu vang, thanh quang lóe lên biến thành một con chim vân tước nhỏ bé, đậu trên vai Dương Chân.

"Hảo sự?" Dương Chân trong lòng hoan hỉ khi gặp thần điều, trong lòng vui mừng không ít, bất kể là ba bảy hai mươi mốt, vươn tay chụp lấy nó vào lòng bàn tay, thân thiết cực kỳ, khiến cho Thanh Điều trở nên nhếch nhác vô cùng, bực mình cất tiếng chửi rủa.

Sau khi Dương Chân buông tay, Thanh Điều bay lên trên cao, ở trên không cất tiếng nói: "Không biết tốt xấu, bản điều có thể mạng tới cho ngươi có hội ngàn năm có một".

"Thanh Điều tiền bối lại có hảo tâm đến vậy ư?" Dương Chân lắc mạnh đầu, ra vẻ không tin.

"Đi với bản điều một hồi thì biết, cô rô...". Thanh Điều kêu lên rồi bay vòng trở lại, đến bên Dương Chân, lông vũ dựng đứng, thần khí mười phần sung mãn.

"Nói rõ đi, nếu không ta không đi theo đâu". Dương Chân hạ giọng, cúi đầu ngó Thanh Điều.

"Tới Vương Mẫu Phong". Thanh Điều đưa mắt nhìn tả hữu một lúc, lưu ý đến động tĩnh, rồi trầm giọng nói.

Dương Chân đảo mắt, không hề lên tiếng trả lời, chờ nghe nói tiếp.

"Bất Tử Thụ đã có một quả Khoái Lạc để..."

"Cái này... Thật là thần quả bất tử sao!"

Thanh Điều đập cánh, lại tiến đến gần hơn, cặp mắt màu hoàng kim sáng rực lên.

"Đi hay không đi? Nếu lấy được, bản điều sẽ chia cho ngươi một nửa".

"Không đi." Dương Chân trả lời dứt khoát, không hề suy nghĩ gì thắng thua cự tuyệt. Chàng tuy có nghe qua sự thần hiệu kinh thế của thần quả, nhưng chàng cũng không tin là thần quả như vậy mà không hề có cấm chế mạnh mẽ thù hờ, nếu như thất thủ, Thanh Điều có thể vỗ cánh bay thẳng không cần ngoái lại, còn bản thân chàng không thể chạy thoát.

"Bản điều có phương pháp thần không hay quỷ không biết để giành được, tiểu tử ngươi yên tâm đi." Thanh Điều cười khà ồ nói.

"Nếu như ngươi đã có bản lĩnh như vậy, còn đến tìm ta làm gì?" Dương Chân tức thì nghi ngờ tên tặc điều này có mưu đồ gì đây.

"Két, cái này... Cái này một mình bản điều thì khó làm được, tóm lại là ta không lừa gạt ngươi đâu". Thanh Điều vỗ cánh phành phạch vào ngực, bảo đảm với chàng.

"Nếu mà bị bắt, ngươi có chịu trách nhiệm được chăng, từ điều?" Dương Chân hỏi dồn.

"Ha ha, Thần quả có khả năng tăng cường trăm ngàn năm tu vi, đúng là tuyệt thế thần phẩm đó" Thanh Điều dụ hoặc.

"Không đi, có nói sao cũng không đi". Dương Chân nghe vậy tim đập thình thịch, suy đi nghĩ lại, cuối cùng cũng vẫn cự tuyệt, ngời thẳng người lên, nhắm nhìn mũi, mũi hướng tâm, giống như lão tăng nhập định, không chịu bất cứ dụ hoặc nào.

Thanh Điều gấp đến nỗi kêu ô ô liên hồi, đập cánh phành phạch khắp chu thân Dương Chân, bay lượn vòng quanh quấy rối, không ngừng mắng chửi: "Tiểu tử nhát gan".

Dương Chân cứ ngoảnh mặt làm ngơ, giống như không hề nghe thấy. Thanh Điều đành chịu không còn cách nào, bay lên phía trên, trừng mắt nhìn chàng hồi lâu rồi nói: "Người không chịu đi cùng bản điều, bản điều sẽ tuyệt giao với người!"

"Người thật sự có kế vạn toàn để đắc thủ sao? Hơn nữa, nếu như bị bắt, sẽ gặp hậu quả như thế nào?" Dương Chân thấy Thanh Điều tuyệt không phải là nói giỡn chơi, không thể không cân nhắc lại cho kỹ.

"Nếu như người có thể đạt đến Nguyên Anh kỳ, thậm chí là Phân Thần kỳ trong một đêm, khiến người có thể phi thăng trong vòng trăm năm, thì với giá nào mà người không thể trả chứ?" Thanh Điều không đáp mà hỏi ngược lại.

Dương Chân nghe thấy tâm thần chấn động, không nhịn được cứ suy nghĩ về lời Thanh Điều nói. Nếu như có thể đạt được bước tiến dài như vậy, liệu có giá nào mà không thể trả? Lúc đó cũng có thể nở mày nở mặt với các sư phụ, sư huynh.

Chàng bắt đầu động tâm.

"Ta có điều kiện này". Dương Chân lại chớp mắt lấy Thanh Điều vào lòng bàn tay.

"Ồ, tiểu tử người thật là phiền phức." Thanh Điều mở to mắt, nhìn chăm chăm vào Dương Chân.

"Bất kể có xảy ra chuyện gì, người cũng không được bỏ ta lại". Dương Chân nói ra điều kiện duy nhất.

"Bản điều là thượng cổ thần điều lập thế, như vậy được rồi chứ?" Thanh Điều sốt ruột nói.

Người và chim bàn bạc xong, lập tức lên đường, bốn ba ngày đêm, từ u cốc bay đến hướng Tây của Côn Lôn Tiên Phủ, Vương Mẫu Phong.

Wang Mu Feng là nơi trú đóng của Thánh Tông chi phái, chi phái lớn nhất trong tam đại tông chi của Côn Lôn phái. Thánh tôn đương nhiệm Cơ Hương Tiên Tử tu vi thông thiên, trăm năm nay ngày nào cũng tu ở Côn Lôn phủ, trừ khi là dịp tế tự đại diện, ngoài ra không hề xuất hiện trước mặt người ngoài, đến cả người trong tông phái cũng hiếm khi gặp gỡ. Vì thế, Vương Mẫu Phong ở Côn Lôn phái là tông phái cực kỳ thần bí và siêu nhiên.

Các đời thánh tông chi có duy nhất một truyền nhân, vì vậy trên dưới Vương Mẫu Phong kể cả các nữ đạo đồng, cũng chỉ khoảng mười mấy người, tuy nhiên chẳng ai dám coi khinh thực lực của Thánh Tông.

Bọn họ cùng Côn Lôn Đạo, Pháp hai tông vốn là cùng một mạch nhưng có khác biệt lớn lao, tâm pháp đi theo một đường lối riêng biệt, mấy vạn năm trước Thái cổ thần truyền lại pháp môn của Tây Vương Mẫu là Thánh Tâm Thần Thuật, pháp môn thần kỳ này có thể thông thiên triệt địa, cao thâm không thể dò, thậm chí còn có thể bao gồm tâm pháp của các mạch khác trong Côn Lôn phái, vốn là pháp môn được truyền lại từ đời thượng cổ, một mạch đơn truyền bất diệt, luôn có kỳ nhân.

Thánh Tông chi sở dĩ trở thành thánh, thực ra là có nguyên nhân, vừa là tồn tại từ đời Tây Vương Mẫu một mạch truyền đến giờ, lại có Bất Tử Thần Thụ, mỗi khi kết quả, đối với phạm nhân mà nói, thật sự có công hiệu bất tử, đối với người tu đạo mà nói, thật là thánh phẩm bổ ích đệ nhất.

Vào thời thượng cổ, huyền tông tuyệt thế chúng sanh, các tông môn lớn nhỏ giới tu chân cùng các vị tán tu trong Thần châu hữu tâm nhưng vô lực đối với cây vô thượng thần thụ này. Sau khi Huyền tông chia năm xẻ bảy, Tây Vương Mẫu một mạch lần theo đến Côn Lôn Sơn, làm Côn Lôn Sơn trở nên địa vị vô thượng cùng thực lực đệ nhất, nhưng bất tử thần thụ cũng như trong truyền thuyết, chỉ nghe danh chứ chưa ai được thấy.

Giờ đây ở tình huống này, Vương Mẫu Phong ghénh đón hai tên tiểu tặc gan to bằng trời, một con thần điều và một thiếu niên tu đạo không biết trời cao đất dày.

Lúc Thanh Điều chờ Dương Chân đến bên ngoài Vương Mẫu Phong, mặt trời phía Đông đã mọc lên, trời sáng rõ, kỳ cảnh đập vào mắt khiến Dương Chân không dám tin.

Từ bên ngoài núi nhìn vào, trên trời dưới đất, trong khoảng mấy mươi dặm, đều là biển xanh ngút ngàn. Một gốc cây cao mấy trăm trượng tựa hồ như đang cưỡi trên đỉnh núi, to lớn như cầu long, thứ rồng có sừng trong truyền thuyết, đang cuộn mình trong biển mây. Từng chiếc lá to lớn che cả trời đất như thiên la khê đong đưa, cành lá vô cùng vô tận, trải khắp trên dưới dòng nước chảy, nhìn gần có thể thấy được hào quang lấp lánh không gì sánh được, phảng phất như huyết mạch đang lưu động, chiếu rọi hào quang tinh khiết thần thánh.

Nơi khu rừng gần tiên phong, một cổ thanh mộc linh khí mạnh mẽ vô biên, cùng với hơi lạnh lạ lùng phủ tới, tức thì xâm nhập vào lòng Dương Chân. Chàng cảm ứng rất rõ nét rằng trước mặt chính là bất tử thụ, không chỉ là thần thụ khoáng cổ tuyệt kim, mà còn là một thần thụ có ý thức của sinh mạng.

Khu vực đầy rẫy sinh cơ và sức sống. Nó phảng phất như có thể bao dung vạn vật, mưa gió thuận hòa. Từ trời nhìn xuống, Dương Chân thấy vô số linh quang bảy màu rực rỡ nhỏ bé, từ vạn vạn điểm linh quang nhỏ đó hội tụ thành hình, hình thành dòng chảy sinh mệnh, ngưng tụ tại đầu núi Vương Mẫu Phong không tan.

Kỳ tích của sinh mệnh như vậy, không phải là bất tử thần thụ sao? Dương Chân chấn động trong lòng, hồi lâu vẫn không thể tự tĩnh lại.

Thanh Điều bay nửa vòng chung quanh, rồi lượn vòng, đến đậu trên một chiếc lá khổng lồ. Con chim to lớn đậu trên cây này, cũng không hơn gì con sâu nhỏ, chỉ làm chiếc lá khẽ rung, giọt sương to bằng nắm tay theo đó mà lăn xuống.

Dương Chân đảo người đứng trên cuống lá mềm mại, phảng phất như đang giẫm lên bề đoàn làm bằng bông, đưa mắt quan sát bốn phía, chỉ thấy đầy rẫy những chiếc lá to lớn che khuất tầm mắt, không thể nào nhìn sâu vào bên trong được, cảm giác hoảng hốt như mình vừa biến thành tí hon đứng trên bàn tay người khác.

Trời dần sáng rõ, thần quang vạn trượng nhiễm từ trời đất, dần biến thành màu hồng, quang cảnh trở nên rõ ràng sáng rõ. Lúc này vạn vật như sống lại.

Trên cây có vô số các loài tiểu thú lạ lùng, theo nhau tỉnh dậy trong buổi bình minh, hoan hỉ khoan khoái ở cành lá, thi nhau chạy nhảy ngược xuôi lên xuống không ngừng. Chúng tất bật lựa chọn hút các giọt sương sớm, vốn là nhật nguyệt tinh hoa sinh ra trong một ngày. Khắp nơi đều vang lên tiếng kêu của các loài chim thú, cùng với ngọn cây sừng sững như trái núi dưới ánh dương quang tạo nên cảnh tượng mỹ lệ làm rung động lòng người.

Khí tức cây cỏ thấm vào trong ruột gan thơm tho vô cùng, Dương Chân mắt cả nửa ngày mới hồi phục như thường. Thanh Điều cười trào phúng nói: "Đây chỉ mới là hiện tượng bên ngoài của bát tử thụ, chân chính linh căn của nó thì cần phải theo bản điều đi, bảo đảm không sai một bước."

Thanh Điều giữ nguyên thân thể, phóng xuống phía dưới, xuyên qua khe hở giữa lá cây, thuận thế lao đi, xuống đến bờ cát, thành thoi hướng về phía thân chính của thân thụ bên dưới. Đôi khi, nó xếp cánh ngưng lại một lúc, rồi sau đó lại ngự phong bay tới trước dẫn đường cho Dương Chân.

Càng xâm nhập vào, Dương Chân càng thấy tâm linh máy động, một cảm giác gì đó không thể gọi tên, đan điền đã lâu không động tĩnh chợt có biến động đột ngột, một dòng suối thâm sâu dần dần hình thành, vô hình chung đã thu hút được độ mạnh yếu của chân nguyên.

Chàng nhờ vào thần niệm nắm bắt rất rõ ràng cảm giác này, tận sâu trong đan điền có một cỗ sinh cơ mạnh mẽ to lớn thức tỉnh, bành trướng như sóng triều, càng lúc càng mạnh, phảng phất như vật sống đang tiềm phục trong đó.

Vào lúc sự tỉnh kỳ dị này phát sinh, một lực hút lạ lùng nhanh chóng thu lấy tâm trí chàng, tựa như phía trước có một sự kỳ vọng nào đó đang chờ đợi, thần hình không tự chủ được mà tăng tốc bay nhanh.

Chạy đến hết công phu một chén trà, một người một chim mới đến được mặt đất phủ đầy long căn – thứ rễ cây ngoằn ngoèo rất giống rồng- trước mặt chính là gốc cây to lớn chắc khỏe nối liền trời đất. Vô số rễ cây to lớn bò lổn ngổn trên mặt đất, tại nơi u ám này chỉ có ánh huyễn quang nhàn nhạt chiếu khắp thân cây.

"Từ điều, Vương Mẫu Phong không có người coi giữ nơi đây sao?"

"Thiên ngoại hữu thiên, trong cây có chứa cả căn khôn".

Thanh Điều trả lời, mở miệng phun ra một đạo thanh quang sáng rực, khắp thân cây đột nhiên biến đổi, một luồng ánh sáng rực rỡ dao động, người và chim không tự lượng sức đều tiến vào trong mộng cảnh thiên địa rộng lớn.

Khí trời đất hòa hợp dày đặc khắp mảnh thiên địa này, đạo hồng quang bảy sắc gột rửa khắp nơi. Ngẩng đầu lên nhìn không biết cao thấp thế nào, thâm u thần bí, đôi khi từ trong mây hạ xuống một dải long tu, hồ trát màu vàng đỏ ngang mặt đất, phảng phất như thân mình đang lạc trong rừng thạch nhũ. Chân đặt trên đường lát đá ngọc thạch, uốn éo vòng quanh, chia ra nhiều con đường nhỏ, bên đường là thâm xứ vô tận, bốn bề xung quanh toàn là thảm hoa cỏ các loại, nhiều loài kỳ hoa dị thảo chen chúc mọc lên.

Nơi này chỉ là phía bên ngoài của thiên địa linh khí, vậy bên trong không biết mạnh hơn mấy trăm lần. Dương Chân cảm giác phiêu nhiên tự tại như tiên, phảng phất như đã ăn quả nhân sâm rồi.

Chỉ là dị trạng nơi đan điền càng thêm mạnh mẽ, phía trước dường như có lời kêu gọi cấp thiết đến chàng, chàng bất giác sai bước đi nhanh, giành lấy phân dẫn đường khiến Thanh Điều vô cùng sửng sốt.

Khoảnh khắc sau, họ hướng theo mép rìa hướng về phía trung tâm tiểu kính, đến được một ao nước nóng to lớn. Sóng gió tấp vào bờ, ở giữa hồ có một cột linh quang màu xanh lục lấp lánh, bên trên thông với trời, bên dưới thông tới đáy hồ. Quang trụ trong ao đột nhiên mất thăng bằng, phảng phất như long căn của cổ thụ, phía trên sáng tới bất định, vàng sáng lưu chuyển, khiến người nhìn thấy biết ngay là không phải vật tầm thường.

Nhìn thấy Thanh Điều đứng si ngốc bất động bên hồ, Dương Chân chợt nhớ ra mục đích đến đây.

"Rễ của bát tử thụ... là ở đây sao?"

"Đồ ngốc, ngươi không có mắt sao?"

Dương Chân vừa mở miệng liền biết ngay là mình nói lời thừa, quả nhiên nhận được lời mắng mỏ của Thanh Điều, chàng nhìn thử khắp bốn phía rồi lại hỏi: "Người nói bát tử thụ ta cũng không thấy, huống hồ bọn ta trên đường tới đây chỉ nhìn thấy dung dịch này thôi?"

Thanh Điều đang toàn thần quán chú suy nghĩ liền trả lời: "Đó là Dao Trì linh cảnh trong Vương Mẫu Phong của bát tử thụ. Linh căn bát tử thụ nằm ở thiên thủy dao trì, những gì người nhìn thấy một nửa là thật, một nửa là giả... Ô ô..., ngươi có thể tới đây toàn là nhờ công lao của bản điều, thiên trận trùng trùng điệp điệp như vậy dù có là sự phụ trợ cũng không thể tiến vào, ngươi nên im lặng đi."

Dương Chân lúc này mới chú ý là Thanh Điều đã biến thành nhỏ bé, nghe vậy tức thì nhúng tay vào trong nước hồ đang có huyễn quang lưu chuyển khuấy thử.

"Dừng tay!" Chàng vừa giờ tay được một nửa thì Thanh Điều đã quát lên bắt phải dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Bắt Tử Thụ (1)

"Lại gì nữa?" Dương Chân đưa mắt nhìn qua.

"Không có gì, ngươi thử xem." Thanh Điều do dự một chút rồi lại quay ra xúi Dương Chân.

Lúc này Dương Chân lại rút tay lại, đoán rằng cái đầm nước rộng mấy chục trượng này ắt phải có điều gì đó cổ quái nên nào dám tùy tiện mạo hiểm. Chỉ thấy Thanh Điều nói giọng dừng dừng: "Bảo ngươi thử thì thử, nếu không bản điều dẫn ngươi tới đây làm gì?"

"Con chim chết dịch nhà ngươi, nói rõ ràng xem ngươi vì sao lại cần ta giúp ngươi, ta phát hồ đồ lên rồi." Dương Chân bực mình nói.

"Thần thụ này có phải vật phạm đâu? Nếu bản thân nó không chấp thuận thì ai cũng đừng mong hái được, thậm chí ngay cả nhìn cũng không thấy luôn." Thanh Điều nói giọng căm tức xen lẫn buồn bực.

"Huyền bí vậy sao? Ngươi có thể nhìn thấy Khoái Lạc Quả nhưng hái không được?" Dương Chân suy đoán có vẻ rất chắc chắn.

"Bản điều... bản điều hai ngàn năm trước đã ăn một quả, từ đó về sau thì cái cây chết toi này cũng không cho ta hái nữa, quác...." Thanh Điều rít lên đập cánh phành phạch, bộ dạng càng thêm ảm ức.

"Hắc hắc..." Dương Chân cười đến ngồi phệt xuống bên hồ nước, con chim chết dịch này vậy mà cũng có lúc thê thảm như vậy.

"Vậy thì cũng đâu có gì mất mặt, quả cây Bắt tử thụ này ngoại trừ thánh nữ đương đại, không có ai có thể tùy tiện hái. Người ngoài cũng chỉ có nước dựa vào cơ duyên thì mới có cơ hội lấy được mà thôi." Thanh Điều gặng gải thích.

"Bởi vậy, ngươi mới dẫn ta tới đây?" Dương Chân không đợi Thanh Điều đáp lời, lại nói tiếp: "Nhưng mà, ngươi sao biết được thần thụ lại chấp nhận ta?"

"Bằng trực giác, trực giác của bản điều." Thanh Điều nghiêm trang nói.

"Trực giác?" Dương Chân tròn tròn mắt.

"Bản điều đã đi theo chỉ phái của Tây Vương Mẫu mấy vạn năm, kiến thức vô số, một đứa nhóc con như ngươi làm sao có thể hiểu được?" Thanh Điều khinh khỉnh nói rồi hất hất mào chim phượng trên đầu bé bé một cái.

"Hắc, ngươi cũng sống lâu quá rồi, thật đã từng thấy thần nhân thời thượng cổ Tây Vương Mẫu?" Dương Chân từ trong quyển Huyền Tông Nguyên trong đám tàng thư kinh điển của Ngọc Tiêu Phong cũng từng thấy có giới thiệu chút ít về chỉ phái Vương Mẫu Phong.

"Quác..." Thanh Điều nghe nói liền ngẩn người ra rồi đảo đảo đầu nói: "Hình như cũng có chút ấn tượng, sao nhớ không ra nhỉ... bản điều xem ra cũng già quá rồi, những chuyện quá xa đều đã quên sạch sành sanh."

"Đừng nói vớ vẩn nữa, ta thấy chỉ bằng thừa lúc còn chưa bị người ta phát hiện, mau mau đưa ta trở về, ta không muốn bị cầm chế mười tám năm, tệ hơn không chừng còn bị phế bỏ tu vi đuổi khỏi sơn môn, như vậy mới gọi là thực sự oan uổng đó." Dương Chân lúc này đã chẳng còn tin tưởng vào Thanh Điều, lại càng không tin tưởng vào trực giác của một con quái điều chút nào. Đan điền càng lúc càng phát sinh điềm dị thường khiến hắn cảm thấy bất an vô cùng, chỉ mong nhanh chóng rời khỏi nơi bắt trắc này mà thôi. Trong cấm lệnh của Côn Lôn phái đặc biệt có một điều về Vương Mẫu, hắn có thể nhớ rất rõ ràng, tới nơi này thì về sau chỉ có hối hận không kịp.

"Thì ngươi hãy thử một lần, bản điều lấy nhân cách ra đảm bảo sẽ chẳng sao đâu!" Thanh Điều ưỡn ngực nói giọng dụ dỗ.

"Ngươi có nhân cách?" Dương Chân tròn tròn mắt. "Bản điều... bản điều..." Thanh Điều lắp bắp không sao nói rõ ràng ra được, cảm thấy bực tức tới nghẹt thở.

"Nếu đắc thủ, phần ta sẽ lấy bảy phần tinh hoa?"

"Quác, cứ theo ý ngươi đi..."

Ý nghĩ của Dương Chân thoáng xoay chuyển, chẳng nào đến thì cũng đến rồi, chẳng qua chỉ định thử Thanh Điều một cái nên mới thuận miệng đưa ra điều kiện, không ngờ nó lại đáp ứng ngay, còn không ngừng gật đầu như gà mổ thóc, cứ giống như sợ hấn sẽ đổi ý vậy. Thanh Điều chăm chú nhìn cánh tay đang đưa ra của Dương Chân, thân hình cũng từ từ rướn về phía lòng hồ, vào khoảnh khắc sắp chạm vào mặt nước thì nó cũng nhắm luôn cả cặp mắt lại. Một làn khí huyền ảo rực rỡ bảy màu phát ra, cảnh tượng trước mắt Dương Chân vụt thay đổi. Trong một khoảng vuông vắn chu vi chừng nửa dặm làn nước chọt trong suốt tới tận đáy, từ đó nổi lên những bóng khí màu vàng, xanh, tím rồi không ngừng vỡ tan ra, những làn khí vẫn vút bay lên cao.

Từ giữa hồ chọt nổi lên một cây lá như lá sen, thân nổi vòng như Bàn Long kì dị cao tới cả trượng, trên đỉnh có ba cái đài sen, từ đó sinh ra ba trái quả to bằng nắm tay trong suốt tròn nhẵn màu hồng tía. Điểm đặc biệt chính là ở khắp thân cây lấp lánh vô số đốm sáng tạo ra ánh vàng ánh tím không ngừng bao quanh lấy Bát tử thụ. Đồng thời người thấy có một mùi thơm khôn tả, sức nức cả không gian, thấm vào tận phế phủ.

"Oa, bản điều quả nhiên nhìn không lầm, khó trách Nhất Kỳ lão đầu kia lại coi trọng ngươi như vậy. Ngươi chính là người có Thiên Linh, thân thụ sẽ không bài xích." Thanh Điều hoan hỷ như điên, bay vọt tới phía ngoài của Dao trì. Thế mà Dương Chân lại chẳng có lòng dạ nào mà chia vui với nó, đan điền của hấn lúc này đang sôi ùng ục như một cái hóa lò, tưởng như muốn nổ bung ra, chân lực toàn thân không có cách nào vận chuyển được khiến hấn bất giác khựng xuống bên bờ linh trì. Mồ hôi trên trán không ngừng lăn xuống mặt rồi nhỏ tong tong.

"Xú tiểu tử, ngươi sao vậy?" Thanh Điều rút cục cũng phát hiện ra điểm dị thường.

"Ta..." Dương Chân ngẩng đầu, khuôn mặt đỏ lựng như máu, trước mắt trở thấy tối sầm. "Uỳnh" một tiếng, cả người đã rơi vào linh trì chìm ngấm vào trong làn nước sóng sánh.

Thanh Điều lao vọt tới như anh chớp nhưng dường như bị va phải một bức tường ánh sáng vô hình bật ngược trở lại, tới lúc quay lại thì nó mới phát hiện Thiên Thủy Dao Trì đã hồi phục trở lại y như trước, nơi này chẳng còn cảm thấy sự tồn tại của Dương Chân nữa.

"Thanh Điều, ngươi lại gây họa rồi." Một giọng nữ nhân mềm mại uyển chuyển như nước vọng tới.

"Oa... Tiểu Hương Hương, bản... bản điều..." Thanh Điều đang bay nhanh trên không tức thì chao đảo, mở rít lên the thé, nói không ra được từ nào rõ ràng.

Một nữ nhân mặc áo lông thanh lệ vô cùng đột nhiên xuất hiện bên ngoài Dao trì. "Cái thứ già không nên thân ngươi, kể này không xong lại kiếm kế khác, thân thụ thật dễ dàng linh ứng vậy ư?" Nữ tử đó nhẹ giọng trách. Thanh Điều ngoan ngoãn đầu xuống lòng bàn tay của nàng ta, cúi đầu ủ rũ không dám hé mỏ.

"Ài dà, năm trăm năm trước nguyên khí của ngươi bị đại thương, thần thức điên đảo, cho tới bây giờ bắt quả mới chỉ khôi phục được ba phần... đâu biết Bát tử thụ vốn là Thượng giới thần phẩm không phải là thứ mà chúng ta có thể thao túng, khai hoa kết quả cũng không là việc con người có thể định liệu. Nó gia vốn dự định sau khi quả rụng thì đem hai quả tới Đan Dương Phong luyện chế một lò Thần Phẩm Thánh Nguyên Đan rồi cho ngươi một viên. Ai ngờ ngươi lại lỗ mãng như thế, tùy tiện dẫn tới một gã thiếu niên, để xem ngươi làm sao thu xếp việc này?" Cơ Hương vừa nói vừa bước tới, chỉ thấy nàng áo dài tha thướt khẽ động, thoáng một cái đã hiện ra nơi Dao trì, một người một điều đứng bên bờ hồ.

"Tiểu tử đó quả thực đã được thân thụ tiếp nhận rồi." Thanh Điều ngẩng đầu nhỏ giọng bào chữa.

Cơ Hương không lý gì tới nó, chỉ ngưng thần chăm chú nhìn về phía trước. Lúc này trong lòng Dao trì nổi lên những bóng khí lớn bằng miệng bát rồi vỡ tan ra làm nước trong hồ bắn tung lên không, linh quang rực rỡ lan tỏa, cả Bát tử thụ được bao bọc bởi một quang ảnh sáng màu xanh, linh căn ở dưới nước tỏa ra những vầng ánh sáng rực rỡ một cách kỳ dị, nhìn lóa cả mắt.

Sau một hồi lắng đọng, lòng hồ lại phát sinh dị biến. Một làn sương vàng óng ánh dật dờ theo lớp sóng, có mầm cây nhỏ mọc lên từ giữa lòng hồ rồi nhanh chóng đâm chồi nảy lộc, nháy mắt đã bành trướng bằng kích thước của Bát tử thụ, có điều là toàn thân nổi sắc vàng, lá hình trái tim cũng màu vàng phát ra mùi thơm khác biệt hẳn với mùi thơm của Bát tử thụ. Một cột linh quang từ trời chiếu xuống, giữa lòng Dao trì, hai thân thụ cùng tỏa sáng chiếu rọi lẫn nhau vô cùng đẹp mắt.

"Trời ơi... đây là... Thất Bảo Diệu Thụ, nó đã trở về rồi." Cơ Hương tự la lên thất thanh, nét mặt tỏ ra vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

"Là cái cây mà Thiên Phật Tự đã trộm đi ư?" Thanh Điều hiển nhiên cũng rất có kiến thức.

"Chính thế, hồi đó là hạo kiếp của Huyền Tông, chi phái Tây Vương Mẫu không đành phân tranh tạo ra sát nghiệt nên mới bỏ không truy hỏi Thất Bảo Diệu Thụ. Ba ngàn năm rồi, nó lại trở về nhà... Giả sử các vị Vương Mẫu trước đây có biết, nhất định sẽ cảm thấy rất an ủi." Cơ Hương thả Thanh Điều ra, hai ôm lấy ngực thành kính hướng lên trời cầu nguyện.

Một người một điều đứng ngẩn ra cả nửa ngày, Thanh Điều đậu trên đầu vai của Cơ Hương đột nhiên la lên: "Vây tiểu tử chết dịch đó đi đâu rồi?" Cơ Hương khẽ cúi đầu nhìn xuống lòng sâu của Dao Trì hồi lâu, chợt bật cười nói: "Hấn không sao, có thể vào trong Thiên thủy dao trì đối với hấn cũng là một một trường tạo hóa... xem ra ngươi rất lo lắng cho gã thiếu niên này, chẳng phải ngươi vốn không chịu qua lại với người ta hay sao?" Thanh Điều đảo đảo cái đầu nhỏ nói: "Bản điều khó mà hợp với hấn được, có điều không thể thấy chết mà không cứu. Quác!"

Cơ Hương nghe thấy vậy chỉ cười nhẹ, hai tay kết thành ấn quyết trước ngực, chỉ pháp uyển chuyển biến ảo vô cùng; Đồng thời miệng nàng mấp máy niệm động chân ngôn, một vầng ánh sáng đỏ rực rỡ bao trùm toàn thân trên dưới, tưởng như đã hóa thành một khối lửa lớn.

Đột nhiên thủ ấn của nàng kết lại rồi đẩy ra phía trước, một luồng ánh sáng chói lóa phóng thẳng về phía Thất Bảo Diệu Thụ vừa mới trưởng thành, lập tức thân thụ nổ ra một vầng linh quang bảy màu bao trùm toàn thân.

"Không đúng, linh thần của Thất Bảo Diệu Thụ tựa hồ như có tổn thương, không sao giao cảm được, rốt cục là vì cố gì?" Cơ Hường thi triển pháp thuật hồi lâu rồi thu hồi pháp quang, thần thụ cũng phục hồi lại nguyên trạng. "Gã thiếu niên này lại lịch ra sao?"

Thanh Diệu ngoeo đầu hỏi tường một lúc rồi nói: "Chỉ biết hần là đệ tử của Ngọc Tiêu Phong, quác, đối với Nhất Kỳ tiểu tử ở Vạn Thú Cốc cũng có chút quan hệ." "Nhất Kỳ?" Cơ Hường nhìn vào lòng Dao trì chú tâm quan sát một lát rồi kinh ngạc thốt: "Cần Khôn Ẩn... tên nhóc con này được ông ta chọn trúng rồi ư?"

Nằm trong Thiên thủy dao trì, Dương Chân như đang trải qua quá trình lột xác, da thịt toàn thân cùng kinh mạch được một nguồn sức mạnh nguyên thủy cực kỳ thuần khiết của thiên địa không ngừng tẩy rửa khiến hần thực sự thoát thai hoán cốt.

Năm xưa lúc ở Tiểu Đông Sơn dưới Hà Dương Trấn, khi hần bị Huyết Yêu Đa Di La độn pháp lao tới hút đi gần hết tinh nguyên bản mạng, nguyên khí cạn sạch, có thể nói là người đã bước một chân xuống địa phủ rồi.

Tinh nguyên bản mạng, vô luận là đối với phạm phu tục tử hay là kẻ sĩ tu chân đều là nguồn gốc của sinh mệnh. Về sau mà nói, thậm chí còn là gốc của Đạo, tinh nguyên bản mạng càng sung mãn mạnh mẽ thì càng có nhiều cơ hội tiếp xúc với nguồn sức mạnh của thế giới tự nhiên, ngộ được cái gốc của Đạo. Kể theo hai lối tu hành tà đạo là Yêu Ma sở dĩ không hề ngần ngại tước đoạt nguyên mạng của kẻ tu đạo, của chính đồng đạo yêu ma, thậm chí cướp đoạt cả Kim đan, nguyên nhân chính là vì thế.

Ai ngờ Dương Chân trong lúc sống dở chết dở lại vừa vãn bị chôn xuống đất, ngay gần nơi linh căn của Thất Bảo Diệu Thụ tiềm tàng nên nó đã mượn thân hần mà nương náu. Nhờ vào sức mạnh kỳ dị của thần thụ, trong thời gian bảy ngày đã trùng tu lại tiên thiên bản nguyên, tái tạo xác phàm cung cấp sinh cơ vô hạn cho cơ thể. Thành ra Dương Chân có thể hồi phục bản mệnh một cách kỳ tích, tụ thần quay lại dương thế. Không ngờ người mà Phổ Tế đại sư của Thiên Phật Tự nhận định là đã chết lại có thể nghịch chuyển vận mạng mà sống trở lại.

Thất Bảo Diệu Thụ sau khi đã hoàn thành quá trình tái tạo thì nguyên khí bản mệnh lại càng bị thương tổn nặng nề, đồng thời mất luôn đi linh thức, tàng nhập vào huyết Khí Hải của Dương Chân tiến vào trạng thái "ngủ đông". Hiện tượng kỳ dị khi Dương Chân luyện khí lúc nhập môn đều là do Thất Bảo Diệu Thụ gây ra. Hiện tại Thất Bảo Diệu Thụ gặp được Bất tử thần thụ cũng cùng một dạng, dưới sự kích thích của thiên thủy đã khôi phục được một phần linh thức, từ đó tái tạo lại bản thể. Cơ duyên xảo hợp trùng trùng bồi tạo lên Dương Chân, cũng là việc thành toàn cho quá trình Thất Bảo Diệu Thụ trở về mà thôi.

Ở nơi Thiên thủy dao trì, Bất tử thụ cũng đã có cảm ứng với Thất Bảo Diệu Thụ cả vạn năm, do vậy mới có thể đánh thức sinh cơ của Thất Bảo Diệu Thụ khiến nó từ trong giấc ngủ tỉnh dậy, tái tạo lại một cuộc sống mới. Dương Chân trong cơn mơ hồ hồ hồ, dưới sự ảnh hưởng của linh lực vô biên cùng với sức mạnh kỳ diệu của Bất tử thụ, lực thức liền ăn sâu vào trong cơ thể tựa như lúc còn là một bào thai trong bụng mẹ, cứ thế từ từ nhập định.

Bởi linh căn của Thất Bảo Diệu Thụ đã rời khỏi đan điền tam phủ khí mạch của hần, nên đạo quan ải cuối cùng nơi Trung Hoàng đại mạch cũng được đã thông, tả hữu thanh long bạch hổ liên lạc, chân nguyên toàn thân tất cả đều trở về từ phủ rồi theo thần niệm vận chuyển, từ Thiên cung tới Địa phủ, thiên địa linh khí dồi dào liên miên bất tuyệt xông vào hội nhập khắp tứ chi toàn thân, thông sướng không có trở ngại.

Trong Thiên thủy dao trì thì dung dịch giống như sóng ấy lại có linh lực thần kỳ tẩy rửa khiến thân thể thăng hoa chưa từng thấy, nguyên khí được mài luyện tới cực kỳ thuần khiết; Lại thêm độc môn tâm pháp kia của hần lập tức lấy bách khiếu làm nguyên lô, sức dẫn nhập thiên địa nguyên khí so với tâm pháp tầm thường thì vượt rất xa. Bởi trong hồ nước linh khí dồi dào vô cùng, nên trong cơ thể hần như có hàng trăm hàng ngàn dòng suối nhỏ từ từ hội tụ thành con sông lớn, nguyên lực tăng lên nhanh chóng. Cứ vô tri vô giác như vậy mà cũng đã trải qua hơn một tháng.

Cứ theo tiến độ tu hành trước mắt của Dương Chân, thì vốn ít nhất cũng phải trên dưới hai mươi năm mới có thể đủ hỏa hầu kết đan, không ngờ hiện tại lại vô tình phát sinh quái sự. Một luồng sức mạnh tinh thuần vô cùng cổ quái ở bên ngoài như từ trên trời chọt bổ xuống đầu, nháy mắt đã hòa hợp với ngũ hành tinh khí, ngũ tạng lục phủ, tứ chi toàn thân của Dương Chân, trong khoảnh khắc hóa thành một sức mạnh hỗn độn cứ không ngừng tăng cường và luân chuyển theo chu thiên. Sau cùng nguyên lô tại bách khiếu đột nhiên lại sinh ra chân nguyên từ khí. Từ khí theo chân nguyên đi lưu chuyển khắp vòng chu thiên, cuối cùng hội tụ tại Trung Hoàng rồi xông lên Thượng Tiêu đến tận Thiên Môn của Tử Phủ, tụ khí thành hình như rồng bay hồ cuộn âm âm phá nhập vào trong Thiên Môn. Lúc này Dương Thân chủ thể của Dương Chân mơ mơ hồ hồ, trong tử phủ như ẩn chứa thiên cơ không ngừng tích tụ nguyên lực, Từ khí từ từ bốc lên dày đặc. Đồng thời Tử phủ lấy nguyên linh làm hạt nhân không ngừng bành trướng, có rút. Đột nhiên một đốm sáng rực rỡ vỡ cùng phát ra ở nơi Tâm hải, một đốm rồi hai đốm...

Tử phủ chọt phát ra một tiếng nổ như sấm sét, hàng triệu đạo kim quang bắn vọt lên, chiếu rọi khắp nơi, hào quang xuyên phá vô tận, thậm chí xuyên qua cả nhục thân của Dương Chân khiến hần như bị thùng lỗ chỗ, bộc phát tinh mang vạn trượng. Cả trong ngoài Dao Trì đều bị nhuộm thành màu vàng rực rỡ.

Luồng sáng vàng phản chiếu qua lại trong Tử phủ chín chín tám mươi một lần rồi hóa thành một khối ngọc dịch vàng óng, thấp thoáng xoay chuyển khí tím, từ Thiên môn chạy xuống Trung Hoàng rồi lại như gặp hạn hóa mưa từ từ tăn ra bách mạch chu thiên một cách rất cổ quái. Sau khi chạy hết bốn mươi chín vòng đại chu thiên, bách mạch khiếu huyết toàn thân như được Đan Lộ tẩy rửa thành mới tinh, chịu sự điều khiển khó hiểu của thiên cơ, Đan Lộ lại quay trở lại Trung Hoàng rồi chạy ngược lên Thiên môn.

Tại trung tâm của Tử phủ, ánh vàng đã thu lại, từ khí tức thì tiêu tán, chỉ còn một viên đan hoàn nhỏ và óng ánh như bạch ngọc phát ra ánh sáng rực rỡ vắn vít quanh Hạch tâm tử phủ rồi không ngừng xoay chuyển. Một luồng sức mạnh không rõ nguồn gốc vẫn xông ra liên miên bất tuyệt, kể đó viên đan hoàn đột nhiên bốc lửa cháy phừng phừng, từ trắng hóa ra đỏ, từ đỏ hóa thành vàng thổ rồi lại từ vàng thổ biến thành màu hoàng kim... cứ luân chuyển mấy vòng như vậy, sau cùng biến thành một viên kim đan chiếu ra ánh vàng rực rỡ. Như vậy là đã chính thức hoàn tất cảnh giới Hoàn Đan để tiến vào giữa thời kỳ Kim Đan.

Đột nhiên Tử phủ của Dương Chân nhảy lên một cái, luồng sức mạnh vô cùng vô tận kia chọt kết tinh co rút lại rồi biến mất vào sâu trong Tâm Hải của hần, viên Kim Đan cuối cùng đã bắt đầu ổn định.

Cùng lúc đó, bên ngoài Dao Trì một nữ nhân mặc áo nghe thường cũng thu công đứng dậy, trên thân Bất tử thụ bên trong Dao Trì chỉ còn lại hai Bất tử quả mà thôi. Thất Bảo Diệu Thụ ở bên cạnh kim quang càng thêm chói lọi, cành lá cũng như đang reo cười. Dương Chân hiện tại đã hoàn toàn hòa nhập vào thiên địa thành một thể, linh thai trong sáng như gương, tuệ tâm rộng mở, chỉ cảm thấy tràn trề linh cơ. Bên trong bên ngoài thân thể đều cảm thấy thoải mái thong thả vô cùng. Chân nguyên tinh thuần lưu chuyển trong bách mạch ào ạt, hít thở một cái đã cảm thấy như thu được cả thế giới vào trong lòng bàn tay, bỗng bèn như thần tiên. Thu hồi lực thức trở lại, hần tự mình rời khỏi Thiên thủy dao trì, nhẹ nhàng như một chiếc lông vũ phiêu hốt nổi lên trên mặt nước, thoát hẳn khỏi làn nước như côi bỏ một cái áo ngoài, linh tính thuần khiết của hần tựa hồ có thể tự mình thoát ra khỏi thân thể mà không lưu lại vết tích nào.

Xa xa bên hồ nước, lọt vào mắt hần là bóng hình một nữ nhân xinh đẹp vô cùng. Nữ nhân đó đang nghiêng người ve vuốt một khối ánh sáng màu xanh, tóc nàng tuôn chảy như ngọn thác xanh trải dài xuống phía sau, dịu dàng như nước chảy mây trôi, bóng mượt tuyệt vời, hòa với bộ áo lông đỏ rực có thể nói là chưa thấy người đã thấy phong thái khuynh quốc khuynh thành.

Dương Chân nhẹ nhàng hạ xuống bên bờ Dao Trì, cách nữ nhân đó khoảng mấy trượng, tưởng như e sợ làm kinh động tới giai nhân.

Đột nhiên nữ nhân đó như cảm giác được, uyển chuyển xoay người lại. Một khuôn mặt tươi cười đẹp đẽ khiến người ta nghẹt thở hiển hiện trước mắt Dương Chân, da thịt trong trẻo như bạch ngọc, ánh mắt sáng như làn nước, mày cong như ánh trăng, mi dài như mắt phượng, cái mũi thanh tú cùng bờ môi mỏng đỏ hồng như luôn mang một nụ cười vĩnh hằng. Nàng ta cứ đứng như vậy, tay áo buông lơi, xiêm y dài quét đất, tựa như đứng giữa một rừng mây mỏng rực rỡ, lại giống như Nghê thường tiên từ từ thiên cung hạ xuống phạm trần. Trong đầu Dương Chân đột nhiên trống rỗng, nếu quả như lúc này hần có thể nói được thì nhất định hần sẽ la lớn lên: Tiên nữ, ta thấy được tiên nữ rồi!

Tâm tình hần hiện tại cũng y như lần đầu tiên gặp Tiểu Nguyệt Nhi tại Hà Dương Trần năm xưa vậy.

"Người tên là Dương Chân?" Một giọng nói trong trẻo như suối ngọt, dịu dàng như nước chảy kèm theo một mùi thơm đặc trưng của nữ nhân vẫn vút trong linh cảnh mệnh mang kéo Dương Chân trở về thực tại.

"Cô nương là ai?" Dương Chân vừa mới mở miệng thì đã tự thấy mình ngốc nghếch, trong lòng bất giác càng thêm rụt rè, mình như vậy không phải là quá bột chộp hay sao?

"Nô gia tục danh Cơ Hương." Cơ Hương bật cười, tiếng cười như con gió mát thổi qua đại mạc nóng bức. Nàng ta cũng không ngờ lại xưng hô thành như vậy, nhưng trong lòng thầm khen thật là một gã thiếu niên rất khả ái.

"Cơ, Cơ tiên tử, Thanh Điều nó đâu rồi?" Dương Chân vừa thấy nụ cười ấy tức thì thần tình trở thành vui vẻ, chỉ cảm thấy cái tên này có chút quen tai nhưng nhất thời lại không nhớ ra đã từng nghe ở đâu. Hôn nữa hần đang lo lắng vì bản thân mình đã đi vào cấm địa, không biết sẽ bị trừng phạt ra sao nữa.

"Này." Cơ Hương cất bước đi tới bên Dao Trì, khối ánh sáng màu xanh vẫn đang xoay chuyển không ngừng giữa các ngón tay.

"Thanh Điều nó sao rồi?" Dương Chân co người đứng sang bên cạnh.

"Ài... giặc nhà khó phòng." Giọng nói của Cơ Hương vẫn như trước, không hề nghe thấy chút bức dọc nào, "Con chim già đó đã có được tinh hoa phần thịt của Bất tử quả, còn người có được hạt của Bất tử tinh nguyên, phân chia như vậy là trọn vẹn một quả Bất tử thánh quả, nó hiện giờ đang dưỡng thần quy nguyên, không ngại gì."

Dương Chân vốn đang cảm thấy rất lo lắng, thấy đối phương chẳng hề có ý phòng bị liền giải đầu không biết phải làm thế nào cho phải.

"Nói, người làm sao bồi thường Bất tử quả cho nô gia?" Cơ Hương xoay đầu, vẻ mặt như cáu như giận.

"Ta chỉ nhớ là đã lao đầu xuống hồ, chưa từng nhớ thật có ăn bất tử quả hay không?" Dương Chân thầm nói trong lòng, nhưng tính cách của hần vốn rất quật cường, liền cứng cỏi trấn định nhìn lại nàng ta.

"Sư phụ người không nói cho người rằng Vương Mẫu Phong không thể xông vào hay sao?" Cơ Hương mỉm cười dịu giọng hỏi.

"Cái này..." Dương Chân lập tức lúng túng.

"Được rồi, nô gia hỏi người, người có biết tới Bồ Đề Thụ trên Vân Đình Sơn?" Cơ Hương nói đoạn vén tà áo ngồi xuống bên bờ Dao Trì lộ ra bàn chân trắng như bạch ngọc, nhẹ nhàng vung vẩy xuống hồ nước, xinh đẹp vô cùng.

"Biết... có điều..."

"Nó đang ở đây này"

Dương Chân phát giác đứng mãi cũng không phải lắm liền theo đó ngồi xuống, hai người cách nhau khoảng ba trượng. Hần nghe thấy lời của Cơ Hương thì giật mình đưa mắt nhìn lên, lúc đó mới phát hiện trong Dao Trì đã có thêm một gốc kỳ thụ.

"Nó là do người đem tới, người có biết không?"

"Ta?" Dương Chân đưa tay chỉ vào mũi mình vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Cơ Hương khẽ chau mày, hỏi lại: "Xem ra ngươi cũng có kỳ ngộ đấy, gần đây ngươi có qua lại với người của Thiên Phật Tự chăng?"

Dương Chân ngẫm nghĩ rồi thành thực đáp: "Mấy năm nay ta đều ở tại Côn Lôn Tiên Phủ, nhưng hòa thượng thì năm xưa dưới núi có gặp qua hai vị."

Cơ Hương đột nhiên cảm thấy rất hứng thú, liền bắt Dương Chân kể rõ ngọn ngành chuyện ngày trước, thi thoảng lại hỏi một vài chỗ, sau khi nghe xong thì trầm tư hồi lâu.

Dương Chân thấy nàng ta thân thiện hòa ái, luôn luôn mỉm cười không khỏi khiến người ta tươi mát như gặp gió xuân, cảm giác lo lắng trong lòng từ từ tan biến, thi thoảng lại lên liếc nàng ta một cái, chỉ cảm thấy nhìn mãi không biết chán. Trong lòng thầm tán thưởng, trên đời này lại có vẻ đẹp tuyệt vời như vậy, nếu không thấy tận mắt thì không sao tin được.

"Tất cả đều đã có định sẵn từ trong u minh." Cơ Hương nhàn nhã vuốt làn tóc bên tai, thờ dãi thốt. "Bồ Đề Thụ, không, phải gọi là Thất Bảo Diệu Thụ năm xưa đã cứu ngươi một mạng, ngươi cũng lại giúp nó tái sinh hồi phục."

Dương Chân sững người, nhớ lại toàn bộ những điểm dị thường phát sinh trong cơ thể mình, tức thì đột nhiên thông suốt búng tỉnh. Những việc kỳ quái ngày xưa ở dưới núi cùng với dị trạng phát sinh sau khi lên Côn Lôn tất cả có nguyên nhân của nó.

"Chính thế, Thất Bảo Diệu Thụ bị mất linh căn, linh thần bị tổn thương. Linh căn bị yêu nhân không rõ lai lịch kia mang đi nên có lẽ đang nằm trong Tịnh Thủy Trì của Bồ Đề Viện, nay Bản Tôn mới thỉnh cầu ngươi giúp đỡ mang nó về, có được không?" Cơ Hương đứng dậy trình trọng hỏi.

Hai chữ Bản Tôn lọt vào đầu của Dương Chân, tức thì giống như một tiếng sét ngang trời. Thì ra nàng ta chính là Thánh Nữ đương đại, đồng thời cũng là Tôn chủ của Côn Lôn Thánh Tông. Minh hiện đang ngồi nói chuyện với một người thuộc bồi phận sư tổ, sao có thể tùy tiện được. Nghĩ tới đó liền giật mình đứng dậy, không dám coi thường.

"Xin... Cơ Tiên Tử..." Dương Chân thấy không khí đang vui vẻ thì bị một lời vô tình của mình phá hỏng mất, không ngưng thầm trách trong lòng.

"Cùng là người luyện khí tu đạo, tuổi tác, vai vế, thân phận có gì quan trọng lắm đâu?" Giọng nói của Cơ Hương đột nhiên trở lên lạnh lùng, tựa hồ như mất hết cả hứng thú.

"Cơ Tiên Tử..." Dương Chân thấy không khí đang vui vẻ thì bị một lời vô tình của mình phá hỏng mất, không ngưng thầm trách trong lòng.

Cơ Hương cũng chẳng thêm để ý, liền cất bước ra ngoài, chợt vung tay phóng ra một đạo kiếm quang trắng xóa lao thẳng vào trong mây mờ, nhanh chóng biến mất tầm tích.

Dương Chân thấy vậy kinh hãi, lẽ nào bà ta truyền tin tới Côn Lôn Chương Luật Đường xử lý mình hay sao?

Tinh thần hoảng hốt, vội vàng chạy tới mong có gắng giải thích.

Cơ Hương chợt dừng chân xoay người lại, nhìn Dương Chân đang hoảng hốt chạy theo về mặt có chút vui vẻ cười nói: "Sợ gì chứ, bắt quá là truyền một đạo khẩu tín tới Ngọc Tiêu Phong, ngươi đã ở tại Vương Mẫu Phong gần ba tháng rồi."

"Ba tháng?" Dương Chân tức thì trợn mắt há mồm, trong ấn tượng của hắn thì nhiều lắm cũng chỉ là ngủ một giấc mà thôi, "Ta bật tin đã lâu như vậy, sư huynh bọn họ nhất định là lo lắng lắm."

Cơ Hương tựa hồ rất vui vẻ, thấy hắn ta thần tình nóng nảy liền nhẹ nhàng nói: "Thanh Điều đã sớm thay ngươi đưa tin qua rồi, tiểu tử ngốc."

Dương Chân cũng chẳng biết phải làm sao, đành làm mặt ngốc cười ha ha mấy tiếng.

"Thay bản tôn tới Thiên Phật Tự một chuyến, thế nào?" Ánh mắt tuyệt mỹ của Cơ Hương chăm chú nhìn Dương Chân.

"Đi tìm Phổ Tế Hòa Thượng để giải đáp chuyện năm xưa?" Dương Chân giật mình, nhanh chóng tỉnh ngộ.

"Cũng không hoàn toàn như vậy, nếu là có cơ duyên thu hồi được linh căn mà Thất Bảo Diệu Thụ bị mất thì càng tốt." Cơ Hương nhẹ cất bước, xoay mặt về phía khóm hoa rồi đi tiếp về hướng đó.

"Cơ..." Dương Chân cảm thấy khó hiểu, bà ta tự đi chẳng phải còn hơn mình gấp trăm lần hay sao? Vừa mới mới há miệng thì chợt nhớ chuyện lúc nãy, hắn bắt đầu do dự sợ nàng ta không được cao hứng.

"Nói năng không cần phải ngại, gọi một tiếng tỷ tỷ là được." Cơ Hương nhìn hắn bình thản nói, ánh mắt đưa về phía trước thoáng có chút cười mong manh thú vị.

"Cơ tỷ tỷ..." Dương Chân nói mà nổi da gà, theo đó tiến lên phía trước.

"Nô gia không thể ra mặt, ngươi hiểu chứ?" Cơ Hương tâm sáng như gương hiểu ngay tâm tư của hắn, tiếp tục giải thích: "Thất Bảo Diệu Thụ tuy là vật chí bảo của chi phái Vương Mẫu Phong, nhưng nếu như bây giờ khuấy lên cuộc tương tranh giữa hai tông Phật Đạo thì tuyệt không phải là ý nguyện của tỷ tỷ."

Cơ Hương đi sóng đôi bên cạnh Dương Chân, kể cho hắn nghe nguồn gốc của chi phái Vương Mẫu Phong cùng một vài điều cơ mật không truyền ra ngoài.

Truyền thuyết từ thời cổ đại đột nhiên như được vén lên tấm màn vẫn che phủ bấy lâu.

Thời thái cổ hỗn độn mù mịt, bách tộc Nhân, Yêu, Tinh, Quái cùng chung sống nơi Cửu Châu đại địa, bình an vô sự.

Khi ấy thì phong vũ lôi điện, hạn hán lũ lụt, thiên tai dịch họa, sinh lão bệnh tử cùng với rất nhiều khổ nạn tự nhiên khác từ lâu đã gây đau khổ cho sinh linh trên đại địa, kẻ sĩ kẻ hùng của bách tộc không khỏi dốc hết tâm sức dưới sự chỉ dẫn của Thần minh khai thiên thời thái cổ, mỗi tộc tìm lấy đường tu hành luyện khí riêng, từ đó sinh ra hàng trăm các pháp môn tu hành, tiêu điều trong tam giới hỗn độn.

Nhanh chóng sau đó, nhờ những kẻ sĩ có đạo hạnh thần thông năng lực phi thường dẫn lối, Cửu châu đại địa bắt đầu trở nên phồn thịnh, tạo ra ngàn vạn bộ tộc, các tộc sinh linh cũng sinh sôi vô số, đại địa một khối vui vẻ phồn vinh.

Thế nhưng các tộc thời cổ tu hành theo đường lối và pháp môn khác nhau, khiến cho cách tộc dần dần sinh ra chia rẽ, không ngừng xung đột lẫn nhau. Đặc biệt là Yêu tộc là ngạo mạn và hung dữ nhất, ý vào pháp lực thần thông gây loạn hoành hành khiến trời long đất lở, đất đai cằn cỗi, thảm họa lũ lụt khắp nơi, sinh linh bách tộc đều khổ cực. Lúc đó các dị nhân có thần thông pháp lực xuất hiện phân định ra phép tắc của nhân gian, sinh linh của đại địa mới có được cơ hội dễ thở một chút.

Tới thời Tam Hoàng, Ngũ Đế định ra luân thường đạo đức, bách tộc sinh linh tại Thần châu lại khởi sắc phát triển thịnh vượng.

Tuy vậy nhưng những mầm mống bất hòa còn ẩn tàng trong các tộc lại tiếp tục gây ra cừ hận liên miên kéo dài mãi không dứt.

Qua ngàn vạn lần xung đột giữa dục vọng và tín ngưỡng, cuối cùng đã khiến bách tộc đoạn tuyệt với nhau, khói lửa chiến tranh nổi lên khắp cửu châu thập địa. Sau cùng thì hai đại tộc Nhân và Yêu vượt lên dẫn lĩnh quần hùng tạo thành thế quân bình.

Ba ngàn năm trước, tại Hồng Hoang phía tây, cuộc chiến đã đạt tới đỉnh điểm.

Các tông phái tu chân của Nhân tộc dần dần là Huyền Tông tụ tập nhân sĩ tu chân toàn nhân loại cùng triển khai những trận chiến ác liệt chưa từng có với đám Yêu tộc pháp lực thần thông tại Tây Lục Hạ Châu.

Yêu tộc dựa vào sức mạnh sinh mạng ngoan cường, tới lúc cuối của cuộc quyết chiến dần dần chiếm được thượng phong, mắt thấy Nhân tộc sắp bị diệt vong, chi phái Tây Vương Mẫu trong Huyền Tông đã lấy ra Thần Thụ chưa từng xuất hiện của mình, bằng vào thần uy vô thượng quét sạch cả Tây Lục Hạ Châu, thuật tay tiêu diệt toàn bộ hung dữ ác độc của Yêu tộc.

Yêu tộc từ đó thảm bại rút lui, Yêu Hoàng của cửu bộ Yêu tộc không cam bại vong, liền tụ tập sức mạnh trong tộc, huy động Thượng Cổ Thủy Thần trợ sức phát động những pháp thuật đã bị cấm chế, một lần nữa đánh bật Thiên Trụ Thần Sơn, Bát Chu Sơn khiến cả thiên đạo lẫn thần minh đều nổi giận làm tan chảy cả vạn ngọn núi băng tẩy sạch Tây Phương Đại Lục, bách tộc sinh linh bị tiêu diệt quá nửa, thế thảm không sao chịu nổi.

Càng tệ hại hơn là bởi long mạch bị gãy đoạn, Tây Hoang từ đó mưa gió thất thường, khí hậu càng ngày càng khắc nghiệt rét cực rơi vào thời kỳ hoang hóa vô tận.

Yêu tộc tan rã từ đó cũng lui về sống tại nơi hoang hóa mà nhân loại không thích lại vắng ấy, còn Nhân tộc lùi lại Côn Lôn Sơn chiếm lấy các châu phía đông của Trung Nguyên. Những kẻ tu hành các đạo cũng chia thành Dương Tiêu, Đạo Môn, Phật Môn, Ma Môn đường ai nấy đi, không còn can thiệp vào chuyện của nhân gian nữa.

Sau đó chi phái Vương Mẫu đi theo Côn Lôn Phái dành được vị trí tôn sùng vô thượng trong giới tu chân, từ đó cũng lánh rời tam giới.

Ái ngờ thần chiến vừa xong, Huyền Tông sơn môn lỏng lẻo, chi phái Vương Mẫu bị mất đi Thất Bảo Diệu Thụ, về sau mới biết được là do một chi phái của Phật môn đã chơi trò thừa gió bẻ măng.

Trước đó, chi phái Vương Mẫu đối với bên ngoài chỉ phô trương thần uy của Bất tử thụ, còn lại thì chẳng ai biết được sự tồn tại của Thất Bảo Diệu Thụ, lần này bị mất cũng chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt mà thôi.

Hiện thời ma đạo đã dần dần có động tĩnh, tàn dư của Yêu tộc cũng bắt đầu thỉnh thoảng xâm phạm, không ngừng gây ra các cuộc chiến lớn nhỏ. Các chi phái của Huyền Tông chỉ có Thiên Phật Tự là chung tay kháng cự, gắng gượng duy trì sự yên bình của thần châu.

Sau khi rời tới Vương Mẫu Phong, Tông chủ của Thánh Tông đương nhiệm đã quyết định bỏ qua ân oán với Thiên Phật Tự. Thất Bảo Diệu Thụ loáng cái cũng biến thành Bồ Đề Thụ mà nương nấu trên Vân Đình Sơn, từ đó tới nay cũng đã qua ba ngàn năm.

Bởi vậy hậu thế nghe kể thì nhiều lắm là biết tới Bất tử thụ chứ sao biết nổi cái tên Thất Bảo Diệu Thụ.

Thánh Tông trải qua các đời đều không khỏi lấy việc đón thần thụ trở về là nhiệm vụ chính của mình, nhưng vẫn chưa có ai thành công.

Hiện tại, ước nguyện ấy lại không ngờ do một tên đệ tử Côn Lôn hoàn thành trọn vẹn.

Chương 15: Quy Tông (1)

Vừa đi vừa nói, hai người đã tới chỗ sườn núi, địa hình trông giống cái tổ chim một cách kỳ lạ.

Nơi này cỏ thụ chót vót, vách đá vắt ngang, cỏ xanh kín đất, trăm hoa ken kín như trái thảm. Máy con suối nhỏ chảy xuyên qua khu rừng chẳng biết bắt nguồn từ đâu và sẽ chảy về đâu.

Những bụi cây ven rừng bên dòng suối có không ít những con thú nhỏ nhảy nhót tung tăng, không hề sợ hãi.

Điều khiến người ta thấy lạ nhất là ở bìa rừng bên sườn núi, giữa màn mây bay là là thò xuống mấy cái tổ rất lớn, gần chạm tới mặt đất. Những cái tổ đó hình dạng rất kỳ quái, kích thước không đồng đều, ngay cả độ thô mịn hay màu sắc cũng không hề giống được dùng thủ pháp tinh xảo để tạo thành mà phẳng phất như từ khi sinh ra đã như vậy rồi.

Dương Chân lần này nhìn thấy coi như được mở rộng tầm mắt, không ngờ trên đời lại có cảnh tượng đặc biệt đến thế.

Theo lời của Cơ Hương thì đó là một phần linh cảnh ở trong thần thụ huyền hóa mà sinh ra gọi là Vân Sào Cự, tuy không phải là do bàn tay con người tạo ra nhưng lại chính là chỗ mà từ đạo đồng tới trường lão của Vương Mẫu Phong vẫn thường sinh sống.

Men theo một con suối trong uốn lượn tiếp tục tiến vào, xuyên qua sườn núi thì cảnh vật đột nhiên mở rộng, hai người đã đi tới một khu rừng đào. Cây cối bao quanh lấy một đám mây trời ở chính giữa, từ đám mây thò ra những sợi dây leo như con rồng treo lủng lẳng một cái tổ rất lớn, thoát ẩn thoát hiện giữa màu xanh rậm rạp.

Trên mặt đất của cả khu rừng khói trắng liều liều như trái thảm, nước chảy róc rách, trên không là những đám mây ngũ sắc phủ kín cả rừng, tất cả đều nhẹ nhàng thanh khiết. Bước chân trên con đường nhỏ vẫn vút sương khói cùng cỏ mịn như nhung, xuyên qua một khu vườn cây ăn quả tĩnh lặng, chợt thấy có hai nữ đồng như hoa như ngọc không biết từ đâu hiện ra nghênh đón.

"Tham kiến thánh nữ." Cả hai cùng đồng thanh nói.

"Hái trái đào mới, có khách." Cơ Hương ra lệnh.

Hai nữ đồng hiểu kỳ quan sát Dương Chân một hồi, rồi cười hi hi nhận mệnh bước đi, nháy mắt đã chạy không còn thấy hình dáng đâu nữa. Bước qua một cây cầu nhỏ bắc qua suối thì tiến vào một vườn hoa lớn, giữa màn mây khói, Vân Sào Cự như nổi từ trời xuống đất kia đã hiện ra trước mắt.

Tới gần, Dương Chân mới nhìn được rõ ràng, trên cái cổng chính cong cong có gắn một tấm biển lớn Thánh Hương Cự. Những sợi dây leo bên ngoài sào cự vẫn vút với nhau thành một khối, dây và lá tạo thành bức tường bằng cây, từ màu sắc tới mùi hương đều toát ra vẻ thanh nhã siêu nhiên. Một vài sợi dây leo như râu rồng chẳng biết từ đâu hạ xuống quấn lấy sào cự giữ nó lơ lửng trên không một cách chắc chắn.

"Căn nhà của tỷ tỷ sơ sài nhì." Cơ Hương nghiêng người dẫn đường tiếng về phía Hương Cự.

Dương Chân đưa mắt nhìn quanh, vừa cảm thấy rất thần kỳ lại vừa kỳ quái không biết cái vị "Cơ tỷ tỷ" này dẫn hắn tới đây là có dụng ý gì?

Trong sào cự so với một căn nhà tranh thông thường lại chẳng hề có chút khác biệt nào, cũng chia ra mấy căn phòng ở trước sau, trái phải. Chỉ có điều tất cả đều phải theo hình dáng của nền cây để tạo ra. Trên trần nhà có mấy viên châu to bằng nắm tay tỏ ra bạch quang nhàn nhạt. Nền nhà trái thảm nhưng khiến cả phòng toát vẻ ấm cúng vừa phải.

Hai người đang ngồi đối diện với nhau qua một cái bàn tròn làm bằng gỗ từ đàn.

Lúc này một nữ đồng mang một mâm tiên đào tới Thánh Hương Cự, sau khi bày biện gọn gàng thì lại kính cẩn lui ra ngoài.

"Đây là Vương Mẫu Đào ư?" Dương Chân chăm chú nhìn quả đào trắng hồng.

"Còn gọi là Bàn Đào, ăn được cũng không để đâu." Cơ Hương tự mình lấy một quả ấn vào trong tay của Dương Chân.

Dương Chân đột nhiên nhận được sự sủng ái nên cũng dè dặt nhẹ nhàng cắn thử một miếng, thịt đào mềm như nước vừa vào miệng đã tan ra, một dòng linh khí thủy mộc mát lạnh nhanh chóng lan khắp lục phủ ngũ tạng, sau đó lại hóa thành âm áp chuyển vào bách mạch khiến cả người cảm thấy như được ngâm trong dòng suối nóng, thư thái vô cùng. Nơi răng miệng vẫn còn lưu hương vị mãi không thôi. Nhưng ngó thấy Cơ Hương vẫn thản nhiên nhìn, hắn liền cắn vội thêm hai ba miếng liên tiếp, nuốt trọn trưa sạch cả vỏ lẫn thịt quả.

Ánh mắt của Cơ Hương hồ hững chiếu về phía rừng đào ngoài cửa sổ, thuận miệng nói: "Đó là Bách niên đào, có tác dụng bổ ích nguyên khí bản mệnh, nếu là kẻ luyện khí tầm thường cũng có thể tăng được thêm hai mươi năm công phu. Tới nay cũng bắt quá còn có mười mấy quả, số còn lại người đều lấy cả đi."

Dương Chân thấy ánh mắt nàng ta trong trẻo sâu thẳm, thần tình như đang trôi dạt tận đâu, rõ ràng là không hề có ý giả trá.

Hắn liền té khỏi Càn Khôn Ấn, trước trán liền lóe ngân quang, nắm quả Vương Mẫu Đào và cả cái khay ở trên bàn lập tức biến mất không thấy đâu nữa. Hắn gãi gãi đầu, cái khay ngọc lại quay trở lại mặt bàn như cũ.

Sử dụng lại Càn Khôn Ấn, Dương Chân cảm giác thấy rõ ràng pháp lực của mình đã đã đạt tới cảnh giới mà trước kia hắn không bao giờ dám tưởng tượng, pháp lực vô tận từ trong Kim Đan ừ ừ xuất ra, lưu chuyển khắp cơ thể khiến tinh thần của hắn rất phấn chấn.

Trong ánh mắt Cơ Hương lộ ra nét cười vô cùng xinh đẹp, nói: "Tu vi của người đột ngột vượt xa, có từng suy nghĩ xem là vì sao chưa?"

Dương Chân lắc đầu, chợt cảm thấy lời nàng ta nói đối với nghi vấn lúc sớm của hắn ắt phải có liên quan, trong lòng càng thêm thắc thỏm không yên.

"Cho dù là Nhất Nguyên sư tổ của người tự thân tới đây, Bất tử quả này cũng chưa chắc tỷ tỷ đã đưa ra, người có biết vì sao tỷ tỷ lại quyết định thành toàn cho người không?" Cơ Hương lại hỏi tiếp.

"Nguyên nhân là do Thất Bảo Diệu Thụ?" Dương Chân buột miệng nói.

Cơ Hương lắc đầu mỉm cười.

Dương Châu lúng túng nói: "Lẽ nào thực là do ta trong lúc bắt giặc đã lén ăn thánh quả?"

Cơ Hương tắt nụ cười nghiêm trang nói: "Bởi vì trên người người có Hồn Nguyên Thiên Mạch."

Dương Chân lắc đầu tỏ vẻ không hiểu, tuy Thanh Diệu đã từng đề cập tới vấn đề này nhưng hắn vẫn không hiểu gì hết, lẽ nào bản thân mình lại có điểm khác với mọi người?

"Hồn Nguyên Thiên Mạch là cái gì?"

"Nhất Kỳ, ông ta chưa từng nói cho người hay sao?" Cơ Hương có chút kinh ngạc.

Dương Chân lắc đầu mù tịt, trầm nghĩ, lẽ nào Nhất Kỳ lão đầu lại có dây mơ để má gì đó với Vương Mẫu Phong này?

"Cũng còn chưa tới lúc... Đạo hạnh của người còn nông cạn, tỷ tỷ trợ giúp cho người cũng chỉ phần nào thôi. Cái hạt của quả bất tử kia người cũng chỉ hấp thụ được không quá ba thành, bằng vào tu vi của người hiện tại thì không đủ dung hội lượng tinh hoa thánh nguyên lớn đến thế, sau này tất cả còn phải trông vào bản thân người... ừ, sư phụ của người, ông ta tới rồi." Cơ Hương nói đoạn liền chuyển người đứng lên.

Dương Chân giật mình cũng đứng dậy theo.

"Thế nhé, Dương Chân, tỷ tỷ với người thống nhất vậy, tương lai của Thất Bảo Diệu Thụ giao lại cho người nhé." Cơ Hương bất ngờ nắm lấy tay Dương Chân nói một cách chậm rãi.

"Việc này..." Dương Chân cảm thấy các ngón tay của nàng ta mềm nhũn, mùi hương gần ngay trước mặt tỏa ra thoang thoang khiến hắn tâm hoảng ý loạn một hồi, có điều một chút sáng suốt còn sót lại vẫn cảnh báo cho hắn biết, phải chăng hắn vẫn chưa từng nhận lời?

"Sao, người hối hận?" Cơ Hương khẽ chau mày, thần tình vừa giận vừa oán, phong tình khôn tả. "Thân phận của tỷ tỷ vốn không tiện, càng không thể tìm được người nào ở Côn Lôn Phái ra mặt giao thiệp, người chính là sự lựa chọn thích hợp nhất... lẽ nào người thực nhẫn tâm để Thất Bảo Diệu Thụ phải chịu kiếp nạn ngàn năm, linh thức cũng không được toàn vẹn, lưu lạc tha hương như trước kia? Tỷ tỷ thật khó xử lắm."

"Vây, thôi được rồi." Dương Chân nhăn trán đáp ứng.

"Vây mới ngoan chứ." Cơ Hương vỗ vỗ vào tay hắn rồi rút tay lại, mỉm cười ngọt ngào nói giọng thần bí: "Nhớ đấy, tất cả những chuyện ở đây là bí mật giữa tỷ tỷ và người, nhất định không thể nói cho người thứ ba biết, ngay cả sư phụ người cũng không ngoại lệ, rõ chưa?"

Dương Chân nhăn mặt gật đầu đồng ý.

"Được rồi, bất cứ lúc nào người rảnh rỗi thì rất mong lại tới chỗ này của tỷ tỷ làm khách, bây giờ thì phải tiễn người về thôi, ừ..." Cơ Hương chợt nhớ ra điều gì, vỗ nhẹ lên trán nói: "Xem trí nhớ của tỷ tỷ kia."

Nói dứt lời, nàng liền giơ ngón tay vẽ lên không, nháy mắt trong không trung đã xuất hiện một đạo linh phù màu trắng rất huyền ảo, tiếp đó xông vào chỗ Càn Khôn Ấn nơi mi tâm của Dương Chân, ánh sáng phát ra lấp lóe, dấu hiệu ẩn ký màu bạc đột nhiên sáng bừng lên.

Dương Chân đột nhiên cảm thấy Càn Khôn Ấn dường như chuyển động, vô số ý niệm kỳ dị từ trong tâm hải không ngừng xoay chuyển, một số pháp lý huyền ảo xuyên qua tâm thần của hắn, Càn Khôn Ấn... thì ra là như vậy.

Trong lúc vận động ý niệm, Càn Khôn Ẩn đã chui vào trong tử phủ nằm lên phía trên của Kim Đan liên tiếp chiếu ra những quang cảnh kỳ diệu.

Sau khi trấn định lại tâm thần, lực thức hồi phục thì hần mới giật mình phát giác sắc trời đã thay đổi, hần đã đi tới bên trên cây cầu lớn ở Vân Hải bên ngoài của Vương Mẫu Phong.

Xa xa trên vân hải, một người mặc áo xanh đứng chắc chắn ngay giữa chùng không, ánh mắt vừa vận cũng đang ngó về phía Dương Chân.

"Sư phụ..." Dương Chân vui mừng vẫy tay la lớn.

Tiêu Vân Vong chào người một cái đã xuất hiện ngay trước mặt Dương Chân, những lời sau hần còn chưa kịp nói thì đầu đã bị ông ta gõ cho một cái. "Vốn tưởng rằng ngươi là đứa thật thà hiền lành nhất trong đám đồ đệ của ta, ai ngờ lại to gan lớn mật như vậy, hừ..."

Dương Chân buông tay cúi đầu, nào dám mở miệng nữa.

"Ì..." Tiêu Vân Vong quan sát kỹ càng toàn thân Dương Chân, tỏ vẻ bất ngờ vô cùng. "Tiểu tử ngươi tu vi đã tới thời kỳ Kim Đan rồi."

Khuôn mặt Dương Chân lộ vẻ hoan hỷ, nhưng lại tiu nghiu liếc về phía Bất tử thụ đằng xa một cái.

"Cơ sư thúc tổ của ngươi vẫn khỏe chứ?" Tiêu Vân Vong khoanh tay bước đi, nhìn về phía xa thần tình tỉnh lặng phi thường, ánh mắt thấp thoáng có chút dụ dằng rất khó nhận ra.

"Cơ tỷ tỷ, nàng ta vẫn khỏe" Dương Chân chần chừ nói.

"Ngươi kêu bà ta là tỷ tỷ?" Tiêu Vân Vong quay đầu kinh ngạc.

"Nàng ấy bắt đệ tử kêu như vậy." trong lòng Dương Chân quả thực không hề muốn xưng hô với Cơ Hương theo kiểu mất tôn ti như thế, nên thuận miệng tự nhiên nói ra.

Khuôn mặt đẹp đẽ của T Vân Vong biểu lộ thần tình rất kỳ lạ, trầm mặc hồi lâu rồi gật đầu nói: "Cũng là duyên pháp."

Hai sư đồ chẳng hiểu vì sao, đều trở thành trầm mặc, mỗi người đều có tâm sự riêng.

"Đi, theo vi sư tới Thái Hạo Phong một chuyến." Tiêu Vân Vong vung tay tế xuất một đạo kiếm quang màu tía rồi dắt Dương Chân nhảy lên trên.

Làn kiếm quang xoay chuyển bên ngoài Vương Mẫu Phong rồi từ từ bay đi, thoáng cái biến thành to lớn, không ngừng tăng tốc vọt tới, tiếng không khí rít lên vù vù càng lúc càng lớn. Sau cùng lúc bay một vòng qua núi thì kích thước làn kiếm quang đã tới ba mươi trượng, khí thế to lớn vô cùng phá không bay thẳng về phía đông.

Dương Chân đạp chân lên thân kiếm, cảm thấy tốc độ rất nhanh, một ý nghĩ cổ quái chợt xuất hiện trong đầu: Sư phụ, ông ấy hình như cũng có chút thất thường a?!

Chẳng bao lâu sau, bên trên vân hải, hai cái bóng cao thấp khác nhau đã tới sát tới bên sườn núi.

Ngoài không trung có không ít những làn kiếm quang bay lên, màu lam, màu trắng, màu đỏ, màu lục đều có cả, rất là đẹp mắt.

Đó chính là trung tâm của Côn Lôn Tiên Phủ, hai ngọn Thái Hạo và Thiếu Hạo phong.

Trong đó ngọn núi phía bên trái chính là thánh địa Thái Hạo Phong của Côn Lôn Đạo tông. Đỉnh núi ngang tàng hiểm trở, trên cùng lại chia thành năm phủ theo ngũ hành, giữa những ngọn núi mây mù liêu nhiễu ẩn hiện lờ lờ những sơn viện cùng điện đài tạo thành theo địa hình núi non. Đi theo con đường đá thì đến chính giữa là một cái quảng trường cực lớn diện tích phải tới cả trăm mẫu.

Ở giữa năm phủ, bên ngoài quảng trường nơi khe núi sâu mọc lên dày đặc những ngọc trụ cao vút như Bàn long, đủ số bảy mươi hai cột khí thế như thiên tinh quy tụ, chọc trời xuyên mây.

Thổ phủ ở phía chính bắc là Chương tôn chủ phủ của Côn Lôn Phái, Hạo Thiên Điện. Mặt tây nam là Mộc phủ chính là Trường lão viện, Kim phủ ắt là phủ của hình phạt, là nơi đặt Huyền Đức Điện của Chương luật đường. Hỏa phủ là Kính Sự Đường nơi thu xếp các tạp vụ của Côn Lôn. Còn lại Thủy phủ là nơi những đệ tử đạo tông trẻ tuổi tu hành, gọi là Kim Chung Viện.

Tiêu Vân Vong đặc biệt ngự kiếm chậm chậm một vòng bên ngoài Thái Hạo Phong, đơn giản chỉ là để giới thiệu mọi chuyện trong núi với Dương Chân.

Lúc này một đạo kiếm quang màu vàng kéo dài kéo qua, có chút lắc lư chao đảo như vừa uống rượu say đang cố gắng tránh qua phía trước.

"Kẻ nào dám can rở thế?" Tiêu Vân Vong có mấy phần kém vui, liền tán pháp trảo hộ thể lộ ra hình dạng, giọng ông ta cất lên vang rền một góc.

"Thì ra là Tiêu sư thúc, Thắng Y thất lễ rồi." Làn phi kiếm chuệch choạc kia cũng mở ra, lộ xuất hai người. Đi trước là một người mày kiếm mắt sáng, thần thái phơi phới, chính là Sở Thắng Y, phía sau chàng còn có thêm một đạo nhân trẻ tuổi ăn mặc tương tự.

Về mặt gã đệ tử kia cũng đang tỏ ra lo lắng và rất biết lỗi.

"Hắn mới học ngự kiếm?" Tiêu Vân Vong chau mày, nhãn lực của ông ta đến mức nào, chỉ liếc một cái là nhận ra ngay. Hai người đang cố gắng hợp lực ngự quyết phi hành, chính là nhập môn ngự kiếm thuật thường thấy của Côn Lôn.

"Đúng vậy, sư đệ này của đệ tử vừa mới luyện tập, khiến sư thúc phải cười chê." Sở Thắng Y ngoái đầu nhìn sư đệ phía sau một cái rồi ung dung đáp.

"Từ Đình gần đây có khỏe không?" Tiêu Vân Vong thấy hần thái độ vừa phải, khiêm hòa giữ lễ thì cũng không để bụng, thậm chí còn cảm thấy rất hứng thú với đệ tử trẻ tuổi này của Côn Lôn.

"Sư phụ gần đây luôn luôn bận rộn, đệ tử cũng lâu rồi chưa được tham kiến, đa tạ sư thúc quan tâm." Trong lúc Sở Thắng Y nói thì đã ngự kiếm đi lên, tiến đến cách phía sau Tiêu Vân Vong một chút rồi theo đó chậm chậm đứng giữa không trung.

"Cửu châu các phương tạm thời chưa có động tĩnh, sư phụ ngươi sẽ nhanh chóng quay về thôi." Tiêu Vân Vong hồ hững nói.

"Như vậy thật tốt quá." nét mặt Sở Thắng Y lộ vẻ vui mừng, rồi quay về phía Dương Chân nói: "Dương Sư đệ, lâu rồi không gặp, mấy lần gần đây tới Ngọc Tiêu Phong cũng đều không gặp qua ngươi."

Dương Chân trầm nghĩ, ngươi là đến gặp Thanh Nhi sư tỷ, ta ở đó hay không thì có quan hệ gì? Trong lòng cảm giác không vui nhưng vẫn không lộ ra ngoài mặt, chỉ gật đầu với chàng ta để đáp lời.

"Người gần đây có rồi rã không?" Tiêu Vân Vong đột nhiên hỏi.

"Sư thúc việc này..." Sở Thắng Y đương nhiên không nhận ra vị Tiêu Chân Nhân trước nay vẫn một mình một phương ở Côn Lôn phái tự nhiên hỏi tới việc nhân rồi của chàng là có dụng ý gì.

"Mấy đứa đệ tử không nên thân của ta gần đây muốn xuất sơn du lịch qua Tây hoang, nếu ngươi rồi thì cùng đi." Tiêu Vân Vong từ từ thốt.

"Thắng Y không dám trái lời." Sở Thắng Y tức thì cảm thấy vui mừng khôn xiết.

"Thời ngươi đi đi, nhớ đấy, sớm ngày mai tới Ngọc Tiêu Phong." Tiêu Vân Vong xua xua tay, rồi xoay chuyển kiếm quang hạ thẳng xuống Thái Hạo Phong.

Sở Thắng Y cung tay đưa tiễn, áo bào tung bay phấp phật.

"Sư huynh, ông ta là ai thế?" Gã đệ tử trẻ tuổi phía sau chàng cất giọng hỏi nhỏ.

"Là người đệ nhất trong bối phận chữ Tử của Côn Lôn Phái, có danh là Đa Tình Kiếm Tiên, Tiêu Vân Vong, tiêu sư thúc." Sở Thắng Y nói giọng vô cùng ngưỡng mộ.

"Ông ta... ông ta còn lợi hại hơn sư phụ ư?" Lúc này giọng nói của gã đệ tử trẻ tuổi lại càng nhỏ hơn.

"Mỗi người một vẻ..." Sở Thắng Y hạ giọng ho, quát nhẹ: "Khắc khắc, sư tôn không phải là người để ngươi đề cập lung tung!"

Gã đệ tử trẻ tuổi phía sau len lén le lưỡi, tiếp tục ngự pháp, kiếm quang lại chấp choạng bay ra.

Hai sư đồ hạ xuống phía bắc của quảng trường, dưới nền bóng láng như gương, mây mờ lần lượt vẩn vít trên mặt đá xanh. Dương Chân quan sát xung quanh, cửa sơn môn mở lớn, năm cái vân kê (cầu thang mây) uốn lượn kéo lên tận ngũ hành phủ trên năm ngọn núi, lại nhìn Bàn Long Trụ, trong lòng nảy sinh cảm giác bản thân thật là nhỏ bé.

Toàn bộ người trên núi cho dù là đi ra hay quay về thì đều phải bắt đầu từ quảng trường này. Xung quanh có không ít những đệ tử trẻ tuổi đi lại hỏi hà, thoát bay lên, thoát hạ xuống.

"Sư phụ, chúng ta đi tới chỗ nào vậy?"

"Hạo Thiên Điện."

Tiêu Vân Vong đáp lời một cách rất đơn giản, nhưng cũng đủ cho Dương Chân chứng thực suy đoán của mình lúc trước. Nhập sơn đã qua sáu năm, lần này rốt cục mới được chân chính gia nhập đạo tịch của Côn Lôn.

Đi xuyên qua chỗ kiểm tra đệ tử của Thổ phủ, hai sư đồ đi thẳng tới vân kê, trước tiên đi xuống khoảng chừng nửa dặm thì bắt đầu vọt lên cao, con đường lên núi quanh co uốn khúc, hai bên là vực mây sâu không thấy đáy, tai chỉ nghe thấy tiếng gió nghen ngào cùng mây bay cuốn cuộn.

Hai người từng bước tiến lên bậc đá, bước chân nhanh nhẹn không ngừng nghỉ, mây mờ trước mắt liểu nhiễu trôi về phía sau, cảm giác như đang dạo bước trên mây.

Đây chính là quỹ củ bất thành văn của Côn Lôn, đệ tử tiến lên Thái Hạo của hai phủ Thổ, Mộc thì phải một lòng kính cẩn, nghiêm cấm phiếm niệm pháp tở ý khinh thường, cũng là cách để rèn luyện thể lực.

"Tới rồi."

Theo lời sư phụ, Dương Chân quan sát thấy mây mù vẫn còn mờ mịt y như trước, chẳng thấy đỉnh núi đâu cả, không tránh khỏi cảm thấy có chút kỳ quái. Ai ngờ bước thêm một bước thì trước mắt đã sáng bừng lên. Một giải từng bách cao chót vót xanh tươi ngằn ngắt, rậm rì dày đặc, thấp thoáng bóng điện đài ẩn hiện trong mây, trước mặt chỉ còn lưu lại một con đường rộng lát bậc đá xanh thoai thoải, không ít cảnh lá vurun dài cả ra ngoài đường.

Quay đầu nhìn lại, bên ngoài núi vẫn chỉ thấy một màu trắng bạc mênh mông vô tận, giống như thái hạo ngũ hành xoay chuyển đảo lộn không ngừng, phát xuất những làn mây nhẹ như dát bạc vẫn vút tạo thành muôn hình vạn trạng.

Đi một hồi trên bậc đá, chợt thấy trước mắt rộng mở, khu rừng rậm đã lùi hẳn lại phía sau. Ngẩng đầu trông lên chỉ thấy trời xanh trong vắt, quang đãng thành một khối, không hề có tí vết, toàn bộ chân trời nổi khít thành một vòng tròn. Mấy con tiên hạc rít dài bay qua đầu núi, lượn vòng vòng trên vân hải lưu luyến không rời.

Núi cao xuyên mây, ngọc điện hùng vĩ.

Lên đến đỉnh bậc ngọc, chủ điện của Đạo Tông đã hiện ra trước mắt. Chính điện cao vút nguy nga, hai bên thiên điện như đôi cánh, đều được chạm khắc ngọc ngà bảo vật, tường vàng, ngói lưu ly, xà thẳng mái cong cao rộng sang trọng, sừng sững đối mặt với tuế nguyệt.

Chính điện có bốn mặt, chín tầng thềm ngọc, lan can bằng ngọc ghép suốt thành con đường, xa ngang cột dọc khắp nơi cũng đều làm bằng ngọc trụ. Cánh cổng đang mở lớn, bên trên có một tấm biển vàng bắc ngang đề: "Hạo Thiên Điện". Bốn vị trung niên đạo nhân mặc áo xanh đeo mũ ngọc, tay cầm phát trần đứng thành một hàng, thủ hộ trước cổng.

Cách hai người mấy bước là sáu pho tượng Khai Minh thạch thủ chín đầu thân hổ, đang nhe nanh múa vuốt hùng cứ nơi khoảng sân rộng phía trước điện.

Tiêu Vân Vong vẫn chưa dẫn Dương Chân tiến lên chính điện, mà đi qua hành lang của thiên điện, đi thẳng ra phía sau núi, vòng qua một cái lò hương làm bằng từ kim cao tới mười bộ, hương thơm ngai ngút, khói xanh vẫn vút.

Bên trong điện, người qua lại chẳng có bao nhiêu, quá nửa là những đạo đồng bạn bệ, càng đi về phía sau thì người càng ít dần.

Loanh qua loanh quanh không biết đã rẽ mấy lượt, xuyên qua mấy cái hành lang, hai người đã tới một cái hậu đình làm bằng gỗ thô, chỉ thấy phía sau có một cái từ đường thâm u cổ kính, trên tấm biển màu xám tro có đề ba chữ "Linh Tổ Đường".

Ở bên góc, dưới một cây cổ tùng, trước cái bàn đá có hai lão đạo tóc bạc phơ đang ngồi luận đạo uống trà nhàn nhã, tỏ ra rất vui vẻ.

"Vân tiểu tử, nhiều năm rồi mới gặp mà cũng không chào lấy một tiếng ư?" Một giọng nói già nua nhưng đầy sáng khoái vọng tới.

Lúc đi qua, Tiêu Vân Vong vốn không hề muốn quấy rầy tới hai vị trưởng lão, nhưng đã có một người tinh mắt nhìn thấy gọi ông, đành phải dẫn Dương Chân đi qua hành lễ.

"Nhất Nhân, Nhất Thái hai vị sư thúc thật rảnh rồi." Tiêu Vân Vong cung kính lấy thân phận văn bối hành lễ.

Hai vị lão đạo này một béo một gầy, đều tóc trắng mặt đỏ, toàn thân vận áo xám. Lão đạo béo mập là trưởng lão Nhất Thái, mày dài, mặt mũi hồng hào, thân thể khỏe mạnh bộ dạng rất vui vẻ. Còn lão đạo gầy ốm thì trán cao điểm vài nếp nhăn, khuôn mặt quắc thước, căn cốt thanh kỳ bộ dạng đúng là tiên phong đạo cốt.

Hai người đều là trưởng lão bối phận chữ Nhất ở Côn Lô phái, tu vi tuyệt thế, cũng chính là chân nhân được sắp xếp trong Trưởng lão viện. Lần này Nhất Nhân trưởng lão tới phiên bảo hộ từ đường tổ tông, tính tình vốn thoải mái liền tìm thêm Nhất Thái trưởng lão tới, hai lão cùng nhau giải trí cho vui.

Người đã kêu Tiêu Vân Vong lúc trước chính là trưởng lão mặt đỏ Nhất Thái.

"Vân tiểu tử, mấy năm không gặp tu vi lại có bước tiến dài, sắp đuổi kịp đám già chúng ta rồi." Nhất Thái trưởng lão phát ổng tay áo đứng dậy, ngừng đầu cười khanh khách quan sát Tiêu Vân Vong, thân hình lùn mập của ông ta chỉ đứng tới cằm của Tiêu Vân Vong thôi.

Tiêu Vân Vong vui vẻ đáp lời: "Nhất Thái sư bá tam thanh nguyên khí tráo đỉnh, hồng sát lâm đường, chỉ e kiếp này đã đến cực hạn, chỉ đợi phi thăng thành tiên nữa thôi."

Nhất Nhân trưởng lão đang vui đầu nghiên cứu thế cờ nghe thấy liền ngừng lên cười thốt: "Không sai, lão đạo mập ú này đã cảm giác được Thiên Ma đang vẫy gọi lão rồi."

Nhất Thái trưởng lão ngoái đầu nói giọng tức tối: "Cái lão già nhà ngươi, mấy trăm năm rồi mà mồm mép vẫn còn khắc bạc như vậy, bởi thế có mấy ván cờ là không thua đâu?"

Nhất Nhân trưởng lão không thèm để ý tới những lời ông ta nói, ánh mắt chuyển qua người gã trẻ tuổi đứng sau lưng Tiêu Vân Vong, nói: "Vân Vong, ngươi lại thu đệ từ mới ư?"

"Chân nhi, lại đây, ra mắt hai vị sư thúc tổ đi." Tiêu Vân Vong nhất thời quên bẵng đi mục đích chính, liền né qua một bước kéo Dương Chân ở phía sau lên.

Nhìn thấy Dương Chân vừa định quỹ báu, Nhất Thái trưởng lão đã đưa tay đỡ lấy, miệng nói luôn: "Báu người không bằng báu tâm, lão đầu từ ta ghét nhất là quỹ lạy." Nói đoạn lại đặc biệt bồi thêm một câu: "Lão Nhất Nhân chưa ngoa kia người cũng không cần báu luôn."

Nhất Nhân trưởng lão tức tới rung cả râu, liền quay đầu làm ra vẻ đang nghiên cứu thể cờ.

"Sư thúc tổ sao biết văn bối có quỹ báu ở trong lòng?" Dương Chân thấy lời của lão đạo rất thành thực, không hề tỏ ra trịch thượng chút nào, mỗi một hành động đều khiến cho người ta cảm thấy rất thoải mái, nên hắn cũng đứng dậy không đa lễ nữa.

"Hỏi rất hay, lão mập người sao biết được trong lòng người ta không phải đang nghĩ: xem, cái lão đạo mập ú này làm nhảm thật phiền phức, thật không xứng làm sư thúc tổ gì cả." Nhất Nhân trưởng lão đánh mắt đứng một bên nói xiên xỏ.

"Vớ vẩn, tên này mũi thẳng ngay ngắn, tâm nhân thông minh, sao có thể là phường khẩu thị tâm phi được?" Nhất Thái trưởng lão kéo Dương Chân vừa cười ha ha vừa phân bác, sau đó lại quay về phía Tiêu Vân Vong nói giọng kỳ quái: "Vân tiểu tử, đồ đệ của người tất cả đều kết đan xong rồi mới đang ký vào tông thất à?"

Tiêu Vân Vong cười khỏ, ông ta nhận được truyền thư từ Vương Mẫu Phong liền vội vàng lập cả lập cập chạy tới, căn bản không kịp hiểu rõ tình hình của Dương Chân nên đành cười cười đáp đáp cho qua chuyện.

Nhất Nhân trưởng lão thuận thể quan sát Dương Chân một lượt, giọng nói tỏ vẻ không sao tin được: "Chưa tới nhược quán (*) mà đã có được hoàn đan hòa hâu, đồ đệ này của người, chỉ e Vân Vong người ngày trước cũng không hơn được."

Nhất Thái trưởng lão cũng ngạc nhiên nói: "Quả thực, quả thực không có ăn thêm loại kì trân dị bảo gì sao?"

Tiêu Vân Vong nghĩ ngợi gì đó rồi cũng đưa ánh mắt tinh tường quan sát tên tiểu đồ đệ.

Dương Chân chần chờ giây lát, nói về khó khăn: "Ta... không nói được."

"Không nói được? Tiểu tử người coi hai lão già bọn ta là người ngoài hay sao?" Hai hàng mi dài trắng như tuyết của Nhất Thái trưởng lão khẽ chau, con mắt nhỏ trong suốt vô bì nhìn trừng trừng muốn trợn ngược lên.

Thần sắc của Tiêu Vân Vong cũng thoáng vẻ khó chịu, không ngờ tên đồ đệ này làm dám ngang tàng ngay cả trước mặt trưởng bối của ông ta, tuy ông ta tính tình tự do phóng khoáng nhưng cũng khó tránh khỏi có chút thất vọng.

Dương Chân thấy thần tình của sư phụ không vui, trong lòng rất khẩn trương, hắn nghiêng răng thốt: "Đây là ước định giữa văn bối với Cơ tỷ tỷ ở Vương Mẫu Phong."

Lời này vừa nói ra, Tiêu Vân Vong cùng hai lão đạo đều lộ ra thần sắc cổ quái, đưa mắt nhìn nhau một lượt, phảng phất như cùng minh bạch được mấy phần rồi vậy.

"Tốt, tốt, tốt." Nhất Thái trưởng lão lim dim mắt nhìn Dương Chân, đưa ngón tay cái lên nói tốt ba lần liên tiếp. "Thằng bé này có thể được Thánh Tông coi trọng như vậy, tương lai thành tựu nhất định là không có giới hạn... Vân Vong, người phải cố gắng bồi đắp cho đệ tử này của người đó." Lời cuối cùng của ông ta lại như dận dò phỏ thác cho Tiêu Vân Vong, thần sắc có mấy phần vui vẻ.

Khi Dương Chân mới lên núi, Tiêu Nguyệt Nhi, Lãnh Phong đều không coi hắn ra gì. Hiện tại cho dù gặp được kỳ ngộ mà tiến bộ vượt bậc những so với họ Sở kia cùng với các sư huynh đồng tông phái thì vẫn y như trước, còn cách một khoảng cách rất xa không sao với tới được.

Mất thấy Thanh Nhi sư tỷ đối với hắn càng lúc càng xa rồi, trong lòng đau đớn khó mà nói ra được, đau tới cảm nín luôn.

Lúc này hắn nào nghĩ tới hai lão tiền bối mới gặp lần đầu mà đã đánh giá hắn cao như thế, trong lòng tuy không hiểu nguyên nhân, nhưng vẫn cảm thấy niềm biết ơn mạnh mẽ dâng lên trong lòng. Cối lòng có quanh bặng giá thể lương, bất chợt xống lên một làn khí ấm áp.

Tiêu Vân Vong ở bên cạnh ngắm nhìn khuôn mặt còn chưa hết vẻ ngây thơ mà đã có mấy phần u ám của Dương Chân, trong lòng chợt nảy sinh cảm giác áy náy. Ông hiểu rõ từ lúc tên đồ đệ này lên núi rồi sinh ra dị trạng tới nay, đều là để mặc cho hắn tự nhiên như vậy, chưa từng cố gắng dạy đạo cho hắn, hoàn toàn là bằng vào sự nỗ lực của bản thân hắn mà tu luyện tới cảnh giới này.

Trong nhất thời, mỗi người đều có tâm trạng riêng, không gian như trầm hẳn xuống.

"Người không cần lo cho người khác, cứ thành thực mà quay về ngồi ở đạo quan của người đi. Hai đời trước ở Côn Lôn cũng có tới hơn trăm người đạt được tới Quy Hư Chứng Đạo, không thể không thừa nhận là đã tới cực đỉnh rồi. Thế mà kết quả là chín phần rưỡi bị Thiên Kiếp đẩy trở lại luân hồi, chúng ta liệu có bao nhiêu người vượt qua nổi đây? Ngay cả Nhất Dương cũng chỉ có thể tu thành một tán tiên (thần tiên dự bị) đành xấu xấu hổ hổ mà chạy tuốt ra hải ngoại. Người đó, cả ngày chỉ lo kiếm người ta giỡn chơi, còn không cố gắng luyện thêm một vài cái pháp bảo phòng thân đi." Nhất Nhân trưởng lão đang quan sát thể cờ, đột nhiên phá vỡ không khí tịch mịch.

"Thảo mộc có một mùa, người sống có một đời, sống thì phải làm những việc thống khoái, nếu tu luyện theo cái pháp môn Ô Quy Đại Pháp giống như người cũng bắt quá là nhịn nhục thêm mấy trăm năm, lão phu thì cứ phải tranh đấu với lão thiên, sợ cái quái gì hắn." Nhất Thái râu tóc vênh ngược, một tay chỉ thẳng lên trời, đầy vẻ cuồng ngạo.

Nhất Nhân trưởng lão lắc đầu thờ dài như thảm than ngu muội, ngu muội!

Tiêu Vân Vong thấy vậy chỉ cười, kêu Dương Chân chuẩn bị cáo từ, nhưng Nhất Thái vẫn còn chưa chịu thôi gọi lại: "Họm đã, Vân tiểu tử, thằng nhóc này, ta có một thứ tặng cho nó."

Nhất Thái trưởng lão nói đoạn mò mò trong người một lát rồi không biết từ đâu lấy ra một cái ngọc bài màu đen ấn vào tay Dương Chân, giọng nói không khỏi đắc ý: "Đây là pháp bảo mà lão phu năm rồi mới luyện thành gọi là Ngũ sắc tru ma bài, chuyên khắc chế ma tâm hư vọng, là một pháp bảo hộ thân hạng nhất, trong lúc nguy cấp có thể cứu mạng, ngươi nhận lấy đi."

"Khoan!" Tiêu Vân Vong cùng Nhất Nhân đồng thanh ngăn cản.

Hết chương 15

(*) Chú thích: Nhục quán - thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhục quán

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Thiên Kiếp (1)

Dương Chân vừa nắm lấy ngọc bài mát lạnh trong tay thì đã bị tiếng la lớn của hai người làm giật mình muốn nhảy dựng lên.

"Cái ngũ sắc bài này là bảo vật để ngươi chế ngự Ngũ nan của Thiên Kiếp, sao có thể tùy tiện cho đi được?" Nhất Nhân trưởng lão đứng bật dậy.

"Xin sư thúc thu hồi pháp bảo, tề đồ đệ tu vi nông cạn, còn chưa sử dụng đến những pháp bảo để chế ngự thiên kiếp." Tiêu Vân Vong cũng không ngờ vị sư thúc này lại ra tay rộng rãi như thế.

Thần niệm của Dương Chân phảng phất cảm giác thấy trong ngọc bài có một luồng pháp lực hân thể, hẳn tuy rất thích thú nhưng nghe thấy sự đáng sợ của Thiên Kiếp thì cũng không dám chiếm lấy vật này làm của mình, vội vàng đẩy trả lại cho Nhất Thái trưởng lão.

Nhất Thái trưởng lão vốn cũng không muốn cho cái pháp bảo này đi, tiếc là lão ta đã đạt tới cảnh giới coi đám ngoại vật như vô dụng, bởi vậy bao nhiêu pháp bảo năm xưa đều đã cho đám tiểu bối sạch rồi, đám ra lần này mới mãi không được vật gì khác đành phải lấy ngự kiếp pháp bảo mà mình mới luyện ra tặng.

Nghe thấy hai người nói, lão ta cũng có chút động ý, nhưng thấy Dương Chân chủ động đem trả thì cái thể diện già của lão không chịu nổi, liền dứt khoát đẩy ra nói: "Bảo ngươi nhận thì cứ nhận đi, sư thúc tổ nói một là một, hai là hai." Dứt lời liền truyền âm nhập mật truyền thụ khẩu quyết sử dụng.

Dương Chân thấy sư phụ cũng khoanh tay để yên thì không dám đẩy qua đẩy lại nữa, liền trình trọng bái tạ. Hai sư đồ từ biệt tiến vào trong từ đường.

Không biết khi nào, bầu trời dường như u ám đi một chút, một không khí trầm mát bao trùm cả từ đường.

Dưới góc cổ tùng, Nhất Thái trưởng lão nhìn lên trời lẩm bẩm: "Xem ra khi nào rồi rồi phải luyện chế lại một đạo ngũ bài khác mới được."

"Đồ này, ván này lão thua chắc rồi." Nhất Nhân trưởng lão không lý gì tới lời lẩm bẩm của Nhất Thái.

"Oa, lão già dịch thật quá bậy, dám ăn trộm một con cò ở góc đông nam của ta." Nhất Thái đưa mắt nhìn qua đột nhiên nhảy dựng lên la lớn.

Nhất Nhân trưởng lão nhướng mày, chẳng nói chẳng rằng mở rộng hai tay áo tỏ vẻ trong sạch. Nhất Thái trưởng lão nào có tin lão ta, liền nổi giận dùng đũa bằm riết lấy Nhất Nhân. Hai vị chân nhân mà cứ như hai đứa ngoan đồng, náo loạn cả lên.

"Lão đạo nói không có, thì là không có."

"Đánh rắm thôi, ngươi với ta năm xưa cùng lên núi, chơi với ta cũng gần năm trăm năm rồi, trên người ngươi có bao nhiêu cái lông ta đều rõ hết."

"Hoang đường, hoang đường, lão đạo đâu có thiếu kiến thức như ngươi, thôi giờ ta về Trưởng lão hội có việc một chút."

"Đừng có chạy, phải làm rõ rồi mới được đi."

"Lão đạo ta thề mà trộm con cò của ngươi thì trời nổi sấm sét."

"Uỳnh ầm!" Một đạo sét giữa trời đánh xuống, cả thiên địa nháng lên trắng xóa một màu.

Hai lão đạo mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, thầm kêu kỳ quặc. Nhất Nhân trưởng lão lẩm rầm nói: "Thiên tôn tại thượng, thật hiểu rõ một cách thần kỳ vậy sao?"

Nhất Thái trưởng lão lại dần dần cảm giác thấy có chút gì đó không đúng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời âm đạm, một đạo khí cơ chợt chạy khắp cơ thể khiến lông tóc ông ta dựng ngược cả lên, tưởng như bầu trời muốn sụp xuống vậy. Cái cảm giác này chính là ranh giới giữa sinh tử, e rằng suốt trong vòng hơn trăm năm nay ông ta cũng chưa từng thấy qua.

Luồng sức mạnh này vừa lạ lẫm, lại vừa quen thuộc, lẽ nào là...

"Nhất Thái... Nhất Thái, người..." Nhất Nhân trưởng lão cũng đã phát giác ra ông bạn trước mặt có điểm dị thường.

"Tới đây, tới đây mau..." giọng Nhất Thái trưởng lão có chút thất thần.

Nhất Nhân trưởng lão sắc mặt đại biến, giật mình một cái rồi quất lên vung tay phát lên không, một đạo tử quang bắn về phía tây như lặn chớp. Đạo tử quang ấy bay như lưu tinh, loáng cái biến mất ở phía chân trời không còn thấy đâu nữa.

Giây lát sau.

Boong! Boong! Boong! Ba mươi sáu cái chuông vàng trên Thái Hạo Thủy Phủ đồng loạt ngân lên, tiếng chuông vang rền thấu khắp góc ngách của Côn Lôn Tiên Phủ, liên tiếp vọng qua vọng lại mười tám lượt rồi mới dứt hẳn.

"Giữa trời xuất hiện dị tượng, sát ma đã tới rồi, con bà nó! Nhất Thái ta sống suốt năm trăm năm giờ cũng đã tới lúc rồi." Nhất Thái trưởng lão câu trước câu sau chẳng ăn nhập gì với nhau, chửi ầm cả lên.

"Đi tới Thái Bảo Linh Lung Tháp, mấy lão già dịch cũng ở đó cả rồi, có chúng ta hộ pháp... người còn đứng ngơ ra đấy nữa à!" Nhất Nhân trưởng lão gặp chuyện xảy ra ngược lại rất bình tĩnh, liền kéo Nhất Thái trưởng lão nháy mắt đã biến mất trong luồng gió lạnh giữa đình viện.

Trong từ đường ánh nến lập lờ, hương hỏa thịnh vượng.

Trước đường là tượng của Tam Thanh Đạo Tổ đặt ở trên cao, bên dưới là hương án chứa đầy đặc mấy trăm cái linh vị được xếp chỉnh tề ngay ngắn theo thứ bậc, bố trí thứ tự theo hình cánh cung, càng xuống dưới càng phình rộng ra.

Bên trên cùng chỉ đặt duy nhất một cái linh vị, đó là của Khai Sơn Tổ Sư của Côn Lôn Phái, Ngọc Đình Chân Nhân. Hàng dưới cùng là các linh vị của Côn Lôn chưong môn cùng Trưởng lão đời trước. Ở chỗ này, chỉ có liệt đại chưong môn của Côn Lôn và những người có thể phi thăng thành đạo hoặc trưởng lão có công hiển to lớn mới đủ tư cách được liệt danh vào đây.

Dưới từ đường có hai người một quỳ một đứng, trong không gian to lớn của từ đường, hình bóng của họ trở nên nhỏ bé phi thường.

Dương Chân hoàn thành lần bái lạy cuối cùng rồi đứng dậy, đang chỉnh đốn lại y phục thì chợt nghe thấy tiếng chuông nổi lên liên miên không dứt. Hắn ở tại Côn Lôn nhiều năm đây là lần đầu nghe thấy tiếng chuông có khí thế cường liệt như vậy, nhớ lại lúc nhập môn có đọc qua sách về tông phái, chỉ cảm thấy loáng thoáng rằng đã phát sinh đại sự rồi.

"Sư phụ, xảy ra chuyện gì thế."

"Có trưởng lão gặp Thiên Kiếp." Tiêu Vân Vong nhìn ra phía bên ngoài từ đường, thần sắc có chút kinh nghi bất định. Ông ta vừa mới rõ ràng cảm giác thấy lần khí cơ bên ngoài từ đường, thần niệm phóng ra một vòng, tức thì đã hiểu rõ tất cả.

"Có phải là một trong hai vị trưởng lão vừa rồi không?" Bằng vào tu vi hiện tại của Dương Chân, nếu động thần niệm thì trong vòng chu vi mấy dặm mọi động tĩnh đều hiện rõ ràng trong Tâm hải, bởi vậy những điểm cổ quái kia hắn cũng cảm ứng được.

"Là Nhị trưởng lão, Nhất Thái sư thúc."

"Sư phụ, Nhất Thái sư thúc tổ gặp chuyện rồi ư?" Dương Chân nghĩ tới vị đạo nhân béo lùn hào sảng vừa nãy cũng rất có cảm tình, bất giác trong lòng cũng sinh ra cảm giác lo lắng.

"Thiên Kiếp lâm đầu, chỉ có thiên mệnh..." Tiêu Vân Vong cười khổ lắc đầu. "Giờ theo vì sư đến Minh đường của Hạo Thiên Điện tìm chủ sự chân nhân để vào sổ, sau đó vì sư sẽ đến trưởng lão viện coi xem thế nào."

"Sư phụ, Thiên Kiếp là sao?" Dương Chân nhanh bước theo sư phụ đi xuyên qua từ đường ra ngoài.

"Người muốn đi?" Tiêu Vân Vong không dừng chân, chỉ quay đầu lại hỏi.

"Hắc hắc." Dương Chân gật đầu cười cười.

Hai người đứng trên bậc thềm bên ngoài từ đường, chợt thấy trên trời kiếm quang đủ màu đột nhiên nổi lên dày đặc, lớp lớp từ bên ngoài tập trung trở về.

"Theo vì sư học hỏi một lần cũng tốt, còn có hai canh giờ nữa..." Tiêu Văn Vong nhìn Dương Chân đang nắm chặt cái pháp bảo, ông định nói gì đó nhưng lại thôi.

"Sư phụ, giờ đi gặp Nhất Nguyên sư tổ ạ?"

"Ha ha, sư tổ ngài đã đạt tới Đại Thừa, thành tiên một nửa rồi. Trong vòng một giáp tử bất kỳ lúc nào cũng có thể vượt kiếp mà phi thăng, nếu không phải Côn Lôn có việc cực kỳ trọng đại thì sẽ không hiện thân đâu. Những trưởng lão có tu vi đạo tâm không đủ thông thường thì tu tới thời kỳ ban đầu của Thái Hư là đã gặp phải Thiên Kiếp. Năm ba năm lại gặp một lần, không phải là chuyện hiếm."

Tiêu Văn Vong không nói nhiều nữa rào bước đi tới, Dương Chân vội vã theo sau.

Thái Hạo Phong, Trưởng lão viện.

Mộc phủ ứng với Mộc trong ngũ hành tất nhiên phủ không ứng với tên, chỉ thấy núi non trung điệp, rừng cây rập rập, khe suối ào ào. Bên cạnh khu rừng nơi vách đá có thấy tháp thoắt mấy căn nhà nhỏ dựng bằng trúc trên nền đá cứng. Quá nửa số trưởng lão của Côn Lôn đều tụ tập về sống tại nơi này. Ngày thường thì vẫn tản đi khắp nơi, sinh hoạt đơn sơ thanh đạm.

Trong chính viện của Trưởng lão đường nơi đỉnh núi, sừng sững một tòa bảo tháp cao chót vót. Nền tháp hình bát giác, từng tầng một vươn lên càng cao càng nhỏ. Thân tháp toàn là một khối không phải đá cũng chẳng phải kim, trông giống như được tạc ra từ huyền ngọc chiếu ra ánh sáng lung linh mà vẫn không mất đi vẻ nghiêm trang.

Trên tường tháp điêu khắc rõ nét những yêu thú tranh nanh dữ tợn, trông quý dị khôn tả.

Bảy tầng giữa thân tháp có mái rộng và cong, bên trên đắp hình thế bát bộ phi long đang giờ vuốt thám thảo. Các tầng cao thì mái nhỏ dần, tất cả đều có treo một cái chuông gió, mỗi khi gió thổi lại phát ra những tiếng chuông trong trẻo vui tai.

Nó không chỉ là một tòa bảo tháp đơn thuần, mà còn là một pháp bảo rất nổi tiếng của giới tu chân. Bên trong có thể tự tạo thành một thế giới, cắt đứt mọi âm sát ở bên ngoài, bởi vậy hề tới gian đoạn khẩn yếu thì các vị Trưởng lão đều tập trung rồi vào trong tháp để tọa quan. Khi Thiên Kiếp tới thì càng thuận lợi ngồi bên trong tránh nạn, tiêu nự ma chướng.

Lúc này cả tháp khi thì dựng thẳng băng, khi lại đảo như đang trầm giữa giòng xoáy của mây đen, thậm chí cả trong vòng gần mười dặm của Thái Hạo Phong đều rơi vào sự bao trùm của âm sát, giữa những đám mây đen không ngừng xoay chuyển cuộn cuộn, thỉnh thoảng lại lại có sấm sét đánh xuống âm âm.

Một luồng sức mạnh thiên uy lâm liệt vô hình đè xuống cả tòa núi.

Những đệ tử tu vi kém cỏi chỉ thấy tối sầm muốn quáng cả hai con mắt, lộp lộp được sư trưởng đưa vào trong mật thất để tránh Cửu Thiên Chi Sát. Những cũng có nhiều người không muốn bỏ qua thời cơ khó gặp này mà chạy khỏi sơn viện ngăn đầu quan sát, cố gắng bình tâm tĩnh khí chờ đợi cái khoảnh khắc vẫn được truyền tụng ấy xảy ra.

Trên đỉnh núi, dưới Thất Bảo Linh Lung Tháp quần tụ đông đủ những trưởng lão nhiều năm không thấy xuất hiện, đang chuẩn bị bước vào trong tháp, nhón nháo không có thứ tự gì cả.

Thi thoảng bầu trời lại nháng lên một cái, lại có thêm một người hạ xuống, cứ như vậy số người trong viện càng lúc càng đông.

Tiêu Văn Vong dẫn Dương Chân cũng hòa vào trong đám người, hai sư đồ bọn họ mỗi người một kiểu trông chẳng ăn nhập gì với nhau, những đạo nhân ở xung quanh cũng chẳng để ý gì tới họ, chỉ ghé tai nhau thì thầm mấy câu mà thôi.

"Sư phụ, những vị tiền bối này là đến để trợ trận sao?" Dương Chân nhìn đám người ùn ùn trước mặt, lục tục đi vào trong tháp qua một tấm màn ánh sáng mờ nhạt, y như đi qua một làn nước vậy, chỉ gọn một cái là không thấy đâu nữa, trông rất cổ quái.

"Cũng không phải, Thiên Kiếp chỉ có sức của bản thân mới có thể chế ngự, những người có tu vi bình thường mà tùy tiện nhúng tay vào không chừng còn tự hãm mình vào tuyệt cảnh, thậm chí còn gây ra một trận kiếp sát lớn lao, đợi chút rồi ngài sẽ biết hết, không cần hỏi nhiều." Tiêu Văn Vong hạ giọng nói nhỏ.

Dương Chân nắm chặt khối ngọc bài trong tay, cảm giác càng thêm thắc thỏm. Lúc trước hắn có nghe sư phụ nói rằng Nhất Thái trưởng lão luyện ra Ngũ sắc bài chỉ ra thành Xanh, Trắng, Tím, Vàng, Đen năm tấm kết thành một trận pháp, trong trận lại ẩn chứa trận, hiện tại đã cho hắn mất một đạo rồi thì trận pháp ấy có khiếm khuyết uy lực giảm sút, nếu có gì sơ sẩy thì biết làm sao? Trong lòng cảm thấy nóng nảy vô cùng mà không có biện pháp nào hết.

Trong không trung vẫn vút tiếng chuông reo leng keng, trong lúc này những âm thanh đó lại càng làm tình hình thêm rối loạn khiến người ta khẩn trương vô cùng.

Một cơn gió lạnh âm đậm quét tới làm quần áo mọi người tung bay phấp phật.

Sắc trời càng thêm đen kịt, tòa tháp thẳng băng dần dần thấy tháp thoắt có những lần sáng xanh loảng ngoảng như rắn, dưới không gian tăm tối trông càng thêm dữ tợn.

Không biết từ lúc nào đã tới lượt của sư đồ Tiêu Vân Vong, thấy sư phụ biến mất, Dương Chân cũng ưỡn ngực tiến vào. Trước mắt chợt thấy hư hư ảo ảo, đã đi vào một cái thế giới riêng biệt. Đây là một thế giới thâm u, dưới chân lấp lánh tựa như lưu li, trên trời tối đen như bưng. Tầng tầng lớp lớp mây mù từ từ xoay chuyển tạo thành một cái xoáy, tưởng như một cái phễu khổng lồ úp ngược trên bầu trời.

Thiên sát đã bắt đầu hình thành. Không có gió, cũng không có tiếng động, xung quanh yên lặng tới nghẹt thở.

Hơn một trăm trường lão mặc áo xám cùng với một vài vị chân nhân áo tím đều đang ngồi xếp bằng xa xa, bao vây khoảng trăm trượng lấy điểm chính giữa đang sáng rực lên. Ở nơi đó có một người ngồi xếp bằng nhắm mắt, tay kết ấn. Dương Chân có thể nhận ra đó chính là Nhất Thái trưởng lão.

Tiêu Vân Vong dẫn Dương Chân tìm tới một chỗ thoáng người, rồi cũng lẳng lặng ngồi xuống chờ đợi.

"Sư phụ, cầm cái Tru ma bài này trả lại cho Nhất Thái tiền bối... có được không?" Dương Chân không biết thuật truyền âm, đành cố gắng hạ giọng nói.

Mấy vị trưởng lão ở đằng xa tức thì đưa mắt nhìn qua, Dương Chân vội vàng ngậm miệng.

Tiêu Vân Vong đang định đáp lời, chợt thấy giữa chừng không đột nhiên phát sinh biến hóa. Vân kiếp đen tối như mực đang hông ngừng xoay chuyển, những tia điện chớp dày đặc vùn vụt nơi xoáy mây như có hàng vạn con rắn đang bò quanh, thanh thế tưởng như có thể hủy thiên diệt địa.

"Uỳnh, ầm ầm!" Sấm sét nổi lên rung chuyển thế gian, đất trời sáng rực như ban ngày, một đạo chớp giạt như con rồng lớn chợt nổ bung ra.

Cùng lúc đó, toàn thân Nhất Thái trưởng lão đang bao bọc bởi một tầng ánh sáng màu xanh trắng thuần khiết vô cùng, rồi từ từ nở ra bốn phương tám hướng như đóa sen hình thành một quang tráo khổng lồ như bát úp. Cả người hòa hợp với hư minh, trời động sát cơ, sát kiếp bộc khởi.

"Thiên Xu, Thiên Toàn, Thiên Cơ... thất tinh! Lên!"

Một tiếng quát lớn xướng thanh vang lên, bảy đạo ánh sáng chớp lóe từ bảy vị trưởng lão do Nhất Nhân dẫn đầu bao vây lấy xung quanh dựa theo vị trí của các vì tinh tú rồi nhắm rõ vị trí trung ương là Nhất Thái trưởng lão xuất ra các đạo bản nguyên pháp lực tạo thành những quang trụ. Bảy quang trụ mang bảy màu khác nhau hội tụ lại ngay bên trên kết giới phòng ngự, màn quang tráo như nước kia dần dần phình lớn lên, sau cùng bao bọc luôn cả bảy vị trưởng lão thành một khối.

Mỗi khi pháp lực được đưa vào, kết giới lại dày thêm một tầng, dần dần biến thành một khối xanh ngắt y như là một vật thật chứ không phải quang tráo nữa.

Lúc này trên mặt đất phát ra một quang ánh sáng trắng lả lùng liên tục xoay chuyển, một bức tường tuy vô hình mà hữu chất đột nhiên sinh ra cách biệt tất cả mọi người đang ngồi xem xung quanh.

Dương Chân nắm chặt ngọc bài trong tay, từ từ đưa lên ngang tầm mắt ngoảnh đầu liếc sư phụ một cái, chỉ thấy sư phụ đang ngưng trọng quan sát tới xuất thần, tia mắt lấp lánh ánh sáng tưởng như muốn thu toàn bộ tất cả những thay đổi phát sinh vào trong mắt.

Hắn đang định nói điều gì đó, đột nhiên cảm thấy nghẹt thở, thiên địa như lắng đọng, thời gian cũng ngừng lại, ngay cả trái tim hắn hình như cũng ngừng đập, toàn thân không sao động đậy nổi.

Khoảng khắc đó, bản mệnh nguyên khí tinh tu suốt hơn bốn trăm năm của Nhất Thái chân nhân trong giây phút thiên nhân cùng tịnh diệt thần cảm thì không sao đề nên được nữa từng chút từng chút phát tiết ra ngoài, rồi cùng hòa hợp với thiên địa nguyên khí bên ngoài trong một sát na, một đạo kim quang nhỏ xíu từ giữa hư không vạch thành một đường mang theo luồng sức mạnh cực đại lập tức chiếu xuống.

Tiếp theo là hàng vạn hàng triệu đạo kim quang từ Tứ phương bát cực, Thái thanh hư không vọt đến ào ào, tụ tập vào chỗ bên trên cách đỉnh đầu của Nhất Thái trưởng lão chưa đầy trăm trượng. Nhìn lên, chỉ thấy Nhất Thái trưởng lão cả người đều được bao bọc trong một tầng quang tráo vàng chói, y như thần tiên vậy.

Ngũ nan của Thiên kiếp là Thiên sát, Thiên lôi, Thiên hỏa, Thiên phong, Thiên ma, trong đó đáng sợ nhất là Thiên lôi cũng đã tới rồi.

Kim quang vạn trượng hội tụ bên trên, một vầng Thiên lôi thuần dương chuẩn bị hình thành, kiếp vận trên bầu trời sớm đã bị cuốn sạch ra bên ngoài, cả bầu trời thuần tịnh một màu, chỉ còn lưu lại luồng khí quang thuần dương của Thiên Kiếp không ngừng uốn lượn giữa chừng không.

Một đạo kim quang khổng lồ mang khí thế như lời đình vạn quân phá không đánh xuống giữa đỉnh tâm của Nhất Thái trưởng lão, xung quanh sáng rực lên như ban ngày. Thiên lôi ầm ầm đánh xuống kết giới phòng ngự do tám tám người Nhất Thái trưởng lão đã tạo ra.

Nháy mắt, thiên địa như tiêu biến cả sắc màu, cả thế giới trong bao tháp run lên bần bật. Dương Chân cảm thấy như có vạn vạn đề xuống, hoàn toàn mất hết cả tri giác, mắt, tai, miệng, mũi đều tê liệt ngừng hoạt động.

Thiên uy của thượng giới bạo liệt kinh khủng, dư lực của kim lôi vẫn còn ừng ực xung quanh, tám tầng kết giới đã bị phá tan mất hai tầng, số còn lại cũng ảm đạm đi rất nhiều lại không ngừng chao đảo, những tia điện lằng ngổằng xẹt ra bốn phía. Ngay sau đó, lại thêm một đạo thiên lôi đánh xuống, đạo sau mạnh hơn đạo trước, mỗi đạo thiên lôi đều khiến cho một tầng kết giới bị phá bung khiến cho bảy vị trưởng lão phải dốc kiệt lực xuất ra tinh thuần pháp lực cả ngàn năm mới có thể hồi phục thêm được một tầng kết giới, dùng thế lấy âm phá dương để chế ngự thần uy của Thiên lôi.

Thế nhưng, tất cả đó chỉ là vừa mới bắt đầu.

Kèm theo với sấm sét là những luồng Thiên hỏa hùng hực nhanh chóng lao xuống như mưa, điện quang sáng lóe như hàng vạn con kim xà cuồng vũ đánh xuống kết giới làm bật lên những tia quang hoa rực rỡ, cả thế giới trong tháp rung chuyển kịch liệt như con thuyền con trước con sóng cả.

Thiên hỏa lao xuống đầy trời, ngang dọc không trung bao bọc lấy cả pháp trận vào giữa hư không, tất cả trở thành một khối mơ hồ méo mó.

Tai và mắt Dương Chân ù tịt nhưng thần trí dần dần hồi tỉnh, cảm thấy sau lưng xông lên một luồng khí ấm áp thuần khiết, biết rằng nhất định là do sư phụ thấy mình chịu không nổi lên đã giúp mình một tay kháng ngự.

Hắn cũng không dám nghĩ nhiều, trước mắt lại thấy một đạo thiên quang lôi hỏa vạn trượng đánh xuống khiến cho trời long đất lở một hồi, lôi hỏa nổ bùng ra nghiêng ngả thế gian tưởng như ngày hạo kiếp tận thế đã tới. Thân hình hắn không tự chủ được phát run lên, nhất thời cũng không rõ là người mình run hay cả trời đất đang run nữa.

Ngay lập tức, Thiên phong cũng phá không kéo tới, từng tầng kinh khí vô hình hư ảo đánh xuống, tung hoành phá bùng ra, gió điên cuồng gào thét giữa chừng không phát ra những tiếng rít sắc nhọn vô bì, thậm chí ngay cả những người bao quanh bên ngoài Thất Bảo Linh Lung Tháp cũng cảm thấy như có ngàn vạn đạo kim châm chối tai, như có sáu bộ cần đốt toàn thân đau đớn không sao chịu nổi.

Lúc này bảy vị hộ pháp trưởng lão đã khó mà chống cự thêm nữa, mỗi người liên tục động phát khởi pháp bảo trấn môn của bản thân, nháy mắt ánh sáng đủ màu của các loại pháp bảo phát ra rực rỡ không trung.

Mỗi một đạo Thiên lôi đánh xuống thì một vị trưởng lão trong đó lại phóng ra một đạo pháp bảo, nghênh đón giữa lưng chừng. Chỉ một đạo đánh xuống là pháp bảo bị chấn tan thành tro bụi cũng đồng thời làm tiêu biến đi lôi hỏa. Cứ liên tiếp như vậy, mấy chục đạo pháp bảo đã bị tan tành trong lôi hỏa.

Thiên phong lôi hỏa, từng đạo từng đạo đều đặn đánh xuống trong suốt nửa canh giờ. Vén vén nửa canh giờ ấy, đối với người chịu kiếp cùng với người hộ pháp mà nói dài như cả một đời vậy, chỉ hận không thể một lúc mà hết ngay được.

Bảy vị hộ pháp bên dưới kết giới đã đầu bù tóc rối quần áo xộc xệch, sắc mặt thảm hại vô cùng, thất khiếu xuất huyết, thần quang âm đạm nhếch nhác không sao chịu nổi.

Cùng lúc những pháp bảo của bảy trưởng lão liên tiếp bị hủy diệt, tâm thần của bọn họ cũng bị thương tổn rất nặng.

Tới lúc trải qua một trăm lẻ tám đạo thuần dương thiên lôi đánh xuống thì bao nhiêu pháp bảo cũng đã sử dụng sạch, kết giới thủ hộ cũng chẳng chi trì nổi nữa lập tức sụp đổ. Tình thế nguy hiểm vô cùng.

Vào khoảnh khắc ấy, trong thiên địa vô luận là bảy người hộ pháp hay là người chịu kiếp là Nhất Thái trưởng lão cũng chỉ còn có thể dựa vào chính bản thân mình mà thôi.

"Chư vị đồng môn, dừng tay thôi, Thiên ma còn lại Nhất Thái tự mình có thể ứng phó được." Nhất Thái trưởng lão bộ dạng cực kỳ thê thảm nhưng nguyên khí vẫn còn đầy đủ như trước, tiếng nói âm âm vang vọng giữa chừng không, rõ ràng mồn một.

Bảy vị trưởng lão lắc đầu nhìn nhau, rồi cùng thở dài một tiếng, đồng loạt triệt hạ pháp lực lấp người đứng dậy xuyên qua bốn mặt hộ giới của bảo tháp quay trở lại tầng bên ngoài của thiên địa. Bọn họ cũng đã dốc toàn lực rồi, ngay cả pháp lực cũng cạn sạch không còn hơi sức gì nữa, cố gắng chịu đựng đi ra ngoài, chỉ sợ lại phải va chạm với Thiên uy kia một lần nữa.

Lúc này, trên bầu trời một vầng lôi kiếp mạnh mẽ chưa từng có dần dần hình thành, sắc vàng lấp lóe chuyển thành màu trắng rồi biến thành màu lam, sau cùng từ từ mất hết cả màu sắc, cả hư không cũng theo đó mà bị khuấy động lên.

Nhất Thái trưởng lão hiện đang phải chịu khinh linh tiên khí của Thiên kiếp tẩy phạt, pháp lực tu vi có thể nói là đã đạt tới đỉnh điểm rồi. Lúc này đã là thời khắc sinh tử tối hậu, ông ta liền xuất ra pháp bảo cuối cùng - Ngũ Sắc Bài.

Ngũ Sắc Bài này chính là năm xưa ông ta hành tẩu khắp cửu châu đại lục, lấy được tinh hoa thuần túy nhất của ngũ hành trong thiên địa cùng với tinh hoa của Thái âm huyền khí chế luyện mà thành dị bảo, Thuận thì có thể phòng ngự, nghịch có thể tạo thành âm lôi, diệu dụng vô cùng.

Tuy không đủ để khắc chế Thuần dương Thiên lôi những cũng có thể chống lại Thiên ma xâm nhập vào người.

Điểm đáng tiếc chính là lúc trước một lúc hứng trí đã đem cho đi một tấm ngọc bài vốn để chế ngự Thiên ma. Bất quá ông ta tuyệt không hề lưu tâm chuyện này, ông vững tin rằng bản thân có thể giữ cho đạo tâm thanh minh, không để cho ngoại ma xâm nhập vào được.

Bốn đạo pháp bài vọt lên cao cả trượng, phát ra bốn màu xanh, trắng, tím, vàng phân biệt rực rỡ, lơ lửng xung quanh trên đầu của Nhất Thái trưởng lão, nhanh chóng xuất ra các đạo hào quang hội tụ vào chính giữa tạo thành bốn trận pháp vuông vức bốn màu khác nhau.

Tiếp ngay sau đó bốn trận pháp hòa hợp lại thành một, dày đặc kín kẽ, trên dưới tạo thành một cái trụ bốn mặt như Huyền thủy tinh bao kín hoàn toàn Nhất Thái trưởng lão vào giữa, cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài.

Đúng lúc này, Thiên ma cũng đã tới.

Ngàn vạn ma đầu hòa thân thành cả ngàn Cửu Thiên Huyền Nữ cát tường trên thượng giới, xiêm y rực rỡ mang theo tiên hoa đầy trời âm thanh thần tiên vãn vít, uyển chuyển là lướt hạ xuống. Bỗng nhiên ma tướng lại biến đổi, tiên nữ biến thành thiên ma mị nữ kiều diễm vô cùng, bầu ngực tròn căng, từ đầu

tới chân đày về phong tình khiến người ta mất lạc thần mê.

Bất quá, đây mới chỉ là hình dạng bên ngoài của Thiên ma. Lúc này tâm hải của Nhất Thái trưởng lão đang nổi sóng ào ào, ký ức cả cuộc đời như ngựa chứng ầm ầm lướt qua trong đầu, chuyện cũ từ mấy trăm năm trước hiện hiện trước mắt rõ ràng mồn một.

Sinh lý tử biệt, ái hận tình cừu vốn đã mờ nhạt tới mức thái thượng vong tình, tâm ma vốn đã bị rũ bỏ như bụi trần đang từng lớp từng lớp gia tăng gấp vạn lần công phá ra ngoài, ảo tưởng vô số, hư hư thật thật không sao phân biệt được.

Ở bên ngoài, tất cả các trưởng lão đều đồng thanh tụng niệm Vô lượng thiên tôn kinh, nhắm mắt định thần cùng chế ngự ngoại ma.

Dương Chân cũng chìm đắm vào trong Tâm hải, trong cơn hoảng hốt thấy mình đã qua trở về Hà Dương Trấn ở dưới núi.

Trước căn nhà nhỏ nơi khu rừng trúc, tại cái vườn con, hắn đang ngồi trên một cái ghế bé xíu chăm chú nghe từng nói dịu dàng của mẹ đang dạy chữ, thi thoảng lại liếc sang bên cạnh nơi cha đang xẽ gỗ chế tác đồ vật, mấy con gà nhép kêu chiếp chiếp vui vẻ chạy lăng quăng xung quanh.

Được cha mẹ chăm sóc, gia đình vui vẻ chính là điều sung sướng nhất của cậu bé Dương Chân.

Cảnh tượng chợt biến đổi, biển lửa vô biên bùng cháy, hừng hực thiêu đốt tất cả trong đêm đen, khói nồng tới nghẹt thở, hô hoán tới kiệt sức. Cha liều mạng cứu được mẹ con Dương Chân ra ngoài, đúng lúc đó xà nhà đột nhiên ập xuống...

Một đêm đó, đứa bé chín tuổi Dương Chân đã mất đi người cha, mất đi mái nhà. Ánh sáng sớm chiếu xuống đồng hoang tàn cháy đen, mẹ đã gào khóc tới chết đi sống lại, bé Dương Chân ở bên lặng lẽ rờn rờn. Hắn từ ngày đó coi như mất đi tuổi thơ, bắt đầu trở thành một tên hầu bàn ở khách sạn, hàng ngày chịu nắng chửi, lựa lời dò ý người ta để kiếm cơm thừa canh cặn, rồi lại đi sớm về khuya...

Hoảng hốt một cái lại trở về Ngọc Tiêu Phong nơi Côn Lôn Tiên Phủ, bóng dáng dịu dàng xinh đẹp của Tiêu Thanh Nhi đi trên căn đình thủy tạ, giữa lớp lớp lá sen đột nhiên quay đầu nhìn lại, ánh mắt dạt dào tình cảm, đôi môi hồng tươi cười như hoa khiến như cả thiên địa cũng đột nhiên như nhạt hẳn màu, hình ảnh biếc xanh đẹp đẽ ấy nháy mắt đã tràn đầy trong trái tim của Dương Chân.

Thấy sư tỷ bước ra, Dương Chân sung sướng vô hạn tiến lên đón chào.

"Sư huynh, người tới rồi." giọng nói của Tiêu Thanh Nhi trong như tiếng hoàng oanh, ngọt ngào như mật ong.

Một bạch y nam tử phong trần tuấn tú chắn ngang trước mặt Dương Chân chạy vọt lên đón lấy Tiêu Thanh Nhi.

"Sư muội, muội gầy quá." Cặp nam nữ gặp nhau đầy tình chàng ý thiếp.

Hồi lâu sau, hai người dắt tay nhau tới bên hành lang rồi cùng biến mất giữa những tòa lầu các. Chẳng còn ai chú ý tới sự tồn tại của Dương Chân, chỉ còn một mình hắn cô độc lẻ loi đứng tại nơi xa.

Không, không, không... con tim Dương Chân ứa máu, hắn không cam tâm, vô số vọng niệm cùng nước mắt ào ạt tuôn ra, đầu đau buốt như muốn nổ tung, chân lực ở bách mạch trong cơ thể không ngừng bành trướng, hắn không sao kiềm chế nổi nữa chỉ muốn hét lớn lên...

Lúc ấy, từ tay hắn có một luồng khí kỳ dị lạnh lẽo thấu tâm chạy lên, Dương Chân như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, khi ấy mới phát giác ra tâm ma đang mê hoặc sinh ra ảo ảnh khiến hắn suýt nữa mất đi tự chủ rơi vào tẩu hỏa nhập ma.

Vàng hào quang vạn trượng chiếu rọi khắp trời phô bày thần lực kinh thiên ra chín tầng không.

Dương Chân chỉ cảm thấy dường như thân hình đang phải công tam sơn ngũ nhạc, cả trong lẫn ngoài đều trống rỗng, mềm nhũn vô lực, một nỗi sợ hãi khôn tả liên tục gây sức ép trong thần niệm, quanh quẩn mãi không chịu rời, càng lúc càng cường liệt, cái thời khắc cuối cùng ấy đã đến rồi sao?

Hắn cố gắng ngẩng đầu nhìn về phía trong của pháp trận vượt Thiên Kiếp, chỉ thấy kim quang từ đỉnh trời chụp xuống, hằng hà sa số những ma đầu trong chuỗi âm thanh quỷ khóc thần gào kéo theo vạn đạo hắc quang điên cuồng xông vào trong pháp trận Huyền khí băng phong. Bên trong trận sắc tím ào ạt như sóng như triều, Hắc ma huyền khí vui sướng như điên, như cuồng, như sợ hãi... cả Ngũ huyền trận mịt mờ như u minh nơi quỷ giới.

Nhất Thái dùng Huyền khí để áp chế Thuần dương lôi hỏa, nhưng lại quên rằng Thiên ma thích nhất là Huyền khí của Cửu âm địa sát, được Huyền khí nuôi dưỡng, ma đầu như mạnh thêm gấp trăm lần xông thẳng vào trong nguyên thần Tử phủ của ông ta.

Người với trời tranh đấu, ai sẽ giành được chiến thắng?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Trưởng Lão

Bên trong Thất Bảo Linh Tháp, tất cả trưởng lão Côn Luân đều đang cố gắng chống cự lại sự công kích của luồng sức mạnh Thiên ma tán mát ra xung quanh, không ai còn thì giờ để tâm tới tình hình của Nhất Thái trưởng lão nữa.

Ở một góc bên ngoài trận, Nhất Nhân trưởng lão đang điều thương khôi phục nguyên khí, thấy tình trạng đó trong lòng không khỏi thở dài. Lão ta tự thị là thông minh ngược lại lại bị thông minh hại! Lần này mất đi Tru ma bài dùng để hàng phục ma đầu, ngũ trận không được toàn vẹn, bây giờ ma đầu hung dữ như vậy, lão ta sao còn đủ sức để chống lại một kích Thiên lôi sau cùng của thượng giới đây?

Dương Chân ở đằng xa cũng thoáng nhận ra tình thế, đứng ngồi không yên, chiếc ngọc bài trong tay hắn lấp lánh kỳ quang, chắc cũng đang vì chủ cũ mà than thở, nhưng hắn có thể làm gì được đây?

Những vị trưởng lão tu hành mấy trăm năm đã không thể, sư phụ cũng không thể, trong khi hắn bắt quá cũng chỉ là một gã trẻ tuổi mù mờ trước thiên đạo mà thôi.

Thần uy thượng giới không thể chống cự kia, cảnh tượng rách trời lệch đất đáng sợ kia đã hằn sâu vào trong tâm của hắn, lúc ấy hắn mới hiểu ra lý do vì sao thân thể máu thịt của người phàm mà cũng có thể thông hiểu được tới cảnh giới ấy.

Không khó để tưởng tượng ra, Nhất Nguyên sư tổ tu tới mức Đại Thừa thì tu vi đã cao tới mức nào rồi.

Trong khoảnh khắc ấy, trong đầu Dương Chân đã trải qua vô số ý nghĩ.

Thiên địa đột nhiên tối sầm. Một đạo thần lôi thấu trời rách tan tành không làm ngưng đọng cả thời gian oanh kích thẳng xuống Ngũ huyền trận pháp, làm nảy những quang hoa tím tái bắn vọt ra vạn trượng. Huyền âm lôi trực diện kháng cự lại Thuần dương thiên lôi, tiếng ầm ầm chấn động nổ ra cuồng bạo.

Đúng vào sát na thiên lôi chuẩn bị giáng xuống, trước mắt Dương Chân cảnh tượng bắt đầu nhảy múa điên cuồng, tất cả đều biến thành kỳ quái lạ lùng tưởng như hư không đã bị phá tan ra.

Thoáng chốc, một tiếng nổ lớn vang cả đầu óc, chỉ thấy ánh sáng chói lóa hơn cả mặt trời gấp vạn lần, trăm ngàn đạo quang mạng phá bung ra như trăm ngàn mũi tên. Đồng thời thân hình hắn như chịu một luồng sức mạnh ghê gớm không tự chủ được bắn tung lên không, trước lúc mất đi tri giác, linh thần vẫn thoáng cảm thấy được một tiếng gầm rú điên cuồng tuyệt vọng.

Mây đen sà xuống đỉnh bên ngoài Thất Bảo Linh Lung Tháp mang theo bên trong vô số những luồng điện xẹt sáng lóa không ngừng bắn xuống, tưởng như các vị thượng thần đang nổi giận. Cả tòa tháp khê rung lên bần bật, những viên đá nhỏ trên nền sơn viện này lách cách, cả rừng cây nghiêng ngả rào rào.

Cái kết quả một kích cuối cùng của Thiên Kiếp, tựa hồ tất cả mọi người tại Côn Luân Tiên Phủ đều cảm nhận được.

Đó là một loại cảm nhận không thể nói, không thể hiểu, chỉ có thể cảm nhận bằng linh thần.

Đối với những đạo nhân tu luyện lâu năm mà nói thì chuyện này đã sớm quen rồi, khi bắt đầu bước chân trên con đường tu đạo ắt đã phải chuẩn bị kỹ càng. Còn đối với những đệ tử trẻ tuổi vốn còn mù tịt thì cái bản năng sợ hãi đó thật cũng không biết từ đâu mà sinh ra.

Từ lúc xuất hiện dấu hiệu, kiếp vận cuộn chuyển, trải qua kiếp nạn, cũng phải gần ba canh giờ thì Thiên Kiếp mới kết thúc.

Đến đã nhanh, đi còn nhanh hơn. Oanh Oanh liệt liệt cướp đi mạng tướng thẳng lên thiên giới của một vị đạo sĩ khổ tu.

Màn đêm đã kéo đến từ lâu. Quảng mây đen bao bọc khắp Thái Hạo Phong cũng dần dần tiêu tán, chợt bùng xuống một cơn mưa nhỏ rả rích.

Dưới Thất Bảo Linh Lung Tháp, những trưởng lão lần lượt đi ra khỏi thông đạo của pháp bảo kéo tới sân viện rộng rãi, mặc nhiên đứng rải rác giữa làn mưa gió hiu hắt. Có người sự buồn thương biểu lộ ngay trong giọng nói, có người thờ ơ trù trù, cũng có người luống cuống mù mờ... các bộ dạng tang thương phàm tục trước nay khó thấy đều xuất hiện cả trên người những trưởng lão chân nhân.

Tiêu Vân Vong mang Dương Chân đang hôn mê cũng đã đi ra khỏi tòa tháp, nhẹ nhàng đặt tiểu đồ đệ dựa vào bức tường lạnh lẽo của bảo tháp rồi khẽ vỗ vào trán hắn một cái, thuận thế đẩy vào một đạo khí tràn đầy linh lực.

Dương Chân mơ mơ hồ hồ tỉnh dậy, ngơ ngác nhìn xung quanh, sau cùng ánh mắt dừng tại trên mình sư phụ đang đỡ lấy hắn bên cạnh. Hắn vỗ trán tự hỏi: "Ra sao rồi?"

Tiêu Vân Vong không nói không rằng thu tay lại rồi bước chậm chậm xuống bậc thềm của tòa tháp, giống như những trưởng lão khác ngẩng mặt hứng lấy mưa gió để tẩy lễ.

Dương Chân nháy mắt đã minh bạch, ánh mắt âm đạm của sư phụ, những cử động khác thường của tất cả các trưởng lão vẫn chưa rời khỏi nơi này... tất cả những điều đó không thể không báo cho hắn biết lão nhân cực kỳ khả ái ấy, người đã cho hắn kiện pháp bảo lúc trước ấy, đã thất bại rồi.

Vận mạng một khi thất bại, ắt là hồn phi phách tán. Hắn đột nhiên phát giác ra khối Tru ma bài đó vẫn được hắn nắm chặt trong lòng bàn tay y như lúc trước, con tim hắn run rẩy, sự run rẩy lan ra tay, lan ra toàn thân sau mỗi nhịp đập. Cả người hắn không thể kiềm chế được nữa rung lên bần bật.

Nguyên nhân là tại hắn ư? Cảm giác tội lỗi khiến hắn nghẹt thở, tưởng như sức mạnh của Thiên Kiếp đang nặng nề trừng phạt xuống cơ thể hắn, xuống trái tim hắn. Dương Chân ngơ ngẩn bước lên một bước đi xuống dưới thềm tháp, mặc kệ cho mưa gió hất lên người.

"Rắc... rắc... rắc... coong!" Toàn thân Thất Bảo Linh Lung Tháp lưu chuyển một đạo ánh sáng màu xanh thẫm rồi nhanh chóng khôi phục lại vẻ trầm mặc, trông chẳng khác một tòa tháp bình thường chút nào.

Đại trưởng lão Nhất Nhân của Trường lão viện là người đi ra sau cùng, tựa hồ cùng lúc đó tất cả mọi người trong viện đều quay đầu nhìn lại ông ta, nhìn vào một khối quang cầu màu vàng sẫm mà ông ta đang mang trong lòng bàn tay. Khối quang cầu đó bất quá kích thước chỉ bằng một viên dạ minh châu, tỏa ra ánh hào quang hư ảo leo lét như ngọn nến trước gió, bất cứ lúc nào cũng có thể vụt tắt. Nhất Nhân trưởng lão nhẹ nhàng giữ lấy nó rồi chậm chậm tiến lên mấy bước đứng trên nền cao của tòa tháp.

Tinh thần của ông ta trầm trọng bi thương vô cùng, tưởng như chỉ sau một đêm đã già đi một trăm mấy chục tuổi, từ sắc diện tro tro ấy lắng đọng biết bao buồn bã ai oán, không chỉ là nỗi buồn của một người bạn cũ, mà còn là nỗi buồn của một kẻ đồng đạo.

Thiên đạo rộng lớn mà sao lại khó đi như vậy. Trăm ngàn năm khổ cực kiếm tìm mà tới cuối cùng lại thu được kết quả thế này đây.

"Nhất Thái sư đệ, ngàn kiếp luân hồi, vạn kiếp trầm luân, ngươi có hối hận không? Năm trăm năm trước ngươi và ta cùng lên núi học đạo, tu thân lập chí, thoảng cái đã hết một đời, tiểu đạo đồng nháy mắt đã thành chân nhân, cùng chu du thiên hạ, lên núi cao xuống bể sâu, đi khắp vạn dặm thân châu trăm yêu trừ ma, tung hoành bát hoang, sung sướng biết bao... nay để sư huynh tiễn ngươi một đoạn đường."

Dường như cũng cảm nhận được, tùy theo bàn tay gợn cao của Nhất Nhân trưởng lão, khối quang cầu kia từ từ tan ra hóa thành vô số điểm sáng lấp lánh vùn vút bay lên, càng lúc càng cao rồi nhanh chóng hòa vào trong mưa gió không còn thấy đâu nữa.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đen kịt, mưa gió hất hiu.

Giây lát sau, một trận cười điên dại ghen ngào vang dội cả đỉnh Mộc phủ.

"Ai cùng uống với lão phu? Lão phu sương quỳnh nước ngọc thì không có nhưng Bách Nhật Thiêu Hoàn Tửu sáu mươi năm thì cũng có tới mấy chục vò, lão quý đó bình sinh rất thích uống rượu, chúng ta hãy đến Kiếm Trì Phong của lão dùng rượu tiễn lão một đoạn đường, nhất định phải tới, theo ta nào... kha kha kha..." Nhất Nhân trưởng lão cất giọng cuồng ngạo khác hẳn vẻ nhàn nhã thường ngày.

Một đạo bạch quang lóe lên, thanh thế bạo liệt bắn vọt lên không.

"Ta đi."

"Tính ta một xuất."

...

Hơn trăm đạo quang hoa đủ sắc nhanh chóng phá không bay theo, vọt ngang bầu trời y một con mưa sao băng rực rỡ.

Trong sơn viện chỉ còn lại lác đác vài người cùng một vài Tử bào chân nhân còn chưa đi theo đám trưởng lão. Tiêu Văn Vong cùng bọn họ nhìn nhau cười khổ rồi mỗi người đều hô lên một tiếng phi thân đi mất. Trên sân chỉ còn lưu lại hai sư đồ Tiêu Văn Vong.

"Về núi thôi."

"Sư phụ, đệ tử..."

Tiêu Văn Vong dường như hiểu rõ tâm tình của đệ tử, nhẹ nhàng vỗ vào vai hắn rồi không cần tế khởi tiên kiếm, trực tiếp đằng vân bay lên đứng giữa chùng không đợi Dương Chân.

"Sư phụ, đợi đệ tử với."

Dương Chân là lớn tể khởi Thiên Tru Kiếm đã lâu không dùng, bắn vọt lên không đuổi ngay theo phía sau đám tiên vân của sư phụ. Hai sư đồ trông giống như đang so tài, lướt băng băng trên bầu trời bay về phía tây bắc.

Kiếm Trì Phong, nơi chi phái Kiếm Trì Tông của Côn Lôn.

Đây là một tông phủ rất lâu đời của Côn Lôn Phái, từ khi núi Côn Lôn được khai phá thì đã chi phái này đã có rồi. Bất quá kỳ nhân trong tông phái rất đơn bạc, lúc ít nhất trong chi phái cả trên lẫn dưới có khi chỉ được hai ba người thôi.

Nguyên nhân cũng không ngoài việc cái cửa ải tuyển chọn đệ tử quá hà khắc, hơn nữa việc tu luyện tâm pháp của Kiếm Trì Tông nếu không phải có Tiên Thiên Thủy Nguyên hoặc Hỏa Đức Chi Thân thì không sao luyện được. Phải tu luyện Tiên Thiên Chân Hỏa cùng Tiên Thiên Quỷ Thủy hỗ trợ cho nhau mới có thể thành công, dùng sự sinh khắc qua lại của Thủy, Hỏa trong ngũ hành mới có thể luyện chế ra pháp bảo có phẩm chất thượng thừa.

Cứ như hiện nay thì cả Kiếm Trì Tông cũng không quá mười người. Thế nhưng trong Côn Lô Phái thì vị trí của Kiếm Trì Tông lại không thể xem thường. Nguyên nhân chính bởi có hai vị trưởng lão uy danh hiển hách vô cùng là Nhất Dương chân nhân và Nhất Thái trưởng lão.

Nhất Dương chân nhân thuộc bối phận chữ Nhất trong Côn Lô, tư chất tuyệt thế, cùng với Nhất Nguyên chân nhân và Nhất Đức chân nhân được xưng tụng là Tam Tuyệt Tài của Côn Lô Tiên Phủ. Ông ta thân làm Tông chủ của Kiếm Trì Tông, lấy Li Hỏa Chân Kinh truyền đời của Kiếm Trì Tông làm gốc rồi to gan lớn mật tự tìm một đường đi riêng, kết hợp cả hai tông Đạo và Pháp là Nguyên Thủy Thiên Chương và Thái Thượng Đan Kinh của Đan Dương Tông sáng tạo ra Thủy Hỏa Đồng Cực Đạo, một kỳ công hãn thế bao gồm cả Thủy và Hỏa.

Điều khiến người ta cảm thấy tiếc nhất chính là lúc Nhất Dương vượt Thiên Kiếp hơn trăm năm trước, đã gặp phải Tứ Cửu Ma Kiếp ngàn năm khó thấy thành ra thất bại ở thời khắc cuối cùng, không sao giải thoát được đành phải đi vào con đường tán tu. Theo lời đồn hiện nay thì ông ta đã đi tới một ngọn tiên sơn ở hải ngoại, không quay trở về nữa.

Còn Nhất Thái trưởng lão bởi vì tính tình hào sảng, phạm việc gì cũng lấy chữ nghĩa làm đầu, trong giới tu chân không có ai là không khâm phục khiến cho danh tiếng Côn Lô Kiếm Trì Tông vang lừng khắp nơi, công lao không thể phủ nhận. Xét tu vi trong Trưởng lão viện của Côn Lô có thể liệt vào một trong ba người đứng đầu. Lần này vượt Thiên Kiếp ai cũng cho là có thể qua ải dễ dàng, chẳng dè lại gặp kiếp đúng lúc bất ngờ nhất, có thể nói là ý trời khó dò vậy...

Trong trăm năm Kiếm Trì Tông đau đớn mất đi hai nhân tài tuyệt thế, các chi phái trong Côn Lô Tiên Phủ cũng như cây liền cành, không khỏi xót xa tiếc nuối.

Người phải chịu đả kích mạnh nhất không ai sâu nặng bằng Nhất Nhân trưởng lão của Đạo tông. Ông ta cùng Nhất Thái, hai người cùng lúc lên núi, một vào Đạo tông một lại vào Kiếm Trì Tông, hai bên tính nét khác biệt hẳn nhau nhưng bình thường giao tình rất đậm, qua qua lại lại cũng trải qua mấy trăm năm.

Ông ta thân giữ chức Đại trưởng lão của Trưởng lão viện, tu vi tinh thâm thế nào cũng không cần phải nói nhiều, để tránh Thiên Kiếp nên đã tu luyện mật pháp của Đạo tông là Càn Nguyên Mật Tầng, kéo dài thời kỳ gặp Thiên Kiếp để cố gắng ngộ ra Thái Thượng Thiên Tâm tu luyện Thông Thiên Tiên Thiên Đạo, thậm chí là tu luyện Đại Thừa Kim Tiên Đạo. So với sự cố gắng tinh tiến của Nhất Thái thì có khác biệt rất lớn, một người có thể coi như là thù thế, một người có thể coi là dẫn bước, nhưng ngược lại đạo hạnh thì vẫn ganh đua khó mà phân được cao thấp.

Bởi vậy khi người bạn thân nhất đi trước một bước, cái bước này lại là một bước quá dài, dài tới mức vĩnh viễn không thể gặp lại được, làm sao không buồn? Làm sao không đau?

Người tu đạo tại Côn Lô Phái sau khi bước vào Trưởng lão viện thì không phải quản lý các chi phái của Côn Lô nữa, tiêu điều tự tại say mê trong thiên đạo không còn luyến tiếc gì khác. Có điều bất luận là đạo vô tình hay pháp hữu tình, đi tới điểm cuối cùng rốt cục cũng là một chỗ.

Cho dù là từng vị trưởng lão hầu hết đã tiếp cận hoặc đạt tới cảnh giới vĩnh viên của Hư Cực Đạo Tâm, nhưng vẫn không sao trốn tránh được nỗi đau lòng vì sinh li tử biệt y như phạm tục.

Đêm nay, là một đêm phóng túng hiếm có của bọn họ.

Ngọn Kiếm Trì Phong thường ngày vẫn được bao bọc bởi một làn khói xanh chột mắt hẳn đi về quanh quẩn vốn có, trở thành huyền ảo phi thường.

Tại vách đá sừng sững cao vút nơi đỉnh núi cho tới ghềnh đá lởm chởm bên dưới, xung quanh Kiếm Trì nước xanh hơi bốc nghi ngút, trên loạn thạch, khắp núi hồ là hơn trăm lão đạo ngồi nằm ngang dọc, say sưa lắc lư mỗi người một vẻ, chơi năm mười uống rượu, trêu đùa hi hi ha ha, thậm chí còn có người cất giọng hát vang.

Dường như mỗi người đều đã trở về thời niên thiếu, cho dù bình thường bọn họ có hiềm khích gì chẳng nữa thì lúc này cũng đã quên sạch sành sanh. Chỉ còn có rượu, và cô nhân!

"Nhất Nhân, tới, Càn!"

"Uống nào!"

"Chỗ này này."

"Nhất Nhân, chỗ này..." Nhất Nhân trưởng lão ôm vò rượu loạn choạng đi qua hết đám trưởng lão cũng đang nghiêng ngả, lần lượt tiếp rượu.

Trong Kiếm Trì, trời quang mây tạnh, linh khí dồi dào hoạt bát dị thường, kiếm khí ẩn chứa sâu trong lòng hồ thì thoáng lại phóng một đạo hào quang kỳ lạ lên giữa chừng không khiến cơn mưa giữa trời không thể chạm tới nơi này một chút nào.

Một vòng rồi lại thêm một vòng, Nhất Nhân trưởng lão rốt cục cũng không cầm cự nổi nữa ngồi phịch xuống một khối nham thạch, tựa lưng với một vị trưởng lão khác thành một cặp. Hai người phải khó khăn lắm mới ngồi vững, mỗi bên đều mơ mơ hồ hồ nói lằng lằng cả lên.

"Nhất Nhân! Nhất Dương thì tán công, Nhất Thái thì luân hồi, xem ra tới lượt ngươi cũng chẳng còn xa nữa."

"Bỏ đi, Nhất Dương thì do thiên vận quá kém. Nhất Thái thì gặp tai bay vạ gió, ý trời khó tránh. Lão đạo một đời bình thân không tranh với thế cục, công đức tích góp cũng đâu kém gì ai, nhất định có thể vượt qua ải này, cùng theo hai lão già Nhất Nguyên và Nhất Đức khám phá hư cảnh, tiêu điều tự tại."

"Nhất Nguyên, nếu là Nhất Nguyên chịu ra tay, Thiên Kiếp lần này lại không chống nổi hay sao?"

Vị trưởng lão kia cố gắng nghiêng người đứng dậy vung tay chỉ lên trời, trong lúc nói lộ rõ oán khí, giọng điệu chẳng có chút kính nể nào hết.

"Người mang thân Đại Thừa ra tay là phạm vào luật trời, nhất định sẽ bị trời phạt, sư huynh hân..., cũng là bỏ tay mà chịu thôi. Tổ sư gia từ thượng cổ của Côn Lôn chẳng phải đã cảnh báo cho hậu nhân đó sao? Khó trách, khó trách..."

"Cho dù là vậy, việc Nhất Dương năm xưa thì nói thế nào? Suốt ngàn năm nay, cả giới tu chân tính tới ông ta cũng chỉ có năm người tu luyện đến thời kỳ Đại Thừa dẫn động được Kim Tiên Kiếp, còn lại đám chúng ta cố lắm cũng chỉ tới được thời kỳ Thông Thiên là cùng. Bằng vào năng lực của ông ta thì có chỗ nào thua kém Nhất Nguyên? Càng không cần phải nói tới Nhất Đức. Trận trọng kiếp năm xưa kéo tới thật quá kỳ lạ, hắc hắc."

Nhất Nhân trưởng lão nghe thấy giạt nảy mình một cái như tỉnh hẳn người, ngoái đầu tóm lấy áo của vị trưởng lão kia nói: "Lời này là ý gì? Nói rõ ràng ra..."

Vị trưởng lão kia vung tay thoát khỏi bàn tay của Nhất Nhân, nghiêng sát đầu tới nói: "Còn nhớ chuyện năm đó chăng? Có mấy gã đến bên bờ hải ngoại ấy, bọn chúng cũng có những hành động mờ ám gì đó mà tóm lại theo cổ văn truyền lại từ thời xưa gọi là mật pháp dẫn động Tử Cầm Đại Thiên Kiếp, ta xem ra thì có một gã là người nhà của Nhất Dương." Lời cuối cùng âm lượng rất lớn, tất cả mọi người đều nghe rõ ràng, lớp lớp ngoảnh đầu la hét đòi giải thích cho rõ ràng.

Nhất Nhân trưởng lão nhìn quanh quất về giận dữ: "Không có gì, không có gì, cái lão này uống lắm quá rồi, các ngươi không cần phải quan tâm."

"Ta thấy bọn chúng đúng là tà chết cũng không chịu thôi, lòng đầy dư nghiệt." Vị trưởng lão kia hạ giọng nói nhỏ.

"Người đã đi rồi, vạn sự cũng coi như chấm dứt. Những chuyện đó không phải là những chuyện đám giả dịch chúng ta nhúng tay vào nữa, phải giao lại cho lớp trẻ thôi." Nhất Nhân lắc đầu thờ ơ.

"Phải đó, đám bồi phận chữ Tử so với chúng ta hơn mà không có kém, đám chữ Huyền nhân tài còn nhiều nữa, vị thế của Côn Lôn ta nhất định là bá vương của giới tu chân rồi."

"Thôi kệ, thôi kệ, uống nữa đi."

Hai người thuận tay quăng cái vỏ rượu không đi rồi mỗi người đối lấy một vỏ mới, mở nắp bưng gần quanh miệng rồi nâng lên tu ừng ực.

Khắp đám loạn thạch xung quanh đã quăng đầy những vỏ rượu không cùng những đạo nhân nằm ngổn ngang dọc.

Người cùng đã say, bóng đêm dày đặc, mưa vẫn rơi rơi.

Trên Ngọc Tiêu Phong.

Đêm tối mịt mù, mưa rơi lác đác, trên hành lang dãy nhà thủy tạ trước mặt hồ có một bóng người đứng đó đầy vẻ cô độc, im lìm hồi lâu, tưởng như đã hòa nhập vào trong bóng đêm đen đặc.

Dương Chân tuy đứng yên nhưng tâm tình thì đang vẩn vút trong khắp thiên địa. Từng tia thần niệm quét khắp từng đầu cây ngọn cỏ, từng khối đá trên Ngọc Tiêu Phong, cảm nhận cả sự lạnh lẽo ác nghiệt của mưa gió, toàn thân ướt đầm.

Tự thân trải qua Thiên Kiếp, vẩn vẩn chỉ có mấy canh giờ những đã khiến hân tính táo, nhìn thấy rất nhiều điều mà thông thường không để ý.

Từ ngày lên núi tới nay, hân chỉ có duy nhất một mục tiêu đó phải bay thật cao, phải thật mạnh mẽ để đuổi theo những sư huynh sư tỷ đi trước, nhưng lại quên mất đi lý do vì sao phải bay cao, vì sao phải mạnh mẽ.

Chính vì vậy mà hân một lòng rời tới một xóm của Tiên Phủ dốc kiệt sức lực tu luyện, khắc chế tình cảm quên đi cả bản thân.

Tận mắt chứng kiến một lão nhân rời bỏ cuộc đời, hân không tránh khỏi tự hỏi trong lòng: Vậy thì mục tiêu mà hân theo đuổi là gì?

Nghĩ tới đó, một cảm giác tội lỗi khôn tả xông lên, không ngừng bành trướng trong lòng. Mặc dù sư phụ đã nói rõ ràng mình bạch với hân rằng việc Nhất Thái trưởng lão vượt kiếp thất bại đối với hân ta không có liên quan gì, không cần phải áy náy. Thế nhưng hân vẫn khó mà vượt qua được quan ái ấy trong lòng mình.

Từ lúc gặp mặt tới lúc kết thúc, vẩn vẩn chỉ có mấy canh giờ, cho dù là có mấy phần đồng cảm và biết ơn, nhưng Nhất Thái trưởng lão đối với Dương Chân mà nói thì cũng vẫn chỉ là một người lạ, vì sao hân lại cảm thấy khó chịu như vậy? Chẳng lẽ nguyên nhân đơn giản chỉ là vì khối Tru Ma Bài kia?

Tiếng nói ấy cứ vang vọng mãi ở trong lòng hân.

Vậy thì là vì sao? Trong lúc suy nghĩ, thần niệm của hân vẫn lưu chuyển tại khắp các góc ngách trên núi.

Trong một căn phòng ngủ tĩnh nhả phía đông, Lục Nhĩ đang cuộn thành một đống ngủ dưới chân giường. Bạch hồ lại có vẻ rất sung sướng nằm trên đầu giường thơm phức của nữ chủ nhân. Trong cái lồng trúc trên xà nhà, con anh vũ vô cùng tinh quái lắm lời nơi miệng cũng đang phải chịu một đạo cấm phù, ngoẹo đầu ngủ gà gật đáng vẻ rất buồn thảm.

Còn con Tử Điều đâu? Thuận thể thần niệm đảo sang khuê phòng bên cạnh của Tiêu Thanh Nhi nhưng bên trong trống không, giai nhân chẳng biết đã đi đâu rồi, chỉ có con Tử Điều đang hưởng thụ chốn ấm nệm êm của nữ chủ nhân.

Trong lòng Dương Chân khẽ xao động, nhất thời bỏ qua hết tất cả những cảm kỵ, cái gì cũng không quan tâm, trong thế giới của tâm niệm bản thân mặc sức muốn làm gì thì làm. Thần niệm lưu chuyển một vòng thì lại quay trở về xung quanh mình, hẳn theo đó mở bừng mắt nhìn về những làn sóng xanh của Ngọc Tiêu Trì, không biết từ lúc nào đã mọc lên rất nhiều đóa thủy liên (*).

Không phải có lời nói rằng: đan khí mà động thì vạn vật nảy sinh hay sao? Thần niệm của Dương Chân chiếu rọi bên trong Tử Phủ, viên nguyên đan vàng chói tỏa ánh sáng rực rỡ vẩn vơ trong những dải tinh hà nguyên khí, sinh cơ lưu chuyển cùng tương hỗ qua lại với phủ khiếu tại bách mạch tạo thành ngàn vạn đạo nguyên lực tuần hoàn vô cùng kỳ lạ.

Thần niệm vừa xuất, linh thần đã động, đan khí từ Kim Đan trong Tử Phủ đột nhiên phát ra ào ạt, đan khí hỗn độn tuy vô hình mà hữu chất bao bọc khắp xung quanh Dương Chân tới mười trượng. Trên con sóng dập dềnh nơi mặt hồ nổi lên một cái nụ thủy liên đang dần dần lớn lên rồi nở bung ra hóa thành một đóa hoa to như cái bát màu tím ngắt xen lẫn sắc trắng như tuyết, những hạt nước mưa nhảy nhót như châu ngọc lăn trên cánh hoa long lanh phi thường.

Một tràng tiếng bước chân nhẹ nhàng từ xa tiến lại gần rồi dừng lại ở căn đình bên trái cách Dương Chân không xa.

"Sư đệ, sao lại đứng dưới mưa, còn chưa đi nghỉ ư?"

Giọng nói ngọt ngào vô cùng quen thuộc lập tức triệu hồi hồn phách của Dương Chân trở về. Hắn quay đầu lại nhìn bóng hình xanh biếc của Tiêu Thanh Nhi, khuôn mặt đẹp đẽ của nàng như sáng bừng lên, ánh mắt như nước đang nhẹ nhàng nhìn hắn, ẩn chứa vài tia nghi hoặc.

"Không biết." Dương Chân ngơ ngẩn nhìn nàng giây lát rồi nói như mê sảng: "Con mưa đêm nay, ta rất vui, ta vui với cái cảm giác đứng một mình thế này, chỉ muốn được đứng đây vĩnh viễn không cần nghĩ tới quá khứ cũng chẳng cần nghĩ tới tương lai, không cần nghĩ tới gì hết."

"Sư đệ, người đã thay đổi rất nhiều." Tiêu Thanh Nhi từ từ bước tới rồi cũng bắt chước Dương Chân đứng giữa làn mưa bay bay.

"Sư tỷ cũng đã thay đổi rất nhiều phải không?" Dương Chân vẫn chưa từ trong Vô Úy Đạo Tâm tỉnh lại.

"Có sao?" Tiêu Thanh Nhi hiển nhiên chưa thích ứng được với sự biến hóa trong cách nói của Dương Chân, liền đổi đề tài nói: "Tu vi của sư đệ đại tiến, thật đáng chúc mừng." Trong khi nói, nàng đã đến sát bên cạnh Dương Chân, cùng ngắm nhìn đóa thủy liên đẹp đẽ đang dập dềnh trong sóng nước.

"Chỉ là bước thêm một bước trong hành trình tu đạo mà thôi, so với sư tỷ và sư huynh thì còn kém xa lắm... cho dù là có tu vi như Nhất Thái sư thúc tổ đi nữa thì vẫn không chịu nổi một kích của Thiên Kiếp." Dương Chân nói rằng rồi rạc vô cùng.

Tiêu Thanh Nhi khẽ giật mình, dịu dàng nhìn qua không biết phải nói thế nào mới phải.

"Khi còn rất nhỏ ta rất sợ sấm sét trong mưa, mỗi lúc đó đều chạy trốn vào trong lòng mẫu thân. Về sau mẫu thân không còn nữa, cả ngày làm quần quật nơi khách sạn tới tối mới trở về căn nhà nhỏ ngoài trấn, vừa tối vừa lạnh, thường cũng phải quá nửa đêm mới ngủ được... mỗi khi cô độc một mình, thấy những đứa trẻ nhà người ta làm nũng trong lòng mẫu thân thì lại muốn khóc. Đứng vào lúc không thể kiên trì được nữa thì gặp được đại sư huynh... may mắn có được ân tình của sư phụ và sư huynh, cả sư tỷ nữa... suốt đời suốt kiếp này Dương Chân ta cũng không..." Tiêu Thanh Nhi còn chưa kịp nói, Dương Chân đã bắt đầu lẩm bẩm nói một mình.

"Chân sư đệ..." Tiêu Thanh Nhi nhìn dòng nước đang chảy dài theo lọn tóc trên khuôn mặt vuông vức anh tuấn của Dương Chân, trong lòng thoáng cảm thấy chua xót. Nàng sống tại tiên phủ từ nhỏ tới lớn, đâu phải chịu những khổ sở đó, nghe thấy vậy thì không kìm chế được đưa tay nắm lấy bàn tay Dương Chân, định an ủi hắn mấy câu.

Cảm nhận được sự mềm mại trơn nhẵn ở bàn tay, trong lòng Dương Chân run lên bần bật, từ từ quay đầu lại, chỉ thấy cặp mắt ngấn nước đầy vẻ thương cảm, ánh mắt dịu dàng ấy trong con hoảng hốt càng khiến hắn cảm thấy có mấy phần giống với mẫu thân.

Tiêu Thanh Nhi chăm chú nhìn Dương Chân rồi chậm chậm thốt: "Từ trước lúc người ra ngoài tới giờ, đối xử với sư tỷ lạnh nhạt hơn nhiều, người có biết không?"

Dương Chân né tránh ánh mắt nghi vấn của nàng, trầm mặc không đáp.

Tiêu Thanh Nhi thấy hắn không nói, tiếp tục nói giọng quở trách: "Người đó, người không nói không rằng chạy biến mất tăm tích, có biết chúng ta lo lắng lắm không? Nguyệt Nhi sư tỷ người chạy loạn khắp cả Côn Lôn, nó còn..., còn lời sư huynh sư tỷ ra chửi một hồi nữa, hừ."

Dương Chân nghe thấy trong lòng bất giác cảm thấy ấm áp, lúc này khi cùng sư phụ đi một mạch về núi, Tiêu Nguyệt Nhi đã đuổi hắn, hung tợn đánh cho hắn nổi u một cục trên đầu, ngay cả tai cũng bị nàng ta kéo muốn rách ra luôn, lại nghe thấy mấy lời sau liền kì quái nói: "Nàng ta chửi sư tỷ thế nào vậy?"

"Cái đó..." Tiêu Thanh Nhi nghẹn lời, ngoảnh đầu ra chỗ khác, hồi lâu sau mới vội liếc hắn một cái rồi nhẹ giọng đáp: "Muộn quá rồi, đi nghỉ sớm chút đi. Sáng mai còn phải xuất sơn nữa, cha nói cả người cũng đi." Nói đoạn liền buông tay hắn ra rồi rào chân đi khỏi, tựa hồ như trốn tránh điều gì.

Dương Chân nhìn cái bóng xanh ấy dần xa trong làn mưa đêm mênh mang, hắn cảm thấy gần gũi như trong gang tấc mà lại phảng phất như xa cách tận

chân trời.

Muốn cố gắng nắm lấy nó, thế mà không sao làm được.

Sự tỷ rớt cục vẫn còn rất quan tâm tới hắn, bất giác hắn ngẩng mặt tự cười nhạo một hồi, nước mưa rơi vào mặt rồi lăn vào trong miệng, mặn chát, đắng nghét.

Lại nhớ tới bàn tay mềm mại vừa rồi mới nắm lấy tay hắn, trong lòng vừa cay đắng vừa chua xót. Cái cảm giác trong giây phút ấy, cũng đủ để cả đời hắn không sao quên được.

Hắn tuyệt không phát giác, lúc Tiêu Thanh Nhi rời khỏi, khuôn mặt nàng ta đỏ bừng. Bất quá buổi trò chuyện này cũng đã làm hắn bình tĩnh lại rất nhiều.

Đứng đó cũng đã mấy canh giờ, hắn mới phát hiện ra bản thân mình đã ướt nhẹp cả, cảm giác ướt dính khó chịu vô cùng. Hắn ngẩng mặt hít vào một hơi rồi quay trở về căn phòng phía tây.

Mưa, suốt cả một đêm!

Hôm sau, trời nắng quang, cả Côn Lô Tiên Phủ sương khói mù mịt như muốn nuốt cả mặt trời, vân hà vạn dặm, không khí rất trong lành.

Tất cả đều đã khôi phục lại vẻ bình lặng như trước. Ngọc Tiêu Phong chợt huyền não một cách hiếm có. Người xuất quan thì đã xuất quan, kẻ hồi sơn thì cũng đã hồi sơn, nhất thời trên dưới đều tụ tập đông đủ. Sở Thăng Y của Thái Hạo Phong cũng đã đến từ sớm, chuẩn bị khởi hành.

Trong Ngọc Tiêu Lô, tất cả mọi người đều đã vận kinh trang, tóc tai gọn ghẽ. Phu phụ Tiêu Văn Vong đứng bên trên cùng với người ngoài duy nhất là Sở Thăng Y sắp xếp mọi việc, đám đệ tử chỉ có một mình Bá Văn Đình là ở lại, chàng ta đang khuôn hành trang cho mọi người, Dương Chân và Tiêu Thanh Nhi cũng giúp một tay. Trong đó kẻ phẫn chán nhất dĩ nhiên là Tiêu Nguyệt Nhi, nàng ta chạy trước nhảy sau riu ra riu rít vui vẻ như một con chim sơn ca.

"Một cái, hai cái... mới có năm cái, đại sư huynh sao không cùng đi luôn?" Tiêu Nguyệt Nhi nói giọng bất mãn, nàng ta gần đây dường như vui vẻ hơn trước nhiều.

"Sư huynh tu vi còn chưa đủ, dự định ở lại núi tiềm tu một thời gian, về sau còn có cơ hội khác đi cùng mọi người mà." Bá Văn Đình nghe thấy vậy liền dừng tay ngừng đầu cười nói.

Tiêu Nguyệt Nhi làm cái mặt khó coi rồi ngoảnh đầu ra chỗ khác, không lý gì tới chàng ta nữa.

"Văn Đình, ngươi nếu muốn thì cứ đi, Ngọc Tiêu Phong bình thường lạnh lẽo, cũng chả có gì phải trông coi." Phượng Lam đứng bên trên cất giọng nói. Những lời này của bà vốn cũng có nguyên do, mấy chục năm nay, những việc lật vật của cả Ngọc Tiêu Phong vốn đều do một tay Bá Văn Đình lo liệu hết.

"Không cần đâu, có Lãnh sư đệ cùng Sở huynh hai người là đủ rồi." Bá Văn Đình mỉm cười kính cẩn đáp.

"Với tính của Văn Đình, nàng hỏi nó như vậy thì nhất định là nó không đi rồi." Tiêu Văn Vong bên cạnh bật cười nói.

Phượng Lam tròn mắt nhìn Tiêu Văn Vong một cái rồi hướng về phía Bá Văn Đình nói: "Văn Đình, mấy năm qua sư nương có đối xử tệ với ngươi không, ngươi thử nói một câu công bằng xem."

Bá Văn Đình ngừng đầu nhìn hai vị tôn trưởng thân nhiên đáp: "Chỉ cần mọi người đều cao hứng, Văn Đình cho dù có chút ảm ức cũng sẽ hết ngay."

"OA!" Tiêu Nguyệt Nhi nhảy dựng lên, đập mạnh tay vào vai Bá Văn Đình nói: "Đại sư huynh rốt cục cũng nói được một câu công bằng đấy."

Bá Văn Đình lắc đầu không nói nữa, tiếp tục thu dọn đồ vật trên bàn.

Sắc mặt Phượng Lam hơi có vẻ khó coi, lừ mắt lườm Tiêu Nguyệt Nhi nạt: "Đại sư huynh ngươi là người khoan hậu, bình thường đều nhẫn nhịn các ngươi, vậy mà con nha đầu ngươi còn không hiểu a."

Tiêu Nguyệt Nhi hiểu rõ mẫu thân ngoài lạnh mà trong nóng, miệng cứng mà lòng thì mềm, bởi vậy nàng liền cười hi hi nhận lỗi.

Tiêu Văn Vong vốn không thích nói những chuyện không đâu với đám tiểu bối, nhưng lần này lại phá lệ gọi Sở Thăng Y lại phân phó: "Thắng Y, lần này đi Dương Kỳ Sơn chỉ có ngươi là có tu vi cao nhất, sư thúc cũng yên tâm giao bọn chúng cho ngươi. Bất quá không có nghĩa là kêu ngươi coi thường, bên ngoài không thể so với nội bộ môn phái, ta muốn ngươi phải hiểu được đạo lý đó."

Sở Thăng Y khiêm tốn mỉm cười đáp: "Tiểu sư thúc và Phượng sư thúc xin yên lòng, Thăng Y có chết cũng phải bảo vệ chu toàn cho mọi người."

Lãnh phong khoanh tay đứng tại nơi cửa nghe thấy vậy chỉ hừ lạnh một tiếng, rồi xoay người ngẩng mặt lên trời tỏ vẻ không thèm chấp.

Sở Thăng Y lòng vốn độ lượng nên chỉ mỉm cười chứ không để bụng.

Chuyến đi này lại có thêm một người ngoài, không chỉ có Lãnh Phong với Tiêu Nguyệt Nhi ít nhiều có chút bất mãn, ngay cả Dương Chân cũng không

hiểu được ý đồ của sư phụ. Như vậy xem ra hành trình trước mắt chỉ e cũng chẳng được yên ả đâu.

Tiêu Thanh Nhi thấy vậy liền hòa giải: "Cha, Lãnh sư huynh tu vi cũng đâu có thấp đâu, cha cứ yên tâm đi mà."

Trong mắt của Tiêu Vân Vong thì đã sớm dự liệu đến tình thế này một cách rõ ràng nhưng cũng không tham gia vào, chỉ gật gật đầu.

Phượng Lam thì lại có vẻ buồn bực, trong mấy đứa đệ tử thì đứa nào cũng ngoan ngoãn khéo léo, chỉ có Lãnh Phong là tính tình cổ quái, thường ngày ngay cả đối với sư trưởng cũng không nóng không lạnh như vậy. Cả Ngọc Tiêu Phong trừ Nguyệt Nhi ra thì chàng ta cũng chẳng nói với ai được mấy câu. Cái tính lạnh lùng ấy so với bà ta năm xưa thì cũng có mấy phần tương tự.

Bởi vì thương cảm cho thân thể mà ngày thường vô hình trung bà ta cũng đặc biệt chiều cố đến chàng, chỉ là làm sao cũng không thể làm cho chàng ta thay đổi cái tính lạnh lùng cô ngạo đó được. Có điều Tiêu Vân Vong thân làm sư phụ mà lại chẳng quản tới chuyện đó, nên bà ta cũng không muốn nói thêm gì cả.

Lúc này Bá Vân Đình đã đem đám Thanh Thủy và Tị Độc Đan vừa thu thập được phân phát vào tay mọi người, duy chỉ có Sở Thăng Y là không nhận, nguyên nhân là bởi vì chàng ta cũng đã có chuẩn bị rồi.

Tiêu Vân Vong thấy thì giờ cũng không còn sớm nữa liền liếc nhìn Phượng Lam một cái rồi đứng dậy nói: "Nơi các người tới lần này chính là nơi Côn Lôn ta bảo vệ phong ấn yêu ma hàng ngàn năm nay, nếu có điểm gì khác lạ nhất định phải lập tức phát kiếm quang báo động về ngay, không thể nào sính cường theo cái dũng của thất phu, bằng vào đạo hạnh của các người thì vẫn còn chưa đủ đâu."

Cả đám đồng thanh lĩnh mệnh.

"Xuất phát nào!" Tiêu Nguyệt Nhi hô lên một tiếng vui vẻ rồi chạy lên dẫn đầu.

Hết chương 17

(*) Chú thích: Thủy liên - hoa súng, bông súng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Dương Kỳ Sơn (1)

Hơn ba ngàn năm trước, hai tộc Nhân - Yêu giao chiến, thiên hôn địa ám nhật nguyệt vô quang, rốt cục là Yêu tộc đại bại rút lui.

Có điều từ đó trở đi, cái đám ngang ngược trong chín bộ của Yêu tộc càng lúc càng nhiều, không cam chịu cái nhục của trận thần chiến nơi Tây Lục, lên quày trở về Trung nguyên đại lục cửu châu gây sóng gió, tàn sát bừa bãi.

Giới tu chân đang lúc ở cái thế chia năm xẻ bảy, tuy không chịu nổi sự quấy phá của đám yêu tộc lưu lạc to gan tu vi đều rất cao cường, thậm chí còn rất giao hoạt, nhưng mỗi chư phái tại địa bàn riêng của mình thường thường cũng chỉ có thể xua đuổi yêu nhân chứ khó mà tiêu diệt được.

Hơn nữa Yêu tộc vốn không giống con người, chỉ cần có một chút nguyên thần còn chưa bị tiêu diệt là có thể dễ dàng mượn xác hóa hình phục sinh, giết không hết, diệt không sạch. Các tông các phái dẫu có lực cũng khó làm, tình thế mỗi ngày một xấu. Lâu dần khiến lòng người hoang mang mà lại thêm rất nhiều Yêu tộc ngóc đầu trở lại.

Đương thời Côn Lôn Phái mạch Đạo trực thuộc Huyền Tông. Côn Lôn chương môn Ngọc Đình Chân Nhân không chịu nổi thấy lê dân khổ cực liền tập hợp sức mạnh toàn phái tới Dương Kỳ Sơn cách Côn Lôn Sơn ba ngàn dặm về phía tây, lấy Chư Thiên Tinh Trận làm kết giới, lấy Thuần Dương Chân Hóa làm lực dẫn, trên dưới bố trí Phong Ma Tiên Trận và Xạ Dương Tinh Mật Trận bí truyền từ thượng cổ của Huyền Tông.

Đồng thời thông báo tới toàn giới tu chân, cùng chung sức hợp tác bắt được toàn bộ đầu não của các bộ Yêu tộc rồi áp giải tới chỗ phong ấn trên Dương Kỳ Sơn, vạn kiếp không được thả ra, dùng việc này để kích sĩ khí của yêu tộc.

Đám Yêu tộc rốt cục bằng vào máu huyết súc sôi, trước sự truy kích liên tục của liên hiệp giới tu chân vẫn từng đợt từng đợt phản công. Có điều liên tiếp trúng kế rơi vào phục kích, từng lớp từng lớp bị đẩy vào Dương Kỳ Sơn, tới đó thì coi như khí thế của Yêu tộc đã bị tiêu diệt hoạt toàn.

Long mạch của Tây Lục Hạ Châu bị thương tổn rất lớn, mưa gió vô độ khí hậu khắc nghiệt, cả đại địa dần dần biến thành hoang vu, hơi độc nước thiêu tràn lan. Sau cùng biến thành một nơi mà ngay cả Yêu tộc vốn ngoan cường cực kỳ cũng khó mà chịu nổi.

Côn Lôn Sơn giống như đã trở thành một vùng trời bất khả xâm phạm, cắt đứt tia hy vọng cuối cùng của các bộ Yêu tộc. Dương Kỳ Sơn càng trở thành mộ địa chôn vùi tất cả Yêu tộc.

Vùng đất phi nhiêu phía Đông đối với bọn chúng mà nói chỉ có thể là mơ mà không làm gì được, nếu không tìm được con đường sống mới, e rằng việc vong tộc cũng chỉ ngay trước mắt mà thôi.

Khi ấy, Yêu tộc có kẻ đại trí tìm đến vùng đất thủy tổ trong truyền thuyết của Yêu tộc, tức là Quy Khư Tản Lục ngoài hải ngoại cách vạn dặm về phía tây. Tản dư các bộ của Yêu tộc cũng chẳng còn cách nào, bị ép phải rời khỏi vùng đất thân quen bắt đầu một cuộc di dời hãn hữu trước nay chưa từng có.

Những kẻ có pháp lực thần thông trong Yêu tộc vốn rất ít ỏi mà phần đông số già lão thọ đại thì căn bản là không có cách nào vượt được đại dương. Ở lại thì chết, đi thì cũng chết, con đường đi tới hải ngoại chính là con đường của máu và nước mắt khiến cho oan cừ từ xưa tới nay giữa hai tộc Nhân và Yêu kết sâu tới mức không bút nào tả xiết.

Cửu châu đại địa dần dần trở lại bình yên.

Thế nhưng, Yêu tộc trong mấy ngàn năm qua vẫn chưa từng từ bỏ ý đồ phục cửu cửu châu, những kẻ có tu vi thông thiên lần lượt đơn thương độc mã quay lại, cũng chỉ là muốn gây lên một trường mưa máu gió tanh. Giới tu chân sau đó cũng hình thành lớp lớp truyền thuyết trăm yêu trừ ma, thậm chí còn lưu truyền trong thế giới phàm tục thành ra một trường thần thoại tiên yêu đại chiến.

Trong Dương Kỳ Sơn, phong ấn Yêu tộc cũng lâu rồi không cần tới nữa, Côn Lôn Phái suốt mấy ngàn năm ngày nào cũng bảo vệ chắc chắn trận địa này, vì sự bình yên của đại địa cửu châu mà đã lập lên công tích lớn nao không thể phai mờ.

Dương Kỳ Sơn cho dù nằm ở vị trí Cực dương, thế nhưng do phong ấn ngăn vạn yêu tộc tại một chỗ, yêu khí này sinh có thể lọt ra ngoài phong ấn từ từ tỏa ra xung quanh trăm dặm. Hơn nữa nguyên nhân cũng một phần là do tiên trận khiến cho linh khí nơi này rất sung mãn, dần dà thảo mộc um tùm, dị thú thành tinh, sơn tiêu tinh mị liên tiếp xuất hiện, ngay cả một vài loại yêu thú từ từ tập tành tây hoang cũng đều dời tới sống ở nơi này.

Năm này qua năm khác, một số Yêu tộc không có cách nào chịu nổi nỗi cô tịch, đau khổ vì bị cấm chế muôn đời, liền liều mạng tự phát nguyên thần, du hồn tinh phách mang theo vô số hoán hận thấu xương cùng lệ khí bất tri bất giác xâm nhập vào tinh linh dị thú đang sống trong Dương Kỳ Sơn, từ đó sinh ra một vài loại yêu thú kỳ lạ xưa nay chưa từng thấy.

Nhân quả tuần hoàn, Dương Kỳ Sơn dần dần biến thành nơi tụ tập đủ loại yêu thú cổ quái, tuy có một vài yêu thú bẩm sinh đã thông hiểu pháp thuật nhưng linh trí vẫn chưa được khai mở, pháp lực rất nông cạn tuyệt đối không có gì đáng sợ. Côn Lôn Phái tuy có cảnh giác nhưng vẫn không để việc đó vào tâm, có điều định kỳ vẫn sai phái đệ tử hạ sơn tiến hành dọn dẹp. Trải qua thời gian dài tới nay thì nơi rừng thiêng núi thẳm này đã trở thành nơi đẻ đẻ từ Côn Lôn xuất ngoại hoàn tất bài tập rèn luyện kinh nghiệm.

"Sư đệ, đứng vào sau sư tỷ này."

"Tại sao?"

"Thì để giữ sức, ha ha ha."

Tiêu Thanh Nhi sau khi xuất sơn thì đặc biệt vui vẻ, giống y như muội muội cười nói mãi không thôi, cũng từ đó bắt đầu chỉ điểm cho Dương Chân.

Đội hình phi kiếm chia thành hai đội. Một là do Sở Thăng Y dẫn đầu, tỷ muội Tiêu Nguyệt Nhi theo sau, Dương Chân chặn đuôi. Còn đội kia thì chẳng đông đảo gì, chỉ có một mình Lãnh Phong một đội.

Phi kiếm của hai đội hợp lại kiếm quang kéo dài cả trăm trượng vượt ngàn dặm không, xa xa nhìn lại trông cực kỳ tráng lệ. Bất quá cảnh tráng lệ thực sự lại là ngàn vạn ngọn núi chọc trời của dãy Côn Lôn sơn nằm bên dưới, nhưng còn sống bằng kéo dài mấy ngàn dặm đồ xuồng từ núi cao thuần khiết như bạch ngọc, thiên hình vạn trạng, dưới ánh mặt trời chiếu rọi đẹp đẽ như lưu li phát tán ánh sáng rực rỡ muôn hồng ngàn tía.

"Thật là tráng lệ, ở Tiên Phủ không có nhiều băng tuyết như thế này." Tiêu Nguyệt Nhi đứng trên thân kiếm, khoan khoái gào thét lên.

"Cái đó dĩ nhiên, Tiên Phủ có địa mạch linh khí lập thành tiên trận khổng lồ, quanh năm bốn mùa đều không quá lạnh, mưa tuyết càng là mộng tưởng, điều đó rất có lợi cho tiên gia." Sở Thăng Y đang đi phía trước ngoái đầu đáp lời. Mọi người đều dùng pháp thuật Thiên Lý Truyền Âm, Dương Chân cũng vừa mới được học cách sử dụng nên bay trên trời mà mọi người vẫn có thể giao tiếp thoải mái.

Tiêu Nguyệt Nhi chợt đề nghị: "Bay thấp xuống, có được không?"

"Nguyệt sư muội nói phải lắm." Sở Thăng Y đồng thời dùng hành động đáp ứng nàng ta, kiếm quang tà tà hạ xuống gần sát một ngọn tuyết sơn phủ đầy băng tuyết.

Hai đạo phi kiếm phá không bay xuyên qua khu rừng băng, cảnh sắc xung quanh không ngừng biến hóa. Phía ngoài núi là một tòa vách băng khổng lồ, trong màu trắng có ẩn sắc xanh mờ, trên mặt còn dấu băng chảy hằn rất sâu, phẳng phai như là một con sông dài bị đông cứng lại trong nháy mắt.

Đi sâu vào trong núi, không gian càng có rất nhiều hình dạng kỳ dị như đầu sư tử, nắm băng; khi thì như băng trụ lăng tiêu, núi đao chọc trời, khi thì lại như kỳ phong bão táp. Thậm chí còn có cả Bàn sơn giao long đang quần quít tranh đấu. Tóm lại là muôn hình vạn trạng xuất hiện liên miên không dứt khiến cho cả đám xem đã con mắt, tấm tắc khen ngợi. Cho dù là trong bọn họ cũng có không ít người từng thấy qua nhiều lần trước đó nhưng vẫn y như

trước ngấm mãi không biết chán.

Sau khi cẩn thận bay xuyên qua một cái động băng, mọi người hoan hô ầm ỹ rồi phi kiếm bay vọt lên cao bỏ lại bên dưới là vực sâu mờ mịt sương khói, âm khí liêu nhiếu.

Từ Côn Lôn Tiên Phủ đi về phía tây, Dương Chân cùng đoàn người ngự kiếm một mạch chừng nửa canh giờ thì đã ra khỏi dãy Côn Lôn Sơn, cả một dãy núi băng tuyết trắng xóa nguy nga hùng vĩ cũng đã lùi lại xa xa đằng sau.

Đi về phía tây trăm dặm, thiên địa dần dần có biến đổi, mây mù biến thành âm đạm, trong màu đỏ có sắc tối, trong sắc tối lại có ánh tím. Nhìn xuống mặt đất rộng lớn bên dưới lại càng u ám mênh mang, bắt đầu tỏ ra ngưng trọng, mất đi vẻ sáng sủa thuần khiết lúc trước. So với Côn Lôn sơn lúc nãy thì có thể nói là hai thế giới khác nhau một trời một vực.

Ngoại trừ Lãnh Phong và Sở Thắng Y, những người còn lại đều là lần đầu tiên đi về phía tây. Dần dà thì mọi người cũng hết hứng thú nói chuyện, chỉ vui đầu ngự kiếm, trầm khí phi hành.

Sau hai canh giờ thì đã đi được hơn ngàn dặm, vì phải chiều cổ tới đám Tiêu Nguyệt Nhi tu vi còn nông, Sở Thắng Y khéo léo nói: "Con đường trước mặt còn rất xa, chi bằng nghỉ ngơi một lúc rồi đi tiếp, thế nào?"

Lúc này bầu trời một màu hỗn độn, những vân vụ u ám bay cuộn khắp nơi, ảm sâu bên trong những lần chớp lóe cùng tiếng sấm ầm ỉ, gió lớn thổi loạn khiến mọi người lại phải hạ độ cao của phi kiếm lần nữa.

"Được rồi, được rồi." Tiêu Nguyệt Nhi buồn bực tán đồng đầu tiên.

"Sư huynh nói phải lắm, chúng ta trước tiên hãy tìm một chỗ hạ chân đã." Tiêu Thanh Nhi dĩ nhiên hiểu rõ Sở Thắng Y là vì bọn họ nên mới có ý kiến này, sau khi bay trong cuồng phong một lát thì nàng ta cũng cảm thấy không chịu nổi.

Lãnh Phong từ lúc đi tới giờ không nói không rằng, mặc bọn họ quyết định việc đi đứng, chỉ có lẳng lẳng làm theo mà thôi. Nhưng lần này chàng ta vượt lên trước mở đường hạ xuống dưới. Chỉ thấy mặt đất lồi lõm mấp mô, vạn dặm mênh mang chỉ toàn một màu xám xịt, chẳng thấy chút sinh khí nào hết.

Mọi người đặt chân lên một phiến đá núi khá cao, bên dưới chân là một cái cốc lớn bao trùm bởi một màn sương xám mờ mịt, bên tai cũng chỉ có tiếng gió rít ù ù, y phục bị thổi bay phất phật dính chặt vào người, mắt nhắm vào cũng khó mà mở ra được, tựa hồ tới nghẹt thở. Cả đoàn liền tìm một chỗ thấp hơn để dừng chân tránh gió rồi mỗi người đều tự mình lấy bầu nước ra uống giải khát, tranh thủ điều hòa khí tức.

"Thật chẳng vui gì cả." Tiêu Nguyệt Nhi tỏ ra rất buồn bực, đá chân một cái khiến khối đá xanh hóa thành bụi mịn cuốn theo luồng gió bay xuống sơn cốc.

"Chúng ta đi lần này để lấy kinh nghiệm, có phải là du sơn ngoạn thủy đâu." Tiêu Thanh Nhi nói giọng cứng rắn.

"Thật quá hoang vu, khó mà tưởng tượng ra mấy ngàn năm trước nơi này lại từng là một nơi đất đai phì nhiêu." Dương Chân cảm thán thốt.

"Đó chính là chỗ đáng giận của Yêu tộc, mình không ăn được thì đập đổ, nếu không phải do công sức của tổ tiên Côn Lôn Phái ta thì hiện giờ Thần châu như thế nào cũng khó nói lắm." Sở Thắng Y đứng giữa cũng xúc động nói.

"Yêu tộc vì lẽ gì lại không thể lại không thể sống tại vùng đất này? Năm xưa là ai đã khơi mào ra chiến tranh? Lại là ai đã đuổi tận giết tuyệt?" Lãnh Phong ở một bên cất giọng lạnh lùng.

Mọi người đều yên lặng, vấn đề đơn giản như vậy mà khiến cho người ta khó mà phản bác lại được.

Sở Thắng Y nhìn về mặt chế diễu của Lãnh Phong, thần tình tỏ ra có chút trầm tư kỳ dị có điều vẫn không lập tức đáp lời.

"Cũng không hẳn, Yêu tộc bẩm sinh đã hung ác, làm chuyện bạo ngược gây họa khiến sinh linh bách tộc tại Thần châu không được yên bình, đi ngược lại phép sinh tồn của nhân gian. Nghĩ lại năm xưa thì những tiền bối bọn họ cũng là vạn bất đắc dĩ mà thôi." Tiêu Thanh Nhi nói giọng nhẹ nhàng rù rì, tựa hồ trong đó có một luồng mị lực rất thuyết phục.

"Phép sinh tồn của nhân gian?" Lãnh Phong cười khinh khỉnh, "Nói cho cùng thì sức mạnh chính là phép tắc, bởi vậy mà Yêu tộc thì bại, Nhân tộc thì thắng, giản đơn như vậy thôi."

"Được rồi, được rồi, tranh cãi làm gì, yêu quái vừa xấu xí vừa hung dữ, người người trông thấy đều sợ hãi. Còn nếu là ta, thấy một con thì giết một con, thấy hai con thì giết một cặp, hi hi" Tiêu Nguyệt Nhi bắt cười pha trò.

"Lời Nguyệt sư muội tuy có chút miễn cưỡng, nhưng lại có thể phản ánh một mặt chân thực nhất, nhiều khi xung đột xảy ra chỉ đơn giản là hai bên có trực cảm xấu về đối phương hoặc chỉ là do một ý niệm nảy sinh mà thôi." Lời Sở Thắng Y nói khiến mọi người không biết là chàng đang khen hay là đang chê nữa.

Trong lúc cả đoàn tranh luận về đúng sai của Yêu tộc, Dương Chân lại chăm chú ngó phía dưới chân không xa có một con thần lân đốm hoa vừa hiện ra từ khe đá. Hắn cảm thấy thật khó tin được nơi sơn cùng thủy tận này mà cũng có động vật sinh sống, nghĩ đoạn liền tiến tới cúi người giơ tay bắt nó lên.

"Sư đệ ngươi làm gì thế?" Tiêu Nguyệt Nhi lập tức phát hiện hành động khác thường của Dương Chân.

Dương Chân tóm con thần lằn rồi xoay người lại, chột đưa ra trước mắt Tiêu Nguyệt Nhi khiến nàng ta sợ tới nhảy dựng ra sau, la lên bai bai.

"Sao thế?" Tiêu Thanh Nhi đưa tay giữ muội muội lại, ánh mắt mọi người đều hướng cả về phía Dương Chân.

"Tên tiểu thú thú nhà ngươi, dám ăn hiếp cả sư tỷ." Tiêu Nguyệt Nhi một tay chống nạnh nhưng lại lùi ngược lại, đã tự cổ vũ rằng mình không sợ thế mà vẫn nhẫn mầy tránh ra sau mấy bước.

"Cái con vật này trông rất xấu, sư tỷ cũng phải giết nó ư?" Dương Chân hươ hươ trước cặp mắt ba góc của con thần lằn khiến cho con vật le lười loạn xạ quả thực trông vô cùng xấu xí.

Không ai ngờ Dương Chân lại đề cập vấn đề theo cách như vậy, nhất thời cả đám đưa mắt nhìn nhau, nín thinh.

"Thì ra Dương sư đệ mới là người thông suốt nhất, thiên địa bất nhân chỉ có kẻ thích ứng được mới có thể sống sót." Sở Thăng Y thờ dài khen ngợi.

Mọi người ngó Dương Chân, ánh mắt có mấy phần không đồng tình. Dương Chân được người ta tặng bốc khiến mặt thoáng đỏ, hấn bắt quá chi là thuận miệng mà nói, đâu có nghĩ ngợi nhiều như thế?

"Long mạch địa khí suốt vạn dặm Tây hoang bị rối loạn, khiến trời đất khí hậu mất quy luật, chỗ này vẫn còn là tốt đấy. Nếu đi nữa về phía tây còn có những địa phương đêm lạnh ngày nóng, đêm thì đóng băng mà ngày thì cháy đất, thảo mộc không sinh sống nổi, vạn vật không thể phát triển; có những địa phương hạn hán quá lâu biến thành hoang mạc, gió cát hung bạo liên miên quanh năm, còn có cả những tất cả biến thành đầm lầy, hơi độc mù mịt." Tiêu Thanh Nhi trầm giọng nói.

"Bất quá cũng có ngoại lệ, Tây hoang vẫn có nhiều nơi linh mạch tụ tập, linh khí đặc biệt dồi dào, có điều đáng tiếc là đại đa số đều bị tà ma ngoại đạo chiếm ở hết..." Sở Thăng Y tiếp lời.

"Lên đường thôi." Lãnh Phong sốt ruột ngắt lời.

Không đợi mọi người phản ứng, chàng ta đã xông lên trước bay vọt lên không, cả đám đành té khởi tiên kiếm đuổi theo phía sau.

Sau ba lần nghỉ giữa đường nữa, cả đoàn đệ tử Côn Luân đi tới chạng vạng tối thì chỉ còn cách phía đông của Dương Kỳ Sơn chừng mấy chục dặm.

Dưới bóng chiều xa xa, dãy Dương Kỳ Sơn như một con rồng uốn lượn hiện ra rõ ràng mồn một, cả tòa núi cổ kính màu nâu sẫm phảng phất hình dáng đầu một con thú khổng lồ từ thời hồng hoang cổ đại đang ở trong nham thạch thò nửa bộ vuốt khổng lồ ra cắm chặt xuống mặt đất.

Xung quanh dãy núi trong vòng trăm dặm, thấp thoáng những ốc đảo lớn nhỏ xen kẽ, tạo ra những khu đất tươi tốt bao quanh, tăng thêm mấy phần sinh khí. Tiếp tục đi sâu vào, bầu trời chột trở thành âm u âm đạm đầy vẻ dữ tợn, sáng tối chập chờn, sấm sét lớn nhỏ đánh xuống liên miên không dứt, cuồng phong gào thét loạn xạ khắp nơi.

"Hạ xuống chút nữa, cẩn thận sấm sét." Sở Thăng Y đi đầu quát lớn, đội ngũ phi kiếm theo sau hạ thấp xuống, bay tới sát mặt đất.

Mặt đất từ từ nhô cao theo thế núi, thảo mộc cũng dần nhiều lên mọc thành những bụi cây lớn, một vài loại chim thú trông rất cổ quái bay là là mặt đất, thi thoảng lại rú lên một tràng kì dị.

Tiêu Nguyệt Nhi cất giọng than phiền: "Trời ơi, đây là địa phương nào ta, khắp trời toàn là sấm sét."

Sở Thăng Y cười đáp lời: "Nơi này thời tiết thay đổi liên tục, một ngày có mấy trận mưa gió sấm sét cũng là việc thường."

Thiên địa kì lạ cũng đồng thời cũng khiến người ta không dám coi thường, cả đoàn dường như cũng bắt đầu cảm thấy có hưng phấn hơn trong hành trình đầy buồn tẻ này, năm đạo kiếm quang từ từ tản ra, mỗi đạo đều tự băng rừng vượt núi không ngừng giao thoa.

Tiêu Nguyệt Nhi chột la hoảng: "Coi kia, đó là cái gì?"

Trên đỉnh núi phía trước mọi người có một con chim lớn sắc đen đang lao thẳng tới, trông giống như một con dơi khổng lồ có điều lại có một cái mỏ chim rất dài nhọn sắc bén như kiếm. Thế bay tới cực nhanh, chao liệng y như từ cõi u minh hiện về, cặp mắt nhỏ màu hồng phát ra những tia khát máu.

Sở Thăng Y vội quát lớn: "Coi chừng đó là yêu thú Dực Long Điều..."

Tiếng nói của chàng còn chưa dứt thì con yêu điều kia đã phát ra một tiếng rít dài cực kì khó nghe đánh bật đi, âm thanh đột nhiên dội thẳng vào màng tai năm người làm chấn động tâm thần. Ngoại trừ Lãnh Phong và Sở Thăng Y đã có phòng bị, ba người còn lại kiếm quang chao đảo muốn rớt luôn xuống dưới.

"Tìm chết!" Lãnh Phong nhanh chóng vọt lên trước, ánh kiếm sắc bén màu bạc của chàng như vàng trắng cong cong phá không chém thẳng vào con yêu điều đang định vọt lên cao.

Dực Long Điều chao cánh lượn vòng một cái tuyệt đẹp vừa khít tránh khỏi luồng kiếm quang. Lại thêm một tràng tiếng rít khiến khí huyết người ta nhộn nhạo áp tới. Lãnh Phong bị chọc giận liền niệm khởi Tam Phân Kiếm Quyết, ba đạo kiếm quang như ba vàng trắng lười lười xoay vòng lại rồi giao nhau tại một điểm, con Dực Long Điều đang hung hăng lập tức bị xả thành một khối máu thịt rơi là tả xuống dưới.

Một vầng trăng u ám phát ra màu xám bạc lạnh lẽo từ từ bay về dưới chân Lãnh Phong. Cả đám người tiếp tục tiến về phía trước, đòn phủ đầu vừa rồi đã cảnh tỉnh bọn họ rằng nơi này vốn nguy cơ trùng trùng. Theo thế núi dốc ngược lên cao, cả rừng cây cũng như mọc lên rậm rạp thấu trời, từng làn sương màu tím vẩn vít nơi đầu núi, treo trên ngọn cây. Đã tới bên ngoài phạm vi của dãy Dương Kỳ Sơn rồi.

"Uỳnh... ầm... ầm... uỳnh... ầm... ầm!" từng trận sấm sét liên tiếp phát ra, những đám mây đỏ tía kỳ dị cuộn cuộn, trời đất đổi màu. Trên đỉnh Dương Kỳ Sơn hùng vĩ, những tia chớp màu tím giận dữ lũ lượt đánh xuống như nối liền giữa trời và đất. Trước uy lực của thiên địa, đám Côn Lôn đệ tử chột cảm thấy mình thật quá nhỏ bé, bởi vậy càng thêm cẩn thận cố gắng phi hành sát những sườn núi thấp.

"Trời cũng muộn rồi, để ngày mai tiếp tục thám hiểm Dương Quật. Đêm nay chúng ta sẽ trú tại nơi cái hồ nước kia." Sở Thăng Y đề nghị.

Cả đoàn thấy cũng chỉ còn cách đó, đều không có ý kiến khác.

Mặt phía đông của Dương Kỳ Sơn cao lớn hùng vĩ, sườn dốc vực sâu, hai bên tả hữu như con rồng cuộn ôm lấy một chiếc hồ nhỏ vào lòng, quanh năm nước lạnh như băng, sâu không thể dò, bên trong sinh sôi đầy những quái ngư. Ở bên mặt giáp với vách núi có vô số động huyệt rất tiện cho việc nghỉ ngơi trú ẩn. Đệ tử của Côn Lôn xuất sơn thu thập kinh nghiệm không thể tránh khỏi phải nghỉ lại đây, bởi vậy nơi này cũng đã nổi tiếng từ lâu.

Tiêu Nguyệt Nhi tinh mắt chột thốt: "Phía trước hình như có ánh lửa?"

Tiêu Thanh Nhi cũng phản chấn nói: "Quả nhiên, lẽ nào lại có đồng đạo tại nơi này?"

Sở Thăng Y cười đáp lời: "Cứ qua đó là biết ngay chứ gì?"

Trong khi nói, cả đoàn người đã bay tới giữa làn sương mờ bên trên mặt hồ màu bạc, đã có thể thoáng nhìn thấy một đốm lửa pháp phù ở bên bờ hồ phía trước. Sau khi tiến tới chỗ dãy núi chính của Dương Kỳ Sơn đang đổ bóng che phủ thì mấy người đã mệt muốn thở không ra hơi.

Năm đạo kiếm quang nối đuôi nhau hạ xuống via đá bên hồ, lộ ra ba nam hai nữ. Trên bờ hồ, cạnh đống lửa có một nam nhân áo bào màu nâu đang ngồi rất thanh thoi quan sát đám người vừa mới xuất hiện.

Hai bên vừa mới tỏ mặt thì đều lập tức nhận ra ngay, không ngờ tại nơi này lại gặp được đồng môn.

"Nhạc sư huynh!" Dương Chân mừng rỡ nhảy chồm về phía trước.

"Dương tiểu tử... oa kha kha." Nam nhân khẽ giật mình rồi cũng nhận ra Dương Chân, bật cười ha hả phi thân tới đón.

Hai người ôm chầm lấy nhau, tay chân đập qua đập lại loạn xạ rồi lại nhảy dựng lên, hoan hỷ phi thường, có thể coi là tha hương ngộ cố tri, cảm giác sung sướng tăng lên gấp vạn lần.

"Năm đó ta mấy lượt nhờ người nghe ngóng mà đều không thấy tin tức ngươi quay về Ngọc Tiêu Phong, ngươi không biết chứ sư huynh ta thấy thất vọng lắm. Về sau ta bế quan mấy năm... ta vốn cho rằng không thể gặp lại tiểu tử ngươi nữa. Ngươi có biết không, ta thực sự đã cho rằng không gặp được ngươi nữa rồi!" Nhạc Thiên lập đi lập lại câu nói của mình, quan sát Dương Chân từ đầu tới cuối, vẻ kích động không sao kiềm chế được.

"Nhạc sư huynh..."

"Ông trời có mắt, Nhạc mỗ ta không có nhìn lầm ngươi, thiên hạ Côn Lôn này về sau thì có thể coi là của hai anh em chúng ta rồi... chúng ta phải ngự kiếm tung hoành chân trời góc biển, không in dấu chân khắp cửu châu bát hoang thì không chịu thôi!"

Dương Chân nhìn thấy Nhạc Thiên tình cảm tuôn trào, ánh mắt ngấn lệ khiến hấn trong lòng xao xuyến, khóe mắt cũng nhạt nhòa không thốt lên lời, chỉ biết gật đầu liên tục.

Sau ba năm gặp lại, dường như mới chỉ như ngày hôm qua. Ba năm ngọt bùi cay đắng tại Vạn Thanh Cốc, hai người đều không chịu lùi bước, lại càng khó mà quên được. Một kẻ thì không có cách nào nhập đạo, một người thì bị cấm chế lưu đây, trải qua vô số ngày đêm rèn luyện liều mạng giúp đỡ lẫn nhau, sao có thể nói quên là quên được?

Tất cả mọi người đều rõ hiểu đó nên không quấy rầy hai người, thế nhưng vẫn có một người cảm thấy gai mắt.

"Huênh hoang khoác lác!" Tiêu Nguyệt Nhi thờ phỉ phỉ chạy tới bên cạnh hai người chống nạnh hung hăng nói: "Con khi lông xoắn này, gan ngươi cũng không nhỏ a, dám một mình ở tại chỗ này."

Nhạc Thiên đành mỉm cười thả Dương Chân ra rồi chun cái mũi làm bộ nhăn nhó đáp: "Nguyệt Nhi tiên tử, việc đó đã qua mấy năm rồi, còn không buông tha cho ta ư?"

Tiêu Nguyệt Nhi hừ giọng mũi một tiếng rồi hậm hực thốt: "Buông tha cho ngươi thì ai đền Thiên Kim Đan cho bà cô này?"

Nhạc Thiên mặt méo xệch tỏ ra không biết phải làm sao, chỉ đành giơ tay lên trời phát thề: "Nhạc Thiên ta lấy danh nghĩa Tam Thanh Thiên Tôn ra thề, nhất định sẽ luyện lại một lò Dưỡng Thần Đan còn tốt hơn đền cho Nguyệt Nhi tiên tử, thế nào?" Có điều cái ánh mắt của gã toát lên vẻ cười cợt cùng khuôn mặt nhăn nhó khiến cho thành ý cũng giảm đi mất mấy phần.

Tiêu Nguyệt Nhi khinh khỉnh không thèm, chỉ đáp lại bằng nụ cười đầy vẻ chế nhạo.

Đám Sở Thăng Y đi sau mấy người, lúc này cũng đã tiến tới. Tiêu Thanh Nhi nạt muội muội một hai câu rồi kéo nàng ta sang một bên, mọi người lúc này mới có cơ hội hỏi thăm trò chuyện.

"Nhạc sư đệ sao lại ở đây một mình thế?" lời Sở Thăng Y cũng coi như nói hộ sự nghi hoặc của mọi người.

Bọn họ đều rất hiếu kỳ, trước nay đệ tử Côn Lôn đều kết bè kết nhóm, tụ tập đồng môn trên dưới đầy đủ rồi mới đi tới Tây Hoang, hỗ trợ lẫn nhau qua lại chặt chẽ, rất hiếm người lẻ loi đi một mình, đó phải là những kẻ can đảm phi thường vậy.

"Lấy nội đan của yêu thú để luyện đan." Nhạc Thiên Dương đương đắc ý đáp.

"Bằng vào người? Yêu thú mà có nội đan thì không thể không có mấy trăm năm đạo hạnh, coi chừng bỏ mạng tại nơi này đó." Tiêu Nguyệt Nhi liếc mắt chế nhạo.

Nhạc Thiên cười cười, hoàn toàn không lưu tâm, quay ra vẫy mọi người ngồi xuống xung quanh bếp lửa, quây lại thành một vòng tròn.

Màn đêm còn chưa sụp hẳn xuống, sấm sét gần xa vẫn liên miên không dứt, ánh chớp nhấp nháy khắp nơi đỏ rực một màu, phía tây xuất hiện những đám mây tím rậm kỳ quái.

Cũng trong lúc ấy, những vách núi xung quanh hồ nước cũng chìm ngấm trong làn mây biến ảo mịt mù khi ẩn khi hiện trông như một con quái thú đáng sợ vô cùng, bầu không khí nặng nề bao trùm lấy cả đoàn đệ tử Côn Lôn, khiến bọn họ bất giác bắt đầu cảm thấy khẩn trương, nhích sát vào bên bếp lửa.

"Cứ cách mấy năm, Côn Lôn đều có người tới truy quét khắp núi, bởi vậy sẽ không còn những yêu thú quá lợi hại, còn cái đám như yêu thú linh trí vừa mới khai mở thì cũng không dám chủ động tấn công người." Đợi mọi người đã an tọa, Sở Thăng Y bắt chuyện trước.

"Lúc sớm bọn ta gặp cái con Dực Long Điều gì đó, trông cũng khá lợi hại, thế mà có cần ai giúp đâu?" Tiêu Nguyệt Nhi liếc Lãnh Phong một cái, giọng nói có mấy phần kỳ quái.

"Con Dực Long Điều đó nói ít cũng phải có trăm năm đạo hạnh, thông hiểu thuật Âm Sát rất khó phòng bị, nếu là đám đệ tử vừa mới nhập đạo thì cũng khó mà đối phó được với nó. May mắn là loại dị thú này chỉ thích qua lại một mình, nếu tụ tập thành bầy e rằng muốn chống lại cũng vất vả lắm." Sở Thăng Y ngày thường đọc rất nhiều sách điển tịch tại Tiên Phủ, chàng cũng đã tới nơi này từ trước cho nên đối với một số loại yêu thú thường gặp thì biết rất rõ.

"Nhạc sư huynh tới đây lâu chưa?" Dương Chân cầm một cái rễ cây khô quăng vào đồng lửa, ánh lửa đỏ rực bập bùng chiếu tỏ làm mặt mọi người cũng trở thành hồng hào, nhưng nhảy mắt lại bị ánh chớp lóe nhuốm thành màu trắng bạch.

"Đã ở đây hai ngày rồi, thu thập được mấy chục cái đầu Phong Hi và Thổ Chuồng, ta muốn tìm một viên nguyên đan thuộc tính Thổ mà vẫn chưa có." Nhạc Thiên cười ha ha đáp.

"Yêu thú đã kết đan phần lớn là ở tận sâu dưới Dương Quật, nơi phát tiết ra yêu khí. Có điều là yêu thú bẩm sinh thuộc tính Thổ thì hầu hết là tinh thông phép độn thổ, xuất quỷ nhập thần, tiếp cận đã khó, muốn bắt lại càng khó hơn." Sở Thăng Y chau mày nói.

"Cha từng nói, tốt nhất là không nên chui vào hang núi, nơi đó rất nguy hiểm." Tiêu Thanh Nhi ngần ngại thốt.

Dường như muốn ăn chứng lời của Tiêu Thanh Nhi, từ những tầng mây lóe lên nhưng ánh chớp trắng xóa cả một vùng núi non. Tiếng ầm ỉ phát ra không ngớt rồi chợt xé không nổ ra một tràng những tiếng ỳnh ỳnh khủng khiếp, luồng sét đánh ngay xuống chân núi cách chỗ mọi người không xa, mãi sau mới ngừng. Loáng thoáng có một vài khối đá nát vụn rơi lồm bồm xuống mặt hồ bắn lên những làn hoa nước.

Tất cả mọi người đều kinh hãi nhảy dựng lên, sợ tới kinh hồn táng đảm.

"Cái nơi quỷ quái này, thực là không phải nơi dành cho con người mà." Tiêu Nguyệt Nhi dậm chân bình bịch nói giọng hậm hực.

Không phải nói ngoa, tai đã ù đặc, bọn họ muốn trao đổi cũng phải phí lực vận công thì mới nghe được loáng thoáng. Nếu là phạm phu tục tử mà ở cái thế giới này e rằng đã bị đẩy tới U Minh Quỷ Phủ mất rồi.

"Nơi này đúng thực là địa bàn của yêu quái, dĩ nhiên là không phải nơi dành cho con người rồi." Nhạc Thiên vừa nói vừa làm mặt quỷ với Tiêu Nguyệt Nhi.

"Người..." Tiêu Nguyệt Nhi vừa giận vừa thẹn thốt.

"Thôi đừng làm loạn nữa!" Tiêu Thanh Nhi khuyên nhủ, "Phải tìm một cái sơn động yên tĩnh ở gần đây mới được chứ?" Trong lúc nói, ánh mắt liếc về phía người tới trước là Nhạc Thiên có ý dò hỏi.

"Mục đích rèn luyện là thế nào đây?" Lãnh Phong lạnh lùng hỏi độc một câu.

Cả đám ngo ngoe nhìn nhau.

"Tu thân luyện tâm, mở rộng tầm mắt." Sở Thăng Y hiểu rõ ý của Lãnh Phong.

"Được rồi, không cần phải khoa trương, coi như người giỏi." Tiêu Nguyệt Nhi nói với Lãnh Phong đầy vẻ bất mãn.

Lãnh Phong vốn không sợ trời chẳng sợ đất, duy nhất chỉ sợ mỗi Tiêu Nguyệt Nhi tác oai tác quái, liền vội nín thinh.

"Theo ta, một lát khi ngót sấm sét là son tiêu tinh quái sẽ chui ra hoạt động đấy." Nhạc Thiên thấy vậy chỉ cười có vẻ như đã lường trước được tình thế này, liền dẫn đầu tiến về phía mặt núi phía đông.

"Ta không muốn đi nữa..." Tiêu Nguyệt Nhi trầm giọng lải nhải.

Tiêu Thanh Nhi không thêm đề ý tới tính trẻ con của nàng ta cứ lẳng lặng kéo đi theo mọi người, bỏ lại đống lửa giữa bãi cháy phập phù theo gió núi.

Ghi chú: Phong Hỉ tức là một loại dị thú hình dạng như con lợn, còn Thổ Chương tức là con dị thú hình con Chương. Con Chương thực ra là con hoẵng theo cách gọi của Việt Nam, giống hươu nhưng nhỏ hơn và không có sừng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Hỏa Quật (1)

Sâu trong lòng đất tối tăm của Dương kỳ Sơn. Đó là một cái động ngầm khổng lồ giống như một cái lò lửa tự nhiên, là một thế giới của lửa cháy và nhiệt độ, cả thiên địa hơi nóng phùng phục dường như bất cứ lúc nào đều có thể làm bùng cháy mọi thứ.

Dung nham nóng chảy liên tục phụt lên những quãng lửa cao vút, khói đen không biết nguồn gốc ở chỗ nào mà từ bốn phương tám hướng bốc lên ngùn ngụt, khí thể như có con rồng lửa ẩn trong lòng đất liên tục phun trào dung nham từ giữa động chảy ra thành dòng. Một khối nham thạch màu đỏ sẫm nhô cao lên từ giữa biển dung nham trông như một cái gậy nham thạch đang khuấy đảo dung nham cuộn cuộn bên dưới làm không ngừng phụt lên những lưỡi lửa phập phù, lại cũng trông giống một cái kính thiên trụ ở giữa dòng chảy.

Từng dòng dung nham tạo thành những lớp sóng không ngừng ép vào nhau thi thoảng lại vỡ bung ra những khối hỏa quang lóa mắt, rực rỡ và sống động như những sinh vật đang hoạt động, rồi hòa thành một con sông lửa cuộn chảy.

Ngược hẳn so với bên dưới, trần động và vách động thì lại đầy những khối nham thạch đen kịt, tăm tối âm u.

Tại cái nơi không theo sự sắp đặt của con người này, ngay trên đỉnh động đột nhiên mọc ra một vầng kim quang hình con thoi, ngừng một lát rồi thoát khỏi vách bay vọt ra giữa không gian rộng rãi của căn động, nhẹ nhàng lượn quanh vài vòng rồi mới dừng lại. Nơi nóc động chỗ vầng kim quang xuất hiện lại trở về nguyên trạng như trước.

Vầng kim quang dị bảo này dài tới năm trượng rộng nửa trượng, nhưng bên trong cái động khổng lồ thì nó bất quá kích thước cũng chỉ như một điểm lân tinh bé nhỏ mà thôi. Sắc vàng lóe lên một lượt rồi vàng sáng thu rút trở lại thành một cái hình long giác (sừng rồng) dài chừng ba thước, toàn thân phát ra ánh vàng kim màu nhàn nhạt không ngừng lưu chuyển, tựa hồ gần như trong suốt.

Đồng thời, giữa chừng không ngay bên trên dòng dung nham nóng hừng hực xuất hiện một nam một nữ, bọn họ mỗi người toàn thân đều được bao bọc bởi một tầng khí tráo màu vàng và màu hồng phấn, giữa hơi nóng ngùn ngụt của hỏa quật tỏ ra có chút khinh linh.

"Trời ơi, đây là nơi quý quái gì thế này?" Nữ tử vừa hiện thân là đã la lên thất thanh, khuôn mặt hoa của nàng cũng như thất sắc nép sát người vào trong lòng của nam tử. Không ngờ lại nép vào khoảng không, nam tử đã lách người ra chỗ khác một cách vô thanh vô tích.

Nam tử đó toàn thân mặc bào gấm đầy vàng ngọc, thân hình dong dong tuấn mỹ vô cùng, dưới vầng quang tráo màu vàng vẫn không mất đi vẻ tôn quý. Chỉ thấy hắn ta thông dong phát tay áo thu hồi pháp bảo Xuyên Sơn, ánh mắt quét qua xung quanh tuyệt không lý gì tới nữ tử điểm dúa kia.

Nữ tử thì mặc một bộ xiêm áo bằng sa mỏng màu hồng, trên mặt áo có đính kim tuyến và thêu hoa ở viền, gò ngực vun cao, cái eo nhỏ bó rất chặt, búi tóc vấn theo kiểu tiên gia, ánh mắt long lanh, da thịt như ngọc, má tựa hoa đào, đôi môi mọng đỏ, đúng là một tuyệt đại yêu cơ mười phần mỹ lệ câu hồn nhiếp phách.

Nàng ta bị bỏ rơi nhưng tuyệt không hề buồn bực, ngược lại còn tỏ ra rất hứng thú, thân thiết đi sát phía sau thân hình của nam tử không ngừng là lướt ngay bên trên tầng tầng lớp lớp hỏa quang nóng hừng hực từ hỏa quật bốc lên, y phục phát phơ trông như một mị linh trong ánh lửa đỏ.

Nam tử kia thì lại di chuyển khắp các góc ngách của hỏa quật, thi thoảng lại phát tay áo phóng ra một đạo linh quang đánh vào vách động, dường như

muốn thăm dò gì đó.

Qua một lúc thì nữ tử đã bắt đầu buồn chán khó chịu, nhìn quanh quát nói bằng giọng oán trách: "Nô gia còn tưởng là rất thú vị, ai ngờ lại chán ngắt thế này, cái đám tổ tiên mũi trâu Côn Lô Phái sao lại đem tâm của trận pháp bố trí tại chỗ như thế này cơ chứ?"

"Ta không bắt ngươi đi mà." giọng nói của nam tử càng lạnh lùng hơn.

"Đồ nam nhân nhát nhẽo, nô gia hối hận vì đã nhận cái việc này." Nữ tử đó nói giọng rất tiếc rẻ.

Nam tử lơ đi như không nghe thấy, dừng tại vách đá của căn động rồi hạ xuống một khối nham thạch ngay trước biển dung nham, dưới đó mấy trượng là dòng dung nham nóng hừng hực đỏ khé không ngừng phụt ra những ngọn lửa hồng, tiếng lục bực phá ra liên miên.

Lần này hẳn ta thăm dò, rốt cục cũng có phản ứng, sau khi đạo linh quang màu vàng sẫm đánh thẳng vào vách động thì phát ra tiếng nổ "Oang" như đánh vào một cái chuông đồng, âm thanh trầm đục đầy vẻ buồn bã. Một luồng ánh sáng đỏ rực bao quanh lấy khối nham thạch không ngừng lưu chuyển, hồi lâu không rời.

"Long Dận, tìm được Độn Long Trụ rồi ư?" Tiếng reo tron tuột của nữ tử cất lên.

"Dao Cơ, đưa đây." Nam tử có tên Long Dận đưa bàn tay về phía nữ tử.

"Đưa cái gì đây?" Dao Cơ cười quỵn rũ.

Long Dận ngoảnh đầu lại, lạnh lùng nhìn nàng ta chẳng nói chẳng rằng.

"Thật là oan gia, đang ở trên người nô gia đây, ngươi tự mình qua lấy đi." Người Dao Cơ tỏa ra nhiệt khí còn nóng hơn cả dung nham, cánh tay thon thon nhẹ nhàng đặt lên gò ngực cao vùn của mình, ý là lời chẳng cần phải nói ra cũng hiểu.

Sắc mặt Long Dận chợt lạnh tanh, cặp mắt chiếu ra tia sáng vàng lấp lánh, Dao Cơ đột ngột cảm thấy một luồng đại lực từ bốn phương tám hướng ép tới cơ hồ nghẹt thở, mạch đập phình phịch, còn đang định phản kích thì áp lực trên người lại đột nhiên mất tích. Khi ấy nàng ta toàn thân xuất mồ hôi lạnh, không khỏi kinh hãi đối tu vi đáng sợ của nam tử. Ai ngờ Điện Đảo Chúng Sinh pháp thuật luyện đã gần thành mà vẫn hoàn toàn mất tác dụng với nam nhân trước mặt.

Đối với kẻ coi nam nhân thiên hạ như đồ chơi là Dao Cơ thì việc này là một đả kích nặng nề. Nàng chưa từng gặp qua những kẻ mà dầu muối không thấm, thủy hỏa bất xâm như nam nhân này, thành ra không biết phải xử lý thế nào bây giờ.

Vốn định thử xem nam nhân của Yêu tộc có gì không giống với nam nhân thường, ai ngờ lại gặp một kẻ cứng đầu cứng cổ như thế này. Hẳn quả thực là nam nhân ư? Một cái ý nghĩ cổ quái chợt xuất hiện trong đầu nàng ta nhưng lập tức lại bị dẹp bỏ ngay, nếu chọc giận nam nhân này lần nữa e rằng hắn sẽ có những hành động rất đáng sợ, lúc đó có hối cũng muộn mất rồi.

"Huyền Minh Châu, ngàn năm qua chúng ta bắt quá mới thu thập được mười viên, chúng là vật tốt nhất để luyện Huyền Âm Pháp Bảo, sử dụng tại nơi này thực là quá phí phạm." Dao Cơ tuy là nói giọng ầm ức bất bình có điều tay vẫn lấy ra một cái bình ngọc cao chừng nửa thước, xoay ngón tay một cái "Canh!" chiếc bình vang lên những tiếng trong trẻo, miệng bình bốc lên một làn khói sẫm, tiếp đó một viên Huyền Châu đen kịt kích thước bằng nắm tay từ từ bay lên giữa làn sương mờ hắc ám.

Long Dận thuận tay chộp lấy viên Huyền Minh Châu đang lơ lửng bên trên, "A... coi chừng!" tiếng la hoảng của Dao Cơ vừa cất lên thì cả cánh tay của Long Dận đã hoàn toàn bị một lớp băng màu đen sẫm đóng kín, trông như một cây gậy bằng hắc ngọc.

Nào ngờ Long Dận chỉ cau mày một cái, trên cánh tay bùng phát một luồng kim quang, "Lách cách cách!" Tất cả huyền băng đều nổ bung ra bay tứ tán, Huyền Minh Châu nhanh chóng bị một vàng pháp lực cầm chế màu vàng kim phong kín, không còn thấy động tĩnh gì nữa.

Dao Cơ kinh hãi tới không ngậm nổi miệng. Huyền Minh Châu chính là vật chí âm do con mắt của một loài Yêu Bạng ngàn năm (con yêu thú hình con trai-hến) tại sâu dưới đáy biển nơi cực Bắc kết thành, so với Huyền Âm Tinh Sát Khí còn bá đạo hơn mấy phần, thân thể xác thịt của đám có tu vi bình thường thì khó mà giữ được. Thế mà trong tay Long Dận lại như không có gì, khiến nàng ta cảm thấy thực lực của kẻ đồng hành này thật vô cùng ghê gớm.

"Lui ra!" Long Dận quát lên một tiếng lạnh lùng, đột nhiên khoa tay kết ấn, một luồng lam quang như dòng suối linh từ lòng bàn tay ào ra uốn lượn chảy vào trong Độn Long Trụ, lại làm bùng lên một tràng xích quang cường liệt pha lẫn với lam quang quang vẫn vút không ngừng xoay chuyển trên khối thạch trụ khổng lồ.

"Phùng phùng phùng..." Lốp vỏ bên ngoài thạch trụ đột nhiên nứt toác, từng khối từng khối nham thạch khổng lồ ầm ầm rớt xuống chìm chìm vào trong dòng dung nham lam nham tương bắn tung tóe khắp nơi. Một lát sau Độn Long Trụ rốt cục cũng hoàn toàn lộ ra hình dạng thực sự, đó là một cái trụ lớn mười người ôm không xuể, toàn thân đỏ rực, khắp bề mặt có khắc những chữ màu đen sẫm, sừng sững giữa hỏa quật.

"Việc gì phải đa sự như vậy, sao không trực tiếp chém gãy Độn Long Trụ, phá vỡ tâm của trận pháp cho xong?" Giọng nói của Dao Cơ từ xa vẫn vút vọng tới.

"Đốt nát!" giữa hai hàng lông mày của Long Dận chợt nổi sát khí, giọng nói chất chứa hữu lực như kim thiết.

Giọng nói của hai người một cương một nhu, quán lấy nhau vang vọng trong không gian trống rỗng của hỏa quật dường như làm bùng phát lên những tiếng gầm của nộ long, dung nham sôi trào càng thêm lợi hại không ngừng phun lên những luồng độc hỏa, cả thiên địa hừng hực như muốn bị thiêu cháy thành ngọn lửa.

Long Dân lơ lửng bay ra sau một chút, hai tay kết hợp tạo ấn, một vàng pháp lực cường đại từ từ phình ra, những luồng khói đen trong khoảng không trầm trọng nháy mắt bị quét sạch, luồng lam sắc linh quang lưu chuyển khắp toàn thân hắn không ngừng bành trướng rồi nhanh chóng tỏa ra thành một quang cầu khổng lồ.

Ánh sáng màu lam hư ảo chiếu rọi cả động, khiến cho hỏa quật đỏ rực cũng bị phủ một lớp lam quang nhàn nhạt.

Dị biệt đột ngột xuất hiện, khối quang cầu chợt biến ảo thành méo mó ngưng tụ lại như hình một cái kén đằng trước thân rồi ào ào kéo dài ra ngoài, sau cùng hoàn toàn thoát khỏi cơ thể biến hóa thành một con giao long màu lam dài cả chục trượng uốn lượn trước mặt.

Lúc này Long Dân lại xuất hiện, y phục bay phấp phật, miệng niệm chú, pháp ấn trên tay nhanh chóng biến đổi hướng về phía con rồng màu lam phát ra một đạo linh quyết. Con rồng màu lam đó lập tức dài ra, thân thể biến thành tối gần nửa dặm, thậm chí còn hóa ra chân vuốt rồng đầy vẩy sống động vô cùng giống như thân long bá vĩ uốn lượn trước Độn Long Trụ, ngay phía trên dòng dung nham của hỏa quật, cảnh tượng vô cùng tráng lệ.

"Độn Long Thích Thiên, Càn Khôn Đảo Huyền, Địa Khí Hàng, Thiên Nguyên Thăng, XÁ!"

Pháp quyết của Long Dân lại biến đổi, con rồng màu lam kia đột nhiên lao về phía trước bắt đầu quán chặt trên dưới Độn Long Trụ. Một lần ánh sáng lưu chuyển, trong lúc Độn Long Trụ rung chuyển kịch liệt, con rồng màu lam lập tức tan thành nước ngấm vào bên trong, hoàn toàn biến mất không thấy dấu nữa.

Bên trên Độn Long Trụ, lúc này luồng xích quang và lam quang giống như huyết mạch hòa lẫn vào nhau chiếu rọi nhảy nhót rực rỡ như đang giao đấu. Cả căn động cũng từ từ bắt đầu rung chuyển, địa hỏa phun trào càng thêm mãnh liệt. Sau khoảng thời gian một nén hương thì tất cả đã bình lặng trở lại.

Khi ấy, luồng xích quang trên Độn Long Trụ đã bị những luồng lam quang sấm đặc khắp nơi quét sạch, trông như Bàn Long Trụ sống động, quý bí khôn tả, thấp thoáng có những tia điện quang màu lam lưu chuyển bên trên bề mặt. Dao Cơ bay trở lại, sắc mặt còn chưa hết kinh hoàng, chỉ sợ nam nhân này không lý tới sống chết của nàng mà bỏ đi mất.

"Đó là một trong bảy cái Độn Long Trụ làm tâm trận, đợi bảy cái tâm của Thiên Trận đều bị đảo ngược sức mạnh, Địa mạch long hòa bành trướng, một khi phát ra thì không thể thu thập lại được. Tới lúc đó mặc dù có người mang sức mạnh thông thiên cũng không có cách nào phong trụ lửa giận vạn trượng nơi đáy của Dương Kỳ Sơn này nữa." Mặt Long Dân lộ ra nét cười vô cùng tà dị.

"Không phải là còn có ba ngàn đạo Tấn Tinh bên ngoài trận hay sao?" Dao Cơ ngạc nhiên nói.

"Đều đã giải quyết xong." Long Dân ngạo nghễ nói chậm rãi.

"Trời ơi, vậy phải tốn nhiều công phú lắm nhỉ?" Dao Cơ trong lòng chấn động, Côn Lôn phái năm xưa huy động lực lượng toàn phái khai sơn phá địa bố trí đủ Nhị Thập Bát Tú chia thành ba khu với ba ngàn đạo Tấn Tinh, lấy Sơn Xuyên Độn Long Trụ phối hợp với Động Long Thung, Vô Ngân Chu Sa Hà thiết lập thành Tinh Mật Trận, sức mấy mà phá nổi, việc đó thực có khả năng sao?

"Có được Thương Long Giác của Long tộc thời thượng cổ luyện thành kỳ bảo Thương Long Toa mang sức mạnh thuộc tính Kim có thể phá mở không gian xuyên qua kết giới của pháp trận, hoạt động trong lòng đất tuyệt không phải là chuyện quá khó." Long Dân phá lệ kiên nhẫn giải thích.

"Vậy ngươi phải tốn bao nhiêu lâu?" Dao Cơ vẫn còn có chút không tin.

"Trước sau đại khái cũng tầm mười năm." Long Dân khe khẽ nhắm mắt tựa như có mấy phần mệt mỏi.

"Trời..." Dao Cơ đã hoàn toàn bị nam nhân này dọa chết khiếp, "Việc đó có đáng không?"

"Đáng không à?" Long Dân dường như vừa nghe thấy một câu nói nực cười vô cùng, đột nhiên mở miệng đôi mắt phượng dài lác đác cười cợt: "Trời phá lên: 'Vô số kẻ có pháp lực thần thông thuộc Chín bộ Yêu tộc thời thượng cổ, bị phong ấn tại nơi u ám không biết tới vạn năm nay cũng đã qua cả ngàn năm, có thể sống được tới bây giờ mà nói, đối với bọn họ chính là một mối cừu hận rất lớn, chiến ý càng lớn hơn, sức mạnh lại càng lớn hơn nữa, tất cả những gì ngăn cản bọn họ đều sẽ bị tan thành tro bụi... ha ha ha'"

Sâu tận đáy lòng của Dao Cơ dấy lên một luồng khí lạnh thấu xương, thầm nghĩ Tôn thượng kết đồng minh với kẻ này rốt cục là đúng hay là sai?

"Nghe nói Thương đại Yêu hoàng cũng bị phong ấn ở đây, nếu quả như ông ta còn sống ngươi liệu còn có thể giữ vững được địa vị hiện tại hay không?"

Long Dân trầm mặc giây lát, thờ dãi thốt: "Mối nhục vạn năm của Yêu tộc ta kia, lời giáo huấn đó còn chưa đủ sâu sắc hay sao? Dùng sức thất phu có thể sinh được cái uy nhất thời, nhưng khó mà đi được tới thắng lợi cuối cùng. Nếu có thể tập hợp sức mạnh của chính bộ Yêu tộc ta, cho dù là giới tu chân của cả thần châu hợp sức lại cũng không phải là đối thủ."

Dao Cơ nói về không đồng tình: "Yêu tộc bị phong ấn dưới Dương Kỳ Sơn hầu hết là đã mất đi nhục thân, muốn hồi phục hoàn toàn tu vi ngày trước, đâu phải một giờ ba khắc mà xong được?"

"Đợi suốt năm trăm năm rồi, ta đâu phải dám trẻ lên năm lên mười." Long Dân nói đoạn liền vung tay thu lại viên Huyền Minh Châu, "Huống hồ, ngươi đã

quên, những yêu thú mới được sinh ra trên Dương Kỳ sơn này đã gọi cho ta một ý tưởng cực tốt..."

Hắn không đợi nói hết câu, đã nắm chặt viên Huyền Minh Châu trong tay, ánh mắt phát ra thần quang ngó thẳng vào điểm mắt tại đầu rồng trên Độn Long Trụ. Dao Cơ tựa hồ trong lúc đó nhìn thấy có hai Long Dận, một người đang giơ tay đặt lên bên trên Độn Long Trụ, một người thì vẫn đang lơ lửng tại chỗ cũ.

"Xong rồi, chỉ còn sáu cái Độn Long Trụ nữa thôi." Giọng nói còn chưa dứt thì lại xuất hiện một Long Dận thứ ba, hắn ta đang tế xuất pháp bảo Thương Long Toa.

Tiếp đó cả ba phân thân của Long Dận nháy mắt hợp lại thành một, đồng thời cuốn lấy Dao Cơ nhất loạt chui vào vầng kim quang rực rỡ của Thương Long Toa, lao thẳng vào sâu trong hỏa quật trong một tiếng rít dài, thoáng cái không thấy đâu nữa.

Viên Huyền Minh Châu gắn vào Độn Long Trụ ngắc ngứ giây lát rồi đột nhiên bùng phát ra một luồng khí màu đen, hơi lạnh vô thượng, chỉ trong thời gian vài lần hô hấp, khí đen từ bên trong thân trụ bắt đầu thoát ra như sóng triều, chu vi mây dậm trong hỏa quật đều bị bị băng đông hoàn toàn, tất cả dung nham đều đông kết thành những con rồng băng màu đen muôn hình vạn trạng, bên trong nhũ tương vẫn còn đỏ rực một màu mà bên ngoài hơi lạnh bốc lên nghi ngút.

Vách động ở bốn phía phủ đầy những góc băng cùng huyền nham nhọn hoắt, trên nóc động rủ xuống những cột băng dài cả mấy trượng dày chi chít phẳng phất như trong Vạn cổ băng cung vậy. Cả hang động không ngừng rung lên bần bật như muốn phản kháng lại sức mạnh dị thường phát ra từ Độn Long Trụ.

"Rắc rắc, rắc rắc..." Từ đáy của hỏa quật bắt đầu vỡ ra, từng đạo màu xanh lẫn màu đỏ từ trong những khe nứt xui ra ngoài, "xịt xịt xịt..." Làn khói màu xanh xám cùng với dung nham đỏ rực cũng theo các khe nứt phun trào bắn tung đầy trời.

Một tiếng nổ lớn phát ra, cả thiên địa biến thành một thế giới chỉ có nước với lửa, chấn động kịch liệt lan truyền khắp nơi trên mặt đất.

Chấn động sần sật trong hang đá khiến cả đoàn đệ tử Côn Lôn đang điều tức tọa thiền búng tỉnh dậy.

Thấy sỏi đá trên mặt đất này tung tung cùng với đá vụn từ vách động rớt xuống, đám Dương Chân ban đầu còn cho rằng là do sấm sét trên trời lại đánh đúng vào đỉnh núi, nhưng nhanh chóng cảm thấy có vẻ không đúng. Thần niệm của bọn họ bắt đầu tản ra dò xét, lập tức phát hiện chấn động là từ sâu trong lòng đất truyền tới.

"Không phải là yêu vật trong Xạ Dương Quật húc vào phong ấn chứ?" Tiêu Nguyệt Nhi vốn cho rằng mình to gan lớn mật nhưng nghĩ tới chuyện đó cũng cảm thấy hơi sợ hãi, lại có chút hưng phấn rất khó tả.

"Không, có lẽ là hỏa mạch từ sâu trong lòng đất lại hoạt động thôi." Sở Thăng Y thu hồi thần niệm vừa thâm nhập, sau khi tiếp cận kết giới của Tinh Mật Trận thì không có cách nào tiến thêm nửa bước, nhưng chẳng có thể cảm giác được chấn động đến từ lòng đất rất sâu.

Lãnh Phong đặc biệt liếc Sở Thăng Y một cái, không nói năng gì rõ ràng trong lòng cũng đồng tình với giả thuyết của chàng ta.

"Nói đúng lắm, chúng ta hiện tại đang ngồi trên một tòa núi lửa, có điều đã bị Xạ Dương Tinh Mật Trận ở đây trấn phục, không có gì phải lo lắng cả." Nhạc Thiên thấy mọi người thần sắc ngưng trọng liền cười giải thích.

"Không việc gì thì tốt, hại ta còn cho rằng có đại sự xuất hiện nữa." Tiêu Nguyệt Nhi vừa nghe không có gì đáng ngại thì ngồi phịch trở lại, tiếp đó lại nghe thấy nàng ta than phiền: "Nơi này vừa bắn vừa tới lại buồn nữa, sớm biết thế này thì đã mang Tiểu Bạch theo rồi."

"Tiểu Bạch vừa sợ sấm sét vừa sợ bắn, chỉ e đang sống lại sợ quá mà chết mất ấy, hắc hắc." Dương Chân đối với tính nết của Tiêu Nguyệt Nhi thì rõ như lòng bàn tay.

"Nguyệt Nhi đại tiểu thư, ta cũng muốn có một tòa tiên cung quỳnh lâu để mời người tới, có điều người nhìn quanh xem nơi này là nơi nào chứ." Nhạc Thiên cười nhần nhó.

"Ai nói với người?" Tiêu Nguyệt Nhi trợn mắt lườm Nhạc Thiên một cái rồi quay sang Dương Chân nói: "Su đề à, ta cho Tiểu Bạch ăn khá nhiều Bồi Nguyên Đan mà cái đuôi thứ hai của nó vẫn chẳng dài ra bao nhiêu là sao?"

"Người cho Tiểu Bạch ăn Bồi Nguyên Đan?" Dương Chân trong lòng thầm bất bình, nghĩ tới lúc ban đầu khi hắn nhập môn, đại sư huynh mỗi nửa tháng mới cho hắn một viên, vị sư tỷ này lại đem cho con vật ăn, thật là tức chết đi được.

"Linh thú thiên tính tự nhiên, lúc mới bắt đầu tu luyện cũng không khác với con người bao nhiêu, nếu có sự trợ giúp thích hợp của đan dược thì trong vòng trăm năm cũng có thể khiến nó kết đan, nếu có linh dược hãn thế như Vạn Niên Chu Quả thì càng không cần phải nói." Nhạc Thiên nói đoạn trong lòng bàn tay liền xuất hiện một viên quang châu màu vàng cam, thuận tay ném một cái liền dính chặt vào vách hang xám xịt đối diện.

Tiêu Nguyệt Nhi nghe thấy vậy trong lòng thoáng động, trề môi một cái nhưng cũng không nói tiếp. Lúc này rung động dưới đất cũng dần dần yên ắng trở lại.

Ánh sáng yếu ớt chiếu vào trong hang, mọi người cũng tự mình ngồi xuống.

"Úy, Nhạc sư huynh, đây là loại bảo gì thế?" Tiêu Thanh Nhi ngồi ngay gần bên dưới viên quang châu, ánh sáng nhu hòa của nó khiến cho nàng thêm

mấy phần xinh đẹp, ánh mắt của mọi người dường như cũng dừng lại trên người nàng lâu hơn một chút khiến cho nàng có vẻ không tự nhiên.

"Hắc hắc, ta vốn muốn luyện chế một cái pháp bảo thuộc tính Hỏa, có điều thất bại thành ra cái thứ quái dị này đây, chỉ có thể dùng như dạ minh châu thôi." Nhạc Thiên gật đầu cười gượng.

Mọi người đều bật cười vui vẻ, pháp bảo mà lại luyện ra để dùng chiếu sáng thì đúng là cũng chỉ có gã mới nghĩ ra được.

"Nhạc sư đệ, theo như ta được biết thì Thái Thượng Đan Kinh của Đan Dương Tông tuy nói là tu luyện tới cực điểm thì có thể luyện ra Thuần dương chân hỏa, bất quá lại chưa từng nghe tiếng có thể luyện được pháp bảo mà?" Sở Thắng Y vốn cẩn thận, thấy vậy rất kinh ngạc.

"Vậy thì có gì đâu, Nhạc Thiên ta tu luyện chính là Thủy Hỏa Đồng Cực Đạo, có thể luyện kim rèn lửa, luyện pháp khí cũng đâu phải là chuyện gì khó khăn đâu." Nhạc Thiên nói giọng đầy vẻ đắc ý.

"Thủy Hỏa Đồng Cực Đạo?" Sở Thắng Y trong lòng chấn động, đó chẳng phải là tâm pháp hãn thế do tông chủ đời trước của Kiếm Trì Tông sáng tạo ra hay sao, nghe nói đương thời trên dưới Kiếm Trì Tông chẳng có một ai luyện thành. Nhạc Thiên là một gã đệ tử của Đan Dương Tông sao lại có thể học được tâm pháp bí truyền này?

Nhạc Thiên đột nhiên phát giác ra mình đã lỡ miệng, liền cười giả lả nói: "Việc này, là do một vị tiền bối của Kiếm Trì Tông lên tặng cho ta tâm pháp, mong các vị giữ kín cho, hắc hắc."

Sở Thắng Ý liếc Nhạc Thiên một cái đầy thâm ý rồi nhắm mắt bắt đầu điều tức, không nói thêm gì nữa.

"Học lên thì học lên, xem người sao phải thậm thà thậm thục như vậy." Tiêu Nguyệt Nhi chế nhạo. Lúc nàng ta nói thì đã đi tới bên cạnh tỷ tỷ, hai tỷ muội kẻ vai tựa nhau như hai đóa hoa cùng nở song song.

"Trong truyền thuyết cổ của Đan Dương Tông ta có nói tới một loại Linh Trí Đan, có thể khai hóa tâm trí của linh thú, tẩy rửa linh thức..." Nhạc Thiên đảo đảo đầu nói lảm bảm, được nửa chừng thì cặp mắt khẽ liếc về phía Tiêu Nguyệt Nhi một cái rồi nín luôn.

"Chân sư đệ, thay ta hỏi tiểu tử đó xem có phải thực sự có Linh Trí Đan gì đó hay không?" Tiêu Nguyệt Nhi vừa nghe thì đã động lòng ngay, ánh mắt hấp háy ngoài đầu lại nói với Dương Chân đang ngồi giữa coi nhiệt náo.

"Chân sư đệ à, nghe nói mấy tháng trước có người mang con Lục Nhĩ Mi Hầu tới Đan Dương Phong ta trộm Li Long Quả, người cũng hỏi nàng ta xem có chịu hy sinh con khi đó hay không nhé." Nhạc Thiên chớp chớp mắt cũng học theo cách đó lấy Dương Chân làm đầu dây đánh động tới người ta.

Dương Chân không hiểu hỏi lại: "Nhạc sư huynh rất muốn có con khi đó à? Con vật đó vừa tham ăn vừa phá phách nữa."

Nhạc Thiên cười hề hề đáp: "Con Lục Nhĩ Mi Hầu đó thật khiêu hòa hợp, đặc biệt thông minh, sức mạnh vô bì, nếu dạy dỗ cẩn thận thì sau này có thể trở thành một trợ thủ đắc lực giúp sư huynh coi lò luyện đan đó."

Tiêu Nguyệt Nhi tròn mắt ngó Nhạc Thiên chăm chăm như muốn soi tận chân tơ kẽ tóc của hắn rồi mới nói: "Người nếu thực có Linh Trí Đan gì đó ấy thì ta sẽ đưa Lục Nhĩ cho người, chúng ta trao đổi." Nói đoạn liền mím chặt miệng tựa như muốn nuốt chửng cả môi vào bụng.

Nhạc Thiên sáng khoái đáp lời: "Tốt, chấp nhận giao dịch, sau khi hồi sơn ta sẽ đích thân đưa qua cho người."

Qua lần này, quan hệ giữa hai người xem ra bắt đầu có mấy phần biến chuyển tốt lành.

"Phải rồi Nhạc sư huynh, huynh rất quen thuộc với người ở trên Kiếm Trì Tông ư?" Trầm tịch một lát, Dương Chân đột nhiên lại hỏi.

"Việc này... Đan Dương Phong cùng Kiếm Trì Phong vẫn thường qua lại, cũng có thể coi như quen một vài người." Nhạc Thiên nói kiểu mơ hồ không rõ ràng.

"Nhất Thái trưởng lão huynh có biết không?" Dương Chân bắt gặp hạ nhỏ giọng.

"Nhất Thái trưởng lão?" Nhạc Thiên trầm mặc hồi lâu rồi rốt cục gật đầu, sau đó dường như đã mất hết khí lực, uể oải dựa phịch người vào vách động, hai tay ôm lấy mặt, mười ngón tay bấu vào đuôi tóc tựa hồ như muốn che giấu điều gì.

"Ừ." Dương Chân khe khẽ đáp lại một tiếng, cũng chẳng có lòng nào hỏi thêm.

"Chân sư đệ, đừng nói nhiều nữa, cố gắng điều tức, ngày mai lên núi không thể coi thường đâu." Tiêu Thanh Nhi nhẹ nhàng nhắc nhở. Lúc này Tiêu Nguyệt Nhi đang ngả đầu vào vai của nàng mà ngủ gà ngủ gật, khuôn mặt trông vô cùng ngoan ngoãn đáng yêu.

Dương Chân nhìn Sở Thắng Y đang nhắm mắt điều tức bên trái rồi liếc mắt nhìn Lãnh Phong đang quay mặt ra cửa động mà tựa công, lại quay lại nhìn nụ cười dịu dàng của Tiêu Thanh Nhi lần nữa rồi khẽ gật đầu. Đêm đó đã trôi qua như vậy.

Ngày hôm sau, mặt trời vừa mọc, Dương Kỳ Sơn chính đang trong thời khắc yên tĩnh nhất, cả sấm sét lẫn mưa gió đều tạm thời vắng lặng như đang gom góp sức mạnh để đợi qua ngo là lập tức phát động điên cuồng.

Lúc này bầu trời màu xanh tím, dưới ánh nắng hai nhánh chính của Dương Kỳ Sơn hùng vĩ vẫn còn được bao bọc trong một làn sương mỏng. Từ chân tới

đỉnh núi mọc lác đác những cây cỏ thụ cao chót vót, sơn thú phi cầm đã bắt đầu hoạt động từ sớm bay nhảy khắp ngọn núi, tiếng thú hống chim kêu liên miên bất tuyệt.

Cả ngọn núi tràn trẻ sinh cơ trong trẻo mỹ lệ, nào thấy có chút nào giống với đại hung chi địa?

Tinh mơ dưới núi, bờ huyền hồ cong cong như một tấm gương bạc đón chào hai nữ tử xinh đẹp tuyệt vời.

"Chà... nước lạnh quá, đều đóng băng rồi." Hai tỷ muội Tiêu Thanh Nhi bản tính vốn ưa sạch sẽ, không chịu nổi cái hang đá bụi bặm và u ám, vừa tờ mờ sáng thì đã chạy ra ngoài hít thở, thấy nước hồ trong xanh, lại đứng vào lúc cần rửa mặt thì đều vui mừng khôn xiết. Lúc này Tiêu Nguyệt Nhi đang cười nói ba hoa.

"Coi chừng, dưới nước có yêu quái ăn thịt người!" Không biết từ khi nào Nhạc Thiên đã chạy tới hét lên dọa dẫm, Dương Chân cũng chạy theo phía sau.

Hai nàng đang rửa mặt bên hồ nghe thấy đều quay đầu ngoác gã ta một cái.

"Băng thanh huyền hồ kính, hỷ đắc mỹ nhân song... Dương sư đệ, ta thật hâm mộ ngươi quá, suốt bao năm cùng với hai nàng sư tỷ như tiên hóa thành này sớm chiều cùng một chỗ tu chân học đạo, đẹp quá, may mắn quá!" Nhạc Thiên nhìn cảnh núi rừng tươi đẹp cũng hai tỷ muội vô cùng mỹ lệ, một tay vỗ bành bạch vào vai Dương Chân nói giọng đầy cảm khái.

Dương Chân cười cười không đáp.

"Đừng có nghe con khi lông quần này nói lăng lung tung, cái miệng chó của gã không mọc được ngà voi, cũng không nói được tiếng người đâu." Tiêu Nguyệt Nhi vừa mới rửa qua mặt xong, còn đang vén tóc ra sau tai.

"Dương sư đệ, cố gắng lên, tương lai cứ giống như sư phụ ngươi sống những ngày tháng thần tiên tươi đẹp, ồ không, còn phải hay hơn cả sư phụ ngươi nữa, ôm trái ôm phải, vui vẻ biết nhường nào?" Nhạc Thiên vừa thấy Tiêu Nguyệt Nhi thì đã hoạt bát hẳn lên, nghiêng đầu liếc về phía Dương Chân, giọng nói đầy vẻ âm muội.

Dương Chân vừa mới ngẫm nghĩ thì đã lập tức hiểu ngay, liền lách người một cái tránh xa Nhạc Thiên ra rồi vội vàng chạy qua một bên phân rõ chiến tuyến, hẳn chính là e sợ cái vị sư tỷ điêu ngoa kia đại phát thịnh uy, tự nhiên lại phải chịu tai bay vạ gió.

"Á..." hẳn vừa mới chạy ra ngoài mấy bước thì đã nghe thấy một tiếng la thảm, quay đầu lại thì thấy toàn thân Nhạc Thiên đã ướt nhẹp như chuột lột, nước văng tràn cả đất, suốt từ dưới lên trên khí lạnh bốc lên ngùn ngụt. Hắn cười thâm trong lòng: quả nhiên là vậy, báo ứng đến thực quá nhanh.

"Ha ha ha..." Tiêu Nguyệt Nhi đang đứng tại bờ hồ nhìn kiệt tác của mình một cách vô cùng đắc ý, cười tới gập cả người lại.

Tiêu Thanh Nhi vừa rửa mặt xong, nét mặt cũng tỏ ra là đáng đời người lắm, hiếm khi nào thấy nàng lại đứng về phe muội muội như lần này.

"Ta cho ngươi ôm trái ôm phải, trái ôm hắc tinh tinh, phải ôm đại bạch viên, ha ha." Tiêu Nguyệt Nhi vẫn còn chưa nguôi, liên tục vỗ tay vui vẻ.

"Đừng quá đắc ý, xem Hóa đức phần thân của bản đại tiên đây." Nhạc Thiên hất đầu, trên người đột nhiên xuất hiện chân hỏa bốc cao ba thước sáng rực, hơi nước bốc lên nghi ngút nháy mắt toàn thân đã khô cong.

"Hóa đức đại tiên? Rõ ràng là một con khi lừa, hắc hắc..." Tiêu Nguyệt Nhi vừa thấy bộ dạng khoe mẽ múa vuốt của Nhạc Thiên cùng cái thân hình ốm nhom của gã thì càng cảm thấy những lời mình nói quả thực sáng suốt, không nhịn được lại cười âm lên.

"Tam muội chân hỏa của Nhạc sư đệ đã đạt tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh rồi." Sở Thăng Y toàn thân mặc y phục trắng cũng đã nhàn nhã bước tới.

"So với đạo hạnh của Sở sư huynh thì Nhạc mỗ tự biết là còn kém xa." Nhạc Thiên xoay người vãi chào nghiêm trang nói, có điều câu sau lập tức khiến người ta phát ớn, "Bất quá, nếu Sở sư huynh người mà có được ba phần anh tuấn tiêu sái của Nhạc Thiên này thì tâm hồn của một nửa số thiếu nữ trên Côn Lôn đều sẽ bị người thấu tóm hết mất."

Sở Thăng Y ngạc nhiên dừng bước, vẻ mặt thành ra muốn cười mà cười không nổi, muốn nói cũng nói không được, vô cùng cổ quái.

Dương Chân gãi đầu khẽ thờ dài, trong lòng tuy biết rõ tính cách của gã Nhạc sư huynh này, có điều vẫn cảm thấy có chút ngượng thay cho hắn.

"Nếu ngươi mà có được một nửa khí độ của cha ta thì đừng nói tới một nửa số tiền từ của giới tu chân, ngay cả lão ni cô trong Thiên Phật Tự của Thanh Đăng Cổ Phật cũng sẽ động cái lòng bồ đề với ngươi hết." Tiêu Nguyệt Nhi tròn mắt nhìn gã cả nửa ngày rồi mới có phản ứng, nàng ta lúc này mới minh bạch trên đời té ra còn có những người mặt dày tới như vậy.

"Nguyệt Nhi, không được nói vậy." Tiêu Thanh Nhi thấy hai người càng nói càng không ra sao nên đành cắt ngang.

"Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nên thượng sơn thôi." Sở Thăng Y quyết định.

Lãnh Phong chẳng biết từ khi nào cũng đã nài nỉ gợn gợn tiến tới phía sau mọi người.

Chương 20: Xạ Dương Quật (1)

Đoàn sáu người đệ tử của Côn Lôn thi triển pháp thuật khinh thân ngự phong bay lên trên dãy núi càng lúc càng dựng đứng, xuyên suối băng đèo lên thẳng tới đỉnh.

Trong sáu người thì Sở Thắng Y di chuyển như trên đất bằng, chân đạp vào hư không mỗi bước vượt tới năm trượng như nước chảy mây trôi, trông như chậm mà thực nhanh như chớp. Hai tỷ muội Tiêu Thanh Nhi là lướt theo gió nhẹ nhàng linh động như tinh linh. Lãnh Phong lại như mũi tên xé gió lao đi, một bóng một hình nhanh tựa chớp giạt phi lên trước bỏ mọi người lại một khoảng khá xa, thấp thoáng ẩn hiện trong những tầng cây thưa thớt. Dương Chân và Nhạc Thiên thì trì lại phía đuôi, dùng thân pháp tầm thường mà bay theo.

"Nhạc sư huynh, thân pháp của Sở sư huynh rất kỳ lạ, sao trông thì chậm mà thực ra lại quá nhanh, bộ đang cực kỳ ung dung tự tại." Dương Chân đi sau cùng chăm chú tập một hồi mà không sao bắt chước được.

"Hắc, chẳng qua là pháp thuật Súc bộ thành thốn, người cũng có thể làm được." Nhạc Thiên nói đoạn liền thay đổi cước bộ, bước chân đạp ra quả nhiên giống hệt với Sở Thắng Y, có điều Dương Chân quan sát thì vẫn thấy kém hơn đôi chút phong thái phiêu dật.

"Đừng có bắt chước giả, bắt chước mà không đâu vào đâu như vậy mới gọi là xấu mặt đó." Tiêu Nguyệt Nhi từ xa quăng lại một câu.

"Chân sư đệ, tuy luyện Đạp hư thành bộ thì cũng giống như rèn luyện hòa hảo, không thể miễn cưỡng bản thân được." Tiêu Thanh Nhi cũng ngoái đầu lại khuyên nhủ.

Vừa nghe Tiêu Thanh Nhi nói vậy, Dương Chân vốn còn đang ngần ngại chợt cảm thấy trong lòng rất không phục, liền lập tức bắt đầu nhờ Nhạc Thiên chỉ dạy. Nói tới yếu quyết của Súc bộ thành thốn này cùng với đấm thân pháp Di hình hoán vị bất quá cũng chỉ là tu chân ngoại thuật luyện tập thông thường, đặc biệt là Côn Lôn phái vốn sở trường về Đạo pháp thì lại càng không chú trọng những pháp môn đó, đệ tử trong phái cũng chỉ là tùy hứng mà luyện tập, việc Dương Chân chưa từng tu luyện qua cũng chẳng có gì lạ.

Sau hai canh giờ thi đấm đệ tử Côn Lôn đã vượt qua dãy núi phía đông của Dương Kỳ Sơn, bọn họ cũng nhanh chóng thâm nhập vào ngọn núi chính, mây tia cuộn cuộn đầy trời, tiếng sấm sét cũng dần dần nổi lên.

Trên đường, bọn họ gặp không ít những con Thực nhân thụ yêu, Thất hồn hoa hay bầy tiểu yêu tinh chuột bay quấy nhiễu tấn công, chỉ giạt mình chứ không có gì là nguy hiểm nhưng cũng đủ khiến cho đám Tiêu Thanh Nhi lần đầu lên Dương Kỳ Sơn được đại khai nhãn giới.

Dương Chân sau nhiều lượt chân nam đá chân chiêu thì bộ pháp đó rốt cục cũng có đôi chút dáng vẻ, Nhạc Thiên không khỏi vui vẻ thốt: "đâu phải chỉ có pháp thuật Súc bộ thành thốn này là trò tiểu thuật ngoại đạo, Tiểu sư đệ bộ pháp của gã họ Lãnh phía trước kia cũng có thể bắt chước được vậy..."

Gã vừa nói xong thì trước mặt đã có người không đồng tình.

"Nhạc sư đệ, Súc bộ thành thốn nhỏ thì là tiểu đạo, lớn sẽ thành đại đạo. Người đạt tới Hư cảnh có thể đạp hư bộ nhảy mất đã vượt ngoài ngàn dặm, vừa ra khỏi núi bước chân một cái là đã bước tới biển cả, so với Ngự kiếm thuật chỉ có nhanh hơn chứ không hề chậm." Sở Thắng Y bước nhẹ nhàng mấy bước đã đuổi theo sau thân hình Nhạc Thiên vừa vọt lên trước.

"Sở sư huynh nói đúng lắm, mỗi một pháp quyết của Côn Lôn cũng đều là do những bậc tiền bối ngộ ra từ thiên đạo. Ví dụ như những tiểu pháp quyết tu di nạp vật như Hoài Trung Nhật Nguyệt hay Tụ Lý Càn Khôn mà nói, với đạo pháp của Côn Lôn chúng ta tu luyện tới mức cao nhất thậm chí còn có thể tự tạo thành thể giới riêng vô cùng vô tận, uy lực vô biên." Tiêu Thanh Nhi cũng đã bước mấy bước bám sát theo sau tán đồng.

"Ha ha ha, ta phát giác các người hai người sao tổng cộng lại chỉ có một cái giọng mũi như vậy?" Nhạc Thiên nói giọng bất mãn.

Sở Thắng Y tiếp tục cắm đầu lao đi như bay không nói thêm tiếng nào. Tiêu Thanh Nhi lại len lén liếc Dương Chân một cái rồi làm ra vẻ chẳng có chuyện gì vội đuổi theo muội muội đằng trước. Hai người vốn đều đã lĩnh giáo công phu mềm mại của Nhạc Thiên nên nào dám tranh hơi.

Trước mặt đột nhiên vọng tới một tràng tiếng hô hoán.

Cả đoàn đã tới một chỗ dãy núi chắn ngang, phía trước chính là ngọn Cửu Dương Phong - ngọn núi chính của dãy Dương Kỳ Phong, sừng sững chọc trời, bên dưới là một sơn cốc dài và hẹp, những khối đá lớn nằm ngang dọc, mọc đầy bụi thảo (*) rậm rạp.

Lúc này trong sơn cốc, năm con sói lớn toàn thân trắng bạch đang bao vây tấn công một con hổ kỳ dị. Năm con sói nhanh như năm đạo chớp giạt, vồ trên tấp dưới liên tục, móng vuốt lấp lánh ánh xanh rờn. Con mãnh hổ thì thể trầm ổn, sức mạnh phi thường, đầu cần đuôi quật, mỗi đòn đều mang sức mạnh thiên quân, tiếng gầm rống cùng tiếng sói tru liên miên không dứt. Cả hai bên đều bị thương thê thảm, máu huyết bay nhảy văng khắp mặt đất.

Đám người chạy tới đứng trên vách đá phía sau Lãnh Phong và Tiêu Nguyệt Nhi, sau khi nhìn thấy cảnh tượng thảm liệt đó thì đều không khỏi ngẩn người ra.

Sở Thăng Y giải thích: "Là Nguyệt Lang và Kiếm Xi Hồ, yêu thú rất thường gặp ở Tây hoang, ở tại bên ngoài của Xạ Dương Quạt cũng có thể cho là lợi hại lắm."

Cái đuôi dài cả trượng của con Kiếm Xi Hồ đó tỏa ra lần hắc quang nhàn nhạt, nhắm đúng một con Nguyệt Lang vừa vọt sát qua đầu quát ngược lên một cú mãnh liệt, con Nguyệt Lang kia lập tức như con điều đứt dây bị đẩy bắn tít lên trên không.

Kiếm Xi Hồ thừa cơ đột phá trùng vây, nghe hai chiếc răng trắng ớn dài tới ba thước, gầm lên một tiếng đã lao tới con Nguyệt Lang đang thất thế kia rồi nghênh đầu cắn một cái, lập tức máu thịt tung tóe đầy trời, dính nhẹp cả thân.

Bốn con Nguyệt Lang còn lại hung tính bạo phát, đồng loạt ngẩng đầu tru lên một tiếng rồi hóa thành bốn luồng sáng nhất tề vọt lên. Sau vài tiếng gầm rú thảm liệt, mấy con yêu thú đã quấn vào nhau thành một khối, khối bụi mù mịt không còn phân biệt được là lang hay hồ, máu tươi nhanh chóng vương đầy mặt đất, lũng bại câu thương.

Chợt có một tiếng rít cổ quái như tiếng trẻ con, trên không xuất hiện một con cổ điều có sừng dài sải cánh lớn tới hơn ba trượng, cuốn theo cuồng phong lao xuống như ánh chớp. Hai cái thiết trảo hót xuống đất một cái tức thì đã chụp lấy một con Nguyệt Lang bị cụt chân. Thiết trảo thuận thế xé tung ra, con Nguyệt Lang đang thoi thóp tức thì bị chia thành hai đoạn, nội tạng rớt cả xuống mặt đất.

Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ lại ở đằng sau. Trên mặt đất sẫm màu của sơn cốc đột nhiên phá tung, vọt ra hai đạo hắc quang mờ mịt, hai cái xúc tu dài tới mấy trượng vừa xuất hiện thì đã vô lấy con cổ điều kéo rớt xuống mặt đất một cách nặng nề.

Mọi người đứng trên vách đá cao cao nhìn không chớp mắt, trong lòng kinh hãi vô cùng.

Một quầng khói bụi bốc lên, trên chiến trường chỉ còn lại một kẻ chiến thắng duy nhất.

Đó chính là một con tinh quái mặt người thân hình như cái hồ lô, đầu to như chu nho (**), từ thân mọc ra những cái rễ lớn mềm nhũn đủ loại hình dạng, tron nhẵn trũng trục như cái cối xay, từ trên xuống dưới toàn một màu xanh đen, cực kỳ xấu xí.

Khắp người nó mọc ra vô số những cái xúc tu dài ngoằng trông như những cánh tay thô kệch, đang vun chiến lợi phẩm lại thành một đồng rồi từ từ nhét vào cái miệng hồ lô to hun hút, cái miệng khổng lồ xanh ngắt ấy không ngừng cúi xuống nhai nuốt làm nhỏ ra những dòng dãi dớt đen sì. Chỉ thấy thân hình nó nhanh chóng trương lên, không ngừng uốn éo, nháy mắt cả cái thân hồ lô đó đã đảo lộn ngược từ dưới lên trên khiến người ta không khỏi cảm thấy lộn mữa

Chẳng biết từ khi nào phía nam sơn cốc chợt nổi lên một vầng sáng màu đỏ ngay sát mặt đất không ngừng lưu chuyển. Quan sát kỹ thì thấy cả núi đã đầy ắp những con kiến đỏ rực như lửa, mỗi con kích thước bằng ngón tay cái.

Con Cửu Thái Tuế đang lúc ăn uống ngon lành đột nhiên phát hiện ra, cặp mắt xanh lét to ù như cái bát hấp háy, cái miệng lớn nuốt càng mau hơn, đồng thời một nửa số xúc tu đột nhiên đâm xuống dưới mặt đất, toàn thân nó nổi lên một vầng sáng màu vàng thổ, bùn đất dưới chân lập tức nhuyễn ra, cả nửa thân hình đã chui xuống dưới đất.

"Con Cửu Thái Tuế phen này gặp nạn rồi, Huyết Nghị (kiến máu) mà tới thì thảo mộc cũng lập tức khô queo." Sở Thăng Y than.

"Cái đám này thật đáng ghét" Tiêu Nguyệt Nhi nhăn tít lông mày không dám nhìn thêm.

"Đó có phải là yêu thú thuộc tính thổ a, xem bộ dạng thì có lẽ cũng kết đan rồi." Nhạc Thiên vẫn còn canh cánh trong lòng.

Trong lúc nói chuyện thì những làn sóng đỏ khé đã kéo tới thân hình của Cửu Thái Tuế rồi trải ra bao vây lấy nó vào giữa, từng lớp từng lớp phủ lên trên. Chỉ thấy vô số xúc tu không ngừng quét qua quét lại trên mặt đất như muốn thoát khỏi bầy Huyết Nghị, nhưng bầy kiến kéo tới ùn ùn càng lúc càng nhiều.

Từ trong cái quả đồi nhỏ đỏ rực đang vun vun dần hình thành ấy đột nhiên nổ bung ra một khối chất nhầy màu lục, nháy mắt đã khiến cho vô số Huyết Nghị bị dung hóa thành huyết dịch xanh lét. Con Cửu Thái Tuế tham ăn đó bắt đầu liều mạng phản kích. Thế nhưng bầy kiến vô cùng vô tận lại nhanh chóng phủ ập lại ngay.

Thời gian chừng cạn chén trà thì những làn sóng đỏ mới từ từ rút đi, chỉ còn sót lại một đồng xương chằng vện vật lớn nhỏ.

"Những yêu thú này so với linh thú tại Vạn thú cốc hoàn toàn không giống nhau, mùi phần ác độc." Dương Chân lẩm bẩm nói, hần lần đầu tiên chứng kiến cảnh tượng tàn nhẫn tới như vậy khiến cho trong lòng không khỏi phát lạnh.

"Đó là bởi vì yêu khí tại lòng đất dưới Dương Kỳ Sơn gây ra, lấy mạnh nuốt yếu vốn đã là bản năng của bọn chúng rồi." Sở Thăng Y hờ hững thốt.

"Con Cửu Thái Tuế kia sao lại có cái mặt người dài ngoằng thế, xấu xí quá."

Tiêu Nguyệt Nhi lúc này mới lấy lại tinh thần có điều cái cảnh tượng ăn sống nuốt tươi đang sợ kia thì vẫn còn vương vấn ở trong đầu nàng ta mãi không rời.

Sắc mặt của Tiêu Thanh Nhi cũng trắng bệch, bất giác nắm chặt lấy tay của muội muội, hai tỷ muội dựa sát vào nhau thành một khối.

"Trong truyền thuyết thì thời cổ xưa đã có những thuật sĩ luyện khí, có thể đưa hồn phách con người dung mật pháp phong ấn vào trong yêu thú, thậm chí là vào trong cơ thể của Yêu tộc như một hình phạt, bởi vậy mới sinh ra rất nhiều loại quái vật nửa người nửa yêu." Nhạc Thiên giống như hiểu Tiêu Nguyệt Nhi một cách đặc biệt, giọng nói đầy vẻ tịch mịch.

Tiêu Nguyệt Nhi ngoảnh đầu ngoảnh Nhạc Thiên giận dữ, bặm chặt môi vẻ vừa quật cường vừa kiêu ngạo, làn mi dài nhướng lên bức bối nhưng lại làm cho người ta cảm thấy yêu mến vô cùng.

"Nói linh tinh, lại có người tàn nhẫn như vậy ư?" Tiêu Thanh Nhi không hiểu đáp lời.

Sở Thăng Y ở một bên đang định mở miệng, nghe thấy thế lập tức nín bặt, quay đầu lại thấy Lãnh Phong đang đứng một mình một góc, thần tình kỳ lạ, khóe miệng tựa như vẫn thoáng có nét cười lạnh lẽo thì không khỏi ngạc nhiên.

"Những chuyện con con này thì có gì mà ngạc nhiên? Đợi tới lúc vào trong địa quật thì cho các người ta hồ mà xem." Nhạc Thiên làm bầm nói.

Lãnh Phong chẳng nói một lời, chỉ tự mình ngự phong đằng không vọt lên, giống y như con ưng vỗ thỏ bay thẳng về phía vách đá đối diện, ta áo xanh tung bay phấp phật mang mấy phần đáng đáp cuồng dã. Những người còn lại cũng nhìn nhau một cái rồi tung người đuổi theo.

Sau khi cả đoàn vượt qua thêm mấy ngọn núi thì hạ xuống một vách đá dựng đứng cao cả trăm trượng, một dải đất bằng rộng rãi trải ra, rốt cục cũng tới chỗ mặt đất nơi miệng vào của Xạ Dương Quật.

Đó là một cái động huyệt khổng lồ ở giữa lưng chừng núi, nằm ở mặt nơi ánh sáng mặt trời không chiếu tới được. Từ từ đi vào thì cửa động còn sáng sủa, vào bên trong thì lập tức thành ra âm u, mờ mịt khó dò. Từ khoảng cách bên ngoài cửa động chừng bảy tám trượng, mọi người đã thấp thoáng nghe thấy tiếng những tiếng gầm rú nhỏ nhỏ kèm theo những làn gió nóng tanh hôi thổi tạt ra ngoài, phá vào mặt ngựa ngựa khiến toàn thân lông tóc dựng ngược cả lên.

Quan sát xung quanh bên trong bên ngoài động chỉ thấy vách động màu đỏ sẫm không khỏi khiến người ta liên tưởng ngay tới hỏa mạch ẩn sâu bên trong lòng đất, nhưng lại nghĩ tới sức mạnh của Xạ Dương Tinh Mật trận của sư môn nên lại nhanh chóng bình tâm trở lại.

Sở Thăng Y ngoài đầu đang định nói gì đó thì Lãnh Phong đã khoa chân bước thẳng vào, chàng ta đành cười khổ nói: "Chư vị đồng môn xin cẩn thận, đừng có đi cách nhau quá xa để còn có tiếp ứng được cho nhau."

Nhạc Thiên tùy tiện xua tay, gãi đã tới trước bọn họ hai ngày, cũng từng một mình đi vào trong động tuyệt không có vấn đề gì xảy ra. Gãi phì cười rồi đi theo Lãnh Phong, lạng quạng đi thẳng vào bên trong.

Hai tỷ muội Tiêu Thanh Nhi cùng Dương Chân nói theo sau Sở Thăng Y cũng đi vào trong động.

Vào trong Xạ Dương Quật lại có mấy điểm không giống, bên trong động lại hơi bằng phẳng, có rất ít nhám thạch cùng sỏi đá. Suốt vách đá dọc lối đi ẩn hiện tỏa ra làn u quang kì dị lóe lên chiếu rọi tình cảnh trong động, tuy không chói mắt nhưng cũng đủ để mọi người có thể quan sát rõ ràng tất cả trong phạm vi mười trượng.

Dưới làn ánh sáng tĩnh mịch, lối vào vốn đã rất rộng càng lúc lại càng thêm rộng rãi, kỳ nham quái thạch mọc ra khắp nơi, thấp thoáng cũng xuất hiện một vài vài động huyệt nhỏ nhỏ ngoằn ngoèo khúc khuỷu, chẳng biết là thông tới tận nơi nào. Tiếng nước nhỏ tí ta tí tách từ xa xa vọng lại hòa với tiếng bước chân của mọi người thành một thanh âm kỳ lạ, thì thoảng lại có tiếng quái thú gầm hống giống như đang giết chóc lẫn nhau ở tận nơi sâu thẳm khó dò của động huyệt, càng tăng thêm vẻ âm u. Theo địa hình càng lúc càng xuống thấp, phảng phất đang tiến vào một thế giới vô cùng vô tận trong lòng đất.

Dương Chân đi theo tiếng bước chân của mọi người, nhìn đông nhìn tây qua khoảng tàn một nén nhang mà vẫn thấy đi mãi về phía trước như vậy, có điều địa hình cũng dần dần phức tạp, đường đi bắt đầu quanh co, trong lòng thoáng động liền dùng thần niệm phát ra thăm dò xuống dưới sâu.

Thần niệm vừa phát đi thì đã giật mình kinh hãi, dưới ngọn Cửu Dương Phong này lại có một động quật vô cùng vô tận có một không hai, rắc rối chẳng chịt phức tạp, dày dầy đặc đặc nối tiếp nhau thành một khối ẩn sâu vào lòng đất tạo thành một địa cung khổng lồ.

Vào lúc tinh thâm nhập sâu hơn để thăm dò thì thần niệm của hắn đột nhiên va vào một đạo thần thức mãnh liệt bá đạo chặn ngang, y như dòng nước nhỏ bé va vào một đại hải tràn sóng, thần niệm lập tức tiêu tán.

Cũng trong lúc đó, Dương Chân tâm với thần tương ứng, những dòng niệm lực tán mát giống như sóng triều nháy mắt rút về khiến cho Thước Hải chân động dữ dội. Lực thức bị ép quay về bản thân khiến cho trời đất trước mắt như đảo lộn, đen kịt một màu, chỉ một bước không vững lập tức rút bịch xuống mặt đất.

Mọi người đi phía trước ào ào la hoảng chạy lại.

Qua một lát, nhờ một luồng chân nguyên mạnh mẽ hỗ trợ, Dương Chân từ từ tỉnh lại, lúc này hắn đang nằm êm ái trong lòng một người, trước mắt là những người khác cùng với một cặp mắt trong sáng đang khẩn trương nhìn hắn chăm chăm.

Sở Thăng Y vừa vận thu hồi cánh tay đặt lên lưng hắn, còn hắn thì đang nằm gọn trong lòng sư tỷ Tiêu Thanh Nhi.

"Đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại có bộ dạng như vậy? Nói xem nào!" Tiêu Nguyệt nhi trong lòng nóng nảy hỏi liên thoảng như pháo liên châu khiến Dương Chân ngỡ người ra một lúc.

"Đừng vội!" Sở Thăng Y xua tay cản lại, Nhạc Thiên ở sau lưng chàng ta đang há hốc cả mồm cũng bắt giác ngậm lại.

Dương Chân khề lức lức cái đầu, cảm thấy đã khá hơn rất nhiều liền ngẩng đầu lên, chợt thấy sắc mặt trắng bệch của Tiêu Thanh Nhi đang nôn nóng nhìn hần, thần tình đầy vẻ quan tâm, trong lòng hần chợt cảm thấy rất hoan hỷ liền tránh khỏi vòng tay của nàng để đứng dậy.

Mọi người lúc này mới thờ phào một hơi, ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào hần không rời.

Dương Chân gãi gãi đầu, trong óc vẫn thấy có chút choáng váng còn lưu lại, bắt đầu kể lại chuyện quái lạ kỳ dị vừa rồi cho mọi người hết thắc mắc.

Nghe hần nói xong, mọi người đều bắt giác nhìn nhau, lẽ nào đã có yêu ma đột phá phong ấn?

Nhưng rất nhanh sau đó lại phủ định hoàn toàn, ba ngàn năm qua nơi này chỉ có vào mà không ra được, tiền trận mà các vị tiền bối Côn Lôn đã dày công sắp đặt làm sao có thể đột phá dễ dàng như vậy?

Hai người Sở Thăng Y cùng Lãnh Phong chẳng nói lời nào, chỉ nhắm mắt trầm tư thăm dò, một lát thì trước sau cùng thu hồi thần niệm, tất cả đều lắc đầu không hiểu.

Dương Chân không khỏi hoài nghi hỏi: "Lẽ nào là đệ đã cảm giác sai?"

Nhạc Thiên đưa tay rờ rờ lên trán Dương Chân nói đùa: "Tiểu tử ngươi cũng đầu phải là người bé gan, sao lại sợ hãi như vậy?"

Mọi người sau khi thăm dò mấy lượt không có kết quả thì lại đi tiếp, bất quá mỗi bước chân đều có cẩn thận thêm một chút.

Nằm sâu trong lòng Xạ Dương Quật, tại một khu vực hang động tĩnh mịch kín như bưng. Mấy viên dạ minh châu to bằng mắt rồng khảm lên trên trần khiến trong động tràn ngập ánh sáng xanh nhàn nhạt, có điều ngoài bốn vách xung quanh thì chỉ có duy nhất một cái giường đá đặt phía bên, cực kỳ đơn sơ.

Lúc này một nữ nhân phong thái yếu điệu đang trang trọng quỳ trước giường, hai tay thu trong tay áo đặt vào lòng kính cẩn vô cùng. Trước mặt nàng ta có treo lơ lửng một cái gương nước xanh biếc ở giữa chừng không tỏa ra ánh nước lấp lánh, trong gương thấp thoáng có một hình ảnh mơ hồ như đang nói gì đó, nữ nhân khôn ngừng gãi đầu vâng dạ.

Đột nhiên, vách động trước mặt nổi lên những lần ánh sáng màu xanh vắn vít, nữ nhân chợt phát hiện liền lập tức thu lại phép thuật Thiên lý truyền tẩn thủy kính. Cũng lúc đó, một bóng người đã xuất hiện trong động thất.

"Chuẩn bị xong chưa?" Long Dận trầm giọng nói.

"Tôn thượng từ trước tới nay chưa hề tính sai, các hạ tốt nhất là hãy lo lắng cho bản thân đi." Dao Cơ yếu điệu đứng dậy, thân hình đó ngồi trên giường đá, ánh mắt liếc nhìn Long Dận, khoe miệng nhếch lên thoảng vẻ trào phúng.

"Ta không cần lo tới Nhất Nguyên lão nhân của Côn Lôn, ta chỉ e có người chực mong ngồi thu lợi ngư ông, cố đạt được cái trước mắt mà quên mất mai sau... Long Dận ta hận nhất chính là đám phản bạn." Long Dận ngẩng đầu nhìn lên trên, chân không tiếng động, người không thủ thế nhưng áp lực vô hình đó đã khiến Dao Cơ như cảm thấy bóng hình hần đã tới ngay mặt.

"Tôn thượng nói một là một hai là hai, ngươi cứ yên tâm đi." Dao Cơ mỉm cười tình tứ nói. Dứt lời liền ngã người nằm xuống bằng một tư thế nằm mi miểu hóp hóp người ta, dáng vẻ đầy quyền rũ kêu gọi, đầu khê nghiêng sang bên, ánh mắt chớp chớp nhìn Long Dận.

Long Dận lạnh lùng liếc nhìn yếu cơ trên giường một cái rồi đứng thẳng lưng chuyển mắt về phía góc động thất, không hề che dấu cảm giác chán ghét đối với Dao Cơ. Nếu không phải đại cục trước mắt, hần tuyệt đối sẽ không hợp tác với hạng người này, chịu sự ngăn trở của người khác. Nội tâm vô cùng cao ngạo của hần cũng không chấp nhận để hần phải cúi đầu, nhưng vì tộc nhân hần có thể hy sinh tất cả.

Nghĩ tới đó, nỗi uất ức từ lâu của hần lại bắt đầu dấy lên.

Yêu hoàng của tộc nhân của chín bộ yêu tộc đầu phải là không kiêu ngạo kiên cường mục hạ vô nhân. Cho dù là những kẻ mạnh nhất trong đám tàn dư của chín bộ hiện nay mỗi người đều có thể thay thế cái chức vị tộc trưởng của hần, và hần vẫn không có cách nào khuất phục được đám người trong Dương Kỳ Sơn ấy, kể cả tạm thời áp chế sự điên cuồng của bọn họ cũng vô phương, nhưng hần vẫn muốn nhất định giải thoát cho lực lượng điên cuồng ấy khỏi tù ngục, có điều hiện tại vẫn chưa đến lúc.

Luận pháp lực đạo hạnh, hần không sợ bất cứ ai, cho dù là Yêu hoàng cũng không ngoại lệ.

Yêu hoàng... đó gần như một cái tên hù bị cấm kỵ, cho dù là hần hay là đám người điên cuồng kia chi e cũng vẫn phải thần phục dưới trướng của Yêu hoàng, nghĩ tới điểm này, Long Dận đã hạ quyết định.

Vì phục hưng bản tộc, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật!

Dao Cơ thực sự đã không chịu nổi sự ám ức này nữa, giận dữ nói: "Bực thật, ngươi ở tại một nơi như thế này đợi suốt mười năm qua?"

Long Dận khôi phục lại vẻ bình thường nói: "Có mấy tên tiểu bối của Côn Lôn tới, giao cho người đây."

Dao Cơ tức thì hứng trí trở lại, nhảy dựng lên ở trên giường vỗ tay vui vẻ nói: "Nô gia lại có thể thu lấy mấy viên kim đan để bồi bổ cho cơ thể yếu nhược này rồi." Nói dứt lời liền phát tay áo nhanh nhẹn xoay một vòng, phong thái yếu diệu mềm mại đầy vẻ quyến rũ.

Long Dận đang định xuyên qua bức tường cấm chế pháp thuật để rời khỏi, dường như đột nhiên nhớ ra điều gì liền ngoái đầu thốt: "Giữ lại bọn chúng, phải bắt sống, nhục thân của bọn chúng tuy không bằng yêu tộc của ta nhưng có vẫn còn hơn không." Nói đoạn vách động đột nhiên xao động, cả người không còn thấy đâu nữa.

"Không thể lấy kim đan thì vẫn có thể lấy làm đồ chơi chứ?" Dao Cơ vốn đang có chút hưng phấn nhìn với theo hướng người vừa biến mất, từ trong cặp mắt phượng phát ra những tia quyến rũ cuồng nhiệt.

Đi không biết bao lâu, vượt qua mấy chỗ dốc cuối cùng cũng dẫn tới một chỗ lòng hang rộng rãi, trong bóng tối đột nhiên phát ra tiếng la hoảng "A..." khiến cả đám lại loạn xạ một hồi.

Kết quả té ra là Tiêu Nguyệt Nhi dẫm phải một đồng xương trắng chẳng biết là của loại yêu thú nào, nàng ta sợ tới mức hồn mất vía khiến cho mọi người cùng cười rũ rượi.

"Có yêu khí!" Lãnh Phong đang đi trước nhất chợt trầm giọng quát, tiếng cười giòn lập tức nín bặt.

Giọng nói của chàng vừa dứt thì đã vọng tới một tiếng hú trầm đục, lòng hang sâu thẳm quanh co tăm tối phía trước chợt từ từ xuất hiện một thân hình yêu thú vô cùng kỳ dị, tiếp đó lộ thêm cái đầu.

Đó là một con yêu thú mình sư tử đầu hổ khổng lồ, lông toàn thân màu vàng đỏ, hình dạng trông gần như một con beo đất nhưng lớn gấp mấy chục lần, cả người gần bập cuộn cuộn, bước chân linh động, cái miệng như cái chậu máu to đùng đầy răng lớn chom, cặp mắt xanh lét lạnh lùng ngó đám người chăm chăm.

"Là Sư Hổ, coi chừng độc khí!" Trong lúc Sở Thắng Y nói thì mọi người đã lóp lóp té khỏi pháp bảo, kiếm quang muôn màu tức thì chiếu rọi lòng hang sáng trưng, xa gần hết thấy đều nhìn rõ mồn một.

Sư Hổ cảm nhận được sự uy hiếp từ phía đám người liền tru lên một tràng âm thanh trầm đục, tiếng tru như sấm sét khiến cả đám nghe muốn té đại cả màng nhĩ.

Bên người Lãnh Phong ở phía trước đột nhiên phát xuất một mảnh trăng lưỡi liềm mờ nhạt, ánh trăng đột nhiên trở thành rực rỡ sắc bén vô cùng, đang định đánh ra thì một bóng tím đã lao tới chỗ chàng ta.

"Đề ta lên!" Tiêu Nguyệt Nhi vừa mới bị mọi người cười nhạo trong lòng bực bội vô cùng, không đợi mọi người đáp lời đã vận kiếm quyết thẳng băng, Linh Tê Tiên Kiếm phát ra bạch quang mãnh liệt mang theo hàn khí băng thiên triệt địa bắn thẳng về phía con yêu thú đang chiếm hết nửa căn động kia nhanh như chớp giật.

Sư Hổ đột nhiên cào loạn bốn chân, ngẩng đầu gầm thét, cái miệng máu há ngoác chợt phun ra một bùm khói xanh cuộn cuộn kéo dài cả mấy trượng, tiếng ầm ầm nổi lên như sấm sét chấn động cát sỏi trên trần động rơi xuống là tả, uy thế lẫn liệt.

Trái tim Tiêu Nguyệt Nhi đập thành thịch như đánh trống trận, nhưng tay không hề chùn, quát lên một tiếng lạnh lẽo kiếm quyết chợt biến đổi, Linh Tê kiếm rít lên một tràng dài hóa thành một màn kiếm quang dày đặc trắng xóa, tầng tầng lớp lớp chồng lên nhau tỏa ra như một đóa sen khổng lồ phong tỏa toàn bộ lòng hang. "Bùng!" Luồng khói xanh cùng với màn kiếm quang va đập dữ dội.

Kiếm quang ngưng tụ, khói xanh tán mác hóa thành những vụn băng xanh lét rơi là tả xuống nền động.

Sư Hổ đã bị chọc cho giận dữ vô cùng, cào chân một cái khiến nham thạch nát vụn văng tung tóe, cả thân thể khổng lồ hóa thành một đạo lưu ảnh vàng chói rít gió vu vu, thể lao đi như quả núi đè xuống đỉnh đầu vồ tới đám người.

Kiếm quang của Tiêu Nguyệt Nhi vừa mới bị chấn động thu hồi còn đang định tiếp tục xuất kích, chợt thấy cái bóng vàng đột nhiên phình lớn lên, sát khí quạt vào mặt thì không khỏi hoảng hốt thất thế.

Trong sát na ấy, một vầng trăng khổng lồ màu bạc lạnh lẽo tròn vành vạnh từ trong tay Lãnh Phong đã vọt lên, hàn quang chớp lóe chém qua rồi, nham thạch ở bên trên của hang động bị luồng kiếm quang quét phải mới bắn tung ra tán loạn, khiến cả không gian đầy bụi đá.

Đồng thời, giữa chừng không máu bắn tung tóe, Sư Hổ bị Tà Nguyệt Tiên Nhận của Lãnh Phong chém thành hai nửa, máu huyết nóng hổi phun xuống như mưa rào tràn cả lòng hang.

Tiêu Nguyệt Nhi ngửi thấy mùi tanh của máu thì cảm thấy muốn lộn mửa, lồng ngực thất nghẹn, kinh hãi một hồi rồi mới ngẩng đầu nhìn Lãnh Phong đang cầm chéch thanh Tà Nguyệt lạnh lùng đứng ngay trước mặt. Chàng ta lúc đó mới giật mình phát hiện ra vội liếc nhìn nàng một cái, khuôn mặt tràn đầy sát khí từ từ dần ra, khóe miệng lộ một nụ cười âm áp như ánh dương quang, nhưng vừa xuất hiện thì đã tắt ngay.

Nổi tức giận vì bị khinh thường của nàng thoáng cái biến mất tăm tích, khói băng lớn lạnh lùng ấy vẫn còn có tình cảm ư?

Trong lúc mọi người còn đang ngỡ ngàng thì Nhạc Thiên đã tiến lên trước cẩn thận tìm kiếm gì đó trong đám thi thể của Sư Hổ, thanh Trảm Dương Tiên Kiếm trong tay bị gã sử dụng như cái que cời. Khều chọc hồi lâu chợt nghe thấy gã reo lên một tiếng sung sướng, thanh kiếm đã khều được một viên châu nhỏ màu xanh lục lấp lánh lặn ra trước mặt mọi người.

"Nguyên châu vừa mới ngưng tụ, vẫn chưa thành yêu đan, tinh nguyên hỗn tạp không thuần ngược lại có thể dùng để luyện thành mấy viên Dương Nguyên Đan hạng nhất." Nhạc Thiên cười ha hả thu tiên kiếm lại, sử dụng Trữ vật pháp nang cất lấy viên nguyên châu.

"Vì sao lại gọi là nguyên châu mà không gọi là yêu đan?" Dương Chân ngạc nhiên hỏi.

"Nguyên châu là bản mệnh tinh nguyên của yêu thú ngưng tụ, còn chưa dung hòa với nguyên linh tinh phách thành một thể bởi vậy vẫn chưa kết thành yêu đan." Sở Thăng Y liền đỡ lời giải thích.

Đi qua đoạn hang này thì mọi người tiến vào một cái động rất rộng rãi, phía trước chia thành ba ngã rẽ vừa sâu vừa tối, địa thế cũng dốc xuống khá nhiều, không khí cũng dường như ẩm áp hơn.

Đứng giữa động, đúng lúc cả đám đang bàn bạc tìm một lối đi vào thì mặt đất chợt truyền tới một trận chấn động mãnh liệt, cái bụi từ trần động rớt xuống là tả, sỏi đá trên mặt đất nảy lên bần bật.

Trong lúc cả đám còn đang hoảng hốt chưa yên thì hang động sau khi chấn động dữ dội chợt từ từ dần dần yên trở lại.

Nhưng ngay sau đó thì những tiếng thú chạy từ sâu trong lòng động vọng lên ào ào.

Tựa hồ cùng lúc đó, bốn vách động phát ra thổ quang ào ạt, dường như có một bầy gì đó rất đông đang muốn phá vách xông ra.

Hết chương 20

(*) Chú thích: bại thảo, một giống cỏ trông giống cây lúa, vị hơi đắng, có thể nấu cháo ăn được.

(**) Chu nho: một dạng quỷ lùn trong truyện cổ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Khuynh Tổ (Bày Tổ) (1)

"Là thổ yêu Hậu Thổ Hạc, độn địa vô hình, mau sử dụng pháp thân hộ thể, cẩn thận dưới chân!"

Sở Thăng Y vội la lên, đồng thời cũng té khỏi một thanh tiên kiếm phát ra ánh sáng rực rỡ, sáu thanh tiên kiếm đều được té khỏi lơ lửng chực phát ở giữa chừng không trong lòng động.

Giữa ánh bùn cát tại mặt đất xung quanh động đột nhiên nhô lên bảy tám con yêu thú mình heo đầu chó, toàn thân xanh đen, trên lưng mọc lên những đám lông thô và dài như kim châm vàng khè, dưới bụng đầy những sọc vằn màu vàng đất, mỗi con kích thước đều như con trâu, trên mặt trở ra hai cái răng nanh dài thượt xanh nè, mùi bùn đất tanh lợm nồng nặng phả tới mặt mọi người.

Kế đó ba mặt vách phía trước nổi lên những âm thanh ầm ầm từ xa kéo lại gần mang theo từng cuộn khói bụi, sau đó thì chợt xông ra một bầy Hậu Thổ Hạc.

Bầy yêu thú phía trước hợp với bầy gần trăm con Hậu Thổ Hạc phía sau thành một bầy cuốn hết cả nửa căn động, chăm chăm ngó đám người về thềm thường, lông lá dựng ngược răng nghiền kèn kẹt, tiếng tru sắc nhọn không ngừng đua nhau nổi lên, từ trong những lỗ mũi thô hào khổng lồ liên tiếp phun ra những luồng khí màu vàng khè trông xấu xí vô cùng, vừa tanh vừa lợm.

Có điều bầy yêu thú này tựa hồ không muốn lao vào bọn họ, chỉ là vừa vượn lại bị bọn họ cản đường nên việc xung đột cũng là điều khó mà tránh khỏi.

Tới khi đám người Sở Thăng Y chịu xuất thủ, Dương Chân thì sớm đã nhảy nhót nhót nhót để tìm mục tiêu, Thiên Tru Kiếm phát ra thanh quang như nước, rít gió nhanh như thiểm điện bủa vù tới một con Hậu Thổ Hạc gần nhất.

Luồng kiếm quang xanh lét đâm thẳng vào đằng trước, xuyên suốt cả người rồi phá không bay ra phía sau lưng trong tiếng rít đau đớn, vượt ra khỏi ý liệu của Dương Chân. Con Hậu Thổ Hạc ấy chợt hóa thành một đồng bùn đất màu vàng rồi cũng từng khối chảy vào trong nhám thạch mà thôi.

Một chiêu đắc thủ, lòng tin của Dương Chân nổi lên mãnh liệt, vội vàng thay đổi kiếm quyết, Thiên Tru Kiếm bay lướt nhẹ nhàng ra ngoài, ánh sáng xanh phát ra dữ dội, tiên kiếm liên tiếp đánh ra vù vù.

Sở Thăng Y đứng giữa cả đám phòng thủ tiếp ứng xung quanh, Tinh Hà Kiếm của chàng ta hóa thành một màn kiếm quang dày đặc kín kẽ không chút sơ hở như vàng ánh sáng tới gió cũng không lọt bao bọc xung quanh sáu người khiến tất cả không phải lo lắng gì cả.

Trảm Dương Kiếm của Nhạc Thiên thì hóa thành một con hỏa long bay lượn không ngừng, xấp tới chỗ nào thì bốc cháy chỗ đó, yêu thú lập tức hóa thành khói xanh. Lãnh Phong thì đứng là người như gió, kiếm như ma, chỉ thấy ánh Tà Nguyệt lãnh lẽo đầy trời múa lượn, từng con từng con Hậu Thổ Hạc rút lịch bạch xuống đất.

Tỷ muội Tiêu Thanh Nhi cũng ra tay giết hết một hồi, hàn khí của tiên kiếm tỏa tới đâu thì chi trong nháy mắt Hậu Thổ Hạc bị băng đông cứng tới đó, rồi nhanh chóng vỡ tan thành những mảnh vụn nhỏ.

Nhất thời, trong lòng hang kiếm quang tung hoành rực rỡ, tỏa sáng khắp nơi. Mọi người tựa hồ cứ mỗi kiếm một con yêu thú, khiến cho đám Hậu Thổ Hạc đăng sau nhanh chóng độn thổ hoặc là bay vòng qua tìm đường chạy, thoáng cái đã chẳng còn thấy đâu nữa, bỏ lại một đồng ngỗ ngang đầy đất.

Đội tất cả yên tĩnh trở lại, mọi người mới thở phào một hơi, chưa từng tính tới lại có quá nhiều yêu thú cùng lúc xuất hiện như vậy.

"Chuyện trời long đất lở vừa rồi là sao vậy?" Tiêu Thanh Nhi là người đầu tiên nêu ra nghi vấn.

"Chẳng lẽ quả thực gần đây địa mạch của Dương Kỳ Sơn lại hoạt động hay sao?" Sở Thăng Y chau mày thốt.

"Cho dù trời sập xuống thì vẫn có Tinh mật trấn chống mà, việc gì phải lo?" Nhạc Thiên ngẩng đầu rồi đưa tay chỉ về khối bia đá ở góc động trước mặt nói: "Phía trước có ba con đường dẫn thẳng xuống các tầng động ở bên dưới, dưới đó quá rộng, hay là chia ra hành động rồi gặp nhau ở ở tầng động thứ ba?"

"Chia thành ba nhóm cũng được, chúng ta sáu người vừa vặn được hai người một nhóm, để tránh việc ở cùng với các người thì bản tiểu thư khó mà có cơ hội xuất thủ." Tiêu Nguyệt Nhi lớn mật đề nghị. Sau mấy lần xuất thủ vừa rồi nàng ta đã gia tăng lòng tin rất nhiều.

"Phải, Nguyệt Nhi tiên tử cùng với Nhạc mỗ đúng là anh hùng có tầm nhìn giống nhau." Nhạc Thiên cười ha ha nói. Có điều cái câu lấy lòng của của gã chỉ nhận được sự thờ ơ lạnh nhạt mà thôi.

Ánh mắt Sở Thăng Y chuyển qua chỗ hai người Tiêu Thanh Nhi và Dương Chân.

"Tùy ý." Dương Chân đáp.

"Lãnh sư huynh nhất định cũng đồng ý, có phải không?" Tiêu Nguyệt Nhi quay sang Lãnh Phong đằng xa, qua nhiên nhận được một cái gật đầu miễn cưỡng. "Yaa, thiếu số phục tùng đa số, quyết định như vậy đi." Nàng ta như cảm thấy mình vừa thu được một thắng lợi nho nhỏ.

Tiêu Thanh Nhi thấy vậy cũng đành gật đầu, Sở Thăng Y cũng gật đầu đáp lại nói: "Nếu đã như thế, vậy để xem chia nhóm thế nào đây?" Nói đoạn ánh mắt quét qua mọi người một lượt.

Dương Chân bắt giác nhìn về phía Tiêu Thanh Nhi, trong lòng dâng lên một sự chờ đợi khó tả, nhưng nháy mắt lại chuyển thành thất vọng, chắc chắn là sư tỷ sẽ muốn đi cùng với Sở Thăng Y rồi.

Hắn nghĩ như vậy, nghĩ mãi, rồi từ từ quay lưng lại không muốn đối mặt với cái kết quả đã được định trước đó.

Trong lòng vừa buồn bã vừa cay đắng lại có chút tự xót xa, dĩ nhiên trong lòng rất rõ sư tỷ đối với hắn bất quá cũng chỉ là nghĩa đồng môn, nhưng đâu phải cứ nói từ bỏ là sẽ từ bỏ được đâu?

Quả nhiên ánh mắt Tiêu Thanh Nhi hướng về phía Sở Thăng Y đang đứng giữa đám người, đúng lúc này Tiêu Nguyệt Nhi chợt nói: "Ta thà chết cũng không chịu đi cùng với con khi đó. Hay là như vậy đi, ta cùng Sở sư huynh thành một nhóm, tỷ tỷ với sư đệ thành một nhóm."

Nàng ta vừa nói ra thì tất cả đều cảm thấy bất ngờ, nhưng ngẫm nghĩ một lát thì thấy cũng có lý, nàng ta tự mình lựa chọn thì đương nhiên sẽ muốn đi cùng với người mạnh nhất bọn rồi.

Sở Thăng Y chau mày rồi cất giọng phản đối: "Không được, Thanh Nhi sư muội cùng Dương sư đệ đều chưa từng có kinh nghiệm xuất hành rèn luyện, như vậy làm sao được?"

Tiêu Nguyệt Nhi ngoác Dương Chân một cái nói giọng không phục: "Sao không được? Ngươi đừng có coi thường sư đệ của ta, hắn có những bảo bối mà các ngươi cho dù là ai cũng không bì nổi đâu."

Tiêu Thanh Nhi liếc sư muội một cái đầy ả ý rồi chợt nói: "Sở sư huynh nói rất có lý, ta cùng sư đệ đơn độc đi cùng với nhau quả thực không ổn. Sư đệ vừa mới kết đan không lâu, hỏa hầu còn chưa đủ không tiện xuất thủ nhiều."

"Không tranh cãi nữa, ta với tiểu tử đó đi một nhóm là xong." Nhạc Thiên cười ha ha nói.

Tiêu Nguyệt Nhi tròn mắt giận dữ ngoác Nhạc Thiên, đang định nói tiếp thì Dương Chân đột nhiên quay lại, nét mặt thoáng hiện sát khí, bức bối nói: "Ta tự

mình đi một nhóm cũng được, không cần liên lụy ai hết!" Trong ngữ điệu ẩn chứa vừa buồn vừa giận, ầm ứ vô cùng.

Nói dứt liền rào bước tiến về con đường phía bên phải, bước chân càng đi càng nhanh cuối cùng thành ra như đang chạy bộ, nháy mắt đã biến mất trong khoảng tối đen ngòm, chỉ còn lưu lại tiếng bước chân hỗn loạn càng lúc càng xa.

"Úy úy... Dương tiểu tử..." Nhạc Thiên ngơ ngác quay lại nhìn người này ngó người kia. "Ai có thể nói cho ta biết hắn ta đang bị làm sao không?"

Mấy người còn lại cũng ngơ ngác nhìn nhau, Tiêu Nguyệt Nhi nhìn vào con đường tăm tối bức bối dậm chân thỉnh thoảng, gất gồng một tiếng rồi ngoảnh đầu nhìn Tiêu Thanh Nhi cảm tức thốt: "Tỷ đó, tiểu tử đó bình thường đã chứa đầy phiền muộn, nguyên nhân cũng chỉ là nguoi, còn nguoi thì không thể làm hắn bớt bị tổn thương một chút được hay sao?"

Tiêu Thanh Nhi đang lặng thinh nhìn về phía Dương Chân vừa rời khỏi, chợt nghe thấy những lời muội muội vừa nói cả người giật nảy lên, khuôn mặt đỏ rựng giận dỗi liếc nhìn Tiêu Nguyệt Nhi lè mấp một cái rồi quay nhìn sang Sở Thắng Y đang nhìn nàng đầy vẻ ngạc nhiên, trong lòng tức thì hoảng loạn không biết phải làm sao nữa.

Nhạc Thiên vốn không giống mấy kẻ nhập sơn từ nhỏ, thậm chí còn sinh ra và lớn lên trong tiên phủ này, gã ta lăn lộn hồng trần suốt hai mươi năm, những chuyện thế này thì lập tức hiểu hết tất cả. Gã vỗ vỗ lên đầu thở dài nói: "Hà... xem ra ta cũng già mất rồi, không sao hiểu nổi những đồng môn trẻ tuổi nữa. Để ta đuổi theo hắn, các người cứ tự tìm bạn đường vậy."

"Đội đã." Tiêu Thanh Nhi đột nhiên la lớn gọi Nhạc Thiên đang định co cẳng chạy đi, rồi nhỏ giọng thốt: "Hãy để ta đi."

"Tiêu sư muội..." Sở Thắng Y nói giọng có chút lo lắng, chàng ta chưa từng tính tới những lời vô tâm của mình lại làm tổn thương tới thiếu niên đó. Hơn nữa Tiêu Thanh Nhi đi theo hắn nhờ xảy ra chuyện thì biết làm sao? Trong lòng bắt đầu xao động, nhất thời thành ra có chút thất thố.

Tiêu Thanh Nhi dần dần bình tâm trở lại, mỉm cười với Sở Thắng Y cất giọng mạch lạc nói: "Sở sư huynh yên tâm, bọn ta sẽ cẩn thận. Nguyệt Nhi giao cho người trông coi, tính tình nó lỗ mãng người phải quan tâm hơn một chút."

Nói dứt không đợi Sở Thắng Y đáp lời, nàng đã tung người lao đi, tà áo xanh thướt thoáng chạy thẳng vào con đường tăm tối bên phải.

Lãnh Phong đang đội đàng xa sớm đã không chịu nổi nữa, thấy vậy liền rào bước tiến thẳng vào con đường bên trái.

Tiêu Nguyệt Nhi cũng băng lên trước tiến vào con đường ở giữa, Sở Thắng Y lác đầu nhìn về phía con đường bên phải một lượt rồi cũng chạy đi.

"Úy... ta không muốn đi cùng với tên người băng đó." Chỉ còn lại mỗi một mình Nhạc Thiên chạy theo mọi người mà hô hoán, nhưng chẳng có ai lý gì tới gã. "Họ Lãnh kia... đội ta với..."

Trong bóng tối, Dương Chân chạy điên cuồng trên con đường dốc ngược xuống dưới, mặc tình thiêu đốt phần uất trong lòng. Chạy một hồi thì địa hình phía trước càng dốc ngược liền quyết định bay lên, dọc theo con đường rộng bất chấp tất cả những gì trước mặt cứ thế lao xuống.

Không biết trải qua bao lâu, địa thế dần dần thoải, con đường cũng rộng thêm ra, tiếng nước suối chảy xuống khe đá róc rách trong vạt không ngừng vọng tới, trong không gian rộng lớn của hang động trước mặt giống như những nốt nhạc lãnh lớt của thiên nhiên, tỉnh tỉnh tang tang vang vọng liên miên.

Vòng qua một khúc quanh, phía trước quả nhiên mở rộng ra, một lòng sông ngầm trải dài xuất hiện, tiếng róc rách phát ra từ những con suối nhỏ chảy qua các tảng đá lớn trong động uốn lượn kéo dài, không biết bắt nguồn từ đâu và chảy về đâu.

Đó là một cái lòng sông ngầm cao cả trăm trượng vô cùng rộng rãi và thoáng đãng.

Cả lòng cốc trải màu xanh nhạt và mềm mại như có nước chảy qua, bóng loáng như thạch nhũ được trải qua mài giũa hàng ngàn năm. Những động huyết do vô số dòng sông suối lớn nhỏ chảy qua tạo thành đầy rắc rồi phức tạp tạo thành một thế giới vô cùng vô tận. Dòng nước xanh bên dưới nhẹ nhàng tuôn chảy quét sạch cát bụi, rửa sạch đá, bọt nước tung tăng bắn lên trên trong vạt như ngọc vụn, hơi nước mỏng manh vẩn vút trên mặt sông như sương mờ buổi sớm.

Dương Chân bất giác hạ thấp thân hình, ngơ ngẩn đập lên dòng chảy trong xanh làm bắn tung lên những đóa hoa nước đến tận bờ sông, dòng chảy từ đông sang tây chẳng biết dẫn tới tận nơi nào.

"Phịch!" Dương Chân vừa chùng thân nhảy xuống mặt đất thì cả đầu lẫn mặt đã đập luôn vào đồng cát mềm mại, vùi trong cát hồi lâu hắn mới từ từ ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn khắp xung quanh, đột nhiên bò tới mấy bước vục đầu vào trong một dòng suối.

Dòng suối quá nông chỉ có thể ngập nước tới nửa mặt hắn, cứ như vậy hắn trầm trong làn nước hồi lâu vẫn không muốn ngẩng dậy.

Một tiếng rít nhẹ từ xa vọng tới khiến tinh thần Dương Chân chấn động, chợt như phát giác bản thân đang ở một nơi rất vắng vẻ liền vội vàng nhóm dậy nhìn quanh. Chợt thấy một con yêu thú giống như hươu mà không phải hươu, giống như ngựa mà chẳng phải ngựa trông rất vạm vỡ đang đứng cách không xa bên bờ đối diện, cặp mắt như mắt rồng màu xanh sẫm đang nhìn hắn chăm chú.

Nó có hai cái tai nhỏ thì thoảng lại ve vẩy trông rất khả ái, trên đầu mọc ra hai cái sừng như sừng rồng nhỏ màu vàng chóc bóng nháy như ngọc, toàn thân trắng phau như tuyết ẩn hiện những vân đốm mực mà như một tấm lụa, xem kỹ thì so với ngựa thì nó vẫn còn cao hơn một đoạn.

Ngay cả so với Cửu sắc lộc tại Vạn thú cốc thì cũng vẫn xinh đẹp hơn nhiều.

Dương Chân cố gắng nhớ lại cuốn Hồng Hoang Dị Chí đã đọc qua trước kia, ở đó từng nói con vật này chắc gọi là Long mã, ngoài ra thì cũng chẳng nhớ được gì hơn, chẳng biết là loại yêu thú này tính tình có ôn hòa hay không?

Lúc này con yêu thú kia thấy Dương Chân không có động tĩnh gì thì vội cúi đầu uống một ngụm nước, cánh mũi chọt "phì" một cái rồi lại lập tức ngẩng đầu cùng Dương Chân tiếp tục đối mặt.

Dương Chân cảm thấy rất thú vị, nhất thời trong lòng nảy sinh không ít cảm giác thương mến, liền lấy hết can đảm thi triển Thông Linh Thuật đã học của Nhất Kỳ lão nhân tại Vạn Thú Cốc ngày trước, thần niệm trong lòng liền phát khởi mềm mại như sợi tơ. Con Bạch long mã kia chỉ kêu nhẹ một tiếng rồi dậm bốn chân như đã có cảm ứng.

"Mã huynh, lại đây." Dương Chân đứng bên dòng suối vẫy tay thăm dò.

Long mã ngẩng ra một chút rồi lại vẫy vẫy cánh mũi làm bắn tung những giọt nước, bước tới hai bước ngập ngừng, cuối cùng thì tỏ ra hoan hỷ chạy thẳng về phía Dương Chân.

Dương Chân thấy thân hình cao lớn của Long mã tiến thẳng tới mình thì cũng có đôi chút kinh ngạc, liền đưa tay thử vuốt nhẹ lên cái đầu lớn, Long mã chớp chớp con mắt to đùng nhưng tỏ ra có vẻ như bắt đầu thích thú, cái đầu lớn liền cọ cọ vào trong lòng Dương Chân.

"Mã huynh, ngươi cũng rất tịch mịch phải không?" Dương Chân nhìn thẳng vào con mắt to của nó thì thầm.

Long mã lắc lắc đầu rồi kêu lên một tiếng nho nhỏ.

Dương Chân lắc người một cái nhảy lên lưng của Long mã, nó nhẹ nhàng cất vó, ngoan ngoãn quay đầu ngoắt hất thêm một lần rồi bắt đầu chạy như bay men theo bờ sông ngầm, động tác mềm mại uyển chuyển bình ổn như chạy trên đất bằng, càng chạy càng nhanh lao đi như chớp giật, tại không gian rộng lớn trong lòng đất cứ thế vượt suối qua động băng băng.

Chạy dọc lòng con sông ngầm chừng nửa canh giờ mà hần không hề gặp bất cứ một loại yêu thú nào xuất hiện, trong lòng dần dần cảm thấy hơi vô vị liền kêu Long mã dừng lại ở một chỗ dòng sông uốn khúc bằng phẳng, tìm lấy một phiến đá ngồi xuống nghỉ ngơi.

Con Long mã kia cũng không chịu rời khỏi, nhẹ nhàng tiến đến phiến đá rồi cũng nằm xuống, cái đầu lớn nghiêng sang một bên lim dim chớp mắt.

Dương Chân gãi hai tay ra sau đầu nằm trên phiến đá rộng rãi nhìn lên những cột thạch nhũ muôn hình vạn trạng trên đỉnh động, hình bóng đẹp đẽ ấy của nàng cứ hiện qua hiện lại mãi chẳng chịu rời.

Chẳng bao lâu sau một người một mã đều mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, nào biết đâu hiện tại đại họa lâm đầu.

Một người mặc váy vân thêu diêm dúa xinh đẹp chẳng biết từ nơi nào đang uyển chuyển tiến tới. Nàng ta nhìn cảnh tượng trước mắt cảm thấy kinh ngạc vô cùng. Con thượng cổ dị chủng yêu thú Long mã, một loài kiêu ngạo bậc nhất bẩm sinh đã có khả năng hô chớp gọi sét, ngay cả những loài yêu thú thông thường vốn cũng không dám lại gần, chỉ cần nhìn thấy nó là lập tức bỏ chạy, cơ sao nó lại có vẻ thân mật với một gã đệ tử Côn Lôn như thế này?

Bắt cho con yêu thú này ngoan ngoãn như vậy thì ngoài yêu tộc không ai có thể làm được, giống người tầm thường thì ngay cả sống ở gần một chỗ với nó cũng khó nữa là.

Hơn nữa còn có thể lớn mật nằm tại nơi hoang vu trong lòng đất này mà tùy ý ngủ nghỉ, rốt cục là kẻ vô tri hay là can đảm?

Dương Chân đột nhiên trở mình, vừa vặn ôm lấy cái cổ to lớn thô ráp của Long mã, cánh tai mềm mại của Long mã phe phẩy chạm vào mặt của Dương Chân như không để ý gì tới hành động của hần, cả người lẫn mã chúi đầu vào ngủ ngon lành.

Dao Cơ đang định xuất thủ, chợt thấy cảnh tượng người và vật hòa hợp cực kỳ như vậy, cánh tay trắng nõn vừa đưa ra chẳng hiểu vì sao lại từ từ thu lại. Nhìn một bên mặt anh tuấn thanh kỳ của gã thiếu niên, nhìn vẻ bình thản của hần, một tình cảm yên lành khôn tả đã rất lâu rồi chưa từng có, từ sâu trong đáy lòng nàng lại dấy lên.

Nàng không tự chủ được lạng người tới bên cạnh phiến đá rồi quỳ xuống đưa tay chống lên má, như muốn quan sát một người một thú, cứ nhìn mãi, tinh thần không khỏi xao động nhảy nhót.

Nói tới Dao Cơ, trong giới tu chân vốn cực kỳ nổi danh, bất quá cái sắc đẹp của nàng lại càng nổi hơn. Nàng ta chính là chủ của Hợp Hoan Đạo, một Đạo trong số lưỡng Tông, lưỡng Đạo, nhất Môn, nhất Phủ của Ma Đạo, tinh thông sử dụng Mị Hoặc Thuật, vô số đệ tử trẻ tuổi của chính đạo đã hôn tiếu phách tán chỉ trong một nụ cười của nàng ta, mà ngay cả những vị đức cao vọng trọng của chính đạo bị hại dưới tay nàng ta có thể nói cũng chẳng phải là ít.

Càng đáng sợ hơn, thứ mà nàng ta tu luyện chính là "Điên Đảo Chứng Sinh" có thể biến ảo vô cùng, khi thì chân thành thực thà, khi thì quyến rũ phóng đãng, khi thì lạnh lùng kiêu diễm, phong tình vạn thiên khiến người ta không sao chống đỡ nổi.

Linh Tiêu Phái, một đạo phái hạng nhất của giới tu chân đương thời, trăm năm trước xuất hiện một trang tuấn kiệt trẻ tuổi ngộ tính ngàn năm khó gặp, vừa vụn vào lúc chàng ta hạ sơn du ngoạn thì không may đụng phải nhất đại yêu cơ này. Khi ấy Dao Cơ hóa thân thành một nữ đệ tử tu chân của một đạo

phái suy vì, tình cờ gặp gỡ hai người vừa nhìn là đã hợp ý, nhanh chóng kết hợp thành một cặp uyên ương. Đạo nhân trẻ tuổi đó một lòng một dạ đem Đạo Cơ trở về sư môn xin sư tôn cho phép kết duyên, Đạo Cơ lúc này mới lộ ra chân tướng, sau một đêm hoan hợp thì cướp lấy nguyên mệnh rồi rũ áo bỏ đi.

Nhất đại danh môn tài năng hiếm có vừa mới xuất đạo thì đã tàn lụi trên bụng nữ nhân, chết như vậy thật vừa đáng chê cười vừa đáng buồn giận.

Tin tức nhanh chóng truyền khắp giới tu nhân làm dậy lên không ít sóng gió. Trên dưới Linh Tiêu Phái coi đó là một điều đại sỉ nhục, tuyên bố đóng cửa năm mươi năm rồi lên phái đi ba vị trưởng lão vạn lý truy sát Đạo Cơ, nhưng lần lượt đều dễ dàng ta chạy thoát, khiến cho cả giới tu chân đàm tiếu suốt một quãng thời gian.

Từ đó cái tên Đạo Cơ trở thành một cái tên hù dọa của tất cả các Tông môn đạo phái của chính đạo.

Cho tận tới khi có một kỳ nữ khác của Huyết Ma Đạo nổi lên, thì uy danh của Đạo Cơ mới bị san sẻ đôi chút.

Trong khi mơ màng, khuôn mặt trước mắt Đạo Cơ bỗng biến thành khuôn mặt mà nàng ta đã khắc ghi trong lòng, năm đó người ấy cũng từng giống như gã thiếu niên này đây, cũng từng cho nàng ta cái cảm giác bình tĩnh yên lành.

Không, so với gã thiếu niên này thì còn mạnh mẽ hơn gấp bội, nhiều hơn gấp bội... chính cái sự kiêu ngạo ấy của chàng ta, chính cái vẻ bề ngoài tuyệt tình ấy, vì chàng ta mà nàng không hề nuối tiếc từ bỏ thân phận đệ tử đạo môn tiên gia, dần thân đầu nhập ma đạo.

Dưới đêm trăng, trên mặt đại hải, gió biển vuốt ve dịu êm, trên băng nguyên vạn dặm tung người đuổi bắt, cười nói huyền thuyên...

Từng lớp từng lớp hình ảnh chập chờn như gió, nháy mắt hóa thành hư không.

Gã nam nhân nhần tâm ấy nhanh chóng chán bỏ nàng, mặc kệ sự tồn tại của nàng, thậm chí để mặc thuộc hạ dưới tay khi nhục nàng, coi nàng như đồ chơi. Khi ấy nàng hối hận thì đã muộn, không còn đường quay lại nữa, trong lúc tuyệt vọng đáng thương thì được Đạo chủ đời trước của Hợp Hoan Đạo nhìn trúng, bằng vào thiên tư trác việt của nàng cùng với nỗ lực không ngừng, khổ luyện trăm năm rốt cục có được đại thành, thậm chí còn được kế thừa cả Hợp Hoan Đạo.

Khi nàng ta trở lại thì lập tức giết chết tất cả những ma tướng của Thiên Ma Tông năm xưa đã khi nhục nàng, vốn cho rằng nam nhân kia sẽ phải nhìn nàng bằng con mắt khác. Thế mà nam nhân đó vẫn cao ngạo ở bên trên ngó xuống nàng như trước, ánh mắt băng lạnh vô tình ấy khiến nàng ngay cả ý niệm báo thù cũng không cách nào dấy lên được, đành để mặc chịu theo sự điều khiển.

Từ đó, nàng biến thành phóng đảng vô cùng, hận tất cả nam nhân trong thiên hạ, biến thành nhất đại yêu cơ.

Nghĩ tới đó, trong lòng Đạo Cơ sát ý bùng bùng, cánh tay nhắm thẳng thiên linh cái của Dương Chân đánh xuống.

"Sư tỷ..." Dương Chân trở mình, miệng nói mê bật thành tiếng, sắc mặt pha lẫn buồn vui như gặp phải con ác mộng.

Nét mặt Đạo Cơ lộ vẻ cổ quái, cánh tay chợt dừng lại giữa chừng không, vẫn chưa hạ thủ.

"Sư tỷ, đừng có bỏ mặc ta..." Dương Chân lại lẩm bẩm một câu nữa.

Đạo Cơ nhìn Dương Chân chăm chú hồi lâu rồi buông một tiếng thở dài, từ từ hít sâu vào một hơi, thần sắc vụt trở thành băng lãnh uốn người đứng dậy, tựa hồ như nói với chính mình: "Đừng có trách nô gia lật thù vô tình, là số mạng của ngươi không tốt thôi." nói đoạn lại định xuất thủ.

"Sư đệ... sư đệ..." Một giọng nữ nhân vẩn vút truyền tới, phản hồi liên miên trong trong không gian rộng lớn của hang động.

Cả người lẫn mã đồng thời giật mình, xem ra sắp tỉnh lại tới nơi, sắc mặt của Đạo Cơ nháy mắt biến thành sạch không, nhẹ nhàng phát tay áo rộng, không khí xung quanh chợt nổi lên một lần sáng, cả người biến mất không còn dấu vết.

Dương Chân đang mơ màng chợt nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, nhất thời không phân biệt được vẫn còn trong mộng hay là thực tại, hần chợt tỉnh lại trong tiếng thở mũi của con Long mã, chuyển mình đứng dậy trên phiến đá nhìn xung quanh, đột nhiên dừng lại ở một hướng. Nàng ta, vẫn tới...

Tiêu Thanh Nhi tựa hồ đồng thời cũng trông thấy Dương Chân và con quái thú bên cạnh hần liền dừng chân ở khoảng cách ngoài trăm trượng, hai người cứ lẳng lẳng đứng ngó xa xa như vậy, không ai nói câu nào.

Long mã rít lên một tiếng đầy bất mãn, nhìn về hướng Tiêu Thanh Nhi chậm chậm muốn xông tới, Dương Chân ngoái đầu lại vỗ vỗ vào cái đầu lớn của nó, Long mã lập tức an định trở lại.

Tiêu Thanh Nhi lẳng lẳng bay qua, hạ xuống trước một người một mã cách chừng mấy trượng ở bên bờ bên kia khúc quanh của con sông. Long mã đối với nàng vẫn có mấy phần địch ý, cái đầu lớn khể vênh lên, cặp mắt rồng nhìn trừng đến trợn tròn xoe xoe.

"Sư tỷ sao lại đi theo vậy?" Dương Chân một tay đặt lên trên cổ Long mã, đầu cúi gầm nhìn xuống dưới chân, nhìn chăm chú xuống sóng nước lưu chuyển vĩnh hằng.

"Tính nết của ngươi nóng nảy như vậy, sư tỷ có thể không đi theo sao?" Tiêu Thanh Nhi nói giọng giận dỗi, ánh mắt lại chuyển qua nhìn con Long mã đang ngó nàng trừng trừng kinh ngạc thốt: "Đó, đó không phải là Long mã hay sao, nó sao lại..." Miệng nói mà nét mặt đầy vẻ khó tin, tuy nàng sớm đã

biết gã sư đệ này hiểu đạo thuật sai khiến thú vật nhưng vẫn không dám tin hẳn có thể chế phục được con yêu thú hung dữ này.

"Yêu thú cũng có tính thông minh, bọn chúng cũng có vui buồn hờn giận." Dương Chân nhảy lên một khối đá lớn vuốt cái sừng rồng tron láng, Long mã tức thì co người lùi lại một bước hí lên một tiếng tránh né sự vuốt ve của Dương Chân, còn nhìn hắn đầy vẻ giận dữ.

"Coi chừng!" Tiêu Thanh Nhi thấy vậy vội la lên.

"Không sao, ta chỉ quên mất không nên sờ vào sừng nó, cũng quên mất đại tổ tông của nó có quan hệ huyết thống với loài rồng, hắc." Dương Chân bật cười một tiếng rồi lại vỗ vỗ vào thân của Long mã, lúc đó nó mới thôi phản kháng ngoan ngoãn phập phồng cánh mũi như trước.

"Ta có thể chạm vào nó không?" Tiêu Thanh Nhi đứng một bên nhìn đầy vẻ ngạc nhiên, liền nói với giọng đầy mong mỏi.

Dương Chân thấy nét mặt sư tỷ kỳ vọng như vậy thì gật gật đầu, tỏ ý nàng ta cứ tiến lên thử xem.

Long mã sau vài lần phản kháng nhè nhẹ thì cũng chấp nhận Tiêu Thanh Nhi, Dương Chân quyết định để nàng ta cưỡi Long mã liền dạy nàng phép cưỡi thú. Long mã chồm vó một cái suýt nữa đẩy bắn nàng ra. Sau đó lại đột nhiên xông lên chạy chớp, nhảy một cái là vọt xa bốn năm trượng, chạy nhanh như bay, khiến Tiêu Thanh Nhi la hoảng liên tiếp, cứ ngồi im trên lưng không dám động đậy.

Dương Chân vội vàng bay đuổi theo gỡ cho Long mã mấy cái, con thú này mới chịu ngoan ngoãn chạy chậm lại, rồi từ từ chạy từng bước nhỏ.

Người với mã cứ nhắm dọc đầu sông vô tận mà chạy, ngoại trừ tiếng nước chảy, tiếng vó Long mã thì không gian vô cùng tĩnh lặng.

Hai người cứ lặng lẽ đi, không ai nói một lời nào.

"Cái động này thật lớn quá, tổ tiên thực là quá tài giỏi, có thể lấy chu vi trăm dặm dưới lòng đất mà khai son tạo động, như tái tạo sơn hà." Dương Chân không có cách nào chịu nổi không khí lạnh lẽo ngột ngạt trên đường đi liền cất giọng phá vỡ tịch tịch.

"Hang động này phần lớn là do lúc khai son sư tổ bố trí trận pháp tại Dương Kỳ Sơn đã dùng thuật Di Sơn Đảo Hải mà tạo thành, chỉ ra ba hang động lớn ở trong, ngoài và ở giữa tâm, mỗi động đều là một thế giới riêng, những vị tiên tổ đời sau mới kế tục khai phá thêm một chút."

"Tổ sư trí tuệ thông thiên, có thể biết được quá khứ tương lai, khai phá ra một thế giới rộng lớn như vậy thứ nhất là để tiện lợi cho việc bày trận pháp, hai là e rằng trong dự kiến trăm ngàn năm sau yêu khí phát tiết ra bên ngoài nên mới dùng những pháp thuật sơ đẳng khổng lồ, đồng thời cũng tạo điều kiện cho đệ tử Côn Luân đời sau có chỗ rèn luyện, bất Côn Luân phái luôn luôn phải nằm trong cảnh giác mà dốc sức tu luyện."

Tiêu Thanh Nhi cưỡi trên lưng Long mã ở trên cao chậm rãi giăng gãi, tà áo màu xanh lục nhẹ nhàng phất phơ, làn tóc đen nhánh thả dài dưới búi tóc nhún nhảy mềm mại, khuôn mặt tròn vành vạnh dịu dàng điểm đậm, mùi hương thơm như xạ như lan thỉnh thoảng lại vẩn vút nơi mũi Dương Chân khiến cho kẻ đồng hành ấy nhiều phen thất thần.

"Vậy cái hang động này tại sao lại sáng sủa như vậy, đáng ra không thấy mặt trời thì phải tối om mới phải?" Dương Chân đột nhiên nghĩ tới một vấn đề.

"Tiên tổ vốn đã cân nhắc chu toàn rồi, Xạ Dương Tinh Mật Trận vô cùng tinh xảo, xuyên suốt toàn bộ bên trong bên ngoài Dương Kỳ Sơn, lấy thuật ngũ hành trận, hóa đất thành nước, lửa thành gió, không có việc gì là khó khăn cả." Tiêu Thanh Nhi hào hứng nói.

"Sư tỷ thực là hiểu rộng." Thấy Tiêu Thanh Nhi đã nói dứt đang quay đầu nhìn lại, Dương Chân vội vàng nhìn đi chỗ khác.

Tiêu Thanh Nhi cười nhẹ một tiếng thốt: "Nói bác học, trên Ngọc Tiêu Phong trừ cha mẹ không nói, thì đại sư huynh còn vượt sư tỷ nhiều, còn so với Sở sư huynh thì sư tỷ càng còn xa lắm mới bằng được." Nói tới đoạn sau, giọng nói càng nhỏ, giương như đã nhớ ra điều gì đó.

Dương Chân làm như không để ý, ngẩng mặt đáp: "Phải đó, Sở sư huynh xuất sắc như vậy, ngay cả sư phụ cũng tán thưởng mấy phần, ta còn lâu mới bì nổi."

"Sư đệ..." Tiêu Thanh Nhi nghe ra ý vị từ lời nói của Dương Chân, trong lòng cảm thấy có chút bất an, liền vỗ đùi Long mã lại nói: "Sư tỷ muốn nói chuyện thẳng thắn với người, có được không?"

Tĩnh thần Dương Chân rung động, ngẩng đầu nhìn vào cặp mắt trong suốt như muốn thấu triệt tâm can ấy của Tiêu Thanh Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tình Kiếp

"Không, không cần đâu, ta về sau sẽ không như vậy nữa." Dương Chân chuyển mắt ra nơi khác nhìn sang phía về phía động huyệt ăn sâu xuống dưới, thì ra chẳng biết lúc nào đã đi tới cửa động đi xuống tầng dưới cùng, lúc này con sông ngầm cũng đã tận, dưới chân chỉ còn toàn loạn thạch lớn nhỏ.

"Người không muốn nói gì với sư tỷ ư?" Tiêu Thanh Nhi cũng nhìn về phía trước cất tiếng hỏi.

Dương Chân chỉ lấy lạng im đáp lại.

"Sư đệ, người nói cho sư tỷ biết, người theo đại sư huynh lên núi là vì lẽ gì?" Tiêu Thanh Nhi đưa mắt lên liếc về phía Dương Chân, khóe miệng mỉm cười hai má lộ ra hai núm đồng tiền xinh xắn.

"Ta hiểu rồi..." Dương Chân vốn không phải là kẻ ngốc, ngược lại còn là người rất linh mẫn, vừa nói là hiểu ngay. Hắn hít sâu vào một hơi sắc mặt không có biểu hiện gì, cố gắng đè nén những con sóng từ sâu trong đáy lòng.

Tiêu Thanh Nhi khẽ run người, mỉm cười thốt: "Sư đệ, người thực sự đã hiểu ư?"

"Ta cái gì cũng hiểu cả!" Dương Chân đột nhiên nhìn thẳng vào Tiêu Thanh Nhi, trong sát na ấy cảm thấy bức dọc khôn tả, hơi thở phì phì như trâu tựa hồ muốn gầm lên một tiếng dọa cho Tiêu Thanh Nhi phải nhảy dựng lên vậy. Thật không sao tin được một tiểu sư đệ lễ phép thậm chí còn có chút nhút nhát lại có thể làm ra cái bộ mặt như vậy.

"Sư đệ đã hiểu làm sư tỷ rồi." Tiêu Thanh Nhi u ám cúi đầu.

"Ta còn có thể hiểu làm cái gì chứ? Dương Chân ta bắt quả chỉ là con mèo con chó, Bá sư huynh năm xưa thấy ta đáng thương mới thuận tay đem ta về Côn Lôn Sơn... ta không cần sự thương hại của sư tỷ, cũng không cần ai thương hại hết." Nỗi uất ức trong lòng Dương Chân từ lâu giờ như một ngọn núi lửa bùng phát, thanh âm tuy trầm nhỏ nhưng ẩn chứa vẻ bạo liệt chưa từng có.

Long mã cũng cảm nhận được con giận của Dương Chân liền cũng bắt đầu nổi giận theo, không ngừng hí lên lạnh lạnh, Tiêu Thanh Nhi thì đang ngồi bên trên nhìn về lạ lưng của Dương Chân đến ngơ ngẩn.

"Hí..." Long mã đột nhiên nhảy vọt lên, Tiêu Thanh Nhi giật mình không kịp đề phòng liền bị hất văng ra, may mà nàng ta phản ứng thần tốc giữa chừng không kịp thời đề khí khinh thân, đảo người một cái hạ xuống mặt đất.

Ánh mắt Dương Chân như tóe lửa, nộ khí bùng phát vọt người lên trước vung tay đâm vào cổ Long mã một quyền, Long mã ầm ầm lùi lại, cả thân thể to lớn cục cựa hai cái rồi lập tức vùng dậy, gục đầu nhìn Dương Chân hí lên không ngừng, cặp mắt rộng to lớn ẩn chứa lửa giận cùng uất ức.

"Đi, không thì ta giết chết người!" Dương Chân làm bộ định sẵn tới, Long mã hí lên một tiếng quẩn luyến nhìn Dương Chân một lần rồi quay đầu chạy đi, càng chạy càng nhanh nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

"Sư đệ, người việc gì phải..." Tiêu Thanh Nhi chợt phát giác bản thân mình cũng không có cách nào hiểu được gã sư đệ này.

"Xuống tầng động dưới cùng là sẽ nhanh chóng gặp được bọn họ rồi." Dương Chân đột nhiên bình tĩnh trở lại.

Lúc này hang động lại chấn động kịch liệt một hồi, có điều lần này hai người đều đã quen như thường nên không lấy làm lạ, cứ đứng yên chờ đợi một lát. Con địa chấn khổng lồ chừng tàn nửa cây nhang thì mới kết thúc.

Tiêu Thanh Nhi cùng Dương Chân nhất thời nhìn nhau không nói, đang định bước xuống tầng dưới thì phía trước hai người chợt phát ra ánh sáng lấp lóe, nhẹ nhàng uyển chuyển xuất hiện một tuyệt đại mỹ nhân tươi tắn như hoa. Nàng ta chậm rãi bước tới, dáng vẻ yêu kiều, tà áo phất phơ thoáng ẩn thoáng hiện. Khuôn mặt nữ miếu tuyệt thế, ánh mắt lẳng lơ lúng liếng miệng cười chum chím, vẻ quynh rũ khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Có điều hai người lúc này đều đang tâm thần bất định, chỉ là giật mình bởi sự xuất hiện đột ngột của nàng ta mà thôi. Cũng cần nói rõ là thi triển Thuấn Di Thuật đối với Đạo môn mà nói thì tu vi phải tu luyện tới kỳ Phân Thần mới làm nổi, hơn nữa lại thấy vẻ phong tư yêu mị ắt chẳng phải là người trong chính đạo nên cả hai đều đề khí chuẩn bị xuất thủ.

"Tôn giả là ai?" Dương Chân trầm giọng quát, sắc mặt ngưng trọng giới bị.

"Không cần phải hung hăng như vậy, ả nha đầu này chắc là tiểu tình nhân trong mộng của người hà?" Dao Cơ đưa cặp mắt tuyệt đẹp hồ hững liếc qua vẻ mặt khấn trương của Tiêu Thanh Nhi một lượt nhưng hỏi thì lại là hỏi Dương Chân.

Giọng nói của Dao Cơ nhẹ nhàng mềm mại, lại hơi hột xem như không quan tâm, kỳ thực yêu mị vô cùng, bên trong ẩn chứa sức mạnh dụ hoặc khôn tả khiến hai người không tự chủ được đều cốt nhuyến hồn tiêu, cảm thấy tê dại cả xương cốt mãi không dứt.

Dương Chân cùng Tiêu Thanh Nhi nhìn nhau một cái đều cảm thấy kinh hãi, bọn họ cho dù có ngu độn cách mấy cũng có thể đoán được nữ nhân trước mặt đến vốn chẳng có hảo ý.

"Tiểu ca ca, nô gia hỏi đang hỏi người kia." Dao Cơ mỉm cười rất đáng yêu nói.

"Người nói linh tinh gì thế?" Dương Chân ngưng trong tâm thần, thận trọng hỏi.

"Nô gia đã đi theo ngươi khá lâu rồi, lúc ngươi ôm cổ con mã ngọc kia nói mớ thì nô gia ở ngay bên cạnh, có thể đã nghe thấy rất nhiều bí mật của ngươi." Dao Cơ cúi đầu khẽ đưa tay áo che miệng, giọng cười rất sáng khoải, đặc ý như một tiểu hài tử được thưởng một viên kẹo lớn vậy.

"Ngươi định làm gì đó?" Dương Chân liếc Tiêu Thanh Nhi một cái, giọng nói có chút hoảng loạn.

"Sư đệ, không cần phải nói nhiều với ả, xem bộ dạng của ả chắc chắn không phải là nữ nhân đẳng hoàng đầu." Tiêu Thanh Nhi kéo Dương Chân, nàng ta chưa từng thấy qua nữ nhân nào trang điểm diêm diêm dúa lẳng lơ như thế này, tuy quanh năm tu hành trong núi nhưng cũng từng tìm hiểu từ chỗ sư trưởng không ít chuyện trong giới tu chân.

"Tiểu ca ca cũng cảm thấy nô gia không phải là nữ nhân đẳng hoàng ư?" Thần tình khí chất của Dao Cơ đột nhiên biến đổi hoàn toàn, giọng nói cũng trở thành u oán.

Hai người thấy trước mắt hoa đi một cái, Dao Cơ đột nhiên hoá thành một nữ tử băng thanh ngọc khiết, tuy khe ngực lộ ra quá nửa, y phục mỏng manh như không nhưng khí tức toát ra tựa hồ cực kỳ thanh khiết khiến người ta không khỏi ngưỡng mộ. Chỉ thấy nàng ta mỉm cười ranh mãnh xinh tươi, cánh tay nõn nà diêm nhan vào hư không vài cái liên tiếp, mấy đạo hồng quang như những làn sóng toả ra vô tận rồi tiêu tán vào trong không khí cuốn theo một đạo khí cơ kì dị.

Hai người chợt cảm thấy như gió xuân quạt vào mặt, nội phủ toàn thân chấn động, tới lúc giật mình bừng tỉnh thì đã phát hiện bản thân không cách nào động đậy nổi, cũng không biết nữ nhân kia sử dụng thủ đoạn gì mà bắt tri bất giác đã cầm chế hết cả hai người bọn họ.

"Ngươi rốt cục là ai?" Dương Chân phát giác bản thân mình chỉ còn duy nhất miệng là còn nói được thì kinh hãi vô cùng.

"Nô gia chính là Kiếp tình trên trời hạ phàm, hắc hắc... không phải nói đùa đâu, cho các ngươi một sự lựa chọn, trong hai người các ngươi chỉ có một người được sống, các ngươi chọn ra xem ai sống đây? Các ngươi có thời gian nửa nén nhang để bàn bạc." Thân hình Dao Cơ uốn lượn tha thướt, nhẹ nhàng bước tới trước mặt hai người, vừa nói vừa đưa tay vuốt lên má Dương Chân.

Dương Chân chợt cảm thấy một luồng nhiệt khí cổ quái từ bên trên chạy thẳng xuống bụng dưới, luồng hơi nóng kì dị nháy mắt xông ra toàn thân khiến miệng khô rát, hô hấp nhanh chóng trở nên gấp rút. Lúc này bên tai hắn chợt lại truyền tới một tràng cười khanh khách quyến rũ.

"Sao rồi, tiểu ca ca, cảm thấy khó chịu lắm phải không?" Dao Cơ đưa mặt tới sát vào lòng Dương Chân, gò ngực phập phồng, những ngón tay nõn nà hồng hào như hoa lan nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt của hắn, lại thêm một luồng nhiệt khí không biết từ đâu chợt xông vào thân thể Dương Chân khiến hai mắt của hắn đỏ sọng, toàn thân không sao kiềm chế được bắt đầu run lẩy bẩy. "Nô gia có thể giúp ngươi giải quyết, chỉ cần ngươi làm vừa ý nô gia, chọn lấy sống chết, hắc hắc."

"Sư đệ, ả đã làm gì với ngươi?" Tiêu Thanh Nhi mắt thấy rất rõ ràng Dương Chân đã trúng yêu tà pháp thuật của yêu nữ đó rồi.

Sắc mặt Dương Chân chợt đỏ lựng như son, trên cổ gân xanh nổi vòng lên rung động, tuy nghe thấy mà không cách nào đáp lời.

"Tiểu cô nương, tiểu sư đệ của ngươi đối với ngươi một khối si tâm, đáng tiếc là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình." Dao Cơ ngoảnh đầu nhìn Tiêu Thanh Nhi chọc ghẹo. "Như vậy cũng tốt, nam nhân chẳng có ai là có lương tâm cả, hắc hắc." Dứt lời tựa hồ như đang cố gắng bật cười thành tiếng.

"Ngươi muốn như thế nào mới chịu thả bọn ta ra?" Dương Chân không để ý những lời loạn xạ của ả, hỗn hển thốt.

"Thả các ngươi ra?" Dao Cơ đột nhiên bật cười khanh khách, chợt lùi lại hai bước lật tay phát nhẹ, chẳng thấy có động tĩnh gì mà phía sau lưng ả chừng mười bước một khối đá lớn cao tới mười trượng trong nháy mắt đã hóa thành bột vụn, đổ sụp xuống mặt đất tại chỗ, khói bụi bốc lên mù mịt. Tu vi đáng sợ khiến hai người Dương Chân không rét mà run. "Nô gia đã nói, các ngươi chỉ có một kẻ được sống, nhanh lên, nô gia còn phải đi thu thập mấy tên nhóc đệ tử Côn Lôn còn lại nữa, không có nhiều thời giờ lãng nhãng với các ngươi đâu."

"Thả một người ra? Ngươi dám lấy cửu thiên thần mình ra thế chẳng?" Dương Chân nhìn thấu dụng tâm của ả nhưng lực bất tòng tâm. Từ phủ đã bị cầm chế hoàn toàn nhưng tâm pháp cổ quái đó của hắn thì vẫn còn nguyên vẹn, từng đạo từng đạo chu thiên tuần hoàn huyền ảo vẫn tiếp tục lưu chuyển như trước đang cố gắng đột phá cầm chế tại Thiên môn, chỉ là trước mắt chân lực ngưng tụ cũng chỉ như muối bỏ bể mà thôi.

Trong lúc hiểm nghèo, luồng tâm hỏa kỳ dị của hắn chạy loạn xạ, tinh thần cũng hoảng loạn. Nữ nhân trước mắt ngẩng đầu bước chân, mỗi dáng mỗi cười đều tựa hồ phát ra mị lực vô hạn khiến hắn bị kích thích mãnh liệt, phảng phất như có một luồng liệt hỏa đang thiêu đốt hắn. Ánh mắt hắn dần dần cảm thấy mơ hồ huyền hoặc, tinh thần của hắn từ khi sinh ra tới giờ chưa từng bị nhiếp trụ kinh hoàng tới như vậy.

"thề thốt? Nô gia thứ nhất là không tin thần mình, thứ nhì là không tin phật tổ, cũng không tin vào Nguyên thủy thiên tôn của Côn Lôn các ngươi, thề thốt thì có tác dụng gì? Huống hồ lời thề thốt của nữ nhân đối với nam nhân mà nói cũng chẳng đáng vào đâu, hắc hắc." Dao Cơ đưa tay nhẹ nhàng nâng cằm Dương Chân lên nhìn hắn đầy vẻ thương hại.

"Yêu nữ, ngươi rốt cục là muốn thế nào?" Tiêu Thanh Nhi nhìn thấy Dương Chân thờ hỗn hển càng lúc càng gấp lập tức cảm thấy không ổn, nhưng cũng chẳng có cách nào giải quyết.

"Được, ngươi thả cho sư tỷ ta một con đường sống, ta mặc cho ngươi xử trí." Dương Chân cắn mạnh vào đầu lưỡi, cơn đau đớn khiến hắn khôi phục thần trí ít nhiều liền nhắm mắt lại, trong lòng cảm thấy rất thê lương, cái mạng bé nhỏ của mình vậy là đã hết rồi sao? Còn liên lụy cả sư tỷ nữa, hắn cảm thấy nỗi tuyệt vọng xông lên tận đầu.

Dao Cơ khẽ vỗ tay, miệng cười rạng rỡ như hoa nở, sà sát tới bên cạnh Dương Chân tựa hồ nghe rõ từng hơi thở của hắn, một tay vít lấy cổ Dương Chân, đôi môi đỏ mọng hé mở thổi nhẹ một hơi vào mặt hắn dịu dàng mềm mại thốt: "Thực là một tiểu nam nhân có tình có nghĩa, không biết xuống địa phủ rồi thì còn có ai nhớ tới ngươi nữa không, ngươi thực sự đã nghĩ kỹ chưa?"

"Ngươi động thủ đi." Dương Chân trong thời khắc sinh tử, trong lòng ngược lại trở nên bình tĩnh, dù sao mình chỉ là một kẻ cô độc có sống trên đời cũng chẳng có gì thú vị, chết bất quá cũng là đầu nhập luân hồi, trong khi sư tỷ còn có sư phụ và sư nương, vô luận thế nào thì mình cũng phải dốc hết sức bảo toàn cho nàng..

Nghĩ tới đó, hỏa nhiệt trong người hắn chợt giống như có kỳ tích bất giác từ từ bị đẩy lui, sự tẩy rửa thân thể trong Thiên thủy Dao Trì hiện tại đã phát huy công hiệu thần kỳ, dưới sự tấn công của ma lực liên lập tức có tác dụng phản ứng.

"Thật đáng tiếc, nô gia còn có chút duyên tiếc ngươi." Nói đoạn ánh mắt Dao Cơ trở nên mê ly, tựa hồ như muốn rơi lệ.

"Không được!" Tiêu Thanh Nhi bật la hoảng.

Lúc này bàn tay Dao Cơ vừa mới đặt lên trên ấn đường của Dương Chân, chỉ còn cách chừng một tấc nữa thôi.

Dương Chân đột nhiên mở bừng mắt, nhìn chăm chú vào bàn tay ngay sát mặt há miệng thở phì phò, toàn thân xuất mồ hôi lạnh. Hắn chợt phát giác trong sự tưởng tượng của bản thân tuyệt không hề sợ chết, trái tim tựa hồ vừa mới ngừng nhảy nhót lúc này lại đập ầm ầm như sấm khiến lồng ngực ung ung như cái trống tưởng như muốn vọt cả ra ngoài.

"Sao? muốn hoán đổi với như đệ ngươi chẳng?" Dao Cơ thu tay lại quay đầu nói giọng đầy vẻ hứng thú.

"Không, ngươi không thể giết hắn." Tiêu Thanh Nhi ánh mắt hoảng loạn, sắc mặt trở nên trắng bệch.

"Vì sao không thể giết hắn?" Dao Cơ hỏi ngược lại.

"Bởi vì, bởi vì..." Tiêu Thanh Nhi gấp gáp tới trào nước mắt, khóe miệng run run như muốn nói ra nguyên nhân mà không ra tiếng. Nàng ta tuy là đệ tử tiên gia từ nhỏ đã lớn lên ở trong Tiên phủ, cũng từng có hiểu biết, kiến thức chẳng phải là ít có điều lâm vào tuyệt cảnh thế này không khỏi có chút lúng túng.

Đặc biệt lại thấy tiểu sư đệ đã vì mình mà liều một mạng để đổi cho mình một con đường sống, lòng dạ của Tiêu Thanh Nhi hiện tại cũng không cách nào có thể diễn tả ra được. Nhưng nếu lấy cái chết để báo đáp lại thì trong lòng vẫn không sao từ bỏ được cái ý niệm cầu sinh, nghĩ tới đó khiến nàng cảm thấy áy náy vô cùng, nhất thời trở thành hoảng loạn không biết phải làm sao.

"Sư tỷ..." Dương Chân mắt thấy tình thế như vậy thì nổi giận, hai mặt trợn trừng nhưng cũng không nghĩ ra phương pháp nào khả dĩ, trong lòng chỉ biết căm hận yêu nữ lai lịch bất minh này vô cùng.

"Tiểu ca ca, xem cho kỹ đi, ngươi chịu chết vì ả, nhưng ả lại không chịu như vậy vì ngươi đâu." Dao Cơ mỉm cười bốn cợt với Tiêu Thanh Nhi rồi quay đầu lại ngó Dương Chân.

"Không phải, không phải..." Tiêu Thanh Nhi kịch liệt phản bác, muốn lắc đầu mà lực bắt tòng tâm.

"Thả nàng ta ra, ta chịu theo ngươi làm trâu làm ngựa cho ngươi cười cũng được!" Dương Chân cất giọng cầu khẩn.

"Muốn được nô gia cười cũng có nhiều nam nhân lắm, không phải có một mình tiểu ca ca ngươi đâu, hắc hắc..." Nụ cười của Dao Cơ càng thêm phóng đãng, cũng càng thêm đắc ý. "Úy... có người tới kia."

Giọng nói của ả vừa dứt, trên lối xuống tầng dưới cùng của Xạ Dương Quật chợt xuất hiện hai bóng người một trắng một tím, còn đang lao như bay trong không trung thì mắt đã thấy rõ ràng tình hình của Dương Chân tại trận.

"Tỷ... các ngươi sao rồi?" Tiêu Nguyệt Nhi nóng nảy la ầm lên.

Dương Chân và Tiêu Thanh Nhi vội ngó qua, muốn cản lại mà vẫn không kịp.

Sở Thẳng Y vung tay kéo Tiêu Nguyệt Nhi đang hung hăng lao lên phía trước trở lại, mong nàng ta giữ bình tĩnh. Hai người đứng ngay ở cửa xuống đối mặt nhìn sang. Hai người Dương Chân cùng Tiêu Thanh Nhi vốn một trước một sau tự mình chạy đi, trải qua hơn ba canh giờ mà vẫn chưa tới tầng động thứ ba đề tụ tập, Lãnh Phong đi một mình cũng đã tới nơi, Sở Thẳng Y và Tiêu Nguyệt Nhi đều nóng ruột bỏ đi tìm, vừa vặn gặp tình thế hiện tại.

"Ồ, lại thêm hai đứa đến, vừa may đỡ cho nô gia mất thời gian." Dao Cơ căn bản chẳng để đám người này vào mắt nên giọng nói cũng chẳng có gì kinh ngạc.

"Ngươi là ai, vì có gì lại bắt nạt đồng môn của ta?" Sở Thẳng Y cất giọng sang sảng.

"Nô gia tên gọi là Dao Cơ, hiệu là Tiêu Hồn Huyền Nữ, công tử đã nghe qua chưa?" Dao Cơ tạm thời bỏ qua không lý tới hai người bọn Dương Chân, quay ra quan sát người mới tới.

Sở Thẳng Y đang thân nhiên, sắc mặt chợt biến đổi, nói giọng nửa tin nửa ngờ: "Ngươi là người trong ma đạo?"

Dao Cơ phì cười thốt: "Ma là sao, đạo là sao? Bất quá thì cung phụng tổ sư gia không giống nhau mà thôi."

Ánh mắt lạnh lẽo của Sở Thắng Y chợt ngưng đọng, không muốn lắng nghe với ả liền nói thẳng: "Thả bọn họ ra, người lập tức rời khỏi Dương Kỳ Sơn, bọn ta sẽ không tính toán gì nữa."

"Xem người phong lưu hào hoa, phong thái bất phàm như vậy ai ngờ lại là một ngốc tử không hiểu phong tình." Dao Cơ đánh mắt nheo mày, cực kỳ lăng lơ.

"Yêu nữ vô sỉ, mau thả tỷ tỷ và sư đệ của ta ra!" Tiêu Nguyệt Nhi ở bên cạnh vốn đã không nhịn nổi nữa bốc giận phùng phùng.

"Nha đầu ranh con, cũng lớn lối quá chứ, ha ha." Dao Cơ nhẹ nhàng phát ngón tay cúi đầu làm dáng, giọng nói chẳng hề tức giận.

"Người... người mới là con nha đầu ranh con, hừ." Tiêu Nguyệt Nhi đỏ mặt tía tai, giận dữ tới nổi đom đóm mắt.

Sở Thắng Y lúc này trong lòng xao động, đại danh Dao Cơ chàng sớm đã được nghe qua, tu vi cao thâm khó dò, thủ đoạn yêu tà, ngay cả đối với bối phận của sư phụ cũng xem là đại địch, còn những kẻ tầm thường trong chính đạo muốn tránh còn không kịp nữa là. Chàng chưa từng nghĩ tới lại gặp phải đối thủ tầm cỡ thế này, trong lòng chợt nảy sinh ra rất nhiều nghi vấn, không biết bản thân chàng có phải đối thủ hay không?

Cho dù không phải là đối thủ, hắn cũng sẽ không lùi bước, cũng không thể lùi bước. Nếu chàng không phải là đối thủ chỉ e hai người bọn Lãnh Phong có tới cũng vô dụng. Đã không còn đường lui thì chỉ còn có cách xuất thủ, trong lúc suy tính thì đã từ từ té xuất ra Tinh Hà Kiếm.

Không gian trong động đột nhiên tràn đầy lam quang, một đạo tiên kiếm xanh biếc như ngọc bích bay vọt lên không, trong lần kiếm quang không lồ không ngừng xẹt ra những luồng điện quang, tiếng rẹt rẹt vang lên liên miên, kiếm khí sắc bén hóa thành một lần chớp xanh lét uy lực vô cùng phá không chém thẳng xuống Dao Cơ.

Dao Cơ mỉm cười khinh thường, đưa bàn tay lật lại một cái, lòng bàn tay chợt phát ra ánh sáng đỏ, từ trong hư không nở bung ra một đóa thực được rực rỡ còn đang ngậm sương, ngón tay khẽ vuốt thêm một lượt rồi đẩy vào không trung.

Đóa thực được kia trông có vẻ chậm chạp nhưng thực ra cực nhanh, ào ào xé không bay tới, nháy mắt đã phát triển trong không trung rồi lớn bùng thành một đóa kỳ hoa không lồ tựa hồ như cả một trời hoa đỏ rực nghênh đón lấy một kích sấm sét của Tinh Hà Kiếm.

Trong sát na đó, cả động hồng quang lam quang giao hòa đan xen, mỹ lệ dị thường.

"Uỳnh...!" ánh sáng xanh của Tinh Hà Kiếm chợt lóe lên chém thẳng vào những cánh hoa, như có một luồng sét đánh trúng, tiếng nổ rì rầm từ thấp rồi vọt lên cao âm âm lan tỏa, kiếm quang trở thành âm đạm.

Tâm thần liên thông, pháp lực bị phản chấn ngược lại khiến chủ của phi kiếm là Sở Thắng Y cổ tay trong nháy mắt như phải chịu một kích với sức mạnh ngàn cân, khí huyết nhộn nhạo kinh mạch muốn vỡ tung ra, phải thối lui ba bước dài mới dừng lại được, nham thạch dưới chân cũng bị đập vỡ tan thành bụi phấn.

Đóa hoa thực được ẩn chứa pháp lực vô thượng kia đột nhiên giống như bông hóa sớm nở tối tàn, cánh hoa theo gió bay như mưa khắp không gian trong hang động rồi nhanh chóng hội tụ trở lại, đầy trời cánh hóa nhắm thẳng về phía Sở Thắng Y và Tiêu Nguyệt Nhi phá không bay tới.

Hai người vội vàng vận động pháp trảo hộ thân, đồng thời mỗi người tự khởi pháp quyết tét xuất hai thanh phi kiếm, hóa thành một màn kiếm quang chống lại những cánh hoa trông thì ôn nhu nhưng ẩn chứa sát cơ vô hạn kia.

Màn kiếm quang của hai người bọn Sở Thắng Y giống như bị mưa xối xả xuống lá cây, đột nhiên phát tán ra những luồng sáng rực rỡ, khiến kiếm quang của hai người trở thành loạn xạ, phải liên tiếp thối lui.

Dur lực của những cánh hoa đang bay tán loạn ấy quét lên trần động, nham thạch kiên cố giống như bị trải qua vạn năm phong hóa tan rã thành bột vụn theo gió bay đi khắp nơi, uy lực ghê gớm kinh người.

Thực lực khó dò của Dao Cơ khiến Sở Thắng Y và Tiêu Nguyệt Nhi cùng kinh hãi vô cùng, yêu nữ pháp lực thần thông đã đạt tới đẳng cấp có thể tùy ý huyền hình theo vật mà sử dụng vượt cách bọn họ rất xa, nào còn có hy vọng thủ thắng gì nữa?

Tiêu Thanh Nhi sau khi quan sát trận chiến trong lòng càng thêm tuyệt vọng, không muốn làm liên lụy tới bọn họ đành cất giọng la lớn: "Sơ sư huynh... người và Nguyệt Nhi mau chạy đi, không cần lo cho chúng tôi."

Lúc ấy khí huyết khắp toàn thân của Dương Chân đang chạy rần rật như sóng vỗ bờ, vốn định phá giải cấm chế, chợt nghe thấy lời nói của Tiêu Thanh Nhi thì cảm thấy nản lòng vô cùng, chân nguyên khó khăn lắm mới ngưng tụ được lại bị tàn mất mất ba phần.

Sở Thắng Y hít vào một hơi chân khí, nói chắc như đinh đóng cột: "Thanh sư muội, sư huynh quyết không bỏ mặc các người đâu, cho dù có liều mạng cũng phải cứu các người khỏi tay yêu nữ này."

Tiêu Thanh Nhi không chịu được nữa liền cất giọng chế diễu: "Dao Cơ tiên bối là nhất đại cao nhân, bắt nạt hai kẻ hậu bối thì còn bản lĩnh gì nữa?"

Dao Cơ chẳng thèm quay đầu lại chỉ bật cười lạnh lùng thốt: "Đã biết thua chưa? Xem ra đệ tử của Côn Lôn cũng bất quá là đám mềm nắn rắn buông

mà thôi."

Sở Thăng Y đứng đằng xa nghe thấy sắc mặt chợt biến, đệ tử Côn Lôn vốn không khỏi lấy việc được đứng trong hàng ngũ tiên gia đệ tử làm vinh hạnh, thân được ở thánh địa Côn Lôn vốn cũng đã là sự hâm mộ của giới đồng đạo tu chân rồi, hơn nữa ở cái tuổi thiếu niên đặc chí như chàng sao có thể chịu nổi nỗi nhục này? Trong lòng chàng thầm nghĩ cho dù có phải liều lĩnh nhận lấy thương vong nặng nề cũng quyết không để cho yêu nữ này được toàn vẹn, không thể làm mất uy phong của đệ tử Côn Lôn được!

E rằng tình thế hôm nay chỉ có chết chứ khó mà sống sót.

"Yêu nữ, nếu là cha ta ở đây thì xem ngươi còn làm bộ uy phong được không?" Sở Thăng Y bình tĩnh trở lại, ngoảnh mặt ngó Tiểu Nguyệt Nhi vốn cao ngạo nên không chịu nổi đã cất lời trả miếng.

"Sao, cha của nha đầu ngươi là ai, nếu chỉ nói suông thì không dọa được nô gia đâu, hắc hắc." Dao Cơ đột nhiên cảm thấy rất có hứng thú.

"Tiêu Vân Vong, ngươi chắc có nghe rồi chứ?" Tiểu Nguyệt Nhi đắc ý đáp.

"Đa Tình Kiếm Tiên?" Dao Cơ vô cùng kinh ngạc, ngoài mặt vẫn tỏ ra như thường nhưng trong lòng không ngừng tính toán. "Ha ha, biết, sao lại không biết chứ."

Cái danh Tiêu Vân Vong có thể nói là như sét nổ bên tai, các đạo phái trong giới tu chân không có ai là không rõ. Trong đại hội tu chân thượng giới một trăm năm trước do Trung Nam Thái Nhất Môn chủ trì, ông đã một mình một kiếm hoành tảo bát phương đánh khắp thiên hạ, các tuấn kiệt mới nổi của các phái đạo môn như Thông Thiên Các, Linh Tiêu Phái đều đồng loạt cảm bại hạ phong, sau lại đánh bại cả nhân tài mới xuất hiện Ngụy Nguyên Quân của Thái Nhất Môn đương thời đã nổi danh từ lâu có thể coi như một bước lên trời, từ đó thanh danh vang lừng khắp giới tu chân, thậm chí còn được liệt vào kỷ tài hân thế ngàn năm khó gặp.

Tính cách ông ta tự do phóng túng, phong thần tuyệt thế, năm xưa chu du thiên hạ từng có không ít nữ đệ tử tiên gia ái mộ danh tiếng mong được kết thân. Có điều Tiêu Vân Vong bản tính phong lưu nên cũng chẳng từ chối, thành ra còn lưu lại vô số truyền kỳ lãng mạn. Bởi khiến cho đệ tử các chi phái khác vừa ghen vừa tức nên suy cho cùng thì số kẻ địch của ông ta cũng chẳng hề ít hơn số bằng hữu.

Những năm Tiêu Vân Vong còn trẻ so kiếm thiên hạ, vô số người đã tìm tới khiêu chiến, nhưng ông ta thủy chung vẫn là một tòa núi cao không thể vượt qua khiến cho những kẻ háo danh mới gặp là đã phát sợ.

Chẳng bao lâu thì thanh Từ Thương Tiên Kiếm của ông đã nổi danh khắp nơi, lớp anh hào trẻ tuổi không có ai là không ngưỡng mộ.

Trăm năm trước tại Liêu Châu ngoài Bắc hải, bằng tu vi vượt qua thời kỳ Phân Thân, ông đã đánh bại trưởng lão đương thời của Thiên Ma Tông Lê Ngạn Khanh, càng khiến cho thanh thế vang dội chưa từng có, thậm chí còn có người tôn vinh ông lên ngang hàng với những cao thủ đạt tới cảnh giới Hư Cảnh.

Không ngờ sau trận chiến năm đó, Lê Ngạn Khanh thụ thương nặng nề sắp táng mạng tới nơi, Tiêu Vân Vong lại không kể tới hiềm khích cũ cố gắng trị thương cho ông ta, hai người dùng một tiếng cười xóa bỏ sạch mọi ân oán. Cũng không ai ngờ việc kinh người này đồn đại ra ngoài đã làm cho giới tu chân nổi lên một trường sóng gió. Chương môn Nhất Nguyên chân nhân của Côn Lôn phải đứng ra chịu trách nhiệm mới có thể xóa bỏ được nghi vấn cấu kết với ma đạo của Tiêu Vân Vong.

Sau này khi đã cùng với Băng Tâm Tiên Tử Phương Lam của Côn Lôn Pháp Tông kết thành Song tu đạo侶 thì Tiêu Vân Vong mới chịu tu tâm dưỡng tính, cũng hiếm khi xuất sơn nữa.

Nhưng giới tu chân thì vẫn còn lưu lại những truyền thuyết bất diệt của Đa Tình Kiếm Tiên, vô số anh tài lớp sau của chính đạo cũng không khỏi lấy ông làm mục tiêu để nỗ lực phấn đấu.

Dao Cơ đã từng gặp qua Tiêu Vân Vong một lần tại Thái Nhất Tiên Hội hơn trăm năm trước, lúc ấy ả còn là một đệ tử tiên gia chính đạo, thời gian như trôi đưa, hiện tại tất cả sớm đã thay đổi hoàn toàn.

Thế nhưng sau đợt tiên hội ấy, khi đi chu du thiên hạ, Dao Cơ đã gặp phải gã nam nhân khiến cho bản thân phải chịu nỗi đau khổ tột cùng.

Cũng vì hấn mà Dao Cơ đã phản bội lại sư môn, phản bội lại sư phụ rất mực kính yêu, phản bội lại tiên đạo.

Có điều, ả hiện tại đã thu được những gì?

"Yêu nữ đã sợ chưa? Sợ thì mau thả sư tỷ và sư đệ của ta ra." Tiểu Nguyệt Nhi thấy thần sắc của ả khác thường liền cho rằng ả đã bị danh tiếng của phụ thân dọa cho hết hồn.

"Thì ra hai nha đầu các ngươi lại là hậu nhân của ông ta, thú vị, thú vị thật." Dao Cơ dẹp bỏ suy tưởng, ả tuyệt không coi tình thế trước mắt ra gì nhưng cũng đã tính đi tính lại nhiều lần, Long Dận cùng với ả và kẻ đứng sau ả rốt cục cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau. Tình thế tại Dương Kỳ Sơn này cho dù rất dễ giải quyết dứt khoát, nhưng ở trong những năm gần đây cũng đã thu hoạch khá nhiều, ít ra cũng phải tính lưu lại một con đường lui để sau này còn đi lại trong thiên hạ.

"Dao Cơ, rốt cục là thả người hay không thả?" Sở Thăng Y cũng đã loáng thoáng cảm nhận được dụng tâm của đối phương, có điều vẫn vô kế khả thi.

"Người nói xem?" Dao Cơ mỉm cười.

"Yêu nữ, xem kiếm!" Sở Thắng Y không muốn lãng nhãng liền ngự kiếm vọt lên không, toàn thân phát sáng lấp lóa như gương, lơ lửng giữa lưng chừng không trong lòng động, thần uy凛冽. Chỉ nghe thấy chàng ta trầm giọng thốt: "Cửu thủy quy nhất, ngưng chân thành đạo, vạn long sơ hiện!"

Không gian trong động đột nhiên đầy những mây khói, nháy mắt đã mù mịt khắp nơi, làn mây va đập và phản hồi vào vách động khiến cho người ta cảm thấy như đang ở trên trời cao vạn dặm, bốn phương trở thành một khối hỗn độn.

Kẻ đó tiếng kiếm rít như rồng ngâm vang dội khắp không gian, tiên kiếm "Tinh Hà" đột nhiên một hóa thành ba, ba hóa thành chín biến đổi vô cùng, nháy mắt khắp trời đều là "Tinh Hà" phát ánh sáng rực rỡ.

Bóng áo trắng phát phơ của Sở Thắng Y biến mất vào trong làn kiếm quang, chẳng còn thấy đâu nữa.

Trong sóng mây cuộn cuộn ẩn hiện vô số đạo cầu vồng màu xanh thẫm, sấm nổ chớp giật vạn kiếm phá không, sát cơ vô hạn bao trùm tất cả những chỗ bên dưới mà Dao Cơ có thể xoay sở.

Đột nhiên trong lúc đó, chợt nghe giữa không trung có một tiếng quát trầm, mây mù trong động bị xé tan, vạn đạo kiếm khí tung hoành ngang dọc từ cao đánh xuống, không ngừng hợp nhất lại với nhau thành một lưới kiếm dày đặc không thể lọt qua, như dòng tinh hà rực rỡ chói mắt cuốn hết mây mù trong phạm vi trăm trượng, tiếng rồng ngâm đã dứt, chỉ còn làn kiếm khí như cầu vồng vẫn cuộn cuộn giữ chừng không.

"Đạo tông cửu ngưng quy chân quyết, sử dụng tới độ lấy phong sinh thủy rồi." Đối mặt với kiếm quyết nghiêng trời lệch đất mà Dao Cơ vẫn nhàn nhả như không, chỉ thấy dưới chân ả mây khói vẫn vút rồi từ từ bốc cao, khuỷa tay rút từ trên búi tóc một cây thúy ngọc trầm, ngón tay nghiêng nghiêng chỉ về phương nam. Đột nhiên bóng người hoa lên một cái đã biến mất tiêu trong không khí.

Sở Thắng Y đang định đánh một đòn sấm sét, tức thì thần thức trở thành trống rỗng hư không, Tinh Hà Kiếm cũng mất đi mục tiêu chẳng truy đuổi Dao Cơ nữa.

Thế nhưng kiếm quyết đã xuất ra, làm sao có thể thu hồi lại?

Đúng lúc đó, một tràng tiếng cười như chuông ngân vẫn vút vọng tới tưởng như ở ngay sát bên tai mà lại như xa tít tận chân trời không sao nắm bắt được.

"Người thật không muốn bọn chúng yếu mệnh đấy chứ?"

Vào thời điểm Sở Thắng Y chuẩn bị xuất thủ, đột nhiên phát giác còn có người khác chịu đòn dưới tay, vậy thì làm sao xuất thủ?

Sát na ấy, một lần sáng xanh điểm lẹ vô cùng vẫn vút phát tan tất cả cảnh tượng hư ảo vô thanh vô tức phá không lao tới đánh thẳng vào thần thức của chàng.

Sở Thắng Y suýt nữa bị thanh âm dụ hoặc kia làm nhiễu loạn tâm thần, không dám nghĩ nhiều liền thu kiếm quyết, vạn đạo kiếm khí quay ngược trở về, phát ra kiếm quang màu trắng xanh tạo thành một bức màn kiếm nghênh đón đòn đột kích của Dao Cơ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Hốt Luân (Trộn Vẹn) (1)

"Không ngờ Sở sư huynh đã tu luyện tới Vân Khởi Quyết và Vạn Kiếm Quyết trong Cửu Ngưng Quy Chân Quyết, mà còn hoà hợp thành một nữa." Tiêu Thanh Nhi thân ngoài cuộc chiến, không thể động đậy, chỉ có thể nói cũng phải không ngừng bật tiếng khen.

Còn Dương Chân cũng đang ở trong thời khắc quan trọng nhất, từng dòng suối nhỏ trong cơ thể dần dần hội nhập thành dòng sông lớn, chân nguyên cuộn cuộn từ đột từng đột xông phá Thiên môn cấm chế, trong lòng không chút tạp niệm.

Tinh quang kiếm trận đầy trời bao bọc khắp xung quanh Sở Thắng Y đã đón lấy đòn công kích màu xanh chói lóa, tiếng rít sắc nhọn vang lên, màn kiếm trùng trùng điệp điệp bị phá tung ra, nháy mắt toả ra ánh sáng rực rỡ khắp nơi, tiếng kim khí chan chất như xé mây tan đá vang vọng liên hồi trong lòng động.

Một trời tinh hà đột nhiên tắt ngấm, mây mù tản mát, Sở Thắng Y thổ huyết bay ngược ra sau vạch thành một đường dài trên không rồi rớt về chỗ cũ.

Rất cực tu vi của chàng cũng còn kém quá xa so với Dao Cơ, cho dù sử dụng kiếm quyết vô thượng của Côn Luân phái cũng khó có thể chống chọi lại

được tu vi hàng trăm năm của đôi phượng.

"Đoạt Hồn Trâm của nô gia mùi vị ra sao?" Dao Cơ y phục tung bay, lơ lửng giữa chừng không nhìn xuống đám người.

"Sở sư huynh, người, người không cần phải cố đâu." Tiêu Nguyệt Nhi hoảng hốt chạy tới đỡ lấy Sở Thắng Y đang rớt xuống, chỉ thấy chàng ta ngũ khiếu lưu huyết, sắc mặt vàng ệch đứng còn không vững khiến nàng sợ hãi không biết làm sao cho phải.

"Không sao." Nói dứt Sở Thắng Y gắng gượng nở một nụ cười khê đầy tay nàng ra, cố gắng đứng lên nhưng thân hình chao đảo không vững rõ ràng không còn sức nào đánh nữa.

Dao Cơ phát phơ hạ xuống trước mặt Dương Chân, nhẹ nhàng cài lại dây ngọc trâm rồi vỗ tay nói: "Nô gia không phải trêu chọc các người, kỳ thực chết trong tay của nô gia so với bị người ta đoạt mất hồn phách còn tốt gấp trăm lần đây."

Đúng lúc ấy chợt vọng tới một tiếng hý dài. Long mã vốn biến mất từ lâu đột ngột chạy trở lại xông thẳng tới chỗ Dao Cơ.

Vào thời điểm phát ra tiếng hý của Long mã, Dương Chân cũng đồng thời đột phá được cấm chế, chân nguyên cuộn cuộn như sóng triều nháy mắt lưu chuyển khắp bách mạch, mắt thấy Dao Cơ đang bị phân tâm bởi Long mã đứng là cơ hội khó gặp liền nghiêng răng vung cả hai tay đánh ra, hai đạo kinh khí xanh lét tựa như song long xuất hải ầm ầm lao tới.

Dao Cơ cho dù phản ứng có thần tốc lại có pháp thân hộ thể, có điều vẫn bị đánh vào trọng huyết dưới bụng nháy mắt bị đánh văng ngược ra sau, khoe miệng rỉ máu, ánh mắt tựa hồ như kinh ngạc vô cùng. Á căn bản chưa từng ngờ tới cấm chế bị phá giải như vậy thành ra mới bị đánh lên một đòn.

Khi ấy Long mã đã chạy tới cách hai người mấy trượng, Dương Chân không dám nghĩ nhiều liền vòng tay ôm lấy Tiêu Thanh Nhi lạng người nhảy lên lưng Long mã, gót chân thúc vào lưng mã quát lên một tiếng, quay đầu chạy thẳng vào con đường ra khỏi động quật.

Hắn cũng không có cách nào chiếu cố tới bọn hai người Tiêu Nguyệt Nhi, một đòn vừa rồi đánh ra giống như đánh vào một đoá hoa mềm mại vô cùng, hẳn hiểu rõ ít nhất cái pháp thể hộ thân mềm mại vô cùng kia cũng hoá giải hết chín phần lực đạo, yêu nữ đó thụ thương nhất định là không nặng, bằng vào tu vi hiện tại mấy người bọn họ có hợp lực cũng vẫn không thể chống cự lại được.

Ở lại ất chết, chỉ bằng bỏ chạy tìm viện binh, may ra còn có một con đường sống.

Long mã xứng với danh Thần hành chi thú trong đám yêu thú, cảm nhận được tình thế cấp bách của Dương Chân liền dốc toàn lực chạy đi, mỗi bước như phá gió vượt qua cả chục trượng, nháy mắt đã phi đi rất xa.

"Sư đệ, sư đệ, chúng ta đi đâu thế, Nguyệt Nhi bọn họ đâu?" Tiêu Thanh Nhi nằm ngang trên lưng Long mã lúc này mới chợt bừng tỉnh la lên.

"Không thể làm gì hơn được, chúng ta mau ra khỏi động quật phát phi kiếm truyền tin, đợi sư phụ tới cứu." Dương Chân vừa xác định phương hướng vừa gấp đáp lời.

"Không được, không thể bỏ bọn họ lại được, yêu nữ đó tâm địa ác độc nhất định sẽ không để họ đi đâu, đợi cha tới thì muộn mất." Tiêu Thanh Nhi hoảng hốt như muốn khóc.

Trong lúc ở trên lưng Long mã, Dương Chân đã truyền một đạo chân lực vào cơ thể Tiêu Thanh Nhi đột phá cấm chế của nàng, sau một hồi nói chuyện thì Tiêu Thanh Nhi đã có thể khôi phục lại tự do liền vận người một cái ngồi dậy phía trước Dương Chân, hai người cùng cười Long mã chạy đi.

Chỉ giây lát Long mã đã xuyên qua mấy cái lồng sông ngầm chạy hết mấy dặm liền.

"Vậy sư tỷ tính sao?" Dương Chân vốn đầu muốn bỏ rơi đồng bạn, chỉ là hắn cũng không còn lựa chọn nào khác.

"Để sư tỷ quay lại, còn người tự mình chạy ra báo tin." Tiêu Thanh Nhi hạ giọng thốt.

"Sư tỷ..." Dương Chân chợt có một tư vị rất khó tả, lẽ nào trong mắt sư tỷ, hắn lại là một kẻ sợ chết hay sao?

"Ta xuống mã đây, tất cả giao lại cho người." Tiêu Thanh Nhi nghiêng răng vừa định tung người vọt lên chợt bị Dương Chân ôm ngang lưng, vừa vận Long mã cũng nhảy lên, hai người thuận thể ôm nhau rơi trở lại lưng Long mã, cả hai cùng hự lên một tiếng.

"Vậy cũng được, để sư đệ cùng sư tỷ quay lại tìm chết cho xong." Giọng nói của Dương Chân bình tĩnh tới đáng sợ, đồng thời Long mã dưới sự điều khiển của hắn cũng đột nhiên dừng bốn vó rồi xoay đầu một cái, gấp gấp chạy ngược trở lại.

"Sư đệ..." Tiêu Thanh Nhi trong lúc tinh thần hoảng hốt, lục thần vô chủ, nghe lời nói đó mới như bừng tỉnh, ngoái đầu nhìn lại, thấy hai mắt của Dương Chân lạnh lùng vô thần lộ ra ý quyết chết, thì trong lòng như thất lại, đau đớn vô cùng.

Trong lòng nàng tự gào lên, Tiêu Thanh Nhi người rốt cục đang làm cái gì thế? Rõ ràng quyết định của sư đệ mới là đúng, tại sao bản thân người lại cố tình phải một mình một ý? Nê nào những lời nói của yêu nữ kia đã kích thích người phải lộ ra nội tâm mềm yếu nên người mới hành động trái lẽ thường như vậy? Nhất thời cảm thấy hối hận vô cùng, càng nghĩ càng mù mịt, hết thấy trước mắt đều trở thành mơ hồ.

Tiếng cuồng phong rít vù vù trước mặt, Long mã hý vang còn người lại im lặng.

Cảnh vật của lòng sông ngầm giống như những hình ảnh nhạt nhòa nhanh chóng bị bỏ lại phía sau, Dương Chân chợt cảm thấy đoạn đường ngắn ngủi này e rằng cũng chính là vận mệnh ngắn ngủi của hắn.

Cảm nhận những sợi tóc của sư tử tung bay sát bên mặt mình, người thấy mùi hương từ thân thể như có như không, trong lòng lại dấy lên nỗi đau xót, trước khi chết còn có thể cùng sư tử thân mật thế này, phải chăng cũng không uổng một kiếp?

Dương Chân ơi là Dương Chân, người có còn là nam nhi hay không?

"Sư đệ, chúng ta... quay lại thôi!" Tiêu Thanh Nhi thấy cảnh vật phía trước dần dần quen thuộc thì như vừa bừng tỉnh trong giấc mộng, yếu ớt thốt.

"Đây chính là con đường quay trở lại." Dương Chân cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều.

"Không, ta nói là quay ra ngoài động." Tiêu Thanh Nhi vội vàng giải thích, muốn ra lệnh cho Long mã quay đầu nhưng lại không biết phải làm thế nào, tay chân lỏng lẻo đành quay đầu ngo Dong Chân. ánh mắt mỉa mai ẩn chứa mấy phần yếu đuối khiến người ta vừa thương cảm vừa đau lòng.

"Muộn rồi..." Dương Chân khẽ run người, lúc này Long mã đang nhảy vọt lên che khuất tầm nhìn, trong lúc còn đang lơ lửng trên không chuẩn bị hạ xuống, hắn liền đưa mắt nhìn về phía trước, Long mã, kẻ bạn hữu mà tình cảm như vừa được khơi lại trong đồng tro tàn này đang cùng với hắn lao thẳng xuống cốc sâu.

Mấy lần nhô lên hụp xuống, mấy lần chuyển hướng, hai người một mã đã quay trở lại bãi sông lúc trước.

Ngay trước nổi vào tầng động bên dưới, bóng người yếu đuối là lướt đó vẫn còn ở đằng xa, thấp thoáng thấy có hai người nằm dưới chân.

"Tiểu ca ca, sao lại quay trở lại rồi, lẽ nào là nhớ nô gia hay sao?" Tay áo dài của Dao Cơ phát một cái cả người đã bắn vọt lên phía trước, giọng nói tuy du dương nhưng ẩn chứa hàn ý lạnh lẽo.

Hai người Dương Chân chợt phát hiện không trung trước mắt lóe lên một luồng sáng, Dao Cơ vốn còn cách cả nửa dặm đột nhiên xuất hiện trước mặt hai người chừng vài trượng y như quỷ mị, cánh tay như hoa như ngọc vung ra đánh thẳng tới.

Giác quan nhạy bén của Long mã cảm nhận được sự nguy hiểm, đột nhiên hí lên một tiếng dừng phát bốn vó, bùn cát dưới chân bắn tung tóe, trên mặt cát hiện hai vết dài. Hai người trên lưng mã cũng suýt bị hất văng ra ngoài.

Chỉ thấy cái đầu hươu của nó ra sức vênh lên, trong tiếng hí dài, cặp sừng rồng xẹt ra điện quang giao nhau, "Xoẹt!" Một đạo sấm sét màu tím phóng ra, đánh thẳng vào Dao Cơ đang bay tới, tốc độ ra đòn so với bọn Dương Chân còn nhanh hơn một bậc.

Dao Cơ đang bỏ tới, cánh tay áo chợt phát một lượt toàn thân hóa thành làn khói nhẹ mờ hồ, nhanh nhẹn dịch sang một bên vừa vận tránh khỏi một đòn sấm sét rạch trời. Phía sau thân ả phát ra một tiếng nổ lớn, đá chạy cát bay ầm ầm, trên mặt đất xuất hiện một khe nứt đen ngòm dài gần năm trượng.

Dương Chân và Tiêu Thanh Nhi trên lưng mã nhìn tới gần cả người, nhất thời quên cả xuất thủ.

Trong tiếng hí giận dữ, Long mã lại liên tiếp đánh ra mấy đạo sấm sét dày đặc, đạo sau còn mạnh hơn đạo trước. Dao Cơ quạt tay áo múa lượn như con bướm xoay chuyển tùy ý, sau khi liên tục di hình hoán vị mấy lượt tránh né hết các đòn công kích thì cũng bắt đầu nổi giận, ai ngờ được một con yêu thú mà lại phiền nhiễu đến vậy.

Di hình một cái đã vượt hư không vọt tới ngay trên đỉnh đầu Long mã, một bàn tay như hoa như ngọc mang theo kinh quang nóng đỏ xuyên qua tay áo đánh ra vố thẳng xuống đầu của Long mã. Tiếp đó chỉ nghe thấy một tiếng rít như từ thời hồng hoang thượng cổ vọng về bao hàm sự tuyệt vọng vô hạn, sợ hãi, bất khuất, cao ngạo... chấn động màng tai, vọng vào tận sâu của tâm linh của hai người ngồi trên lưng mã.

Đối phương xuất thủ quá nhanh, hai người bọn Dương Chân căn bản không kịp phản ứng đành trơ mắt Long mã bị trúng đòn sấm xuống rồi nằm vật thành một đồng, hai người cũng không tự chủ được lú rú rút sang một bên.

"Tiểu ca ca, người cũng nhẫn tâm thật, đánh vào chỗ này của nô gia một cái hiện tại vẫn có hơi đau, người nói xem nô gia phải báo đáp người ra sao đây?" Dao Cơ dừng đứng trước xác Long mã, cánh tay vuốt nhẹ nơi bụng dưới, cách chân ả chừng ba bước, một dòng máu tươi đang từ từ chảy tràn trên mặt đất.

"Người đáng chết! Người dám giết chết nó!" Dương Chân mắt thấy con Long mã vừa rồi con chạy nhảy tung tăng chỉ loáng cái đã thành thảm trạng như vậy, trong lòng lửa giận bốc cao vạn trượng xông lên tận đầu muốn nổ tung, hắn đưa tay chỉ Dao Cơ vừa nói vừa run lên bần bật.

"Ừm, thật là đáng tiếc, con dị thú ngoan ngoãn nhường ấy nô gia cũng hiếm khi thấy được, đáng tiếc là nó lại muốn làm kẻ địch của nô gia. Bất quá, cho dù giờ nó có chưa chết thì cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa đâu." Dao Cơ mỉm cười thần bí khôn tả.

"Bọn ta không phải là đối thủ của người, người muốn thế nào thì cứ như vậy đi." Dương Chân trong đầu xoay chuyển, vốn định phát động Càn Khôn Ấn để dộng hóa bỏ chạy có điều không chắc đã đắc thủ, huống hồ còn có hai người đang nằm trong tay của ả, ngược lại chi bằng... nghĩ tới đó trong lòng liền thầm quyết định chủ ý.

"Bây giờ lại ngoan ngoãn vậy, người thật không sợ chết ư?" Dao Cơ tỏ vẻ ngạc nhiên.

"Người muốn giết chúng ta, thì sớm đã động thủ rồi." Dương Chân nói giọng hờ hững không chút biểu tình.

Tiêu Thanh Nhi đứng một bên giới bị bất kỳ lúc nào cũng có thể xuất thủ, nghe thấy hắn nói thể đột nhiên ngoảnh đầu kinh ngạc Dương Chân, ý nghĩ trong đầu xoay chuyển một lượt thì cũng nhận ra liền. Hai bên tu vi chênh lệch một trời một vực, nếu quả Dao Cơ có ý định lấy đi tính mạng bọn họ thì đầu cần phải đợi tới lúc này? Nghĩ tới đó trong lòng lại dấy lên nỗi lo lắng cùng áy náy khôn tả, thần trí của sư đệ sáng suốt hơn mình rất nhiều, tất cả đều là do cái tính nhĩ nữ yếu đuối của mình làm hỏng hết việc.

Dao Cơ nhìn hắn, thần tình có vẻ như muốn nói người cũng thức thời đấy, cánh tay khẽ động phát ra một luồng gió mát, hai người bỗng nhiên đều rơi cả vào tay của ả, cánh tay áo dài quấn lấy cả hai rồi cất người phi thân một lượt đã vượt qua khoảng cách nửa dặm hạ xuống trước chỗ hai người bọn Sở Thẳng Y.

"Tỷ, các người sao còn quay trở lại vậy?" Tiêu Nguyệt Nhân cũng giống như Sở Thẳng Y đang nằm bẹp trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch nói giọng yếu ớt vô lực, cặp mắt bình thường linh động hoạt bát lúc này cũng trở nên âm trầm vô quang.

Tiêu Thanh Nhi bị quăng xuống mặt đất, len lén liếc Dương Chân một cái mà không dám nhìn thẳng, chỉ mỉm cười nhún nhó.

"Nô gia mang các người đến một chỗ, đợi tới lúc mấy gã đồng môn của các người tụ tập lại một thể, hắc hắc." Nói dứt lời, thân hình yếu diệu của Dao Cơ chợt xuất hiện hào quang, một tà áo như một đám mây tím đột nhiên phát ra khắp thân thể vẩn vút quấn lấy như linh xà, ánh tím chớp chớp mấy lượt, bốn người trên mặt đất hoàn toàn không thấy đâu nữa.

Luồng hào quang trên người Dao Cơ lại nháng lên một cái, tà áo đã thu lại mất tăm tích, chỉ còn lại ả đứng trên mặt đất chăm chú quan sát một lượt rồi phi thân tới con đường đi xuống tầng động bên dưới.

Đám bốn người Dương Chân lúc này đang bàng hoàng lạc vào trong một cái màn màu tím không thấy giới hạn, dưới ánh sáng yếu ớt le lói, cảnh vật xung quanh tựa như có thể gió tay chạm vào được nhưng lại có vẻ như là hư vô, thực khí mỏng manh vẩn vút, thấp thoáng hiển hiện như khí tượng của tiên gia, rõ ràng là một thứ pháp bảo không hề tầm thường.

Bọn họ đều bị cấm chế hết toàn bộ pháp lực, nhưng vẫn được lưu lại khả năng hoạt động, cử động tay chân không có gì trở ngại, lúc này bị túm vào một chỗ cũng chỉ còn biết nhìn nhau, chẳng có lòng dạ nào mà nói chuyện nữa.

Chẳng biết đã qua bao lâu, bên trong la trướng trước sau lóe lên hai đạo hào quang, rồi rớt xuống hai người nữa, chính là Nhạc Thiên và Lãnh Phong, xem ra cả đoạn đệ tử Côn Luân đều đã bị tóm gọn rồi.

Lãnh Phong lúc này mặt mũi trắng bệch, trước ngực vết máu loang lổ, chắc là đã trải qua một hồi đấu pháp. Nhạc Thiên cũng uể oải vô thần nằm sõng xoài không cất nổi đầu dậy, chỉ ngó đám Dương Chân cười nhún nhó, nguyên là hai người bọn họ đều bị cấm chế hết.

Lúc này ở bên ngoài la trướng chợt vọt tới hai đạo hào quang đánh thẳng vào hai người bọn Lãnh Phong, hai người liền khẽ run lên một cái khôi phục lại được cử động.

"Con mẹ nó thật là lợi hại, cái pháp bảo gì này còn có thể mở ra kết giới tu di nữa ư?" Nhạc Thiên cố gắng quan sát một hồi rồi há miệng than vãn, không đợi mọi người đáp lời thì đã nói tiếp giọng căm tức: "Mẹ nó, thật xúi quẩy, nơi này sao lại có yêu phụ ma đạo thể không biết?"

"Lãnh sư huynh, người không bị thương chứ?" Dương Chân thấy Lãnh Phong nhắm mắt hơi thở yếu ớt, mặt mũi không chút huyết sắc thì có chút lo lắng.

"Không sao." Lãnh Phong từ từ mở mắt ra, chậm rãi nói từng chữ một, tựa hồ như ngay cả nói năng cũng rất hao tổn sức lực, chàng ta nhìn Dương Chân thần tình có vẻ hơi bất ngờ một chút rồi lại bắt đầu nhắm mắt tĩnh tọa.

Tỷ muội Tiêu Thanh Nhi hiện tại thì rúm ró vào một chỗ đều lặng thinh không nói, rõ ràng không chịu nổi sự đả kích như thế này. Vốn cao ngạo nơi Tiên Phủ, những kẻ bằng vai có gặp cũng không khỏi phải nể hót lấy lòng, các bậc sư trưởng không khỏi tán dương khen ngợi, ngày thường sao có thể nghĩ tới lại có lúc gặp phải cảnh ngộ thế này?

"Con mẹ nó lợi hại thật đấy, chỉ ngó ta có một cái thì đã hồn phi phách tán, một chiêu là gục rồi. Họ lãnh kia thì mạnh hơn ta một chút, tiếp được hai chiêu, hắc hắc." Nhạc Thiên nhún nhó pha trò.

"Là ta quá sợ ý, lúc sớm Dương Sư đệ đã phát giác có điểm khác thường, chúng ta lúc đó nên lui ngay ra khỏi hang động thì vẫn còn kịp." Sở Thẳng Y trầm mặc ngồi ở một góc, thần sắc cũng tỏ ra vô cùng chán nản và hiu quạnh.

"Ma đạo yêu nhân ở chỗ Xạ Dương Quật này làm gì không biết, liệu có âm mưu gì không?" Nhạc Thiên cảm thấy sự suy đoán của mình có chút kinh hãi, đưa mắt nhìn mọi người thấy cũng đều tỏ ra sợ sệt, trong lòng chợt nảy sinh hào khí thốt: "Yêu phụ đó không giết chúng ta, chắc chắn là muốn lưu chúng ta lại để sử dụng, sợ gì chứ, cùng lắm là chết một lần thôi. Hắc hắc."

"Chi e không đơn giản như vậy, nữ nhân này không phải là người duy nhất tới đây đâu." Lãnh Phong đột nhiên mở miệng nói.

"A, phải, trước lúc nữ nhân quăng ta vào đây cũng từng nói một câu nhiệm vụ hoàn thành gì đó." Nhạc Thiên vỗ vào đầu như bưng bình.

"Dao Cơ là thuộc chi phái Hợp Hoan Đạo của Ma Môn, theo như đồn đại thì ả chính là kẻ đứng đầu chi phái, còn có ai có khả năng điều khiển ả nữa?" Sở Thẳng Y chau mày thốt.

"Người xem nơi bọn ta đang ở đây, hình như chính là Vũ Y Vô Lượng Giới trong truyền thuyết a, có thể chứa đựng một thế giới nhỏ, là một pháp bảo hộ

thần vô thượng, cái thứ này từ xưa tới nay cũng bắt quá chỉ lưu truyền có ba cái, hiện tại thì Huyền Nữ Môn tung tích mờ mịt kia chiếm mất hai cái, còn lại một cái chính là bảo bối của Cơ Hương Tiên Từ ở Thánh Tông chúng ta. Nếu đem so sánh thì cái tiên y này cũng có thể so sánh với pháp bảo không truyền ra ngoài của Nhất Nguyên sư tổ, Tụ lý càn khôn - Thái hư đồng nguyên thiên. Tiên gia bảo y trong truyền thuyết đó sao lại có thể rơi vào tay của yêu nữ ma đạo?" Nhạc Thiên chống cằm trầm tư nói.

Mọi người bị gã thu hút sự chú ý, nháy mắt vì một câu nói của gã mà tất cả đều cảm thấy rất hứng thú.

"Có điều nói đi nói lại, nữ nhân đó quả thực là một vu vật a, hai má nõn nà thêm cắn một cái tới nhỏ dãi, thân hình lại càng đầy đặn nõn nang, đúng là quyến rũ bậc nhất, những bậc tao nhân nghe nói thời xưa, cho dù có nói gì thì nói chứ nếu có tái thế ắt cũng phải động phạm tâm, khắc khắc." Nhạc Thiên vừa nói nét mặt vừa lộ vẻ rất say sưa mê mết.

"Nhạc sư huynh..." Tiêu Thanh Nhi là người đầu tiên bậm môi trợn mắt không chịu nổi gã.

"Không nói nữa, không nói nữa. Ta cũng chỉ là nói cho đỡ buồn thôi, không chừng lát nữa lại phải nhận lấy khổ cực toàn thân tề tái ấy chứ." Nhạc Thiên đành chưng hửng ngậm miệng, gờ gờ xuống mặt đất vẩn vơ hà khí, nháy mắt cái không khí trầm trầm của mọi người đều bị gã làm cho tan biến. Nhưng gã vẫn không nhận được lên lại há miệng than vãn: "Nghĩ tới Nhạc Thiên ta hào hoa phong nhã, lên núi mấy chục năm qua ngay cả bàn tay nữ nhân cũng chưa được chạm tới, cứ như vậy mà chết đi thật là không cam tâm."

"Tên Nhạc Thiên đáng chết, người không thể để yên một lát được sao?" Tiêu Nguyệt Nhi giận dữ chửi rủa, một câu chửi này ngược lại đã làm hồi phục mấy phần sinh khí.

Mọi người lại trầm tịch thêm một hồi.

"Lẽ nào lại có người có ý định phá phong ấn trong địa quật?" Nhạc Thiên không chịu nổi tịch tịch, bất thành linh lại mở miệng.

Mọi người đều biến sắc mặt.

"Không có khả năng, Xạ Dương Quật tuy là ai cũng có thể ra vào, nhưng muốn xâm nhập vào chỗ phong ấn thì ngàn vạn lần không thể được. Hai đạo Yêu, Ma đối mặt với sức mạnh Thuần Dương Chân Hóa đó thì chỉ có tự tìm chết chứ đừng nói tới xuyên qua kết giới được tạo thành bởi Tinh lực vô thượng." Sở Thăng Y trầm tư giây lát rồi kiên quyết phủ định.

Mọi người nghĩ thấy cũng phải nên chẳng ai nói câu nào, mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ riêng.

Sau khi cả đoàn đệ tử Côn Lôn bị bắt ba ngày thì cả địa quật liên tiếp chấn động thêm bốn lượt, vậy là đủ số thất tinh, tinh thể tại Dương Kỳ Sơn gần như đã được quyết định, Côn Lôn phải đối với trường đại kiếp trước mặt lẽ nào không hề may mắn phát giác?

Hôm ấy tại Côn Lôn Tiên Phủ, trên ngọn núi đặt chủ phủ Hạo Thiên Điện thuộc ngọn Thái Hạo Phong, vị chương môn của Côn Lôn bế môn tu luyện nhiều năm khó thấy đã xuất thế trước thời hạn một năm.

Lúc đó Nhất Nguyên chân nhân đang đứng sững bên vách núi khoanh tay nhìn về biển mây cuộn cuộn đằng xa, dưới trời núi bao la, một thân đạo bào trắng bạch của ông đón gió tung bay như muốn trôi dạt về tiền cảnh, phong thái đầy vẻ tiên phong đạo cốt. Phía sau lưng ông chực sẵn ba đạo nhân và một tục gia, bốn vị đệ tử Côn Lôn đang đợi dạy bảo.

Nhất Nguyên chân nhân tóc bạc da hồng, vàng trán cao rộng, hai hàng mi dài trắng phau như tuyết phát phơ trong gió bay sát bên tai, cặp mắt trong sáng thâm sâu như biển, thần quang rạng rỡ thâm thúy vô cùng, hiếm thấy trong nhân gian.

"Vân Vong, người ở Tây hoang một năm thị sát có phát hiện gì không?"

Tiêu Vân Vong toàn thân đạo bào màu xanh đứng ở phía bên tay phải thấy sư tôn hỏi liền tiến lên phía trước một bước cúi người đáp: "Hồi bẩm sư tôn, Yêu tộc không hề có động tĩnh khác thường, có điều... thời tiết Tây hoang có thay đổi rất nhiều, địa mạch cũng từ từ thuận đạo quy tông, không biết là vì có gì." Nói tới đoạn cuối, vẻ mặt lộ chút do dự.

"Từ Đình, người tới vạn dặm băng nguyên Yên Liêu tại phương bắc có thu hoạch gì không?"

Đội Tiêu Vân Vong lùi lại, Chương luật chân nhân đức cao vọng trọng của Côn Lôn phái, Từ Đình chân nhân mới tiến lên, thi lễ thốt: "Sư tôn, tất cả đều bình thường, Ma đạo không hề có hành động khác thường... ngoại trừ Vạn Niên lão quỷ kia tại Quý vương phủ vẫn theo thói cũ tiến vào Trung nguyên thu nạp du hồn thì cũng không có gì đặc biệt cả."

Nhất Nguyên chân nhân trầm mặc giây lát rồi thở dài một tiếng, nói: "Côn Lôn phái giao vào trong tay đám hậu bối các người, bốn tọa vẫn không sao yên lòng được."

Thân hình cao lớn của Từ Đình chân nhân khẽ giật mình một cái rồi tự lui về hàng ngũ.

"Sư tôn chắc là thần du ra ngoài đã có phát hiện gì?" Từ Thừa chân nhân đứng mé bên trái nhỏ giọng thốt.

"Một năm trước, Nhất Kỳ sư bá của các người đã truyền tới một đạo tín phủ, vì sư đặc biệt dùng Thiên Diễn Thuật tính toán, phát giác phía Tây có điểm không ổn, chỉ là vì có người đã bố trí dị thuật che dấu đi thiên cơ nên khó tra ra nguyên nhân, bởi vậy mới phái các người xuất sơn tuần tra."

"Sau đó không lâu, vì sư lại cảm thấy đạo tâm không yên liền không tiếc hao tổn mười năm đạo hạnh thâm dò thiên cơ lần nữa, cho tới hôm qua xuất quan mới rõ ràng được chân tướng, nhưng đại biến tại Dương Kỳ Sơn tình thế đã khó có thể cứu vãn được nữa, vì sư cả đêm thần du tới Dương Kỳ Sơn tìm kiếm Nhất Kỳ sư huynh, kết quả đã chứng thực được sự suy đoán của vị sư." Giọng nói của Nhất Nguyên chân nhân bình lặng hờ hững nhưng lại mang theo áp lực nặng nề một cách kỳ dị.

Đám người Tiêu Vân Vong nghe thấy thì đồng thời đều kinh hãi thất sắc.

Từ Đình chân nhân ngạc nhiên thốt: "Sư tôn, người nói phong ấn trên Dương Kỳ Sơn có đại biến?" Nếu không phải người nói chính là sư tôn mà ông ta vô cùng kính ngưỡng trong lòng thì chỉ e ông đã phản bác ngay tại trận.

"Không chỉ phong ấn vạn năm đã bị phá giải, mà còn đáng ngại hơn nữa, từ Côn Lôn phái của ta cho tới cả giới tu chân đều sắp lâm vào một trường hạn kiếp ngàn năm." Sự thô lộ của Nhất Nguyên chân nhân khiến cho mọi người càng thêm kinh hãi.

Đám người nghe xong trong lòng như bị một khối đá vạn cân đè xuống tựa hồ nghẹt thở.

"Hồng rồi." Tiêu Vân Vong đột nhiên mặt mũi thất sắc.

Mấy vị sư huynh của ông ngoảnh đầu nhìn lại cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên, vị sư đệ này vốn trời sập cũng không sợ sao lại chột thất thố như vậy?

"Sao rồi, Vân Vong?" Nhất Nguyên chân nhân cũng ngạc nhiên quay người lại.

"Bốn đệ tử của con... còn có cả ái đồ Sở Thắng Y của Từ Đình sư huynh hiện tại đều đang lịch luyện tại Dương Kỳ Sơn." Tiêu Vân Vong áy náy nhìn Từ Đình chân nhân cười khổ.

Từ Đình chân nhân mặt mũi cũng thất sắc, khuôn mặt bình tĩnh kiên nghị thường ngày thoáng chốc trở thành trắng bệch. Sở Thắng Y là nhất đại anh tài, niềm hy vọng của cả chi phái Đạo tông, nếu có mệnh hệ gì thì ông thật cũng không dám tưởng tượng.

"Chỉ e không chỉ người, cả tên đệ tử nghịch ngợm Nhạc Thiên của ta cũng đã đến Dương Kỳ Sơn từ sớm, đến giờ vẫn chưa thấy về." Từ Càn chân nhân chường tọa Đan Dương Phong từ đầu tới giờ vẫn lạnh lùng cũng cười theo nhún nhó.

"Sư tôn có dụ lệnh không ạ?" Từ Đình chân nhân khẽ phát tay áo, cất giọng xin chỉ thị. Chỉ trong nháy mắt, ông ta đã khôi phục được bình tĩnh trở lại, thân là đệ tử nhận sự trọng dụng của Đạo tông, tự nhiên nhận định rõ ràng mọi việc nặng nhẹ hoãn gấp, ái đồ kia của mình hiện tại cũng chỉ có thể ngầm thỉnh cầu trời Phật phù hộ mà thôi.

"Bản tọa vốn muốn tự thân xuất sơn, lại lo phía bắc có đại địch rình mò đã tiềm phục cách phía bắc của Côn Lôn ngoài ngàn dặm. Ta cùng với Nhất Đức sư đệ đã thương thảo suốt đêm, Đạo tông phòng thủ bên ngoài, Pháp tông cô thủ bên trong, còn lại toàn bộ nhân lực đều kéo tới Dương Kỳ Sơn. Cho dù thấy thiên mệnh cũng không thể buông tay được, cơ nghiệp thiên cổ của Côn Lôn phái mới là việc chính. Lần này hai đạo Yêu Ma có hành động liên thủ thật là từ trước tới giờ chưa từng thấy, e rằng sớm đã có dự mưu." Giọng nói của Nhất Nguyên chân nhân thoáng vẻ bất lực.

Mọi người lúc này mới hiểu tình thế đã tới lúc vô cùng khẩn bách, bọn họ thân là lớp lực lược đắc lực nhất của Tiên Phủ, là rường cột sau này của Côn Lôn thế mà lại mù mờ không rõ, tất cả đều cảm thấy vô cùng kinh hãi.

"Sư tôn, đệ tử xin được đi trước tới Dương Kỳ Sơn để ứng phó." Tiêu Vân Vong bước ra khỏi hàng thốt.

"Chương môn chân nhân, Từ Càn nguyên đi trước cùng Tiêu sư đệ." Từ Càn chân nhân cũng cùng bước ra khỏi hàng.

Từ Đình chân nhân nghĩ Từ Thừa chân nhân đang nhắm mắt trầm tư bên cạnh, đang định nói thì Nhất Nguyên chân nhân chợt mở bừng mắt, không giận mà uy, đột nhiên hạ lệnh: "Tiêu Vân Vong, Từ Càn nghe lệnh, hai người lấy Côn Lôn Chí Tôn Lệnh mời mười tám vị trưởng lão còn chưa tọa quan tức khắc xuất sơn, phối hợp với Nhất Kỳ hành sự."

Hai người đồng thanh lĩnh mệnh, đang định xuất phát thì Nhất Nguyên chân nhân đã gọi lại, chỉ thấy ông ta rút ra một tấm gương nhỏ hình tròn cổ kính và một ống quyển cũ kỹ chia ra giao cho Từ Càn và Tiêu Vân Vong dặn dò: "Trận đồ này chính là họa đồ địa mạch trong phạm vi ngàn dặm của Dương Kỳ Sơn, yêu nghiệt kia đã nghịch chuyển tinh lực lấy địa hỏa phản ngược lại để phá giải phong ấn. Từ nay về sau ắt là hỏa mạch trong lòng đất bị đứt đoạn hết, có Hạo Thiên Kính trong tay có thể giúp thêm một phần sức mạnh, cũng là để có thêm khả năng văn hồi tình thế. Nghe Nhất Kỳ nói thì dư nghiệt của Yêu tộc kia tu vi thông thiên, chỉ e còn trên cả ông ta, các người nhất định phải cẩn thận, không được liều lĩnh, thấy nên lui là lui."

Hai người bọn Tiêu Vân Vong đồng thanh vâng dạ rồi ngửa kiếm phá không bay đi, trên cục trường chỉ còn lưu lại ba người.

"Từ Đình, người triệu tập Trưởng lão viện, phát động toàn bộ Di Thiên Tiên Trận, chủ trì đại cục." Nhất Nguyên chân nhân vừa dứt lời, Từ Đình chân nhân lập tức ứng thanh lĩnh mệnh đi ngay. Nhất Nguyên lại chuyển qua phía Từ Thừa đang cúi đầu một bên chậm rãi nói: "Từ Thừa, hiệp trợ đồng môn Pháp tông cai quản các đệ tử ở trong Tiên Phủ."

Từ Thừa chân nhân từ từ ngẩng đầu, hít vào một hơi rồi lại ứng thanh cúi đầu lĩnh mệnh.

Nhất Nguyên chân nhân thấy Từ Thừa chân nhân đã đi khỏi thì khẽ lắc đầu. Bất giác tự hỏi trong lòng, Dương Kỳ Sơn được Côn Lôn thủ hộ suốt ba ngàn năm gặp phải thiên ngoại chi kiếp, phải chăng cũng là ý trời? Các đời tổ sư gia trên thiên giới có biết chăng, có trách tội Nhất Nguyên kém cỏi hay chăng?

Giấy lát sau, tiếng chuông vàng vang lừng khắp Côn Lôn Tiên Phủ, liên tiếp ba mươi sáu hồi ngân rung rồi mới mới ngừng hẳn.

Hàng trăm ngàn đạo kiếm quang lộn xộn xuyên qua các ngọn núi trong biển mây, mạnh ai nấy đi, dần dần hội tụ thành một đạo kiếm ảnh khổng lồ tỏa ra tám hướng. Tiếng phi kiếm rít lên lạnh lạnh liên hồi kỳ trận nối tiếp nhau xé tan không trung. Côn Lôn phải suốt mấy trăm năm chưa từng có cảnh tượng khản bách tới như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Phong Ấn (1)

Sâu thăm trong lòng đất bên dưới Dương Kỳ Sơn, tại Bích Lạc Đàm ở tâm của Xạ Dương Quật.

Đó là một cái lòng động tám mặt đều có đường hang thông suốt, địa thế trùng hắc xuống, nham thạch lởm chởm, tất cả các đường hang đều từ trên cao dẫn xuống dưới. Ở chính giữa có cái đầm nước đường kính tới cả trăm trượng, chính là Bích Lạc Đàm rất nổi danh của Xạ Dương Quật, cũng chính là cửa vào cấm địa phong ấn của Xạ Dương Tinh Mật Trận. Ba ngàn năm qua, đã có vô số yêu tộc lần lượt bị tổng vào trong phong ấn, không trở ra được nữa.

Nơi lòng hồ sâu không thể dò, khói sóng mờ mịt, yêu vụ xanh thẫm tầng tầng lớp lớp vẩn vút khắp nửa không gian động, chính là nơi mà yêu khí tiết ra dày đặc.

Lúc này, nơi yêu thú đáng ra vẫn tụ tập lại trống rỗng hư tịch. Nguyên nhân là bởi bên hồ xuất hiện hai vị khách không mời, một thiếu niên anh tuấn và một nữ nhân diễm phúc, chính là hai người Long Dận và Dao Cơ.

"Thực là kỳ lạ, người vừa tới nơi này thì những con yêu thú đó đã bỏ chạy tứ phương, thậm chí càng xa càng tốt. ha ha." Dao Cơ đưa mắt nhìn xung quanh, tươi cười nói.

"Cửu châu Trung nguyên của người chẳng phải cũng có những bậc đế vương khác hẳn so với đám vô danh tiểu tốt còn gì? Yêu tộc cũng chẳng khác mấy, chỉ có lấy sức mạnh làm chúa. Mạnh thì sống, yếu thì chết. Kẻ mạnh là chúa, kẻ yếu là hèn." Long Dận vung vẩy Thương Long Giác trong tay hờ hững đáp lời.

"Vậy người nói cái lão Nhất Kỳ kia ở nơi nào?" Dao Cơ dùng thần niệm dò xét cảm thấy sâu trong Bích Lạc Đàm ẩn hiện luồng pháp lực hạo hãn, liền có chút bất an.

"Năm tháng trước, lão già dịch đó rốt cục cũng phát giác ra kế hoạch thực sự của ta, hiện tại có lẽ đang bận bịu dưới lòng đất xem xét rồi, đáng tiếc là đã quá muộn." Long Dận lộ ra nét cười lạnh lẽo.

"Nô gia thật rất muốn cùng người đi xuống có được không?" Sắc mặt Dao Cơ tỏ vẻ khó ở, trong lòng thầm nghĩ mau chóng thoát thân khỏi nơi này mới là thượng sách, lại nghĩ tới đám yêu nhân dữ tợn đáng sợ trong lòng càng thêm kinh hãi.

"Sao, người sợ ư?" ánh mắt Long Dận như dao bén chực xuyên qua mắt dao cơ thâm nhập vào tận tâm tư của ả.

"Nô gia sợ... người bắt nô gia làm con tin ấy, ha ha" Dao Cơ quay đầu trở lại cười lạnh.

"Hiện tại cũng đã tới lúc đánh thức những vị tiền bối của ta rồi." Long Dận ưỡn người trầm giọng nói, không thèm lý tới Dao Cơ nữa.

Nói dứt lời, hắn liền té khỏi Thương Long Giác, trong lòng động đột nhiên kim quang tỏa ra rực rỡ.

Hai người trước sau biến vào trong làn độn quang của Thương Long Giác, chiếc sừng vàng chói như con thoi lao thẳng xuống Bích Lạc Đàm, ánh kim quang càng lúc càng sáng chói tựa hồ như ngưng đọng thành vật thật vậy. Sau một tiếng rít như long ngâm, Thương Long Giác chiếu ra một luồng xung lực rồi chợt như ánh chớp xông vào lòng đầm.

Trong nháy mắt, tận sâu dưới Bích Lạc Đàm vang lên một âm thanh lớn trầm đục, chỉ trong sát na chợt nổ bùng ra ngàn quang vạn trượng như hàng ngàn vạn sợi xích bạc xuyên qua cả đỉnh động thấu vào nơi sâu thẳm vô tận, cả hang động tràn ngập ánh sáng chói mắt, rực rỡ như ban ngày.

Sau một trận chấn động kịch liệt, ngàn quang từ từ biến mất, Bích Lạc Đàm lại khôi phục vẻ bình lặng như cũ, có điều yêu khí u ám khắp động đã tàn mất hết, trong lòng đầm ánh nước thuần tịnh như nguyệt hoa, song gợn lăn tăn.

Trong truyền thuyết, con người sau khi chết sẽ rơi xuống Cửu u minh phủ và Hoàng tuyền lộ, chờ đợi tam thế nhân quả, lục đạo luân hồi.

Cũng theo truyền thuyết, Minh phủ chia ra mười tám tầng địa ngục, nơi đó tối tăm không có ánh sáng, khắp nơi đều là luyện ngục âm hồn ác quỷ. Cũng có Thập điện diêm la, âm ti phán quan chuyên trừng trị ác quỷ và tiếp dẫn người tốt, cai quản việc lành dữ từ trong u minh.

Cho dù thâm nghiêm tàn khốc, nhưng bất luận là thiện ác nghiệp báo, tất cả đều có cơ hội tái sinh luân hồi.

Thế nhưng dưới phong ấn của Xạ Dương Tinh Mật Trận nơi Bích Lạc Đàm của Dương Kỳ Sơn, ngàn vạn yêu ma vĩnh viễn không được luân hồi, trời cao vô lộ, đất sâu vô môn, hàng ngày yêu thân linh thể đều phải chịu đủ khổ cực do bị Thuần dương lôi hòa hành hạ.

Bọn chúng gần như đã có được sinh mệnh vĩnh hằng, sức mạnh vô cùng nhưng lại bị cấm cố trong một thế giới nhỏ xíu, chịu đủ loại khuất nhục, thống khổ, cô độc...

Cái tình trạng sống không ra sống chết chẳng ra chết, không đầu không cuối ấy, những ngày tháng cực kỳ tàn khốc ấy còn phải kéo dài bao nhiêu lâu nữa? Một trăm năm, một ngàn năm hay là một vạn năm?

Bọn chúng cũng đã quên đi thời gian, có điều mỗi cừu hận ấy vẫn mãi mãi vô tận cùng tuế nguyệt, từng chút từng chút tích góp lớn dần, hội tụ thành suối, thành sông rồi thành biển thành nộ hải thấu trời.

Nộ hải đó bao gồm từ Côn Lôn Phái dẫn đầu giới tu chân chính đạo, cho tới cả thế giới loài người khắp Cửu châu.

Thương hải tang điền, vật đổi sao dời. Ân oán muôn thuở liệu cuối cùng có thể giải tỏa?

Nếu so với chúng yêu tộc nằm trong phong ấn với đám yêu tộc hậu bối trẻ tuổi thì chỉ cần một kẻ dùng sức mạnh thâm thiên hoán nhật xoay chuyển căn khôn, cũng có thể khiến cho vạn yêu dành lại được cuộc sống mới. Có điều hết thấy liệu có được như bọn chúng mong muốn?

Xạ Dương Tinh Mật Đại Trận nằm trong lòng đất của Dương Kỳ Sơn, ngay trên ngàn dặm long mạch địa hỏa, dùng sức nóng vô cùng của địa mạch thông qua tiên trận hóa thành sức mạnh Cửu địa chân hỏa phối hợp với sức mạnh của Cửu thiên tinh thần nuôi dưỡng lấy thiên địa, sinh sinh tạo hóa, hình thành một không gian phong ấn cực kỳ to lớn mãnh liệt và hoàn toàn độc lập.

Hàng vạn yêu tộc bị phong ấn trong không gian kín kẽ biệt lập, giữa những tế đàn bố trí theo phương vị của Tứ tượng nhị thập bát tú trên trời. Bốn phía là vực sâu vạn trượng bao xung quanh, vô số u hồn vì yêu lực yếu kém mà đã bị tan biến trong vòng chu vi mấy chục dặm.

Không gian tại nơi này, sắc trời sâu thẳm giống như bầu trời trong vắt khi ban mai, Thiên Tinh Trận, Nhị thập bát tú nhấp nháy bên trên như dòng sông ngân phát ra ánh sáng lung linh, huyền ảo vô cùng. Thi thoảng lại từ trên phóng xuống một đạo chân hỏa sáng rực như sao băng ngang trời xé không âm ầm đánh xuống tế đàn đang sôi sục yêu khí làm vọng lên nhưng tiếng quỷ khóc sói tru vô cùng thảm thiết.

Vực sâu vạn trượng khổng lồ bên dưới, từ màu đen bên trên dần dần chuyển thành màu xanh rồi cuối cùng hóa thành màu đỏ hừng hực của biển dung nham thiên hình vạn trạng, tạo hóa tinh xảo vô cùng.

Trên bầu trời chợt nổi lên vàng sáng như sóng nước tỏa dần ra ngoài, từ chính giữa một đạo lưu tinh vàng chói phá không bay ra, lượn một vòng rồi hạ xuống bên bờ vực, ánh sáng dần tắt dần, Long Dận và Dao Cơ đột nhiên hiện ra.

Hai người lơ lửng trên vách đá quan sát bốn phương tám hướng, trước một thế giới tráng lệ kỳ diệu như vậy, lòng cũng không khỏi chấn động.

Hồi lâu sau, Dao Cơ khe khẽ thở dài thốt: "Tiền bối của Côn Lôn Phái quả thực tài giỏi, có thể vẽ ra thế giới thế này chỉ e lớp người hiện tại của Côn Lôn còn xa mới bì được."

Long Dận rung giọng bật cười, gằn từng chữ một: "Thêm chừng sáu canh giờ nữa thôi, trời ở đây không còn là trời nữa, đất ở đây cũng không còn là đất nữa, trời sụp vì ta, đất nhào vì ta, thời khắc chấn hưng yêu tộc ta đã điểm rồi, hắc hắc hắc..." Tiếng cười cuồng ngạo trầm đục vẫn vút vọng qua, nơi xa loáng thoáng có tiếng gầm rú đáp lời.

Dao Cơ lắc nhẹ búi tóc nói: "Người hưng thì ta nhục, từ cổ tới nay việc hưng suy ai dám đại ngôn?"

"Đem mấy gã nhóc con thả ra đây, để bọn chúng tự sinh tự diệt." Long Dận không muốn nói nhiều, ánh mắt của hắn chuyển sang những tế đàn thạch trận tầng tầng lớp lớp xung quanh, nơi đó sương mờ dày đặc tản mát sâu thẳm.

Toàn thân Dao Cơ đột nhiên xuất hiện vàng mây tím, từ trong không trung ào ào rót ra sáu người rõ ràng nặng nề rơi xuống bên vách đá âm u, sáu người không có pháp lực hộ thể đồng thanh la lên đau đớn.

Đám người Dương Chân bị nhốt suốt ba ngày, rốt cục cũng có thể thấy được trời đất, nhưng không ngờ lại lạc vào một thế giới yêu khí dày đặc, một nam một nữ đang trừng mắt ngó từ đằng xa, một cái lắc người nhàn nhả tự tại đã bỗng bèn vọt tới bên trên bọn họ.

"Hoan nghênh tới vùng phong ấn, từ bây giờ trở đi sinh tử của các ngươi là do trời định, hãy tự thu xếp đi." Dao Cơ vung tay quăng ra mấy thanh tiên kiếm rớt xuống bên cạnh đám đệ tử Côn Lôn phát ra những tiếng lách cách đinh đang một hồi, rồi vun thành đồng trên mặt đất lấp lóe ánh sáng.

Long Dận đang lơ lửng bên trên đột nhiên ngoái đầu quét qua đám đệ tử Côn Lôn một lượt, ánh mắt lướt mặt Dương Chân thì dừng lại, thần sắc thoáng động một chút, rồi phát ảo một cái xông lên phía trước bỏ đi.

Dao Cơ thở dài về tiếc rẻ rồi cũng lắc người tiến theo.

Đám Nhạc Thiên đội hai người đó đi xa mới tự mình đứng dậy, thu lấy pháp bảo của mình, kiểm tra một hồi rồi chỉ nhìn nhau không nói.

Bọn họ toàn thân chân nguyên pháp lực bị cấm chế, trong cái thế giới lạ hoặc này cảm thấy vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, trù chừ giây lát rồi lóp lóp bắt đầu đảo dác nhìn quanh.

"Lạnh thật, nơi này là đâu không biết?" Tiêu Nguyệt Nhi khoanh tay ôm lấy mình rúm ró đứng dậy, nhìn vào bóng tối lay lắt, sương khói mờ mịt, đằng xa những ánh lửa xanh lập lờ không ngừng.

"Không nghe thấy yêu nữ đó nói hay sao, nơi này là phong ấn..." Nhạc Thiên nói được nửa câu thì chợt như bưng tỉnh khỏi cơn mộng, la thảm lên một tiếng đưa tay run rẩy chỉ xuống vực sâu vạn trượng bên cạnh gã nói: "Nơi này, nơi này là Địa Hỏa Uyên bên trong Tinh Mật Trận, thôi xong, thôi xong rồi..." Nói đoạn liền ôm đầu ngồi phịch xuống mặt đất.

Dương Chân cẩn thận bò tới bên vách đá thò đầu ngó xuống dưới, xộc ngay vào mũi là hỏa khí cay xè, tận sâu dưới đáy vực toàn một màu đỏ rực, cả khối đại địa cũng như bị nung đỏ rực lên như gang sắt nhẹ nhuyển động khiến người ta vừa nhìn đã phát sợ.

Đám Sở Thăng Y cũng làm theo giống như hẩn, nhìn ngó xuống dưới. Hồi lâu sau mọi người mới chán nản lui lại.

"Chúng ta không thể ngồi đây chờ chết được, cũng không thể để mặc cho hai kẻ đó phá hỏng phong ấn." Đội mọi người ngồi yên vị vào một góc đá, Sở Thăng Y cất giọng phá tan yên lặng.

"Trước tiên hồi phục pháp lực rồi hãy tính, nơi này yêu khí rất dày, khắp nơi đều là du hồn, có trời mới biết được hai kẻ tà ma đó định làm cái gì, chúng ta giờ như Nê bỏ tất quá hà, nào còn quản được phong ấn gì nữa?" Nhạc Thiên uể oải xoay xoay thanh Trảm Dương Kiếm, thân kiếm màu đỏ sẫm dường như cũng giống tâm tình của gã trở nên xám xịt.

"Nhạc sư huynh nói rất phải, trước tiên cần nhất là khôi phục pháp lực." Tiêu Thanh Nhi khẽ đẩy muội muội đang dựa vào thân mình ra.

"Đều đã thứ suốt mấy ngày nay rồi, chẳng có tác dụng gì hết, cấm chế của yêu nữ kia thực quá cổ quái." Nhạc Thiên buồn bực đáp.

"Người vừa rồi ta đã từng thấy qua." Dương Chân đột nhiên nói.

Mọi người đều ngạc nhiên. Dương Chân liền đem chuyện gặp gã thiếu niên kia tại Vạn Thú Cốc nhất nhất kể hết ra cho mọi người hay, hẩn đối với giới tu chân hiểu biết rất ít, hy vọng những chuyện này có thể giúp họ điều gì đó đối phó với tình thế trước mắt.

"Nói như vậy thì gã thiếu niên vừa rồi e rằng mới là người chủ mưu, ngoài hẩn ra thì còn ai nữa chứ?" Sở Thăng Y trầm ngâm nói.

"Bọn chúng là ai cũng chẳng cần thiết, dù sao chúng ta hợp sức lại cũng còn chưa đánh nổi yêu phụ đó, hiện tại vừa lạnh vừa đói, nghĩ xem có cách gì là hơn." Tiêu Nguyệt Nhi lầm bầm, nói dứt liền ôm chặt lấy Tiêu Thanh Nhi.

Trong bóng tối, mấy cặp mắt dần dần trở thành u ám.

Dương Chân đột nhiên đứng dậy xoay đầu nhìn xuống nơi xa trông như u minh quỷ vực, hai tay nắm chặt hít vào một hơi, quyết định chủ ý rồi đi tới bên cạnh tỷ muội Tiêu Thanh Nhi ngồi xuống tọa công.

"Sư tỷ, vận công." Dương Chân một tay đặt lên lưng của Tiêu Thanh Nhi, chân nguyên cuộn cuộn chảy qua bách mạch quan nguyên truyền vào, Tiêu Thanh Nhi trong lòng cảm thấy rất kinh ngạc nhưng cũng nhanh chóng phản ứng kịp thời, nhắm mắt ngưng thần vận công.

Tiêu Nguyệt Nhi ở bên cạnh tròn tròn mắt, nhìn Dương Chân mà không sao tin được, cả miệng cũng há hốc nhưng rốt cục cũng không cất tiếng quấy rối, nàng không hiểu vì sao chỉ có một mình tiểu sư đệ lại có vẻ như không hề bị cấm chế.

Đám Nhạc Thiên cũng ngó hai người hành công đầy vẻ kinh ngạc chẳng thốt được lời nào.

Trong chốc lát, đỉnh đầu Tiêu Thanh Nhi bốc lên vài tia khói trắng, khuôn mặt hồng hào phát ra thanh khí, càng lúc càng vượng. Chưa tới thời gian uống cạn chung trà đã phá giải thành công cấm chế, nàng thu công đứng dậy phát tay áo, một đạo bạch quang lóe lên, Huyền Ngọc Kiếm đã được thu hồi trở về.

Đám Nhạc Thiên liền ào ào chạy tới.

"Tiểu tử ngươi sao lại không việc gì?" Nhạc Thiên chụp lấy Dương Chân vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc thốt.

"Sư đệ ngươi thật không công bằng, biết có Thanh sư tỷ mà quên tiết đi Nguyệt sư tỷ rồi." Tiêu Nguyệt Nhi tuy vẻ mặt hờn hờ nhưng miệng vẫn nói mấy câu chua chát.

Tiêu Thanh Nhi dường như không nghe thấy, chỉ nhìn Dương Chân tới xuất thần, chỉ có nàng mới biết đây là lần thứ hai Dương Chân tự mình đột phá được cấm chế của yêu nữ kia mà thôi.

Bị mọi người vây vào giữa, Dương Chân nhìn quanh, trong khoảnh khắc chợt có cảm giác giống như quần tinh ủng nguyệt (***) vậy.

Hắn dựa vào khả năng dị thường của độc môn tâm pháp, mặc kệ Dao Cơ hạ thủ hai tầng cấm chế, hắn vẫn cứ kiên trì nỗ lực không ngưng nghỉ, lăng lạng phá giải cấm chế, đợi tới lúc thời cơ tới mới làm cho mọi người kinh ngạc một phen.

Tại tế đàn trung tâm của phong ấn.

Ở chính giữa riêng biệt trong phạm vi mười dặm là đầy những Ngọc trụ thạch trận và Thiên tinh tế đàn được bố trí theo phương vị kỳ môn thời thượng cổ, tương ứng với Tinh tú đại trận ở trên bầu trời phong ấn cả vạn yêu nhân.

Trong đó, chín vị trí hiểm yếu có chín cái đỉnh bằng đồng không lồ cao chừng mười trượng hình dạng kỳ dị, ngoài ra còn có rất nhiều phiến đá vuông vức được bố trí theo phương vị tinh tú ở giữa tế đàn, đối xứng lẫn nhau vô cùng bất mắt. Trên đỉnh vẫn vút bốc lên luồng âm hóa xanh lét, lệ khí đỏ bầm như máu liễu nhiễu xung quanh thân đỉnh, phía trên là làn yêu vụ đen kịt bao bọc, cực kỳ yêu tà.

Nhưng khiến người ta rợn tóc gáy nhất chính là từng tràng tiếng quỷ khóc mà gào như từ dưới Cửu u vọng lên, âm trầm âm bổng vang vọng mãi không thôi.

Đó chính là Cửu Tích Từ Đình trong truyền thuyết dùng để phong ấn kẻ đứng đầu chín bộ yêu tộc, là tiên khí phong ma hạng nhất từ thời thượng cổ của Côn Lôn phái.

Thời thượng cổ, yêu tộc chia thành chín bộ, vào lúc cổ xưa nhất vốn phân chia thành năm tộc Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, về sau có thêm Vũ tộc, Hồ tộc, Đề nhân tộc, Nữ oa tộc tách ra rồi tự đứng thành tộc riêng, sau cùng trở thành chín tộc tất cả.

Ba ngàn năm trước tại chiến dịch Cửu châu Tây lục, bởi đám yêu tộc pháp lực cường hãn vô địch, tổ sư Ngọc Đình Chân Nhân của Côn Lôn phái xử dụng hết tinh lực tế xuất tiên bảo Côn Lôn Cửu Tích Từ Đình lấy đó làm nhân của Tinh Mật Trận, đồng thời chín bộ yêu vương lần lượt bị đánh rớt vào trong phong ấn của chín cái Từ Đình.

Long Dận và Dao Cơ đi một mạch tới thẳng trung tâm của tế trận, xung quanh người yêu vụ càng lúc càng dày đặc, càng đi càng cảm thấy yêu lực ẩn chứa tứ phương trong phong ấn chỉ chờ nhào ra, tựa hồ đang há ngoác miệng để chờ bọn họ đi tới.

Bọn họ cuối cùng dừng chân tại vị trí tượng Bạch Hổ phía tây của tế đàn, phía trước đặt sừng sững một cái đỉnh hình vuông có sáu tai, thân đỉnh màu xanh đen cổ kính đầy những phù điêu yêu thú bách quái cùng với pháp chú được khắc chạm, yêu vụ đen kịt liễu nhiễu tỏa ra xung quanh cả chục trượng không ngừng vẫn vút pháp phù.

Long Dận ngẩng đầu dán mắt vào một hình phù điêu yêu quái mình rắn đầu người trên thân đỉnh, cặp mắt sắc bén phảng phất như muốn xuyên thấu cả chiếc đỉnh không lồ.

"Chỗ này là phong ấn ai đây?" Dao Cơ theo sát bên mình Long Dận đột nhiên cất giọng hỏi.

"Là người đứng đầu chín bộ yêu tộc, là vua của vạn yêu - Yêu Hoàng tức hạ." Long Dận khe khẽ nhắm mắt, giọng nói cũng hạ xuống rất nhỏ tưởng như sợ kinh động tới phong ấn vậy.

"Người được xưng tụng là mạnh nhất yêu tộc từ trước tới nay... trong truyền thuyết?" Hô hấp của Dao Cơ đột nhiên trở nên nặng nề, trong sử sách của bách gia tông môn giới tu chân đều có ghi lại trận chiến kinh thế đó, ghi lại tên của yêu nhân uy danh hiển hách đó, pháp lực thông thiên, đơn thương độc chiến với chính đạo không có đối thủ, oanh oanh liệt liệt lưu truyền cùng tuế nguyệt mãi mãi không phai.

"Không, không phải là truyền thuyết, ông ta chính là Yêu Hoàng vô địch, cho dù năm xưa ông ta giữa đường đứt gánh bị rơi vào âm mưu ti tiện của Côn Lôn phái, nhưng phong quang của ông ta vẫn là vĩnh thế bất diệt." Long Dận khoanh tay ngạo nghễ đáp.

"Vô địch mà chẳng thấy đâu cả." Giọng Dao Cơ vẫn có vẻ không tán thành, còn có chút trào phúng.

"Long Dận cau mày, sát khí vụt tăng, đang định phản bác đột nhiên ánh mắt chuyển về phía mặt đất nơi tế đàn. Lúc này một trận chấn động từ sâu trong lòng đất truyền tới khiến cát sỏi trên mặt tế đàn bắt đầu nhảy nhót.

Cả mặt đất chấn động không ngừng, càng lúc càng kịch liệt.

Càng quỷ dị hơn là không gian bầu trời bên trên phong ấn, Tinh trận liên hồi sáng tối bất định, ánh tinh quang chớp chớp.

"Hắc hắc hắc..." Long Dận dùng thần niệm thị sát giây lát rồi bắt đầu cất tiếng cười lớn, "Còn đến nhanh hơn sự tưởng tượng của ta, xem ra ta ắt phải thúc đẩy thêm một chút rồi."

Tiếng nói còn chưa dứt, hữu thủ của hắn đã từ từ nâng lên, dần dần nắm lại thành quyền, kẻ đó cung tay đánh thẳng ra, đẩy mạnh về phía trước. Sự tình kỳ dị lập tức phát sinh, nắm đấm của hắn mỗi khi di động một tấc thì thiên địa dường như cũng theo đó mà trầm xuống một tấc, không gian xung quanh vạn vật một hồi, từ cánh tay cho tới khắp người ẩn hiện có chớp sét như lưỡi rắn xẹt ra tứ phía.

Lúc này, không gian tám hướng hiện chớp sáng như con sóng lan tỏa ra, cả người hắn phảng phất như chìm trong biển sâu biến thành liễu nhiễu bất định, từ đầu tới chân đều vận động uy lực của thiên địa cực kỳ ghê gớm.

"Thất Tinh Độn Long, xuống mau cho ta!"

Cùng với tiếng quát như sấm của Long Dận, từ cổ tay tới lòng bàn tay của hắn đột nhiên nổi lên một lớp vảy rồng vàng chói nhanh chóng bao phủ khắp bên ngoài nắm đấm, những lớp vảy màu vàng ản hiện sắc tím như một cái kén dài sắc nhọn nhanh chóng bành trướng ra khiến cả nắm đấm phình to như mũi dùi của thiên lôi, dẫn động cả uy lực thiên địa tầng tầng lớp lớp rung chuyển mặt đất. Cả thế giới như ngưng đọng trong khoảnh khắc.

Ừnh! Một trận chấn động đất lở trời long, cả phong ấn bắt đầu rung chuyển kịch liệt, yêu khí xung quanh tế đàn đột nhiên bùng phát cuồng bạo như sóng dữ tỏa ra khắp tám hướng làm u ám cả bầu trời.

Tại nơi bị nắm đấm của Long Dận đánh tới, mặt đất khu vực riêng biệt của tế đàn chu vi mười trượng nháy mắt bị lún xuống nửa thước, kinh khí vô hình thoát ra cuộn cuộn tỏa khắp bốn phương tám hướng.

Luồng pháp lực mạnh mẽ vô biên bao quanh địa tâm liên tục đánh xuống xông thẳng vào điểm trung tâm sâu cách mặt đất sâu vạn trượng của Tinh Mật Trận, trùng kích vào vị trí hiểm yếu của Thất Tinh Độn Long Trụ, kích phát hoàn toàn tất cả những cơ quan mà Long Dận đã bố trí nhiều năm.

Vô số đá vụn lớn nhỏ cùng cát sỏi trên mặt đất khu vực tế đàn đột nhiên nổ bung ra bắn tung lên không như rồng như trụ rồi lơ lửng giữa trời tựa hồ như đã bị ngưng đọng giữa không gian.

Cả ngàn yêu vật lớn nhỏ bị phong ấn trong tế đàn lục tục tỉnh dậy, tiếng gào rú kiệt ngạo như thời thượng cổ vọng lên từ đáy vực sâu, âm thanh từ thấp rồi vọt lên cao vang vọng tám phương ầm ầm như sóng triều, từng đợt từng đợt cuộn cuộn bung ra phản hồi liên miên. Cả không gian phong ấn tràn ngập trong tiếng gầm rú, tiếng gào thét phảng phất như u minh yêu ma thời thượng cổ đều bừng tỉnh.

Sau khi Long Dận đánh xong một đòn thì hắn lơ lửng cuồng dại bên trên cái miệng hình vuông của Tử Đình, ánh mắt dữ tợn quét qua bốn phía, cả đầu tóc đang đen thoảng chói biến thành lốm đốm sắc tím, từng sợi tóc tung bay trong gió, xung quanh yêu khí sôi sục như lửa thiêu thấu trời nhưng chỉ ở bên ngoài lớp vô hình khí trảo quanh thân hắn phạm vi ba trượng không sao xâm nhập được.

Đạo Cơ trong lúc Long Dận xuất thủ thì sớm đã tránh tuốt ra xa, chẳng biết tới tận chỗ nào nữa.

oOo

Dưới sự trợ lực của Dương Chân, lúc này cả nhóm sáu đệ tử Côn Lôn cũng vừa khôi phục lại được pháp lực, nhưng không gian phong ấn đột nhiên phát sinh dị biến khiến cả đám kinh hoàng thất sắc, lông nga lông ngóng chẳng biết làm sao cho phải.

"Mau xem, dưới vực cũng có động tĩnh kia." Toàn thân Nhạc Thiên được bao bọc bởi một đạo một đạo khí trảo đỏ rực như lửa, một mình đứng lơ lửng giữa chừng không kinh hãi la lớn lên.

Mọi người đã khôi phục được pháp lực, lòng tin tăng lên rất nhiều, liền phát ra những quang sáng đủ màu khác nhau rồi bắt chước theo Nhạc Thiên đứng lơ lửng tại không gian bên ngoài vách đá. Phía dưới vốn là dung nham trầm tịch hiện tại đang giống như một con hỏa long uốn lượn, cuộn chuyển lên trên rất nhanh, ánh sáng chiếu lên vách vực toàn một màu đỏ khé, hơi nóng cuộn cuộn bốc lên trời kéo theo tiếng ầm ầm nghẹn ngào từ trong lòng đất vọng tới khiến cả không gian càng thêm chấn động mãnh liệt.

Trong tiếng gào thét của yêu tộc bị phong ấn, tiếng đất nứt núi lở, tiếng dung nham tuôn trào điên cuồng vang vọng khắp không gian phong ấn như mưa vực khiến người ta kinh hồn táng đảm, tinh thần cực kỳ hoảng loạn.

Đám đệ tử Côn Lôn vốn đã tinh thần hoang mang, lúc này kinh hãi tới rồi bởi cả ruột gan, trước đây mọi chuyện đều có sư trưởng ở bên cạnh lo lắng cho, hiện tại đối mặt với tuyệt cảnh thì còn biết làm sao bây giờ?

"Ta không muốn chết tại nơi này a..." Tiêu Nguyệt Nhi vừa rồi còn e lệ giờ cũng tái mét cả mặt hoa, gào lên hoảng hốt như muốn khóc.

"Nguyệt Nhi, không cần phải sợ, nơi này chấn động mãnh liệt như vậy, Côn Lôn Sơn nhất định sẽ phát giác ra, nhất định phải kiên trì lên!" Tiêu Nguyệt Nhi ở sát bên cạnh cố gắng an ủi, trong lòng nàng cũng chẳng tránh khỏi bàng hoàng.

"Nhất định phải có biện pháp, hai tên ma nhân kia to gan thâm nhập vào nơi này, chắc chắn phải có cách thoát thân, chúng ta hãy đợi thời cơ xem." Lúc này Dương Chân tinh thần lại rất tốt, lớn tiếng khích lệ mọi người, trải qua mấy phen kinh biến, hắn cũng đã nhanh chóng trưởng thành.

Mọi người trong lúc nói chuyện, chấn động khắp nơi cũng dần dần bình ổn trở lại, có điều những luồng yêu vụ đỏ bầm cuộn cuộn loạn xạ kia thì vẫn bao bọc xung quanh rất dày, vùng đá nham vốn bình lặng nháy mắt đã đầy những đá vụn, khắp mặt đất đầy những khe nứt ngoằn ngoèo rối rắm.

Phong ấn sau một lúc chấn động ngắn ngủi thì bắt đầu phục hồi về bình yên như trước, ngàn vạn yêu tộc dưới sức áp chế vô hình của thiên tình hầu hết đều trầm cả xuống, vừa mới tỉnh dậy từ trong mơ hồ lại đành phải rơi lại trạng thái ngủ yên, ai biết giấc ngủ này lại thêm trăm năm hay ngàn năm nữa?

"Dương Sư đệ nói rất có lý... được rồi, trước tiên hãy hạ xuống rồi bàn tiếp." Sở Thẳng Y thu lại màn khí trảo hộ thể rồi hạ xuống trước.

Đám Dương Chân cũng theo đó bay ngược trở lại hạ chân xuống mặt đất, chỉ cảm thấy dưới chân tê tê, những rung động nhẹ nhàng vẫn còn tiếp tục chưa thôi. Mọi người cùng cẩn thận quan sát những luồng yêu khí đang cuộn cuộn sục sôi bốc lên từ các tế đàn gần xa, cái áp lực khiến cho người ta ngột thở ấy không biết vì sao không những không hề giảm mà ngược lại còn càng lúc càng trầm trọng đè nặng lên tâm trí mọi người.

"Hay là, chúng ta tiến tới dò xét xem?" Nhạc Thiên nói những tế đàn dưới sâu đang lác lác quỷ dị cất giọng đề nghị.

"Lời nói của Ma đạo yêu nhân mà cũng tin ư? Bọn họ nói mặc chúng ta tự sinh tự diệt, ai biết được không phải là đang lừa chúng ta? Nếu lại tóm lấy chúng ta lần nữa, vậy mới gọi là kêu trời trời không thấu, gọi đất đất không linh đó." Tiêu Nguyệt Nhi là người phản đối đầu tiên.

Tóm lại cùng nhau ngồi chờ chết là tốt nhất." Nhạc Thiên đưa ngón tay búng búng vào thanh Trảm Dương Kiếm, ý đồ trong lời nói rất rõ ràng, ở tại cái lúc nguy cấp như đang dẫm chân lên mặt băng mỏng này gã ngược lại tỏ ra trấn tĩnh khác thường, ánh mắt lấp lánh thần quang, phong thái càng thêm ung dung tự tin.

"Mọi người ở yên tại đây, để ta một mình đi thám thính coi." Sở Thắng Y trầm tư giây lát rồi đột nhiên thốt.

"Huờm đã." Tiêu Thanh Nhi đưa tay cản lại, "Ta đi cùng với sư huynh, cũng coi như có người tiếp ứng."

Sở Thắng Y chau mày ngoái đầu nhìn mọi người một lượt, đang định nói gì thì Đột Nhiên Dương Chân nói: "Tất cả mọi người hãy chờ thêm một lát, mấy người vừa mới giải được cấm chế, hơn nữa Sở sư huynh và Lãnh sư huynh thương thế cũng không nhẹ mà còn chưa hồi phục, không thể liều lĩnh làm bừa được."

"Ta không sao." Lãnh phong lớn tiếng đáp lời.

Tuy nói như vậy nhưng khuôn mặt nhăn nhó của chàng vẫn trắng bạch như vôi, ánh mắt cũng chẳng còn sắc bén như lúc thường.

"Chân sư đệ tính toán rất chu đáo, như vậy cũng tốt, mọi người trị thương đi đã rồi mới tính." Tiêu Thanh Nhi nhìn Lãnh Phong trong lòng ngầm hiểu là chàng cũng đang cố chịu đựng, bởi vậy liền phụ họa theo ý kiến của Dương Chân.

Thấy mọi người ai nấy đều sử dụng Nạp vật pháp năng lấy ra đan dược trị thương chuẩn bị trị liệu, bỏ tức nguyên khí. Dương Chân vỗ tay lên tránh đánh "bách" một cái, chợt nhớ mình lúc ở Vương Mẫu Phong đã nhận được Vương Mẫu Bàn Đào hiện vẫn còn, thứ đó mới thực là thánh dược trị thương, nghĩ vậy liền niệm chú từ trong Căn Khôn Ấn lấy hết ra, một luồng hương thơm thoát tục nhảy mắt lan tỏa khắp xung quanh.

"Oa a, tiểu tử người, đó là Vương Mẫu Đào?" Nhạc Thiên vốn theo sư phụ luyện dược chế đan nhiều năm, vừa nhìn là đã nhận ra vật trên tay Dương Chân vô cùng đặc biệt, tức thì hai mắt sáng trưng thêm khát tới nhỏ dãi ra.

"Việc gì phải nói thừa thãi như vậy." Tiêu Nguyệt Nhi cũng chẳng khách khí, tự tay lấy một quả.

Trong Côn Lô, ai mà không biết xuất xứ của bảo bối này? Bởi vậy mọi người cũng không khách sáo, trong lòng nghĩ trị thương là việc cấp bách nên mỗi người lấy một quả rồi ngồi xuống hành công. Ngày đó ở trong linh cảnh tại Vương Mẫu Phong, Cơ Hương Tiên Tử cho Dương Chân giữ lại năm quả, hiện tại vừa vụn chia đều cho tất cả mọi người.

"Sư đệ, của người đâu?" Tiêu Thanh Nhi phát hiện chỉ có mỗi Dương Chân là tay không, ngạc nhiên hỏi.

"Sư tỷ, ta đã ăn từ lâu rồi, hưởng hồ ta hiện tại cũng không cần." Dương Chân khẽ mỉm cười rồi thẳng người quay sang bên cạnh ngưng thần giới bị, bảo vệ cho mọi người.

Tiêu Thanh Nhi cũng giống như Dương Chân không hề bị thương, sau khi ăn Vương Mẫu Đào, điều tức sơ qua vài vòng cảm thấy công lực càng thêm tinh thuần, hơn nữa còn tiến lên một tầng nữa. Nàng vui mừng thu công đứng dậy đi tới chỗ Dương Chân đang đứng lẽ loi hộ pháp cho mọi người ở vòng ngoài.

"Sư đệ, lần này thật đã nợ người quá nhiều." Tiêu Thanh Nhi đến bên Dương Chân nhỏ giọng thốt.

"Thanh sư tỷ, người đã khách sáo rồi." Dương Chân cúi đầu liếc nàng ta một cái.

Tiêu Thanh Nhi nghiêng nghiêng mắt nhìn về mặt u ám của Dương Chân, nhớ lại cảnh tượng kinh hồn khi vượt qua lòng sông ngầm, hẳn đã bất chấp tất cả quan tâm tới nàng, trong lòng đột nhiên rối như tơ vò, ngờ ngẩn một hồi rồi bất giác cúi đầu khẽ nói: "Là... là sư tỷ không tốt."

Dương Chân không đáp, lẳng lặng từ trong lòng lấy ra một tấm ngọc bài cổ kính vuông vắn màu đen ấn vào trong tay của Tiêu Thanh Nhi.

"Sư đệ, đây là..." Tiêu Thanh Nhi ngạc nhiên thốt.

Đây là pháp bảo hộ thân Tru ma bài, một vị trưởng lão đã tặng cho ta, chưa tới thời khắc nguy cấp nhất thì tỷ đừng dùng tới." Dương Chân ngoái đầu nhìn đám Lãnh Phong đang hành công tới thời điểm quan trọng, nghiêm trang nói.

"Vậy..." Tiêu Thanh Nhi cắn chặt môi, chăm chú nhìn Dương Chân như muốn nhìn xuyên qua hắn, nhìn cho rõ ràng, hồi lâu sau mới thở dài nói: "Hay là sư đệ tự giữ lấy đi."

Dương Chân xua tay mỉm cười, không để Tiêu Thanh Nhi cự tuyệt liền thi triển truyền âm thuật nói cho nàng ta pháp quyết sử dụng.

Thần tình của Tiêu Thanh Nhi biến đổi không ngừng, bàn tay nắm chặt tấm Tru ma bài, ánh mắt như phủ một lớp sương mờ, xoay người sang bên bước tới một bước nói: "Sư đệ, người đối với ta thật tốt quá."

Nói rồi nhận lấy pháp bảo, mơ mơ hồ hồ bước đi, bộ pháp dường như có chút hoảng loạn.

Ánh mắt Dương Chân dõi theo bước chân nàng đi vào trong đám loạn thạch của tế đàn, trong mắt hắn chỉ tồn tại duy nhất bóng hình màu xanh ấy, vẫn vút trong lòng mãi không thôi.

Lúc đó, từ sâu trong tế đàn đột nhiên nổi lên một tràng tiếng gào rú quái dị, ban đầu còn nhỏ rồi càng lúc càng gầm lên cao vút.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Vạn Yêu Cuồng (1)

"Là ai... là ai..."

"Là ai... là ai đã làm kinh động giấc ngủ của ta?"

Bậc chí tôn của Yêu tộc đã ngủ say cùng tuế nguyệt quá lâu, dưới sức kích động của pháp lực phong ấn, cùng với sự cộng hưởng mãnh liệt của huyết mạch đồng tộc, từ trong giấc ngủ sâu thăm mớ màng tinh dậy, giọng nói trầm nhỏ đột nhiên biến đổi thành tiếng gầm giận dữ, thanh âm đã tích tụ suốt ngàn năm thê lương u oán phi thường, ẩn chứa trong đó là một pháp lực to lớn vô địch, phản hồi khắp gần xa chỉ chờ tới lúc bạo phát.

"Yêu Hoàng chủ nhân, Thủ lĩnh hiện tại của Đê Nhân bộ Long Dân cung kính mời người tỉnh dậy." Long Dân gấp người ngay tại vị trí Bạch Hổ trên tế đàn phía trước Từ đình, hai tay chấp lại nơi ngực, mặt mũi cúi gầm cung kính thi hành đại lễ của Yêu tộc.

"Đê Nhân... Đê Nhân là ai?" Từ trong chiếc đỉnh vọng ra giọng hỏi trầm ngâm, "A... nhớ ra rồi, chẳng phải là đám phế vật ở ngoài biển đó sao, khắc khắc khắc..."

Long Dân nghe thấy toàn thân khẽ run, ánh mắt thoáng nộ tia giận dữ, hắn hít sâu một hơi rồi trầm giọng đáp lời: "Không, Đê Nhân là tộc mạnh nhất trong chín bộ yêu tộc, thừa Yêu Hoàng tức hạ."

"Mạnh nhất, ngoài Nữ Oa tộc của ta, còn ai dám xưng là mạnh nhất?" Thần trí của Yêu Hoàng dần dần trở nên rõ ràng, tiếng phản bác như gầm lên giận dữ.

Một luồng pháp lực mạnh mẽ như bài sơn đảo hải tùy theo thần niệm ập tới, từ trong chiếc đỉnh phát ra những âm thanh "choang choang" bức bối, tinh thần của Long Dân thoáng xao động rồi lại tiếp tục cúi đầu không đáp lại tiếng náo.

"Người quả thực rất mạnh, không giống với đám hạ nhân của chín bộ năm xưa, người có thể xâm nhập tới nơi này cũng đủ chứng minh thân phận của người, có điều... sức mạnh của người vẫn không đủ để phá giải phong ấn, tại sao lại như vậy? Nói cho ta..." Giọng nói Yêu Hoàng vẫn trịch thượng như trước.

"Hoàn toàn ngược lại, chỉ trong vài canh giờ nữa thôi thì toàn bộ phong ấn sẽ tan rã hoàn toàn, thừa Yêu Hoàng tức hạ." Long Dân vẫn nói giọng đứng mực.

Yêu Hoàng trầm ngâm giây lát như đang quan sát kỹ càng rồi chợt buông một tiếng thở dài vô cùng nặng nề. Tiếng thở dài ấy dương như đã sử dụng toàn bộ khí lực của ông ta. "Mặt trời lên, sao sẽ lặn, cứ luân phiên như vậy cũng đã ba ngàn năm rồi, ba ngàn năm rồi..."

"Thừa phải, đã ba ngàn năm rồi."

"Các bộ của Yêu tộc ta hiện tại ra sao?" Yêu Hoàng trầm tịch hồi lâu rồi lại thở dài hỏi tiếp.

"Bằng bảy phần so với lúc thịnh vượng nhất năm xưa." Long Dân trù chừ thốt.

"Bảy phần... tốt, tốt, tốt..., chỉ đợi bọn ta phá phong ấn xong ra, Yêu tộc ắt có thể quét sạch cửu châu, huyết tẩy mọi nhục trước đây... đám các người đã khiến ta tỉnh lại... tỉnh lại..." Yêu Hoàng phở yêu lực vô thượng vào trong giọng nói, càng nói càng lớn như sấm sét nổ khắp cả thế giới phong ấn, vang vọng âm âm không ngớt.

Thứ khiến cho toàn bộ yêu tộc tỉnh giấc tuyệt không phải là tiếng gầm như trời long đất lở đó, mà chính là do thần niệm được phát ra bởi bản mệnh nguyên khí của Yêu Hoàng. Uy lực chí tôn ấy hần sâu vào cả trăm ngàn sinh mệnh, trong nháy mắt đã tràn ngập cả không gian phong ấn, không nơi nào không có.

Dưới sự triệu gọi của thủ lĩnh, dưới sự triệu gọi của đẳng chí tôn, yêu tộc nhất định sẽ hồi phục.

Gràò...Gràò...Gràò...Gràò...Gràò...Gràòooo...

Từ hàng trăm ngàn tế đàn, tiếng quỷ sáu sói tru, thần khóc hổ gầm, những mặt quỷ muôn hình vạn trạng tám hướng đổ lại giao hòa hô ứng với nhau, vô số thần niệm tụ tập thành bể lớn, tuôn chảy như thác lũ, cuộn cuộn bốc lên như khói lửa sục sôi âm ảm.

Bên trên tế đàn, từng quầng mây đen yêu khí ngưng tụ rồi lại phân tán giống như vật sống, thậm chí còn hòa nhập với yêu vụ của tế đàn thành một khối vẩn vơ, kéo theo những tiếng gầm thét quái dị tựa hồ đã lạc xuống dưới địa ngục A Tì như trong kinh Phật mô tả.

Long Dận và Dao Cơ đứng bên ngoài Bạch Hồ té đàn từ xa nhìn vào, cho dù tu vi của Dao Cơ cũng thuộc loại bất phàm nhưng trước những cảnh tượng này cũng không khỏi khiếp hãi trong lòng.

Một tia lo lắng mờ nhạt chợt dấy lên trong lòng, ả đột nhiên nhớ ra không biết mấy đứa đệ tử Côn Luân kia ra sao rồi? Nghĩ tới đó không khỏi đưa mắt nhìn về phía lúc này.

*** o0o ***

"Sư đệ, người mau lại đây xem!" Tiếng la hoảng của Tiêu Thanh Nhi vọng tới từ một tòa tế đàn nhỏ ngay sát bên vách đá sừng sững.

"Sao rồi?" Dương Chân đành bỏ lại đám Lãnh Phong đang vận công tới lúc khẩn yếu, chạy xuyên qua đám loạn thạch tiến về phía Tiêu Thanh Nhi.

Đó là một tòa thạch trận của tế đàn cao chừng nửa trượng rộng cỡ hơn mười bước, bốn phía là những bậc đá xếp thành từng lớp dẫn lên cao, chính giữa tế đàn là một khối đá lớn màu xanh xám khắc đầy những họa đồ yêu thú và thần chú pháp lực.

Lúc này khối đen đang bốc trên không nghi ngút, trên nền tế đàn đã nứt toác ra những vết như tơ nhện kèm theo những tiếng rạn nứt nho nhỏ. Ban đầu còn rất chậm, giây lát sau đã trở thành nhanh tới mức mắt thường có thể nhìn thấy được, những vết nứt không ngừng mở rộng ra, yêu khí đỏ khé cuộn cuộn từ bên trong nhẹ bốc ra, mảnh dẻ vụn vít giữa chừng không.

Đúng lúc Dương Chân chạy tới bậc đá của tế đàn, từ giữa nền đá cao chợt phát ra những tiếng gầm thét vang lừng, đột sau to hơn đột trước, cả mặt đất như rung động theo tiếng gầm, khiến hai người không khỏi xao động trong lòng.

"Hai tên ma nhân kia rốt cục đã giở trò gì?" Tiêu Thanh Nhi sắc mặt nhợt nhạt, đôi môi mím chặt tới trắng đã không ngừng run lên bần bật tỏ ra cực kỳ sợ hãi, hai tay ôm chặt lấy thân mình.

"Cho dù phát sinh chuyện gì, ta nhất định sẽ bảo vệ cho sư tỷ." Dương Chân đưa ánh mắt sâu thẳm nhìn Tiêu Thanh Nhi.

Tiêu Thanh Nhi nghe thấy toàn thân lại run thêm một lượt, sắc diện tựa hồ thoáng đỏ rồi cúi gằm mặt xuống.

Trước cảnh tượng cực kỳ yêu tà này, hai người nhất thời cũng như chìm đắm vào trong bầu không khí khủng bố, cứ đứng lặng trên bậc đá của tế đàn như vậy mà ngó yêu khí bốc lên nghi ngút.

Trong lòng Tiêu Thanh Nhi hiện tại rối như tơ, loạn như ma.

Bảy năm trước, cái gã tiểu sư đệ nhút nhát nhưng khi đụng chuyện lại rất quật cường ấy đã bước vào cuộc sống thanh tu yên ả mười năm như một ngày của nàng. Khi ấy trong mắt nàng, Dương Chân quả thực là một kẻ rất đáng thương.

Tối lúc Dương Chân bị ép đẩy vào Vạn Thanh Cốc, suốt những tháng năm cách trở ấy, nàng đã vì hắn mà lo lắng, lúc nào cũng mong hắn trở về.

Cho tới khi hắn quay lại Ngọc Tiêu Phong, thì nàng mới chợt phát giác ra Dương Chân đã lớn lên rất nhiều, không còn cần tới sự chiếu cố của nàng nữa thành ra nàng có chút hụt hẫng, tựa hồ như tự nhiên bị lạc vào khoảng không vô tận.

Tiên đạo vô tình, nhưng người hữu tình.

Thông minh hẳn tuệ như nàng đương nhiên nhận thấy tình cảm mong manh ấy của tiểu sư đệ dành cho mình, thế nhưng nàng lại cứ cố gắng né tránh. Trong lòng nàng lại cứ muốn theo tấm gương của cha mẹ, lấy con đường khổ tâm tu đạo làm mục đích chính.

Đồng thời, một vị đồng môn sư huynh siêu phàm thoát tục lọt vào mắt nàng, từ trên người ấy nàng tựa hồ nhìn thấy hình ảnh của chính cha mình, lấy hình ảnh đó mà so sánh, Dương Chân thật là nhạt nhòa tối tăm.

Nàng tuyệt không hiểu tại sao lại nảy sinh sự so sánh như vậy, có điều tất cả những điều đó đều chẳng có gì quan trọng. Trong lòng nàng, tu chân đại đạo mới là mong ước cả đời, nàng cứ cho là như thế, nàng cũng cứ tự nhủ với mình phải như thế.

Có điều, tới lúc lâm vào tình thế hiểm nghèo trước mắt, lòng nàng đột nhiên trở nên xao động, rối loạn thành một mớ.

"Sư tử, lui ra!" Dương Chân vừa la vừa đưa tay ôm lấy Tiêu Thanh Nhi phi thân ngược ra sau.

Trên tế đàn lúc này đã nứt toác ra một lỗ lớn, yêu khí đỏ khé ào ào bốc lên ngưng tụ thành khối giữa chừng không, trước sự suy yếu nhanh chóng của sức mạnh phong ấn, một vài tế đàn còn sót lại cũng không còn chịu nổi sự bành trướng xung đột mãnh liệt của yêu lực nữa.

Dưới bậc đá, Dương Chân lặng người che chắn phía trước cho Tiêu Thanh Nhi, nhẹ nhàng lật bàn tay đẩy ra một trận cuồng phong xanh lét, trong gió ẩn chứa pháp lực mạnh mẽ cuốn hết yêu khí của tề đàn ra xa rồi quét thẳng vào đám khói đang ngưng tụ phía trước mặt.

Bùng! Cả khối yêu khí lớn bị luồng gió dữ mãnh liệt phá bung ra thành những làn khói nhỏ vẩn vút khắp trời.

Một tiếng gầm rú thê thảm từ sâu trong tề đàn vọng ra ngoài. Cả tề đàn đột nhiên chấn động một cái, vô số cát sỏi đá vụn trên mặt đất không ngừng nhảy nhót. Một luồng yêu khí đỏ như máu từ khe nứt phun thẳng lên trời như thác lũ, chớp mắt đã hình thành một khối yêu khí khổng lồ không ngừng ngưng tụ rồi thay đổi hình dạng như muốn hóa thành thân thể của đủ loại yêu quái.

Dương Chân và Tiêu Thanh Nhi đưa mắt nhìn nhau, nghi hoặc không biết có nên xuất thủ tiếp hay không.

"Đánh tan nó, mau!" Tiếng Sở Thảng Y từ phía sau vọng tới, đồng thời một đạo ánh sáng trắng đột nhiên vọt tới bên cạnh của Tiêu Thanh Nhi.

Cũng lúc đó một đạo ánh sáng xanh lam rít lên như chớp giật kéo theo kiếm khí mãnh liệt vô cùng nghiêng nghiêng chém tới.

Yêu khí nháy mắt bị chẻ thành hai, lần kiếm quang như chưa hề dốc toàn lực đột nhiên vòng trở lại rồi bùng tan thành một cơn mưa sao băng chụp xuống đám yêu khí màu đỏ như máu, khí thể càng thêm hung mãnh.

"Chẳng tác dụng gì, nguyên thần của nó vẫn còn ở trong phong ấn, chẳng làm gì được nó đâu." giọng Nhạc Thiên vọng tới đầy vẻ ngạo nghễ.

Khối yêu khí to hơn trượng bị cơn mưa sao chụp xuống giống như bị cuồng phong quét phải tan thành một làn sương máu dạt đông một khối, dạt tây một mảng nhưng vẫn liên kết vẩn vút với nhau eo uột trên không mà không chịu tan.

Tiêu Nguyệt Nhi và Lãnh Phong cũng theo đó chạy tới, tất cả tụ tập ngay bên ngoài tề đàn.

"Phong ấn bắt đầu lung lay, yêu tộc tỉnh lại rồi." Sở Thảng Y thần sắc trầm trọng thu hồi thanh Tinh Hà Kiếm, ánh mắt đưa về nơi xa.

Cả đám đưa mắt nhìn theo, chỉ thấy các tề đàn lớn nhỏ gần xa đều xuất hiện cảnh tượng tương tự, yêu khí mịt mù, tiếng quỷ gào liên miên bất tuyệt. Cả không gian phong ấn sụp đổ, thế như hà bá phá đê không cách gì ngăn cản nổi.

Bây giờ phải làm sao? Đám đệ tử Côn Luân đều ngây ra tại trận, trong lòng hoảng hốt.

Phía bên ngoài so với những chấn động kịch liệt kì dị dưới mặt đất của Dương Kỳ Sơn lại khác hẳn, những quãng mây lửa đỏ rực cuộn cuộn rợp sát mặt đất kéo khắp trời, bao phủ cả vạn dặm Tây hoang. Cả thiên địa vốn đỏ bầm một màu chợt trở nên bình lặng một cách khác thường, ngay cả sấm sét vẫn giáng xuống liên tục suốt cả năm cũng như được thu cả vào trong mây.

Thế nhưng, đằng sau sự yên bình ấy lại có một áp lực ngột thở rất kỳ dị tràn ngập khắp thiên địa, không ngừng tích tụ áp ủ sức mạnh. Cả dãy Dương Kỳ Sơn, chim bay thú chạy nhào nhào khắp nơi không sao dừng lại được, cảnh tượng giống như có đại nạn lâm đầu vậy.

Trên trời cao vạn dặm chốn Tây hoang, một đám lão đạo toàn thân vận áo trắng phau đang ngự trên một đóa mây đỏ dày đặc, đạo bào tung bay phấp phật, chăm chú nhìn xuống mặt đất u ám thê lương, sắc mặt rất ngưng trọng.

Trong đám trưởng lão, xuất hiện một trung niên văn sĩ dáng vẻ xuất trần, tay cầm một cuốn tranh cổ kính bên trên tựa hồ vẽ những đường nét đen đỏ tung hoành, ở bên cạnh là một đạo nhân áo tím tay cầm một chiếc gương đồng nhỏ đang cùng nhau kiểm chứng gì đó.

Đột nhiên mọi người chuyển ánh mắt về phía trước, chỉ thấy tại làn sương mỏng phía trước khối mây đỏ rực có một lão ông lùn tịt đầu đội nón tre rẽ mây lướt tới rồi dừng lại trước mặt đám trưởng lão.

"Lão phu là Nhất Kỳ ở Vạn Thú Cốc." Người vừa tới cất tiếng trầm đục, hé mắt nhìn các vị trưởng lão.

"Thì ra là Nhất Kỳ sư bá, Tiêu Vân Vong xin có lễ chào." Trung niên văn sĩ kia liền rung tay một cái thu hồi cuộn tranh, ngẩng đầu cung kính nói.

"Các ngươi đã tới đây, chắc Nhất Nguyên ắt đã thông báo cho các ngươi ngọn ngành nhân quả, Tinh trận đã bị đảo ngược, phong ấn của Dương Kỳ Sơn đang rất yếu ớt, các ngươi chính là tuyến hy vọng cuối cùng rồi." Nhất Kỳ không đợi đám trưởng lão cất tiếng đã mở lời trước.

Cả đám trưởng lão tức thì xôn xao, lúc trước hai tên văn bối tới mời bọn họ ra lời lẽ rất gấp gáp, bọn họ còn chưa cho là thật, hiện tại ngay cả Nhất Kỳ bối phận cực cao của Côn Luân phái cũng xuất hiện khiến bọn họ cuối cùng cũng hiểu ra tình thế trước mắt quả thật đã rất khẩn bách.

"Sư bá đã phân phó, chúng đệ tử sẽ cùng cố gắng." Từ Càn Chân Nhân nghiêm trang đáp lời.

"Tốt, Dương Kỳ Sơn có năm hóa mạch lớn thuận nghịch tương sinh với nhau, bất luận dùng phương pháp gì các ngươi phải trong vòng hai canh giờ cắt đứt hết tất cả. Trong phong ấn chỉ có một mình lão phu là có thể đi vào, để lão phu lo liệu Tinh Mật Trận, hy vọng vẫn còn cơ hội đảo ngược... cơ hội..."

Tiếng nói của Nhất Kỳ lão nhân vừa dứt, toàn thân liền phát ra ánh sáng rồi biến mất nơi chừng mây, chỉ còn lưu lại dư âm sau cùng vang vọng giữa đám người.

"Từ Càn sư huynh, người dùng Hạo Thiên Kính dẫn đường, để sư đệ ta làm tiên phong, thế nào?" Tiêu Vân Vong ngó mặt đất một màu thăm đậm đột nhiên cất giọng hào sảng nói.

"Cứ theo ý sư đệ đi." Từ Càn Chân Nhân đưa mắt nháy một cái rồi vui vẻ vung tay hướng về đám trường lão vẫy một cái, bảo kính trên tay lấp lóe ánh sáng trắng dẫn đường phá mây hạ xuống.

Tại ngọn đồi phía nam cách Dương Kỳ Sơn ngoài năm mươi dặm.

Đột nhiên trên bầu trời xuất hiện một chiếc cầu vòng rực rỡ ghê gớm chiếu rõ cả không gian, tà tà quét qua như lần sao băng từ thiên ngoại xé trời giáng xuống lao thẳng vào mặt đất.

Trong tiếng nổ lớn chấn động vang trời, mặt đất nứt ra một cái hố khổng lồ dài cả chục dặm, bên trong đầy những trụ sáng trắng xông thẳng lên thấu tận trời, hàng vạn luồng nham thạch cùng cát đá băng tung lên không, vô số lôi điện lằng ngoằng, phi sa tâu thạch làm uy thế tăng lên gấp bội.

Tít trên cao, Tiêu Vân Vong song chưởng cung lại trước ngực kết thành ấn điều khiển Từ Thương Tiên Kiếm quang mạng vạn trượng, toàn thân trường bào màu xanh tung bay trong gió dữ, làn tóc đen sổ tung ra xung quanh phát phơ.

Mười tám vị trường lão đứng xung quanh bên ngoài lần kiếm quang của Tiêu Vân Vong, trong đó có chín vị đứng giữa chừng không xác định phương hướng, mỗi người đều đánh ra một đạo pháp lực dẫn nhập vào trong kiếm khí của Từ Thương Tiên Kiếm làm uy lực kiếm khí tăng lên vượt bậc đánh phá xuống mặt đất.

Dưới đại địa những tiếng nổ kinh thiên vang lên liên tiếp, từng lớp nham tương đè nhau vọt lên theo những tia kiếm quang thấu trời, hàng vạn lưỡi lửa tung bay, nham tương nóng hừng hực nổ tung khắp nơi, xung quanh chu vi cả chục dặm đều rơi vào biển lửa rừng rực rồi chìm ngập trong dung nham, tối tăm mù mịt.

"Còn thiếu hóa hầu một chút, chư vị trường lão xin tiếp tục trợ lực!" Từ Càn Chân Nhân đứng ngoài tâm trận thi pháp giữa chừng không, liên tiếp đánh linh quyết sử dụng dị năng của bảo kính quan sát động tĩnh của các hòa mạch dưới đất.

Cánh tay còn lại của Từ Càn Chân Nhân đưa lên phía trước vuốt nhẹ vào mặt bảo kính chiếu đầy huỳnh quang, nhẹ nhàng như sóng gợn mặt nước, trong nháy mắt trên mặt kính hiện rõ ràng từng đạo hòa tuyến giống như những sợi tơ nhỏ đang dần dần trương lên. Lúc này có một chỗ bị ứ tắc thành một khối lửa lớn, ánh mắt ông ta chính là đang chăm chú vào chỗ đó.

Cả đám trường lão đồng thanh quát lên, gia tăng pháp lực tiếp trợ, kiếm khí của Từ Thương Tiên Kiếm nháy mắt bành trướng thêm mấy phần nữa rồi ngưng đọng lại càng thêm lấp lánh, tiếng nổ ầm ầm như sấm sét liên miên không ngớt. Vết nứt sâu trên mặt đất lại nứt rộng thêm mấy phần nữa, dung nham cuộn cuộn phun ra cả đồng như ngọn núi.

Cột kiếm quang xông lên tận trời cao, chiếu sáng cả mặt đất, khiến cả một trời mây cũng được rọi thành rực rỡ huy hoàng.

"A a a..." Vào lúc quan trọng nhất, từ xa phía bắc vọng tới một tràng tiếng cười quái dị lạnh lùng thấu xương, bầu trời dường như u ám hẳn xuống, mây đen như mực ào ào kéo theo âm phong quỷ khiếu đột nhiên ập tới.

Cả đám người Côn Lôn thấy vậy đều kinh hãi, bằng vào khí âm lạnh cùng với mức độ pháp lực cũng đủ biết được thân phận của kẻ mới đến.

Chín vị trường lão rảnh tay đứng lược trận bên ngoài liền phi thân dần thành hàng chữ nhất cản lại giữa chừng không, trong đó có một vị trường lão tính khí nóng nảy đã xông tới quát lên "Quý tôn, ngươi tới đây là ý gì?"

Kẻ mới tới khí thế âm tà kinh thiên, không phải là Vạn Niên Lão Quý của Quý vương phủ thì còn ai vào đây?

Nói tới lão quý đã sống không biết bao nhiêu lâu này, bằng vào khả năng huy động cả vạn quý của lão cùng với cách hành xử phi chính phi tà so với tàn đảng của ma đạo đương nhiên có khác biệt rất lớn. Hàng năm vẫn ẩn dật tại Quý vương phủ tại phía bắc của Liêu Châu và nam phía tây của vực Hắc Minh Uyên nơi địa cực để tu luyện đạo thuật U Minh Quỷ Đạo, chính đạo không thông mà ma đạo cũng chẳng ưa. Trong suốt hàng vạn năm, Hắc Minh Uyên là nơi tập trung vô số linh quý có thực lực vô cùng ghê gớm, cả hai đạo chính lẫn ma đều không giám coi thường.

"Lão quý ta thích đến thì đến, thích đi thì đi, cái đám mũi trâu các ngươi quân sao nổi, hắc hắc hắc..." cuộn mây pháp phù như mặt nước vùi dập điên cuồng tựa hồ như con bạch tuộc giương vòi trợn mắt, khi thì huyền hóa ra hình蝌蚪, khi thì hóa thành ác quỷ dữ tợn, lúc lại hóa thành hình dạng quái thú thườu hồng hoang. Hơi lạnh khốc liệt tỏa ra tràn ngập đất trời khắp bốn phương tám hướng, Quý tôn ẩn thân ở giữa chẳng hề sợ hãi điều gì không nhưng cất tiếng cười cuồng dại.

"Tà ma ngoại đạo, chớ có ngông cuồng! Dưới pháp định của Côn Lôn ta cho dù một hạt cát cũng đừng hòng lọt. Nếu ngươi còn tự tung tự tác, lão đạo có liều mạng cũng quyết tiễn ngươi một đoạn đường, quét sạch quỷ đạo ra khỏi thế gian!"

"Ồ, hắc hắc hắc... nếu là tổ sư gia của các người Ngọc Đình Chân Nhân lão mũi trâu nói ra những lời này thì ta nghe còn lọt lỗ tai, ngươi chỉ là một cái thứ thân phận con con mà dám đứng trước mặt tổ gia gia ta đây mà ồ ào. Quý gia gia ta tu tâm dưỡng tính cũng mấy ngàn năm rồi, nếu để lão từ nổi giận lên thì sẽ đem đám con cháu, chất chít hàng trăm vạn âm quý xông hết lên Côn Lôn Sơn ngươi tiêu diệt luôn Côn Lôn Phái, hắc hắc hắc." Những lời thuận miệng của Quý tôn phát ra có thể nói là cực kỳ ngông cuồng bá đạo.

Lão đạo cất tiếng trước lúc vừa rồi nghe thấy thế nổi giận dưng dưng, râu tóc dựng ngược, vận động pháp lực cả đời định phát chiêu đánh tới. Đại trưởng lão Nhất Nhân đang thủ tại giữa trận thấy không ổn liền nhanh chóng lách lên trước xua tay quát đồng môn dừng tay không được manh động, ra lệnh cho họ quay trở về hậu trận.

Tu vi vạn năm của lão quỷ này đương nhiên không phải là giả, ngay cả Chương tôn Nhất Nguyên Chân Nhân cũng không dám nắm chắc phần thắng, cả đám trưởng lão Côn Lôn ở nơi này mà nói đối với lão quỷ cũng vẫn chỉ là tiểu bối mà thôi. Huống hồ mệnh lệnh truyền xuống đã rất kỹ càng, trước khi còn chưa rõ ý đồ sao phải gấp gáp? Gặp phải tình cảnh này, trước mắt là đại địch, gây hấn là bất trí.

Sau đó Nhất Nhân trưởng lão mới tiến lên trước cất giọng hòa hoãn nói: "Quý tôn tiền bối, Côn Lôn phái của ta cùng với Quý vương phủ vốn là nước sông không phạm nước giếng, hiện tại tới đây không biết là vì nỗi khổ tâm gì?"

"Hắc hắc hắc, tên tiểu mũi trâu nguoi xem ra còn là người có chút hiểu biết. Lão quỷ ta không nhận phạt, không nhận đạo cũng chẳng nhận ma, chỉ nhận tâm. Lão quỷ ta thích gì làm đấy, một mình một đạo." Giọng của Quý tôn phát ra oang oang cuồng ngạo.

Cả đám trưởng lão mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, bị lão già hồ đồ này chọc cho muốn hồ đồ theo luôn, gặp phải hạng không nói lý lẽ mà tu vi cái thể như lão quỷ này thì cho dù là ai cũng phải đau đầu.

Nhất Nhân trưởng lão nhăn tít hàng mi hỏi ngược lại: "Vị tiền bối người tính sao?"

Quý tôn cũng chẳng khách khí thật thà đáp: "Quý gia gia ta hôm nay rong ruổi tới Dương Kỳ Sơn là để xem địa hình phong hóa, nói không chừng có thể kiếm được chỗ trú cho mấy gã đồ tử đồ tôn, đồng thời kiếm thêm mấy món tươi, nói thực chứ ăn đồ tại Hắc Minh Uyên trời băng đất giá ấy phát ngáy lên rồi, hắc hắc hắc."

Đám trưởng lão đây đều là những người sống già tới thành tinh rồi, làm gì mà không hiểu ẩn ý bên trong. Lão quỷ này rõ ràng là tới phá đám, thậm chí đối với yêu nghiệt đang phá hoại bên trong phong ấn kia không chừng là đồng bọn. Có điều không hiểu là gần vạn năm qua lão quỷ chẳng phải vẫn không lai vãng với các đạo phái khác hay sao?

Nhất Nhân trưởng lão cười bồi theo một tiếng, nhường mắt đáp: "Tiền bối nói đùa rồi, Dương Kỳ Sơn này địa hóa rất vượng, tiền bối tu vi cao thâm ắt là không sợ, có điều trăm vạn đồ tử đồ tôn của người đều là thân thể âm linh, sao có thể chịu được chỗ này?"

Lúc này đám Tiêu Vân Vong đã vào thời điểm gần hoàn tất, kiếm quang bắt đầu thu hẹp lại. Trong khoảng thời gian chưa đầy nửa canh giờ, phía bên dưới đã hình thành một vực lửa khổng lồ, vẫn không ngừng mở rộng ra.

"Nhóc con giỏi, hỏa mạch đó khi không lại bị các nguoi lấp mất một nhánh, không được, lão quỷ ta không thể để bọn nguoi làm bừa được." Quý Tôn còn chưa dứt lời thì quãng mây u ám khuynh thiên đã tạt tới.

"Nguoi dám!" Đám trưởng lão đồng thanh quát lớn.

"Quý Tôn tiếp chiêu!"

Đúng lúc đó, chín vị trưởng lão đang cùng hợp lực xuất thủ với Tiêu Vân Vong đồng thời xoay người lui dạt ra xung quanh, một cái móng rực rỡ như cầu vồng đột nhiên phá tung mặt đất bắn vọt lên cao, bay lượn một vòng khắp không gian như phá mây rạch trời, rẽ một đường dài cả chục dặm rồi đánh xuống, một luồng sấm sét trắng xóa phóng thẳng vào giữa quãng quý vân.

Kiểm khí lệch trời, phá không lồ đất như cuồng phong cuộn xoáy, cả quãng quý vân nháy mắt đã bị đạo kiếm khí quét ra xa tới hơn chục dặm.

Đám trưởng lão đứng ngoài lược trần đồng loạt la lên kinh ngạc. Không thể ngờ tu vi của gã hậu bối này lại có thể đạt tới cảnh giới Hư Cực, thậm chí chỉ một bước gần nữa là đạt tới đạo Thông Thiên. Hầu hết trưởng lão tại hiện trường đều thở dài không ngừng thán phục: Hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy a!

Tiêu Vân Vong triệu hồi thanh Tử Thương Kiếm vừa triển lộ thần uy, mái tóc bay phấp phật, khuôn mặt tràn ngập thần quang đứng giữa không trung y như thiên thần giáng thế ngó pháp chương của Quý Tôn đang nhanh trong lan tỏa trở lại. Ông hiểu rõ đối với những lão quái vật vô pháp vô thiên như thể này là phải ra lực mà trấn nhiếp chứ chứ có lấy đức phục làm chi, chỉ có vậy mới có thể đối phó được.

"Nhóc con giỏi, dám ngăn cản quý gia gia nguoi, có phải là đã chán sống rồi không?" Quý Tôn vừa hét vừa đập mây trời lại, miệng lại thét be be: "Tới đây, tới đây, lão quỷ ta mấy trăm năm chưa được đánh trận nào, hôm nay thử xem tên tiểu mũi trâu Côn Lôn nguoi tiến bộ ra sao là vừa đúng dịp."

"Chư vị trưởng lão, Quý Tôn xin giao lại cho các vị." Tiêu Vân Vong trí óc rất thông minh, vốn biết sao có thể đương đầu với lão quỷ này được? Bởi vậy liền lập tức cùng với Tử Căn Chân Nhân đồng loạt thối lui ra sau. Chính vị trưởng lão phía trước liền tiếp tục tiến lên nghênh đón, mỗi người tự tế khởi pháp bảo đặc ý của mình khiến cả một trời rục rịch sáng lấp lánh.

"Tiểu tử què kia, nguoi đừng có chạy, lão tử ăn một đòn của người còn chưa trả miếng!" Quý Tôn không ngừng liên thoảng rồi vượt không đuổi theo, quãng mây đen kịt dày đặc rít lên phóng tới.

Chín đạo hào quang nở bung ra óa thiên hoa, giữ vững phương vị trên không rồi các pháp khí muôn hình muôn vẻ tỏa ánh sáng vạn trượng, khí nuốt ngư đầu, tung hoành ngang dọc vây chặt lấy xung quanh quý vân của Quý Tôn khiến lão ta nổi giận đùng đùng chửi bới không ngừng. Mặc dù lão ta tu vi tuyệt thế, tả xung hữu đột chẳng hề kiêng kỵ nhưng nhất thời cũng khó phá nổi chín vị trưởng lão Côn Lôn có tu vi ở kỳ Phân Thần, thậm chí là Hư Cảnh hiệp lực xuất thủ.

Trong lúc đó, hai người Tiêu Vân Vong và Tử Căn cùng những vị trưởng lão còn lại đã hạ xuống một cái pháp tràng tí xa phía tây từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Vấn Thiên (1)

Nơi phong ấn biệt lập trong lòng Dương Kỳ Sơn. Cả đoàn đám Dương Chân nôm nớp đi xuyên vào giữa thạch trận của tế đàn. Đi thẳng từ vách đá phía nam đi sâu vào trung tâm của khu vực phong ấn.

"Cẩn thận!", "Bên trái!", "Phía trên bên phải!"

Cả đoàn sáu người trước sau cùng đề cao cảnh giác, mỗi người đều tự tế xuất tiên kiếm, tay bắt sẵn kiếm quyết bất kỳ lúc nào cũng có thể xuất kích đối phó lại yêu ki lân quần xung quanh khu vực tế đàn.

Trong đám thi thân thể Hóa Nguyên bẩm sinh của Nhạc Thiên là tiện lợi nhất, chân nguyên pháp lực thuộc tính Hỏa của gã vốn là khắc tính của yêu ma tà khí. Hai bên tả hữu của gã chường vô kiếm khoa liên tiếp đánh ra những đạo thuần dương lôi hỏa, lửa thiêu âm âm như sét giật, hào quang bắn tứ phía lan tỏa ra xung quanh cực kỳ uy phong, khiến cho bọn Dương Chân nhìn phải hàm mộ vô cùng.

Cả đoàn tiến tới, chân đạp lên sàn đá nứt nẻ khắp nơi của tế trận, cảm nhận từng đợt chấn động vẫn không ngừng gia tăng rung chuyển mặt đất, khói mù bao trùm cả tế đàn, những đệ tử của Côn Luân tận mắt nhìn thấy tâm huyết của tiên tổ biến thành cảnh tượng thế này, không khỏi cảm khái vô cùng. Đối mặt với cục diện ấy, dựa vào tu vi của bọn họ e rằng dù có lòng cũng chẳng có sức.

Suốt quãng đường, tiếng ma khóc quỷ gào không ngừng xối vọng bên tai, yêu thức thần niệm như oan hồn phệ quỷ vậy chặt xung quanh. Càng đi sâu vào yêu lực càng mãnh liệt. Cả bọn trong lòng tuy sợ hãi những cũng không thể bỏ tay chờ chết, nghiêng rằng tiến tới đến cùng, quyết tâm xem thử phong ấn đó rốt cục ra sao.

Có điều bọn họ tại nơi yêu niệm tung hoành này cũng không dám phóng xuất thần niệm của mình ra dò xét, sợ không cẩn thận gặp phải yêu lực tà pháp mê hồn nên chỉ có thể dùng mắt mà nhìn đường, dùng tai nghe ngóng tám hướng chú ý tiến bước thật cẩn thận.

Dương Chân phóng Thiên Tru Kiếm hóa thành hàng chục đạo chớp lóe dày đặc như tổ ong, cùng hợp lực với Tinh Hà Kiếm của Sở Thăng Y quét sạch một quãng mây tà quái phía trước làm không gian trước mặt như được trải rộng ra.

Trong lúc bất giác, cả đám đã tới chỗ vị trí tượng Chu Tước là nơi chủ chốt của một tế đàn. Đó là chỗ tế đàn rất rộng lớn, có một cái đỉnh đồng chín quai hết sức cổ kính sừng sững nằm bên trên. Điều đặc biệt là tòa tế đàn này mười phần yên ắng, không hề có cảnh tượng của yêu khí bốc lên, cũng không hề có một tiếng gầm gào quái dị nào quấy phá.

"Đây chắc là một cái Cửu Tích Tử Đỉnh, xem ra đã tới chính giữa rồi." Sở Thăng Y đứng trên tầng bậc đá cao nhất chỉ về phía trước nói.

"Mọi người xem, trên thân đỉnh có khắc một con cửu vĩ hồ ly." Khả năng thích ứng phi thường của Tiểu Nguyệt Nhi sau một hồi đỉnh trệ đã hồi phục trở lại, dám một mình lớn mật chạy lên mặt chạy dưới cái đỉnh nghiêng đầu quan sát, có vẻ như phát hiện ra vật gì rất thú vị, vừa nói dứt liền ngoái đầu nói thêm một câu: "Trông rất xinh xắn!"

"Trong truyền thuyết, cửu đỉnh là đề phong ấn vương tôn của chín bộ yêu tộc cùng một vài kẻ có sức mạnh hãn thế trong yêu tộc, nơi này lẽ nào là Vương tôn của hồ tộc?" Tiểu Thanh Nhi cũng tiến lên ngạc nhiên thốt.

Dương Chân hít hít mũi, phát giác có một luồng hơi thở như hương như hoa mát dịu sáng khoái, như có như không phảng phất tỏa tới. Ngoái đầu ngo trái ngo phải rồi lại nhìn mọi người nhưng dường như không ai có phát hiện gì.

"Mọi người đang nói nô gia đó ư?" Một giọng nữ nhân yếu điệu dịu dàng truyền tới.

Một nữ tử áo trắng tuyết sắc từ phía sau chiếc đỉnh liền bước ra. Cả đám vừa nhìn thấy đều lập tức ngơ ngẩn cả người.

Nữ tử đó mày mắt như vẽ, da dẻ trắng hơn tuyết, toàn thân trên dưới yếu điệu như không xương tựa hồ như được tạo thành từ nước vậy. Nét thanh đậm như hoa sen, nét quyến rũ tựa hải đường, cho dù những thứ gọi là thiên bản phong tư, vạn chủng phong tình cũng không thể hiện được một phần nhỏ.

So với yêu nữ Dao Cơ, có thể nói không khác gì một đoá Thụy Liên so với một bông Mẫu Đơn.

Lúc này, nàng ta đang mỉm cười nhìn đám Dương Chân, ánh mắt như nước chảy mùa xuân, vô luận là nam hay nữ tại hiện trường đều cảm thấy trong lòng nổi lên một cảm giác kỳ lạ, bị sự hấp dẫn của nàng ta cuốn hút.

"Đó là Huyền thuật, mọi người chú ý!" Sở Thắng Y đột nhiên cất giọng thốt.

Hai nàng Tiêu Thanh Nhi và Tiêu Nguyệt Nhi nghe thấy vậy liền phi thân ngược trở lại, sáu đệ tử Côn Lôn cùng thu kiếm về trong tay thủ thế cẩn thận.

Không ngờ nữ tử đó lại dùng chân ngay trước đỉnh, thấy vậy liền khẽ chau mày giận dữ nói: "Nô gia tên là Bạch Tiềm Tĩnh, có gì đáng sợ đâu, lẽ nào nô gia lại ăn thịt các người hay sao?"

"Người là tộc Hồ yêu?" Sở Thắng Y tiến lên một bước chỉ kiếm hỏi.

"Nhóc con kiến thức không tệ." Bạch Tiềm Tĩnh đối với đám người vũ khí sẵn sàng này tựa hồ coi như không có, tiếp đó liền chuyển giọng hỏi: "Các người đều là đệ tử Côn Lôn?"

Thấy cả đám im lặng, ánh mắt nàng ta tức thì lộ ra nét giận, thần sắc lại như có chút do dự bất định. trầm ngâm giây lát rồi mới cẩn thận nói tiếp: "Các người... có biết Mạc Thiên Ca ở đâu không?"

"Mạc Thiên Ca?" Cả đám ngẩn người không hiểu.

"Phải, trong mắt các người hắn là một tội nhân của Côn Lôn, cấu kết với yêu nghiệt, chỉ sợ Côn Lôn đã sớm xóa tên hắn mất rồi, ha ha..." Thần sắc Bạch Tiềm Tĩnh đột nhiên biến thành ai oán vô cùng, cặp mắt trở thành ngơ ngẩn vô hồn.

Đám Sở Thắng Y tức thì trong lòng chợt nảy sinh nghi vấn, nữ tử này rốt cục là có lai lịch thế nào?

"Người không phải là có dính líu tới mấy vị tiên bối của Côn Lôn ta đó chứ?" Nhạc Thiên cười hi hi hỏi.

Vốn trong thế gian phàm tục cũng có truyền thuyết yêu hồ thường huyền hóa thành những yêu cơ tuyệt sắc đi nhiễu loạn sự bình yên của nhân gian. Từ Đạo môn cũng có một hai kẻ chẳng ra gì bị yêu nữ câu hồn quyến rũ. Đương nhiên, cũng chỉ có cái loại dị dạng chẳng hề cấm kỵ điều gì như Nhạc Thiên này mới dám có những ý tưởng đại nghịch bất đạo như vậy mà thôi.

"Nhạc sư đệ không được nói bừa, Vương tôn của oò tộc bị phong ấn mấy ngàn năm qua, sao có thể có quan hệ với Côn Lôn tiên bối chúng ta được?" Sở Thắng Y giận giữ đáp.

"Sai rồi, sai rồi..." Ánh mắt Bạch Tiềm Tĩnh vẫn tỏ ra mê ly, tựa hồ xuyên suốt không gian thời gian quay trở về quá khứ xa xưa, cay đắng thốt: "Nô gia bị đánh vào trong phong ấn bất quá mới có năm trăm năm, Nguyên thần của Hồ vương chân chính đã sớm bị đốt cháy tiêu tán từ lâu rồi."

"Kẻ oan gia mà nô gia yêu dấu chính là đệ tử chứ Thái của Côn Lôn phái các người, nếu hắn còn sống thì ắt cũng đã được tiêu dao nơi thiên giới rồi. Còn nếu vẫn còn bị ràng buộc tại nhân gian, năm trăm năm qua vì sao hắn thủy chung không chịu tới đây gặp ta một lần?" Trong giọng nói ẩn chứa bi ai cay đắng vô hạn, hàng mi dài của nàng ta khẽ chớp, ánh mắt rung rung một lớp sương mờ.

Bất chợt nghe thấy những điều đó, cả đám đệ tử Côn Lôn đứng là trở tay chẳng kịp, không biết nên ứng phó làm sao cho phải.

"Yêu nghiệt vẫn là yêu nghiệt, các người đều bị ả mị hoặc hết rồi sao?" Lãnh Phong đột nhiên cất bước vững chắc tiến lên, chênh chếch đưa thành Tà Nguyệt ngó đám người, trong mắt chàng lóe hàn quang như băng tuyết, sát khí đầy rẫy, lạnh lùng quất.

"Lãnh cố khô, người ăn lộn thuốc rồi hay sao, vị tỷ tỷ này không phải là kẻ xấu đâu." Tiêu Nguyệt Nhi chỉ cảm thấy Bạch Tiềm Tĩnh rất đáng thương, là một người đau khổ, nàng ta nào biết lòng người hiểm ác, một lòng cho rằng người ta là kẻ thiện lương vô tội.

Lãnh Phong nghe thấy vậy, khí hung sát lại càng thêm ác liệt, tròng mắt giận dữ với Tiêu Nguyệt Nhi một cái, chẳng nói chẳng rằng cùng với Tà Nguyệt hợp thành một thể hóa ra một luồng gió xoáy màu lam, anh kiếm sắc bén sáng trắng như mặt trăng chém về phía Bạch Tiềm Tĩnh.

"Không được!" Tỷ muội Tiêu Nguyệt Nhi đồng thanh hét lên, gơ tay định ngăn cản nhưng đã không còn kịp nữa.

Chỉ thấy hình bóng gầy yếu xinh đẹp kia bị luồng kiếm quang lạnh lẽo vô tình chém tan tành thành vô số mảnh vụn bay phất phơ rồi biến mất. Lãnh Phong đang đứng đứng vào vị trí của nàng ta, quần áo tóc tai bay phần phật trong gió.

Bất quá hiện tại ánh mắt của đám Dương Chân lại đang nhìn sang phía bên kia của chiếc đỉnh một cách vô cùng kỳ quái, một vầng quang ảnh đẹp đẽ như có như không đang huyền hóa thành hình, tựa hồ như được che phủ bởi một tầng sương khói mịt mù không rõ.

"Chết cũng tốt... nô gia sớm đã không còn muốn sống nữa rồi." Bạch Tiềm Tĩnh đưa tay khẽ vịn vào chân chiếc đỉnh đồng, thân thể yếu đuối như nghiêng ngã theo luồng gió, thần tình rất thê lương.

Thấy Lãnh Phong còn muốn xuất thủ tiếp, Sở Thắng Y trong lòng bất nhẫn vội ngăn lại nói: "Đó là huyền tượng từ pháp thân của ả, nguyên thần chỉ e vẫn còn ở bên trong phong ấn, giết cũng không hết được đâu."

Chẳng biết tại sao, từ sâu trong nội tâm của Dương Chân chợt cảm thấy xao động bất thường, hắn buột miệng thốt: "Lãnh sư huynh, nàng ta không có ác ý đâu."

Lãnh Phong giận dữ hừ một tiếng, thu Tà Nguyệt trở lại rồi di chuyển đến một góc tế đàn khoanh tay đứng đó, không thèm lý gì tới nữa.

"Vị tỷ tỷ này, người vì sao lại bị phong ấn tại nơi này?" Tiêu Nguyệt Nhi trong lòng cũng cảm thấy rất đồng tình, nhất thời quên hết cả thân phận của nàng ta.

"Vì sao ư?" Bạch Tiêm Tinh khúc khích cười, thốt: "Côn Lôn phái của ngươi vốn coi những việc mình làm là Đạo, là chính nghĩa, kỳ thực bá đạo cực kỳ... tiểu cô nương, ngươi không hiểu được đâu."

Tiêu Nguyệt Nhi ngó Tiêu Thanh Nhi một lượt, cả hai đều không hiểu.

Sở Thăng Y nghiêm trang đáp: "Nếu không phải ngươi tác quái tại Cửu châu, sao lại bị phong ấn sau chiến dịch Tây Hoang cả ngàn năm như vậy? Côn Lôn phái thân là phái đứng đầu Thần châu, tuyệt không thể làm sai lầm tới kẻ vô tội."

Bạch Tiêm Tinh mỉm cười ngơ ngẩn, rồi cất giọng lên án: "Phải rồi, bàn tay nô gia chưa từng vấy qua máu của một người nào, cho dù là một nửa mạng người cũng không có, càng chưa từng làm qua những chuyện phương thiên hại lý. Vén vẹn chỉ là nô gia cùng với một vị đệ tử Côn Lôn tương ái tương thù, những vị thánh nhân tiền gia của Côn Lôn ngươi trông không thuận mắt liền trưng biển hiệu trăm yêu trừ ma chính nghĩa rồi tách rời chúng ta ra, còn cả hài nhi đáng thương của chúng ta nữa." Giọng nói của nàng ta ai oán tới phát khóc, khiến người nghe cũng cảm thấy buồn theo.

Hai tộc Nhân Yêu từ xưa đã đối địch, tình cảm giữa người và yêu trong thiên hạ cũng đã là điều không thể chấp nhận, đừng nói là đối với tu chân chính đạo môn quy nghiêm ngặt. Đệ tử Côn Lôn đứng trước tình huống khó xử này trong lòng cảm thấy cũng rất mâu thuẫn, một bên là giáo huấn và môn quy của sư môn, một bên là lòng trắc ẩn.

"Vị Mạc Thiên Ca kia bọn ta quả thực chưa từng nghe qua, hài tử của ngươi tên là gì?" Nhạc Thiên cảm thấy bầu không khí nơi này đã đi quá xa, có vẻ không còn yên bình nữa liền nhin không nói hỏi xen vào.

"Hài tử của nô gia và Mạc lang có một cái tên rất dễ nghe, nó tên là Mạc Vãn Thiên, bất quá các ngươi nhất định là không biết, mấy trăm năm qua nó một lòng thủ hộ tại nơi phong ấn của Dương Kỳ Sơn này, thủ hộ cho mẹ nó, ha ha..." Trong giọng cười của Bạch Tiêm Tinh ẩn chứa mấy phần thâm trầm, lại có mấy phần an ủi.

Trong lúc cả đám còn ngơ ngác, Dương Chân nghe thấy cái danh tự Mạc Vãn Thiên lạ hoắc liền lập tức tưởng tượng ra một lão đầu, tự mình cũng cảm thấy buồn cười, không biết tại sao lại như vậy.

"Hiện tại có người phá hoại phong ấn, ngươi sẽ nhanh chóng được giải thoát thôi, ngươi có biết kẻ đó là ai không?" Sở Thăng Y linh cơ máy động, cất tiếng hỏi.

"Hắn là ai? Hắn là kẻ hậu nhân ưu tú của Yêu tộc ta tên là Long Dận, là..." Ánh mắt Bạch Tiêm Tinh biến đổi thành u ám vô tận như có chút hồi tưởng quá khứ, có chút vui vẻ, cũng có chút hiu quạnh.

"Đủ rồi! Hồ nương."

Thế nhưng lúc câu nói của nàng còn chưa hết, chợt có một tiếng nói cất lên ngắt lời. Tiếp đó, gã thiếu niên anh tuấn lúc trước đã đem bọn họ bỏ vào trong phong ấn đột ngột xuất hiện phía sau Bạch Tiêm Tinh không xa.

Đám Dương Chân tức thì như gặp phải đại địch, vội vàng lui lại cẩn thận phòng thủ.

"Long nhi, ngươi có gặp Mạc đại ca của ngươi không?" Bạch Tiêm Tinh ngó kẻ mới tới nói giọng vui vẻ.

"Đừng có gọi ta là Long nhi." Sắc mặt Long Dận sa sầm không vui.

"Ha ha, phải a, ngươi hiện tại thân phận không giống như xưa nữa rồi." Bạch Tiêm Tinh cười hờ hững, nhẹ nhàng thừa nhận khoảng cách giữa hai người.

"Hồ nương, lẽ nào Nhất Kỳ chưa nói tin tức của phụ thân hắn cho người?" Sắc mặt Long Dận có chút không tự nhiên, liền cố gắng chuyển đề tài.

"Long... Long Dận, ngươi nói tin tức gì, cái gì Nhất Kỳ?" Bạch Tiêm Tinh đột nhiên vọt lại chụp lấy cánh tay Long Dận, thần sắc vô cùng khẩn bách.

"Hắn không chỉ là hài nhi Mạc Vãn Thiên của ngươi, mà còn là đệ tử Côn Lôn có đạo hiệu Nhất Kỳ, là sư huynh của đương kim chủ môn Côn Lôn phái. Hắn ở tại Dương Kỳ Sơn không phải là để thủ hộ người, mà là thủ hộ phong ấn. Hắn đã tự cho mình là kẻ sĩ chính đạo trong giới tu chân, không còn là yêu nghiệt nữa, mau tỉnh lại đi." Mỗi một lời nói nhẹ nhàng mà Long Dận phát ra đều khiến cho nét mặt của Bạch Tiêm Tinh trở nên thất sắc.

"Ngươi gạt ta, ngươi nhất định lừa gạt ta, con ta nhất định không phản bội mẹ nó." Bạch Tiêm Tinh lại chụp lấy Long Dận, lắc cánh tay hắn một cách điên dại, gấp gấp truy vấn.

Long Dận không đáp lời, chỉ ngạo nghễ nhìn bà ta một cách thương hại.

Bạch Tiêm Tinh nhìn thấy ánh mắt kiên định vô tình của Long Dận thì không chịu nổi sự dả kích, thân hình lão đạo muốn sụp xuống, đột nhiên phi thân lao thẳng vào vách đỉnh, một đạo ánh sáng trắng toát nháng lên một cái rồi không còn thấy đâu nữa.

Khi Long Dận chuyển ánh mắt về phía sáu đệ tử Côn Lôn thì lại một giọng nói nữa vang lên.

"Tiểu quý, ngươi sao lại phá được cấm chế của nô gia thế?" Dao Cơ không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở bên dưới tề đàn, ngay sau lưng đám đệ tử Côn

Lôn đang trong lúc hoảng hốt.

Dương Chân từ từ xoay người lại, nét mặt không lộ chút cảm xúc nào. Bằng vào trực giác của hắn có thể biết được yêu nữ đó đương nhiên là nói tới hắn, hồi lâu sau mới nhả ra một câu: "Ngươi muốn sao đây?"

"Tiểu quý, ngươi xin tỷ tỷ đi, nói không chừng tỷ tỷ cao hứng rồi có thể miễn cho ngươi một trường tử kiếp đó." Dao Cơ mỉm cười dạt dào tình tứ thốt.

"Ta vốn đánh không lại ngươi, nhưng muốn hi nhục Dương Chân này thì ngươi đừng có mơ!" Trong lòng Dương Chân hận nữ nhân này vô cùng, đương nhiên lời nói cũng không thêm giữ khách khí.

"Ồ, người quả thực là một kẻ cứng đầu." Dao Cơ thở dài tỏ vẻ thương tiếc, ánh mắt tiếp đó liền vượt qua Dương Chân chiếu tới người Long Dận, nói: "Long Dận, ta nói riêng với ngươi, cái gã cứng đầu này nếu để cho những đồng tộc của ngươi biến thành người không ra người, yêu không ra yêu thì thật là đáng tiếc."

Long Dận quét mắt qua đám người, sau cùng dừng lại nơi Dương Chân lạnh lùng đáp: "Kẻ này bản mệnh nguyên khí cực kỳ thịnh vượng, rất thích hợp làm pháp thể trùng sinh cho chín bộ yêu tộc, thứ cho ta không đáp ứng được."

Dao Cơ nửa như oán nửa như giận dỗi liếc mắt nhìn hắn một cái có vẻ sớm đã đoán thế. Thế nhưng ả đối với Dương Chân lại có cảm tình rất vi diệu, bởi vậy mới không quản tới lợi ích của bản thân mà xung đột với Long Dận.

Dương Chân nghe vậy trong lòng chợt lạnh, pháp thể trùng sinh là gì? Lẽ nào là cướp lấy thân xác? Trong lòng vừa giận vừa rầu rĩ, mình quả thực đã là con cá nằm trên thớt mặc người ta chém giết ư?

Lại nghĩ tới bản thân tu luyện cố gắng tới được kỳ Kim Đan, thế mà cả đám người hợp lực vẫn không đánh lại một ả yêu nữ, càng không nói tới gã thiếu niên cao thâm khó dò trước mắt kia, trong lòng cảm thấy buồn bã vô cùng.

"Úy úy, các ngươi muốn làm gì đây, định biến bọn ta thành gì đây?" Nhạc Thiên đối với hai kẻ khinh khinh mục hạ vô nhân này tỏ ra giận dữ phi thường.

Long Dận đang nói, đột nhiên ngẩng nhìn lên phía trên đỉnh đầu nơi bầu trời trong vắt, mọi người cũng theo đó ngó lên.

Một đạo lưu tinh từ giữa trời xông thẳng xuống, vô thanh vô tức.

Kẻ mới tới là một người, chính là người mà Long Dận vừa nhắc tới, tiên gia đạo hiệu Nhất Kỳ, tục danh Mạc Ván Thiên.

Ông ta quả thực là hậu nhân của Hồ nữ và Côn Lôn tiên bối Mạc Thiên Ca? Lão già lùn tịt tong teo kia sao có thể có quan hệ mẫu tử với Hồ nữ được?

Trong đám đệ tử Côn Lôn tại hiện trường chỉ có Dương Chân là có tình cảm sâu đậm nhất với ông ta, bởi vậy trong lòng chứa đầy nghi vấn. Còn đám người Nhạc Thiên lại là lần đầu tiên gặp ông lão này, chỉ thấy khí thế vọt tới đúng là đạo môn pháp lực thuần chính, trong lòng lập tức thấy vui sướng vô cùng, rốt cục đã đợi được cứu binh tới rồi.

"Đợi ngươi lâu quá rồi, nếu ngươi không tới, ta sẽ thất vọng lắm đấy." Long Dận ngửa mặt cười lớn, giọng nói hết sức vui vẻ.

"Hãy dừng tay, vẫn còn kịp. Ngươi không thể vì cái lợi của một mình ngươi mà phá hoại sự thái bình của lê dân khắp Cửu châu." Nhất Kỳ giờ cao Long trọng đứng lơ lửng giữa chừng không, trên người tỏa ra hào quang nhàn nhạt.

"Ngươi trên mình mang dòng máu của Yêu tộc ta, lại chịu làm chó giữ nhà cho Đạo môn, đồ phản bội, ngươi dùng lập trường gì mà giáo huấn ta?" Khóe miệng Long Dận nhếch lên tỏ rõ ý trào phúng.

"Chính bởi vì trên người ta mang cả dòng máu của hai tộc Nhân Yêu, ta mới không muốn nhìn thấy ân oán của hai tộc sau ba ngàn năm lại trở thành một đại kiếp nạn của thế gian." Nhất Kỳ không gấp không vội nghiêm trang thốt.

"Mặc ngươi ba hoa chích chòe, phong ấn tan rã đã là việc không thể nghịch chuyển được nữa, ngươi nếu có rảnh rồi thì hãy giải thích rõ ràng với mẹ của ngươi tại sao đứa con ngoan của bà lại phản bội lại bà ta như vậy." Long Dận cười thâm đáp.

Trên cái miệng tròn của Tử đình, Bạch Tiềm Tĩnh đột nhiên lại hiện ra đứng trên một cái quai đình, từ cặp má lúm đồng tiền trong sáng tỏa ra ánh hào quang hiền từ của tình mẫu tử. Lúc này bà ta đang im lặng ngắm nhìn Nhất Kỳ bằng ánh mắt vừa xa lạ vừa thân quen.

"Chi chi..." một tia chớp màu vàng chóc từ trên mình Nhất Kỳ xẹt tới, nhảy tọt vào trong lòng Bạch Tiềm Tĩnh. Bà mỉm cười vui vẻ đưa tay ôm lấy con vượn vàng nhỏ vuốt ve mãi không thôi.

"Thiên nhi, đó đâu phải là hình dạng thật của con, con vì sao lại muốn dùng hình dạng này để gặp mẹ?"

"Không phải vậy, Nhất Kỳ rất kính trọng ngươi, hôm nay Nhất Kỳ tới đây vốn là để ngăn cản Long Dận phá mở phong ấn mà thôi." Trong lúc Nhất Kỳ đáp lời, cái nón trên đầu ông ta liền bay tung ra ngoài, tiếp đó thân hình ông bắt đầu phát ra ánh sáng lấp lánh chói lòa.

Tới lúc hiện thân trở lại, trước mắt mọi người là một thanh niên tướng mạo rất bình thường không có gì đặc biệt, thân hình tuy không cao mà uy phong tựa sơn nhạc, cặp mắt thâm sâu tĩnh mịch như biển lớn khiến kẻ nhìn vào mãi mãi không sao quên được, trong tay chàng ta vẫn còn cầm cây long trượng như trước.

"Người không muốn để mẹ thoát khỏi phong ấn hay sao?" Bạch Tiềm Tinh đột nhiên ngẩng đầu thốt.

"Không... không phải không muốn, mà là không thể." Nhất Kỳ lắng người hạ xuống dưới chỗ vị trí của Bạch Tiềm Tinh, giọng nói khẽ run ẩn chứa sự áy náy nặng nề, nỗi đau khổ cùng với sự kiên định.

"Lẽ nào nói bao năm nay người mỗi ngày đều tới bầu bạn với mẹ đều là lừa gạt mẹ sao? Lẽ nào người thật quên đi bản gốc, thật đã phản bội lại bản tộc?" Giọng nói của Bạch Tiềm Tinh run rẩy có mấy phần giận dữ.

"Tất cả những gì Nhất Kỳ làm đều là để lấy công chuộc tội, đều là vì hai tộc Nhân Yêu..."

"Câm miệng! Tên nghịch tử người, người lẽ nào nhẫn tâm để mẹ người lại nơi tăm tối không thấy mặt trời này chịu sự khổ sở dày vò vô tận hay sao?" Bạch Tiềm Tinh nổi giận quát.

"Vấn Thiên sẽ một lòng bầu bạn bên người, để mẹ không phải tịch mịch." Nhất Kỳ ngó xuống bộ mặt cười cợt của Long Dận bên dưới nói giọng cố chấp.

"Giỏi... mặc kệ là Vấn Thiên hay là Nhất Kỳ, ta hỏi người, cha người đâu? Mẹ đã hỏi người bao nhiêu lần, người đều không chịu nói cho mẹ biết ông ta ở nơi nào, mẹ chịu nhẫn nhục bao năm qua mà không chịu xuôi tay đi theo tiên tổ cũng là mong có một ngày được cùng với Thiên ca trùng phùng... nói cho mẹ biết đi, ông ta hiện ở nơi nào?" Bạch Tiềm Tinh hỏi mà tựa như cầu cứu.

"Ông ta, đã bình giải chuyển thế rồi." Cặp mắt trong sáng mẫn tuệ của Nhất Kỳ thoáng hiện vẻ mơ hồ bi thiết.

Thân hình yếu nhược của Bạch Tiềm Tinh đột nhiên chấn động, nhìn Nhất Kỳ về không thể tin, nhưng thấy chàng ta nói năng vẫn bình thản. Những lời buồn bã ấy nghe xong tức thì như người rớt xuống đáy nước sâu mà mất đi mảnh gỗ bám víu, cả người sụp xuống quỹ mọp trên miệng đỉnh không đứng lên nổi.

Ngàn năm đợi có một ngày hy vọng cùng sinh tử. Cả thể xác lẫn tinh thần của bà trở vốn đã rất yếu đuối, lại thêm không ngừng phải chịu sự dày vò của ngàn sợi tơ tình oán niệm, xa cách nhi tử... mới khiến bà cam tâm tình nguyện ở tại nơi vực sâu vô đáy này.

Tiểu kim viên từ trong lòng Bạch Tiềm Tinh chui ra, nhỏ nhoi đứng trên miệng đỉnh rồi ngoảnh đầu ngó Nhất Kỳ lại ngó Bạch Tiềm Tinh, nó vò đầu bứt tai như suy nghĩ mông lung kêu lên chi chi, đoạn đưa tay ra như muốn an ủi bà ta.

"Má tôi ơi, rốt cục đã chơi cái trò gì thế này?" Nhạc Thiên vỗ lên trán ngẩng mặt lên trời than.

"Nhất Kỳ lão quỷ, người còn ở đó làm gì, mau cứu bọn ta ra ngoài thôi!" Dương Chân trong lòng biết là không phải lúc nhưng không sao chịu thêm được nữa liền hướng về phía Nhất Kỳ đang thất thần mà hò hét.

UYỄNH! Cả mặt đất trong nháy mắt đột nhiên như co rúm cả lại, một trận động đất kịch liệt long trời diễn ra đáp lại tiếng hét của Dương Chân.

Kể đó là một cú chấn động mãnh liệt, ánh chớp xanh lè xét khắp không trung, đám Dương Chân cũng suýt nữa đứng không vững liền phải vội vàng trầm khí định thân.

"Đi ra, đi ra đâu?" Khuôn mặt tuấn mỹ không chút tỳ vết của Long Dận lộ ra nét cười tươi rói, nhưng lại khiến cười ta có cảm giác đầy rẫy âm sát lạnh lẽo.

Nhất Kỳ đột nhiên như bừng tỉnh, cố nhìn vào bóng hình càng lúc càng mờ nhạt của Bạch Tiềm Tinh thêm một lần rồi chợt giơ tay nâng cao thanh long trượng. Trong nháy mắt một tiếng rống ngâm càng lúc càng rõ ràng cao vút lên tận đỉnh không. Một luồng sét tím xẹt ngang bầu trời.

Không gian phong ấn đang lúc tăm tối thoáng cái lại sáng bừng lên, tinh trần trên bầu trời tựa hồ như phát động trở lại, hàng vạn hàng triệu ngôi sao bắt đầu di chuyển theo một quỹ đạo cực kỳ huyền ảo từ chậm tới nhanh tựa như cả dòng sông ngân trên trời đang tuôn chảy cuộn cuộn, ánh hào quang đột nhiên đại thịnh.

"Không ngờ Côn Lôn phái vẫn còn có được một tay hảo thủ." Long Dận mắt thấy động tác của Nhất Kỳ cảm thấy rất bất ngờ. "Bất quá, chẳng có tác dụng gì đâu, Tinh mật trận đã bị đảo ngược, tinh lực của địa hỏa bị xung đột đã bạo phát rồi, tất cả đều đã quá muộn."

"Nếu ta đánh đứt địa hỏa long mạch thì sao? Nếu dùng tâm khí của Tinh mật trận - Tinh Thần Trượng để vận chuyển tinh trần thì thế nào?" Nhất Kỳ trầm giọng hỏi ngược lại.

Trong lúc chàng ta nói, chín đạo tinh quang to lớn tựa hồ cùng một lúc bất ngờ đánh vào chính giữa chín cái Tử đỉnh trong tế trận, tiếng ầm ầm như tiếng chuông vàng vang lên khắp nơi.

Dương Chân chỉ thấy trước mắt sáng bừng lên, tai ông ong muốn điếc, rồi bị một luồng đại lực như tường đồng vách sắt ập tới mặt đánh văng tuốt ra xa, không kịp phòng bị nên nặng nề rớt xuống bên ngoài vị trí Chu tước của tế đàn. Những đệ tử còn lại của Côn Lôn cũng không ngoại lệ bị đánh văng bát nháo lẫn ra đầy đất. Chỉ thấy trên tế đàn những chiếc đỉnh phát hào quang rực rỡ rồi nổi lên từng vầng vàng từng vầng vàng kinh khí hùng hậu, sức mạnh có thể hủy diệt vạn vật.

"Nhất Kỳ, người nhất định phải chống đối ta đến cùng sao?" Long Dận giận dữ gầm lên.

Chỉ có tiếng phản hồi của bản thân hân vang vọng khắp nơi đáp lại.

Nhất Kỳ lơ lửng giữa tầng cao trên không, nắm chặt pháp trượng không ngừng xuất ra linh quyết, căn bản cũng chẳng có thời gian đáp lời. Lúc này xung quanh chàng ta hào quang pháp lực cuộn cuộn, không khí cũng như bị bóp nén thành một khối đặc, rõ ràng đã bị một luồng pháp lực vô thượng cấm cố cả không gian.

Sâu dưới lòng đất của Dương Kỳ Sơn nơi ẩn chứa hỏa mạch, cho dù đám người Tiêu Vân Vong đã cắt đứt toàn bộ các chi nhánh hỏa mạch những vẫn khó mà cả trở sức mạnh to lớn của hỏa mạch. Những chòm sao phò trợ cho Tinh mật trận bị Long Dận tác động vào uy lực càng thêm giảm sút, hiện tại phong ấn xác thật là đã tới thời điểm son cùng thủy tận rồi.

Cho dù Nhất Kỳ có tu vi pháp lực đạt tới cảnh giới Thông Thiên thì đối mặt với tình thế tiền trận hiện nay cũng vẫn chỉ là như muối bỏ bể mà thôi. Tinh mật trận điên cuồng hấp thụ pháp lực của chàng ta để chống lại hỏa mạch nơi lòng đất đang xung kích càng lúc càng dữ dội.

Vạn yêu dường như cảm thấy thời khắc được giải thoát đã tới, tất cả đều hoạt động trở lại, ngàn vạn đạo thần niệm hội tụ thành một khối thừa lúc địa hỏa và tinh trận xung đột với nhau liền cố gắng kích phá phong ấn, sức tấn công càng lúc càng mạnh như sóng sau đè sóng trước, tiếng gầm quai dị âm âm như rừng tru bề gào tràn ngập khắp không gian, tựa vạn mã cuồng vũ.

Ánh tinh quang trên bầu trời của không gian phong ấn lập lòe, mặt đất đầy những yêu khí, vực sâu dung nham liên tục bành trướng như sóng triều, tất cả các luồng sức mạnh trong cả không gian đang ở trong một cuộc đấu sức cân bằng cực kỳ vi diệu. Chỉ cần một đạo sức mạnh bị suy yếu là sự cân bằng sẽ bị tan rã trong nháy mắt, luồng sức mạnh bạo phát đủ đã phá tan phong ấn thiên cổ, thậm chí còn khiến cả không gian này rơi vào cảnh địa vạn kiếp bất phục.

Trong đó thì Nhất Kỳ lại chính là tâm điểm của sự duy trì cân bằng các luồng sức mạnh ấy.

Long Dận đã không đợi được nữa, lắc mình một cái vọt lên phóng thẳng vào quãng quang mang hỗn độn giữa chừng không, vung tay đánh vào hư không một cái. Theo cú đánh là một tiếng gầm như sấm sét, một đạo ánh sáng vàng chói lọi thể lệch trời đột nhiên xuất hiện như cuồng long giận dữ quét thẳng vào chỗ Nhất Kỳ đang thi triển pháp lực tới lúc khẩn yếu.

"Long Dận..." Nhất Kỳ tròn tròn mắt, ánh mắt phát ra huyền quang vàng rực, đó là toàn bộ long khí đã bị hủy diệt, pháp lực trong cơ thể đã tới lúc cạn sạch, căn bản cũng không còn sức giúp chàng chống đỡ thêm nữa. Chàng không ngờ người bạn tốt duy nhất năm xưa hiện tại lại bất chấp thủ đoạn, bất chấp cả tính mệnh của chàng để đạt được lấy mục đích. Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch ấy, chàng đã hạ quyết định. Ngọc đá đều tan.

Cùng lúc đó chàng vận chuyển "Thương Mang Vạn Tượng Pháp", trước mắt chàng không gian như ngưng đọng lại, thời gian cũng như ngừng trôi, thiên địa hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ có thân thức là gấp rút chuyển động.

Vũ trụ bát cực tu di thực như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, thiên địa vạn vật đều trở thành hữu hình, không cội nguồn, hữu tức là vô, vô với hữu cùng với ngũ hành vạn chuyển biến hóa tới cùng cực.

Vạn vật đều có thể dùng, cũng đều có thể phá. Vạn vật đều có thể sinh, cũng đều có thể diệt. Đó chính là sở ngộ một đời của chàng - Thương Mang Đạo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Quyết Tâm (1)

Năm xưa, chàng đã quỳ trước mặt sư tôn lập lời thề: Quyết cùng sinh cùng tử với phong ấn.

Suốt mấy trăm năm trôi qua, lời thề ấy của chàng vẫn còn vang vọng bên tai.

Cũng bởi chàng chẳng thể rũ bỏ thiên luân hiếu đạo, nên để bồi thường cho Bạch Tiêm Tinh ở bên trong phong ấn, cứ cách một ngày thì chàng lại tới Dương Kỳ Sơn bằng Truyền tống trận trong Vạn Thú Cốc cùng trò chuyện với mẹ, cho dù chỉ có thể thấy được ảo ảnh của bà ta mà thôi.

Bản thân là nghiệt chủng giữa người và yêu, tuy ngay tại Tiên Phủ, cả sư tôn không hề ghét bỏ chàng, đích thân nuôi dưỡng chàng thành người. Thế nhưng khi còn thanh niên, từ sâu trong nội tâm của chàng thủy chung vẫn có một cảm giác tự ti và sỉ nhục không sao xóa nhòa đi được.

Vì thế, chàng bái làm đệ tử của sư tôn chỉ với một mục đích mong có ngày có thể chứng minh bản thân, rửa sạch tội nghiệt của phụ thân.

Ngoài ra còn có một sự thật mà chàng không chịu thừa nhận, đó là cũng rửa sạch luôn vết nhơ có huyết mạch của yêu tộc trong người.

Cũng vì huyết mạch trong mình nên đâu có bao nhiêu người biết được nguyên nhân tại sao chàng thân là đại sư huynh mà khi sư tôn phi thăng người đăng cơ làm Chủ môn lại là Nhất Nguyên thân phận còn kém hơn cả chàng. Còn chàng lại chỉ có thể ẩn cư tại Vạn Thú Cốc, lặng lẽ một mình giữ lấy sứ mệnh của riêng mình.

Chàng cam chịu vì chàng còn có sứ mệnh riêng. Chàng đối với việc tu luyện thành tiên thành thánh tuyệt không có hứng thú, chỉ tập trung tìm hiểu những điểm khác biệt giữa người và yêu, cùng sự bất đồng của vạn vật, bởi vậy chàng mới sáng lập ra Vạn Thú Cốc.

Chàng muốn tìm hiểu tại sao sư môn kỳ thị chàng, tìm hiểu tội danh của phụ thân, tìm hiểu xem việc trừng phạt mẫu thân chàng nguyên nhân là vì sao.

Sau đó, chàng dần dần xa rời vương đạo của Huyền môn, dưới sự dẫn dắt của vận mệnh, lặng lẽ đi theo con đường của chính mình.

Sinh ra bởi hận thù, tàn lụi cũng là hận thù. Chàng sinh từ nghiệt duyên, không được kế thừa trí tuệ của huyết mạch hồ tộc từ mẫu thân, cũng không được kế thừa sự tài tình của phụ thân Mạc Thiên Ca, chàng thật ngu độn.

Sự may mắn duy nhất chính là, khi sinh ra chàng tuyệt không có điểm khác lạ nào, chỉ giống như một người rất bình thường.

Có điều, tư chất tu đạo của chàng so với người thường thì lại chẳng giống.

Vừa mới nhập môn, bằng vào mỗi lúc chàng tiếp nhận sự kiểm tra các bài luyện tập đều khiến ánh mắt của sư tôn lộ ra ý thất vọng cũng đủ chứng minh điều đó.

Vì thế chàng mỗi ngày không chỉ là nỗ lực gấp mười mà thậm chí là nỗ lực gấp trăm lần mới có thể đuổi kịp sự tiến bộ của các sư đệ đồng môn. Càng về sau, từng người một cũng đều vượt chàng rất xa, tựa hồ tất cả mọi người đã lãng quên hẳn chàng. Nhưng chàng chưa từng tuyệt vọng, dù chỉ một lần.

Sư tôn thấy chàng trì trệ không thể tiến bộ liền cảnh tỉnh chàng: "Đạo của sư phụ, chưa hẳn đã thích hợp với Đạo của con."

Điều đó làm chàng đột nhiên bừng tỉnh, liền mòn gót vân du khắp vạn dặm cửu châu, bái phỏng các kẻ luyện khí ở các Đạo khác nhau, tìm lấy con đường tu luyện thích hợp cho bản thân.

Trong lúc đồng môn ào ào bước lên Kim Quang Đại Đạo, thì chàng vẫn đang trừ trừ nơi cửa ngõ nhập môn. Trời xanh không phụ kẻ có lòng, rốt cục cũng để cho chàng một chút hồi báo.

Đó là sư tôn, người vừa là thầy vừa là cha của chàng lại lấy đó làm hoan hỷ, nói với chàng: "Con chính là kẻ 'đại trí nhược ngu' vậy." (*)

Chỉ với một câu nói đó, đã làm cho chàng chui vào xó vắng khóc suốt một ngày một đêm.

Chỉ với một câu nói đó của sư phụ, chàng cam tâm mai danh ẩn họ cả đời, từ bỏ mọi ham muốn tranh danh vịnh dự cùng danh dự của tiên gia.

Tuế nguyệt dần trôi, bầu nhiệt huyết thiếu niên dần cạn, những bất bình trong lòng cũng bị bánh xe thời gian mài cho trơn bóng cả.

Trong khoảng thời gian mấy trăm năm chạy đi chạy về giữa Vạn Thú Cốc và Dương Kỳ Sơn, chàng đã hiểu thấu vạn vật, dựa vào đạo pháp của Côn Lôn chàng đã tách ra đi con đường riêng của chính mình. Vạn vật đều có quy luật phát triển tự nhiên của nó, chàng đã tự tìm được cho bản thân mình đáp án, cũng là tìm được đáp án cho sư tôn.

Trong mắt chàng, phong ấn bị phá thì sứ mệnh của chàng cũng bị phá theo, vậy ý nghĩa sự tồn tại của chàng bây giờ là gì?

Chàng không muốn làm sư tôn thất vọng, cũng không mong một thời kỳ trầm luân thiên cổ của nhân gian lại tái hiện trở lại. Chàng không cần phải tính toán, quyết đưa đôi vai của mình ra gánh vác tất cả.

Trong khoảnh khắc ánh mắt của Long Dận nhìn xuyên vào ánh mắt của chàng, thì hắn đã hiểu được cái quyết tâm ấy.

Để chứng minh sự quyết tâm của mình, Thương Mang Vạn Tượng Pháp từ khi sáng tạo ra tới nay đây là lần đầu tiên chàng tận lực thi triển, chàng muốn trong giây lát phá toan toàn bộ những bố trí của Long Dận từ trước tới nay.

Lúc này, đạo kim quang mà Long Dận đánh ra chỉ còn cách lóp kết giới hộ thể của chàng chưa đầy nửa trọng, tiếng gầm thét dữ dội cuồng bạo ầm ầm như sóng triều xô ngang trước mặt, nhưng dưới sự xoay chuyển của thần niệm nhanh gấp ngàn vạn lần thì đó cũng chỉ chậm rãi như con nghé non mà thôi.

Chàng đang chạy đua với thời gian.

Nguyên khí bản mệnh từ trong nguyên thần ào ào xông ra, quán thông với Tinh Thần Trượng thành một thể rồi trong khoảnh khắc liên thông tới cả không gian phong ấn.

Trong một sát na, suốt khu vực phạm vi trăm dặm của Xạ Dương Tinh Mật Trận cùng các Tinh Túc trận cơ sở trợ đầy rẫy tinh lực lưu chuyển, địa hỏa tuôn chảy cuộn cuộn, tất cả đều hiện rõ trong tâm hải.

Đòn công kích của Long Dận chỉ còn cách chừng hai thước, cuồng phong cuộn cuộn mãnh liệt đã quét tới mặt.

"Toái Tinh Diệt Tuyệt Giới!" Nhất Kỳ gần từng chữ niệm khởi chú quyết, hai tay đang xoa vào hư không đột nhiên tạo thành một kết ấn, giao nhau đẩy ra một khối ảnh ảo thần thánh trang nghiêm liên tiếp xuất ra linh quyết của tuyệt trần. Vào lúc chữ "Giới" sau cùng được niệm định thì cũng vừa vận kết thúc chín trăm chín mươi chín đạo linh quyết.

Tinh Thần Trường lơ lửng trên đỉnh đầu chàng nháy mắt phóng ra luồng hào quang bảy sắc, sau một hồi chấn động liền biết mất vào trong không trung.

Toàn bộ thời gian Nhất Kỳ hoàn thành tất cả các mật pháp thần thiên chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Lúc ấy, đòn công kích như cuồng triều của Long Dận chỉ còn cách kết giới hộ thể của Nhất Kỳ nửa tấc nửa thôi.

Pháp lực mệnh mạng trong người của Nhất Kỳ lúc này tựa hồ đã bị toàn bộ những linh quyết rút cạn chân nguyên, mắt nhìn thấy kinh khí ập tới mà chẳng có sức đầu mà chống lại. Chàng dường như có thể nhìn thấy được nụ cười đắc ý của Long Dận.

Chàng cũng không nắm chắc pho linh quyết của tuyệt trần mật truyền từ thượng cổ có thể có hiệu quả kỳ diệu, thậm chí ngay cả tổ sư gia của Côn Lôn cũng chưa từng sử dụng qua, pháp thuật toái không phá diệt ấy, nếu không phải tiên nhân trong truyền thuyết thì chẳng thể nào giá ngự nổi.

Chàng cũng chẳng lo nghĩ gì nhiều nữa, chỉ nhắm mắt đợi thời khắc tối hậu ấy xảy tới.

Luồng sức mạnh tàn bạo ghê gớm lạnh lùng vô tình đánh thẳng vào pháp trảo hộ thể của Nhất Kỳ, trái với dự liệu của người ta như trận sấm to mà khi mưa lại nhỏ, chỉ vền vền đánh tan pháp lực hộ thể của chàng rồi đẩy bật xuống dưới.

Long Dận ung dung hạ xuống như chiến thần, thuận tay chụp một cái ôm gọn Nhất Kỳ đang rơi từ trên xuống, hai người cùng hạ xuống bên ngoài Chu tước tế đàn.

"Người vì sao lại hạ thủ lưu tình?" Nhất Kỳ tựa hồ đã tiêu hao toàn bộ pháp lực đang cố gắng từ mặt đất đứng dậy.

"Người nợ ta một mạng." Long Dận ngẩng đầu nhìn trời, lạnh lùng thốt.

"Người vẫn còn háo thắng thật." Nhất Kỳ lắc đầu cười nhạo nhỏ.

"Phong ấn tan vỡ, người chẳng cần phải lưu lại Côn Lôn son nữa, hãy trở về với tộc nhân của người đi thôi." Long Dận quay đầu lại, ánh mắt băng lạnh lộ ra chút kỳ vọng.

"Muộn rồi." Nhất Kỳ đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

(*) Chú thích: Đại trí nhược ngu - người tài nhưng về ngoài đàn độn (người có tài thường trầm tĩnh, khiêm tốn nên trông bề ngoài có vẻ đàn độn).

Đúng lúc này, muôn vàn vì sao từng ngôi chọi sáng bùng lên như thể hóa thành vô số vàng thái dương nho nhỏ, tới lúc sáng nhất toàn bộ lại chọi tối sầm, màn tinh quang đang áp chế trên chín cái đỉnh cũng tiêu biến mất tăm tích.

Kéo theo sự âm ảm của không gian phong ấn là một luồng áp lực cường đại không thể kháng cự đè xuống cả thiên địa, nháy mắt áp chế hoàn toàn những yêu khí đang phô trương muôn hình vạn trạng kia xuống.

Kể đó, từ sâu trong lòng đất đột ngột xảy ra những chấn động kịch liệt liên tiếp như sấm sét, cả mặt đất rung chuyển, thiên tinh dịch chuyển như muốn từ trên trời cao đổ sập xuống mặt đất.

Long Dận thất sắc, chỉ thẳng vào Nhất Kỳ nói lạnh: "Người đã làm cái gì thế?"

Nhất Kỳ chỉ mỉm cười, đang định đáp lời thì chợt thấy trên không gian phong ấn, giữa đám tinh tú xuất hiện một cái lỗ hồng đen sì đang từ nhỏ hóa ra lớn, không ngừng khuếch trương nuốt hết cả tinh trần xung quanh còn tinh trần đồng thời cũng cực lực vùng vẫy chống lại sự thôn tính của cái huyệt đen ấy, hai bên triển khai một trường giằng co kịch liệt.

Khi thì sinh ra một lực hút mạnh mẽ tới ghê tởm khiến cả không gian phong ấn như muốn rời khỏi mặt đất bốc thẳng lên không. Khi lại tạo thành một áp lực tựa như sơn nhạc đè xuống khiến cả mặt đất muốn lún xuống ba thước. Kể đó một tiếng rít sắc nhọn từ trên đỉnh bầu trời vọng xuống rồi đột ngột tăng cường khí thế lên gấp trăm ngàn lần như muốn chấn tan tất cả vạn vật.

Trong khoảnh khắc biến hóa không ngừng ấy, đám Dương Chân phải chịu không ít khổ sở, chỉ cảm thấy thân thể bị giằng xé vo viên như thành một cục thịt vụn, màng nhĩ càng khó chịu hơn như ngàn vạn con kiến cắn xé, đau đớn vô cùng.

Chẳng biết từ khi nào, mặt đất đã nổi lên một lớp đá vụn xù xì cao thấp không đều, lớn nhỏ khác nhau, bụi bay mù mịt, nẩy tung tung không ngừng như muốn che lấp cả bầu trời.

"Trời sập trong truyền thuyết cũng chắc chỉ đến thế này là cùng." Nét mặt của Nhất Kỳ càng lộ rõ nét cười, không hề tỏ ra một chút sợ sệt nào trước cái chết đang tới gần.

"Người đã phát động pháp thuật gì?" Long Dận liều mạng cố gắng chống lại luồng dị lực cổ quái, dùng hết sức mạnh nắm chặt lấy hai vai của Nhất Kỳ găm lên gập dờ.

"Cầm thuật thời thượng cổ, lấy sức mạnh của tiên trận phát ra đem cả phong ấn cùng chúng ta chôn vùi tất cả vào hư không đen tối vĩnh hằng." Nhất Kỳ mặc cho hấn loay hoay, hồ hững thốt.

"Người điên rồi!" Long Dận gào lên rồi ném Nhất Kỳ ra.

"Không, kẻ điên là ngươi." Nhất Kỳ ngồi xếp bằng giữa chừng không, nguyên khí đã bị tiêu hao rất nhiều bởi việc thi triển pháp thuật lúc trước, lúc đó pháp lực suy kiệt nên mới bị Long Dận đánh một đòn thụ thương không nhẹ, hiện tại nguyên khí chỉ có thể miễn cưỡng hộ thân mà thôi.

Trong chốc lát, cái huyết trên không đã khuếch trương thành một khoảng lớn.

Dương Chân khua loạn tứ chi, thân hình lơ lửng bồng bềnh cách mặt đất ba thước rồi va vào một đồng loạn thạch cũng đang lơ lửng trong không khí. Mấy đệ tử Côn Luân đồng bạn của hấn cũng chẳng biết văng tới tận đâu rồi. Nghe thấy hai người đối đáp cách đó không xa, trong lòng bất giác chột xồng lên một nỗi tuyệt vọng.

"Úy, chắc sắp chết đến nơi rồi, các ngươi nói xem, nếu còn có cơ hội, các ngươi muốn làm điều gì nhất?" Nhạc Thiên nằm chéch giữa chừng không, trong lòng cảm thấy không cam tâm liên cất tiếng nói lớn.

"Ta muốn nhất là đâm vào cái miệng thối của ngươi một cú!" Lúc này Tiêu Nguyệt Nhi đang kẹt giữa hai khối đá lớn liền cất giọng bức bối nói với ra.

Nhạc Thiên không thèm lý tới nàng ta, đưa chân đá cho Dương Chân ngay cạnh đó một cái.

"Ta muốn trở lại Hà Dương Trấn làm một gã điểm tiểu nhị ha ha ha." Dương Chân uể oải ngoái đầu lại cười nói.

"Chẳng có tiền đồ gì cả!" Nhạc Thiên cười rồi cất tiếng chửi đổng, sau đó lại nhanh chóng thở dài thốt: "Còn ta, ta muốn nhất là qua trở về cái ngày bán Thần Tiên Hoàn nơi đầu đường, tuy là chỉ cảm cự qua ngày nhưng hiện giờ nghĩ lại vẫn thấy đó là quãng thời gian rất vui vẻ."

"Chi bằng chúng ta kết hợp mở một cái tiểu điểm, ngươi làm đại chương quỹ, ta làm nhị chương quỹ, hắc hắc." Dương Chân bật cười đáp.

"Ngươi thật chẳng có chí khí gì hết, bằng vào bản lĩnh của chúng ta, muốn mở điểm vậy thì phải lên kinh thành của nước Đại Hán, chọn một nơi phồn hoa nhất mở một cái Thần Tiên Đường cực lớn, dựa vào cái thuật luyện đan gà mờ của ta thì làm một thần y nơi phạm tục cũng còn dư sức. hắc hắc" Nhạc Thiên bắt nần nói.

"Tốt nhất là mời Thanh Nhi và Nguyệt Nhi sư tỷ tới, vậy thì bằng hiệu của bọn ta chắc chắn là người ta muốn đập xuống cũng không nổi rồi. Hắc hắc" Dương Chân cũng bắt đầu cời mở cười hùa theo.

"Được đấy, sư tỷ cũng không cần nhiều đâu, một tháng lĩnh lương hai ngàn lượng vàng là đủ rồi." Tiêu Thanh Nhi cũng hứng thú nói.

"Cái gì? Hai tên nhóc nhà ngươi chỉ coi tỷ muội bọn ta như tay sai hả." Tiêu Nguyệt Nhi lăm bậm bức bối.

Trong lúc Nhạc Thiên cùng Dương Chân hai người đang nói chuyện thì đã túm tùm vào một chỗ, không nhận nổi cùng cười lăn cười bò trên đồng loạn thạch lơ lửng trong không khí.

"Các ngươi còn ở đó mà cười được ư, hừ..." Tiêu Thanh Nhi gập dờ nói giọng bức bối, lời nói còn chưa dứt thì luồng dị lực đột nhiên như trời tuột đi mất. Cả đám chột cảm thấy thân hình nhẹ bồng, cùng với vô số phi thạch rớt lịch bạch đầy mặt đất.

Cái huyết đen sì trên bầu trời bỗng nhiên biến mất tăm tích, hồi phục lại đầy một trời sao.

Long Dận sau khoảnh khắc kinh ngạc liền ngửa mặt lên trời cười lớn, chỉ vào Nhất Kỳ đang ngồi trên mặt đất lớn giọng thốt: "Ngay cả ông trời cũng trợ giúp ta, Nhất Kỳ, ngươi chấp nhận số mệnh đi."

"Ý trời..." Nhất Kỳ chán nản lắc đầu cười khổ, chàng vạn lần không ngờ tới sức mạnh bản nguyên của Tinh Trận không đủ, dẫn tới việc phát động cầm thuật bị thất bại.

"Hò tộc cần ngươi, theo ta quay về là lựa chọn duy nhất của ngươi." Long Dận dòn ép Nhất Kỳ.

"Dã tâm của ngươi quá lớn, Yêu Hoàng sẽ không để cho ngươi thao túng đâu." Nhất Kỳ nhìn thấy trong ánh mắt màu vàng kim của Long Dận như có quầng lửa hùng hực.

"Ngươi nên biết Yêu Hoàng và chúng yêu chín bộ sau khi phá phong ấn nhất định sẽ bất chấp tất cả phục cừu, ngươi chỉ có cách lưu lại bên cạnh ta thì mới có cơ hội ngăn cản ông ta, hắc hắc." Long Dận nở một nụ cười thần bí khó dò.

Nhất Kỳ chìm vào trong suy tư.

"Cũng nên để ta xem thử xem Cửu Tích Tử Đình có thật đúng như đồn đại hay không chứ." Long Dận bỏ mặc Nhất Kỳ lao vào giữa tể trận, một đạo lệ

ánh cũng nhanh chóng vọt theo.

Cả khu vực phong ấn riêng biệt trong long đất trầm tịch giây lát. Đột nhiên tiếng quỷ khóc lang hào vang lên thâu trời từ khắp bốn phương tám hướng.

Nhanh chóng sau đó là phong ấn ở các tế đàn lớn nhỏ ở xung quanh lục tục tan rã, một vài yêu quái hùng mạnh đã đột phá phong ấn thoát ra trước, reo hò rầm trời, yêu quái các tộc cũng ào ào thoát ra đầy trời.

Có con yêu đầu người mình ngựa các chân đều là cánh. Có con yêu ba đầu sáu tay thân hình đủ loại gấu, hổ, lang sói. Lại có con yêu mặt mũi hình dạng như chim như điều nhưng có nhiều cánh đập loạn trong không trung.

Các đạo tán tính xung quanh tế đàn cũng theo đó từ từ tan rã, yêu khí càng lúc càng cuồng bạo, mây đen ảm ảm, huyết khí bao trùm dày đặc thiên hình vạn trạng đủ các loại yêu quái tựa như địa ngục tu la hiện ra, tràn ngập cả một góc không gian phong ấn, cực kỳ cuồng ngạo.

Trong tế trận chỉ còn lại Cửu Tích Từ Định có tiên khí bảo hộ vẫn trấn áp đám yêu cực mạnh của chín bộ. Lúc này tiên khí với yêu lực đang giằng co, cả chín chiếc đỉnh đều phát xạ hào quang, tiếng ừng ừng ứng thanh liên miên không dứt.

Bên ngoài Chu tước tế đàn, Nhất Kỳ đang tập trung ngồi xếp bằng điều tức, dường như tất cả sự vật bên ngoài đối với chàng ta chỉ là ảo ảnh, coi như không có.

Chẳng biết có phải tại bởi luồng yêu lực cực kỳ mạnh mẽ ở trên trong Từ đỉnh hay không, nhưng những yêu tà hoành hành ngang ngược bên ngoài tuyệt đối không dám tiếp cận tới gần Chu tước tế đàn.

Mấy đệ tử Côn Lôn đợi sau khi Long Dận rời khỏi mới dám tới bên Nhất Kỳ ở sát mép tế đàn, lẳng lặng quan sát mọi sự biến hóa.

Dương Chân ngó yêu khí ngùn ngụt bốc lên trời mà lông tóc dựng ngược, những yêu quái sau khi thoát khỏi cấm chế hồ hết vang trời, con nào con nấy tỏ vẻ cực kỳ vui sướng, cực kỳ dữ tợn đáng sợ.

Tay hắn nắm chặt Thiên Tru Kiếm, chân khí bất định, cảm nhận rõ từng hơi thở lạnh lẽo, cả thể xác lẫn tinh thần đều như co thắt cả lại, hô hấp cũng bất giác càng lúc càng nặng nề.

"Lão... sư bá tổ, chúng ta phải làm sao đây?" Dương Chân tiến tới dò hỏi. Hắn đối với khuôn mặt lạ hoắc này có cảm giác hơi khó chịu, hắn cũng chẳng rõ tại sao một lão đầu tàn tạ lại đột nhiên biến thành một người trẻ tuổi như thế này.

"Tham kiến Sư bá tổ." đám Sở Thẳng Y thấy vậy liền lớp lớp tiến lên hành lễ.

"Sư bá tổ, các người thật sự coi ta là sư bá tổ hay sao?" Nhất Kỳ mở bừng mắt, quét nhìn qua đám Dương Chân một lượt.

Bọn Sở Thẳng Y nhớ tới bí mật về thân thể Nhất Kỳ mà mình đã nghe được lúc trước, thần sắc tức thì trở nên có chút không tự nhiên, đành quay sang nhìn Dương Chân cầu cứu.

"Lão quý chết dịch, gọi người là sư bá tổ là xem trọng người rồi đấy." Dương Chân mắt thấy đám yêu quái càng lúc càng áp lại gần không khỏi nói gấp.

"Đúng thế, lão đầu chết dịch, cái gã kia nòn nói muốn đem bọn ta biến thành yêu quái, người là sư bá tổ phải giúp bọn ta mới được." Tiêu Nguyệt Nhi hung hăng trừng mắt nhìn Nhất Kỳ, nàng ta vẫn còn chưa quên chính lão già này đã vô tình từ chối truyền đạt Thông Linh Thuật cho nàng.

"Biến thành yêu quái?" Nhất Kỳ giật mình, lập tức đại ngộ. Yêu tộc trong phong ấn đều là nguyên thần linh thể, nếu muốn nhanh chóng khôi phục pháp lực ắt phải chiếm lấy thân xác khác. Sáu gã tiên gia đệ tử đạo môn trước mắt đây thực là những thân xác quá tốt.

"UỶNH..." Chiếc từ đỉnh trên tế đàn Chu tước đột nhiên bay lên, đồng thời cả chín chiếc từ đỉnh gần xa cũng hòa thành một quang sáng kỳ dị lơ lửng bay về phía trung tâm của không gian phong ấn. Nhất Kỳ nhìn thấy tất cả chỉ biết thở dài một tiếng, tựa hồ trong nháy mắt đã già đi mấy chục tuổi.

"Sư bá tổ, phong ấn thực không thể cứu vãn nữa ư?" Sở Thẳng Y sắc mặt trắng bệch nhìn chín chiếc đỉnh đang liên kết lại thành trận thế.

"Đại kiếp của cửu châu đã đến rồi, đại kiếp giáng xuống rồi a." Nhất Kỳ nhìn khuôn mặt anh tuấn tươi trẻ trước mắt, trong lòng chợt sinh ra cảm khái vô hạn, vẻ mặt ảo não thốt: "Lão phu lúc này tu vi không bằng phân nửa bình thường, giúp các người thì không nổi rồi, nhưng Long Dận kia còn cần tới lão, lão phu sẽ cố gắng lo liệu chu toàn."

"Chân sư đệ, người không phải có Càn Khôn Ấn hay sao?" Tiêu Nguyệt Nhi hướng về phía Dương Chân đầy vẻ kỳ vọng.

"Phải rồi, chúng ta cùng chhui vào đó có được không?" Tiêu Thanh Nhi cũng tỉnh ngộ nói.

Sở Thẳng Y cùng Nhạc Thiên thì mù mịt, chẳng hiểu bọn họ nói về cái gì. Duy chỉ có Lãnh Phong vẫn đang tập trung hoàn toàn vào đám yêu quái xung quanh đang áp tới càng lúc càng gần.

"Càn Khôn Ấn?" Nhất Kỳ thần sắc thoáng động, ánh mắt lộ vẻ kì dị nhìn Dương Chân.

"Ta, ta triệu hoán pháp bảo đó không được, có vẻ như nó đã hòa với Từ phủ của ta thành một thể rồi." Dương Chân nhăn nhó gãi đầu đáp. Lúc trước khi bị Dao Cơ bắt nột hắn đã từng thử qua, mới phát hiện Càn Khôn Ấn tựa hồ như hòa tan vào trong Tâm hải, tự mình căn bản không có cách nào

tiến nhập vào không gian Tu di đó nữa, có vẻ như những vật có tính linh đều không thể nào đưa vào đó được.

"Vậy thì phải rồi, Càn Khôn Ẩn sau khi nhận chủ nhân, sẽ cùng với Tử phủ của người hòa thành một thể, trở thành pháp bảo bản mệnh, cho tới khi người chết mới có thể tách rời ra được. Đợi tới lúc tu vi của người đủ nắm bắt cảnh giới "Không" thì tự nhiên sẽ hồi phục khả năng thấu nhập vạn vật. Kỳ thực, sự ảo diệu thật sự của cái Càn Khôn Ẩn này chính là một sứ mệnh thần thoại thời tối cổ." Nhất Kỳ mỉm cười đáp.

"Sứ mệnh thần thoại thời cổ?" Dương Chân kinh ngạc thốt, trong lòng hắn đối với cái vẻ cổ làm ra huyền bí của lão đầu rất là bất mãn, dường như mối quan hệ của hắn với Thánh Tông đã bị đoán ra rồi thì phải.

"Thời kỳ thần thoại đó chỉ là được nghe truyền miệng lại, không có căn cứ, sau này người nếu có cơ duyên tự nhiên sẽ tìm được đáp án ở Thánh Tông." Nhất Kỳ ung dung nói.

Dương Chân đột nhiên cúi đầu rầu rĩ, cũng chỉ vì cái bảo mệnh pháp bảo này lại cổ quái đến vậy. Khi còn ở Vương Mẫu Phong, Cơ Hương Tiên Tử đã truyền cho hắn toàn bộ năm chữ yếu quyết của Càn Khôn Quyết là Phong, Độn, Huyền, Không, Giới. Phong chính là làm chủ cái hư ảo của vạn vật. Độn tức là độn lấy cái thật của vạn vật. Huyền chính là nắm được sự tương sinh giữa hư và thật. Không là hóa tất cả thành vô sắc vô tướng, còn Giới là đạt tới Thái hư bát cực. Bằng vào tu vi của hắn hiện tại bất quá mới chỉ sơ bộ nắm được yếu quyết chữ Phong là cùng. Hơn nữa hắn phát hiện mỗi yếu quyết phía sau đều thâm sâu gấp bội, bốn yếu quyết còn lại đối với hắn mà nói, vốn là như vân sơn vụ hải, một chút cũng không hiểu.

Trong lúc nói chuyện, chiếc từ đỉnh của tế đàn Chu tước đã phá không bay đi, những yêu quái xung quanh chẳng còn cố kỵ gì nữa, lập tức từ trên cao nhào xuống, từ dưới đất chui lên tung hoành khắp nơi, đám người có thể thấy từng đạo từng đạo bóng hình trong suốt đang gào rú áp lại.

Lúc đó một con yêu mình chim mặt người đã vỗ tới, Lãnh Phong lập tức chẳng hề nhân nhượng tung mình đánh ra một đạo U nguyệt, chỉ thấy nguyệt hoa rít veo veo khắp trời chụp thẳng vào con yêu.

Con yêu quái đó rú lên một tiếng rồi chẳng thấy có dấu hiệu gì đột nhiên biến chếch lui trở ra ngoài, trông y như phân thân ra thành hai người cùng lúc vậy. Tuy thế vẫn bị mấy đạo kinh khí quét trúng hai cánh, nhưng cũng chỉ khiến nó phủ ra một khối khối đen mà thôi, không có tác dụng gì.

"Đó là Nhân Diện Điều của Vũ Dực tộc, cũng còn gọi là Ngưu Kinh, rất giỏi thuật ngự phong." Nhất Kỳ nhắc nhở.

Sau lưng bọn họ lại có một tiếng hồ gầm, một con yêu thú bốn chân mọc cánh xuất hiện tựa hồ như từ dưới đất chui lên. Nhạc Thiên cùng Sở Thắng Y mỗi người đồng thời tế xuất tiên kiếm đón đánh.

"Đó là Phi Hồ của Kim tộc, thân hình của nó cứng như kim cương, dũng mãnh vô cùng." Nhất Kỳ nói tiếp.

Quả nhiên, hai thanh tiên kiếm như sấm sét đánh tới thân hình như hư như thực của con yêu làm bắn tóe ra vô số tia lửa bạc. Con Phi Hồ đau đớn liên tiếp gầm thét rồi xông lên thêm mấy lần nữa, tới lúc phát giác không thể tiến tới được mới đành tiếc rẻ thối lui.

"Thi ra mèo lại hoàn mèo thôi, đâu phải là mạnh lắm đâu." Tiêu Nguyệt Nhi thấy trước sau hai con yêu quái đều bị dễ dàng đánh lui, trong lòng liền có chút khinh thường.

"Mất đi thân xác, pháp lực của bọn họ chỉ còn không đủ một hai phần, tự nhiên trông có vẻ rất yếu ớt." Nhất Kỳ cười nói.

Sở Thắng Y cùng Nhạc Thiên đều cười khỏ, vừa rồi bọn họ cùng giao thủ với con Phi Hồ đều phải dùng toàn lực, nếu con Phi Hồ đó khôi phục được đủ mười phần sức mạnh, chỉ e bọn họ khó mà ngăn lại nổi.

"Nhóc con, người qua đây." ánh mắt Nhất Kỳ dừng lại trên người Dương Chân, sắc mặt lộ vẻ phức tạp.

Dương Chân thấy tạm thời cũng không cần tới hắn phải xuất thủ liền yên tâm ngồi xuống đối diện với Nhất Kỳ, nhưng thấy vẻ ngưng trọng u ám của ông ta trong lòng cũng trở nên khẩn trương.

"Các người đã rơi vào tuyệt cảnh, chỉ có cách tìm lấy cái sống trong cái chết..." Đoạn sau ông ta dùng truyền âm nhập mật, chỉ thấy sắc mặt Dương Chân biến đổi liên tục, quả nhiên rất nghiêm trọng, sau cùng thì trắng bệch chẳng còn tí huyết sắc nào ngồi ngẩn ra tại trận.

"Thật phải làm như vậy sao?" Dương Chân trong lòng có chút bồn chồn xác lại lần nữa.

"Đó là trách nhiệm của Côn Lôn đệ tử, đó là vận mạng... lựa chọn thể nào hoàn toàn phụ thuộc vào người." Nhất Kỳ nói về không còn cách nào.

"Trách nhiệm..." Dương Chân từ từ ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt rơi trên khuôn mặt ngọc trắng bệch của Tiêu Thanh Nhi, đấu tranh hồi lâu rồi nặng nề gạt đầu một cái: "Được."

Nhất Kỳ không đáp lời, đưa một cánh tay ra vỗ nhẹ lên trên Bách Hội của Dương Chân. Vô số pháp quyết hư ảo ùn ùn truyền qua, đồng thời một giọng nói giả nua cất lên: "Đây là toàn bộ sở ngộ một đời của ta, pháp quyết tối cao Thương Mang Vạn Tượng Pháp của Thương Mang Đạo, chia ra làm ba trùng thiên cảnh giới chính, trùng thiên thứ nhất là Vạn Tượng Vi Trần..."

"Sur đệ, sao rồi?" Tiêu Thanh Nhi thấy Dương Chân ngơ ngẩn ngẩn đứng dậy liền quan thiết hỏi.

"Không sao." Dương Chân gượng cười đáp: "Su tỳ, người nhất định phải cẩn thận chăm sóc bản thân."

Tiêu Thanh Nhi bằng vào trực giác của nữ nhi cảm thấy có gì đó rất không bình thường, lại không hiểu vì sự bá tổ mới gặp lần đầu này rốt cục đã nói cái gì đối với sự đệ mà hắn lại biến đổi thành ra như vậy, trong lòng đang đoán già đoán non thì trên không trung đột nhiên nổ ra một trận sấm sét.

Chín vầng sáng kỳ dị bắn vọt lên trên không gian phong ấn không ngừng di hình hoán vị, nháy mắt sấm sét nổi lên liên miên bất tuyệt, bên trong một đạo ánh sáng vàng kim như du long đang điên cuồng bứt phá, va đập vào những chiếc tử đinh, những luồng pháp lực bắn ra ánh sáng hư ảo. Yêu hoàng, thủ lĩnh của chín bộ yêu tộc sắp phá mở tiền khí cấm chế.

Xung quanh vầng tiên khí, vô số yêu quái bay lượn dày đặc khắp trên trời dưới đất bắt đầu quay thành một vòng, những bóng đen đầy trời xoay vù vù như nanh múa vũa như muốn thủ trợ trận pháp cho các bộ yêu tộc.

Đám đệ tử Côn Luân đành bó tay nhìn lên quang cảnh hắc ám ấy, cảm nhận thấy một luồng yêu lực cường đại vô cùng, lại thêm mặt đất rung chuyển, trong khoảnh khắc đó trong lòng chợt có cảm nghĩ cùng đường đến nơi rồi.

"Nếu bọn ta có thể vượt qua quan ải này, thì về sau chẳng còn gì phải nuối tiếc nữa." Nhạc Thiên không tự chủ được, nước miếng văng cả ra ngoài.

"Chúng ta nhất định phải khôi phục nguyên khí trước đã, sau đó sẽ phá tan từng cái một, bằng không thì không chỉ giới tu chân mà cả cửu châu cũng sẽ lâm phải đại nạn." Sở Thẳng Y ngẩng mặt nhìn trời, giọng nói vang vang tràn đầy sức mạnh.

Đám Tiêu Thanh Nhi dĩ nhiên có thể tưởng tượng ra cảnh lâm than của lê dân cửu châu, mười phần bị tàn phá hết chín, nước sôi lửa bỏng, nghe thấy những lời ấy liền gật đầu tán đồng.

"Ta có một nghi vấn." Dương Chân đột nhiên nhớ tới một vấn đề nan giải, "Ngày trước Ngọc Đình tổ sư gia vì cái gì mà lại không đem toàn bộ yêu tộc đánh cho thân hình và nguyên thần đều bị diệt tan hết?"

Lời của hắn tức thì thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, nhưng không có ai trả lời được. Nhất Kỳ đành thở dài thốt: "Không phải là không muốn, mà là không thể."

"Vì sao?" Tựa hồ tất cả mọi người đều đồng thanh hỏi.

"Con đường của người tu đạo đi chính là vương đạo, giết chóc quá nhiều sẽ làm tổn hại tới trời đất, luật nhân quả ắt sẽ làm sinh ra ma nghiệt, sẽ dẫn động Cửu ngũ đại thiên kiếp, thậm chí bị thần phạt, khiến cho phái Côn Luân và cả giới tu chân sẽ gặp phải kiếp nạn." Nhất Kỳ nghiêm nghị đáp.

Tất cả đều lặng thinh.

Hết chương 27

(*) Chú thích: Đại trí nhược ngu - người tài nhưng về ngoài đàn độn (người có tài thường trầm tĩnh, khiêm tốn nên trông bề ngoài có vẻ đàn độn).

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Yêu Hoàng

Khi ấy, giữa chừng không làn huyễn quang bạo phát, liên tiếp chín tiếng nổ lớn đánh như tiếng chuông đồng va vào nhau vang vọng khắp cả không gian phong ấn.

Tiếp đó từng con từng con yêu quái cường đại dữ tợn từ trong những tử đinh đã bị mất tiên lực phá phong ấn bay vọt ra, đám tiểu yêu xung quanh ào ào thối lui như sóng dạt, vòng tròn bao xung quanh nhanh chóng nở rộng ra gấp mấy lần.

Hàng chục con yêu quái hình dạng kỳ dị trước sau nối tiếp bay ra, có con yêu toàn thân như lửa đỏ, có con yêu đầu người đuôi cá, lại có con yêu mọc đầy lông chim... chính là đám thủ lĩnh của chín bộ yêu tộc.

Sau cùng, một tiếng hú dài vang vọng thê lương vô cùng cất lên, từ trong thế trận âm đạm vô quang của chín chiếc đinh, một chiếc tử đinh nho nhỏ đột nhiên phát xạ thanh quang vạn trượng, tỏa bung ra khắp thiên địa.

Khoảnh khắc, một cái bóng đầu người thân rắn khổng lồ đổ xuống bầu trời của không gian phong ấn. Nguyên thần con yêu này cao tới bảy trượng, uy thế nghiêng trời lệch đất, trên trán mọc một chiếc sừng rồng khổng lồ, cái mũi sư tử rộng hoác, cặp mắt sâu thẳm thẳm, mái tóc dài màu xám rủ ra phía sau đầu tỏ rõ uy phong của bá chủ.

Lúc này hàng vạn tiểu yêu dưới sự dẫn dắt của chín bộ yêu tộc đều rạp cả xuống reo hò vang dội. Yêu hoàng cuối cùng đã xuất thế rồi.

Dưới sự hợp lực công kích của Long Dân và chín bộ yêu tộc, chín chiếc Tử đình mất đi tiên khí linh lực trở nên ảm đạm vô quang từ trên bầu trời ảm ảm rớt xuống nằm lẫn lóc trên mặt tế đàn vỡ tan như những miếng gạch vụn, kết thúc sự mệnh suốt ba ngàn năm qua.

Trong đó chỉ có một số ít yêu quái là dám áp sát hai bên tả hữu của Yêu hoàng, chính là đầu lĩnh của các bộ tộc trong chín bộ yêu tộc dưới trướng Yêu hoàng.

Đầu lĩnh Kim Ngao của Kim tộc là một con vượn vàng từ thời thượng cổ, có lực thức thần thông, mang khả năng thấu tóm cả Thái bạch tinh kim trên trời.

Đầu lĩnh Tang Thanh của Mộc tộc là tinh linh của Thiên Thiên Thanh Mộc, hóa thân thành một gã thiếu niên mon móm, nắm giữ tinh hoa của thảo mộc.

Đầu lĩnh Hải Minh của Thủy tộc mang thân kinh ngư có cánh, to lớn vô địch, thiện nghệ cưỡi sóng đập gió.

Đầu lĩnh Phạm Thiên của Hỏa tộc là con rắn ba đầu, toàn thân bốc lửa phừng phừng, tính tình bạo liệt hung tàn.

Đầu lĩnh Kinh Thiên của Thổ tộc chính là một thạch nhân hình thành từ tinh hoa của đại địa, cao tới ba trượng, toàn thân cứng như kim cương nham thạch, vững vàng như núi, sức đủ di sơn.

Đầu lĩnh Kim Bằng Vương của Vũ tộc đầu người thân là con chim lớn cánh vàng, nháy mắt vượt qua vạn dặm, còn được vinh danh là Thiên Túc.

Nguyên đầu lĩnh của Đê Nhân tộc là Hải Cách, thân hải tượng đầu người, cường tráng như trâu mộng.

Trong bầu trời yêu khí hừng hực như vậy, lại có một bóng hình trắng như bông tuyết, mảnh mai như u lan bách hợp lơ lửng đứng giữa không trung, đó là Bạch Tiêm Tinh của Hồ Yêu tộc. Sự nhàn tĩnh ưu nhã của bà ta so với đám yêu quái nào đông không ngừng xung quanh đối lập hoàn toàn.

Còn có những con yêu quái mang thân dị thú không giống nhau, hoặc là những thiên cổ dị loại như Cửu đầu xà quái, Cùngthị, Thao Thiết...

Nghe Nhất Kỳ không nhanh không chậm giới thiệu qua hết một lượt, đám Dương Chân hồn vía lên mây cả, chân tay lạnh ngắt, tim đập thình thịch như trống trận, chỉ trợn mắt ngó bầy yêu đầy trời càng lúc càng bành trướng.

Không gian phong ấn trong lòng đất lại nổi lên một trận chấn động kịch liệt, Tinh Mật Trận rõ ràng đã sớm không chịu nổi con giận giữ của địa hỏa nữa.

Hiện tại, bầy yêu khác nhau cả về địa vị lẫn pháp lực từ ngoài vào trong đều bao bọc dày đặc, thần phục xung quanh Yêu hoàng ngâm nga những lời tán tụng của yêu tộc.

"GIẾT...: Yêu hoàng giờ cao cánh tay không lờ, ngẩng mặt nhìn trời hồng lên một trăng.

"Giết, giết, giết, giết...." Vạn yêu đáp lời ầm ầm như bài son đảo hải.

Trời đã lờ, đất đã nghiêng. Các con còn đợi gì nữa?" Yêu hoàng tựa hồ như đã trở lại thời kỳ hoành hành hô mây gọi gió năm xưa.

"Chôn vùi cửu châu, giết hết Nhân tộc!" Một con yêu hô lên.

"Chôn vùi cửu châu, giết hết Nhân tộc!"... Vạn yêu tức thì hưởng ứng như dùi non lấp bể.

Long Dân lẻ loi ẩn ở vòng ngoài của quần yêu, lặng lẽ quan sát. Bởi vì hắn biết, bọn họ cần được phát tiết như vậy.

Lúc này, trong lòng hắn cũng đang có từng trận những tiếng thét gào dồn dập như sóng triều. Ở giữa vạn yêu, kẻ có pháp lực thông thần lấy trăm ngàn kẻ cũng sao có được sức mạnh dường ấy. Ngay cả chín bộ yêu tộc ngày xưa cũng không cách nào sánh được. Quả nhiên xứng đáng là thời hoàng kim của chín bộ yêu tộc.

Trong lòng hắn cũng đang bốc lửa phừng phừng, hắn cũng muốn khai sáng ra một thời kỳ vĩ đại, thậm chí còn còn là thời kỳ vĩ đại của Yêu tộc.

"Đó là con gì vậy?" Tiêu Nguyệt Nhi kinh hãi hô hoán.

Bên ngoài tế đàn Chu tước, một con quái thú toàn thân bốc lửa phừng phừng, trên cái đầu rồng mang một cái sừng dài, thân như con hươu, đuôi như sư tử, bốn chân như chân trâu, cả mình bao bọc vây đỏ, tựa như sư tử mà lại không giống, đang hùng hục lao tới. Đá vụn tung bay, lửa cháy vùn vút xông thẳng về hướng đám đệ tử Côn Lôn.

Trong lúc vạn yêu đang quy tụ huyền não trên bầu trời, con quái thú này lại khiến người ta phải đặc biệt chú ý.

"Kỳ lân, trời ơi, là thượng cổ thần thú Hòa Kỳ Lân." Nhạc Thiên vừa kinh hãi vừa mừng rỡ thốt.

"Nơi phong ấn sao lại có con vật này?" Tiêu Thanh Nhi cũng tỏ vẻ rất ngạc nhiên.

"Đó chính là hòa thú thiên phẩm của hạ giới, không phải là yêu quái, nếu như thu phục được..." Nhạc Thiên vốn cũng có hỏa tính bẩm sinh, đối với loại dị

thứ này có lòng yêu mến vô hạn. Và lại nếu có thể cùng luyện với hỏa thú ắt có thể xúc tiến việc tu hành, hiện tại mắt của hắc lộ xuất kỳ quang, trong lòng chỉ muốn làm sao hàng phục được con Kỳ lân ấy.

"Cho dù nó chỉ là nguyên thần thì Nhạc sư đệ ngươi cũng không thể chống cự nổi, đừng nói tới những rắc rối khác." Sở Thảng Y trong mấy ngày vền vện đã quá quen thuộc với những thói quen và sở thích của Nhạc Thiên.

"Dương tiểu tử, ngươi không phải có Thông Linh Thuật sao, thử dụ khị con đó xem nào." Nhạc Thiên ngó bầy yêu trên bầu trời rồi đưa ánh mắt kỳ vọng một cách nồng nhiệt chiếu vào Dương Chân.

"Con vật đó đã mất thần trí rồi, không thể liệu lĩnh được." Không đợi Dương Chân đáp lời, Nhất Kỳ đập tan mọi hy vọng của gã tiểu tử ảo tưởng không biết trời cao đất dày này.

Quầng lửa đỏ rực nháy mắt đã ập tới trước đám người cách chừng mười trượng, hơi lửa nóng khốc liệt đã quạt tới mặt, không khí tựa hồ như muốn phát hỏa, sức nóng tỏa ra khiến thân hình của nó uốn éo mơ hồ. Con Kỳ lân cầm đầu cầm cổ xông tới mang theo hơi thở phì phò thô kệch, chỉ thấy nền đá dưới chân nó đập qua lưu lại những dấu chân đen trùi lù.

Nhạc Thiên bắt giác tiến lên trên, đưa tay vẫy Trảm Dương Tiên Kiếm thăm dò Hỏa Kỳ Lân.

Cặp mắt to đùng của Hỏa Kỳ Lân đột nhiên chuyển động, rồi chợt cúi đầu rống lên một tiếng xông thẳng tới Nhạc Thiên đang cản đường, từ trong miệng phun ra một luồng lửa, hai chân chùng lại rồi nhảy bổ tới.

Nhạc Thiên đưa kiếm quét ngang liên tiếp mấy lượt, Minh Li Chân Hỏa phóng ra vèo vèo như sóng triều tạo thành ba bức tường lửa giữa chừng không.

Quầng lửa bên ngoài thân Hỏa Kỳ Lân bùng phát, lao thẳng đầu vào giữa bức tường lửa làm nổ bùng ra muôn ngàn đốm lửa bay khắp trời.

Nhạc Thiên ước lượng sai khi thế của Hỏa Kỳ Lân liền vội vàng té khỏi tiên kiếm hóa thành hàng trăm đạo hồng quang sắc bén phóng ra.

Hỏa Kỳ Lân rống lên giận dữ, thân hình đột nhiên phình lớn, móng vuốt điên cuồng khua trong không trung, hồng quang kinh khí đi xuyên qua thân thể nó nhưng chẳng hề hấn gì.

Nhạc Thiên chợt thấy lửa cháy đỏ rực một màu, đồng thời một luồng đại lực ập tới khiến hắc tức thì mất đi tri giác.

Đám Dương Chân phản ứng chậm một chút, chỉ thấy Nhạc Thiên biến thành một người lửa "Phịch!" một cái nằm ngay đơ trên mặt đất, còn Hỏa Kỳ Lân lại chẳng thấy tung tích đâu hết.

Long Dân thấy sự phát tiết của chúng yêu đã giảm liền bay tới trước mặt Yêu hoàng quỳ mọp trong không trung thốt: "Yêu hoàng túc hạ, xin nghe Long Dân, tộc trưởng Đề Nhân tộc nói một lời."

"Ngươi là Đề Nhân tộc trưởng, vậy lão tử rốt cục là gì đây?" Hải Cách lách người bước ra, thân hình cao hơn Long Dân cả nửa người, cặp mắt trâu mỏ trừng trừng khinh miệt, nói xong liền quay ra xung quanh không ngớt cười lớn.

Tức thời quần yêu xung quanh phá lên cười điên cuồng, tựa hồ như muốn chế diễu Long Dân không biết lượng sức.

"Ba ngàn năm trước Đề Nhân tộc ta dốc lực dẫn dắt chín bộ vượt trùng dương, trải đủ mọi đau khổ, tộc trưởng lúc đó đang ở nơi nào? Hiện tại Đề Nhân bộ ngao ngễ giải cứu các bộ yêu tộc, ngươi thì ở đâu?" Long Dân đứng giữa hư không, thẳng lưng lạnh lẽo nhìn Hải Cách.

"Vậy thì cứ theo quy củ thôi." Hải Cách ngoảnh cái cổ thô kệch, cặp mắt mờ mờ thô lỗ gầm gừ.

Tại Yêu tộc, một khi thủ lĩnh một bộ đức cao vọng trọng nhận sự khiêu chiến, thì chỉ có dùng vũ lực mới có thể quyết định được.

Long Dân khinh miệt liếc nhìn Hải Cách một lượt, ánh mắt chuyển qua bóng hình khổng lồ phía sau lưng hắn, Yêu hoàng đưa tay chém vào không khí một cái, một luồng kinh khí như cuồng triều đại lãng cuốn tới tức thì đánh Hải Cách bay ra xa cả nửa dặm.

"Phong ấn là ai phá giải, là ngươi, là ngươi, hay là ngươi?" Yêu hoàng đưa tay chỉ vào đám yêu đang xôn xao, giận dữ quát tháo liên tiếp, tiếng nói như sấm sét. "Long Dân là hậu nhân của chín bộ Yêu tộc ta, đại công của y đối với chúng ta, đừng nói là một bộ một tộc, ngay cả đám đương cầm đầu cả chín bộ cũng xứng đáng."

Vạn yêu tức thì lặng ngắt như tờ.

"Yêu hoàng quá khen, Long Dân tuyệt không có ý đó, chỉ xin vì chín tộc có được chỗ yên ổn trong chín tộc để báo thù cái nhục ngàn năm" Long Dân cung người nói.

"Trong chín bộ, luận pháp lực thần thông, ngươi chỉ có dưới bản Hoàng, bản Hoàng đã già rồi, còn ngươi đang rực rỡ như mặt trời mới mọc, sau này Yêu tộc đành phải trông vào ngươi cũng những kẻ hậu bối khác." Yêu hoàng trầm giọng, âm thanh có mấy phần khí thế của kẻ anh hùng quá thời.

Long Dân nghe thấy tâm thần khẽ run, ngẩng đầu trông lên chợt thấy trong cặp mắt vàng kim của Yêu hoàng lộ xuất tâm ý khó lường, liền vội vàng đáp: "Ngô Hoàng dẫn dắt chín bộ ta ngàn năm nay, ắt có thể thu phục Cửu châu thất địa, trừng chấn thanh thế của Yêu tộc ta, Long Dân nguyện đi theo làm tùy tùng bên cạnh."

Yêu hoàng thâm trầm nhìn hán một lượt nói: "Vi hiện tại chúng ta không rõ tình thế của cửu châu, người nói xem, chín bộ chúng ta nên đi đâu về đâu?"

"Chín bộ của ta hiện nay sinh sống tại bên ngoài đại dương cả vạn dặm về phía tây Cửu châu, nơi căn cứ cũ lại ở hai bờ nam bắc, nếu muốn phản công cửu châu ắt sẽ phải nhẫn nại một khoảng thời gian, xin Yêu hoàng cân nhắc." Long Dận vừa nói, ánh mắt vừa quét sang hai bên tả hữu, thấy thủ lĩnh của chín bộ Yêu tộc lớp lớp tỏ vẻ không phục, trong lòng không ngừng cười lạnh.

"Nhóc con gan bé, người sao lại như con nít vậy, hay là bú sữa người mà lớn lên thế?" Phạm Thiên của Hòa tộc dương dương tự đắc chẳng kiêng gì gì nói luôn.

Lời nói của hán còn chưa dứt đã tức thời dẫn tới một trận cười ầm ỹ khắp bốn phía.

"Nếu lại rơi vào thế cục của Dương Kỳ Sơn năm xưa, chư vị tiền bối có thể chống trả không?" Long Dận trầm giọng quát mắt hỏi.

Tức thì cả không gian, trừ tiếng địa chấn càng lúc càng kịch liệt, tất cả cùng im phăng phắc.

Đầu lĩnh Tang Thanh của Mộc tộc lách người tiến lên nói: "Chúng ta có hậu nhân thế này quả thực là rất yên tâm, Long Dận, theo như người nói thì chúng ta trước mắt nên rời khỏi Tây hoang theo người đi về nơi đất cũ?"

"Chính là như vậy."

"Chúng ta đã có động tĩnh thế này, cho dù chúng ta có ngừng tay thì Côn Lôn phái cũng đâu có trở mặt mặc cho chúng ta rời khỏi?" Khuôn mặt thanh tú trắng nõn của Tang Thanh lộ rõ nét cười nhạt.

Cả vạn ánh mắt như kim châm vào người Long Dận.

"Hiện nay giới tu chân của Cửu châu đã chia thiên hạ thành ba phần, thực chất Nhân tộc so với Yêu tộc ta còn hiếu chiến hơn, Long Dận bất tài, đi bị chi đạo, hoàn thi bị thân (*), Côn Lôn phái lúc này tự lo còn chưa xong sao có thể làm khó được." Giọng nói của Long Dận đầy vẻ kiên định.

"Tốt, quả là hữu dũng hữu mưu. Trong suốt ba ngàn năm say ngủ, bản Hoàng vô số lần suy nghĩ về thất bại của trận thần chiến năm xưa, đối với loài người xảo trá khó lường chúng ta quả thực không bì được, cho dù pháp lực vô biên cũng không thể chống nổi bị người ta ám toán." Yêu hoàng nhìn khắp bốn phía, ánh mắt cao ngạo chột như mò mịt.

"Bất quá, ngoài núi quả thực còn có nhân vật rất khó đối phó rình rập, Long Dận đã vì Yêu hoàng tức hạ mà chuẩn bị pháp thân thượng hảo."

Vạn yêu theo hướng chỉ của Long Dận, từng ánh mắt cuồng nhiệt chiếu tới đám người Côn Lôn đang ở mặt phụ cận phía nam của Chu tước tế đàn.

Yêu hoàng dẫn đầu các vương của chín tộc ào ào tiến về phía bên ngoài Chu tước tế đàn, hàng đồng yêu quái vây xung quanh như những đám mây đen kịt khắp phía xa tạo thành một áp lực vô hình tới nghẹt thở.

Đám đệ tử trẻ tuổi Côn Lôn phái toàn thân cũng không tự chủ nổi bắt đầu rung lên bần bật, sắc mặt cắt không còn giọt máu. Nằm dưới chân bọn họ không xa còn có một cái xác cháy đen như than, tứ chi phồng to sinh tử chẳng rõ, chính là Nhạc Thiên. Tình thế đã tới lúc gay cấn cực kỳ.

Những cặp mắt xung quanh của bảy yêu hừng hực như lang như hổ đầy vẻ tham lam và thù hận thấu xương.

"Nhất Kỳ, hậu nhân của Hồ tộc, hảo huynh đệ của ta, người đã suy nghĩ xong chưa?" Long Dận thông dong đi đến trước đám người cách chừng mấy bước chân.

Nhất Kỳ đang được đám người bao vây vào giữa chậm chậm đứng lên vạch người bước ra.

Bạch Tiềm Tinh từ phía sau quần yêu cũng đột nhiên bước tới.

"Ta theo người đi, quay về đất cũ." Nhất Kỳ bình tĩnh đáp.

"Thiên nhi, con nói thật chứ?" Bạch Tiềm Tinh run giọng thốt tựa hồ như không dám tin.

"Phải, ta không chỉ muốn quay về đất cũ, còn muốn trừng hưng Hồ tộc." Nhất Kỳ trầm giọng, tiếng nói càng thêm bình tĩnh.

"Grào...!" Tức thì phía bên ngoài quần yêu vọng tới một tràng tiếng gầm gào reo hò ầm ĩ, bởi vì bọn chúng cũng cảm ứng được hơi thở cùng huyết thống của Nhất Kỳ.

Đám đệ tử Côn Lôn lúc đầu còn cho rằng mình nghe lầm, đợi tới lúc ông ta nói lại lần nữa thì từng người đều ủ rũ như cha chết, không dám tin vào bóng hình dân dị mà kiên nghị kia nữa. Cái phòng tuyến cuối cùng trong lòng coi như đã sụp đổ hoàn toàn, cảm giác tuyệt vọng bao trùm hết tâm tư của mọi người.

Tiêu Nguyệt Nhi giận tới mức sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, cất tiếng chửi bới: "Người là đồ phản bội, Côn Lôn phái sẽ không tha cho người đâu!"

"Nguyệt Nhi." Tiêu Thanh Nhi vội vàng giữ chặt muội muội, chỉ sợ nàng ta nhất thời vọng động, hại mình hại người.

Sở Thăng Y chau mày kiểm cổ gắng vớt vát: "Sư bá tổ, chắc hẳn người có khổ tâm, chúng đệ tử đều không phải hạng tham sinh úy tử, việc gì phải như vậy?"

"Nhất Kỳ của Côn Lôn kể từ hôm nay trở không còn tồn tại nữa, chỉ còn có Hồ nhân Mạc Ván Thiên." Nhất Kỳ xoay người lại, tuy không trả lời thẳng vào vấn đề nhưng hành động của ông ta đã xác định sự lựa chọn rõ ràng, không còn nghi ngờ gì nữa.

"Theo những lời của con người tại Cửu châu Trung Nguyên thì kẻ thứ thời mới là trang tuấn kiệt, Ván Thiên, người quả nhiên không làm cho ta thất vọng." Long Dận làm động tác hoành nghênh đưa hai tay ra đón chào.

"Ta cũng có một điều kiện." Mạc Ván Thiên lại xoay người trở lại, hướng về phía Long Dận đáp: "Thả mấy hài tử này ra."

Ánh mắt của Long Dận dừng lại, chăm chú nhìn Mạc Ván Thiên tựa hồ như muốn nhìn thấu điều gì. Thế nhưng Mạc Ván Thiên thủy chung vẫn phẳng lặng như giếng trong, thần tình thản nhiên. Long Dận đành quay đầu nhìn lại, thấy đám thủ lĩnh chín bộ đều có vẻ đã không còn nhẫn nại được nữa liền quả quyết đáp: "Không được, không phải là vì mấy tên đệ tử Côn Lôn này người mới chịu hồi đầu đấy chứ?"

"Tỷ tỷ..." Tiêu Nguyệt Nhi tinh thần căng như dây đàn, tới lúc này gần như đã sụp đổ, đến mức Tiêu Thanh Nhi cũng không giữ nổi, toàn thân nàng ta run lên bần bật, hoảng hốt vô cùng.

"Muội muội." Tiêu Thanh Nhi trong lòng cũng sợ hãi cực kỳ, có điều nàng ta nhất định phải kiên nhẫn.

Từ lúc Nhất Kỳ hay nói cách khác Mạc Ván Thiên nói ra lời từ bỏ Côn Lôn, Dương Chân một mực chỉ yên lặng.

"Long Dận, nô gia muốn hai con nhóc này." Bạch Tiềm Tinh yếu ớt thốt.

"Ồ?" Long Dận có chút ngạc nhiên rồi chẳng ngại ngần gật đầu.

"Sư muội!" Sở Thăng Y bước lên trước hai bước hoành kiếm tới trước mặt Tiêu Thanh Nhi, trong đầu chàng ta cho rằng yêu hồ nhất định là không có hảo ý.

Tiêu Thanh Nhi thấy Sở Thăng Y như vậy vội ngoái đầu lại nhìn chàng mỉm cười nói: "Sư huynh yên tâm, Thanh Nhi thà làm ngọc nát chứ nhất định không làm ngói lành."

"Sư tỷ, bà ta đối với chúng ta không có ác ý, theo bà ta đi đi." Dương Chân đột nhiên mở miệng nói.

Sở Thăng Y ngạc nhiên, hai tỷ muội Tiêu Thanh Nhi ánh mắt căng lộ vẻ nghi hoặc ngó Dương Chân, nhưng chỉ thấy khuôn mặt hân hạnh lẽo nhẽ như băng, ẩn chứa một luồng sát khí khiến người ta khiếp sợ. Nhất thời tất cả mọi người trở nên hồ đồ không biết phải làm sao.

"Tỷ tỷ đưa các người trở về Côn Lôn, tỷ tỷ muốn tới xem nơi Mạc lang đã chờ đợi năm xưa." Bạch Tiềm Tinh thấy vậy liền tiến lên trước mấy bước đứng ngang với vị trí của Mạc Ván Thiên, chỉ có điều một người quay mặt, một người quay lưng.

"Không! Trừ phi các người thả tất cả đồng môn sư huynh đệ bọn ta." Tiêu Thanh Nhi đột nhiên minh bạch, tuy không hiểu Bạch Tiềm Tinh làm vậy là do nguyên nhân gì nhưng nàng ta quyết không bỏ đồng môn lại để tìm đường sống nhục.

Đứng một mình phía sau chẳng nói chẳng rằng, Lãnh Phong nghe thấy lời Tiêu Thanh Nhi nói ánh mắt khép lại thành một tia băng lạnh thấu xương. Lúc này chàng như một thanh lợi kiếm vì gấp máu tươi mà lộ ra mũi sắc nhọn, chỉ chực cơ hội xuất thủ.

Cặp mày ngài của Bạch Tiềm Tinh khẽ chau đang định cất lời, đột nhiên một tiếng hồng vang dội truyền tới, một bóng yêu như luồng hỏa diễm đỏ tia phá không vọt tới.

"Lui lại!" Long Dận thấy vậy nổi giận, lạnh người nhảy qua vung chưởng, từ trong lòng bàn tay luồng lôi hỏa xanh lét khí thế so với Phạm Thiên đang bay tới còn nhanh hơn gấp mấy lần, kéo theo tung tóe hàng ngàn đóa hoa lửa.

"Phạm Thiên... nơi này do Long Dận làm chủ." Yêu hoàng lúc này đang ngồi tận trên cao của Chu tước tế đàn, thủ lĩnh các yêu tộc cũng ở gần xung quanh.

Phạm Thiên vẫn còn chưa phục, từ trên không xoay vòng vòng định phản công, nghe thấy vậy liền gầm lên giận dữ rồi bay vọt ra ngoài vung tay đánh sập một tòa tế đàn ở đằng xa.

"Hắc hắc, nơi này sao lại có con thú nhỏ của kim tộc, tiện nghi cho lão Kim ta quá." Thủ lĩnh Kim Ngao của Kim Tộc đang đứng lơ lửng ở một góc tế đàn giờ tay hư không chụp lấy một đạo kim quang nắm gọn trong lòng bàn tay, thì ra là con vượn Tiểu Kim thất lạc trong đám hỗn loạn lúc trước.

Kim Ngao rào bước chạy đi cất tiếng cười cuồng ngạo rồi hóa thành một ánh chớp chui tọt vào thân hình nhỏ bé của con vượn Tiểu Kim. Trong nháy mắt, một luồng hào quang màu vàng đỏ vụt bùng ra, chỉ thấy Tiểu Kim bay lên nhanh chóng bành trướng cao tới một trượng, khôi vĩ vô cùng, toàn thân lông vàng chói mắt.

Mạc Ván Thiên vốn là chủ nhân của nó chỉ trơ mắt ra nhìn, không hề ngăn cản tất cả sự việc vừa phát sinh.

"Grào... Kim Ngao ta đã trở lại rồi, khắc khắc khắc!" Kim Ngao phấn chấn toàn thân lắc mình biến ra một luồng kim quang rồi hóa thành cả ngàn con vượn, sau đó thu hồi lại thành một con vượn linh động cực kỳ lạ người nhảy nhót tới một bên Yêu hoàng, hai cánh tay lực lưỡng đập vào ngực bình bình nhìn ngang ngó dọc vô cùng đắc ý.

Vạn yêu thấy vậy tức thì ào ào muốn hành động ngay, lớp lớp muốn tiến lên chia phần, ánh mắt ngó về phía bọn Dương Chân càng thêm thèm khát cuồng nhiệt.

Dương Chân quay về hướng Tiêu Thanh Nhi nháy mắt một cái, trong sát na, một trận pháp như khối thủy tinh bao bọc lấy tất cả đệ tử Côn Lôn, ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Thế nhưng trong khoảnh khắc kết giới đang khép lại, một bóng màu lam đã bay vọt ra.

"Còn muốn ngoan cố, thật là không biết sống chết." Long Dận chưa thèm chặn cái bóng vừa bay ra bởi vì kẻ đó cũng không hề có ý bỏ chạy.

Một đạo sấm sét không lồ ầm ầm từ trên trời xẹt xuống đánh lên kết giới màu xanh, nhưng chỉ thấy điện quang lưu chuyển, kết giới vẫn bình yên như thường. Không chỉ có Long Dận vừa xuất thủ vô cùng kinh hãi, ngay cả Bạch Tiềm Tinh và Mạc Vãn Thiên ở bên cạnh cũng ngạc nhiên cực kỳ.

Lại một trảo phá không đánh ra cũng chỉ làm nổi lên mấy dòng kinh văn màu xanh như những tia điện loảng ngoảng bên trên bức tường kết giới màu lam. Năm ngón tay thon dài của Long Dận ngược lại còn bốc lên những làn khói đen, thậm chí cả cánh tay cũng bị đóng thành băng. Kết giới tỏa ánh sáng lấp lánh cũng như bắt đầu có chút xao động.

"Lấy đông hiệp ít, ý mạnh hiệp yếu. Yêu tộc thật là anh hùng nhì!" Dương Chân trong lòng hạ quyết tâm, nhìn Long Dận cười ngoa.

Ánh mắt vàng chói của Long Dận lóe lên một cái rồi xoay ngược kinh khí long trào lại, sát khí tỏa ra như cuồng triều. Ngực Dương Chân như chịu phải sét đánh, liên tiếp thối lui mười mấy bước và vào quảng khí trảo bật ngược trở lại, thất khiếu xuất huyết, toàn thân loạng choạng khó khăn lắm mới miễn cưỡng đứng lại được.

"Khoan đã." Mạc Vãn Thiên ngăn cản trước mặt Long Dận, lạnh lùng nhìn hắn.

Long Dận đối nhãn với ông ta, mỉm cười, rồi lại ngó đám đệ tử Côn Lôn đang té khỏi các pháp bảo trong kết giới.

"Tiểu bối, ngươi làm nổi không?" Trong té đàn có con yêu cất tiếng cười nhạo.

Bên trên té đàn, thủ lĩnh chín bộ cũng xôn xao, ánh mắt đầy vẻ hoài nghi.

Long Dận không nói không rằng, một quyền đánh ra trông như chẳng hề có lực, vô thanh vô tức oanh kích vào kết giới, từ nắm tay tỏa ra một đạo kim quang. Đột nhiên một tiếng nổ lớn phát ra, cả kết giới chấn động kịch liệt, như sét nháng tuyết bạch, mấy đạo kim quang thô đại đã như lưới nhện ngưng kết vào trong kết giới.

Trong lúc kết giới bị rạn nứt, Long Dận chợt thu hồi quyền đầu, kỳ quái xoay đầu ngó Mạc Vãn Thiên một cái, trong ánh mắt ẩn chứa những tia kì dị khôn tả.

Một quyền vừa rồi của hắn ta bình thường đã rút thiên địa nguyên khí trong phạm vi mười dặm. Vạn yêu cũng cảm nhận được lần nữa pháp lực di sơn đảo hải của Long Dận như khi trùng phá phong ấn, lập tức vô cùng kinh hãi.

Mạc Vãn Thiên như vô tình liếc Dương Chân một cái, ẩn chứa nhiều ẩn ý thâm sâu, trong khoảnh khắc lại nhìn đi nơi khác ngay.

"Trong các ngươi ai dám cùng ta đánh cá một ván?" Dương Chân đứng thẳng người đứng trước bày yêu như tu la ma thần trông thật nhỏ bé yếu ớt. Nhưng không hề thấy hắn ta có chút xiu khiếp nhục nào. Mặc kệ mặt đất đang rung chuyển ầm ầm, rào chân đi về phía Yêu hoàng đang ngự trên cao của té đàn.

Vạn yêu tức thì bắt đầu hò hét ầm ỹ, lớp lớp chực giành nhau ăn tươi nuốt sống con người nhỏ bé ấy.

"Ngươi đánh cá cái gì, cá thế nào?" Yêu hoàng trấn áp tả hữu đang huyền não, nói về rất hứng thú.

"Ta đánh cá cả đám chín bộ của chúc hạ, không ai có thể chiếm được pháp thể của ta." Dương Chân đứng cách té đàn chừng ba trượng, yêu khí nồng nặc liên tục công phá ý chí của hắn. Hắn nhìn Yêu hoàng bằng cặp mắt bình lặng, ẩn chứa sát khí sục sôi cùng sự khinh miệt.

Cả bảy yêu ngõ ngang nhìn nhau, giây lát rồi đột nhiên cười phá lên, con nào con ấy cười như phát điên.

Long Dận không biết vì nguyên nhân gì cũng đã thu tay lại, an nhiên đứng nhìn.

"Được, bản Hoàng cá với ngươi, ngươi muốn gì đây?" Yêu hoàng rất tán thưởng đám lược dũng khí của kẻ thuộc Nhân tộc đang đứng trước mặt này.

"Ta thắng, ngươi phải thả tất cả đồng môn của ta ra."

Yêu hoàng bật cười, bộ hạ của hắn cũng cười. Có điều dưới cái nhìn của con người, những bộ mặt xấu xí ấy cười trông thật hung dữ ghê tởm, thật kiêu ngạo, thật khó coi.

"Hải Minh, Tang Thanh, Kinh Thiên, ba vị thủ lĩnh của Thủy, Mộc, Thổ trong chín bộ, ngươi chọn một đi." Yêu hoàng lần lượt chỉ vào ba bộ hạ đắc lực

bên thân.

"Đề Phạm Thiên ta, khắc khắc." Một con xà yêu ba đầu trườn tới.

"Phạm Thiên, cái đồ điên nhà ngươi, ngay cả con kỳ lân cũng bị ngươi làm phát điên, tiểu tử này vừa trắng vừa mập không chịu nổi ngươi đâu, hãy để cho ta đi." Hải Minh khoa cái đuôi không lồ như đuôi con hải tượng đập ầm ầm xuống đất.

Phạm Thiên lắc cả ba cái đầu xấu xí cực kỳ, sáu con mắt đảo qua đảo lại lộ vẻ hung dữ trừng trừng ngó Hải Minh cũng đang hung dữ vô cùng, không nói không rằng phát cái đuôi rần ra trước.

Tang Thanh đứng ở phía đuôi của Yêu hoàng lắc đầu, không muốn tranh đoạt với đám điên rồi này, còn pho người đá khổng lồ thì cứ trơ ra đứng đằng sau thân Yêu hoàng.

Dương Chân đứng thẳng băng như thân từng bách, có điều mặt không ngừng lặn xuống những hạt mồ hôi to như hạt ngọc hiện lộ nội tâm hấn vốn rất sợ hãi, đồng tử của hấn thu nhỏ lại tựa hồ từ màu đen chuyển thành màu đỏ bởi ánh lửa bùng bùng từ khắp thân rần của Phạm Thiên.

Cái bụng rần khổng lồ của con yêu quái uốn lượn không ngừng, từ từ áp lại gần. Trái tim Dương Chân từng nhịp như co thắt cả lại, hơi thở phì phò như trâu.

Hấn rất muốn ngoái lại xem xem hảo sư huynh của hấn Nhạc Thiên đã tỉnh lại chưa. Hấn rất muốn ngoái lại nhìn sư tỷ lấy một lần..

Có điều, hấn không dám. Cũng không thể. Hấn sợ ngoái đầu lại là nội tâm sợ hãi của hấn sẽ không có cách nào không chế nữa, sẽ sụp đổ tan tành.

Không còn sự ôn nhu của sư tỷ, cũng không còn trách nhiệm của một đệ tử Côn Lôn. Chỉ còn lại nỗi sợ hãi khi đối mặt với yêu quái cùng với khát vọng cầu sinh.

"Sư đệ..." bên trong kết giới tạo ra bởi Tru Ma Bài, Tiêu Thanh Nhi trừng mắt quan sát tất cả sự việc bên ngoài, thấy Dương Chân bị Phạm Thiên chui tọt vào trong người liền la thảm một tiếng, cùng với Tiêu Nguyệt nhi quỳ sụp trên mặt đất.

Lúc này, một khối ngọc màu đen đầy những vết rạn nứt đang lơ lửng trên đầu bọn họ, những luồng điện quang màu lam không ngừng lưu chuyển.

Lãnh Phong nắm chặt Tà Nguyệt, cổ họng phát ra hơi thở khò khè như dã thú. Sở Thắng Y quay đầu bắt nhãn.

Bên ngoài kết giới, ánh mắt Long Dận và Mạc Vân Thiên không hẹn mà gặp, hai người đều tỏ ra thâm trầm khó dò.

Tại nơi thâm sâu vô tế như trong vực lửa luyện ngục, có một một quang sáng màu bạc cực kỳ thuần khiết. Một dấu ấn cổ huyền ảo phát ra hào quang vạn trượng đang cùng với những lần lửa xugn quanh giao tranh rục rờ vô cùng.

Kim đan linh thần của Dương Chân đang được bao bọc trong làn ngân quang, dưới sự thủ hộ của Càn Khôn Ấn, mặc cho nguyên thần mạnh mẽ của Phạm Thiên phiến giang đảo hải bên trong trong đấy lên những sóng lửa thấu trời, cũng không làm cách nào áp chế được sinh mệnh ẩn kín đó trong cơ thể.

Mặc kệ những trận công kích điên cuồng như triều biển xô thuyền, Dương Chân vẫn vững vàng như núi. Kim đan không ngừng hao tổn nguyên khí chỉ viện cho Càn Khôn Ấn, nhưng hấn tin tưởng có thể kiên trì được. Như vậy rõ ràng "kẻ phản bội" kia không hề lừa dối hấn.

Hấn cảm thấy được bên ngoài có vô số đạo thần niệm đang dò xét hấn, đặc biệt là mấy đạo thần niệm cực kỳ cường đại khiến cho hấn cảm giác cả linh hồn tựa như bị bóc trần ra.

Không biết trải qua bao lâu, áp lực từ sâu trong ý thức đột nhiên ngừng lại, luồng hỏa diễm thấu trời đang rút lui dần về không cam tâm.

Ai ngờ lại một luồng thần niệm còn mạnh gấp bội ập tới.

Ngươi thắng rồi, ngươi cũng thua rồi."

Giọng nói già nua của Yêu hoàng hùng hồn ầm ầm vang vọng trong tâm hải tử phủ của Dương Chân.

Hết chương 28

(*) Chú thích: Dĩ bi chi đạo, hoàn thi bi thân - Câu này hấn đọc giả cảm thấy rất quen thuộc. Đó là câu nói đề chỉ đường lối vô công của nhà Mộ Dung trong tác phẩm Thiên Long Bát Bộ của nhà văn Kim Dung. Dùng cái đạo của người để đánh lại người. Dịch nôm na là dùng "gậy ông đập lưng ông".

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Sinh Thiên (1)

Không gian phong ấn mà Xạ Dương Tinh Mật Trận gắng gượng chi trì cuối cùng cũng không thể chống lại được uy lực của địa hỏa, Bầu trời tinh trần dần dần lụi tắt không còn ánh sáng.

Lòng đất của không gian phong ấn nứt toác, kéo theo sự sụp đổ nhanh chóng từ mép nứt vào tận bên trong, vô số đá lở rớt ầm ầm xuống lớp dung nham cuộn cuộn bên dưới như sóng triều. Thiên hôn địa ám, địa hỏa từ sâu trong lòng đất phát nổ ỳnh ỳnh hòa cùng với tiếng mặt đất tan lở vang khắp không gian.

Toàn thể bầy yêu đều bay vọt lên mong chờ được gặp lại ánh sáng mặt trời, bay ngang bay dọc gào thét sợ hãi trong cảnh tượng của ngày tận thế. Thậm chí ngay cả Yêu hoàng cũng không có cách nào áp chế nổi đám yêu tộc đang rơi vào trạng thái điên cuồng như vậy.

"Yêu hoàng túc hạ, nếu cứ thế này xông ra, chín bộ yêu tộc ắt sẽ bị đại thương nguyên khí. Long Dận có một kiện pháp bảo có thể ứng phó tình thế trước mắt." Long Dận nhìn thân thể "Dương Chân" đang rung động giữa chừng không, nói.

"Được, cứ theo ý ngươi... tiểu tử này có chút cổ quái..." từ miệng Dương Chân phát ra giọng nói của Yêu hoàng.

Long Dận lao thẳng lên trên đỉnh, hất xuất ra một đạo hào quang thuần khiết, đó là một cuộn tranh, gấp lập tức nở ra nhảy mất đã bành trướng thành một tấm màn màu xanh phát sáng lấp lánh như dải thiên hà. Cuộn tranh từ từ mở ra, những ảo cảnh sơn xuyên lưu thủy đồng loạt hiển hiện.

Lúc này ở chính giữa cuộn tranh mở ra một lỗ hồng màu xám, một luồng gió xoáy khổng lồ đột nhiên sinh ra hút lấy tất cả sinh linh trong không gian, pháp lực của vạn yêu cũng trở thành yếu nhược lớp lớp không tự chủ được bị cuốn vào trong lỗ hồng.

Yêu hoàng đang mượn xác Dương Chân vẫn đang lơ lửng trên cao, chứng yêu của chín bộ bảo vệ xung quanh, đưa mắt quan sát hành động của Long Dận.

"Giang sơn xã tắc đồ?"

Mạc Vãn Thiên ở bên dưới kinh ngạc thốt không lên lời, đó chẳng phải là chân pháp chỉ bảo của Thái Nhất Môn tại Chung Nam Sơn đó sao, sao lại rơi vào trong tay Long Dận? Nỗi lo lắng trong lòng ông càng nặng thêm một tầng. Xem ra chuyển giao dịch đánh đổi bằng sinh mạng của mình lúc trước quả thực còn phải phụ thuộc vào quá nhiều yếu tố.

Một vầng mây tím phiêu phiêu bay tới gần chỗ Mạc Vãn Thiên và Bạch Tiềm Tinh, cất tiếng cười khanh khách: "Ngươi thật là hiểu biến hủ lậu, chưa từng nghe qua nội tình việc môn chủ đương đại của Thái Nhất Môn đã tạ thế hay sao?"

"Vậy ngươi là ai?" Mạc Vãn Thiên ngạc nhiên hỏi.

"Nô gia là Dao Cơ của Hợp Hoan Đạo, xin ra mắt tiền bối, hắc hắc." Dao Cơ đưa tay vén vào hư không, cất tiếng cười cợt.

"Thật không ngờ Long Dận lại có thể cấu kết với ma đạo, khó trách Côn Lôn phải bó tay." Mạc Vãn Thiên u ám lắc đầu.

"Côn Lôn Tiên Phủ lúc này e rằng cũng bị vây hãm rồi đó." Dao Cơ cười ha hả.

Mạc Vãn Thiên cười nhạt không thêm để ý, lúc này kẻ mà ông quan tâm lại là người khác cùng với những đệ tử Côn Lôn đang ở trong kết giới của pháp bảo kia.

Vào thời điểm này thì không gian phong ấn đã bị nứt toác như vực sâu, mặt đất dưới sự chấn động mãnh liệt từ bên trong không ngừng sụp lở, hơi nóng của địa hỏa theo khe nứt bốc lên hùng hực thấu trời, không khí như sôi sục, tình thế vô cùng nguy ngập. Có điều muốn thoát khỏi không gian trong lòng đất này e rằng chỉ còn cách dựa vào sức mạnh của Long Dận. Ông vì phát động cấm pháp mà kiệt lực, muốn hồi phục nguyên khí không tới mười năm cũng phải hết tám năm. Khoảng thời gian điều tức vừa rồi cũng bất quá gắng gượng tự bảo vệ mình mà thôi, chẳng còn sức đâu nữa.

"Nếu quả thực tiền bối không để bụng, thì đề nô gia đưa bọn họ ra ngoài là xong." giọng Dao Cơ uốn éo vo ve bên tai Mạc Vãn Thiên.

Mạc Vãn Thiên kinh ngạc, ngoài đầu như đánh giá Dao Cơ, nhưng chỉ thấy thần sắc ả ta rất thản nhiên.

"Tại sao?"

"Nô gia chỉ là một kẻ tháo chạy, Yêu tộc cũng được, Côn Lôn cũng xong, đều chẳng liên quan gì tới tiểu nữ cả."

"Giao cho Long Dận thì lão phu không yên tâm, còn ngươi có biện pháp gì?"

"Từ Thụ Vũ Y thì sao?" Dao Cơ mỉm cười ngọt ngào lại càng thêm mấy phần thiếu nữ khả ái phong tình, "Thêm nữa còn có Thương Long Toa của Long Dận, đương nhiên có thể bình yên mà thoát thân."

Mạc Văn Thiên cân nhắc đánh giá á giấy lát rồi cười nhạt thốt: "Thành kiến của thế nhân, sao có thể đem cái ngăn ngại đó mà phân định một đời người. Lão phu nợ nười một món nhân tình."

"Lẽ nào người chịu đáp ứng Long Dận chỉ là một kẻ quyền nghi?" Bạch Tiềm Tinh ở đằng sau yếu ớt thốt.

Mạc Văn Thiên quay đầu lại nghiêm trang đáp: "Không, con quả thực muốn quay về đất cũ, để xem có thể hóa giải trường đại kiếp này là tốt nhất."

Sắc mặt Bạch Tiềm Tinh tỏ vẻ thương cảm, thở dài nói: "Vì sao thế gian lại luôn có quá nhiều ân oán tranh giành như thế, trước đây đã vậy, trăm ngàn năm sau cũng vẫn là như vậy."

"Tạo hóa đã vậy, biết phải làm sao?"

Mạc Văn Thiên buông một câu rồi hạ xuống bên ngoài pháp giới của tinh trện, bốn đệ tử Côn Lôn hoảng hốt đồng loạt nhìn qua.

"Thu pháp bảo lại, nhất định phải rời khỏi đây."

Đám Tiêu Thanh Nhi đưa mắt nhìn nhau, tình cảnh vừa rồi bọn họ nhìn thấy rất rõ ràng. Tất cả hành động của Mạc Văn Thiên trước sau đều khiến bọn họ cảm thấy rất hồ đồ. Bằng vào lịch duyệt thanh tu cả mười năm như một ngày của bọn họ căn bản không cách nào nắm được cục thế trước mắt.

"Sở sư huynh, Lãnh sư huynh, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Tiêu Thanh Nhi hoang mang hỏi.

"Chẳng còn lựa chọn nào khác." Sở Thăng Y cười khổ đáp lời.

Lãnh Phong chỉ vào những vết nứt ngang dọc như mạng nhện đang dần dần lan khắp tấm Tru Ma Bài, bởi lúc trước bị Long Dận dùng toàn lực đánh một cú thôi son thì đã gần vỡ nát ra. Tấm bài này vốn có thuộc tính khắc chế thiên ma chứ không thể chống cự lại pháp lực công kích, cầm cự được tới bây giờ hoàn toàn dựa vào may mắn và sự dừng lại của Long Dận.

"Lãnh sư huynh, xin chiếu cố cho Nhạc Thiên sư huynh." Tiêu Thanh Nhi dứt lời liền vận pháp quyết thu hồi Tru Ma Bài.

Ánh sáng màu lam của pháp trện nháy mắt biến mất, Tru Ma Bài rơi trở vào trong tay của Tiêu Thanh Nhi chọt kêu cách một tiếng hóa thành bột phấn, theo kẽ tay của nàng rớt thành những làn phấn ngọc lấp lánh.

Bốn đệ tử Côn Lôn cộng thêm một Nhạc Thiên đang bị mất đi ý thức đối diện với đám ba người Mạc Văn Thiên, mối quan hệ của bọn họ rối rắm phức tạp vô cùng. Ai mà ngờ được lại xảy ra cục diện thế này, tâm lý vừa ỷ lại, vừa có chút phòng bị của bọn mấy người Sở Thăng Y đều lộ ra rõ ràng.

"Tình thế đại loạn của Cửu châu không thể ngăn trở, phong vân của thiên hạ đành phải trông vào đám hậu bối các người thôi. Có thể các người cho rằng lão phu đã phản bội Côn Lôn, nhưng lão phu cho rằng bản thân chỉ làm những việc cần phải làm và có thể làm mà thôi." Mạc Văn Thiên nhìn đám hậu bối kiệt xuất của Côn Lôn tràn đầy hy vọng.

Trong khói lửa mù mịt đất trời, Lãnh Phong một tay vác Nhạc Thiên, Sở Thăng Y ở phía trước, hai tỷ muội Tiêu Thanh Nhi đứng hai bên tả hữu của Lãnh Phong. Lúc tới là sáu người, hiện tại một hôn mê, một sinh tử còn chưa rõ, ý vị không khỏi ảm đạm.

"Chúng vẫn bối kiến thức có hạn không dám nói bừa, nếu chúng vẫn bối có thể may mắn hồi son, ắt sẽ đem tất cả tình thế bẩm báo lại tường tận cho sư môn, để cho sư trưởng định đoạt." Sở Thăng Y tiến lên trước cúi người thốt.

"Tiểu tử này bị nguyên thần của Hóa Kỳ Lân nhập thể, may mà nó lại có thân thể mang Tiên Thiên Hỏa Đức, nếu có thể vượt qua được thì tu vi nhất định tiến triển vượt bậc, sinh tử có số, thành bại tại ý trời." Mạc Văn Thiên đột nhiên nói.

"Gã này thì lớn mạng rồi, còn sư đệ ta thì sao?" Tiêu Nguyệt Nhi đối với kẻ "lâm trận phản bội" này vẫn còn canh cánh trong lòng.

"Đường đời gian hiểm, tu đạo vạn nan, vạn nan a." Mạc Văn Thiên ngẩng đầu nhìn trời.

Tiêu Thanh Nhi nhìn bầu trời đầy áp bức yêu đang cuồng loạn, lại nhìn bột phấn còn sót lại trong lòng bàn tay cảm thấy sống mũi cay xè, một dòng lệ hoa như suối chảy tràn xuống. Nàng hận bản thân mình pháp lực thấp kém, chỉ dựa vào sự hy sinh bản thân của sư đệ mới bảo vệ được tính mệnh của bọn họ.

Trong lòng nàng vẫn còn một tia kỳ vọng trong muôn một, kỳ vọng có kỳ tích phát sinh, kỳ vọng tên tiểu sư đệ hoạt bát hiếu động có thể trở lại bên cạnh nàng. Có điều nàng cũng hiểu đối mặt với Yêu hoàng cường đại tuyệt thế như vậy, hy vọng sống e rằng vạn phần không có được một.

Suýt soát tám phần yêu quái đều đã chui vào trong thế giới của Giang Sơn Xã Tắc Đồ, chỉ còn sót lại những yêu tộc cực mạnh cùng đám thủ lĩnh chín bộ yêu tộc là vẫn đứng xung quanh quan sát, đợi quyết định sau cùng của Yêu hoàng.

Không gian phong ấn trong lòng đất lúc này chỉ còn lại có một nửa vách đá, đang chao đảo bồng bềnh bên trên biển dung nham dữ tợn.

Hiện tại "Đương Chân" hoàn toàn lửa thể, đầu tóc bay phần phật đang lơ lửng ngay bên trên bầu trời của không gian phong ấn. Thân thể tràn đầy sức sống tựa hồ như có trăm ngàn con chuột đang động đậy bên trong, da thịt căng phồng biến huyền thành đủ mọi hình dạng, cặp mắt đỏ bầm lấp lóe đi quang.

Đám khói thủ tinh hoa của Chín bộ bao bọc xung quanh thân thể hần, lúc nào cũng cảnh giác quan sát cuộn tranh khổng lồ che cả bầu trời bên trên.

Trong lòng bọn họ, Yêu hoàng mới chính thực là thủ lĩnh, đối với gã tiểu bối có ơn cứu mạng ấy bọn họ mang đầy những cảm giác phức tạp. Một mặt rất hoan hỷ vì Yêu tộc có hậu bối mang thực lực cực mạnh cùng với trí tuệ bất phàm, một mặt lại mang tâm địa phòng bị sợ kẻ hậu sinh vượt mặt.

Trong chín bộ, năm xưa có ai không phải là kẻ cường giả tung hoành một thời, sức mấy dễ dàng chịu đứng dưới người ta, chịu sự sai khiến?

Có điều thế cục trước mắt, hoàn toàn không còn nằm trong tay của bọn họ nữa.

Bị phong ấn suốt mấy ngàn năm, bản mệnh nguyên khí bị đại thương lại không có pháp thân coi như đã mất đi khả năng thi triển phần lớn pháp thuật, hơn nữa cũng có rất nhiều thuật pháp thiên địch khắc chế linh thể của Yêu tộc, chỉ sợ xảy một chút là chuốc lấy kết cục hồn phi phách tán.

Khi đã có được sinh mệnh gần như vô hạn, bất luận là kẻ sĩ luyện khí của Yêu tộc hay của loại Người từ sâu trong nội tâm lại càng sợ đối mặt với cái chết. Mặc dù có thuyết luân hồi nhưng cũng quá mờ mịt chẳng thể nắm bắt. Giữ lấy sinh mệnh của kiếp này mới là quan trọng nhất.

Cho dù là tu hành coi trọng kiếp lai sinh nhân quả như Thiên Phật Tự mà nói, cũng bất quá cả tâm bồ đề còn chưa đủ tới cảnh giới vô úy vô tình, nếu không chống nổi thiên kiếp cũng đành dùng mật pháp đem tu vi cùng thần thức chuyển sinh đời kiếp sau thành phật.

Suy cho cùng, trong giới tu chân có thể cải biến xác phàm, đưa mình thành người cưỡi trên cưỡi dưới cũng chỉ là một trong ngàn vạn người mà thôi.

Yêu tộc thiên tâm hỗn độn, mệnh nguyên tạp nham không thuần, lệ khí quá mạnh bởi vậy kẻ có thể vượt qua thiên kiếp phi thăng thiên giới từ xưa tới nay lại càng ít hơn. Thành ra bọn họ cực kỳ đồ kỵ với những sự ưu đãi của ông trời đối với loài người.

Thế nhưng Yêu tộc cũng có ưu thế riêng, người trong Yêu tộc bình thường của bọn họ cũng đã có sinh mệnh dài gấp mấy lần con người, sự mạnh mẽ của thân thể thì con người lại càng không cách nào bì được, có thể thích ứng với những hoàn cảnh sinh tồn vô cùng khắc nghiệt. So với sự yếu đuối của con người thật như hổ báo so với cừu non. Hơn nữa trong Yêu tộc, lại càng có nhiều cá thể bẩm sinh tự nhiên đã có thiên tính, có cơ hội luyện khí tu hành, lấy riêng biệt những cá thể đó mà nói thì rõ ràng vượt loài người rất xa.

Bởi vậy, dưới con mắt của Yêu tộc, bọn họ chính là những sinh linh ưu tú hơn loài người nên chính bọn họ mới có tư cách làm chủ đại địa.

Thái độ phục tùng kẻ mạnh, coi thường kẻ yếu của Yêu tộc vốn là tự nhiên rõ ràng không cần phải nói.

Thế nên một trường huyết chiến kinh thiên thời cổ vốn bởi nguyên nhân tự nhiên đó mà bùng nổ ra.

Được làm vua, thua làm giặc, cái lý lẽ đó ở loài người thế nào thì trong Yêu tộc cũng vậy thôi.

Ba ngàn năm qua, Nhân loại ở Cửu châu phát sinh nhiều biến hóa lớn lao mà Yêu tộc di cư ra ngoài đại dương cũng phát triển lớn mạnh vô số, hầu hết là cũng không còn là Yêu tộc của ngày xưa nữa.

Còn chúng Yêu tộc chín bộ bị phong ấn, lại chỉ là những kẻ thất bại được trùng sinh.

Những kẻ thống trị trật tự trước kia còn có thể tiếp tục cầm đầu thời đại Yêu tộc mới chăng? Đó chính là nghi vấn bất an ở trong lòng của chúng yêu chín bộ.

Yêu hoàng là kẻ bá giả không ai sánh bằng thời thượng cổ, tự nhiên càng hiểu rõ vấn đề này. Nhưng những thứ mà ông ta đã có sao có thể dễ dàng từ bỏ? Cái tôn nghiêm của kẻ cường giả, bá giả, vương giả sao có thể nói quên là quên được?

Hành động giải cứu của Long Dận rõ ràng mang phong thái của một kẻ cường giả, rõ ràng có ý đồ ngầm ngầm khiêu chiến với Yêu hoàng, năng lực lãnh đạo chúng yêu chín tộc về cả sức mạnh lẫn trí tuệ đều vẹn toàn, vào lúc này bọn họ có chọn hần cũng chẳng có gì phải nghi ngờ.

Hiện tại, "Dương Chân" gầm lên một tiếng đầu tóc đổi thành màu đỏ bầm không gió mà xoắn tung, từng sợi tóc dựng ngược lên trời uốn lượn như cuồng xà, tứ chi căng phồng thân hình khôi vĩ mạnh mẽ, cả thân thể lơ lửng trên đầu chúng yêu mà pháp lực vô hình tựa hồ như đã tỏa ra khắp không gian rộng lớn.

Có điều thật không ngờ, Yêu hoàng sau nửa khắc vẫn không thể nào hoàn toàn hạ gục được gã thiếu niên Côn lôn đó.

Trong đám cầm đầu chín bộ, đã có vài kẻ không nhẫn nại nổi nữa.

Long Dận đang nắm Giang Sơn Xã Tắc Đồ lúc này đang ẩn trong bóng tối, trong lòng có một sự thôi thúc mãnh liệt. Đó là thừa lúc Yêu hoàng chưa thể hoàn toàn quy thể nhập thân, xuất thủ tiêu diệt ông ta đi!

Suy xét nhiều lần, dưới sự nhất trí quy thuận của chúng yêu chín bộ không khỏi lăm lăm lưỡng lự muốn hành động một lần vinh danh thiên cổ.

Hần tuyệt không dám khăng định ý đồ của Mạc Vấn Thiên, cho dù là hần với ông ta cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau nhưng hần không có cách nào nắm bắt được cái quyết tâm của Mạc Vấn Thiên, cũng giống như Mạc Vấn Thiên không có cách nào nắm bắt được hần vậy.

Giả sử nếu lúc này hần cùng với Yêu hoàng lưỡng bại câu thương ắt sẽ làm chín bộ yêu tộc từ thượng cổ bị tan vỡ, đó mới là mục đích cuối cùng của

Mạc Văn Thiên sao?

Từ thời xưa trong Yêu tộc đã có truyền tụng rằng Yêu hoàng là tuyệt đại cường giả không thể chiến bại, không thể khiêu khích, không thể vọng ngôn.

Nói theo cách của người Trung Nguyên thì thế nhân cũng đều vì lợi ích của mình mà thôi. Cái lợi ích ở đây chính là sức mạnh và quyền uy trong Yêu tộc nói chung.

Trong tộc nhân chín bộ nơi đất cũ, hẳn có vị trí chí cao vô thượng, không ai có thể khiêu chiến. Thế nhưng trong chín bộ thời thượng cổ, hẳn bất quá chỉ là một gã tiểu bối có đạo hạnh nhất định, tuyệt không hề có tư cách và uy quyền khiến cho vạn chúng quy tâm.

Hắn đột nhiên minh bạch, nếu hắn muốn sau này kiến tạo quyền lực, nếu hắn muốn lợi dụng sức mạnh của lớp tiền bối thượng cổ này thì nhất định phải có được sự ủng hộ của bọn họ.

Chỉ có cách đánh đổ ngai vị của Yêu hoàng vào lúc đỉnh cao nhất hắn mới có thể thu phục được toàn bộ chín bộ Yêu tộc, mới có thể khiến vạn chúng quy nhất. Trong giây lát đó, trong đầu hắn đã xoay chuyển vô số ý niệm.

Đột nhiên trong khoảnh khắc đó, hắn cũng minh bạch ra mưu đồ cổ quái trong sự giao dịch của Mạc Văn Thiên, mượn tay hắn để giải quyết Yêu hoàng. Nghĩ tới đó trong lòng hắn chợt phát lạnh.

Hắn có thể khẳng định, nếu hắn ngấm ngầm hạ sát thủ, cho dù có thể kích sát được Yêu hoàng đang trong tình trạng chưa khôi phục hoàn toàn cũng nhất định không có được sự chấp nhận của chúng yêu thượng cổ, thậm chí còn trở mặt thành thù, Yêu tộc càng có khả năng bị tan rã, nếu điều đó xảy ra thì...

Hơn ai hết, hắn hiểu rõ một Yêu tộc mạnh ai nấy làm so với một Yêu tộc vạn chúng quy tâm có khác biệt cực lớn.

Hắn lại chợt phát hiện ra trước đây mình tự tay sắp xếp tất cả thật đã quá coi thường Mạc Văn Thiên bởi vậy mới bị gã ta lợi dụng nhược điểm của mình mà kết thành một cái bẫy liên hoàn vạn kiếp bất phục. Thế nhưng nếu bảo hắn hạ thủ giết chết hảo hữu từ nhỏ tới lớn của mình thì vô luận thế nào hắn cũng không đành lòng.

Bá nghiệp của Yêu tộc mới chỉ là đang bắt đầu những bước đầu tiên thôi.

Long Dận thờ dài trong lòng, chuyển nhìn xuống phía dưới, thế cục trước mắt đã không thể để hắn tiếp tục do dự nữa.

"Chư vị thủ lĩnh, còn chần chừ gì nữa?"

"Được rồi, các người đi theo hắn đi." Yêu hoàng cất tiếng.

Lúc này "Duang Chân" đã hoàn toàn mất đi vẻ tinh nhanh trước đây, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng như đang nở rộng ra, bắp thịt toàn thân cuộn cuộn sưng mẫn như hồ bảo, cả người cao lớn hẳn lên một cách kỳ diệu, xem ra đã có thêm ba phần khí yêu tà bá đạo.

Đặc biệt là mái tóc như máu bầm xổ tung cùng cặp mắt đỏ khé khiến cho người ta chẳng còn chút nào liên hệ được với gã đệ tử tiên gia của Côn Lôn nữa.

"Dạ, thưa Ngô hoàng."

Bầy yêu thấy Yêu hoàng sau khi có được nhục thân rõ ràng đã mạnh mẽ hơn mấy phần thì mừng rỡ vô cùng không còn nề hà gì nữa, kể cả mấy gã yêu không muốn cũng đành phải theo sau biến mất vào thiên môn của cuộn tranh trong nháy mắt.

"Chúc mừng Yêu hoàng tức hạ." Long Dận vẫy tay thu hồi Giang Sơn Xã Tắc Đồ bay xuống.

Yêu hoàng cúi đầu xem xét lại thân thể mới của mình một lượt rồi ngẩng lên cười nói: "Cơ thể của loài người tuy có phần yếu đuối mỏng manh, nhưng lại được tạo hóa ưu đãi, xem ra quả thực là rất dễ tu hành."

Ánh mắt Long Dận quét suốt từ trên xuống dưới, do dự thốt: "Yêu hoàng tức hạ, dường như..."

Yêu hoàng chỉ cười không đáp, phất tay phản chương một cái.

Không khí trong chu vi nửa dặm tức thì bắt đầu cuồng loạn, một luồng cuồng phong theo chương thể của Yêu hoàng nổi lên mãnh liệt xoay quanh, lấy thân ông ta làm tâm nhảy mất hình thành một cái vòi rồng cực lớn, phong lôi âm âm bao bọc cả Yêu hoàng và Long Dận vào giữa.

Đứng vào sát na Yêu hoàng phất tay ra, Long Dận rõ ràng cảm ứng được cả thiên địa đều bị dẫn động, cả thế giới đều chịu sự vận chuyển của Yêu hoàng. Hắn biết đó tuyệt không phải là cảm nhận sai lầm, đó chính là một pháp lực mang tu vi thông thiên.

Bản thân của Yêu hoàng tựa như một tòa núi cao không thể vượt qua sừng sững trên mặt đất, ngạo nghễ từ trên cao nhìn xuống chúng sinh, khí thế ngưng trọng ấy khiến Long Dận chỉ có thể ngước nhìn. Hắn đã minh bạch, Yêu hoàng vẫn còn là một Yêu hoàng chí tôn vô thượng.

Vòi rồng từ nhỏ hóa thành to nhảy mất đã bao bọc cuộn xoáy khắp cả không gian phong ấn, cần quét một hồi rồi nhanh chóng chìm ngập vào trong biển dung nham xung quanh.

Trong tiếng nổ ầm ầm, cả khu vực phong ấn trong lòng đất hoàn toàn tan rã, vòi rồng ở trong biển dung nham đã cuốn lên một dòng nham thạch, đầy một trời nham tương cùng độc hỏa bắn tung tóe ra tám hướng.

Long Dận khẽ rung trong lòng, rõ ràng Yêu hoàng đang thị uy với hắn, thần sắc lập tức thu liễm đi mấy phần.

"Chưa được ba thành tu vi của lúc mạnh nhất, bắt quả không phải là đám mũi trâu ở mức Tán tiên trở lên thì khó có người làm khó được mõ." Yêu hoàng cười đắc ý, tiếng cười đột nhiên biến đổi, ánh mắt trừng nhìn Long Dận nói: "Ta biết ngươi muốn gì, chỉ cần ngươi có thể khiến cho yêu tộc thêm lớn mạnh, ta lập tức để người bước lên vị trí chỉ tôn của chín bộ, thế nào?"

Long Dận vội vàng cúi đầu đáp: "Long Dận không dám."

Lúc này một đóa mây tím và một bóng xám bay vọt lên, khi còn ở đằng xa một người đã cất tiếng: "Long Dận, cái đồ vô lương tâm nhà ngươi kia đừng có bỏ nó gia lại chứ."

Thương Long Toa từ từ tế khởi, sắc vàng chiếu sáng rực cả lòng đất đầy lửa hừng hực rồi lao thẳng lên không.

Trời vừa hừng sáng. Dương Kỳ Sơn.

Trong dãy núi chập chùng uốn lượn, vô số phi cầm tẩu thú chạy như điên cố sức rời khỏi đó như đại nạn lâm đầu vậy. Đặc biệt là ở những nơi trống trải khoan khoát, vạn thú tranh nhau chạy, gào rống điên cuồng, kinh thiên động địa, khắp đất trời toàn là bụi bay mù mịt.

Đột nhiên, giữa khoảng không trên Dương Kỳ Sơn tinh quang lấp lánh, mây mù trùm phủ suốt mấy nghìn năm bỗng chốc như không.

Khắp ba hướng Tây, Bắc và Nam phía ngoài Dương Kỳ Sơn trầm đậm đều hiện lên khoảng không màu hồng, mấy tòa hỏa sơn đang thích phóng nhiệt lực tích tụ hàng vạn năm, mây mù ùn ùn bốc lên đầy kín cả bầu trời.

Ở phương đông, từng làn ánh sáng lóe lên từ đường chân trời, một nhóm đạo nhân đang tắm gội trong thời khắc đất trời giao thiệp, dưới chân là núi đồi nguy nguy, giữ họ là hai vị dẫn đầu Tiên Vân Vong và Tử Can chân nhân.

Tử Can chân nhân nhìn xa xăm khắp Dương Kỳ Sơn, mặt hiện vẻ xương đồng da sắt, đưa tay vuốt ve chòm râu dài, ung dung nói: "Người tính không như trời tính, địa mạch đã phát sinh biến hóa cực lớn rồi, chúng ta cố gắng chiến đấu suốt một đêm thế mà công không."

Tiên Vân Vong chỉ vào trời đêm sáng choang vô cùng hiem có trong suốt mấy nghìn năm nay trên Dương Kỳ Sơn, cười khổ nói: "Chẳng lẽ Tây hoang chi biến này thật là ý trời hay sao? Sát khí ngưng tụ mấy nghìn năm nay cuối cùng lại bị địa khí đánh tan sạch không còn chút nào."

Một trưởng lão ở phía sau chợt giật dử nói: "Nếu như lão quý tôn đó không đảo loạn, chúng tôi cùng hiệp lực xuất thủ, chưa chắc đã không có cơ hội."

Một vị trưởng lão khác lại nói: "Tán linh trận phần lớn đã bị phá, tinh lực tụ tập không được năm phần ngày thường. Địa hỏa Mạch Thế Cường chỉ có thể lấy cái pháp của sơ đạo phân ra ba thành lực đạo đã là kỳ tích rồi, thất bại là điều hiển nhiên."

Nhất Nhân trưởng lão thở dài, nói: "Phong ấn đã bị phá, yêu tộc sẽ nhanh chóng hiện thế, chúng ta cần tận dụng thời gian chuẩn bị sớm một chút mới được."

Đại trưởng lão đã lên tiếng, những trưởng lão khác đều đồng thanh phụ họa.

"Nhất Nhân sư thúc nói chí phải." Tử Can chân nhân lắc đầu đành chịu, nhìn về phía Tiên Vân Vong, tiếp: "Mấy tên gia hỏa kia cho tới giờ vẫn chưa có tin gì, chỉ sợ hung đa cát thiếu rồi."

Tiên Vân Vong xoay lưng lại phía mặt trời, khoanh tay đứng thẳng, dưới đôi mày như kiếm ấy, đôi mắt lập lòe u quang, chợt lên tiếng: "Phong ấn xong rồi."

Lời của y vừa dứt, đại địa phía dưới chợt vang lên những tiếng nổ trầm muộn liên miên không dứt.

Ngon Cửu Dương Phong cao vọt vọt trong dãy Dương Kỳ Sơn chấn động kịch liệt, đột nhiên sụp xuống vỡ tan, luồng dung nham nóng bỏng từ trong các lỗ trống cửa động tràn ra như thác đổ, hàng vạn hỏa trùng bắn thẳng lên trời xanh, toàn bộ dãy núi phút chốc bị hòa quang và khói độc bao trùm. Địa hỏa như rồng lan ra theo đường núi từ tám phương ào ào đổ xuống.

Núi đổ đất sụp, nham tương lan tràn, đất trời như biến thành một màu đỏ chạch. Dương Kỳ Sơn được Côn Lôn phái xây dựng mấy nghìn năm cuối cùng rồi bị hủy diệt triệt để trong nháy mắt.

Tử Can chân nhân tiếp tục nâng Hạo thiên kính lên, một mặt kính lớn chợt dựng lên trước mắt mọi người, sáng bóng hiện rõ hình từng người một. Theo linh quyết chú nhập vào kính, toàn bộ sinh linh của Dương Kỳ Sơn giống như đom đóm lập lòe trên mặt kính, hầu hết đều đang bay chạy tứ tán ra bốn phía, dãy đất không còn chỗ trống, tinh thần hoảng loạn phi thường.

Y cười lạnh nói: "Mấy con yêu thú này cũng cơ linh, sớm biết chạy hết ra ngoài."

"Những nghiệt súc này nếu ở Tây hoang chi địa thì không đủ sức làm loạn, hay nhìn kỹ một chút, e rằng bọn chúng sắp sửa xuất ra." Tiên Vân Vong đưa ánh mắt khẩn trương nhìn lên kính, lòng y vốn không còn hy vọng gì đối với sinh mệnh của hai con gái bảo bối và hai tên đệ tử, nhưng rút cuộc họ cũng là

máu huyết và đệ tử của y, y làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho được?

Lúc này, trên Hạo Thiên kính xuất hiện một điểm sáng ngời, càng lúc càng sáng, đột nhiên dừng lại một chút, rồi hóa ra thành mấy điểm sáng nhỏ hơn.

"Xuất ra rồi!" Hai người trao đổi ánh mắt, đồng thanh nói.

Trên trời cao vạn trượng phía trên Dương Kỳ Sơn.

"Yêu hoàn tức hạ, chúng ta nên đi đâu về đâu?" Long Dận thu hồi ánh mắt nhìn về phía Dao Cơ và Nhất Kỳ Viễn, quay đầu lại nói.

"Chắc hẳn ngươi đã có tính toán trước rồi, bốn hoàng cứ nghe theo lời của ngươi là được." Yêu hoàng hít sâu, thậm chí tham lam hô hấp không khí đã trở nên lạ lẫm. Hay tay y đang ngang, sáu tay chân giống như muốn cùng lúc ôm cả đất trời, hưởng thụ cái thứ hi duyệt và hoan hỉ cùng thiên địa.

"Phần lớn cửu bộ đều đã đến Quy Khư trước, tận lực khôi phục nguyên khí, lưu lại một bộ phận yêu tộc tán ra các vùng đất thuộc cửu châu Trung Nguyên để làm mưa làm gió, quấy cho sóng càng to gió càng lớn càng tốt. Đến lúc đó về phía ma đạo sẽ ngầm tương trợ, chúng ta sẽ bình tĩnh chờ đợi thời cơ, phát xuất cú đánh trí mạng." Long Dận cung kính đáp.

Yêu hoàng nhập thần suy nghĩ một lúc, cười trầm trầm bảo: "Xem ra người trẻ tuổi suy nghĩ khác hẳn với ta. Nhưng mà, ngươi cần phải rõ điều này, nhân tộc dù là ma hay là đạo đều không thể dựa vào, đánh giá sai địch thủ chính là sai lầm lớn nhất năm xưa của ta."

Long Dận không cho đó là đúng: "Ma Đạo trường kỳ bị phạt đạo lương môn chèn ép, thiên hạ Cửu châu này đối với bọn chúng mà nói thì càng loạn càng tốt, chỉ cần chúng và yêu tộc chúng ta không xung đột về lợi ích, hợp tác với nhau cũng không hề gì, lần này có thể thuận lợi phá khai phong ấn cũng là có công lao của bọn chúng."

Đôi mắt u ám của yêu hoàng chợt lóe sáng, phát tay diễm nhiên nói: "Nếu như ngươi đã quyết định, vậy thì do ngươi vậy, bốn hoàng cũng có tính toán khác."

Long Dận ngạc nhiên, đột nhiên cảnh giác chuyển mục quang về phía đông, đó chính là phía bị khói bụi từ hỏa sơn che kín.

"Cửu mây đưa yếu kém trong Cửu tộc ra cho ta xem." Mắt yêu hoàng lộ cuồng ý, ngạo nghễ nhìn về phía đông.

Lòng Long Dận cảm giác kỳ quái, nhưng cũng không hỏi nhiều, mở ra họa trục "Giang sơn xã tắc đồ", thao khống pháp lực một hồi, trận đồ mở ra một thiên môn nho nhỏ, một đám tiểu yêu rú rít phóng lên trời, bay đầy như mưa sa, rồi định bay tán đi.

Yêu hoàng ngửa cổ lên trời cười, bàn tay vượn khế thông, rồi theo thế chưởng phát lên trời, phương viên nửa dặm tức thời méo mó.

"Các con đâu, xông hết lên cho ta!"

Các tiểu yêu vốn đang cố sức kháng cự lại hấp lực vô biên kia, chợt nghe yêu hoàng triệu hoán, tức thời tự chủ bay xuống tụ tập lại một chỗ.

Một đám hắc khí vô biên trên thủ chưởng chia thẳng lên trời kia không ngừng bành trướng giống như thứ vật chất sống quần quít trời không, chẳng mấy chốc sau đã có hàng nghìn hàng trăm tiểu yêu kỳ hình quái trạng bị hút vào trong vòng khói.

Vòng hắc khí đó không ngừng súc nhỏ lại, cuối cùng bị thu lại trên chưởng tâm của yêu hoàng, trở thành một tiểu cầu màu đỏ xen lẫn màu đen, không ngừng nhuyển động dày đặc, đồng thời có hàng vạn tiếng quỷ khóc sói gầm nhói tim từ trong đó truyền ra, tán phát yêu lực và linh khí cực mạnh.

Yêu hoàng niệm một loại mật chú cổ xưa đầy âm điệu trúc trắc, tiểu cầu trong tay lưu chuyển ám quang, rồi nhanh chóng an tĩnh trở lại.

Đến lúc này, Thiên tru kiếm từ miệng yêu hoàn chợt bay ra, đập lên cánh tay còn lại của y, bốn mệnh chân hỏa không màu đột nhiên cháy lên, một đoàn điện quang màu xanh từ thân kiếm hai xích đột nhiên phùng lên, kiếm khí kham xưng là thần mộc đỏ từ từ tiêu mất, hóa thành một đám dịch thể màu xanh.

Long Dận đứng kế bên chưa bao giờ nhìn thấy bí thuật này, cảm thấy vô cùng chấn kinh, vì thế có phần chẳng lo lắng gì về người của Côn Luân đang khe khẽ vây chặt lấy xung quanh.

"Thiên bá ngưng âm, chí cực hóa dương, thần hồn như một, thiên khí thần binh, người nào có thể địch?"

Yêu hoàng tụng niệm mật chú, đem hai đoàn quang cầu từ hai bàn tay trái và phải hợp lại thành một, vô số luồng khí lớn nhỏ huyền diệu và quang phù bay qua lại quần quít vào nhau, các loại điện quang bảy sắc đỏ lục lam chàm tím đều phóng ra giao nhau, cuối cùng là một đám hào quang đỏ hồng, rồi biến thành một đám dịch ngưng tụ màu vàng có mang sắc đỏ.

Theo quá trình ngưng hình biến hóa dần dần như trên, một đạo kiếm khí màu vàng đỏ có hào quang nhu hòa tỏa ra khắp bầu trời.

Yêu hoàng cắn lưỡi lần nữa, phun ra một ngụm máu tươi lên kiếm khí còn đang lưu động.

Một trận huyết quang phóng ra khắp nơi, kiếm khí được tu thành.

"Đây chính là Thiên bá mật pháp thành binh của Oa hoàng tộc chúng ta có được từ thủy tổ Nữ oa nương nương, lấy huyền là thứ, lấy kim làm ví, lấy vô

là tối cao, vô hình vô chất, vạn pháp đều có." Yêu hoàng đưa kiếm ra trước ngực, minh linh lưu động trên kiếm thân, thân kiếm màu vàng và kiếm mạch màu đỏ hồng giao xoa vào nhau, khiến cho khu thể như bức tượng bạch ngọc của y phát ra thứ quang mang vừa thần thánh vừa yêu tà.

"Thình yêu hoàng tức hạ lập tức triệt li, Côn Luân phái đã giao cấp Long Dận rồi."

"Người đến hai mươi thành một, một làm âm, hai mươi là đạo, năm người hợp thành một." Yêu hoàng không gấp không chậm nói.

"Yêu hoàng tức hạ quả nhiên là biết chuyện như thần minh, âm linh chi nhân chính là cố hữu." Long Dận cố ép sự chấn kinh trong lòng xuống, vượt qua ngoài ý liệu của y, yêu hoàng so ra còn cường đại hơn sự tưởng tượng nhiều.

"Cố hữu? Quý khí sâm sâm, có phải là từ lão quý thích chiếm tiện nghi của người khác không?" Yêu hoàng từ tốn đưa kiếm phong chuyển sang chỉ lên ngực của Long Dận, hai người đối mặt nhau.

"Chính là quý tôn." Long Dận co người, đầu óc rúng động.

Hai vị bá chủ một mới một củ đối thoại với nhau, cùng lúc đó mười tám đạo độn quang từ tứ diện bát phương nhanh chóng bao vây lại.

Trong giây phút trọng yếu đó, toàn thân yêu hoàng chợt cứng lại, trên mi tâm ở trán đột nhiên xuất hiện một vết đao sáng hình lưỡi liềm, hai mắt lấp lánh ánh sáng quái dị, miệng không ngừng rống lên: "Giết ta đi! Giết ta đi!"

"Cái này?" Long Dận tức thời há hốc miệng, đó chẳng phải là thanh âm của tiểu tử hay sao?

"Tiểu quý, đừng làm náo loạn, sức nhẫn nại của bốn hoàng có giới hạn đó..." Giọng nói già nua chợt quay trở lại.

"Hắn còn sống sao?" Tim Long Dận chợt đập mạnh liên hồi.

"Giết ta đi, giết..." Sắc mặt yêu hoàng lại biến, lạnh lùng không thể tưởng, lại rống lên một tiếng.

Vạn yêu thoát khỏi tiên trận đồ, không còn bị gò bó và cổ kị nữa, giờ đối với yêu hoàng có nhược điểm trí mệnh như thế, chính là cơ hội có một không hai để nhất cử giải quyết tâm phúc đại họa. Chỉ có điều, Long Dận lại một lần nữa do dự.

Y chỉ sợ Mạc Vãn Thiên còn có đòn thông khiến y không thể nào ngờ, khiến cho y sôi hồng bỏng sôi, thậm chí thất bại hoàn toàn.

Y tự giả thuyết, nếu như yêu hoàng đột nhiên khử thế, Mạc Vãn Thiên trở về yêu tộc từ đó gây chia rẽ, lấy địa vị đặc thù là bậc trí giả của hồ tộc trong yêu tộc, nhất định sẽ quay trở lại thời đại loạn phân ly cứu bộ như thượng cổ xa xưa, đến lúc đó thì mọi mưu kế của y đều không còn chỗ dùng.

Nếu như yêu hoàng còn tại thế, một núi không dung hai hổ, yêu tộc tất phải trải qua một tràng biến động gian nan.

Long Dận đột nhiên phát hiện bản thân rơi vào cục diện tiến thoái lưỡng nan, chẳng lẽ mọi thứ đều là nằm trong mưu kế của Mạc Vãn Thiên?

Long Dận như bưng bình con mê, thờ dài ảo não cho bản thân quả nhiên đã đánh giá quá thấp anh hùng trong thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chẳng Biết Là Sao (1)

Để khôi phục một phần pháp lực, đại bá chủ của yêu tộc là yêu hoàng không thể không tạm thời ủy khuất bản thân, cùng chia sẻ một thể xác với Dương Chân, còn đường hoàng xông thẳng vào Côn Luân tiên phủ, định lấy được thần phẩm thánh nguyên đan bất truyền, nhằm trong vòng một đêm khôi phục lại nguyên khí.

Sau đó tuy chương môn chân nhân kịp thời trở về cản trở, nhưng Dương Chân vẫn vì tội câu kết yêu nghiệt, đánh bị thương đồng môn mà bị phạt diện bích ba năm. Lúc này, thân và tâm của Dương Chân đã có những biến hóa tột cùng, có được khả năng xoay trời đổi đất...

Lúc này, các thể lực cường đại của yêu tộc đã dễ dàng đạt được mục tiêu mà chúng cần, các bộ phận yêu tộc tiếp nhau chiếm cứ hết dãy núi này đến vùng đất khác. Nhưng tộc quần nhân loại cũng phát triển cực nhanh, khiến cho lãnh địa của yêu tộc từ từ thu nhỏ lại. Để sinh tồn, mâu thuẫn giữa nhân yêu hai tộc ngày càng cao, cuối cùng biến thành thể nước lửa khó dung, dẫn đến trận quyết chiến kinh thiên động địa sau đó.

Yêu hoàng càng lúc càng mạnh, nhưng Hà sơn luân bị rơi vào tay nhân tộc, yêu tộc thảm bại chạy ra hải ngoại, sinh tử điều linh. Yêu hoàng đường đường

là vương của cửu bộ, nhưng giờ chỉ còn là con rồng mất căn bị con hà ở sông lớn, cho nên cái vui mừng vì thoát khỏi phong ấn đã tiêu biến hết sạch.

Tập 4. Chương 1. Chẳng biết là sao.

Trên một ngọn đồi giữa vùng đất như hoang mạc phía đông Dương Kỳ Sơn hiện giờ có vài nhân ảnh rất cô đơn.

"Mẫu thân thật muốn đến Côn Luân sơn?"

"Nếu như con đã trở lại hồ tộc, trách nhiệm trên người của mẹ đây không còn tồn tại nữa."

"Đó không phải là chỗ mẹ nên tới, mẹ cần phải hiểu điều đó."

Mạc Vãn Thiên và Bạch Tiềm Tĩnh đứng đối mặt với gió mây, trên đầu đầy tinh quang, hạ giọng nói chuyện với nhau, không xa là mấy vị đệ tử của Côn Luân.

"Thiên ca rốt cuộc vì sao mà chết?"

Mạc Vãn Danh lắc đầu đáp: "Phụ thân là đệ tử Côn Luân, vì phản lại tông luật mà bị hạ lệnh luân hồi, chẳng lẽ người muốn báo cừu hay sao?"

Bạch Tiềm Tĩnh cười âm thầm: "Hồ tộc ta nếu như không tu được cảnh giới cửu vĩ thiên hồ, làm sao dám tranh đấu với Côn Luân! Vì vương chỉ muốn đến chỗ mà năm xưa chàng đã chờ để xem qua một lần mà thôi."

Mạc Vãn Danh dù đã tu hết năm trăm năm, nhưng không hề biết cảm tình nam nữ là cái thứ gì, đối với yêu cầu của tộc mẫu cảm thấy rất khó khăn. Y biết rõ Công Luân tiên phù đối với yêu tộc có thái độ như thế nào, và người lần này đi ắt đã mang trong lòng ý chết, nhưng y không thể nào nhẫn tâm cự tuyệt.

"Để bà ấy đi với tôi." Thanh âm của một thiếu nữ chợt cất lên, Tiêu Nguyệt Nhi đã bước tới.

Mạc Vãn Thiên không còn cách nào khác, thờ dài nhìn Tiêu Nguyệt Nhi, ngao ngán nói: "Tiểu nha đầu, không lỗ mãng được đâu."

"Phản đồ không có tư cách giáo huấn ta, hừ!" Tiêu Nguyệt Nhi nhún nhún cái mũi nhỏ khá ái.

"Sư bá tổ, nói cho Thanh nhi biết Chân sư đệ có còn sống hay không?" Tiêu Thanh Nhi cũng bám theo.

Mạc Vãn Thiên bị thiếu nữ có sắc mặt tiêu tụy này hỏi, lòng áy náy vô cùng, không còn cách nào khác đành đánh trống lảng: "Có người của Côn Luân tới."

Hai đạo kiếm quang một hồng một tím từ trên trời đáp xuống, lóe lên trước mặt mọi người, biến ra thành hai kẻ một đạo một tục. Đạo nhân ốm và cao, gương mặt bẽ bẽ, hai mắt thật sâu, da mặt đỏ như lửa; người kia trong trang phục văn sĩ, khí độ cao nhã, cử chỉ ung dung.

"Thanh nhi, Nguyệt nhi." Thanh y văn sĩ bước tới trước, giọng nói không giấu được vẻ vui mừng.

Tiêu Thanh nhi tỷ muội nhìn người đi tới không chớp mắt, lòng dâng lên niềm ủy khuất vô hạn, cuối cùng dồn hết vào một tiếng gọi: "Cha...."

Ba cha con ôm chầm lấy nhau, hai cô gái khóc rống lên, khiến cho Tiêu Văn Vong ít nhiều cũng được an ủi, vuốt ve không ngừng, và có hơi lúng túng.

"Đây là Thiên nhi.... nó thế nào rồi?" Từ Can chân nhân ở cạnh bên lúc này đang nhìn nam tử cháy xém phơi giữa gió lạnh, gương mặt khản trương lộ vẻ thất sắc, cả kinh.

Sở Thảng Y vội vã bước lên tham kiến, sắc mặt áy náy thưa: "Từ Can sư thúc, chúng tôi không chiếu cố tốt cho Nhạc sư đệ."

Chờ hai con gái phát tiết đủ rồi, Tiêu Văn Vong cũng chuyển thân sang một bên, nhẹ đẩy hai cô ra.

"Cha, nhiều yêu quái bức hiếp chúng con lắm, bức hiếp sư đệ nữa, sư đệ hấn..." Tiêu Nguyệt Nhi khóc òa, giấu đầu vào ngực, hai tay ôm chặt lấy phụ thân, sợ chớp mắt sẽ không còn thấy được nữa.

"Chân nhi hấn thế nào rồi?" Tiêu Văn Vong chỉ nhìn thấy được bốn môn đồ, xác thật là thiếu hết một người.

"Chân sư đệ bị yêu hoàng bắt đi rồi." Tiêu Thanh nhi nói xong đáng trào con bị thương, lại nhào tiếp vào lòng Tiêu Văn Vong.

Lãnh Phong sau khi giao Nhạc Thiên cho Từ Can chân nhân xong, bước lên trước khẽ gọi: "Sư phụ."

"Được, không có gì là tốt rồi." Tâm trạng của Tiêu Văn Vong phức tạp vô cùng.

"Dương Chân tiểu tử đó không chết được đâu, hấn xem ra đang giao thủ cùng Côn Luân trưởng lão." Mạc Vãn Danh cùng Bạch Tiềm Tĩnh đứng ngoài vòng mọi người.

Hai cô gái Tiêu và Thanh Nhi nín ngay con khóc, không tin quay đầu lại nhìn.

"Quay về báo cho Nhất nguyên rằng, sứ mệnh của Nhất Kỳ đã kết thúc rồi, đến từ đâu thì sẽ quay về đó."

Mạc Vần Thiên ngẩng nhìn về phương đông, ánh mắt giống như xuyên qua thiên sơn vạn thủy, nhìn rõ Cửu châu đảo Sơn Hà động phong vân nổi dậy, thanh âm già cỗi rầu rầu, thân hình từ từ mờ ảo, cuối cùng hóa thành hư ảnh biến mất.

-----oOo-----

"Lão yêu quái, đừng cùng bọn chúng dây dưa nữa, con huyền hồ kia sắp chôn hỏa sơn rồi."

"Tiểu quý, dám dùng tâm nhân đùa với bọn hoàng, ngươi còn non lắm, ngươi một lòng một dạ lừa bọn hoàng đến Côn Luân sơn, có mưu đồ gì?"

"Vậy ông có gan thì đừng có lúp lúp ló ló nữa!"

"Thứ đồ vô tri, coi mỗ làm sao đùa cợt đất mũi bọn lỗ mũi trâu kia đây!"

Trong ý thức của Dương chân, Yêu hoàng đang cùng chánh chủ của thân thể mặc cả liên tục. Xuất hiện tình huống này thật ra là cử động không còn cách nào khác của song phương.

Dương Chân vốn là kẻ bị săn, nhưng dưới sự thủ hộ của Càn Khôn ấn, người đi săn là yêu hoàng chẳng thể nào làm gì được vô thượng thần thức của chàng.

Và lúc này, vô luân là Long Dận hay là người của Côn Luân phái đều hoặc ám hoặc minh tìm cách đánh một chiêu lấy luôn mạng của chàng.

Trong tình huống nguy cơ tứ phục ấy, nhất đại bá chủ của yêu tộc - yêu hoàng - không thể không tạm thời chịu ủy khuất, cùng Dương Chân cộng sinh một thân thể, mượn nhục thể của chàng khôi phục một bộ phận pháp lực để ứng đối với cục diện ác liệt trước mắt.

Và thế là một đám kim vụ bao quanh yêu hoàng, hóa thân thành một trận cuồng phong vô định, chu du như quỷ mị trong kiếm trận đen kịt của Côn Luân trưởng lão, khiến cho mỗi khi kiếm quang bao phủ không còn chỗ trống này tập kích đến, y dường như thần kỳ hóa giải trong tích tắc.

Trong chiến cuộc phía bên kia, Long Dận không ngừng gào thét như rồng như hổ, pháp lực như rồng diên chuyển nhiều khắp toàn thân, dùng mạnh chống mạnh, đánh gãy hết các chiêu công kích của Côn Luân trưởng lão vây quanh, từ chiêu từng thức đều sung mãn lực lượng cao cường phách tuyệt.

Điều khác biệt chính là yêu hoàng một mình chống sáu người, trong khi Long Dận một mình chống mười hai người.

Các trưởng lão không biết rõ chân tướng hiển nhiên coi kẻ bá đạo huênh hoang nhất là Long Dận làm đại địch số một, còn yêu hoàng thì đối với chuyện này nhón nhơ xem bằng thích. Mấy nghìn năm ngủ vui, tính cách cuồng bạo năm xưa của y đã tiêu biến chẳng còn lại mấy phần, cho nên y vừa chu toàn với mấy vị Côn Luân trưởng lão vây quanh, vừa cùng nguyên chủ của thân thể đàm phán bên trong nội thể.

Chỉ cần có thể hoàn toàn chiếm hữu và làm chủ thật sự nhục thân, y mới có cơ hội khôi phục thực lực nguyên bản.

"Yêu hoàng tức hạ, thỉnh ngài mau chóng rời khỏi nơi này, đám lão mũi trâu kia cứ giao cho tôi được rồi." Long Dận tìm được một cơ hội thoát thân khỏi vòng vây, bay đến cạnh yêu hoàng, lớn tiếng réo gọi.

"Cái tên chết bầm này dám tính kế với bọn hoàng!" Yêu hoàng tức giận cùng cực. Y tự biết thực lực bất quá chỉ mới khôi phục có hai thành, nếu như chính diện giao thủ với Long Dận thì tất bại chẳng còn nghi ngờ. Trước mắt, tên gia hỏa này lại dùng mưu kế mượn đao giết người nữa.

Quả nhiên, các trưởng lão của Côn Luân nghe lời của Long Dận tức thời hiểu ra, lập tức phân ra phân nửa, chuyển sang bao vây yêu hoàng.

"Lão yêu quái, còn không mau chạy!" bằng bản năng, Dương Chân sốt ruột bảo. Chàng thực sự không muốn chết trong tay của người nhà.

"Grừ, xem gia gia giết đám lỗ mũi trâu này, cho chút té cú té đại ra!"

Yêu hoàng ngẩng đầu cười dài, đối diện với mấy chục đạo kiếm quang truy mạng vô cùng ác liệt là thế mà chẳng thèm tiếp tục tránh né nữa.

Thiên tru hóa thành luồng kim vụ quay về tay yêu hoàng, kỳ quang lóe lên, thiên tru mới toanh đã biến thành một đại loan đao vàng chói dài một trượng, sáng láng lóe mắt như vòng vàng.

"Yêu nghiệt, ngươi chạy khỏi Dương Kỳ Sơn, nhưng không thể chạy thoát được Ngũ chỉ sơn của đạo gia!"

Một trưởng lão nóng tính mở lời rống ta, song chương hợp thành thế âm dương, một đoàn âm lôi màu tím hồng tức thời dựng lên đánh mạnh ra, luồng sét ở giữa không trung chia làm sáu đạo, lôi cầu cùng phi điện bắn lên trước sau phải trái quan yêu hoàng, phụ trù phương hướng y định trốn chạy.

Oành oành oành... Dương cực lôi hỏa màu đỏ hồng nổ toát cả trời, hắc xích cương phong có thể nóng chảy cả sắt làm tê liệt không khí, điện cuồng rú rít, khiến cho yêu hoàng không còn chút không gian dịch chuyển nào. Đồng thời, mấy chục đạo tiên kiếm xé không cuốn tới, không gian nửa dặm quanh đó bị khí nóng và cương phong chặt chém thành vô số mảnh vỡ, như khiến cho mọi thứ biến thành tro bụi.

"Châu bằng hạt gạo mà cũng đòi phát quang sao?"

Một đạo kim luân quan uốn khúc, thân hình của yêu hoàng cùng lúc biến mất, trên không phóng ra hàng nghìn đạo loạn đao màu đỏ vàng giống như linh xà uốn éo nhanh như điện kích vào cương phong và kiếm quang, rồi cười gió phá sóng xốc tới.

Yêu hoàng yểm tàng khí tức, cùng hợp lại thành một thể với Thiên tru trong không trung, hoàn toàn không để lại dấu vết, có hay chẳng chỉ là những vòng kim luân càng lúc càng đánh ra cực nhanh, khiến cho hàng trăm đạo kiếm khí của Côn Luân trưởng lão bị hủy đi nhanh chóng.

Họ không hề biết rằng, trong số đó có một đạo độn quang phóng thẳng về đường chân trời.

Dương Chân bị yêu hoàng xâm nhập ý thức cảm thụ được khí khái và dã tâm thể gian chẳng ai bì của tuyệt đại yêu vương trong người, cảm thấy trong lòng ngực dâng trào một thứ cảm giác chưa từng có trước đây, đó là một cảnh giới vô thượng vạn vật đều thân phục trước ta, khiến cho tâm thần chàng chân động giống như muôn đạo sóng trào.

Chàng rút cuộc sẽ có ngày cường mãnh như vậy! Một thứ tín niệm trong thâm tâm Dương Chân không ngừng tự phát sinh, tự mạnh mẽ và ăn sâu vào từng đường gân thớ thịt.

"Tiểu quý, muốn lực lượng theo dạng nào?"

"Sư phụ và sư tổ ta mạnh hơn lão gấp trăm lần!" Dương Chân nào chịu thua.

"Trong thời kỳ toàn thịnh của bốn hoàng, Côn Luân tổ sư gia của ngươi chẳng phải là đối thủ của mỡ, ha ha ha..."

"Khóac lác, ai tin được."

Trong lúc một người một yêu đấu khẩu trong ý thức, trên trời không mây đen cuộn cuộn, sấm chớp giao hào, một luồng sóng khí long trời lở đất cuốn tới, huyền quang màu lam bạch thấu đến vạn dặm.

"Tên tiểu bối Long Dân này quả nhiên ẩn tàng thật lực, bốn hoàng ngủ mấy nghìn năm nhưng vẫn đâu có ngu." Yêu hoàng đứng giữa không trung quay nhìn trời đất, dưới chân không xa là một biển lửa ngập trời do hỏa sơn phóng ra, vô số lưỡi lửa như hỏa long không ngừng bay đi khắp nơi.

Ở phía đông có thể núi khá thấp, một cái hồ tích nước đã bị dòng nham bức lại gần, vài đạo hỏa long cực lớn cháy phát ra lửa độc phun những lưỡi lửa từ từ chảy thông vào hồ, khiến cho hơi nước bốc hơi mù mịt.

Dương Chân chợt mừng rỡ trong lòng, vừa định quát lên lão yêu này, thì thấy một đạo từ sắc kiếm quang xé luồng mây mù như cái nắm của núi lửa đột nhiên đánh tới.

"Lại một tên không biết sống chết là gì!" Yêu hoàng đập lên Thiên tru, hóa hình thành kim vân, tĩnh lặng chờ đợi.

"Sư phụ!" Dương Chân không hề phát thành tiếng, chỉ vang vọng trong tâm khảm.

Từ khá xa, Tiêu Vân Vong nhìn và đánh giá nam tử trần truồng có tám chín phần tương tự tiểu sư đệ của y, nhưng là một kẻ hoàn toàn xa lạ với khí tức hùng bá, yêu tà.

"Tôn giá có phải là yêu hoàng tiền bối?"

"Có thể tìm được bốn hoàng, ngươi cũng có vài phần bản lĩnh."

"Vậy xin tiền bối tha cho môn hạ của ta, ta và ông công bình quyết đấu."

Yêu hoàng ngừng đầu lên trời cười, đáp: "Cái khu thể này thì ra là đồ đệ của ngươi, trả cho ngươi cái xác này còn dùng được gì? Hay là cứ để cho bốn hoàng chút tình, sau này tái kiến, bốn hoàng tha cho ngươi một lần vậy."

Gương mặt tuấn nhã của Tiêu Vân Vong như có trận gió trốt thổi qua, chẳng mấy chốc giống như có sương lạnh đông lại, gần từng lời một: "Như vậy thì đánh nhau mới biết được kẻ mạnh!"

Trong lúc nói, Từ thương tiên kiếm dài ba xích đã xuất hiện trên tay, chỉ ngang lưng trời.

Yêu hoàng chợt thấy một luồng hoa quang màu tím bay tới, đầy rẫy khắp trời là một thứ kiếm khí xuyên mây phá đá, hàng vạn đạo kiếm quang hư thực khó phân, đạo nào cũng chém phá gãy vụn thiên không.

Thiên Tru lần nữa hóa thành kim luân, cái đao lớn như đao như phủ này trong tay của yêu hoàng cứ nhằm thẳng trời không mà chém, phá khai một vết cắt đen ngòm như không còn chút không khí nào trong không trung, kiếm khí màu tím đầy trời tức thời bị ngăn lại, sấm chớp ầm vang, hóa giải chiêu thăm dò đây sát cơ của Tiêu Vân Vong thành vô hình.

"Ngươi mạnh hơn mấy tên tiểu đạo sĩ ngu ngốc đó nhiều." Yêu hoàng khoanh tay đứng yên, Thiên Tru tự bay về xoay quanh chu thân của lão, tạo thành một đạo kim quang pha lẫn sắc đỏ bao bọc khắp người.

"Tiểu đạo sĩ?" Tiêu Vân Vong vừa tức vừa buồn cười, một đám trưởng lão sống mấy trăm năm thế kia mà bị "hắn" xem là tiểu đạo sĩ, chỉ có điều y

không phản bác, vì lão yêu quái này xác thật có đủ tư cách nói như vậy.

"Mở hời ngươi, Côn Luân phái của ngươi có một vật gọi là Thánh Nguyên đan hay không?" Yêu hoàng hỏi một câu không đầu vào đâu.

Tiêu Vân Vong hơi ngần ra, thăm đoán xem lão yêu này đang có ý gì? Nhưng dù sao, nếu như đã là đại địch, thì theo tác phong trước sau như một không muốn dài dòng của y, thoải mái đáp thẳng: "Đấy chính là tiên đan thần phẩm bất truyền của Côn Luân ta, tôn giá chẳng phải là có chủ ý muốn đoạt chứ?"

"Ha ha, thì ra tên nhóc con không gạt ta." Yêu hoàng cười thoải mái.

"Đừng nói gì ngươi có thể tiến vào được Côn Lôn sơn, có Cơ Hương tiên tử ở đó, thánh tông chỉ bảo làm gì tới tay ngươi được chứ. Hơn nữa, ngươi trước hết hãy vượt qua cửa ải này của ta rồi nói tiếp." Tiêu Vân Vong hạ quyết tâm.

Yêu hoàng nhếch miệng cười, có mấy phần quý quyết, lần nữa khởi động thiên tru.

"Lão yêu quái, ta không có lừa lão chứ? Đừng có đánh với sư phụ ta nữa. Trên Côn Lôn sơn có Thiên tiên trận, chỉ có huyền hồ ở dưới là có thể tự do xuất nhập, qua khỏi mốc này không còn dừng lại được nữa." Dương Chân không nhịn được phiền mở lời khuyên nhủ, chàng thực không muốn cùng sư phụ đối trận, vô luận là ai thắng ai bại, chàng đều là người chịu thiệt thòi.

"Tiểu quỷ sợ bổn hoàng xoi tái sư phụ ngươi sao." Yêu hoàng biết được có vật chỉ bảo có thể giúp y khôi phục nguyên khí trong vòng một đêm, cho dù có quý trước mắt cũng chẳng sợ. Có câu lỡ một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng, năm xưa y bị trúng mưu kế của người thuộc Côn Luân phái nên hăm nhập vào tuyệt cảnh, bị nhốt vào phong ấn.

Dương Chân trầm mặc. Chàng xác thật không biết lão yêu này cao sâu thế nào. Lão nhìn có vẻ thô hào, kỳ thực rất kỹ tính, chẳng có gì chắc chắn là sẽ dùng kế chống lại kẻ của chàng như tình huống của Lý Bạc Băng vậy, để tự tạo cho mình một tuyến sanh cơ, và còn vì lời giao phó của Mạc Vãn Thiên, chàng nhất định phải tận toàn lực.

"Tiểu quỷ, mở cho ngươi nói với hân một câu." Yêu hoàng đột nhiên bảo.

Dương Chân phát ngốc, lần trước chàng đã xuất kỳ bất ý lợi dụng "Cần khôn ẩn Phong tự quyết" chiếm lại quyền chủ đạo của thân thể, chế tạo thời cơ, khiến cho lão yêu quái hồn phi phách tán, phong trụ kỹ linh khiêu bách mạch, không để cho chàng cơ hội nào nữa.

Nhưng lần này lão lại tự động cho chàng tự chủ là có ý đồ gì đây? Bất quản chàng có tự nguyện hay không, lực thức trở về cơ thể đã khiến chàng tiếp quản được một bộ phận của thân thể, ánh mắt nhìn rõ sư phụ đang đứng giữa hư không, tiên binh "Tử thương" kêu rít đỉnh tai, từ một biến thành chín bay thẳng lên trời.

Kiểm quyết này có khởi thủ thức quen quen, dường như là Cứu diệu phi tiên quyết! Tinh thần lại, chàng tức thời đại kinh thất sắc.

"Sư phụ.... là con!" Dương Chân bất chấp tất cả, hô to lên.

Quả nhiên, Tiêu Vân Vong dùng kiểm quyết, "Chân nhi.... là con sao?"

"Là con a.... sư phụ."

"Con yên tâm, sư phụ nhất định sẽ cứu con!"

"Kheh kheh...." Yêu hoàng không có lòng chiến đấu chợt cười lên quái dị, nhân cơ hội đó thoát ly kiểm trận, hóa thành một luồng xích quang kim sắc độn thẳng xuống dưới, tiến vào huyền hồ đầy vụ khí ở phía đông nam.

Không kịp trở tay, Tiêu Vân Vong chỉ biết đứng im thờ dài, ai có thể liệu được biến cố này? Y bấn tay thu kiếm thế, không thềm nghĩ nhiều, truy đuổi theo ngay.

"Lão yêu quái, mau lên, nước nóng sắp nấu chín tới nơi rồi."

Trong nước hồ sâu không thấy đáy, yêu hoàng lặn xuống dưới đã mất khoảng thời gian một tuần trà, càng xuống sâu càng u ám, nước sâu xung quanh không ngừng sủi lên từng đám bọt như trên châu, nhào lộn không ngừng, khiến cho nước hồ sùng sục hỗn độn vô cùng.

Đặc biệt là những chỗ nước hồ bị dung nham thiêu đốt, ánh sáng đỏ hồng cả một phần, nước ánh lên như vảy cá vàng, nước lạnh quanh năm giờ hấp thụ nhiệt, khí hóa trào lên, tạo ra từng cột bọt khí trắng không ngừng dội ngược thẳng lên trên mặt hồ.

"Lão yêu quái, ngay cả thủy độn mà cũng không biết ư, hồ này sâu cả trăm trượng lận đấy."

"Tiểu quỷ, đám quái này bảo nọ đối với bổn hoàng hay sao."

Yêu hoàng cứ mãi hành động trì hoãn giống như suy nghĩ cái gì đó, nghe lời như thế chợt quạt đôi chân dài, tạo ra một đám bọt sóng cuộn cuộn, tung tích liền biến đi đâu mất. Trong cửu bộ yêu tộc, Nữ oa tộc và Đề nhân tộc đều là thủy tộc, kỹ năng ở trong nước không ai sánh bằng.

Chỉ cần độn một cái như thế, một xác hai hồn của họ đã tiềm nhập vào sâu nơi đáy nước.

Trong đáy hồ đen kịt nhìn chẳng thấy gì thể mà lại có ánh sáng le lói đâu đó lộ ra sự cổ quái vô cùng, và Dương Chân lập tức biết đã đến đúng chỗ, cất giọng nói trong trí não: "Lão yêu quái, chính là nơi này."

Yêu hoàng nghe lời lập tức đình chỉ hành động, lững lờ trong làn nước sâu, đặt nhẹ chân lên lớp bùn mềm mịn.

"Tiểu quý, ngươi thành thật như thế này có mưu đồ gì? Bồn hoàng tuy gấp khôi phục nguyên khí, tu bổ lại yêu thân, nhưng thứ của ngươi không phải là muốn làm nhục muốn gì cũng được, ép quá bồn hoàng hủy nhục thân của ngươi, mặc cho ngươi thành quý, như vậy chắc không tốt đẹp gì đâu."

Theo thần niệm bơi đến phía trước, một cự thạch trập cổ xưa ánh nhập vào ý thức của hai người, đó là ba mươi sáu thạch trụ được bố trí chỉnh tề, bày bố theo số tổ kỳ dị, trên thân thạch trụ trơn bóng chẳng có bất kỳ sinh vật tạp nham nào bám được vào.

Dương Chân trầm mặc, từ khi yêu hoàng cùng cộng sinh trong một cơ thể với chàng, mọi hành vi hay quang cảnh thu được từ các giác quan đều được chàng cảm nhận rất rõ, càng biết yêu hoàng tuy có vẻ rất uy phong, nhưng chính là thời khắc yếu ớt nhất trong cuộc đời, cho nên đối với chút đạo hạnh bé nhỏ như chàng thế mà lão vẫn giới bị rất nghiêm.

Án chiếu theo Mạc Ván Thiên chỉ dẫn, chàng chỉ cần dùng Càn Khôn Ấn thủ thân, tá cơ quấy nhiễu nguyên lực của trăm mạch, đồng thời nghĩ tận mọi biện pháp đưa yêu hoàng đến Côn Lôn sơn để gặp được Nhất Nguyên tổ sư, thì bản thân chàng sẽ có cơ hội được cứu.

Mạc Ván Thiên trong thời khắc nguy cơ trong phong ấn, an bài mọi chuyện cho chàng, hiện giờ chàng nghỉ lại, cảm thấy đầu đầu cũng ần chứa huyền cơ.

Từ Vạn thú cốc trở đi, biểu hiện của chàng giả vờ như đối với lão đầu từ chẳng thuận mắt chút nào, nhưng kỳ thực trong thâm tâm kính bội vô cùng, và luôn cho rằng lão chẳng thể nào dùng kế đối phó chàng, thậm chí đến bây giờ chàng cũng cho là vậy.

Nhưng chẳng hiểu vì sao, khi chàng bị yêu hoàng hỏi một câu, hồi tưởng lại mọi chuyện kinh tâm động phách đã từng trải qua trước đây, cảm thấy dường như có điều gì đó không thỏa?

"Tôi muốn sống tiếp, còn ông thì muốn trở lại làm yêu hoàng tuyệt thế vô song, như vậy còn không đủ sao?" Dương Chân cuối cùng cũng trả lời một câu nước đôi đầy tham vọng.

"Yêu hoàng tuyệt thế vô song." Yêu hoàng lặp lại lần nữa, rồi đột nhiên cả cười điên cuồng. Lão đột nhiên phát giác bản thân biến thành nhát gan đến như vậy, và đó là một điều không thể nào chấp nhận được!

Lão là yêu hoàng, tung hoành thiên hạ, là vua có một không ai của cửu bộ chúng sinh. Trước đây là thế, hiện giờ vẫn thế, tương lai cũng sẽ thế.

Một trận ầm ầm chột truyền đến, các luồng ám lưu trong nước cuộn cuộn sôi trào, dung nham ngưng kết đã lần truyền xuống đến trung tâm của hồ.

Đến lúc này, đáy sâu của trung tâm hồ chột có một đạo hào quang từ sắc đuổi theo.

Yêu hoàng đứng yên trong trung tâm của thạch trận, án chiếu theo trận linh quyết do Dương chân truyền cho, một đạo hào quang màu trắng sữa lưu chuyển lên xuống trên các thạch trụ, nhanh chóng bao phủ thạch trận thành một vòng xoáy màu trắng.

Tiêu Vân Vong đuổi tới nơi, thì hào quang trong thạch trận đột nhiên lóe vụt ra, chớp mắt toàn bộ hồ đều sáng rực một màu.

Sau đó, màn tối hắc ám và trầm tĩnh đã được trả trở lại, yêu hoàng đã động trớn biệt tâm.

Ngoài Huyền hồ, ngoài trừ tám vị trưởng lão không cam tâm vẫn tiếp tục truy đuổi theo Long Dận, những người khác của Côn Luân phái đã tề tụ lại về một chỗ cạnh hồ, không người nào là không sâu sắc nhìn về Dương Kỳ Sơn không còn đáng về gì như thừa xưa nữa.

Chuyến này họ đã thất bại hoàn toàn, không những phong ấn bị phá, hơn nữa vạn yêu bị phong ấn trong đó bị cứu đi toàn bộ, ngay cả yêu hoàng cũng tẩu thoát vô ảnh ngay trước mắt họ.

Quý tôn rình mò ở cạnh đó trong lúc Long Dận bị vây đã đột nhiên xuất thủ lần nữa, khiến cho kẻ chủ mưu cho đại biến ở Dương Kỳ Sơn dễ dàng tẩu thoát, Côn Luân phái trở thành trắng tay, hơn nữa năm vị trưởng lão vì chuyện này mà bị thương không nhẹ.

Tiêu Vân Vong nhìn Nhạ Thiên hôn mê bất tỉnh trong tay Từ Can chân nhân, nói: "Chuyện ở Tây hoang đã thành định cục, chúng ta trở về Côn Lôn sơn tiếp tục tính toán."

Tiêu Nguyệt Nhi đứng hai bên phải trái của Tiêu Vân Vong vội hỏi: "Vậy chuyện của sư đệ tính sao?"

Từ Can chân nhân đột nhiên chen lời: "Tòa thạch trận dưới đáy nước kia chính là tòa Truyền tông tiên trận có từ thời thượng cổ, còn truyền đến địa điểm nào thì khó nói lắm."

Tiêu Vân Vong triu mến nhìn hai người con gái lộ vẻ mặt chờ đợi và âu lo, lắc đầu nói: "Trận này là di chí của huyền môn chúng ta, có thể là Nhất Kỳ sư bá biết rõ nhất, nhưng rất tiếc..."

"Nhất Kỳ lão đầu từ là người hồ tộc, lại theo cái tên yêu quái Long Dận gì đó xưng huynh gọi đệ, sư đệ nhất định là bị chúng tính kế hãm hại rồi." Tiêu Nguyệt Nhi vừa nói vừa nhìn cửu vĩ tiểu bạch hồ trong lòng, thanh âm bất giác nhỏ lại.

"Không được nói bậy!" Tiêu Vân Vong nghiêm mặt.

Tiêu Nguyệt Nhi thức thời lập tức im miệng, lên đến bên cạnh tỷ tỷ, không dám nói lời nào nữa.

"Truyền tống tiên trận này có tương thông với Côn Luân tiên phủ hay không?" Sở Thăng Y này giờ đứng yên lặng một bên, đột nhiên nghĩ ra hỏi.

Tiêu Vân Vong và Từ Can chân nhân trao nhau ánh mắt, đột nhiên cùng kêu lên cả kinh: "Không xong!"

Nửa khắc công phu sau, Dương Chân thoát khỏi cảm giác khó chịu giống như cả trời đất quay cuồng đó, phát hiện ra lần nữa đến một nơi dưới đáy nước.

Đó là một thạch trận đồng dạng, chỉ có điều nước so với Huyền Hồ ôn hòa hơn nhiều, hơn nữa trong suốt và sạch hơn, còn chàng thì hỏa thân nằm trên thạch đài giữa trận.

Trong lúc Dương Chân suy nghĩ xem bản thân đang ở đâu, thì một tiếng rỗng gầm trầm thấp truyền đến từ trong nước. Nước các vùng phụ cận của thạch trận sôi réo liên hồi, khiến cho chàng vừa nhòm người đứng dậy cảm thấy có phần rất miễn cưỡng. Khi ngẩng đầu nhìn lên, chàng thấy trong làn nước xanh xa xa có một hắc ảnh cực lớn đang bơi tới.

Là Vạn thú cốc! Tìm Dương Chân đập thành thạch.

Đột nhiên, chàng tỉnh ngộ hẳn. Con quái thú đang bơi đến chính là thanh giao nghìn năm thú hộ trong hồ duy nhất ở cốc này.

"Lão yêu quái, đến lượt ông xuất thủ rồi!"

Dương Chân gọi tới gọi lui mấy lượt, thấy rốt cuộc chẳng có động tĩnh gì. Con giao long kia chớp mắt đã bức đến gần năm trượng, tạo ra phía trước thân đầy ám triều, giống như sức nặng của núi đang áp bức tới. Còn chàng thì hiện giờ bách mạch quanh chu thân còn chưa rơi vào vòng khống chế, trừ khi mở khai cấm chế của Càn Khôn ấn, để cho kim đang quy về tâm hải, lần nữa làm chủ tử phủ.

Và đây chính là do Yêu hoàng cố ý phóng túng chàng, tạo thành thế dẫn xà xuất động, trong lúc điện quang hỏa thạch như thế này, chàng mới kinh hoàng nhận ra.

"Gràooo..." Một trận thủy lưu ào ạt phóng tới, Dương Chân không kịp phản ứng lẫn lộn bay dạt ra, đồng thời một đạo hắc ảnh hùng hổ phóng tới, nhanh chóng khuyếch đại thân hình...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Đấu Trí (1)

Thấy yêu hoàng không chịu động, Dương Chân lấy hết kiên cường, mượn một thân lão luyện thủy tính ở Nộ Giang khi xưa, dựa vào sự xung kích của các dòng ám lưu, thân người nhanh nhẹn vùng vẫy như con cá bơi trốn ra sau một khối thạch trụ giữa trận, khiến cho con thanh giao lao tới dớp vào khoảng không.

Thanh giao to dài gần sáu bảy trượng, thế mà toàn bộ thân thể trong thạch trận lại linh động cùng cực, dùng một thể thân long bãi vĩ (rồng thân quắt đuôi), oạt người một cái đã vòng trở lại, Dương Chân chỉ kịp bơi lách sang một thạch trụ khác, tìm kiếm cơ hội tốt để thoát thân.

Tiếp theo đó là một tiếng rỗng gầm như sét nổ chìm, toàn bộ thủy vực trong thạch trận đột nhiên hình thành một dòng xoáy ngầm cuộn cuộn, khiến cho đáy nước bị lôi cất đến trời hôn đất ám, Dương Chân tức thời mất đi lực tự chủ, bị một dòng kích lưu rồi loạn luôn cuốn vào trong.

Dương Chân bị cuốn chìm vào một thạch trụ, nhân cơ hội đó mượn lực ổn trụ thanh hình. Đến lúc này, con thanh giao đó lại bơi nhanh lại, hai con mắt như hai ngọn đèn phóng ra luồng lực quang sáng ngời, mang theo áp lực giống như núi cao áp xuống.

"Tiểu Thanh, là ta nè,..... đừng đến đây... Thanh Long đại ca, tha mạng a...."

Rất tiếc, vô luận là chàng cầu khẩn trong lòng như thế nào, con thanh giao kia vẫn từ từ bức tới y như cũ.

Liều rồi! Trong lúc hoảng loạn, Dương Chân nghĩ tới Thiên Tru kiếm mà yêu hoàng vừa luyện chế trở lại, dưới sự ủng hộ của chàng, xích quang quanh thân chợt lóe sáng lên, một thanh loan đao chợt hiện trước ngực, trong dòng nước âm ám và đục ngầu ấy phảng phất như một đoàn lưu quang linh động,

trong đó có vàng, vô số huyết mạng trong đao lập lòe uốn lượn như vật sống vậy.

Yêu lực cường đại khiến cho thanh giao đột nhiên thất kinh, không dám nhào xuống.

Không có pháp lực của yêu hoàng chi trì, Dương Chân mới sâu sắc cảm thụ được pháp khí xa lạ trước mắt cổ quái và yêu tà như thế nào. Trong thân đao dường như có phong ấn vô số quỷ linh tà hồn, điên cuồng quấy động, mãi mãi không ngưng.

Chàng không còn cảm thụ được Thanh mộc chi linh tồn tại trên đó nữa. Nó không còn là Thiên tru kiếm của chàng, mà là một món yêu khí, một thứ yêu khí có thể biến hóa vạn thiên, vô định vô hình.

Rất may là, yêu lực trong Thiên tru kiếm mới dường như kiến thanh giao sợ sệt, Dương Chân nào quản nó là yêu hay là tà, điều khiển Thiên Tru hướng giao long bức tới, một đạo kim quang hình đao ẩn ẩn thấu xạ ra, ánh lên trên đầu của thanh giao.

"Tiểu quỷ xem ra cũng không ngốc." Âm thanh lạnh lẽ thật lâu của Yêu hoàng hiện giờ chợt phát ra, Dương Chân cũng mất đi sự khống chế đối với Thiên Tru, thân thể chợt có pháp lực vô cùng, sự mạnh yếu giữa người và giao long chớp mắt đổi chiều.

Trong nội thể của thanh giao không phải là thứ huyết mạch thuần tịnh của bạch long tộc, khiến cho nó có được sự kiệt ngạo và bất khuất trời sanh. Nhưng khi đối diện với pháp lực có tính áp đảo của yêu hoàng, nó vẫn ngẩn cao đầu, gầm lên khe khẽ, phun ra nội đan màu đỏ hồng, khiến cho thủy vực chung quanh nhiễm hồng hết một màu, bắt đầu so cao thấp với luồng xích kim quang của Thiên tru kiếm.

"Con vật ngu ngốc, ngươi có tính khí của thủy tổ ngươi, nhưng lại không có bản lãnh như thủy tổ, thiên niên nội đan này có còn hơn không, kiệt kiệt." Yêu hoàng thò tay ra, Thiên tru tự bay vào tay, chuẩn bị một đòn bắt gọn thanh giao.

"Chậm đã, lão yêu quái, con quái này dù sao cũng là đồng loại của lão a." Dương Chân nhớ lại con giao long này là do lão quỷ đó nuôi dưỡng, không nhẫn tâm nhìn giao long khổ tu nghìn năm bị đánh trở về nguyên hình.

"Nữ oa tộc của ta chính là tộc chí tôn chí cao vô thượng của yêu tộc, con thanh xà nhỏ nhí này không bằng một phần vạn của long tộc, làm sao có thể sánh với bốn hoàng?" Lời của yêu hoàng tuy là như vậy, nhưng vẫn thu lại Thiên Tru.

"Cái đó chưa hẳn, con tiểu thanh xà này một ngày nào đó sẽ biến thành oồng, những tán tiên thường đều không phải là đối thủ." Đối với lão quái chiếm cứ thân thể của mình, Dương Chân có cơ hội là không tiếc dồn hết tâm trí đã kích lão.

"Vô tri, muốn thành long trước hết phải to long phách, đó chính là mệnh thể mạnh nhất trong giới này, khi đó chỉ bằng một chút xúi linh hồn tàn dư cũng có thể mượn thể xác tiếp tục tu long đạo, nhưng có điều sự hung hiểm của thăng long cửu biến không phải một kẻ như ngươi có thể lường trước được." Yêu hoàng thân nhiên đáp.

"Trong bách tộc trong đại địa, chỉ có nhân tộc là nhận được sủng ái của thượng thiên vạn bản, ông bị giam ở Dương Kỳ Sơn mấy ngàn năm, nếu có cơ hội đến Cửu châu đảo Trung Nguyên của ta xem coi sự phồn hoa thịnh thế là như thế nào, khi đó sẽ hiểu rõ yêu tộc của ông mãi mãi sẽ không bằng được."

Dương Chân có lòng muốn chọc giận lão yêu quái này, vốn chàng cho là lão nóng tính như thiên lôi, ai ngờ nghe thế yêu hoàng chợt trở nên trầm mặc, một chốc sau mới lâm thâm tự nói: "Thật không biết ba ngàn năm sau, Cửu châu đảo đó sẽ biến thành như thế nào, tử dân quê cũ của ta sẽ ra sao."

"Trong truyền thuyết yêu tộc của ông đã tính khó thuần, bội nghịch luân thường, chẳng khác gì dã thú, sau đó chịu sự giáo hóa của nhân tộc ta, học theo ngôn ngữ của tộc ta, sử dụng món mà tộc ta ăn, cử chỉ lễ nghi đều theo cách của người trong tộc ta mà học ra, năm xưa tộc quần di cư ra hải ngoại chỉ sợ đã sớm thành man hoang thú rồi." Dương Chân nói xong nhin không được cả cười.

"Grừ.....ư ư ư" Ngay cả yêu hoàng đã thông đạt hóa cảnh của vạn vật cũng không thể nào chịu được sự vũ nhục như vậy, tức giận phi thường, thanh giao bị áp chế không dám động đậy tức thì có cảm ứng, đập đuôi nhúng người, chuẩn bị phản kích.

Yêu hoàng không có cách gì gây khó dễ với Dương Chân, bao nhiêu khí giận đem trút hết lên đầu thanh giao đáng thương. Hồ chương của lão tổng ra, một đạo sóng xanh chợt hiện hình từ nhỏ trở thành lớn, thủy vực không ngừng mở rộng đến gần như vô hạn.

Đây chính là loại pháp thuật định thân, đem sử dụng trên người thanh giao khiến cho nó cho dù có điên cuồng tránh né, cái đuôi rắn dài gãy giữa đập đánh không ngừng, quật cả vào các thạch trụ ở trận xung quanh, tiếng âm ầm ầm không ngừng nổi dậy, nhưng rồi xà khu của nó đuối thẳng ra, chẳng hề động đậy gì nữa. Nó ngoan ngoãn phục long đầu, thu lại tứ trảo đã vươn ra, nội đan giờ đã lạc vào tay yêu hoàng trong khu thể của Dương Chân.

Dương Chân nhìn rõ trong đôi mắt to sáng của thanh giao hiện vẻ khẩn cầu khuất phục, liền đột nhiên nhớ lại con long mã thăm tử ở hang động trước kia, lòng dâng trào nỗi muộn phiền thương cảm, pha lẫn cảm giác đồng bệnh tương liên.

Trong lúc tâm tư chàng bồi hồi xao động, thì yêu hoàng chẳng hề khách khí cầm lấy đầu của giao long, móc lên kéo ra ngoài, thúc nó bơi lên mặt hồ.

Mới đầu thanh giao có mấy phần tránh né, nhưng sau đó chẳng hiểu yêu hoàng thi hành thứ mật pháp gì đó, khi lên đến mặt hồ thì đã đề nghị chỉ huy nó giống như người và ngựa đã ở bên nhau lâu ngày.

Vạn Thú cốc lúc này ngập ánh bình minh, toàn sơn cốc an tĩnh tường hòa, trời mây núi gió hải hòa như trong tiên cảnh.

Tuy nhiên, Dương Chân lại chẳng có cảm giác gì nhiều, yêu hoàng thì ngẩn ngơ nhìn về phía xa xa đến xuất thần. Trong ánh mắt của lão hiện giờ, tất cả

mọi vật phảng phất như đã trải qua vài vạn năm, trong cái mới lạ chỉ phảng phất lại vài đoạn hồi ức mơ hồ.

Những ngày tháng xa xưa kia, yêu tộc đã từng sinh trưởng an lành trong cảnh sơn minh thủy tú, mưa thuận gió hòa tại địa phương này. Trên đại lục cửu châu không có chỗ nào là không có người của các bộ tộc sinh sống.

Lúc đó, lực lượng cá thể của yêu tộc có thể dễ dàng chiếm được các vật muốn sẵn, các bộ của yêu tộc kế tiếp nhau chiếm cứ đỉnh cao quyền lực của cả sơn hà đại địa.

Lúc ấy, nhân loại tộc quần nhược tiểu ngâm đắng nuốt cay cầu sinh trong những khoảng trống nhỏ nhoi, bị yêu tộc ép bức và nô dịch đủ mọi thứ, cho đến khi nhân loại được khai hóa trí tuệ từ từ tạo ra những vật khí cổ quái, trị ngũ khí, quy về bách nghệ, mới có được một vùng đất cho riêng mình.

Nhân loại tộc quần phát triển cực nhanh, khiến cho lĩnh địa của yêu tộc từ từ giảm sút. Hai bên không ngừng mở ra những cuộc chinh phạt lớn nhỏ, lấy ngắn nuôi dài, nhân loại tộc quần trải qua dung hợp rồi phân liệt lâu dài, dần dần trở nên lớn mạnh. Để sinh tồn, hai tộc người và yêu từ đó xung đột đê rôi tạo ra khoảng cách ngày càng sâu, cuối cùng ở thế nước lửa không thể dung, mới dẫn đến trận quyết chiến kinh thiên động địa sau đó.

Cũng trong lúc đó, đại động Mạc Danh, Hà Sơn của yêu hoàng rơi vào tay nhân tộc, yêu tộc lưu lạc ra hải ngoại, sanh tử phiêu linh.

Lão đường đường là vua của cửu bộ, thế mà bị rơi vào thế rồng bơi nước cạn bị hà khinh nhờn, niềm vui vì thoát khỏi chẳng mấy chốc tan biến hết sạch.

"Tiểu quý, ngươi nên biết, trong thời viễn cổ, nhân tộc chẳng qua là một bộ của yêu tộc ta, nữ oa đại thần tạo vật, chẳng hề phân ra tộc loại gì cả, vạn vật cùng hưởng một thể giới." Vào chính lúc Dương Chân không còn nhẫn nại được nữa, thì yêu hoàng đã cất lời.

Dương Chân nghe mà cảm thấy cả kinh, lòng thầm nghĩ lão yêu này thật là biết đùa, chàng cũng không dám chọc giận lão quá lắm, tùy miệng ứng đối: "Đó là chuyện mấy vạn mấy ngàn năm về trước, hiện tại ai có thể nói rõ cho được, yêu tộc của ông có cách nói vậy, Côn Luân của ta cũng có một cách nói khác."

Thanh gia uốn éo bơi lội trên mặt nước như kính, tạo ra một sóng nước rẽ khá sâu, bọt nước bắn tung tóe, yêu hoàng vỗ nhẹ lên lưng giao long, long khu chọt chân động, vô thanh vô tức phá nước bay lên, thoát ly khỏi mặt hồ.

Dương Chân đột nhiên cảm thấy ngoại thân mát lạnh, thần niệm quét quanh, cả kinh phát giác bản thân trần trụi như nhộng, gấp gấp lên tiếng: "Lão yêu quái, nơi đây là tiên phủ, lão đừng có đi loạn lên như thế, tìm cho ta bộ y phục mặc trước đi."

"Ha ha ha, nhân tộc các ngươi chẳng sạch sẽ gì, nhưng cái chủng lộ thiên tự tại như thế này có gì mà chẳng tốt?" Yêu hoàng cười lớn, giờ chuông ờn người, vô bành bạch vào ngực.

"Lão yêu quái, da thịt này là của ta, nếu như đồng môn nhìn thấy, ta sau này làm thế nào gặp mặt người đây?" Dương Chân quả thực tức giận, trong lòng rất muốn nọc yêu hoàng ra đánh mạnh cho mấy trăm roi.

Yêu hoàng cũng không thèm để ý xem chàng kêu la thế nào, ngự sử thanh giao vượt qua hồ, khi vượt qua tới thác treo trước rừng tùng mới dừng lại, chim bay vượn hót xa gần đều tránh đi hết, khiến cho cảnh vật càng thêm yên tĩnh.

Lão phóng vút lên cao, như hổ báo xông vào trong rừng, chuyển qua lách lại một lúc, cuối cùng dừng lại dưới một cây tùng già cỗi, khẽ đánh ra một chuông, toàn bộ vỏ cây tùng già chọt kêu đánh bật, rơi rụng xuống toi tã.

Lão lại phát tay, tức thời có một đạo toàn phong từ dưới đất bốc lên, cuốn toàn bộ vỏ cây thành một đám, hất phong kêu vù vù một hồi, cuối cùng bay về tay yêu hoàng, tự nhiên xuất hiện một cái áo giáp cổ quái chẳng ra vỏ cây cũng chẳng ra da thú, nhưng lại vừa khéo yếm hộ eo lưng và nửa ngực Dương Chân, ra dáng một người chuyên môn đi săn.

Dương Chân thấy lão yêu quái có bản lĩnh dường như là thần kỳ này, kinh ngạc vô cùng.

"Lão yêu quái, lão chơi trò gì thế?"

"Thần thông đến đâu, vạn vật tương sinh tương hỗ, điểm thạch thành kim, chẳng phải là thứ thần thoại gì."

Dương Chân lập tức nhận định lão yêu quái đang lếu láo, không khỏi phì cười nói: "Yêu năng của lão thế này sao không cấp cho bản thân một nhục thân, hà cớ gì mà chia sẻ cùng ta một cái cho khổ vậy?"

Yêu hoàng tiếp theo ngay: "Chỉ cần ngộ thông hết nhật nguyệt sơn hà, không có gì mà không làm được cả."

Dương Chân tức cười: "Nếu lão ngộ thông rồi thì hay lắm, phi thăng thiên giới đi, đừng có lưu lại thế gian này làm hại lê dân, hử?"

Yêu hoàng ngẩng đầu nhìn trời xanh qua khe lá, dùng chân lại buồn bã vô hạn: "Cửu bộ từ viễn cổ tới nay, lời thần Phục Hi, hóa thần Chúc Dung, thủy thần Cộng Công cùng vô số đại thánh thiên nhân không người nào mà không vì sự hư ảo tiêu vong, năm xưa nếu như mỡ không phát động cấm pháp tự thương bốn mệnh, làm sao rơi vào mưu kế của Côn Luân các ngươi? Và chỉ sợ đã sớm tiêu diêu đi xa lắm rồi..."

Dương Chân nghe lão so sánh bản thân với thượng cổ thần thánh, hơi bất mãn nói: "Nếu như yêu tộc ông không mản đến hậu quả, thì cấm pháp hủy diệt Bất Chu thần sơn, làm cho thiên hạ đại họa, thì làm gì có hậu quả sau này?"

"Bất Chu Sơn? Bất Chu Sơn là thần sơn chạm trời, ở trong hư minh, vĩnh hằng chẳng đổi, mỡ chẳng qua là phá một cái ảo tượng của nó mà thôi..." Yêu hoàng lầm bầm nói, đột nhiên lớn tiếng cười hắc hắc: "Tiểu quý, đưa mỡ tới tìm thánh nguyên đan, nếu như không có, đừng trách mỡ đại khai sát giới!"

Nói xong, yêu hoàng lắc mình đáp lên mình thanh giao đang chờ ngoài rừng, cùng nhấm thẳng tầng mây xanh mà bay.

Dương Chân lập tức cảm thấy bất an, không còn tính toán quanh co về sự huênh hoang khóac lác của lão nữa, tự đề thanh nói: "Chờ một chút, lão yêu quái, lão không sợ chết thì ta sợ, lão biết Côn Luân tiên phủ của ta có bao nhiêu tiên gia đệ tử không? Cho dù pháp lực của lão có mạnh hơn nữa, hàng nghìn hàng trăm người cùng xông vào một lúc, quấy rối cho ông chết, đừng nói là ba vị tôn sư của đạo pháp thánh tông ta, chỉ cần một trăm mấy chục người là cũng đủ với lão rồi."

Yêu hoàng lúc này tâm tư trống rỗng, pháp cũng không đủ lực, không dám phạm vào cái lỗi cùng đầu khẩu với một tên tiểu quý, cho nên giả vờ điềm nhiên nói: "Tiểu quý, ngươi muốn làm sao?" Trong lúc nói chuyện, một người một giao long cùng lên đến tầng mây rồi.

"Đem mô dạng quái dân này của ta biến trở lại người bình thường, ta mà ra ngoài trong bộ dạng như vậy, nhất định sẽ bị người ta cho là yêu ma xuất thế, có miệng cũng không cãi được."

Yêu hoàng tự đắc đáp: "Mỡ hao phí pháp lực thành tự cho ngươi thành thần hoàng thể chí cao vô thượng của Nữ oa tộc ta, so với bất diệt kim thân của huyền môn các ngươi, và kim cương thân của lũ ngốc kia chẳng hề thua kém gì. Nếu như tu đến đỉnh điểm có thể bất tử bất diệt, so với thiên lôi tằm thường chẳng kém gì, ngươi nên biết cái xác da này đã mạnh mẽ hơn rất nhiều."

Dương Chân nghe thế có phần khản trương, tức thời đáp: "Ta chả thèm biến thành cái giống quái vật người không ra người, rắn không ra rắn. Quan gì tới cái thứ thần hoàng thể của lão, mau biến ta trở về lại đi!"

Trong thâm tâm yêu hoàng đang mừng là cuối cùng cũng coi là đã chết trụ được tên tiểu quý điều ngoa này, nên cười nói: "Mỡ không tính chiếm cái xác thối của ngươi, chỉ có huyết mạch của tộc ta mới có thể khiến bản hoàng khôi phục lại nguyên thân đến mười thành, cộng thêm mười hai tầng pháp lực, trước mắt chẳng qua là mượn huyết mạch của nhân tộc các ngươi tạo hóa một chút thôi."

Dương Chân tức thời yên lòng được một chút, thầm nghĩ lão yêu quái này còn biết thức thời thế, mới có tâm tư để được tuyển chọn thành yêu hoàng. Sau đó, chàng nhìn vào biển mây không đáng gọi là quen. Đột nhiên, từ giữa tầng mây ấy, mấy đạo hồng quang lóe sáng, phóng thẳng về phía này.

"Mau! Bay thấp xuống, tránh đi." Dương Chân nói gấp.

"Với thân phận của ngươi, quang minh chính đại thì sợ cái gì?" Yêu hoàng phản vấn.

"Không được, chúng ta cười một con giao, nhất định là đến để mang phiền phức, và ta cũng không biết nên giải thích như thế nào, dù sao cũng không cho phép ông tùy tiện xuất thủ hại người, nếu không hậu quả ông nhất định đã biết." Dương Chân uy hiếp.

Yêu hoàng làm như không nghe thấy, giao long y như cũ xuyên mây mà bay, vượt qua quảng sương khói.

Chớp mắt, mấy đạo kiếm quang đã bay đến gần, có tiếng một người nói: "Nghe người trong đạo tông bảo, bọn họ phen này là xuất sơn tiếp trận, nói không chừng đã cùng ma đầu đại chiến một trận, pháp tông cần phải ngoan ngoãn thủ ở núi, chẳng có gì gọi là lý thú cả."

Một người khác cười nói: "Ông có phải vì đồng môn mà lo lắng đó sao? Những kẻ trong ma đạo này hung tàn ngạt động, ra ngoài chiến một trận, còn mạng về hay không cũng không thể nói chắc được."

Người còn lại không phục đáp: "Nếu như xuất ra ngoài, làm gì đến lượt đệ tử chữ Huyền tôi xuất thủ chứ, chẳng qua là để có thêm chút kiến thức mà thôi."

Người cất giọng đầu tiên lập tức phụ họa: "Đúng a, chương môn chân nhân không công bằng, có công đều là người của đạo tông, trong khi chúng ta ngay một phần kiến thức cũng không có."

"Hừ..." Hai người còn lại vội quát bảo dừng, ba người lập tức phát giác lời vừa rồi đã phạm thượng, vội vã im bặt, sợ chương môn nhân thần thông quảng đại, pháp nhĩ nghìn dặm, nghiêm trị cái tội nghị luận hồ đồ.

Dương Chân nhìn ba đạo kiếm quang bay ngang qua thân, dường như chẳng hề nhìn thấy hai hồn trên một thân của chàng, đang lầm thầm kinh ngạc, thì yêu hoàng đã cất giọng trong tâm chàng: "Bốn hoàng đã thi triển đại pháp Mạn thiên quá hải, tầng vân long vụ hải này chẳng phải là thứ mà các tiểu đạo sĩ kia có tư cách nhận ra và phá giải."

Thần niệm thấu ra ngoài, Dương Chân lúc này mới phát giác trong phương viên mười trượng quanh họ, nhìn từ ngoài vào chẳng qua là một đám mây dày, không khỏi thầm khen lão yêu quái này thần thông bất phàm.

Nhưng chàng lại hỏi: "Người khác đều gọi lão là yêu hoàng, vậy tên thật của lão là gì?"

"Bốn danh?" Yêu hoàng hồi ức lại một lúc, mới chậm chậm đáp: "Từ khi đăng lên ngôi cực vị của cửu tộc, ngoài trừ tộc thân, không còn ai gọi qua bốn danh của mỡ nữa, mỡ vốn tên là - Hiệt Hoàng thị."

Dương Chân lập lại vài lần, rồi không thèm để ý nữa, sầm lo bước tiếp theo nên làm thế nào để gặp được sư tổ. Vừa rồi nghe mấy người đệ tử của pháp tông nói đạo tông có người ra ngoài, Nhất Nguyên sư tổ phải chăng chẳng còn ở núi?"

Khi tưởng đến chuyện này, nỗi ưu sầu tức thời dâng lên trong lòng chàng, hay là quay về Ngọc Tiêu Phong để dò xét tình hình trước?

"Tiểu quý, đi hướng nào đây? Đạo sĩ ở phía trước càng lúc càng nhiều rồi."

"Phía Tây bắc, trong núi có chuyện, cần phải dò xét rõ tình hình rồi mới hành động được."

"Nói hay lắm!" Yêu hoàng khen, thanh giao kêu khẽ một tiếng, dùng một thế long đằng nhanh chóng vượt lên, mây trắng hai bên nhanh chóng lùi lại phía sau, cả bọn cùng thẳng tiến hướng bắc. Chẳng mấy chốc sau, lại có một đội đệ tử tuần sơn đi ngang qua.

Dương Chân tro mắt nhìn, mấy đạo kiếm quang nghênh mặt phóng tới, một loạt tiếng kêu cả kinh truyền đến.

"Ai bay bừa thế này?" Một tiếng quát giống như sấm rền vang lên giữa trời không.

Yêu hoàng ngưng long đình thân, mặc cho ba đạo kiếm quang vây lại. Ba người đó khua tán độn quang pháp trảo, hiện hình thành ba vị Pháp tông đệ tử ngược đeo kiếm phù màu vàng của Côn Luân.

Trong số này có một người tướng mạo bất phàm, mày kiếm mắt phượng, đôi môi mỏng nhếch nụ cười khinh ngạo, chỉ cần liếc sơ là Dương Chân nhận ra ngay Pháp tông đệ tử Lục Càn Khôn mà chàng sau khi nhập sơn không lâu có gặp qua. Mấy năm không gặp, khí độ của y vượt hơn trước nhiều, cho thấy tu vi đã tiến dài, lúc này đã trở thành đội trưởng của một lộ.

"Có.... có yêu quái a..." Chờ nhìn rõ tình huống, một đệ tử đứng phía bên phải kêu lên cả kinh, chân đạp trên kiếm quang hơi chao động, ruột gan rối bời.

"Ít thấy nên ngạc nhiên mà thôi, nghiệt súc này có vây mà không có sừng, bốn chân có trảo, chính là linh thú thanh giao." Lục Càn Khôn mở lời, trấn định như không, trấn áp được tràng diện hoảng loạn.

Đệ tử này rậm ở bên trái xông lên trước quát: "Người là ai, vì sao lại ngang nhiên xông vào tiên phủ?" Lời tuy là thế, nhưng ánh mắt của y có mấy phần kinh khủng nhìn xuống con giao long.

Dương Chân bị yêu hoàng nhần nhai một lúc, quả thật buồn bực vô cùng, chỉ còn biết đưa đầu ra đối phó, chấp tay xá ba người, thưa: "Lục sư huynh, tại hạ là Dương Chân ở Ngọc Tiêu Phong, chẳng hay còn nhớ?"

"A.... người là tiểu đệ tử do Tiêu sư thúc tự thu?" Lục Càn Khôn nhìn nhận một hồi, không dám xác nhận.

Tự thu? Đầu óc của Dương Chân chợt chuyển, sau đó mới phản ứng được. Tên gia hỏa này cố tình làm khó chàng, nhưng dù sao cũng xác định thân phận của chàng, liền cúi đầu cười nói: "Tại hạ chờ ở Vạn Thanh Cốc mấy năm, cũng không khổ mấy, nhưng không biết năm xưa là tên khốn thiếu đức nào mặt cáo nữa."

Lục Càn Khôn đầu phải tay vừa, giả vờ như chẳng có chuyện gì: "Chuyện này Lục sư cũng có nghe, nhưng mà, Dương sư đệ có thể bái vào làm môn hạ của Tiêu sư thúc chính là cơ duyên ngàn đời, và có rất nhiều đồng môn trên Côn Luân tiện mệ lắm đó nghe."

Nói đến đây hắn chợt chuyển đề tài câu chuyện, tán thán: "Dương sư đệ thật có bản lĩnh a, làm sao bắt được con giao long này vậy?"

Dương Chân đắc ý vỗ vỗ lên đầu rồng, đáp: "May mắn, may mắn thôi. Đây chính là con súc sanh thu được ở Vạn Thú Cốc, đã từng nhận được sự chỉ điểm của Nhất Kỳ sư bá tổ."

Hai vị đệ tử trẻ tuổi đi cùng Lục Càn Khôn tức thời mở to mắt nhìn Dương Chân, rồi ngấm giao long, vừa tiện mệ vừa kính phục.

"Nhất Kỳ sư bá tổ?" Lục Càn Khôn biến sắc, hai hàng mày kiếm nhíu tít vào nhau, sau đó cả cười, giọng không vui không buồn nói: "Thì ra là vậy, phúc duyên của Dương sư đệ thâm hậu quá đấy."

Dương Chân cười ha ha đáp: "Tiên phủ dường như có chuyện khẩn trương, chẳng hay là đã phát sinh chuyện gì trọng đại hay sao?"

Ba người của Lục Càn Khôn liền lộ thần sắc kỳ dị, người bên trái trả lời: "Tối qua, ma đạo bày ra đại trận ở băng nguyên phía bắc Côn Luân sơn, gọi là Côn Luân trận. Đại sự như thế này đã truyền khắp toàn Côn Luân, người đi đâu mà không biết vậy?"

"Đúng a, Dương sư đệ không theo Tiêu sư thúc xuất sơn tiếp trận hay sao?" Lục Càn Khôn cười hỏi.

Dương Chân nhủ thầm, lòng thâm kỳ quái, bọn họ không biết biến cố ở Dương Kỳ Sơn sao? Rồi tùy tiện đáp: "Đệ ở Vạn Thú cốc luyện công, hiện giờ mới thu công hồi sơn." Người phía trước nghi biểu phi phàm, nói năng như thường, nhưng chàng chẳng có chút hảo cảm nào, thấy không nên để họ hoài nghi, chuẩn bị chào hỏi rồi đi.

"A...." Lục Càn Khôn đáp một tiếng có cũng như không, nhìn chàng dò xét, không chịu bỏ đi dường như còn chưa dứt ý, đột nhiên gương mặt sắc bén và sâu hút hỏi: "Ta thấy khí sắc của Dương sư đệ hơi khác, có phải là tu luyện pháp môn ngoại đạo rồi không?"

Lời này của hắn có thể lớn mà cũng có thể nhỏ. Chưa được sự cho phép của sư môn mà đã tu luyện đạo pháp ngoại môn, bái sư chỗ khác, thì chẳng khác nào tội phản lại sư môn, khiến cho Dương Chân nghe mà tim đập rộn nhịp, hít sâu một hơi, hàm hồ đáp: "Là Thông linh mật pháp do Nhất Kỳ sư bá tổ truyền cho đệ, đệ tu không được đắc pháp lắm, mới thành ra dạng này."

Mắt Lục Càn Khôn chợt sáng lên, nhìn hai vị đồng môn tà hữu, thấy hai người đó đang trừng to mắt nhìn con giao long ẩn trong làn vân vụ đến phát ngốc, như thảm tức giận và cũng thảm ngăn ngại, có vẻ như đang thẩm xét điều gì.

Dương Chân thấy ánh mắt của tên gia hỏa này du di không định, biết đó là kẻ không biết an phận, cơ linh liền động, nói với yêu hoàng trong tâm: "Tên tiểu tử họ Lục trước mặt có tu vi cao hơn ta nhiều, hay là lão đoạt lấy thân của hắn, đừng có rúc trên người ta nữa, thế nào?"

"Mồ có nguoi là đủ rồi." Thanh âm của yêu hoàng rất bình đạm, nhưng ẩn tàng trong đó sự hài hước không nhận được cười.

Dương Chân tức giận vô cùng, không còn lòng nào vướng vào ba người của Lục Càn Khôn nữa, cất tiếng chào, rồi không thèm quản hay có kỵ gì, cười thanh giao xông lên trên không, lần này thì do Dương Chân đã học được hết tám chín phần ngự long thuật của yêu hoàng, cho nên cũng mượn oai hùm trong lột cáo một phen.

Lục Càn Khôn ngược mắt nhìn điểm đen dần rời xa, trầm tư một lúc, sau đó nói vài lời giao chuyện cho đồng môn, xong xoay ngược kiếm quang đuổi theo, giữ khoảng cách xa xa ở hậu diện.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Đấu Trận (1)

Tuyết mùa đông phủ trắng trên đỉnh Thiên Vân phong, nhưng vách núi sườn non lại mọc đầy quỳnh hoa ngọc quế, trong ánh triều dương lấp lánh sắc thái diệu kỳ. Ngọc Tiêu Phong chẳng mấy chốc đã ngay trước mắt.

Dương Chân từ khi gặp phải nhóm Lục Càn Khôn, yêu hoàng không còn tác quái nữa, thuận lợi bay gần đến sơn môn.

Thạch đài Ngọc Kiều trước cửa núi chợt lóe bạch quang, một mỹ phụ bạch y như tuyết, tóc mây vén hờ, mắt phượng uy nghi đưa mắt nhìn người không thành mà tới ấy.

Dương Chân thấy sư nương đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn mình đầy vẻ giới bị, tức thời có mấy phần kinh tâm đảm chiến. Trước giờ trên người sư nương đều hiện khí tức băng lãnh, trước sau đều khiến chàng nhìn mà sợ, không dám thân cận nhiều. Nói cho cùng, thì chàng kính sợ sư nương còn hơn sư phụ vài phần.

"Sư nương, đệ tử Dương Chân." Dương Chân không dám ngang nhiên hạ xuống bái kiến, chỉ ở trên không hành một lễ.

Gương mặt ngọc tuyết mỹ như băng trong giếng cổ của Phượng Lam không hề động, chỉ có đôi mắt phượng là hơi nheo, tạo thành một đường nhỏ, lát sau mới hé đôi môi hồng: "Người đích thật là Chân nhi sao?"

Dương Chân á khẩu vô ngôn, yêu hoàng đã thu liễm khí tức, nhưng bản thân chàng đã vì biến hóa bên trong mà dẫn ra ngoài, dưới tu vi đạo hạnh cỡ như sư nương thế này không thể nào ẩn giấu được, chẳng lẽ phải tỏ lộ chân tướng hay sao? Phản ứng của yêu hoàng không cần đề cập, chỉ từ sự nhận biết vận vật của hai vị sư tỷ, cũng đủ biết sư nương là người ghét kẻ ác như cừu, nếu như bản thân chàng cộng sinh cùng lão yêu quái vừa xuất thổ ở Dương Kỳ Sơn, chỉ sợ không thêm nói hai lời, bay đến chém chàng làm hai mảnh, vì đại nghĩa diệt thân.

"Tiểu quý, tiểu nữ oa này có biết nơi hạ lạc của Thánh Nguyên đang hay không?" Yêu hoàng đã sốt ruột đợi không được rồi.

"Sư nương của ta sao mà biết được, lão đừng có làm loạn lên nghe!" Lòng Dương Chân rất khẩn trương, vội vã cảnh cáo, trong nháy mắt ấy chợt nổi cơn gan, phóng xuống giao long đáp trước cửa núi, cung kính thi lễ: "Sư nương, trạng huống của đệ tử hiện tại khó mà nói cho rõ được, chớ sư phụ hỏi sơn, chân tướng mọi chuyện tự nhiên sẽ rõ ràng."

Thần sắc của Phượng Lam hơi động, đưa mắt nhìn một người một giao long, tay chợt xuất hiện cây phát trắng màu trắng bạc thường thấy, cảm ngược dưới tay áo. Vậy ấy chính là một trong mười đại kỳ binh của tu chân giới, tên là "Hong trần tam thiên trượng".

"Có lời gì mà không nói với sư nương được chứ? Người thời khắc này đáng lẽ ở với bọn Thanh nhi tại Dương Kỳ Sơn mới đúng, trừ phi người có biến cố gì đó khó nói thành lời?"

Sư nương nói sư thế, có thể coi là đã thừa nhận thân phận của Dương Chân. Dương Chân thầm kinh sư nương có ánh mắt độc đáo, vừa nhìn đã biết chàng có gì đó không thỏa, lòng cảm thấy rất bất an. Và thái độ lo sợ không yên đó trong mắt Phượng Lam càng hiện về có tật giật mình, bà ta liền phát phát trần, chuẩn bị xuất thủ.

"Đệ tử mới trước đây còn gặp qua sư phụ, chỉ là, chỉ là Dương Kỳ sơn có đại sự... đệ tử lần này đến đây chính là cầu sư nương dẫn kiến đệ tử gặp chương môn sư tổ, đệ tử...." Dương Chân bình thường có thể coi là mồm miệng nhanh nhẹn, nhưng lần này lại ấp úng e dè.

"Người tìm chương môn chân nhân? Dương Kỳ Sơn lại có đại sự gì?" Sự nghi ngờ trên gương mặt của Phụng Lam càng nặng hơn.

"Phong ấn trên Dương Kỳ Sơn bị phá rồi..." Dương Chân không dám do dự.

"Phong ấn... Người nói phong ấn phá rồi? Làm sao có thể thế được, tiên phủ sao đến giờ không có tin tức gì?" Phụng Lam nghe lời ấy lập tức biến hẳn vẻ lạnh lùng bình tĩnh như ngày thường, lời chưa dứt đã vội hỏi lại sau: "Các sư tỷ của người đâu, sao lại không về? Còn nữa, người sao lại biến thành dạng như vậy?"

Phụng Lam hỏi liên tiếp như một loạt sấm liên châu, nhưng lại khiến Dương Chân nhẹ thờ phào, thầm mừng là đã tạm thời ổn trụ sư nương rồi. Do đó chàng lập tức ẩn đi một bộ phận chân tướng của mình, ba lời bốn ngữ đem biến hóa trước sau ở Dương Kỳ Sơn thuật lại một cách giản lược. Phụng Lam càng nghe càng cảm thấy cả kinh, biến sắc lên hồi, nhưng khi nghe ái nữ của mình không sao cả thì yên tâm lại một chút.

Chờ nghe xong, Phụng Lam như đã hoàn toàn tiêu tan sự hoài nghi đối với Dương Chân, chỉ buồn bã nói: "Hèn gì ma đạo đại cử xuất động to gan như vậy, thì ra là kẻ cùng cầu kết với yêu nghiệt, phong ấn phá thì phá rồi, Côn Luân phải sợ ai tới hay sao?" Lời nói có mấy phần khí khái của bậc nữ kiệt anh thư.

"Sư nương, đệ tử gấp đi tìm sư tổ, cầu được Thánh Nguyên đan để dùng cho việc cứu cấp cực lớn." Dương Chân vội vã thưa.

"Nếu như Nhất Kỳ sư bá phó thác cho người, nhất định là có ẩn tình, nhưng mà Thánh Nguyên đan là tập hợp của bốn mươi chín vị linh dược bất thể tuyệt phẩm chế luyện thành, luyện thành một lô đã mấy nghìn năm trước, hiện giờ chẳng qua chỉ còn dư một hoàn. Đừng nói là chương môn chân nhân giờ phút này không có ở đây, cho dù có mặt chỉ sợ cũng không thể cấp cho người, người vì sao không nói thật với sư nương?" Phụng Lam nhìn sâu vào mắt Dương Chân, thần quang sáng rực như thấp nhập tận phế phủ của chàng, giống như nhìn thấu suốt cả người chàng vậy.

"Chuyện liên quan đến khí số Côn Luân, đệ tử, đệ tử vô luận thế nào cũng phải có được Thánh Nguyên đan." Dương Chân đã có chút hoảng loạn, không còn lưu loát như lúc nãy nữa.

"Nếu như người đã nói thế thì ấy là chuyện lớn, vậy có gì không thể nói cho người?" Phụng Lam bức tới dồn dập.

Dương Chân tức thời cảm thấy thúc thủ vô sách, làm sao bây giờ? Vì sao sư nương lại không tin chàng? Vì sao không có ai giúp chàng? Vì sao lại như thế? Chàng gầm lỏn trong lòng.

"Chân nhi, sao lại không nói?" Phụng Lam thấy mặt Dương Chân lộ vẻ thống khổ dần vật, có chút bất nhẫn, ánh mắt nhu hòa lại rất nhiều.

"Mồ bắt ả lại, lấy người đổi đan." Yêu hoàng đột nhiên lên tiếng.

"Không..." Dương Chân không nhận được rống lên.

Phụng Lam lộ vẻ kinh ngạc khó hiểu vô cùng. Dương Chân trước mặt nàng đột nhiên biến thành một người khác, sắc mặt dữ dần bá đạo, một khí tức cuồng bạo của hung thú thời viễn cổ ủa tới.

"Người là ai, dám cả gan sung vào làm môn hạ của Ngọc Tiêu phong ta?"

"Ta là ai?" Yêu hoàng thân như long hổ, đáp hừ không mà khởi, binh bộ thanh vân, bức thẳng tới Phụng Lam. Mỗi bước chân lão tới đều có một đạo kịch chấn vô hình hóa thành liên y bay tán ra, hình thành khí xoáy từ thấp đến cao, áp xuống Phụng Lam khí thế nặng như hòn Nhạ sơn.

Ánh sáng trong mắt Phụng Lam chợt lóe lên, hét chìm một tiếng, huy sái phát trần, tức thì ngân quang đại thịnh, vạn sự phát trần ngân sắc thủy hỏa bất xâm, lực có thể xuyên qua sắt đá bay lên, hóa thành một đạo thất luyện màu trắng như dòng thác cuốn lên trên phủ lấy yêu hoàng.

Cuồng phong tức thời trở dậy, đạo thất luyện đó như là mây khói bay lượn nhanh nhẹn tron tru như cao sơn lưu thủy, linh động như rắn trườn, hình thành những đợt sóng màu trắng đầy trời cuốn ào tới, chớp mắt đã nhấn chìm thân thể hùng tráng của Dương Chân.

Nhưng đúng lúc đó, điều bất ngờ đã xuất hiện.

Trong mắt Phụng Lam, "Hồng Trần Tam Thiên Trượng" chưa bao giờ xuất thủ vào khoảng không của bà ta rõ ràng là cuốn tròn hết mọi chỗ có thể tiến thoái của yêu hoàng, thế mà cuối cùng lại kích vào chỗ trống không.

Trong sát na bà ta cảm thấy không thỏa đó, yêu hoàng đã hóa hừ thành thật, mọi hồng trần ngân ti đều kích vào thân người được chú tạo bằng kim quang, phát xuất ra một tiếng nổ như tạc lõi, tức thì khắp trời ngân xà kích đặng, uốn lượn như tơ rơi.

Phụng Lam thất kinh lắc người lùi về phía sau, Hồng Trần Tam Thiên Trượng như ngân sa lưu thủy thu về bảo vệ thân thể, sợi tơ phiêu miểu linh động vô cùng.

Nhưng bà ta lại quát lên một tiếng, lập tức xoay vòng như một tròn ốc, hóa ra hàng loạt hừ ảnh dung nhập vào trong gió, chỉ lưu lại vô số dòng sóng trắng cuốn vào không trung.

Chỉ giao thủ trong phút giây ngắn ngủi, nhưng cũng khiến Dương Chân nhìn mà mắt hoa đầu loạn, kinh tâm động phách. Khi chàng cho là yêu hoàng đã hết đường xoay sở, thì lão lại không hoảng không mang giao chương phải trái, liên tục đánh ra, luồng sáng màu vàng như thủy triều liên tục nảy sinh đẩy ra tám hướng, vô số kim quang túa ra như thiên la địa võng, phủ trùm về phía Phụng Lam đang hóa thành vô số bạch sắc thủy ảnh.

Ảo ảnh phân thân của Phụng Lam tức thời tiêu thất, lưu lại giữa không trung nguyên thân cùng một cái phát trần cực lớn như thực như ảo bay tà tà trong không khí.

Yêu hoàng đột nhiên tiêu biến trong không khí, khi tái xuất hiện thì Phụng Lam đã sắc mặt thảm bại rơi vào tay lão. Chiếc phát trần mất đi chủ nhân kia tản hết ngân quang, rơi xuống ngọc đài trước của Ngọc Tiêu Phong.

"Vì sao?" Phụng Lam nằm ngang lưng giao long, trong vòng tay của yêu hoàng, thất thần cất tiếng hỏi. Bà ta đã bại, bại một cách hồ đồ.

"Người hỏi cái gì?" Yêu hoàng đột nhiên nhớ lại một câu nói của Long Dận ở địa quật, bỗng nhiên cười bảo: "Dụng lời của nhân tộc các người mà nói, thì đây chính là lấy đạo của người đem trả lại cho người."

"Người, người không phải là người?" Phụng Lam cả kinh.

"Mỗ chính là hoàng của cửu bộ vạn yêu, hậu duệ của Nữ Oa đại thần, cái thứ nhân tộc ti tiện của người sao mà sánh được?" Trong giọng nói già cỗi của yêu hoàng mang theo sự kiêu ngạo vô bì.

"Vậy người tính làm gì?" Phụng Lam đột nhiên tỉnh ngộ.

"Dùng người đổi lấy thánh nguyên đan." Yêu hoàng sáng khoái đáp.

"Ti bí! Đường đường là vương giả của nhất đại yêu tộc, thế mà lại dùng thủ đoạn vô sỉ như thế này! Xem ra.... xem ra Chân nhi đã bị người hại rồi." Phụng Lam sinh tính lạnh lùng cao khiết, có bao giờ nghĩ rằng sẽ rơi vào tay người, mỗi người thấy khí tức cường liệt của nam tử cùng tính thiên chi khí của giao long, khiến cho lòng bà ta đại loạn, thậm chí muốn chết ngay được.

"Ti bí? Ha ha ha..." Yêu hoàng dường như nghe được câu chuyện tiểu lâm hay nhất trên đời, cả cười ba tiếng, rồi nói với giọng xem thường cực độ: "Người cũng nói giống với tổ sư khai sơn của Côn Luân người vậy, ba ngàn năm trước, Ngọc Đình lão tạp mao phái người cướp ấu nữ của ta, ép bức mỗ vào tuyệt cực, khiến cho vô số đồng tộc cửu bộ của ta chịu phong ấn chém giết thâm, sinh không bằng chết, đau đớn tột cùng.

"Giờ này phút này mỗ không đại khai sát giới, coi như các người đã hạnh vận lắm rồi." Giọng nói của yêu hoàng mang đầy vẻ cừu hận ghi tâm khắc cốt, và sự cố gắng áp ức sát cơ.

Sắc mặt Phụng Lam phát hồng, run giọng quát: "Người nói vậy! Côn Luân thánh tổ của ta cả đời quang minh lỗi lạc, là một người vĩ đại, có đâu để người miệt thị vu khống như thế!"

Mũi của yêu hoàng phát ra một tiếng khịt rõ to, khinh bỉ đáp: "Lúc ấy ở Dương Kỳ Sơn, Côn Luân các người tập hợp các đạo tổng cộng hơn nghìn người vây công mình ta, chẳng lẽ đó là do mỗ bịa đặt ra hay sao?"

Phụng Lam hơi do dự, nhỏ giọng bài xích: "Hai tộc giao binh, không từ thủ đoạn nào, sao lại trách Côn Luân thánh tổ của ta?"

Yêu hoàng tức thời cười lớn bảo: "Nếu đã là như thế, người rơi vào tay mỗ, còn oán hận gì nữa?"

Phụng Lam quả nhiên không nói được gì, cắn chặt môi hồng, im lặng chờ đợi vận mệnh phát lạc.

Yêu hoàng quát chìm một tiếng, xoay đầu rồng chuẩn bị bỏ đi, đột nhiên mục quang lóe sáng, nhìn về chỗ xa xam ở vân hà ngoài núi, đúng lúc này một tiếng hú dài cất lên, thiên không nổ ra một đóa từ sắc diễm hoa.

Sâu trong nội tâm lúc này, Dương Chân đang mắng nhiếc yêu hoàng té tát, giờ thấy thế càng tức giận hơn: "Đồ ngu, bảo lão đừng dụng cường, thế mà giờ đã bị người ta phát hiện rồi, người này không dùng được nữa đâu!"

"Nữ tử này tu vi không tục, thân phận nhất định không thấp, có ả trong tay, cho dù không lấy được Thánh nguyên đan, mỗ cũng không thua thiệt gì." Yêu hoàng cất giọng cả cười, ngư long bay thẳng vào thình không.

Dương Chân nổi khí giận dùng dưng: "Mà đi sau pháp, ông chẳng phải là nhân thông tám phương sao, tại sao có cái điều nhỏ nhoi này mà cũng không biết?"

Yêu hoàng không thèm quan tâm: "Là một tên nhóc mà người gặp trước đó, không biết vì sao lại tìm đến nữa, mỗ cũng không thèm để ý."

"Nếu không chịu trốn đi cho xa, chỉ sợ chốc lát nữa đây người của Côn Luân đều đánh đến nơi hết!"

"Hà tất phải chạy, mỗ đang muốn người biết là mỗ đến rồi!"

"Ta bị lão hại chết rồi..." Dương Chân nói xong câu ấy, không muốn nói tiếp nữa, lui về sâu trong ý thức, tĩnh lặng xem sự thể biến hóa thế nào. Sự tình đã đến nước này, chàng vô lực cải biến trạng huống, hay là cứ để cho lão yêu quái làm thẳng một phen, có chết thì chết cũng oanh oanh liệt liệt.

----o0o----

Kéo dài năm nghìn dặm là đầu cuối phía bắc của Côn Lô sơn, chính là một phiến núi rừng tung hoành thiên lý, sơn thế chập chùng rừng rậm nguyên thủy, hai phía tây và nam chính là núi tuyết Côn Lô hùng vĩ và mệnh mông.

Một con sông lớn phát nguyên từ phiến rừng phía tây, do vài núi tuyết tung hoành hội tụ mà thành, nước xanh thăm của chốn núi cao mang theo hàn khí凛冽, tựa vào dãy núi và rừng rậm chọc trời chảy dần về phía bình nguyên ở đông phương, uốn khúc dập dờn như bay như lượn.

Đây chính là bồn địa Trung Nguyên, thông qua Thanh châu, rồi dựa vào vịnh thanh long mà chảy vào Hắc hà của cửu châu đảo.

Khi lần đến đầu nguồn của hắc hà ở Tuyết sơn, có một cốc nằm giữa rừng sâu, nơi đó có một băng nguyên khuôn viên trăm dặm.

Ngày hôm ấy, không hiểu vì sao, ở phía bắc của nơi này có một luồng hắc sắc mê vụ phủ trùm, lan ra khuôn viên mấy chục dặm, dạt dào như sóng ba đào không hề ngừng nghỉ, bên trong phảng phất như có hàng ngàn hàng vạn con hồng hoang cự thủ đang đấu với nhau, sát khí từng bùng, nguy cơ tứ phục.

Còn bờ đối diện bên kia có 500 đệ tử của Côn Luân phái tổ thành tiên kiếm đại trận, phân loạn và độn hành thành Sát thiên liệt trận, xuyên suốt và phi hành trong kiếm trận có từng luồng bạch sắc mê vụ, cùng những luồng kiếm quang đủ màu đủ sắc, lập lòe chói mắt, sát khí vô cùng.

Hai bên đang đối địch, đại chiến sắp sửa bắt đầu.

Một ngày trước đó, ma đạo thiên ma tông đã tập kết vài bộ tổ thành một lượng lớn người ngựa, xuyên qua vạn lý thiên sơn, lập trận ở băng nguyên phía bắc Côn Lô. Trận này gọi là "Thập phương cầu diệt thiên nộ trận", hướng về Côn Luân phái ở Côn Lô sơn phát xuất lời khiêu chiến.

Chư môn nhân của Côn Luân phái Nhất Nguyên chân nhân thấy rõ tiên cơ, ngay trong đêm điều phái tinh anh đệ tử của Đạo tông thuộc Côn Luân phái, hùng hổ bay đến, liệt trận đối địch, tạo ra một một ba đại kiếm trận vang danh tu chân giới - "Hạo thiên kiếm trận".

Thế đánh của ma đạo tuy lớn, nhưng lại khác với tác phong công kích xưa kia, thủ hộ trận địa, không hề động thủ, khiến cho Côn Luân phái phát sinh khó khăn. Rất may là Côn Luân đệ tử đã hơn trăm năm rồi chưa dấy động can qua, dự định kiên trì đến đáo để, đấu nhau về sự kiên nhẫn.

Chỉ có vài chân nhân chữ Từ của Côn Luân mới hiểu rõ đây chính là âm mưu kềm chế Côn Luân phái của ma đạo, để cho âm mưu của yêu tộc tại Dương Kỳ Sơn ở Tây hoang thuận lợi đạt thành.

Nhất Nguyên chân nhân biết rõ tất cả, nhưng chẳng thể làm sao. Lúc này ông ta thân là lĩnh tụ của tu chân giới, không thể không cầm đầu Côn Luân giữ vững thánh địa, đối địch với Thiên Ma tông ân tảng tung tích bấy lâu nay tại Văn hải thương khung.

"Nhất nguyên, bốn tôn bối ngời hít gió bắc cả đêm, bế môn tạ tuyết ta có phải là đạo đãi khách của Côn Luân ngời không?" Một giọng nam tử trầm khàn phiêu hốt truyền đến.

Nhất Nguyên chân nhân vận một chiếc tiên bào nguyệt sắc phát phơ theo gió, dật dờ ở trời không, mặt trầm tĩnh như thủy, gương mặt trắng mịn như em bé, ánh mắt trong veo như ngọc, nghe lời liền điềm đạm đáp: "Ngươi nếu như đã đạt thành tâm nguyện rồi, vì sao không quay về?"

"Lão đạo nhân không đơn giản, bị người nhìn thấu rồi... Tên tiểu tử Long Dận làm không tệ, yêu tộc xem ra có người kế thừa rồi, ha ha ha..." Tiếng cười cuồng dại của ma tôn truyền đến, đồng thời, đăm hắc sắc ma vân đột nhiên phóng về trước, cấp tốc bành trướng, ảo hóa thành yêu ma dữ tợn nuốt trời, hóc cái miệng to cắn về phía Nhất Nguyên chân nhân.

Hắc ảnh cực lớn đó chớp mắt nuốt gọn ánh sáng chíuàn của bầu trời, nhưng không ngờ hóa ma vân hóa thành yêu ma kia sau khi phóng qua người Nhất nguyên, nhanh chóng chuyển biến thành màu xám, rồi trắng, cuối cùng giống như khí nạng nổ tan vậy, biến thành luồng khói xanh rồi tan biến đầu mất sạch.

Còn Nhất Nguyên chân nhân thì vẫn như sơn lâm trải qua gió bão vậy, vẫn đứng yên không động, nguyệt bào chẳng chút bợn dơ, tóc trắng khẽ bay, trường mi hơi động, toàn thân đầy sắc an tường, tiên khí đầy rẫy càng tôn thêm vẻ tiêu sái thoát tục.

Còn đối diện với ông ta có một đạo hắc ảnh bay phiêu phù trên không như ẩn như hiện, toàn thân mà khí đầy rẫy, vừa tụ vừa tán.

"Hạo kiếp cửu châu, ma đạo của ngươi chẳng lẽ chỉ tự lo cho mình?" Nhất Nguyên Chân Nhân chẳng hề có cử động gì, chỉ dùng lời chất vấn đối phương.

"Thế giới này bình tĩnh đã quá lâu rồi, cần có một điểm hoạt lực, bốn tôn rất vui đã bồi dưỡng hình thành ra nó."

"Đó là bản chất của ma, thứ cho bản đạo vọng ngôn, thỉnh!" Nhất Nguyên chân nhân nhẹ nhìn xuống dưới, tay đưa ra hướng bắc làm điệu bộ mời thỉnh.

"Bốn tôn đánh giá thấp ngươi rồi, hồi sơn thôi, hồi sơn, ha ha ha..." Trong tiếng cười dài như sấm dội, hắc ảnh mơ hồ đó triệt để biến thành thủy ảnh trong suốt, xong triệt để tiêu thất, không còn thấy đâu nữa.

Phảng phất như nghe được lời triệu hoán, trên băng nguyên, trận thế của ma đạo giống như có một trận cuồng phong thổi tới, nhanh chóng tiêu giải tan đi, cuối cùng hóa thành vài trăm đạo hắc ảnh lớn nhỏ bay về phía bắc, chớp mắt vô tung vô ảnh.

Côn Luân đệ tử sợ có điều gian dối, không dám truy kích, vẫn ở tại chỗ chờ lệnh.

Vài đạo quang mang thiểm động giữa trời không, vài đạo nhân thuộc hàng chữ Từ cung thân phụng mệnh trước Nhất Nguyên chườn gmôn chân nhân.

"Lần này chúng ta bại rồi." Nhất Nguyên chân nhân thở dài, ánh mắt thâm thúy nhìn về bầu trời vô tận ở phương bắc.

Các vị môn hạ của Côn Luân đạo tông đưa mắt nhìn nhau, đều lấy làm kinh ngạc, không hề giao thủ, có sao lại bại?

Trong đó có một người tỉnh ngộ ra, hỏi: "Sư tôn, có phải là chỗ khác có động tĩnh rồi không?" Dương Kỳ Sơn cách đó mấy nghìn dặm có động tĩnh cực lớn như vậy, bằng tu vi của họ tự nhiên là cảm ứng được, nhưng không dám khẳng định.

"Thu trận hồi sơn." Nhất Nguyên chân nhân không hề giải thích, phát bảo ra hiệu giải tán, mục quang của ông ta ngược lại lại chuyển về nơi xa thẳm ở tây phương, ần ần cảm thụ được một cỗ yêu khí cường đại bức cận, biết rõ đó mới chính là bốn thân của Thiên ma tông rút lui.

Phía dưới, 500 đệ tử Côn Luân nghe được mệnh lệnh, chia nhau thu lại kiếm quang, đại địa giãn ra, sau đó họ đưa nhau hoang hô, khiến cho băng nguyên lạnh lẽo đầy tiếng hát ca cười đùa. Các đệ tử Côn Luân không rõ chân tướng còn cho là bên mình đã khiến ma đạo không dám chiến mà lui, thu được thắng lợi cực lớn.

Trên băng nguyên rộng lớn ấy, sát khí trầm trọng khiến cả thiên địa ngộp thở phút chốc được giải tán sạch sẽ.

-----oOo-----

Lúc này, Côn Luân tiên phủ đang náo loạn khắp cả lên.

Một người cười giao long đột nhiên xông vào núi, tạo ra tình cảnh giống như một hồ nhỏ bị quăng vào một khối đá to, tức thời đem lại sóng to nước toé.

Mới đầu chỉ có ba bốn đội đệ tử tuần tra luân phiên vây lên, nhưng bị đánh cho thất linh bát lạc, bị thương nhẹ mộ loạt, trọng thương cũng không ít. Tiếng gió rít tên bay nổ ra tầng tầng ở trên không, càng lúc càng có nhiều đệ tử thấy thế không ổn, được các trưởng giả tổ chức lại gia nhập vào đội ngũ truy kích.

Những kẻ truy kích đều là đệ tử trẻ tuổi thuộc hàng chữ Huyền của Côn Luân, tu vi thần bạc, một người giao thủ căn bản không kham được một cú đánh, một đạo kiếm quan từ trên trời bị đánh rơi thẳng xuống đất, trên thế vừa tạo ra liền bị kích tán, trên dưới Vân Hải loạn thành một đoàn.

Rất nhanh sau đó, tiếng chuông trầm muộn cất lên, toàn bộ đệ tử của Côn Lôn sơn có thể xuất động đều xuất động hết, đưa nhau truy theo kẻ xâm nhập to gan lớn mật như thế. Toàn bộ Côn Lôn sơn rơi vào yên ắng cả trăm năm bỗng chốc hưng phấn hoàn toàn.

Đặc biệt là sau khi bị ma đạo khiêu chiến, Đạo Tông xuất lực nghênh tiếp, còn các đệ tử Pháp tông ở lại phần nhiều đều có tâm tình bên mình không được đại triển quyền cước, hiện giờ đột nhiên có sóng to gió lớn thổi đến, cho rằng đây là cơ hội tốt, đưa nhau chẳng tiếc cái gì, trước sau nối đuôi nhau đuổi bắt cho bằng được kẻ xâm nhập.

Ngoài vòng chiến, giữa hai ngọn núi có một đám phù vân bạch sắc, trên đó có một lão một thiếu đang đứng. Lão chính là một đạo nhân cao ốm mặt trắng râu ngắn, mũi khằm mũi mỏng, còn người trẻ tuổi tuấn tú kia chính là Pháp tông đệ tử Lục Càn Khôn.

"Sư phụ, tiểu tử kia rốt cuộc là có thân phận gì mà pháp lực cường hãn như vậy, ngay cả Phượng Lam sư thúc cũng không vượt quá ba chiêu." Lục Càn Khôn khiêm cung thỉnh giáo.

"Án chiếu theo sự tính toán của Nhất Đức sư tổ của ngươi, người này nhất định có có liên quan đến biến cố ở ngoài núi phía tây, chỉ là không biết vì sao lại có thể tiến vào tiên phủ phong bế?" Từ Tang chân nhân neho mắt, từ từ nghiên cứu, nói đến đây chợt phát phát trần dưới tay áo.

"Ý tứ của sư phụ là.... đó chính là hóa thân của yêu quái?" Lục Càn Khôn biến sắc, cả kinh hỏi.

"Hắn xuất thủ tuy đường hoàng bá đạo, thâm liệt thập phần, nhưng mà rất có phân thốn, so với yêu tộc hung tàn vô độ trong truyền thuyết không phù hợp đến mấy phần, những khí tức kẻ đó đích sát là yêu khí." Từ Tang chân nhân hỏi do dự.

"Như vậy là đúng rồi, đệ tử lần này có thể nói là lập được chút công." Lục Càn Khôn cổ ra sức lấy lòng sư phụ.

"Không biến chiến hướng ngoài núi thế nào, Pháp tông của ta chỉ sợ chuyến này không có được bao nhiêu điều hay." Từ Tang chân nhân hiểu rõ tâm tình đồ đệ này như lòng bàn tay, trong lòng ngầm cười không dứt.

"Vậy người đó bắt cóc Phượng Lam tiên tử rốt cuộc là muốn làm gì?" Lục Càn Khôn thấy sư phụ không muốn đề cập chuyện kia, hiểu biết chuyển đề tài khác.

"Ngươi không nghe hắn hô là muốn tìm chương môn chân nhân sao?" Từ Tang chân nhân cười ha ha rồi nói lời tự lo cho bản thân: "Vi sư rất muốn biết, Tiêu Vân Vong sau khi hỏi xong, biết ái thể của hắn bị đồ đệ cướp đi, chẳng biết sẽ có biểu tình gì."

"Sư phụ, người đang cười trên nỗi đau của kẻ khác ấy à?" Mặt Lục Càn Khôn hiện nụ cười giảo quyệt, khẽ neho mắt lên nhìn sư phụ.

Thần sắc của Từ Tang chân nhân không mấy tự nhiên, ho khan hai tiếng, trừng mắt nhìn Lục Càn Khôn bảo: "Đạo tôn có một Tiêu Vân Vong, lại đoạt đi

quá nửa hào quang của Pháp tông ta, nếu người không chịu nỗ lực, thì trong Bốn Giới phong hội cuối năm, chỉ sợ chẳng thể thu được điểm tốt gì."

"Đệ tử nhất định nỗ lực lấy được danh Phong hội đệ nhất, để cho sư phụ nở mặt!" Lục Càn Khôn nắm tay, kiên quyết phát thệ.

Từ Tang chân nhân không vui thờ dài, trầm nghĩ đồ đệ điểm gì cũng tốt, chỉ có lòng dạ hơi tham, không thể chuyên tâm nhất ý tu hành.

"Sư phụ, chúng ta có xuất thủ hay không? Người đó quá mạnh, các vị sư thúc đều không bắt được." Lục Càn Khôn lại nêu chủ ý liên quan đến chuyện chính ở giữa tràng.

"Nếu muốn lưỡng toàn, chỉ sợ pháp tôn phải xuất thủ thôi." Từ Tang chân nhân quay nhìn về Thiếu Hạo phong ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Hoành Hành (1)

Một con giao long có đạo hạnh nội đan nghìn năm, thịt như kim cương, lực có thể lật núi, hơn nữa thiên sinh có thể kêu gió gọi mây, đi đến linh động như không, chẳng phải là kẻ ngự kiếm tầm thường có thể sánh, đủ khả năng lực địch mấy chục cao thủ thuộc danh đan kỳ.

Còn yêu hoàng tuy chưa khôi phục mười thành công lực, nhưng cũng đủ so với cao thủ hạ cực chi cảnh. Tổ hợp như thế khi không kiên đề gì ai, đã khiến cho chúng đệ tử Côn Luân bay đầy trời bị đùa cợt như những con chim ngốc.

Nói cho ngay thì chẳng phải yêu hoàng không ai có thể địch, mà đệ tử Côn Luân ít nhiều gì cổ kỹ con tin trong tay lão, đặc biệt là những người pháp lực cao thâm trong đó thì càng bó tay bó chân, trong khi những kẻ pháp thuật không ra gì thì lại thi phóng chẳng hề kiêng kỵ.

Người và rồng như một, hóa thành một đạo độn quang thanh sắc và kim sắc xoắn vào nhau, bay lên bay xuống như sóng cồn trong không trung, tung hoành giữa nghìn đạo kiếm quang, tả xung hữu đột, thỉnh thoảng cất ra tiếng rồng gầm dài lớn, khiến cho tiếng vạn kiếm đua chen thất sắc im hơi.

Dương Chân vốn chống đối kịch liệt yêu hoàng, tâm thần thừa phong ngự long, từ từ hòa nhập tự nhiên vào yêu hoàng, phảng phác quy chân từng chiêu từng thức. Hạo nhiên pháp lực với trời đất và muôn vật trở thành một thể ấy sinh ra trong nội thể chàng liên miên bất tuyệt, bành trướng như giang hồ đại hải, thực hiện sự vận chuyển theo thiên đạo tinh vi vô cùng.

Dần dần, chàng cảm thấy bản thân như hóa thân thành gió, thành thiên địa, cùng đất trời hô hấp, cùng vận mệnh với đất trời, cất tay là trời, lật chưởng là đất.

Thứ cơ hội cả đời khó gặp này khiến chàng như si như túy, hận không thể tự biến thành yêu hoàng, thể thân mà hành động.

Chàng cuối cùng đã hiểu, vì sao từ đó đến giờ, thế nhân chẳng tiếc cái chi, tiếp nhau đi theo con đường thiên đạo mệnh mang, thế không quay đầu. Nạp đất trời vào lòng ngực, nam vận mệnh vào trong tay, thứ năng lực động lòng người ấy nào ai dám bỏ.

Theo sự phù hợp của sự thâm nhập ý thức, Dương Chân từ cảm thụ được sự hưng phấn, phấn nộ, đau thương, thù hận của yêu hoàng. Chàng càng lúc càng cảm thụ sâu hơn, bất giác cùng bi, cùng hi, cùng nộ với y...

Thời gian dần trôi, chiến ý như hỏa nhiệt từ từ lui đi, hứng ý trở nên tẻ nhạt vô cùng.

Áp lực tứ phương càng lúc càng lớn, dòng sóng kiếm khí điên cuồng như cuốn vào trong ghènh nhỏ, không gian có thể di động càng lúc càng nhỏ, tay chân khó có thể hỗ trợ cho nhau. Cây kiếm Thiên tru trong tay cũng càng lúc càng nặng, không còn vung chém ung dung nữa.

Bất lực, mệt mỏi, phấn nộ từ từ lớn lên. Một thứ cô độc, bi ai vô danh, không thể áp chế... từ từ dâng lên trong đầu.

Tình hình trước mắt giống như ba nghìn năm về trước, duy nhất bất đồng chính là năm xưa vô số tộc nhân cùng ứng chiến bên thân, cho dù thiên băng địa liệt, son hà đảo chuyển cũng không lùi bước.

Không... ta là vua của Cửu bộ, yêu hoàng bất bại, ta muốn chém giết tất cả những gì dám cản trở ta.

"uuu!" Một tiếng gầm rồng nổ vang ra giữa trời không, một cái khai thiên cự phủ phóng ra vạn trượng kim quang, trên đó lấp lóe huyết sắc lôi đình, từ từ bay lên giữa trời cao. Nó phảng phất giống như một tòa cô đảo dâng lên giữa biển, khiến thương hải biến tang điền, lập tức tạo ra lực xung kích ngất trời, mọi kiếm quang như hãm nhập vào một con sóng triều, xem ra sắp bị cuốn nghiêng thành một nôi cháo nát, mọi kẻ bên trong đều tan biến thịt xương.

"Yêu nghiệt, đừng có ngông cuồng, Nhất Đức tiếp ngươi đây!"

"Xoẹt..." Một tiếng lôi điện nổ xòa kéo dài ra ngoài trời đất, rọc ngang Vân Hải, đánh mạnh lên kim phủ, giống như thiên hình đang trừng phạt cái tội ác chi phủ kia!

Trời cao vạn lý tức thời u ám, Côn Luân đệ tử có tu vi yếu kém trong ngoài vòng chiến cảm thấy ánh mắt chói lòa, tai vang tiếng nổ ồ ồ, đau buốt cùng cực.

Thần binh giao kích, tức thời khiến cho mười dặm Vân Hải như bị sóng cuốn sạch trơn, bị nộ điện từ thiên ngoại và lực xung kích của kim phủ khiến cho vỡ ra một đạo eo mây trắng, lộ xuất một vực sâu vạn trượng đen sì sì.

Huyết điện trên kim phủ lập lờ, quang mang bị giảm đi phân nửa. Yêu hoàng cười trên giao long lơ lửng đứng trên vực sâu kia, vô số đạo kiếm quang dựa vào những sóng mây tứ tán đó bay ra khỏi vòng đấu phép, tĩnh lặng chờ Pháp tôn đại triển thần uy.

Nộ điện màu xanh không buông không bỏ, hóa thành vô số đạo lôi long nghìn trượng, quét ra tám phía hư không.

Tâm thần mê thất của Dương Chân sau một kích này chợt quay trở lại, cảm thấy toàn thân bị điện quang chấn đánh, mềm nhũn vô lực. Yêu hoàng sau khi kịch chiến nửa canh giờ, đã trở thành nỏ mạnh hết đà rồi.

Đột nhiên rơi từ trên trời xuống đất, chàng cảm thấy áp lực rất khó chịu, lúc này mới phát hiện cục thế trước mắt ác liệt không còn gì hơn nữa, tám phía đều bị vây kín không thấu gió, một lão đạo cao lớn uy nghiêm cầm trong tay một cây lôi tiên đã áp yêu hoàng vào thế hạ phong.

"Xem ra, đây chính là một trong mười thượng cổ thập đại thần khí - Đả Thần tiên!" Tiếng hò hét như thể lập lại và vang vọng khắp Vân Hải, đệ tử Côn Luân vừa bị đả kích mất hết lòng tự tin, hiện giờ lấy lợi cao hứng vô hạn, bởi vì họ biết một trong ba Côn Luân Tam Thánh - Pháp tôn Nhất Đức chân nhân cầm trong tay thượng cổ pháp khí thần phẩm vô địch của Côn Luân đã có mặt, và như thế yêu nhân xâm phạm có số phận đã định.

Trong tâm hải, thần thức của Dương Chân kinh hãi vô cùng khi nhìn thấy từng đạo nộ điện liệt không đan qua lại. Mỗi một đạo điện lôi đó đánh xuống thật, chỉ sợ chàng phải tan xương nát thịt mà thôi. Trong lòng chàng hiện giờ rất mâu thuẫn, vừa hi vọng sư môn có thể giúp chàng đuổi yêu hoàng chiếm cứ thân mình đi, nhưng cũng thừa biết trong tình hình này chỉ cầu cho yêu hoàng có thể kiên trì càng lâu càng tốt, để giữ cho cái mạng nhỏ của chàng dài thêm chút nữa trên thế gian.

Đây là đạo hạnh của Côn Luân Tam Thánh sao? Nhìn mỗi chiêu đánh ra đều kinh thiên động địa của Nhất Đức chân nhân, Dương Chân không khỏi thâm bội phục lão yêu quái trong nội thể, có thể trong tình huống này mà chiêu đấu không phân cao thấp.

Chợt có một tiếng gào thảm ở bên dưới, thì ra thân thể to lớn của thanh giao cuối cùng cũng dính một roi, toàn bộ cái đuôi bị mất một khúc, sau đó lại bị một đạo nộ điện đánh từ trên trời xuống, đột nhiên điện quang đi vòng uốn éo, xong rồi kéo thẳng ra, tia xanh lè cực lớn nhanh chóng phóng vào long đầu cực lớn.

Một tiếng rùng rợn gầm đau lòng xé ruột chợt cất lên, cự lực từ thân hình yêu hoàng xung kích tới, giao long bị lôi tiên đâm sâu vào người rồi uốn éo gằn xé mấy lần, gấp lực đối kích khiến cho toàn thân rùng rợn bành trướng ra. Ngay sau đó, từng cái vảy rồng xé rách ra từng mảnh, tung bay tứ tán, chớp mắt chợt có một tiếng nổ lớn phát lên, đầy trời toàn là máu tươi tanh tưởi.

Yêu hoàng dùng một tay giữ Phương Lam, phóng thẳng lên trời, diễm nhiên nhìn giao long thảm tử.

Pháp Tôn Nhất Đức chân nhân chợt thu roi, đứng giữa trời không, người xiên xiên đối địch với yêu hoàng có con tin trong tay.

Từ điện bát phương tức thời vang dội tiếng hoang hô như sấm dậy.

Lúc này, một đạo quang mang màu đỏ có lẫn viền vàng nhanh chóng bay lại phía yêu hoàng, thì ra sau khi nhục thân của thanh giao bị hủy diệt, rất may long phách còn tồn tại.

"Đáng chết! Tiếc cho một thân thể tốt như vậy..." Yêu hoàng tức giận mắng, lật tay cho Thiên Tru tiếp đón long phách đang nhanh chóng bay đến. Một đạo huyết sắc điện xa đột nhiên bắn ra, cuốn tròn long phách bay trở lại, thu nhập nó vào trong kim phủ trong suốt như hổ phách. Trong phủ chợt hiện lên một đạo huyết mang thiểm động, sau đó khôi phục lại bình tĩnh.

"Lão yêu quái, sao yêu binh của lão lại có thể hấp thực hồn phách?" Dương Chân oán trách. Trong thâm tâm chàng tuyệt không có ý để pháp bảo của mình bị yêu phách quỷ hồn xâm nhiễm, dù Thiên Tru không còn là Thiên Tru của chàng ngày nào nữa rồi.

"Thiên phách thần binh chính là pháp môn luyện chế từ thời thái cổ của tộc ta, nếu như trải qua thiên chuy bách luyện, so với thượng cổ tiên binh thần khí chẳng kém là bao nhiêu. Long phách này chính là khí linh cực phẩm." Yêu hoàng ngẩng nhìn cường địch chợt đến, từ tốn đáp chẳng chút kinh tâm.

"Ta hiểu rồi, thì ra là lão nhất mực tính kế cướp thân thể của con giao long này, chỉ vì biến cố chợt đến, cho nên không không kipp...". Dương Chân nghe lão giảng giải như thế, chợt hiểu ra.

"Dù cho lão kia có Đả Thần Tiên của Ngọc Đình lão nhân thì thế nào?" Yêu hoàng ngạo mạn cười. "Tiểu quỷ, đạo nhân này có Thánh Nguyên đan không?"

"Có cũng không lấy được." Lòng Dương Chân chợt dậy lên sự vô lực, yêu hoàng sau khi kịch chiến một trận, rất cần khôi phục nguyên khí. Còn Nhất

Đức chân nhân do lo lắng cho con tin trong tay yêu hoàng, nên không dám vọng động.

"Yêu nghiệt - mau mau thả ái đồ của ta!" Nhất Đức chân nhân đánh giá một hồi, với lịch duyệt nhân sinh lâu dài của lão, cũng không rõ yêu nhân đến đại nào Côn Luân có lai lịch như thế nào.

Yêu hoàng đặt chuông lên lưng Phượng Lam, đưa lên trán áp, cười ha hả đáp: "Cái tên mũi trâu oắt con này có mấy phần đạo hạnh, có thể sánh được ba phần tu vi năm xưa của ta."

Lời này vừa nói ra, tức thì khiến các đệ tử Côn Luân ồn ào như sấm dậy, đua nhau hét mắng tung bừa. Lời huyền hoàng không biết ngượng như thế thật đúng là thứ yêu nghiệt không biết ngượng miệng. Họ hận không thể xông lên giáo huấn ngay cho yêu hoàng một trận.

Côn Nhất Đức chân nhân thì nhú mày, quát bảo mọi người im tiếng, khiến cho vài chục dặm Vân Hải tức thì an tĩnh lại ngay.

"Tôn giả từ đâu đến, và sao lại đến đây?" Nhất Đức chân nhân dùng thanh âm ôn hậu và thận trọng hỏi.

"Bốn hoàng tử Dương Kỳ sơn đến đây, là kẻ từ chối đầu của mấy tên đạo sĩ mũi trâu Côn Luân các ngươi." Yêu hoàng đưa mắt nhìn kiếm quang đầy rẫy khắp chung quanh, ngực ưỡn lên, cất tiếng cười ngạo nghễ.

"Ngươi... quả nhiên là yêu tộc thủ lĩnh - yêu hoàng?" Nhất Đức chân nhân không động sắc mặt, nhưng trong lòng lại như dâng lên từng đợt sóng thủy triều, thâm kinh Phong Ấn chi biến trên Dương Kỳ Sơn quả nhiên như chuông môn sư huyền dự đoán.

Nhưng điều khiến cho ông ta không hiểu chính là, yêu hoàng bằng cách nào lại có thể xuất nhập tiên trận ở phong sơn, tiến được vào tiên phủ.

Trong lúc Pháp tôn nghi hoặc thì gần nghìn môn hạ Côn Luân đang quan chiến trên Vân Hải vì danh tự xa lạ và xưa lâu của yêu hoàng mà dâng lên một niềm ngạc nhiên và sợ hãi. Họ nhanh chóng chuyển sang phản chấn, một thứ phản chấn vì mặt hồ nước yên ắng lâu ngày chợt dậy sóng.

"Bảo chuông môn của Côn Luân các ngươi đến gặp mõ, mõ cần phải đòi lại một món nợ." Yêu hoàng nhẹ nhàng Phượng Lam xuống dưới chân, nhưng lại không khiến bà ta rơi xuống đất. Thì ra trên không trung có một đạo bình chuông vô hình giữ Phượng Lam lại.

Phượng Lam ủy khuất ngồi giữa hư không, nhìn về Nhất Đức chân nhân ở xa xa, ánh mắt từ từ sáng lên, đột nhiên cao giọng gọi: 'Sư tôn... Lam nhi vô năng, thỉnh sư tôn bắt tất cô kị đệ tử, cứ xuất thủ thắng tay.' Nói xong cắn răng nhắm mắt lại.

Nhất Đức chân nhân hơi ngần ra, gương mặt vốn uy nghiêm không dung điều quấy hơi giãn ra mấy phần, phẩy tay liên tục bảo: "Ngươi nếu như đã giác ngộ như vậy, vì sư thật là hân úy..." Nói xong, lời nói chợt chuyển hướng sang yêu hoàng: "Nghe đây, tiên phủ này tuy lớn, nhưng chẳng có chỗ nào dung thân cho thứ yêu ma ngươi, cho dù ngươi có mọc thêm đôi cánh, cũng không chạy thoát khỏi pháp thuật của Côn Luân ta! Muốn gặp chuông môn sư huyền của bốn tọa à, không thể dễ cho ngươi như thế được."

Yêu hoàng chỉ khinh miệt nhìn Nhất Đức chân nhân, chẳng thèm lên tiếng.

Dương Chân không nổi nhìn sư nương rơi vào tình cảnh bị làm nhục như thế, nhân cơ hội đó lên tiếng: "Lão yêu quái, có nghe hay không, nhau thả sư thương ta ra, sau đó lão thả tay thử một lần biết đâu còn có cơ hội."

Yêu hoàng cười lên một tiếng quái dị, hồi đáp: "Ngươi ngu thật hay là ngu giả vậy? Trong tình cảnh này không còn do ta hay là ngươi nữa, nếu như ta bị bại, chuyện tiếp theo đó ngươi có thể tưởng tượng. Trừ khi ngươi có thể bỏ đi sự bảo hộ thần thức, để mình triệt để dung hợp với khí thể của ngươi, chỉ cần hồi phục ba bốn phần thật lực, thiên hạ lớn thế này chẳng có chỗ nào mà mõ không dung thân được."

"Lão đừng có mơ!" Dương Chân chẳng thèm suy nghĩ chút nào, tiếp đó là mồm năm miệng mười thuyết phục: "Chỉ cần gặp được sư tổ của ta, biết đâu ta có thể khuyên lão nhân gia người cấp cho ông Thánh Nguyên đan, chỉ cần lão bỏ đi cừu hận với nhân tộc, mọi sự đều có thể bàn."

Yêu hoàng chỉ cười trầm thấp, thản nhiên đáp: "Mõ cũng có thể quên đi cừu hận, nhưng ngàn ngàn vạn vạn tộc nhân của mõ thì không, hai tộc tái chiến là chuyện đương nhiên, không ai có thể ngăn, mõ cũng không thể!"

Dương Chân tức giận: "Vậy ông muốn thế nào, cùng ta tan thành tro bụi hay sao?"

"Từ vọng làm cho mõ sợ hãi, nhưng sống không bằng chết càng khiến mõ hãi hùng hơn. Mõ vì chiến đấu mà sống, tuyệt không cúi đầu trước nhân tộc của ngươi!" Thanh âm của yêu hoàng chứa đựng sự quyết tâm không dung nghi ngờ.

Lời của yêu hoàng thấm xúc động tâm của Dương Chân. Đúng a, bản thân chàng trước giờ chưa bao giờ đứng ở lập trường của yêu tộc mà suy nghĩ, lão lại là vương giả một trời, cho dù có lạc phách thế nào cũng có tôn nghiêm và kiêu ngạo riêng.

Lòng Dương Chân chợt phát sinh một ý niệm không thể nào ức chế được, đó là chẳng lẽ lão đầu từ Nhất Đức toan tính hy sinh bản thân, cùng bồi táng với yêu hoàng hay sao?

Chính trong lúc đầu trường chỉ cần thờ mạnh một cái là phát sinh, thì chuông vàng trong tiên phủ lại vang lên.

Chớp mắt sau, toàn bộ bầu trời tiên phủ lập lòe những tia sáng không thể nào đếm xuể, Di thiên tiên trận phong bế lại khai môn hộ lần nữa.

Ngoài Thái Hạo phong, phía bắc của Vân Hải, một sóng mây cực lớn tự nhiên sinh, mấy đạo kiếm quang xuyên hư không bay ra, từ từ xuất hiện trên trời

không rộn rã, tuyên cáo cho người của Đạo Tông đã hồi sơn.

Sau cơn trầm lắng, mọi đệ tử Côn Luân lưu thủ tại trường tinh ngộ, phát xuất một trận hoan hô như sóng dồn, đối với họ, xem ra sự môn đã đắc thắng trở về!

Nhìn người của Côn Luân vui mừng vô hạn đó, Dương Chân đột nhiên sản sinh một cảm giác cực kỳ hoang đản, dường như bản thân đang dùng lực của một mình mà khiêu chiến toàn bộ sự môn. Nếu như sự nương có thể tha cho hành vi của chàng, nhưng bao nhiêu người của Côn Luân thế này có chịu tha cho chàng hay không?

Đệ tử vừa hồi sơn của Côn Luân bay một vòng trên không, chớp mắt đua nhau đáp xuống Thái Hạo phong, như cầu vòng vạn thiên rơi chầm xuống nhân gian, vừa hùng tráng vừa đẹp mắt.

Tiếp theo đó thông đạo của tiên trận yên tiêu vãn tán, hai mươi đạo động quang cuối cùng sáng chói xuất hiện giữa không, dừng lại ở đó, lộ ra người bên trong, đó chính là những người của Tiêu Vân Vong vừa hội hợp ngoài núi với Nhất Nguyên chân nhân, cùng mười tám trưởng lão do Nhất Nhân dẫn đầu.

Nhất Nhân trưởng lão bay từ sau tới, đứng sát cạnh Nhất nguyên chân nhân cùng nhìn về phương xa, hỏi: "Nhất Nguyên, tiên phủ động tĩnh không nhỏ, có cần ta xuất thủ hay không?"

Nhất Nguyên chân nhân khẽ cười, quay đầu lại nhìn chúng trưởng lão, cất giọng áy náy: "Lần này lao sư động chúng, quá nhiều sự thanh tu của chư vị trưởng lão, Nhất Nguyên thật áy náy lắm, thỉnh các vị."

Nhất Nhân trưởng lão nhìn tả nhìn hữu, trao nhau ánh mắt, xong chia tay tản đi.

Nhưng người này đã sớm siêu thoát khỏi sự phân tranh của thế gian và ước thúc của môn quy, họ chỉ vì chuyện của Dương Kỳ sơn mà xuất động, đó đã coi như là phá lệ lớn rồi, lần này không cần biết yêu hoàng có lọt lưới nữa hay không, đối với họ chẳng quan hệ gì.

Ánh mắt của mọi người đều nhìn về phương xa.

Nhất Nguyên chân nhân đột nhiên nói với Từ Càn chân nhân đang công trên vai một người toàn thân cháy đen: "Từ Càn, ngươi trở về núi hưu chính trước."

Từ Càn chân nhân lĩnh mệnh bay về phía đông, chỉ còn hơn mười tinh anh của Đạo tông trở về núi.

Tiêu Vân Vong vốn đi sau đội đột nhiên phát giác được điều gì đó, thần tình chợt ngưng đọng, nhìn ra ngoài Thái Hạo phong, hai mắt lấp lánh hàn quang.

Ngoài vòng đấu pháp đối trị, mười mấy đạo động quang chợt chớp tắt bay đến, đến bên cạnh Nhất Đức và yêu hoàng đang dần co, từ từ ngưng định ở giữa mây.

Người dẫn đầu trong số họ mặc bạch y tiên bào, đầu tóc bạc phơ, chính là Nhất Nguyên chân nhân chương môn của Côn Luân. Tiêu Vân Vong cũng các đệ tử chữ Từ bám sát theo sau.

Đến lúc này, Pháp tông và các đệ tử chữ Từ các mạch của Pháp Tông cùng kéo đến, tự xếp sau lưng Nhất Đức chân nhân và Nhất Nguyên chân nhân, chờ đợi trợ trận, tạo thành áp lực cực kỳ lớn từ hai mặt giáp kích đối với yêu hoàng.

"Chương môn sư huynh đã trở về, nhất định là mọi chuyện đã ổn, sư đệ yên tâm rồi." Nhất Đức chân nhân nhìn Nhất Nguyên chân nhân, khẽ chấp tay, gương mặt uy nghiêm như khắc hiện ra một nụ cười vui.

"Phong ấn trên Dương Kỳ Sơn đã bị phá, yêu ma câu kết, vạn yêu bị giải thoát hết, Côn Luân của chúng ta đã thua trước một bước rồi, Nhất Đức sư đệ." Nhất Nguyên chân nhân hiện thần tình ngưng trọng, khe khẽ lắc đầu.

Trên Vân Hải tức thời vang lên tiếng ồn ào hỗn loạn, các môn hạ Côn Luân thủ trong tiên phủ không thể nào ngờ cơ nghiệp mấy ngàn năm mà Côn Luân thủ hộ đã bị phá diệt trong chớp mắt, không khỏi hiện vẻ ảo não buồn buồn.

Trải qua một chút nữa, Nhất Nguyên chân nhân ra hiệu cho chúng nhân yên lặng lại, chỉ vào nam tử ở trần bị bao vây giữa Vân Hải, hỏi: "Người này có phải là phân thân của yêu hoàng?"

Nhất Đức chân nhân hơi ngạc nhiên, tiếp theo đó nói: "Mục quang của chương môn như sao trên trời, sư đệ môn hạ vô năng, bị trời bắt làm con tin, Nhất Đức chỉ còn biết tự thân xuất thủ."

Nhất Nguyên chân nhân thoáng nhìn đánh giá nữ tử mặc áo quần trắng bị bắt bên đó, đột nhiên quay đầu lại nhìn đệ tử đặc ý của mình là Tiêu Vân Vong.

"Sư tôn." Tiêu Vân Vong mặt mày tái xanh bay vượt lên, kiếm khí phát ra toàn thân, y sam đập phần phật, hiển nhiên là kinh nộ cùng cực. Chỉ sợ người trong trường hiện giờ chẳng ai rõ cục diện trước mắt bằng y, và trong lòng của y đang đấu tranh dữ dội.

Tiểu đồ đệ và người yêu thương đang cùng bị yêu nghiệt khốn chế, bảo y ứng đối như thế nào bây giờ.

"Sư đệ, đừng xung động, hay để mọi chuyện cho sư tôn làm chủ." Chương luật chân nhân Tử Đình vốn chủ trì tiên phủ tiên trận không biết đã bay đến từ lúc nào, thấy Tiêu Văn Vong tức giận muốn phát tác, sợ y làm hỏng mọi chuyện nên ra mặt can ngăn.

Một trận cười điên cuồng chợt phát ra quét sạch mọi âm thanh hỗn tạp ở tại tràng, như tiếng sấm gầm vang vọng mãi không dứt. Đối diện với vòng vây tám hướng chẳng hề lọt một giọt nước nào từ người của Côn Luân, yêu hoàng chẳng hề sợ sệt, cất cao giọng quát hỏi: "Nhất Nguyên là ai? Mau bước ra đây!"

"Yêu nghiệt đừng có làm liều!" Các Côn Luân đệ tử đều tức giận, Nhất Đức chân nhân nhướn mày quát trả.

"Bản đạo chính là Nhất Nguyên." Nhất Nguyên chân nhân phát tay áo rộng, trấn áp sự xao động của môn hạ, "Tôn giả may mắn thoát khỏi Dương Kỳ sơn, vì sao đến Côn Luân tiên phủ của ta đi tìm tuyệt lộ?"

"Ba nghìn năm trước mỗi cô thân nghênh chiến bọn trên bọn dưới của Côn Luân các người, thật không ngờ ba ngàn năm sau sự tình vẫn như thế." Yêu hoàng tán thán.

Nhất Đức chân nhân nghe nói thì ý giận trên mặt liền lóe lên rồi biến sạch, yêu nhân này hết lần này đến lần khác khinh nhờn Côn Luân, thân là một trong Côn Luân tam thánh, lửa giận trong người của lão không khỏi bốc lên. Lão lập tức lạnh lùng cười nói: "Uổng cho ngươi là hoàng đế một đời của yêu tộc, thế mà lại nỏm năm miệng mềnh, nếu như không phục thì bốn tọa sẽ công bình chiến đấu cùng ngươi!"

"Ghệch đã, sư đệ!" Nhất Nguyên chân nhân mở lời ngăn cản sự tức giận của Pháp tôn, trầm ngâm một lúc, nhìn tứ phương, đột nhiên ra lệnh: "Giải trừ sơn cấm, môn hạ các tông môn tức khắc giải tán, nơi này do bốn tọa và Pháp tôn tự thân xử lý."

Thanh âm to rõ và bình hòa vang vọng khắp mấy chục dặm đến tai từng đệ tử Côn Luân, ngay sau đó, hàng nghìn đạo kiếm quang linh mệnh triệt xuất khỏi vòng bao vây, có lớp có lang lui về tứ phương, tiếng kiếm rít khắp trời chớp mắt tiêu biến hết vào gió trên tầng không.

Chớp mắt, ngoài Thái Hạo phong chỉ còn lại mấy chục vị chương tọa và trưởng lão của Côn Luân tản ra vây bốn phía quanh yêu hoàng.

Dương Chân thấy vậy lòng lại nhen nhóm lên một tia hi vọng, nói với yêu hoàng ở trong nội tâm: "lão yêu quái, để ta nói chuyện với sư phụ và sư tổ, nói không chừng giúp lấy được Thánh Nguyên đan."

Yêu hoàng im lặng không nói gì, đem khu thể và thần thức giao ra, Dương Chân chớp mắt khôi phục lại tự ngã, vui mừng hô lớn về phía sư phụ: "Sư phụ, là đệ tử Dương Chân đây, đệ tử có lời muốn nói."

Thần sắc của Tiêu Văn Vong chợt hiện vẻ vui mừng, hơi nhích lên trước chút xíu, ôn tồn hỏi: "Chân nhi, con không sao chứ?"

Ở đầu tràng, người của Côn Luân tức thời xôn xao, thần tình của Nhất Đức chân nhân càng nghiêm lạnh, ánh mắt của mọi người đều chuyển về phía hai thầy trò họ, đặc biệt là "yêu hoàng" có thần tình và âm thanh chợt biến đổi đó càng khiến họ chú ý hơn.

Mọi người đều kỳ quái: hai thầy trò này rốt cuộc là có chuyện gì, kẻ đó rốt cuộc là yêu hay là người?

Dương Chân lại nói: "Sư phụ, đệ tử có pháp bảo hộ thân, lão yêu quái không làm gì con được. Đệ tử khẩn thỉnh sư phụ và sư tổ tứ dư Thánh Nguyên đan, yêu hoàng nhất định lấy xong rồi lui ngay."

Lời này nói ra, dường như người của Côn Luân tại toàn trường đều kinh ngạc vô cùng, ai ngờ lão yêu này xông vào tiên phủ chỉ vì lấy vô thượng thần đan của Côn Luân thế này?

Nhất Đức chân nhân tức giận quát: "Si tâm vọng tưởng! Hẳn đến rồi thì Côn Luân sơn này chính là nơi chôn chôn của hần."

Dương Chân thấy khí thế phong hỏa lôi đình của Pháp tôn như thế, tức thời đại kinh thất sắc, không ngờ một trong tam thánh này lại kiên quyết như vậy. Chẳng chỉ còn biết đưa mục quang chuyển hướng về chỗ sư phụ cùng sư tổ đang chấp tay đứng cạnh đó.

Tiêu Văn Vong cùng đưa mắt trao đổi với Nhất Nguyên chân nhân, hiểu được ý nhau, sau đó, Tiêu Văn Vong chấp tay thưa: "Mọi chuyện do sư tôn làm chủ."

Nhất Nguyên chân nhân khẽ gục đầu với y, mỉm cười vừa ý, cất giọng nói với yêu hoàng đang chiếm thân Dương Chân: "Cho ngươi thánh nguyên đan không khó, nhưng ngươi phải phát lời thề với nữ oa thần, vĩnh viễn không làm địch nhân của nhân tộc và Côn Luân của ta nữa."

Tiêu Văn Vong vốn chẳng mang chút hy vọng nào, hiện giờ kinh dị nhìn về phía Nhất Nguyên chân nhân, xong lại quay nhìn về bóng dáng người đẹp xinh trong bộ đồ trắng đang chịu ủy khuất ấy, lòng hơi nhẹ nhõm, khe khẽ thở một hơi dài.

Ở phía bên này, Dương Chân tức thời cảm thấy vui mừng, len lén nhìn sư nương bên cạnh mình, vừa đúng lúc đó Phượng Lam quay nhìn lại, trong ánh mắt phượng băng lãnh ấy hiện đầy vẻ xấu hổ và giận dữ. Dương Chân định lên tiếng nói gì đó, nhưng miệng lại phát ra âm thanh khác nữa rồi, không khỏi thất vọng tức tở.

"Xem ra bí vấn của tộc ta ngươi biết không ít, nhưng yêu tộc bây giờ không còn là yêu tộc ba nghìn năm trước nữa, mỗi vị tất đã có thể làm chủ, chỉ sợ làm ngươi thất vọng thôi." Yêu hoàng chợt buồn xo không giống với phong thái bình thường.

Phái Côn Luân nghe lời này đều biến sắc, ngẫm suy đoán chuyện lạ người và yêu cùng tồn tại trên một cơ thể này.

Nhất Nguyên chân nhân bật cười ha hả, vuốt râu bảo: "Quy khư chi lực ngoài đại dương kia có sơn hà đại địa chẳng kém gì cửu châu của ta, hai tộc của người và ta cần gì vì sự ân oán từ thời thượng cổ mà đánh nhau sống chết? Chỉ cần tôn giá có thể hứa hòa giải hai tộc, Nhất Nguyên sẽ dâng lên Thánh Nguyên đang, còn tự thân cung kính tống tiễn ra ngoài núi."

"Chường môn sư huynh nói lời này sai rồi, trăm yêu tất phải trăm gốc, trừ ma tất phải trừ tận, đây chính là lời dạy của tiên hiền từ thượng cổ, chúng ta sao lại có thể thả hổ về rừng kia chứ? Hơn nữa, yêu quái này thân phận không tầm thường, chỉ cần hấn dong cờ hồ hoán, chỉ sợ vạn yêu sẽ quyền thổ trọng lai, hậu họa khó lường a."

Nhất Đức chân nhân không có cùng ý kiến, lời trên của lão vừa nói xong, bên cạnh có không ít môn hạ của Pháp tông đua nhau phụ họa, ngay cả người của Nhất Nguyên chân nhân cũng có không ít người có vẻ tán đồng với ý này.

Yêu hoàng thấy vậy chấp tay sau lưng cười khi, nhìn lên trời chẳng thêm nói gì.

"Can qua tái khởi, sơn hà tại Cửu chân phá toái, phồn hoa lạc tận, ta nào dám đảm đương, làm sao đối diện với liệt đại tiên hiền?" Trầm mặc một lúc lâu, Nhất Nguyên chân nhân lắc đầu thờ dài.

Phong vân tái khởi, trên Vân Hải tức thời im bất mọi tiếng động, sự tĩnh mịch nặng nề kéo tới.

Bên trong một thiên địa khác, Dương Chân đang cổ động đầu lưỡi như cái trống khuyên giải yêu hoàng: "Lão yêu quái, lão còn do dự cái gì, lão được thánh nguyên đang, lão và ta tán ra làm hai, hợp tác vui vẻ, có gì không được?"

"Vô tri." Yêu hoàng đột nhiên thốt ra hai từ, sau đó tiếp: "Côn Luân trên dưới của người chẳng ai không đạo mạo ngút trời, chẳng ai là không muốn ép mỡ vô tử địa, đến Côn Luân này rồi, mỡ không hề có ý làm lành nữa rồi."

Dương chân thảm máng đồ không biết thức thời, rồi lại bảo: "Sư tổ của ta pháp lực vô biên, ông không có đường nào chọn đâu."

"Đây chính là mục đích người dẫn dụ mỡ đến đây sao?" Yêu hoàng cảm thương và lạc lõng, không chờ Dương Chân đáp, lại dùng giọng buồn bã tiếp: "Hậu bối của yêu tộc là Long Dận muốn ta chết, Côn Luân của người cũng muốn ta chết, ba nghìn năm trôi qua, thiên hạ này vẫn không có chỗ cho mỡ đứng yên a...."

Dương Chân nghe lời này, chỉ thần thờ không đáp.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Lương Tông (1)

Chính vào lúc hai bên rơi vào thế trầm tịch, cũng là lúc Dương Chân chấn kinh vì lời nói của yêu hoàng, thì yêu hoàng thực hiện một cử động khiến mọi người đều cả kinh. Lão đột nhiên vung trào chớp lấy Phượng Lam, và dưới sự nín thở trọn trùng mắt nhìn của bề trên kẻ dưới của phái Côn Luân, lão vung tay ném cái phao duy nhất trong tay ấy đi.

Trong đám người ở đó chợt lóe lên một đạo thanh quang tiếp ngay lấy đạo nhân ảnh bạch sắc đó, trước ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, Tiêu Văn Vong đã ôm chặt Phượng Lam vào lòng, coi người khác như là chả có mặt vậy.

Tuy hai người lập tức phân khai, nhưng Phượng Lam then thừng vô cùng. Sau khi tinh thần lại năng đại phát tình thái của tiểu nữ nhân, khẽ đưa môi hôn ái nhân vài lượt, xong trốn vào sau lưng Tiêu Văn Vong.

Cử động của Tiêu Văn Vong trong ánh mắt của đồng môn dường như chỉ là nụ cười đầy thiện ý, họ đã quen với tính cách tình mới không thể buông này của họ, cho nên không còn quái nữa. Duy chỉ có Nhất Đức chân nhân của Pháp Tông lắc đầu cười khổ, năm xưa nếu như Nhất Nguyên chân nhân không cầu tình, dù có thể nào ông ta cũng không cho phép hai người họ kết hợp.

Cục diện nhanh chóng biến đổi, nếu đã như thế thì Côn Luân phái chẳng còn có gì úy kỵ nữa, một đệ tử chữ huyền so với thủ lĩnh yêu tộc thời cổ, bên nào trọng bên nào khinh đều dễ dàng biết được.

Yêu hoàng cô thân đứng trên vân tiêu, ngừng đầu nhìn mây, tóc ở ngực và sau lưng bay loạn, dáng vẻ đứng thẳng và cô độc vẫn tựa như ba nghìn năm trước. Đối diện với tình anh bốn phía của phái Côn Luân chỉ cần một mệnh lệnh phát ra là toàn lực đánh tới, thế mà lão cũng giống như năm xưa vậy, chẳng có chút sợ sệt nào.

"Vì sao vậy?" Dương Chân rất ngạc nhiên cho việc yêu hoàng buông bỏ hộ thân phù duy nhất này.

"Người thực sự cho rằng mỡ coi nữ tử đó là con tin hay sao?"

"Chẳng lẽ lại không?"

"Ấu nữ của mỡ năm xưa bị Côn Luân của người bắt cũng cỡ như người vậy, nó mỹ lệ, dũng cảm, kiêu ngạo... ở ngoài tinh trận ở Dương Kỳ sơn, nó bị Côn Luân tiên tổ của người đánh chết tươi hồn phi phách tán, mỡ hận a, mỡ hận..."

Lời của yêu hoàng khiến Dương Chân không biết phải đối đáp như thế nào. Chẳng chẳng thể nào hiểu được tâm tình của bậc làm cha, đối với chuyện xa xưa càng không hiểu gì, chỉ có thể cảm thụ được một thứ bi ai và hận ý, nhưng vì sao lão ta lại thả sự nương đi?

"Vân Vong, con thấy nên như thế nào?" Thần tình trữ tình của Nhất Nguyên chân nhân khiến chẳng có ai dò ra tâm ý.

"Sinh vì Côn Luân, tử cũng vì Côn Luân... sư tôn chỉ cần hạ lệnh." Tiêu Vân Vong từ từ cúi đầu.

Nhất Nguyên chân nhân nghe thế chẳng có hành động gì, hai mắt nhìn vào cõi hư vô vô hạn, giống như nhìn thấy vị lai phiêu miểu vậy. Nhưng thời khắc này, toàn trường đều đang chờ đợi mệnh lệnh từ miệng ông ta.

"Chàng thật không quan tâm đến tên tiểu đệ tử của chàng?" Phụng Lam kinh hồn chưa định chợt lên tiếng hỏi.

"Sư tôn có thể biết quá khứ vị lai, nắm tận hết thiên cơ, nếu như bất hạnh, nhất thiết coi như số mệnh đã hết." Tiêu Vân Vong từ từ buông lời.

Các môn hạ Đạo tông nghe hai người đối thoại, đưa mắt nhìn nhau, xong mục quang lần nữa tụ tập lại trên người của Chương môn chân nhân.

Những lời này rơi vào sâu trong nội tâm của Dương Chân, kích khởi từng cơn sóng kinh thiên trong lòng chàng, chẳng lẽ sư phụ lại bỏ mặc sự sinh tử của chàng chẳng thèm chiếu cố?

Yêu hoàng chẳng hề cấp cho chàng cơ hội suy nghĩ nữa, tiếp theo một tiếng hú dài vọng khắp đất trời, khiến phong vân biến sắc, một thần hình hùng tráng mô hồ uốn éo rồi tiêu thất trong vân vụ.

Đột nhiên một luồng mê vụ như sóng cuồng di mạn khắp trời, Côn Luân chư nhân lập tức không phân biệt được gì, đua nhau hò hét tức giận, tự chủ kích phát phản kích.

Chính vào lúc này, một đạo kim sắc quang mạng dày đặc và có thực chất xông thẳng lên trời, khiến cho một nửa thượng khung ánh lên màu kim sắc, tiếp đó là một áp lực vô biên vô tế tràn đến.

Người của Côn Luân đứng trong vân hải vụ chương mở trừng mắt nhìn lên không, thấy trong phương viên quanh đó có một tòa sơn phong lớn hàng vạn trượng có ánh sáng vàng chói mắt vô cùng, tỏa ra luồng khí súc sôi như muốn lật ngang trời đất.

Khi tiếng sấm chớp lời đình nổ ra, một đạo nộ điện màu xanh xé nát trời, quét sạch mọi dấu vết, cuốn đi mọi mây mù.

"Ầm ừm..."

Đà Thần tiên quát ra tạo kỳ phong từ trời cuốn xuống, phát ra một tiếng nổ trầm muộn, chớp mắt khiến cho mây tan mù tán, tiếng ầm ầm tiếp theo đó khiến cho núi đồi chao đảo, khí thế lật trời không gì ngăn được.

"Yêu nghiệt giỏi, lão phu đánh giá thấp người rồi."

Trong Vân Hải truyền đến tiếng quát tức giận của Nhất Đức chân nhân, tiếp theo đó là vô số lần sáng xanh giao thoa, trong không trung phát sinh ngũ hành thổ phong từ tám hướng kéo tới.

Uy lực của thần khí đương nhiên không tầm thường, khi đánh thêm một cú nữa, cuồng long lè lưỡi, trời cao chấn động, sơn thể mới sinh chớp mắt vỡ nát thành vô số cự thạch, điên cuồng xoay chuyển đồ ầm ầm xuống dưới, đánh thẳng về môn nhân của Côn Luân ở tứ diện bát phương.

Kịp lúc đó, mấy chục đạo pháp bảo đẹp mắt sáng lên trong luồn vân vụ, chia nhau rít chiếu đánh xuống cự thạch, nổ ra một đám khói bụi đầy trời.

"Bọn lỗ mũi trâu Côn Luân, mỡ lĩnh giáo rồi."

Trời không truyền đến tiếng cười lớn của yêu hoàng, chính vào lúc này, một lực hấp nhiếp từ chính tầng trời đột nhiên phát sinh, khuôn viên mười dặm bốc đầy yêu chương và trần ai, giống như bị con trốt chớp mắt hút sạch lên trời.

Thiên không trong vắt chẳng bến bờ, hồi phục lại khung cảnh lúc ban đầu.

Cảnh tượng chợt trong sáng lên đó khiến cho Đạo pháp lưỡng tông nhìn thấy một cái áo bào bạch sắc vô biên vô tế đang nhanh chóng thu nhỏ lại. Nó tạo ra một vòng la thiên quyền, ông tay áo sâu không thấy đáy, trong đó có một đạo độn quanh kim sắc đang cực lực tránh thoát pháp lực thu nhiếp lại.

Chớp mắt, mọi người nhìn thấy chủ nhân của giả thiên đại tị đồ chính là chương môn Nhất Nguyên chân nhân, cái ông tay áo giống như dài ra ẩn hiện trong vân vụ, vóc dáng tựa như kim tiên hạ phẩm.

"Là Tụ lý càn khôn!" Môn hạ các tông ở tứ diện bát phương cuối cùng cũng hồi lại thần, cả kinh hô lớn.

"Chương môn sư huynh quả thật là bất phàm." Nhất Đức chân nhân một tay thì có thanh sắc điện quang lập lòe, lắc lư đứng ở gần đó.

"Yêu hoàng tiền bối, có thật là không chịu tiếp thụ hảo ý của Nhất Nguyên?" Nhất Nguyên chân nhân nghe lời chỉ hơi cười cười, đưa mục quang của mọi người hướng về phía yêu hoàng bị vây khốn trong tay áo.

"Sơ nhập đại thừa, trong nhân tộc của các ngươi có thể nói là hiếm gặp rồi." Yêu hoàng thân tuy ở thế yếu, nhưng vẫn không chịu thua.

Nhất Nguyên chân nhân lắc đầu than dài, đột nhiên phát lên không đánh ra một đạo bạch quang hóa thành quang mạng nhu hòa bao trùm cả chân trời.

"Là Hạo Thiên kính!" Mọi người ở đó đều hô lên cả kinh.

Một đạo bạch sắc quang trụ thông thiên từ trên trời cao xẹt xuống, bao trùm trên người đang chớp lóe của yêu hoàng, tức thời ngưng cố thân hình của lão, giữ chặt ở giữa không trung.

"Ngươi có Phục Hi di bảo thì có làm sao, mỗ đang cầu mà không được đây, ha ha ha..."

Hạo thiên bảo kính từ cổ truyền đến giờ là có thể thông quá khứ vị lai, phá thế gian vạn pháp, có pháp lực thần kỳ vô cùng. Khi bị thần pháp bủa vây, điều cô quái chính là yêu hoàng chẳng hề khủng hoảng gì, ngược lại lại vui vẻ tột cùng.

Trong lúc y rõ ràng là bị giữ chặt ở trời không, trước thì có tụ lý càn khôn của đạo tôn đối địch, sau thì có đả thần tiên của pháp tôn chiếu ứng, hai bên ta hữu có mây chục tinh anh của Côn Luân hồ thị đam đam, có thể nói đã bị vây trong thiên la địa võng, yêu hoàng có thể coi là cùng đường mạt lộ, bó tay chịu trói chẳng mấy xa.

Những tại sao yêu hoàng hiện giờ lại như cá được thả về nước, vui mừng tự đắc như thế kia?

Sự nghi hoặc của bề trên kẻ dưới trong Côn Luân phái không tiếp tục bao lâu thì yêu hoàng giang thẳng tứ chi, toàn thân khoan khoái, để rồi đột nhiên mọc dài ra vô số gai nhọn màu vàng, chớp mắt ngưng tụ thành một kim kiếm cực lớn, người và kiếm dung thành một thể.

Kim sắc kiếm thân như hư tự thật, huyết sắc điện mạng điên cuồng xoắn động dưới bạch sắc bảo quang, điên cuồng thu hút cái gọi là hạo thiên thần quang khắc tinh của yêu ma tà đạo, tựa hồ như bảo kính thần quang đã thành thứ thuốc bổ cho Thiên Tru tăng trưởng thân phách, quý dị thập phần.

Lôi đình nổ rền, phích lịch liên miên, huyết sắc yêu điện từ từ biến thành điện mạng màu tím đỏ, lưu chuyển quanh kiếm thân màu vàng, dị lực từ từ sinh ra và lan tỏa xung quanh.

Không những Nhất Nguyên chân nhân nhú mày, mà những người của phái Côn Luân khác đều cảm thấy không thỏa, chỉ không biết là vấn đề rốt cuộc xuất phát ở đâu mà thôi.

Lúc này Dương Chân cảm giác nguyên thần mới sinh ra từ kim đan như tắm gội trong thuốc tiên ngọc dịch, toàn bộ tâm thần bỗng bật hoạt bát, giống như phi thăng cửu thiên.

"Oắt con, mỗ đi đây."

Trong tâm hải đột nhiên phát lên một tiếng quát, làm cho Dương Chân tỉnh lại trong trạng thái tinh thần túy lúy. Đột nhiên, chàng cảm thấy toàn bộ thân thể trở về sự khống chế của mình, lực thức hồi thể, nhưng trong nội thể hư đẳng không không, giống như bị rút đi hết toàn bộ chân khí vậy.

Chính vào lúc này, Thiên Tru giống như đã suy biến hoàn toàn, thoát li khỏi nhục thể của Dương Chân, hóa thành một đạo kích mạng bắn thẳng lên trời, xuyên phá thần quang pháp iới của Hạo Thiên kính, muốn động thiên thoát đi.

"Chạy đi đâu!" Nhất Nguyên chân nhân quát lên một tiếng, như có thần ứng, phát tay thu ông tay áo trở về thân, đồng thời gọi về Hạo Thiên Kính đang xoay chuyển đoàn đoàn tại thiên tế, lúc người đuổi theo.

Còn Nhất Đức chân nhân cứ bám sát nguyên thân mà yêu hoàng chiếm cứ, Đả Thần Tiên trong sát na Thiên Tru động phi ứng thể quét tới, tạo thành một phiến điện võng kính đến không lọt chút gió.

Còn lúc này, linh thần của Dương Chân vừa quy vị, pháp lực chu thân không kịp vận chuyển, chỉ có thể trở mắt nhìn Hình Thiên chi tiên cuốn tới, gió buốt đánh róc tới mặt, trước mặt toàn là những tia điện màu xanh.

Xong rồi, đó là ý niệm duy nhất của chàng lúc này.

"Sư thúc hạ thủ lưu tình!"

Tiêu Vân Vong đã sớm áp lại gần thấy vậy buột phải ra tay, trong phút giây sinh tử đó, mười tám đạo kiếm quang rực sáng phóng ra đan dọc chéo ngang lưng trời, hình thành một đạo chu thiên kiếm võng dày đặc ngăn chặn đường đi của Long tiên.

Tiến âm ừng nổi lên vang trời, kiếm vồng chớp mắt tàn mất, ánh huỳnh quang của tinh thần yếu nhược tản ra, tiên long vừa chạm tới cũng thu lại.

"To gan!" Nhất Đức chân nhân thu roi, trừng mắt nhìn Tiêu Vân Vong cả gan dám chặn trước mặt. Ông ta tuy quát mắng Tiêu Vân Vong, nhưng ánh mắt lại hướng về cõi hư không nói Nhất Nguyên chân nhân độn bay đi. Ông ta lúc này nghi hoặc vạn phần, chẳng lẽ yêu hoàng lại bỏ thân mượn kiếm độn tẩu hay sao?

Như vậy tại sao ông ta lại chẳng hề phát giác sự quan khiêu trong này? Nhưng Nhất Nguyên chân nhân đuổi theo kia, hoàn toàn chứng minh yêu hoàng xác thật đã độn tẩu rồi.

Mục quang của ông ta lại quay về hai sư đồ của Tiêu Vân Vong, vừa rồi Tiêu Vân Vong dễ dàng hóa giải một chiêu tiên phát xuất vội vã của ông ta, không khỏi khiến ông ta thâm cá kinh.

"Sư thúc, yêu hoàng đã đi rồi, thỉnh thứ cho Vân Vong tội bất kính." Tiêu Vân Vong biết Pháp tôn không dễ nói chuyện, nên lên tiếng xin lỗi trước.

"Các ngươi hãy lưu lại coi kỹ tên này." Nhất Đức chân nhân lúc này không lòng nào tính đến chuyện khác, chỉ nhìn Dương Chân bị đánh trở về nguyên hình một cái, xong lóe lên trước hư không, đuổi theo yêu hoàng.

Nhìn "yêu hoàng" vừa rồi uy phong bát diện lọt vào tay Tiêu Vân Vong, môn hạ của Đạo Pháp lưỡng tông lãnh mệnh ở lại vây chặt lại, chứ không theo nhị thánh đuổi theo.

Dương Chân mở to mắt nhìn những tiên gia chân nhân thần thái mỗi người mỗi vẻ, khí độ bất phàm đẳng vân giá vụ chung quanh, bất giác cảm thấy như mình lạc vào cõi mộng.

Bản thân chàng đã được cứu rồi sao? Nhất thời, chàng không thể tin được điều này.

"Chân nhi, ngươi không sao chứ?"

Bên tai Dương Chân truyền đến tiếng nói quen thuộc của sư phụ, đột nhiên cảm thấy thân thể nhẹ tâng, chân lạc xuống đất pháp vân mềm mại, quay đầu nhìn lại thấy sư phụ tỏ lộ vẻ quan thiết đang nhìn chàng.

"Đệ tử... không sao." Ánh mắt của Dương Chân vừa chạm đến bóng dáng của bạch y mỹ phụ, lòng như chợt đụng phải chuông, giật nảy mình cúi thấp đầu.

Tiêu Vân Vong nhìn sắc mặt dị dạng của ái tử, thờ dài một tiếng, nhẹ phát tay bỏ Dương Chân ra, nhất thời giữa ba người đều tồn tại sự bối rối.

"Tiêu sư đệ vì có gì ngăn trở Pháp tôn, che chở cho môn hạ?" Một giọng nói âm nhu truyền tới, Pháp tông Tử Tang chân nhân tay cầm phát trần, giữa đám người nhẹ nhàng bay tới.

"Lời này của Tử Tang sư huynh có thể coi là lớn cũng có thể coi là nhỏ, Đạo tông của đệ sao dám dám đương." Tiêu Vân Vong khẽ nhủ mảy, bình tĩnh nhìn về người mới đến.

"Tên này dù là đệ tử của ngươi, nhưng nên biết hắn đã có câu kết với yêu hoàng, yêu nghiệt kia thấy tình thế không ổn đã bỏ tên này đi, Tiêu sư đệ cần phải tuyệt đối thận trọng a." Tử Tang chân nhân trong lời có ý khác, cả đám Pháp tông chân nhân phía sau nhướn mắt liếc ngang, phụ họa theo ý đó.

"Tử Tang sư huynh không biết tiền nhân hậu quả, sao lại dám tự phán tội chứ?" Phượng Lam đứng ở bên lạnh lùng chen lời.

"Sự hàm dưỡng của Phượng sư muội, sư huynh bội phục, ha ha ha." Tử Tang nói, ánh mắt quét qua lại giữa Phượng Lam và Dương Chân, mặt hiện ý vị không nói ra lời.

Phượng Lam bị nói đỏ hồng cả mặt, thấy quá nhiều đồng môn ở đương trường, không tiện phát tác, chỉ hừ lạnh một cái, ngoảnh đầu không thèm lên tiếng nữa.

"Chẳng lẽ Tử Tang sư huynh nhìn không ra tên này đã mất hết yêu khí trong thân, chỉ còn là chi thể thanh tịnh, chứ nếu môn hạ của Tử Tang sư huynh mà có thứ yêu nghiệt huyng ngoan tuyệt thể như vậy, chỉ sợ chẳng thoát khỏi kiếp nạn a?" Thiên Ngoại phong chương tọa Tử Hiên chân nhân cùng một đám Đạo tông môn hạ cũng nhìn không thuận mắt.

Môn hạ của Đạo pháp lưỡng tông bất giác phân thành hai phe, tranh cãi nhau quyết liệt.

"Tiêu sư đệ vừa từ Dương Kỳ sơn quay về, ta cũng những vị trong này hơi hiếu kỳ, không biết sư đệ có thể phá giải nghi hoặc cho chúng ta?" Chương lục chân nhân của Côn Luân phái là Tử Đình ho khẽ, đứng ở giữa ranh giới rõ ràng của Đạo Pháp hai phái, làm kẻ trung gian hòa giải.

Đến lúc này, trời xa vang lên một trận kinh lôi liên miên bất tuyệt, kỳ quang dị sắc lấp lóe không ngừng.

Tử Hiên chân nhân tuấn đạt bất phàm ngưỡng đầu nhìn trời cảm khái: "Có chương môn chân nhân xuất thủ, yêu nghiệt này nhất định là bị bắt dễ dàng."

Tử Tang chân nhân nhẹ vuốt râu nói: "Tử hiên sư đệ nói phải lắm, phải lắm a, có Đạo Pháp lưỡng tông của Côn Luân ta đồng thời xuất thủ, thiên hạ này còn ai xứng là địch nhân?"

Côn Luân quần hùng nghe thể nhìn nhau, gật đầu khen phải, nếu như trong phái đã có sự tranh giành, nhưng khi đề cập đến uy danh của Côn Luân nhị thánh, thử hỏi ai dám khinh nhục sự uy nghiêm của đạo môn lãnh tụ trong Cửu châu đảo chứ?

Nhưng vào lúc này, Dương Chân lại chìm sâu trong sự biến hóa phiên thiên phúc địa của nội thể chàng. Cho dù tu vi của chàng chẳng hề đại tiến, nhưng chàng kinh và mừng khi phát hiện bát mạch trong nội thể và quan khiếu so với trước mạnh mẽ và rộng rãi gấp trăm lần, và lại có nhiều biến hóa vi diệu bất minh, chân nguyên như nước chảy tràn trong nội thể, pháp luận tròn trịa như ý.

Chàng dường như hiểu, tất cả những thứ này đều là biến hóa kỳ diệu do yêu hoàng mang đến. Nghĩ đến đó, chàng không khỏi l cho lão yêu độn tẩu đi đó. Trong lúc tâm tình kích động, chàng dường như chẳng để vào tâm mọi thứ tránh dẫu trước mặt và xung quanh chàng.

Sâu nơi thiên cực, chương tâm của Nhất Nguyên chân nhân nắm một kim sắc kiếm hoàn dài ba thốn lấp lóe tử điện, nhưng lại xuất thần nhìn về trời xa thương man, thần tình trầm trọng.

Nhất Đức chân nhân chấp tay chộp lên hư không một cái, nhìn kỳ kiếm không ngừng tránh né trong tay, đầu mi nhú tí, thật lâu sau mới nhin không được cất tiếng hỏi.

"Chương môn sư huynh, vì sao để cho y đi?"

"Chuyện gì mình không muốn, thì đừng nên làm cho người khác." Nhất Nguyên chân nhân lắc đầu, đột nhiên thờ dài đáp: "Hi vọng hân có thể tìm cho Côn Luân của chúng ta một đáp án hoàn mỹ."

"Hân?" Nhất Đức chân nhân hơi khó hiểu.

"Cái gì đến sẽ phải đến. Sư đệ, xem ra đệ và ta trước hết cần phải kéo dài nhân duyên rồi." Nhất Nguyên chân nhân quay đầu lại thần nhiên cười, phát tay áo thu lại sau lưng.

"Chương môn sư huynh nói lời này hơi nặng rồi, thân là đệ tử Côn Luân, thủ hộ cho sự thanh bình của Cửu Châu đảo, trách nhiệm không thể thoái thác." Trong đầu Nhất Đức chân nhân hiện lên nụ cười kỳ lạ của Nhất Nguyên chân nhân, khó hiểu lắc đầu.

Nhị thánh một trước một sau tiêu thất tại Ngọc Tiêu phong.

Dương Kỳ Sơn trải qua biến cố động trời, Ma đạo khiêu chiến ở Bắc Côn Luân, yêu hoàng đại náo Côn Luân tiên phủ, từng chuyện liên tiếp xảy ra, khiến cho sự bình tĩnh nghìn năm của Côn Luân phái bị đã phá triệt để.

Vạn yêu phong ấn mấy nghìn năm đột nhiên phá phong xuất ra ngoài, nơi đến không minh. Trong bối cảnh này, đã ẩn ước thấu lộ sự cấu kết ngầm đáng sợ giữa yêu ma lưỡng đạo, khiến cho người trên kẻ dưới trong Côn Luân phái ngồi đứng không yên.

Khi đó, chương môn chân nhân của Côn Luân liên tiếp phát vài đạo dụ lệnh, phái khiến môn nhân khẩn cấp đem biến cố phong ấn truyền đến các tông môn tu chân các giới trong Cửu châu để kịp thời giới bị.

Tuy nhiên sau cơn gió to sóng lớn, ám triều vẫn tiềm phục y như cũ. một vị đệ tử của Ngọc Tiêu phong bị yêu hoàng chiếm thể xác náo loạn tiên phủ, thậm chí khiến cho hơn trăm đệ tử trẻ tuổi thụ thương thể không nhẹ, Đạo Pháp lưỡng tông vì thế triển khai sự so kè tranh đấu ngoài mặt có trong bóng tối cũng có, và dù cho đã dậy lên không ít sóng cồn, như sự tình vẫn y như cũ chưa có cách giải quyết.

Cái có là như trên, nhưng trong tâm mắt mọi người, họ đều hiểu ra đây chỉ là khúc dạo đầu cho lượt tranh đấu của hai đại thế lực tại Côn Luân là Đạo tông và Pháp tông sẽ diễn ra trong cuộc Côn Luân Phong Hội mười năm mới có một lần vào cuối năm nay, cho nên tiên phủ trước đây đều bình hòa nhưng hiện giờ đã tràn đầy không khí sát phạt cũng không có gì là lạ.

Mấy ngày sau, tại Thái Hạo phong, trên Hạo Thiên điện.

Cửa chính của điện đường hùng vĩ trang nghiêm mở toang ra, ánh mắt trời sáng rõ chiếu từ trước đường lên các bản đá nền bằng thanh ngọc, khiến cho đại điện chiếu lên một màu thanh u quang khiết, khiến cho nó vô cùng đẹp mắt.

Trên điện trang nghiêm có ba vị tam thanh thần vị của Nguyên Thủy, Đạo Đức và Linh Bảo thiên tôn. Côn Luân phái đạo pháp thánh tam tông chủ vị, đạo tôn Nhất nguyên chân nhân ngồi ở giữa, bên trái có Pháp Tôn Nhất Đức chân nhân, chỉ có bên phải là không có người.

Trong điện có hai dãy tịch vị, đủ cho mười tám người ngồi, do Đạo, pháp lưỡng tông ngồi đầu hai bên tả hữu, Đan Dương tông, Kiếm Trì tông chương tọa chân nhân ngồi kế, còn lại là các môn hạ tinh anh của các núi khác ngồi xếp theo sau.

Ở dãy phía sau còn có không ít sư trưởng mang theo môn hạ đệ tử đắc ý cùng tham dự, toàn bộ đại điện đứng đầy khoảng trăm người, có đạo có tục, từ y thanh bào bạch sam sắp xếp rất trật tự.

Thấy thời gian đã tới, chương môn Kim Chung viện đứng dậy tuyên cáo các mạch đã tề tựu đầy đủ, thanh âm dài rõ vang vọng khắp điện đường, mục quang của mọi người đều tụ tập lên người nhị thánh trên điện.

Nhất Nguyên chân nhân nhìn Nhất Đức chân nhân như nê bồ tát đang ngồi mình mục trầm tư, bèn ngẩng đầu nghiêm mặt, khai môn kiến sơn: "Chương lễ đường các mạch hạ sơn truyền tin cho đệ tử đã có tin về chưa?"

Lời vừa dứt, hai hàng tả hữu chợt có ba chân nhân vận áo bào màu tím bước ra, trong đó có một người bước tới trước cúi người hành lễ hỏi bẩm: "Bẩm chương môn chân nhân, kiểm quang hồi tin, bắc địa Thiên Trụ sơn là Linh Tiêu phái đã truyền đạt hoàn tất."

Thấy Nhất Nguyên chân nhân phẩy tay, người đó nói xong lui xuống, tiếp đó có một người bước lên ngay bẩm: "Trung thổ Trung Nam sơn Thái Nhất môn đã thông báo hoàn tất." Chờ y lui xuống, tiếp theo có người bước lên báo: "U Châu long thủ sơn Long môn đạo phái, Thanh Châu Cô Xạ sơn Cô Xạ kiểm phái truyền tin hoàn tất."

"Cung châu Vân Đình sơn Thiên Phật tự, cùng La Phù sơn Độn Giáp tông đã truyền tin xong."

Cuối cùng là chương lễ chân nhân Từ Tang thần sắc có phần quẫn bách, do dự một chút thưa: "Ngoại trừ ... hải ngoại các đạo, và các tông môn ẩn bí, những nơi khác đều đã truyền đạt đủ."

Nhất Nguyên chân nhân vừa nghe vừa phẩy tay, nhưng khi nghe đến hải ngoại thì Nhất Đức chân nhân ở bên cạnh không nhịn được cùng giao hoán với ông ta một ánh mắt, trong điện cũng có không ít người ngưng thần chú mục, thần sắc dị dạng. Nhất Nguyên chân nhân cuối cùng trầm ngâm một chút, bảo: "Về phía hải ngoại... bốn tọa đã dùng thuật thiên lý thủy kính trường trình cho một số cổ hữu, không thể nào để hỏng chuyện được."

Nhất Đức chân nhân im lặng gật đầu, cũng nói: "Nam phương Lô châu có đầm Vãng Mộng, mạch Vu thuật tuy không hợp với đạo môn của chúng ta, nhưng miễn cưỡng cũng là chánh đạo. Bốn tọa xem ra bọn họ có duyên nguyên với Côn Luân của ta, nên đã coi như làm tận đạo nghĩa."

Nhất Nguyên chân nhân gật đầu mỉm cười, biểu kỳ tán đồng với cách làm của Pháp tôn, sau khi cho chúng nhân lui xuống, mới nói: "Côn Luân chúng ta thân là linh tự của Cửu châu đạo môn, nhiệm vụ trọng đại, chỉ có thể cùng các đạo đồng khí tương liên, nắm tay cùng tiến thoái, mới có thể ứng phó với sự khiêu chiến của yêu ma hai đạo. Về chuyện này các tông có dị nghị gì không?"

"Từ Tang ngồi dưới Pháp tôn có một điều cần hỏi." Bên cánh phải, Từ Tang chân nhân lần nữa rời khỏi hàng, giọng cao Huyền thanh lệnh bài bằng hai tay.

"À." Nhất Nguyên chân nhân hơi bất ngờ, nhưng vẫn gật đầu, còn Nhất Đức chân nhân bên cạnh thì khẽ nhún mày nhìn môn hạ của mình.

Từ Tang chân nhân nhìn phải nhìn trái xong mới thì lễ nói: "Chương môn chân nhân, pháp tôn tại thượng, Côn Luân phái của chúng ta tuy trường kỳ chiếm cứ vị trí lãnh tục của Trung thổ đạo môn, nhưng lại từng tán rã rác, thiếu hẳn lực ước thúc, đặc biệt là vì thiên hạ thái bình quá lâu, không ít tông môn đã sớm đối với Hạo thiên lệnh của phái ta ngẫm không theo. Lần này yêu ma gây cơn phong ba lần nữa, chính là cơ hội để môn phái chúng ta tái chấn thiên uy. Cá nhân Từ Tang đề nghị triệu tập các tông các phái đạo môn ở trung thổ, quyết định minh ước."

Lời của y chưa dứt, dưới điện đã náo loạn ồn ào cả lên, ai cũng kẻ tai chụm đầu bàn luận, trong đó cũng có không ít người phẫn chấn sắc mặt.

"Yên lặng!" Nhất Nguyên chân nhân khẽ quát một tiếng, chờ trong điện an tĩnh trở lại, bấy giờ mới hỏi: "Các người cho là nên thế nào?"

"Chuyện này liên quan rất lớn, Từ Đình cho rằng thời cơ chưa đủ thành thực, cần phải thận trọng hành sự." Từ Đình chân nhân ngồi phía bên phải nắm Chương luật lệnh bước ra, vừa khéo đứng bên cạnh phía bên trái của Từ Tang chân nhân.

Từ Tang chân nhân chuyển đầu cười với Từ Đình chân nhân, hai người vô tình hướng mắt vào nhau, nhãn thần sắc bén như gai đâm lẫn nhau, sau đó cùng quay đầu chỗ khác.

"Từ Thừa cho rằng, lời của Từ Tang sư đệ rất phải, chỉ có điều hơi sớm một chút, hay là để Phong hội cuối năm cử hành, mời rộng rãi các đạo về xem lễ, thương thảo về chuyện yêu tộc quyền thổ trọng lai." Từ Thừa chân nhân cũng khom người từ từ đứng dậy.

Nhị thánh trên đường nghe lời thần tình đều có phản ứng bất đồng. Nhất Đức chân nhân có mặt khác khó hiện vẻ khen ngợi, còn Nhất Nguyên chân nhân thì cẩn thận hỏi: "Côn Luân tiền hiền của chúng ta không ai không trước làm đức xong mới tu đạo, vạn nhất liên quan đến tư lợi li gián ảnh hưởng đến đạo môn chúng ta, nhất định sẽ từ bé xé ra to. Lời của ba người các người ai cũng có lý cả, tuy nhiên cục hạn trước mắt thì các người tính làm sao?"

Không chờ chúng nhân có phản ứng gì, Nhất Nguyên chân nhân hướng mắt về bàn thứ ba bên tay trái: "Vân Vong, con có cách nhìn thế nào?"

Tiêu Vân Vong ung dung đứng dậy, thì lễ thưa: "Theo như tình huống mà Côn Luân phái chúng ta nắm trong tay, thì trong thời gian ngắn yêu tộc e rằng khó tiến đánh Cửu châu, Côn Luân chúng ta nên chủ động xuất kích, nắm rõ nhất cử nhất động của yêu tộc, từ đó có thể ung dung tiến thoái. Ngoài ra, yêu ma lưỡng đạo đã ngầm kết hợp, trước mắt chúng ta cần phải tăng cường cảnh giác với động tĩnh của ma đạo."

"Còn về chuyện minh ước, Hạo Thiên lệnh có được là từ công khai sơn trấn yêu của tiên tổ, hiện giờ phong ấn đã mất, Hạo thiên lệnh danh nghĩa tuy còn những thực tế đã mất!"

Y nói lời này lập tức dẫn khỏi một trận ồn ào, đại diện từ trên xuống dưới đều xôn xao chỉ trích, nhưng Tiêu Vân Vong đối với những lời này đều coi như không có, cười lạnh một tiếng, nói tiếp: "Tiêu mỗ cho rằng, hiệu lệnh tam giới dĩ nhiên trọng yếu, nhưng muốn các đạo đình lực chi trì thì không phải chuyện dễ, minh ước nên là trắng đến rằm trăng tròn, nước chảy thành sông, chứ đừng gấp tính đến lợi công tư."

Nhất Nguyên chân nhân lúc này mới vuốt râu mỉm cười, lộ ra vẻ vô cùng vừa ý.

Lúc này, Từ Tang đã sớm không nhịn được hừ lạnh một tiếng, lớn tiếng bài bác: "Tiêu sư đệ nói về Hạo Thiên lệnh như vậy, Từ Tang không dám nghe theo! Phái Côn Luân của chúng ta hiện giờ chính là ở vị thế mặt trời giữa trưa, đỉnh thịnh nghìn năm có một, chỉ có kiệt lực tiến thủ mới không phụ sự thánh minh của Côn Luân ta!"

Đon Dương tông chừng tọa Từ Căn chân nhân cũng đứng dậy, nhìn mấy người trong điện, ngẩng đầu thông dong nói: "Tiêu sư đệ nói lời vừa rồi chính hợp ý ta, mấy nghìn năm nay, thực lực các đạo đã ngấm có được sự biến hóa cực lớn. Côn Luân của chúng ta không nên quá câu nệ chuyện cũ, ngu quên trên công tích của tiên tổ."

"Hay, nói hay lắm a!" Sắc mặt tái nhợt của Từ Tang chân nhân đột nhiên hồng nhuận, chỉ vào Từ Căn chân nhân nói: "Đon Dương tông chỉ cần dùng một câu đã đem bao nhiêu công tích của Côn Luân ta quét sạch không còn dấu vết, Từ Tang không còn lời nào để nói." Nói xong, ông ta quay đầu lại phất phạch hai ống tay áo, mặt chẳng vui chút nào.

Cục diện trong trường tức thời nóng bỏng hẳn lên, người các chi các mạch đều đưa ra ý kiến, cãi nhau kịch liệt.

Trên đường, nhị thánh chẳng nói lời nào, tĩnh lặng nhìn cục diện bên dưới.

"Yên lặng một chút, yên lặng!" Từ Đình chân nhân thật lâu không nói lúc này giờ cao Chương luật lệnh quát to ổn định cục diện, nhìn xung quanh bảo: "Chư vị yên lặng lại đi, rốt cuộc nên thỉnh ý của chương môn đã."

Mọi ánh mắt trong điện đều lần nữa tập trung về phía trên.

Nhất Nguyên chân nhân đột nhiên hỏi: "Nhất Đức sư đệ thấy thế nào?"

Nhất Đức chân nhân quét mắt nhìn chúng nhân bên dưới, cất giọng nói từng từ: "Chương môn sư huynh có một hảo đồ đệ." Nói xong nhắm mắt, không nói gì nữa.

Nhất Nguyên chân nhân hơi ngẩn người, nhìn vào Tiêu Văn Vong ở dưới đường có cốt khí ngạo thiên, thâm thờ dài một tiếng, nói: "Chuyện mình ước tạm thời khoan đề cập. Nhưng mà, lời của Từ Tang không phải là không có ý hay, giống như Từ Thừa có đề nghị, trong kỳ Phong hội này sẽ mời rộng rãi các đạo đến quan lễ."

"Ngoài ra, từ đây đến Côn Luân phong hội không còn xa nữa, chuyện sắp xếp tổ chức Phong hội đều do Đạo Pháp lưỡng tông cộng đồng chủ trì, lần này không ngoại lệ, hy vọng các tông các mạch có thể tề tâm hiệp lực, vì Côn Luân của chúng ta mà khai quật ra bậc anh tài lương đồng."

Chúng nhân dưới đường đồng thanh vâng dạ.

"Còn có chuyện gì khác nữa?" Nhất Nguyên chân nhân lại hỏi.

"Sư tôn, còn có một chuyện vẫn chưa xong." Trước ánh mắt dò hỏi của mọi người, Từ Đình chân nhân hơi trầm ngâm, tiếp: "Đệ tử chữ huyền của Đạo tông là Dương Chân vẫn còn bị cấm túc ở Chương luật đường."

"Chuyện này là vì hà cố gì?" Nhất Nguyên chân nhân ngạc nhiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Vô Tội (1)

Trên Hạo Thiên điện, ánh mắt của mọi người trên đường đều cùng nhìn vào một người đứng và một người quỳ dưới đường.

Người đứng chính là Đạo tông đệ tử Sở Thắng Y chết đi sống lại tại Dương Kỳ Sơn, toàn thân bạch y pháp phới, dáng vẻ xuất trần, vừa ứng đáp hoàn tất lời tra hỏi của hai đường Chương luật và Chương lễ.

Người quỳ phụ dưới đất bất động như thạch tượng chính là người đang bị nghị tội - Dương Chân. Chàng lúc này cúi mặt cúi đầu, nhìn không rõ thần tình, nhưng đôi tay đang nắm thật chặt hơi run run, không phải vì khấn trương, mà là vì phần nộ.

Ngày đó sau khi được Tiêu Văn Vong giải cứu thoát thân, chàng vốn cho là phong ba đã bình ổn, nhưng chương lễ đường Từ Tang chân nhân lại một mực cho là quan hệ giữa Dương Chân và yêu nghiệt ái muội bất minh, cần phải giam lại thẩm tẩn, để hỏi cho ra lẽ.

Đạo tông với Từ Đình chân nhân dẫn đầu nhận định là Pháp tông cố ý làm khó, người của hai tông vì thế triển khai đại chiến bằng mồm, tiếp liền mấy ngày mà chẳng ra được kết quả, bắt buộc dĩ Dương Chân phải bị cấm túc tại Thái Hạo phong trong tay Chương luật đường.

Hôm nay tông hội, chàng mới chính thức bị kéo ra đường phán xét.

Từ Tang chân nhân ngồi ồm trên ghế, ngẩng đầu nhìn đánh giá Sở Thăng Y một mực thần nhiên, đột nhiên nói nhanh với giọng gay gắt: "Sở Thăng Y, ngươi có thể bảo chứng những lời vừa nói đều là sự thật?"

Sở Thăng Y thần sắc bất biến, ung dung đáp: "Chương môn chân nhân và Pháp tôn tại thượng, đệ tử tuyệt không có nửa câu hư ngôn, hơn nữa trên đường còn có Đôn Dương tông Nhạc Thiên sư đệ, cùng Ngọc Tiêu phong hai vị sư muội có thể làm chứng."

Từ Tang chân nhân hừ lạnh, bảo: "Đôn Dương tông môn hạ Nhạc Thiên sinh tử chưa biết, hiện còn hôn mê, những người còn lại đều là đồng tông thân mật, lời làm chứng rất khó xác tín."

Dương Chân quỳ dưới đất thân hình khẽ run, hai tay nắm chặt xương cốt vòng lên, lòng hận lão đạo này không sao kèm được.

Sở Thăng Y nhưn mày kiếm, quay đầu biện giải: "Dương sư đệ trong địa quật phong ấn đã từng giải cứu đệ tử cùng những người đang nguy cấp, bị yêu hoàng chiếm thân đó là bất đắc dĩ, đệ tử nhận thấy đệ ấy vô tội, phản ứng có thể còn nên khen thưởng, thỉnh chư vị tôn trưởng minh xét..." Nào ngờ lời của y chưa dứt, thì bị người khác lớn giọng cắt ngang.

"Đủ rồi!" Từ Tang chân nhân lạnh lùng trách mắng: "Trên tông đường, làm gì đến lượt tiểu bối như ngươi có tư cách bình thuyết!"

Gương mặt tuấn tú của Sở Thấn Y đỏ hồng, rồi lập tức khôi phục lại bình tĩnh, im lặng lui ra phía sau lưng sư phụ của mình, đứng yên không nói, nhìn chúng nhân dưới đường khe khẽ gật đầu.

Từ Đình chân nhân đánh mặt lại, buông giọng chậm rãi: "Không biết Từ Tang sư huynh có gì chỉ giáo?"

Từ Tang chân nhân nhìn Dương Chân chăm chăm, đáp: "Có hay không có câu kết với yêu nghiệt hay không khoan bàn vội, nhưng nó đã thương hơn trăm đệ tử của Côn Luân ta là không giả, nếu không trừng trị tội này, công đạo và nhân tâm ở đâu? Hơn nữa, án theo Đạo tông đệ tử là Sở Thăng Y thuật lại, hẳn có quan hệ gần như là sư đồ với kẻ phản đồ của Côn Luân là Nhất Kỳ, hơn nữa thân phận của Nhất Kỳ liên quan đến yêu tộc, mọi dấu hiệu đều chứng minh, cho nên tên này tội không thể dung..."

"Phình..." Một tiếng vỗ bàn mạnh ngắt ngang lời của Từ Tang chân nhân.

Tiêu Văn Vong mặt mày phùng giận đứng phắt dậy, lạnh giọng hỏi: "Không biết Từ Tang sư huynh phê bình sư trưởng, án theo luật lệ của Côn Luân ta nên khép tội thể nào?"

Từ Tang chân nhân nghe lời hơi sững lại, rồi đứng phắt dậy, lạnh lùng nói: "Nếu như y đã là phản đồ, không còn là người của Côn Luân ta, lời này của Tiêu sư đệ tự nhiên không thành lập."

Từ Đình chân nhân vỗ liền hai tay, ngạc nhiên hỏi: "Hay a, chỉ bằng một lời của Từ Tang sư huynh, là có thể định ra tội danh phản nghịch của Nhất Kỳ sư bá, như vậy còn cần Chương Luật đường này nữa làm gì? Ngày sau này có phải là bọn tiểu bối cũng có thể trước mặt chúng ta công nhiên nói này nói nọ hay sao?"

Từ Tang chân nhân cười ha hả, ra vẻ hưng sư vấn tội, hỏi ngược lại: "Nếu nói như vậy, Chương Luật đường có phải là ra sức bảo hộ cho Đạo tông môn hạ các người không?"

Rất nhiều người ở dưới đại đường tức thời biến sắc, khí phần trở nên khẩn trương. Lời trách hỏi này của Từ Tang đã liên quan đến mặt mũi của hai tông, có thể lớn mà cũng có thể nhỏ, nên không còn ai dám lạm bàn.

Tiêu Văn Vong sạm sì nét mặt, đối với sự dằn co khó chịu của Từ Tang đã kinh động đến ruột gan chán nộ, cho nên cất giọng tức giận hỏi: "Chân nhi, ngươi đứng lên cho vi sư biết, ngươi rốt cuộc là có làm ra chuyện phản nghịch hay không?"

Dương Chân nghe lời từ từ đứng dậy. Lúc này chàng mặc một lam bào không mấy hợp thân, đầu tóc đen nhánh hơi cột lệch về phía sau, hình dung có mấy phần tiêu tụy, miệng mím chặt, mắt nhìn thẳng, mặt hiện vẻ kiên nghị, mắt mi thể hiện sự ngoan cường dị thường.

Trong đường, mục quang của hai sư đồ gặp nhau.

Thật lâu sau, Dương Chân từ cái nhìn đó nhận được sự cổ vũ, tâm tư bàng hoàng tức thời an định trở lại, một sự xung động chợt kéo tới, khiến chàng buột miệng đáp: "Từ Tang sư bá nhận thấy đệ tử phản nghịch thì chính là phản nghịch, còn nhận thấy rằng không, thì chính là không."

Chúng nhân dưới đường tức thời trợn mắt đờ đẫn, thẩm kinh cho kẻ này lớn gan.

"Khôn nạn!" Từ Tang chân nhân hiện ra vẻ cực kỳ tức giận, gương mặt lúc đỏ lúc trắng, hơi thở hồng hộc, đột nhiên chỉ thẳng Dương Chân: "Ý tứ của ngươi cho là bản tọa có ý làm khó ngươi, cố tình không bỏ qua cho ngươi?"

Dương Chân đã mấy ngày chịu khổ ở Chương Luật đường, bị lão đạo này bức bách hỏi han đủ điều, lúc nào cũng đâm chiến tâm kinh, trong lòng đã sớm nảy sinh sự chán ghét cùng cực, cho nên lời vừa nói ra chàng chẳng hề hối hận chút nào.

Trong lòng của chàng, chỉ cần sư phụ còn đứng bên chàng, chàng chẳng cần phải sợ cái gì cả.

Tiêu Văn Vong buồn cười trong lòng, nhưng ngoài miệng chỉ điềm đạm đáp: "Cứu cánh như thế nào, Từ Tang sư huynh tự biết."

Hai ánh mắt như đao như kiếm từng thời giao nhau, ánh lửa lóe lên.

Từ Đình chân nhân đứng dậy hướng lên trên đường, cung kính xá dài cúi đầu thưa: "Thỉnh chương môn sư tôn thánh quyết."

Nhất Nguyên chân nhân hơi lộ vẻ đắn đo, hai tay đặt lên án nói: "Được rồi, Nhất Kỳ sư huynh được thái thượng chương môn ban cho trọng nhiệm, trăm năm như nhất thủ hộ Dương Kỳ Sơn, bất luận là thân phận trước kia của người thế nào, bốn tọa vẫn nhận người là sư huynh, chuyện liên quan đến điều này không được bàn nữa."

Nhất Đức chân nhân nhất trực nhắm mắt dưỡng thần chột chên lời: "Chương môn sư huynh, như thế chỉ sợ không thỏa, sau này nếu gặp lại Nhất Kỳ, rốt cuộc là địch hay là bạn?"

Tông nghị cho đến giờ, ý kiến của nhị thánh lại không gặp nhau, cho nên trong đường lập tức im phăng phắc.

Dương Chân cô đơn đứng dưới đường lúc này hiểu rất rõ, Nhất Kỳ lão nhân từ đầu tới cuối chẳng hề bối bạn lại Côn Luân phái, thậm chí bị bức phải chọn trở về bên cạnh mẫu thân của ông ta tại hồ tộc, chỉ sợ là còn có thâm ý khác, cho nên chàng đối với lão nhân cô khổ này có một thứ kính ngưỡng nói không rõ thành lời.

Chỉ có điều, chàng thấp cổ bé miệng, tự thân còn lo chưa xong, làm sao có thể vì ông ta mà thể hiện sự bất bình?

Trong đường từ trên xuống dưới lúc này đều rõ, lần tranh cãi này đã diễn biến thành phân tranh lập trường về thân phận của Nhất Kỳ, tiến tới liên hệ đến sự phát lạc đối với đệ tử Dương Chân của Ngọc Tiêu Phong.

Thân là chí tôn của một phái, chủ của Đạo tông, Nhất Nguyên chân nhân không thể xem thường cách nhìn của Pháp tôn tông chủ Nhất Đức chân nhân cùng ngồi ngang hàng với ông ta. Từ khi Côn Luân phái khai sơn đến giờ, địa vị của Đạo - Pháp - Thánh rất siêu nhiên, chương môn đại vị thường đều do trưởng lão viện đồng ý, thái thượng chương môn chỉ định, từ đạo pháp nhị tông tuyên ra một vị chưa từng tiếp nhận đại vị chương môn ở tông còn lại để nắm quyền tiết chế quyền lợi của chương tôn, để bảo vệ thánh tài nghìn năm của Côn Luân, vạn năm thái bình.

Ông ta trầm tư một lúc, rồi khẽ nói: "Thân phận của Nhất Kỳ đã được tiên sư biết rõ khi còn chưa phi thăng, thậm chí Nhất Kỳ chính là do thái thượng chương môn một tay nuôi lớn. Phụ thân của Nhất Kỳ chính là thượng đại đệ tử Mạc Thiên Ca của Côn Luân phái chúng ta, cũng chính là sư đệ của thái thượng chương môn, kỳ mẫu xác thật là nữ tử hồ tộc. Còn liên quan đến thân phận của ông ta, đối với đệ tử đời trước chẳng hề coi như bí mật."

"Nhất Kỳ rời khỏi Côn Luân của ta, một ngày nào đó sẽ lộ rõ chân tướng, cho nên tạm thời chờ đó hử hay, còn thiếu niên trước mắt này chỉ là vô tội, các người nghĩ sao?"

Nhất Đức chân nhân thần sắc có phần kỳ dị, hỏi: "Có phải là chương môn sư huynh từ trong Hạo Thiên kính nhìn được thiên cơ, cho nên mới có lời thế này?"

Đột nhiên, nhị thánh của Côn Luân dường như đồng thời ngừng đầu nhìn về đại điện môn đình, dường như có cái gì đó thu hút hết mục quang.

Dương Chân đang nhìn chăm chú lên trên đường cũng bất giác chuyển đầu nhìn lại, chỉ thấy một mống cầu vồng vô cùng kỳ mỹ chột xuất hiện ở cổng vòm. Nhìn kỹ lại, thì ra đó là một nữ tử khuynh quốc khuynh thành, đắm mình trong luồng hà quang như huyền lệ, cười mây đạp gió mà tới.

Nàng ta đến nơi nào, thì nơi đó đều có một linh khí thánh khiết tự nhiên lan ra, giống như thiên địa đã vì sự mỹ lệ mà động lòng, hóa ngay thành thiên cung tiên cảnh. Mọi người trong điện tức thời bị nàng ta hấp dẫn tâm thần, mắt nhìn nàng không chớp.

Thánh tông tiên tử Cơ Hương hàng năm không thấy hành tung đột nhiên xuất hiện tại Hạo thiên điện.

Nhất Nguyên chân nhân lập tức đứng dậy, chấp tay nói: "Không ngờ kinh động đến tiên giá của Cơ sư muội, Nhất Nguyên nào có hạnh này."

Gương mặt căng bạnh hình tứ phương của Nhất Đức chân nhân lúc này cũng giãn ra, hiện tiểu ý trùng trùng, chấp tay chào: "Những kẻ đứng đầu Côn Luân tam tông chúng ta đã hơn trăm năm không gặp rồi, Nhất Đức thật là vinh hạnh a."

Hơn hai trăm Côn Luân môn hạ dưới đường lúc này mới tỉnh ngộ, đua nhau làm lễ ra mắt. Dương Chân ngờ ngẩn đứng giữa điện, nhìn Cơ Hương mỉm cười ứng đối nhẹ nhàng bước đến. Trong lòng của chàng hiện giờ chỉ còn một đám mây hồng hoang động, tâm trí chẳng biết đã bay đi đâu mất rồi.

"Không dám." Cơ Hương khẽ buông môi hồng, liếc nhìn Dương Chân một cái, xong quay đầu lại cười đáp: "Nhất Kỳ sư huynh chính là mật truyền hộ pháp của thánh tông, không, xem ra phải nói là thượng đại hộ pháp, tiểu muội chuyển này đến đây để công khai chuyện ấy."

Nhất Đức chân nhân cũng hỏi: "Trừ chuyện này, còn gì khác nữa không?"

"Không còn chuyện gì khác nữa." Cơ Hương khẽ lắc bàn tay ngọc, và thật bất ngờ, nàng ta chuyển đầu sang nhìn vị thiếu niên đã ngờ ngẩn đứng cảnh nhìn nàng, ngắm nghía hồi lâu, dịu dàng bảo: "Tiểu Dương Chân, ngươi cần phải nỗ lực cự kỳ, đừng có quên ước định giữa ngươi và tỷ tỷ đấy!"

Nói xong, không chờ Dương Chân tỉnh thần lại nói gì, Cơ Hương đã nhẹ chấp tay hành lễ với nhị thánh trên đường, khẽ phát tay áo, chuyển thân nhẹ nhàng bay đi, chớp mắt biến mất ở ngoài môn đình.

Quả thật nói đến là đến, nói đi là đi!

Người trong điện bàng hoàng như vừa tỉnh mộng, hai người trên đường lắc đầu cười khỏ, vị tôn chủ đương nhiệm của thánh tông này có tài khí chẳng thể nào hiểu được, thường niên bế môn không bước chân ra khỏi cửa, cho dù là môn nhân của Côn Luân cũng hiếm khi được gặp.

Dương Chân ẩn ước cảm thấy Cơ Hương tiên tử lần này đến có liên quan đến chàng, lòng phảng phất như có sự kích lệ rất lớn, tâm tư hoạt bát hẳn lên, nghĩ thấy lần này vị Chương lễ chân nhân kia nhất định là chẳng còn lời nào để nói.

Chàng bất giác nhìn về phía sư phụ, không ngờ phát hiện sư phụ luôn luôn thần thanh trí minh, không ngờ lúc này lại thất thần nhìn ra ngoài Hạo Thiên điện.

"Dương Chân." Trên đường truyền xuống thanh âm rất uy nghiêm.

"A... đệ tử có mặt." Dương Chân bị phân thần hoảng hốt quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn thấy Nhất Nguyên chân nhân phát tay phóng ra một luồng kim sắc lấp lóe, nhìn không ra đó là bảo vật gì. Chàng ẩn ước cảm giác được đó chính là Thiên Tru do yêu hoàng dùng để phá thiên độn tấu.

Nhất Nguyên chân nhân nhíu mày nói: "Người đã từng nói vật này chính là một thanh phi kiếm của người, sau đó bị yêu hoàng sở luyện thành mô dạng như thế này?"

"Dạ." Dương Chân ưỡn ngực đáp.

Từ Tang chân nhân nhíu mày, lớn tiếng phản đối: "Chương môn chân nhân, ngàn vạn lần không thể được, tên này chưa điều tra ra sự thực, pháp bảo yêu tà có pháp lực cường đại như thế làm sao lại trả cho hắn được?"

Tiêu Văn Vong đưa cặp mắt sáng quắc như kiếm nhìn qua, Từ Tang chân nhân cũng ngang nhiên nghênh đó, chẳng hề nhường chút nào.

Khí phản tức thời căng thẳng dần co hẳn lên.

Dương Chân suy sụp tinh thần giữa đường, lòng chẳng thể nào minh bạch vì sao pháp tông lão đạo này lại chẳng thêm bỏ qua cho chàng? có thể ngày đó yêu hoàng đã làm bị thương hơn phân nửa pháp tông môn hạ? Nhưng lúc đó bản thân chàng cố sức kiên trì, cho nên yêu hoàng mới hạ thủ lưu tình. Chỉ vì điểm này mà lão đạo ấy chẳng thêm để yên cho chàng hay sao?

Trong thâm tâm của thiếu niên không khỏi sản sinh một ác cảm cường liệt đối với các Pháp tông đồng môn, ngay cả Pháp tôn Nhất Đức chân nhân trên đường cũng không còn vòng hào quang thần bí của ngày nào nữa.

Đặc biệt là Từ Tang chân nhân trong gương mặt quỷ thư sinh vô cùng sống động, lúc nào cũng áp ức chàng, khiến chàng không ngừng muốn vung nắm đấm lên, đánh cho vài đấm cho hả giận. Đương nhiên đó chẳng qua là ý nghĩ trong tâm của thiếu niên mà thôi.

Trong thâm tâm của chàng trước giờ vốn thanh tịnh vô lo, tiên phủ không hề phân tranh so với thế tục không ngờ chẳng khác gì nhau, chỉ qua một đêm mà chàng gần như tỉnh ngộ ra, phát giác thì ra chốn thế ngoại đảo nguyên như trong truyền thuyết thật ra chẳng hề tồn tại.

Người trong tiên phủ cũng là người, so với người dưới núi cũng đủ thất tình lục dục.

Từ khi trải qua chuyện yêu hoàng chiếm thân, sự cuồng dã và bạo liệt cùng tính khí chẳng hề úy kỵ gì của yêu hoàng đã cảm nhiễm Dương Chân, từng bước bói mọc tí tính kiết ngạo bất tuân tiềm phục tận sâu trong tâm khảm của chàng.

Chàng cảm thấy có một cảm giác ngọt ngào do bị vận mệnh trời buột, cố gắng tránh thoát những chẳng có lực nào để tránh.

Trong thâm tâm của chàng có một thứ khát vọng, khát vọng tự nắm lấy và làm chủ chính mệnh vận của mình.

"Chương môn chân nhân, Đon Dương tông có một chuyện bẩm báo." Từ Càn chân nhân đột nhiên đứng dậy.

Nhất Nguyên chân nhân khẽ gật đầu cho phép, Từ Càn chân nhân cất giọng rõ ràng: "Sáng ngày hôm nay, Vương mẫu phong phái người mang đến tặng Đon Dương phong hai hoàn Bất Từ thật, thỉnh chương môn chân nhân chỉ kỳ."

Dưới đường tức thời sáng rực ánh mắt thèm thường của mọi người, họ kẻ đầu ghé tai, náo động cả lên.

Nhất Nguyên chân nhân ngẫm nghĩ, đáp: "Chuyện như thế cũng hay lắm, luyện ra một lô đan tốt, để dành sau này dùng."

Từ Càn chân nhân trầm ngâm một lúc, hỏi bầm: "Hỏi bầm chương môn chân nhân, trước mắt Đon Dương tông không đủ vật dụng để luyện chế Thánh Nguyên đan, nhưng mở một lò Tào Hóa đan thì chẳng thành vấn đề, không biết...."

Nhất Nguyên chân nhân đưa tay vuốt râu, mỉm cười nói: "Như thế rất tuyệt, luyện ra Tào Hóa đan chính hợp với việc làm phần thưởng cho đệ tử có biểu hiện ưu dị trong phong hội."

Người dưới đường tức thời lộ vẻ hân hỉ, ngay cả Sở Thắng Y đứng kính cẩn sau lưng Từ đình chân nhân cũng lộ sắc mặt háo hức. Còn Lục Càn Khôn quy quy củ củ đứng sau lưng Từ Tang chân nhân càng mừng rỡ khôn xiết, dường như là đã nghĩ tới chuyện Tào Hóa đan đã nằm gọn trong tay vậy.

Nói ra thì cũng chẳng trách, Tào Hóa đan này kém xa Thánh Nguyên đan vốn là vật cả giới tu chân thèm khát truy cầu, nhưng chung vu vẫn là tiên phẩm

bảo đảm, cả thế gian này rất khó kiếm, những đạo nhân tu hành bình thường phục dụng vào có thể đề thăng trăm năm tu vi, trách sao không khỏi khiến người phi thường động tâm?

Từ Càn chân nhân lĩnh mệnh ngồi xuống, nhướn mắt về phía Tiêu Vân Vong nháy một cái.

Tiêu Vân Vong tức thời minh bạch, bước ra đứng dưới đường, chấp tay thưa: "Sư tôn, liên quan đến chuyện của liệt đồ Dương Chân, Vân Vong cho rằng không cần thiết phải tranh chấp nữa để tránh tổn thương hòa khí lưỡng tông. Liệt đồ có điều không phải, cũng là tội của Vân Vong, sư đồ chúng con nguyện đồng thụ luật lệ của tông môn."

"Sư phụ..." Dương Chân quỳ ở cạnh đó cả kinh.

Tiêu Vân Vong nhất mực bảo hộ môn hạ, dưới đường trên dưới ai cũng chẳng hề lạ, chỉ có Từ Tang chân nhân lãnh nhân bàng quan, lão thừa biết chiêu này chính là lấy thời mà tiến, chính là mượn lực ảnh hưởng của thánh tông.

"Sư đệ, vạn vạn không thể!" Đạo tông thủ tịch Từ Đình chân nhân hai tay giữ chuông luật lệnh đen xỉ xỉ, trợn mắt nhướn mày, không nộ mà uy, nghiêm mặt bảo: "Làm gì có tiền lệ không hỏi mà kết tội, coi uy nghiêm của Chuông luật đường Côn Luân phái ta thế nào, coi uy nghiêm của môn quy tông luật vào đâu?"

Từ Tang chân nhân lúc này cười ha hả, không nhanh không chậm nói: "Tiêu sư đệ trước giờ ta làm ta chịu, coi tông pháp của Côn Luân ta như vô vật, năm xưa tên này lên núi chưa qua Vạn thanh cốc Long Môn đại hội đã được nhận thăng vào môn đình của Ngọc Tiêu Phong, sau đó sư đệ điều khiển nhập Vạn Thanh cốc, tránh bị phạt tội, chuyện này Tiêu sư đệ chẳng lẽ phủ nhận hay sao?"

Lời này vừa dừng lại, lão ta đã bức thêm một bước: "Do đó có cái gọi là 'hữu kỳ sư tất hữu kỳ đồ', tên này gây ra chuyện to gan lớn mật như vậy, Từ Tang cho rằng cũng không thể là không có."

Lời còn chưa dứt, Tiêu Vân Vong và Từ Đình chân nhân đều mặt mày không còn huyết sắc, không ngờ lão đạo này lại đem chuyện giữ trong lòng lâu năm như vậy nói ra, hơn nữa khiến cho Nhất Nguyên chân nhân ở trên đường vốn có lòng bỏ qua không khỏi nhướn mày không thể hạ được quyết tâm.

"Phượng Lam có một đề nghị." Phượng Lam được xếp vào chỗ của Pháp tông lúc này đứng lên, "Khải bẩm chương môn chân nhân, sư tôn, liên quan hành vi của Dương Chân đệ tử Đạo tông, chỉ sợ là do thân bất do kỷ, đệ tử nhận thấy hay là phạt đến Song Từ phong diện tích ba năm, rồi coi xem biểu hiện sau này đề tính."

Lòng Dương Chân lập tức chùn xuống như rơi tận vực sâu, chàng vốn cho là chuyện này an nhiên vượt qua cửa ải, không ngờ sự tình chợt chuyển xấu, và kẻ thừa cơ ném đá ấy chính là sư nương của chàng.

Tiêu Vân Vong ngạc nhiên nhìn về phía ái tử, trong ánh mắt ẩn hàm nộ hỏa, chợt cảm thấy tay bị người khẽ kéo, người nhìn lên thì ra là Từ Đình chân nhân. Ông ta chuyển niệm ngẫm nghĩ, đã hiểu Phượng Lam tuy nhìn có vẻ hồ đồ, kỳ thực đó là lựa chọn duy nhất để giải quyết tình trạng căng thẳng lúc này, chỉ có điều là uy khuất cho tiêu đồ đệ của ông ta mà thôi.

Tuy lòng có chút bất cam, ông ta cũng không ở giữa đường trường này mà tranh cãi với Pháp tông cho đến nỗi không còn đường lui, khiến cho sư tôn khó xử. Chỉ có điều nhân thần khi nhìn về phía Phượng Lam lần nữa đã biến thành bình tĩnh vô cùng, một thứ bình tĩnh ẩn tàng phong ba ngầm rất khó mô tả.

Từ Tang chân nhân tuy kỳ quái cho lập trường của đồng tông sư muội Phượng Lam, lòng vẫn không cam, chính vừa định phát ngôn, chợt thấy Nhất Đức chân nhân trên đường tổng đến một cái nhìn nghiêm lệ cản ngăn, cho nên Từ Tang tức thời thôi đánh khi không nói năng gì nữa.

Ông ta hiểu rất rõ, thân làm đại đệ tử dưới pháp tọa của Pháp tông, tuy có bổn phận bảo vệ cho lợi ích của Pháp tông, nhưng bất kỳ cử động nào cũng phải lấy Côn Luân phái làm đầu, đó mới chính là nguyên nhân căn bản khiến cho Côn Luân phái đứng vững trong giới tu chân mấy nghìn năm nay.

Nhất Nguyên chân nhân thở dài, phát phát tay nói: "Vạn y như lời của Phượng Lam đi." Nói xong, từ trong tay áo của ông ta phóng ra một luồng quang mang kim sắc hơi mờ, rồi nó nhanh chóng bay lên treo ở giữa điện dưới xà ngang, kiếm mang như sóng chấp chớn chớp động, trong đó có ẩn hàm tử sắc tinh mang.

Dương Chân tức thời cảm thấy huyết mạch trong nội thể khiêu động kịch liệt, tâm thần rung rẩy, không khỏi bất tự chủ đứng thẳng người nhìn vào Thiên Tru kiếm có vẻ xa lạ đó, cảm thụ được một đạo pháp lực cường đại và cao rộng đang sôi trào.

Mọi người trong điện đều kinh thán cho pháp bảo cường đại gần như tiên khí, thậm chí ngay cả những chân nhân hàng chữ Từ cũng lộ ra vẻ thèm khát.

Thiên Tru bị lực vô hình trói buộc ở giữa không trung, hiện giờ chợt thoát li khỏi cầm cố, phát xuất một tiếng rú rít như quái thú thời hồng hoang, gầm rú dài và yêu dị vang vọng khắp đại điện, lưu quang múa lượn, lóe ra vô số đạo kinh sắc quang ngân.

Trong lúc mọi người đắm chìm tâm kinh, tiếng rít chợt ngưng, Thiên Tru thu liễm toàn bộ hào quang, biến thành một kim sắc tiểu kiếm trong suốt lượn lờ trước mặt Dương Chân.

Mắt Nhất Nguyên chân nhân đầy hàm ý nhìn Dương Chân, nói: "Món pháp bảo này chính là thiên phách thần binh trong truyền thuyết của yêu tộc từ thời thượng cổ, chẳng phải kẻ thường có thể giá ngự được. Chỉ vì nó và con tính huyết tương thông, cho nên có lẽ ngoài con ra không còn ai có thể sử dụng được nó. Nhưng mà, pháp bảo này linh tính quá mạnh, lại kiệt ngạo bất tuân, đối với con coi như là một khảo nghiệm nho nhỏ."

Dương Chân không kịp mừng, một lực xung kích cự đại khó có thể tưởng tượng đánh tới án đường, thân hình chàng đột nhiên như đập mạnh vào núi Nhạc, mất liền cảm thấy như đang rơi vào hắc ám vô cùng, lực thức tức thời mất hết.

Thiên Tru chui vào trong tử phủ xong, đột nhiên có một tiếng nổ cực lớn trong người chàng vang lên, nhanh chóng tạo ra hàng trăm ngàn đạo linh lực cổ quái cuồng ngao vô cùng. Chúng chớp mắt lưu chuyển như thiểm điện trong hồn thể bách mạch của chàng, xông ngang húc dọc, phiên giăng đảo hải, muốn oanh kích cho pháp lực tuần hoàn trong chu thân chàng tan tác khắp nơi.

Trước khi chàng mất đi ý thức, đã phát động càn không ấn hộ trụ linh thần nằm ở chỗ kim đan.

----oOo----

Song tử phong thuộc về phía bắc của Côn Luân tiên phủ, có hai đỉnh núi liên tiếp hình lưỡi kiếm dính liền nhau mà thành nên gọi là Song Tử.

Ở giữa sơn phong có một vết nứt vạn trượng, rộng khoảng nửa dặm kéo dài từ nam tới bắc, giống như một tòa vân phong bị chém thành hai nửa. Giữa hai đỉnh núi thỉnh thoảng nhô ra những vách ghềnh nối tiếp nhau, nhìn có vẻ hiểm trở vô cùng.

Giữa vách núi này có bố trí một phong lôi kỳ trận. Hai vách có không ít động huyệt, chính là nơi cấm cố và lưu đày những môn hạ có tội của Côn Luân phái, cũng được gọi là Đoạn Hồn nhai.

Dương Chân vật vờ tỉnh lại, cảm thấy cái lạnh thấu tận xương cốt xâm nhập cả vào tâm thần chàng. Chàng ngồi bật dậy, phát hiện thân đã ở sơn huyệt, hay nói chính xác hơn là trong một băng huyệt thật dày. Lúc này, chàng đang ngồi trên một băng tháp vô cùng tinh khiết.

Chân nguyên pháp lực tự lưu hành trong thể nội thể mà khó có thể đề kháng sự lạnh lẽo nơi này. Cái lạnh dị thường này khiến chàng nghĩ mình đang ở trong Huyền Băng kỳ trận gia trì ở giữa núi.

Ngoài động gió lạnh gào rú, truyền vào trong băng huyệt từng hồi khúc chiết giống như tiếng khóc lóc nghẹn ngào vô cùng bi thương, mang vẻ u oán như một tiểu khúc đoạn hồn.

Không biết từ lúc nào, kinh mạch truyền lên con đau ần ần đó, nhưng sự tàn khốc trước mắt đã lấy hết lực chú ý của chàng.

Diện bích ba năm, tức là một nghìn ngày đêm a.

Một con bi thương chạy dọc sống lưng lên đỉnh đầu Dương Chân, khiến toàn thân chàng cứng nhắc, tay chân lạnh lẽo không gì là không nhắc nhở chàng thân ở tại cảnh khô như thế nào.

Sư phụ biết ta vô tội mà, sư tổ hầu như cũng biết, nhưng vì sao lại hoạch tội như thế này?

Dương Chân không tương thông, sự khốn hoặc khiến đầu óc chàng đầu đần. Chàng ôm đầu trầm mặc một lúc, cuối cùng quyết định buông bỏ.

Dù sao thì sư phụ người cũng đã tận lực rồi.

Hơn nữa, trên tông đường sư nương đã nói, và cũng có thể là ông trời khiến chàng như vậy chăng?

Dương Chân không còn là một thiếu niên đầy mơ mộng khuất tòng mệnh vận nữa. Nếu như thượng thiên đã cấp cho chàng sự khảo nghiệm, chàng nhất định phải tiếp tục kiên trì, tuyệt không thể để lão đạo Pháp tông kia đắc ý.

Nghĩ đến đây, Dương Chân bóm chặt quyền đầu, đột nhiên phát hiện một tờ giấy rơi ra từ thân chàng.

"Xuân thu qua ngày tháng, thiên đạo hận vô thường, Sư lưu tự."

Từng hàng chữ tiêu sái như long phi phượng múa viết lên trên giấy cỏ Minh hoàng khiến cho nét đẹp và thánh thoát tăng lên gấp bội. Sư phụ! Dương Chân thầm gọi tận sâu trong lòng.

Băng huyệt không sâu, chẳng qua chỉ sáu bảy trượng, vù băng đầy huyệt, di chuyển nửa vòng thì Dương Chân phát hiện trong động huyệt ngoại trừ băng tháp, lương khô đủ dùng ba năm, và một cái "diện bích cấm lệnh", ngoài ra không còn gì khác.

Huyệt khẩu có một kẽ nứt đủ một người xuất nhập, bên ngoài gió rú rít không ngừng chui vào trong động, hàn khí rút xương.

Đột nhiên, Dương Chân thấp thoáng nghe tiếng hô hăm lẫn vào tiếng gió, dường như là tiếng của nữ nhân. Chàng nghĩ vậy và cũng cảm thấy thật hiếu kỳ, nên chui ra ngoài động huyệt xem sao.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Diện Bích (1)

Đứng trên mặt băng bóng lẩy ngoài huyệt động, Dương Chân mới phát hiện bản thân mình đang ở dưới một khe nứt khổng lồ của dãy núi liên miên từng ngọn từng ngọn vọt cao thấu trời. Khí lạnh giống như từ cửa u ngang ngược bạo liệt thổi khắp không gian nhỏ hẹp cuốn tung những vụn băng nhỏ không ngừng va đập vào vách đá.

Dương Chân nheo mắt chống lại luồng bạo phong đang quạt vào mặt nhìn cố về hướng những tiếng lộp độp không tài nào nhìn được rõ phía tận cùng đáy âm đạm của khe nứt.

Hắn thật khó mà tưởng tượng ra được ở trong Tiên phủ lại có một nơi ác liệt thế này, cho dù đã tu luyện vào cảnh giới Tiên Thiên Thai Tức, hàn khí bất xâm nhưng hiện tại khí lạnh vẫn khiến hắn cảm giác rõ ràng cơ thể mình cũng chỉ là xác thịt phàm tục.

"Dương Chân... Dương... Chân..." Thanh âm như có như không vẫn vút truyền tới.

Nghe thấy giọng nói có chút quen thuộc, Dương Chân lập tức đáp trả: "Ta ở chỗ này..." âm thanh cao vút vang vọng khắp nơi.

Tựa hồ như có được chỉ dẫn, một đạo quang mang màu trắng nhảy nhót men theo vách băng hiểm trở từ trên cao lao xuống, thoát ần thoát hiện.

Một thiếu nữ tuyệt sắc toàn thân vận đồ tím bay xuống vách đá, hai người ánh mắt giao nhau tức thì vạn phần vui vẻ.

"Nguyệt sư tỷ, người sao lại tới đây?" Dương Chân tỏ ra rất bất ngờ.

"Sao, không hoan nghênh ta tới à?" Tiêu Nguyệt Nhi chu miệng, nói đoạn hai mắt như đã đỏ cả lên.

"Ta..." Dương Chân vừa mở miệng thì liền cảm thấy một làn gió thom ập tới, Tiêu Nguyệt Nhi đã nhảy nên vung quyền hung tợn đánh vào ngực hắn.

"Ta với tỷ tỷ đều cho rằng người đã chết rồi, ai ngờ người vẫn còn sống, lão đạo Pháp tông đáng ghét đó lại hại người phải diện bích ba năm, thật đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét!"

Dương Chân nhăn nhó gắng chịu đả phá của Tiêu Nguyệt Nhi, không nghĩ tới người đầu tiên đến đây lại là vị sư tỷ điều ngoa này, trong lòng vừa ngọt ngào lại vừa chua xót, không nói lên lời.

"Bên ngoài gió lớn lắm, theo ta vào trong động." Đứng trên mặt băng quả thực rất khó chịu, Dương Chân kéo Tiêu Nguyệt Nhi đang thao thao bất tuyệt vào trong động.

"Chỗ nghỉ của người đây à? Lạnh quá, không phải chỗ người ta ở được đâu, để ta tìm cha ta nói ông ấy đi xin với sư tổ..." Tiêu Nguyệt Nhi đi quanh một hồi rồi theo Dương Chân ngồi đối diện trên mặt băng, thân hình rúm ró chau mặt chau mày ngó trừng vào hắn.

Dương Chân thân nhiên cười nói: "Không cần đâu, không nên làm khó sư phụ, huống hồ bất quá có ba năm, sẽ qua nhanh thôi."

Tiêu Nguyệt Nhi tròn mắt nhìn Dương Chân từ trên xuống dưới hồi lâu, rồi lại đưa tay nhéo nhéo hắn, vẻ mặt đột nhiên trở lên hưng phấn thốt: "Nghe nói người đệ cho Yêu hoàng chiếm lấy thân, náo loạn Tiên phủ trời long đất lở, cùng với Nhị Thánh của Côn Lôn ta đánh bắt phân hơn kém, sư đệ, người thật là oai phong đó nha, hi hi."

Dương Chân nghe vậy chỉ cười khổ, hắn do dự một lát rồi hỏi: "Sư nương còn trách ta không?"

"Ồ..." Tiêu Nguyệt Nhi tựa hồ chợt nhớ ra gì đó, vỗ tay lên trán đáp: "Mẹ nhờ ta nói với người không cần phải lo lắng, bà ấy không trách người đâu, chỉ cần người không trách bà ấy là được rồi." Nói đoạn nàng tự mình cũng cảm thấy mơ hồ, mọi chuyện phát sinh nơi tông đường nàng cũng chỉ biết một chút thôi.

Dương Chân lắc đầu, nhỏ giọng: "Sư nương không trách thì tốt."

Tiêu Nguyệt Nhi ngó Dương Chân rồi làm một cái mặt quỷ, cười ngọt: "Đâu trách được người, rõ ràng là lão yêu kia làm mà."

"Vậy thì..." Dương Chân gãi gãi đầu, bộ dạng như muốn hỏi rồi lại không dám.

"Muốn hỏi cái gì?" Tiêu Nguyệt Nhi xán lại cười hề hề thần bí, nét cười đầy vẻ ám muội, "Có phải là muốn hỏi người đó vì sao không tới thăm người hay không?"

"Không phải..." mặt Dương Chân chợt đỏ nhưng lại phủ nhận, cố gắng trấn tĩnh nói: "Ta là muốn hỏi xem Nhạc Thiên sư huynh ra sao rồi."

"Đừng nhắc tới con khi chết dẫm đó." Tiêu Nguyệt Nhi hừ một tiếng, nàng ta đột nhiên như sự tỉnh trợn mắt đáp: "Thanh Nhi sư tỷ của người hiện không rồi đâu, ài..." Nói đoạn sắc mặt sa sầm, tựa hồ như tức khí đầy bụng, giận dữ với tất cả mọi người.

"Thanh Nhi sư tỷ đang bế quan à?" Dương Chân không nhịn được hỏi.

"Hắn ấy, được Cơ Hương Tiên Tử của Thánh Tông nhìn trúng rồi, đã vội theo đi Vương Mẫu Phong tu luyện Thánh tông đạo pháp..." Tiêu Nguyệt Nhi vẻ mặt rầu rầu trả lời.

Dương Chân tức thì minh bạch liền mỉm cười an ủi: "Sư phụ tu vi hân thể, người hà tất phải giống như Thanh Nhi sư tỷ, huống hồ hai người tính khí khác nhau, cũng đủ thấy người tuyệt không thích hợp với tiên thuật của Thánh tông."

"Úy, người cũng nói y hệt như cha nói vậy, hừ." Tiêu Nguyệt Nhi sắc mặt cũng dần đỡ khó coi.

Dương Chân trông Tiêu Nguyệt Nhi vốn chẳng biết tư vị của sầu bi đang mang bộ dạng đầy tâm sự mà lòng cảm khái vạn thiên.

Nhất thời, hai người đều có tâm sự riêng nên trầm lặng, chỉ còn có tiếng âm phong ngoài khe nứt thổi qua lại.

"A..." Tiêu Nguyệt Nhi đột nhiên tròn mắt chỉ về vách băng tận cùng của động huyệt phía sau Dương Chân, miệng há hốc không nói ra tiếng.

Dương Chân quay lại vừa nhìn đã giật mình thất kinh, chỉ thấy một bóng nhân ảnh trắng toát nửa như trong suốt đang lơ lửng giữa chừng không, không hề có chút sinh khí nào cả.

Hai người vội trấn định lại tinh thần, phi thân lui về phía động khẩu đề phòng bất trắc.

Tiêu Nguyệt Nhi nấp tại sau lưng Dương Chân thò đầu ra thì thào: "Người xem là người hay là quỷ?"

Dương Chân định thần lại rồi lắc đầu đáp: "Quý đầu tới đây, nhất định là có người giả thân lộng quỷ!"

Ai ngờ bóng hình y như u linh đó phiêu hốt trên không một hồi rồi đột nhiên biến mất tăm tích không biết đi đâu mất, bỏ lại hai người đứng trơ ra nhìn nhau.

Hai người hít vào một hơi, tra xét một lượt khắp các vách băng trong động huyệt hồi lâu nhưng vẫn không có thu hoạch gì, trong lòng đều thầm kêu cổ quái.

Dương Chân xem xét một khoảng vách băng rộng chừng bảy thước, cao gần một trượng ở tận cùng của động huyệt, có vô số băng nhũ thả xuống bên dưới vách, trầm ngâm思索: "Song Tử Phong này còn có người khác diện bích chăng?"

Tiêu Nguyệt Nhi lắc đầu quây quây tỏ ý không biết.

Đột nhiên nàng giật mình nhớ lại gì đó liền kéo cánh tay Dương Chân lật đật đáp: "Thời gian không còn sớm nữa, mẹ bắt ta phải quay về rồi... sư đệ, người phải bảo trọng, sư tỷ nếu rồi sẽ lại đến gặp người."

Dương Chân gật gật đầu không nói gì, đưa tiễn Tiêu Nguyệt Nhi ra ngoài.

Còn lại một mình trở lại trong động huyệt, Dương Chân bằng đầu đã tọa dưỡng tức để điều trị kinh mạch vốn đã bị thương không nhẹ. Tâm tình trầm lắng xuống, cẩn thận kiểm tra, hắn mới phát hiện dị trạng trong kinh mạch quả nửa là do lúc ở trên tông đường, linh lực cuồng bạo của Thiên Tru trong khoảnh khắc hồi nhập cơ thể mà ra.

Hắn nhớ lại mà vẫn còn kinh hãi, ít nhiều minh bạch Thiên Tru sau khi trải qua bị Yêu hoàng dùng mật pháp chế luyện đã trở nên hết sức đáng sợ, hiện tại đã mất đi pháp lực vô thượng của Yêu hoàng, bản thân căn bản không có cách nào có thể chế ngự những linh tính thiên phách mạnh mẽ đa dạng ở trong đó nữa.

Sau khi Thiên Tru hồi thể, cứ lặng lặng ngủ yên trong Tử phủ của hắn. Lúc này, hắn tạm thời không dám đánh động tới nó, chỉ sợ một khi không may lại rơi vào trạng thái cuồng bạo.

Tại vách sâu tuyệt bích của Đoạn Hồn Nhai, suốt ngày đêm phong vũ lôi điện luân phiên giáng xuống, khi thì bạo phong tuyết lạnh, khi thì mưa lớn sấm sét, chỉ có lúc đêm tàn tảng sáng mới có được mấy canh giờ tĩnh lặng.

Đối với người bị phạt tới đây diện bích mà nói, chính là một khảo nghiệm cực lớn.

Dương Chân vừa mới tới nên còn chưa thích ứng, bị ép cố thủ trong động huyệt một bước không rời, cảm thấy vô cùng khổ sở.

Trừ việc tọa dưỡng công ra thì chẳng làm được gì khác, đói thì gặm mấy khối lương khô, khát thì uống nước băng, trọn mắt nhìn những vách băng đóng hiểm trở cùng thiên địa một màu xám ngoét.

Sự cô đơn và cảnh vật ác liệt từng lúc từng lúc dày vò tâm linh hắn, hắn rốt cục cũng minh bạch được cái khổ của diện bích là thế nào.

Cả thiên địa chỉ có một mình tồn tại, chỉ có sự cô độc vô tận để bầu bạn.

Chuyện duy nhất có thể gây cho hắn hứng thú đó là thi thoảng cái bóng u linh đó lại xuất hiện chao đảo trước mắt rồi lại đột nhiên biến mất. Dương

Chân nghĩ đủ mọi biện pháp cũng không cách nào tìm được tung tích, cứ như vậy, hần trừ việc hàng ngày luyện công tu pháp ra thì cũng chỉ trông chờ vào mỗi chuyện đó nữa thôi.

Một mạch nửa tháng trôi qua, hần đều ở trong động huyết vui đầu đả tọa, kỳ kinh bát mạch bị thương cũng đã hồi phục được bảy tám phần, dần dần thích ứng với sinh hoạt khổ cực trong động.

Hôm đó, sau khi hành công hết bảy mươi hai đại chu thiên, chân nguyên lực cùng tinh thần của Dương Chân đều thư thái viên mãn, hần chợt nghĩ tới Thiên Tru vẫn ẩn tại tử phủ, quyết định phải thử một lần.

Thần niệm như điện, nháy mắt đã tới hạch tâm như tinh vân của tử phủ, kim đan đang như ánh thái dương chiếu xạ vạn trượng quang mang. Càn Khôn Ấn thì phát ra ánh ngân quang nhu hòa vô bị phủ động bên trên tự mình xoay chuyển.

Một thanh kiếm màu vàng kim đang bay lượn rất nhanh xung quanh kim đan, không ngừng phát ra những tia đơn nguyên, thi thoảng lại nháng lên một lần chớp tím nhạt phần uy thế.

Thần niệm chạm vào chuôi kiếm, tức thì vô số đạo linh thức mạnh mẽ ào ạt xông lên, khiến tâm thần Dương Chân chao đảo trời lên hụp xuống như con thuyền nhỏ giữa sóng lớn, vô số ý niệm rồi ren từ trong ý thức nổ bung ra.

Hàng trăm yêu tộc bị Yêu hoàng ngưng luyện thành thiên phách lúc trước tuy đã mất đi ý thức riêng nhưng vẫn bảo lưu được bản năng cùng linh lực vô cùng mạnh mẽ, dựa vào nguyên thần với hòa hầu nông cạn hiện tại của Dương Chân thì căn bản là vô pháp chế ngự sử dụng.

Cũng giống như là một đứa bé con muốn chế ngự mấy chục con trâu trưởng thành đang chạy loạn, tuyệt không có khả năng.

Dương Chân trong lòng cảm thấy bất diệu, vội vàng niệm động mật chú triệu hoán Càn Khôn Ấn bảo vệ. Theo đó, một đạo ánh sáng như nước màu bạc chiếu xạ lên thanh kiếm đang bay như thiểm điện khiến nó từ từ an định trở lại. Dựa vào cảm ứng nội tại giữa tinh huyết với Thiên Tru cùng với Phong Tự Quyết của Càn Khôn Ấn để áp chế, hần quyết tâm thâm nhập vào kiếm phách khám phá chân tướng.

Trong thế giới nội tại rộng lớn của Thiên Tru, hần liền minh bạch chân chính hàm ý của cái gì gọi là "Nhất lập tức trung tàng thế giới, bán thăng đang nội chữ sơn xuyên". (một hạt gạo đủ gom thế giới, nửa cái nồi đựng cả núi sông)

Nó là thế giới do một cái linh trận cổ quái cùng pháp lực tạo thành, lấy linh trận làm huyết mạch, hỗn độn tinh hoa làm huyết nhục, lấy thiên phách làm linh thần cấu thành một kiện pháp bảo hoàn chỉnh, huyền diệu tới mức tựa hồ như vượt ra ngoài cả ngũ hành. Dưới sự thúc đẩy thần kỳ của trận pháp, thiên địa nguyên khí tự động tuần hoàn bên trong nuôi dưỡng vô số thiên phách độc lập, muôn màu muôn sắc kỳ hình quái trạng phảng phất tựa như hình dạng của Yêu tộc trước khi ngưng luyện thành hình.

Dương Chân sờ sờ hiểu ra, ắt phải cấu thông tất cả thiên phách thì mới có thể chân chính nắm giữ thanh thần binh này.

Hần đuổi theo từng luồng từng luồng thiên phách, chợt phát hiện đại đa số thiên phách tuyệt không hề yếu hơn hần, thậm chí còn mạnh hơn rất nhiều, đối với sự xuất hiện của hần, bản năng lập tức bài xích, lại thoảng như bị huyết chú hấp dẫn. Thành ra Dương Chân tổng cộng tiếp cận bọn chúng biết bao nhiêu lần nhưng tới lúc tới hậu thì lại bị vượt mặt.

Dương Chân nổi máu trâu bò nào chịu ngừng tay, y như lúc được Nhất Kỳ lão nhân dùng thần du chỉ dẫn tu luyện năm xưa, liều mạng đem linh thức truy đuổi giao kích.

Trong lúc đuổi đuổi đánh đánh, sau cùng hần đụng phải một Long phách. chính là thiên phách của Thanh Giao đối với hần rất quen thuộc nên nháy mắt đã hòa hợp. Từ đó Dương Chân bắt đầu tìm những thiên phách yếu ớt nhất mà truy đuổi thu phục. Sau một hồi nỗ lực, rốt cục cũng thu được chừng ba phần thiên phách nhỏ yếu.

Đúng vào giây phút hần định liều mạng thu phục lấy một thiên phách rất ngoan cố thì nhục thân truyền tới những chấn động mãnh liệt, tâm linh thần toàn thân so với bên ngoài còn nhạy cảm gấp trăm lần, nháy mắt lực thức bị ép quay trở lại cơ thể.

Nhìn qua thì ra là Tiêu Nguyệt Nhi lại tới thăm, nàng đang giờ một con tiểu bạch hồ ra cào cào vào hần.

"Tiểu Bạch, người... ầy, không đúng, đây là..." Dương Chân nhanh chóng phát giác ra điểm kỳ quái, trên thân con bạch hồ này mang khí tức khác hẳn với hồ ly thông thường.

"Người phát hiện ra rồi." Tiêu Nguyệt Nhi mỉm cười duyên dáng vén cái đuôi mịn của nó lên, không ngờ lại có thêm năm cái nữa. "Tiểu Bạch nó hiện tại rất lợi hại đó, đã kết đan rồi."

Dương Chân vận động gân cốt rồi búng người nhảy vọt lên, đáp: "Sao như thế được, Tiểu Bạch lúc trước từ Vạn Thú Cốc tới đây mới vừa hình thành linh thức mà."

"Ừ..." con bạch hồ kêu nhẹ một tiếng, đột nhiên biến mất trong tay Tiêu Nguyệt Nhi, nháy mắt đã hiện ra gần vách băng tận mép động huyết, cả quá trình diễn ra nhanh như thiểm điện.

Dương Chân cảm thấy rất ngạc nhiên, Tiêu Nguyệt Nhi lại vẫn giữ bộ dạng dửng dưng như không, thần bí ngó Dương Chân nói: "Còn nhớ tại chỗ phong ấn trên Dương Kỳ Sơn gặp qua hồ yêu chứ? Thì là người mẹ Hồ tộc Bạch Tiềm Tinh của lão đầu Nhất Kỳ đó..."

"Người... vậy..." Dương Chân không khỏi kinh hãi cho sự lớn mật của Tiêu Nguyệt Nhi, vội vàng hỏi: "Sự phụ có biết không?"

Tiêu Nguyệt Nhi vỗ vai Dương Chân làm như không có gì, nhưng giọng không khỏi có chút đắc ý: "Yên tâm đi, cha không hù lù giống như lão già pháp tông đó đâu... ừm, thực ra Tiểu Bạch vẫn còn sống mà, có điều được Bạch tỷ tỷ dùng mật pháp của Hồ tộc tăng cường đạo hạnh của nó thôi."

Nếu sự phụ đã ngầm ưng thuận, Dương Chân cũng không cần phải lo lắng liền nói qua chuyện khác: "Sự tỷ đạo này phải chăm chỉ luyện công chứ, cuối năm đã là kỳ Phong hội rồi, chẳng còn bao lâu nữa, sao còn tới đây làm chi?"

Tiêu Nguyệt Nhi bĩu môi tỏ vẻ không cao hứng đáp: "Hừm, sự tỷ lên lúc rồi rồi tới thăm người, người không muốn vậy hay sao?"

Dương Chân cười bên lên, vội vàng nói: "Sự đệ mong sự tỷ ngày nào cũng tới, nơi này buồn chán lắm, chả có ai tới đây cả." Nói đoạn buông một hơi thở dài ai oán.

Tiêu Nguyệt Nhi tức thì tươi cười thốt: "Vậy được, sự tỷ cứ rồi thì lại tới chơi với người..." Nói rồi chỉ con bạch hồ đang tung tăng trên mặt đất tiếp: "Thực ra, lần này là do Bạch tỷ tỷ muốn ta đem tỷ ấy tới... a, đó là..."

Trong khoảnh khắc, quý ảnh kia lại không biết từ đâu hiện ra, con bạch hồ trên mặt đất cũng đột nhiên đứng thẳng lên, ngơ ngẩn nhìn quý ảnh đang run rẩy.

"Thứ quý quái này ngày nào cũng xuất hiện một lúc, thật không biết là kẻ nào." Dương Chân lầm bầm nói.

"Úy" Tiêu Nguyệt Nhi vốn là hạng to gan lớn mật nên nhanh chóng trấn tĩnh lại ngay, ngó quý ảnh cùng bạch hồ đầy vẻ hiếu kỳ, đột nhiên kinh hãi thốt: "Bọn họ hình như quen nhau..."

Quý ảnh đột nhiên như bị kích động run rẩy, thân hình trong suốt như có như không phiêu phát rồi đột nhiên lóe lên một cái biến mất tăm tích.

"U..." Bạch hồ kêu lên ai oán rồi cầm đầu lao thẳng vào vách băng trên băng huyết. "Phịch!". Thân hình của bạch hồ bật tung ra, nhưng một đạo bạch quang đã len qua khe nứt của vách đá xông vào bên trong.

Hai người đều kinh ngạc ngẩn người trước dị biến.

Hồi lâu, Tiêu Nguyệt Nhi mới tiến lên ôm bạch hồ đang run rẩy vào trong lòng, đột nhiên kinh ngạc thốt: "Bạch tỷ tỷ đâu, người là Tiểu Bạch?"

Chợt thấy bạch hồ kêu lên ư ư, đưa trào cào cào lên người Tiêu Nguyệt Nhi rồi ánh mắt chuyển về phía Dương Chân, chợt nhảy tót lên cổ hán đầy vẻ hoan hỷ, không ngừng tiếng kêu ư ư vui vẻ.

Tiêu Nguyệt Nhi không lòng nào để ý tới "sự phản bội" của Tiểu Bạch, chỉ chăm chú nhìn vách băng lắm lắm: "Bạch tỷ tỷ sao lại đột nhiên rời đi..."

Dương Chân tránh cái đuôi đuôi mìn của Tiểu Bạch đang vẫy loạn, ngơ ngẩn đáp: "Nơi động huyết nay e rằng có trò quý, sao ta lại không nghĩ ra từ sớm chứ?"

Tiêu Nguyệt Nhi tức thì hai má hồng lên lộ rõ vẻ hưng phấn, nhìn Dương Chân gỡ đầu gỡ tai ngập ngừng nói: "Nói vậy nơi này không chừng có bí mật gì đó hả?"

Dương Chân đưa hai tay ấn lên nền của động huyết, quay đầu nhìn Tiêu Nguyệt Nhi, Tiểu Bạch đã ngoan ngoãn trở lại trong lòng của nữ chủ nhân, đợi một người một hồ lùi lại một chút. Ánh mắt Dương Chân lấp lánh, pháp lực theo tay xuất ra.

Uỳnh...! Một tiếng nổ lớn phát ra, tức thì khí vụ lạnh giá màu xanh phiêu nhiễu bay khắp động huyết.

Dương Chân vừa thăm kinh ngạc vì tu vi của mình đại tiến vừa dùng thần niệm thăm dò, phát giác khoảng nửa trượng bên trong là một băng động rộng rãi, quả nhiên có chút cổ quái.

Ầm Ầm, lại thêm mấy chương liên tiếp phát ra phá mở lối vào một động huyết sâu chừng năm trượng, sau một hồi pháp lực chấn động, lại lộ ra một bức vách băng đá xanh.

"Nguyệt sự tỷ, mau lại đây coi." Dương Chân cao giọng gọi.

Hai người lần mò một hồi mới phát giác bên trên vách có rất nhiều hoa văn kỳ dị khắc sâu vào trong đá, tựa hồ là dấu vết của trận pháp, kiểm tra ba lần bảy lượt nhưng rốt cục vẫn không rõ được bí ẩn bên trong.

Thêm một lát, Dương Chân càng lúc càng cảm giác cái vách này hết sức quý bí, liền động tâm đánh ra một chương, chỉ thấy một luồng đại lực xông tới khiến hán không từ chủ được phải lùi lại mấy bước suýt nữa va vào Tiêu Nguyệt Nhi ở sau lưng làm nàng ta la hoảng.

Một chương vừa rồi của hán mang bảy thành công lực, chỉ có thể chấn động khiến băng trên nóc động rơi xuống, còn vách đá vẫn nguyên vẹn, không có dấu vết gì.

"Xem sự tỷ đây." Tiêu Nguyệt Nhi đưa tay gạt Dương Chân ra.

Tiêu Nguyệt Nhi há miệng phun ra một đạo bạch quang, một thanh bạch ngọc kiếm dài hai thước lao ra, nháy mắt từ cực động chuyển thành cực tĩnh, phát tán hàn khí lạnh lẽo lơ lửng giữa chừng không. Dương Chân thấy thế liền gạt đầu, Tiêu Nguyệt Nhi có thể thu phát tự nhiên bốn nguyên lực hàn khí của phi kiếm, tu vi hiển nhiên đã có đại tiến.

Linh Tê Phong Nhận một khi đâm vào vách đá, tức thì phát ra một quang sáng vàng khiến vách đá chấn động ong ong, Tiêu Nguyệt Nhi nghiêng răng huy xuất ngọc kiếm lóe kiếm hoa chém thêm nhát nữa.

Quang hoa chớp nháng, sương mờ tan đi hai người mới phát hiện thanh phi kiếm có thể đoạn ngọc phân kim nhưng cũng chỉ phá được hai vết kiếm rất nông. Tính háo thắng của Tiêu Nguyệt Nhi nổi lên liền định phát kiếm quyết ngạnh phá, Dương Chân vội vàng cản lại, hấn ít nhiều cũng hiểu không nên phá trận, chẳng may lỡ tay làm sập động huyết thì hỏng bét.

Hai người lại thử thêm mấy biện pháp, đều không có cách nào xông qua được cái vách trước mặt, ngay cả cố gắng xuyên phá ở các mép vách cũng không được, tất cả đều bị trận pháp tính thổ này bịt kín.

"Thế này không được, thế kia cũng không xong, thế là sao đây?" Tiêu Nguyệt Nhi đối với sự cẩn thận của Dương Chân rất bất mãn, đến nỗi dậm chân bình bịch.

Dương Châu chau mày không đáp, chẳng lý gì tới sự cẩu kính của Tiêu Nguyệt Nhi. Suy nghĩ một hồi đột nhiên nghĩ tới Thiên Tru của mình chính là Thiên Phách Thần Bình đã vượt ra ngoài phạm vi của ngũ hành, biết đâu có thể phá khai trận pháp cũng không chừng?

Hắn ngưng thần khởi quyết, từ sâu trong tâm hải tựa hồ như bị đánh một cú nặng khiến đầu óc văng loạn, đồng thời một đạo kim quang to lớn từ mi tâm hấn vọt ra ngoài như ngựa sỏ cương.

Quả nhiên, Thiên Tru Kiếm trực tiếp cắm sâu vào vách trận trước mặt giống như dao cắt đậu hũ, xuyên hấn vào bên trong. Tức khắc nổi lên vô số những tiếng ầm ầm, kim quang khắp nơi đại thịnh, kiếm khí sắc bén xông ra hết đợt này tới đợt khác.

Đột nhiên một tiếng nổ lớn, kinh khí hệ thổ quét tới chỗ Dương Chân hai người, mặc dù hai người đã nhanh chóng bay ra sau nhưng vẫn bị đánh trúng tới thất điền bát đảo.

Đội con cuồng nộ của huyết khẩu qua đi, hai người mới hạ xuống nơi vốn là nền động bây giờ đã ngổn ngang loạn xạ, từ đầu tới chân đều là bụi đất lồi thò không chịu nổi.

Dương Chân tay nắm tay mười phôi bụi, chợt thấy Tiêu Nguyệt Nhi y phục xóc xếch đang ngó hắn trừng trừng giận dữ, rõ ràng là trách hắn nói một đằng làm một nẻo, tự mình làm bậy. Hắn đành cười nhún nhó làm một cái mặt quỷ rồi tranh lên trước chạy vào trong thông đạo.

Tiêu Nguyệt Nhi chạy theo đằng sau luôn miệng quát mắng: "Xú tiểu tử, đứng lại cho ta... đội... đội ta với!"

Thổ trận trên vách đá đã vỡ nát không còn gì, một thông đạo u ám xuất hiện thấp thoáng tựa hồ như có bậc đá đi lên phía trên, sâu vào trong không gian tối tăm, không khí tuy u ám nặng nề, nhưng vẫn có thể hít thở được.

Dương Chân đứng ngay chỗ lồi vào, thần niệm xuất ra tìm thanh Thiên Tru Kiếm kiệt ngạo bất thuần, liền phát hiện ta thanh thần bình này đang ở trong đá núi xông qua xông lại loạn xạ như cá trong nước.

Lúc này Tiêu Nguyệt Nhi cũng đã đuổi tới nơi, đưa tay nhéo cái tai nhỏ của hắn: "Xú tiểu tử, bây giờ uy phong nhĩ, còn lợi hơn cả sư tỷ có phải không?"

Dương Chân đau đến la lên oai oái, vội quay lại làm mặt tội nói: "Nguyệt Nhi tiên tử tha mạng, đệ nhỏ tuổi vô tri a..."

Tiêu Nguyệt Nhi giận dữ thả Dương Chân ra, hừ một tiếng đáp: "Tiểu tử nguoi càng lúc càng gớm, thật đáng kiếp bị phạt diện bích."

Dương Chân vốn biết rõ tính nết của Tiêu Nguyệt Nhi không chịu nói đạo lý, nên chỉ chuyên tâm vào việc triệu hồi Thiên Tru. Dưới sự léo nhéo của Tiêu Nguyệt Nhi, sau một lát thì thông đạo đột nhiên sáng bừng lên. Một đạo kim quang chớp nháy rồi bùng xuất. Nguyên lai là Thiên Tru rốt cục cũng nhớ tới chủ nhân, từ từ quay trở lại.

Sau khi dừng lại chinh đồn một hồi, hai người cẩn thận đi lên bậc đá tiến vào thông đạo.

"Nơi này liệu có yêu ma cùng hung cực ác hay không?" Đi trên bậc đá nhỏ hẹp tối tăm, tiếng bước chân của hai người vang vọng phản hồi khiến cho Tiêu Nguyệt Nhi phát huy tới đa trí tưởng tượng của nàng ta.

"Yêu mà thì không có, nhưng oan hồn ác quỷ không chừng lại có một vài con." Dương Chân muốn dọa nàng ta một phen, giọng nói cũng trở nên thâm thâm lạnh lẽo.

Tiêu Nguyệt Nhi ngoái đầu kêu lên một tiếng, vung tay định đánh. Trên bậc thang chỉ có hai người nào tránh nổi, Dương Chân đành tóm lấy cổ tay nàng, hai người đánh qua đánh lại một hồi, bất giác tự nhiên cảm thấy có chút áy ngại, liền tự động phân khai.

Hơi thở thanh xuân của thiếu niên nam nữ phả vào trong bầu không khí khô ráo của thông đạo làm hai người nhất thời đỏ bừng cả mặt.

"A, Tiểu Bạch đâu, nó ở chỗ nào rồi?"

"Có lẽ đã chạy về phía đằng trước rồi."

Dương Chân thuận miệng đáp lời, hai người đều bắt giác tự mình gia tăng nhanh bước chân.

Sau khi đi sâu vào thông đạo hướng lên trên chừng hai chục trượng, không gian đột nhiên mở rộng, một thạch trận cổ kính chợt lộ ra.

Toàn bộ động huyết cấu tạo hình tròn, ánh sáng mờ mịt u ám nhưng vẫn đủ để nhìn mọi vật rõ ràng, rõ ràng là được tạo ra bởi pháp thuật khai sơn. Những khối độn long thạch rải rác chính là những pháp trụ được bố trí khắp nơi, cả trận thế khiến dẫn thiên địa linh lực thuộc âm tính khiến cho không gian sâm lãnh vắng vẻ, làm người ta không hỏi sinh ra cảm giác hoảng sợ.

"Ừ, ừ." Tiểu Bạch vốn biến mất lúc này không biết từ nơi nào chợt hiện ra, theo hai người đi về phía thạch trận.

Không gian nơi đây không lớn lắm, xuyên qua các khối trụ đầy những hoa văn pháp chú, ánh mắt hai người nhanh chóng bị những bậc thang ở chính giữa dẫn tới một cái đài tròn bằng hắc ngọc thu hút.

Một nữ tử vũ mị đang quỳ bên trên nền đài đầy những hoa văn màu vàng kim, ngẩng đầu nhìn lên bóng hình mơ hồ trong suốt phiêu hốt bên trên ngọn lửa nhàn nhạt nơi giữa tế đàn. Thân hình nàng run rẩy như muốn nhào tới nhưng lại sợ hãi điều gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 37: Luân Hồi (1)

Tối gần, hai người mới phát hiện trung tâm của tế đàn đó là một ngọn ám hỏa, không khí đầy vẻ u minh trong căn động nhất định là từ đó mà sinh ra, làm đầy lên một loại cảm giác đầy chết chóc mơ hồ, khiến lòng người không khỏi bất giác hồi hộp khôn tả.

Cảnh tượng kỳ dị trước mắt làm hai người chùn bước.

"Bạch tỷ tỷ, hắc... đó là..." Tiêu Nguyệt Nhi vội vàng ngậm miệng.

"Quý ảnh đó nhất định là chúng ta đã gặp qua phải không?" Dương Chân càng lúc càng cảm thấy nơi này quá quỷ dị.

"Không đúng, đó là Cửu U Minh Hỏa, trong truyền thuyết chính là lửa luân hồi chuyển thế nơi niết bàn, sao lại xuất hiện ở đây chứ?" Tiêu Nguyệt Nhi kinh hãi thất sắc đáp.

Dương Chân cẩn thận quan sát, quảng minh hỏa mềm mại đang phiêu động kia thuần khiết vô cùng, giống như ngọn linh tuyền uyển chuyển vắn vút, chẳng hề phát ra tiếng động nào, so với Tam muội chân hỏa hoàn toàn bất đồng.

Hai người nấp sau một cây trụ đá đang tính tiến tới gần một chút, chợt cái bóng như không như có bên trên tế đàn đột nhiên sáng bừng lên rồi từ từ ngưng tụ thành hình.

Một nam tử trung niên dung mạo tuấn tú trán rộng mũi thẳng nháy mắt đã hiện ra bồng bềnh ngay bên trên ngọn ám hỏa, thân hình tựa như thật mà lại như ảo phát ra ánh sáng xanh nhạt, trong không gian u ám càng tăng thêm mấy phần thần thánh.

Hơi thở của hai người bất giác đều trở nên nặng nề, cặp mắt đều bị cảnh tượng cổ quái kia thu hút.

Nam tử đó lúc mới hiện dung mạo còn có chút cứng nhắc, theo ánh mắt chuyển động dần dần trở nên có thần thái, sau cùng ánh mắt dừng lại nơi nữ tử đang ở bên dưới tế đàn, không dời đi đâu nữa.

"Mạc lang, người chính là Mạc lang?" Bạch Tiềm Tinh hươ tay định tiến tới nhưng lại rút lại bậc đá, tựa hồ bàn tay đã chạm phải tàn lửa. Trên tế đàn giống như đang ẩn chứa một sát cơ vô hình.

"Tình nhi, nàng rút cuộc cũng tới rồi." Nam tử thần bí thờ dài não ruột, cặp mắt rung rung như mang cả một bể thâm tình, sắc mặt biến chuyển như kích động, như đau khổ lại như cam chịu, mang đủ nỗi đau của nhân thế.

"Mạc lang, chẳng sao rồi, sao lại biến thành bộ dạng này?" Bạch Tiềm Tinh có chút không cam tâm, muốn lần nữa thử xông tới tế đàn, trên cánh tay lập tức bốc lên một làn khói xanh, tựa hồ muốn thiêu đốt luôn cả sinh mệnh. Khuôn mặt đẹp đẽ như ngọc của nàng khẽ co rút, không khỏi bật lên tiếng rên khẽ, rõ ràng là đau đớn tới cực điểm.

Tuy như vậy nhưng nàng vẫn kiên trì, ngón tay lại ráng gờ lên chộp vào hư không, muốn tiếp tục áp lại chỗ nam nhân ở giữa tể đàn.

"Không, không được qua đây!" Nam tử thần bí đột nhiên mất đi vẻ ung dung, thân ảnh tránh qua một bên như làn sương nhưng lại bị sức mạnh của trận pháp giữ lại, thủy chung không sao thoát được không gian bị bao phủ bởi ngọn âm hỏa, chàng nhìn Bạch Tiềm Tĩnh đang vất vả gắng sức, thần sắc tỏ ra bi ai vô cùng.

Hai người tựa hồ như ở hai bên bờ Minh Hà nơi địa phủ, chỉ nhìn nhau đầy nhớ nhung si mê. Khoảng cách ngăn ngòi đó đối với bọn họ mà nói không chừng là chân trời góc bể không sao vượt qua được.

"Ông ta chẳng lẽ lại là Mạc Thiên Ca, phụ thân của Nhất Kỳ?" Dương Chân tức thì tỉnh ngộ, kinh nghi bất định truyền âm hỏi Tiểu Nguyệt Nhi: "Ông ấy không phải đã sớm không còn tại thế nữa hay sao?"

Tiểu Nguyệt Nhi cắn môi, mù mờ lắc đầu.

"Long Dận nói với thiếp, chàng đã bị Côn Lôn hành quyết, nhưng thiếp không tin, thiếp rốt cục cũng đợi được tới ngày gặp lại Mạc Thiên Ca chàng." Bạch Tiềm Tĩnh vốn là linh thể nên không thể khóc thể nhưng nàng ta quả thực đang khóc, từng giọt từng giọt linh quang màu trắng từ khuôn mặt túm của nàng rơi xuống rồi biến mất nhanh chóng phảng phất như những đốm lửa.

"Hành quyết rồi? Không, sự tình không giống như nàng tưởng đâu..." Mạc Thiên Ca không kịp giải thích, chợt thấy Bạch Tiềm Tĩnh lại muốn tiếp tục thử xông vào bên trong tể đàn liền vội vàng nói: "Không, Tĩnh nhi, dưới chân ta là Luân Hồi Trận ngàn năm, nàng nhìn thấy bất quá chỉ là một khối thần thức tàn lưu của ta còn lưu lại thể gian mà thôi."

Bạch Tiềm Tĩnh giật nảy mình, tay bắt giác rụt chớ lại, ánh mắt thể lương đầy hư không mê hoặc, phảng phất như đã mất đi thần trí. Hiện tại linh quang trên thân nàng đã âm ảm đi mấy phần, có thể thấy Luân Hồi Trận quả thực rất đáng sợ.

Nàng ngờ ngẩn một lát rồi thốt vẻ không tin: "Mạc lang, chàng đang lừa thiếp, chàng rõ ràng còn trên nhân thế, thiếp nhìn thấy được, thiếp nhìn thấy ắt không thể là giả được..."

"Không, nàng hãy bình tĩnh lại, hãy nghe ta nói..." Mạc Thiên Ca giữa mặt lên không thờ dài tiếp: "Năm xưa khi ta và nàng chia tay, chương môn sư huynh cho rằng ta có tội cấu kết yêu tộc tạo thành nghiệt duyên, lệnh cho ta diện bích trăm năm để suy nghĩ sám hối."

"Về sau nghe tin nói sư môn lật lọng đẩy hai mẹ con nàng vào trong phong ấn của Dương Kỳ Sơn, ta trong cơn giận dữ chạy khỏi Song Từ Phong đánh lên tận Hạo Thiên Điện, sau cùng rơi vào tội danh phản bội sư môn bị Chương luật đường xử chịu cực hình, chương môn sư huynh lòng bất nhẫn cố lên bố trí thượng cô Luân Hồi Kỳ Trận này để cho ta tự sinh tự diệt..."

Bạch Tiềm Tĩnh thể lương kết án: "Côn Lôn phái của chàng đều là một phường quỷ quân tử, năm xưa mẹ con thiếp không cam lòng để chàng bị khốn ở Côn Lôn mới đem thân quay lại tìm chàng, chuẩn bị cùng nhau chạy trốn. Nhưng người của sư môn chàng không giảng đạo lý, cưỡng bắt mẹ con thiếp, bọn họ cướp Thiên nhi đi rồi đẩy thiếp vào Dương Kỳ Sơn, còn nói rằng thiếp đã bị chàng phản bội rồi..."

Mạc Thiên Ca lắc đầu liên tiếp, sắc mặt đầy vẻ bi ai đau khổ đáp: "Không, ta không có phản bội nàng, là đám tiểu nhân đặt điều thị phi hại cho ta và nàng cùng Thiên nhi bị chia cách, về sau chương môn sư huynh tra xét rõ ràng chân tướng mới cứu vãn được một mạng của Thiên nhi, còn định xóa tội luân hồi của ta nữa."

"Thế nhưng ta rõ ràng hơn ai hết, tuyệt không thể nào cứu được nàng ra khỏi phong ấn tại Dương Kỳ Sơn, trong lúc tuyệt vọng muốn tự tuyệt tại chỗ đã bố trí Luân Hồi Kỳ Trận, chẳng ngờ phát sinh chuyện ngoài ý, trận pháp này còn có huyền diệu khác làm cho ta sống dở chết dở, bị cầm cố suốt mấy trăm năm, tới tận hai mươi năm trước..."

Bạch Tiềm Tĩnh cười rầu rĩ thốt: "Đúng, phong ấn tại Dương Kỳ Sơn không phải đã bị phá rồi sao, chàng không thể nhưng tộc nhân của thiếp có người có thể, thiếp được thấy chàng nơi đây, chàng có cảm thấy kỳ quái chăng?"

"Có gì mà kỳ quái?" Mạc Thiên Ca vẻ mặt thần nhiên rồi lại trở thành vân đạm đau khổ đáp: "Hai mươi năm trước tiểu tử Long Dận kia đã tìm tới chỗ này nói là muốn giúp ta cứu nàng ra khỏi phong ấn, ta nhất thời hồ đồ đem tất cả bí ảo của Xạ Dương Tinh Mật Trận nói hết cho hắn, khi ấy đó cũng là toàn bộ hy vọng áp ủ trong lòng ta, kỳ thực trong lòng cũng cho rằng chỉ là một ảo tưởng mà thôi, không ngờ hắn thực sự đi làm chuyện đó..."

Sắc mặt ông ta thống khổ vô cùng, tiếp: "Ta đã trở thành tội đồ thiên cổ của Côn Lôn phái, kết cục bây giờ chính là do ta tự làm tự chịu."

"Thế nhưng tình trạng này..." Bạch Tiềm Tĩnh lấp bắp thất thần rồi chợt cao giọng: "Chàng nói là trước đây khi Long Dận tới tìm thì chàng vẫn còn tại thế phải không?"

Mạc Thiên Ca cười khổ gật đầu lại nói: "Khi đó, bởi tiểu tử này vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, ta không cẩn thận nói cho hắn biết bí ẩn của phong ấn, còn nguy hiểm hơn nữa là đã nói ra bí mật của Thánh tông."

"Sau đó ta như tỉnh con mê, hối hận vạn phần liền tự thấy không còn mặt mũi nào gặp lại sư môn, hơn nữa tuyệt không cho rằng hắn sẽ cứu nàng thể nên mới đem sự huyền ảo đã tìm hiểu Luân Hồi Trận suốt mấy trăm năm đó phát động của ải cuối cùng mà chuyển thể đi, cũng vì thế mà lỡ mất cơ hội không còn có thể cùng nàng tương phùng, âu cũng là do thiên định a."

Bạch Tiềm Tĩnh hỏi dồn: "Vậy chàng nói xem, nếu chàng không giúp Long Dận thì dù chàng không tự tuyệt, thiếp ắt vẫn trầm luân trong phong ấn còn

gi?"

"Đó là một cái ngõ cụt, mà ông trời lại không nguyên ý giải thoát cho cái ngõ cụt ấy." Mạc Thiên Ca cười khổ chán nản.

"Vì cái gì, vì cái gì ông trời lại tàn khốc như vậy, bỏ lại thiếp một mình, thiếp sẽ cô độc lắm, thiếp không thể chịu đựng được nữa." Bạch Tiêm Tinh khóc mắt như nhỏ máu thành huyết lệ.

"Tạo hóa trêu người, ta đã phụ Tinh nhi, cũng phản bội Côn Lô, chắc chắn trường hạn kiếp sẽ đổ xuống đầu bá tánh, Mạc Thiên Ca là kẻ tội đồ a." Mạc Thiên Ca thương tâm cực độ.

Bạch Tiêm Tinh nhìn Mạc Thiên Ca tới ngơ ngẩn, toàn thân run lẩy bẩy muốn nói lại thôi, sau cùng đột nhiên la thảm một tiếng nhảy bổ về phía tế đàn.

Trong khoảnh khắc, linh thể hồ yêu bốc lên những làn khói xanh, một sức mạnh vô hình đẩy bật nàng ra rớt xuống bên ngoài thạch trận tại viên cửa tế đàn.

Bạch Tiêm Tinh linh quang phiêu hốt, lạng quạng đứng dậy, từng bước từng bước đi về phía tế đàn, mắt thấy nàng không tiếc tính mạng liều lĩnh tiếp tục tiến lên, Mạc Thiên Ca nghiêm nghị can lời: "Không được qua đây! Nếu không ta sẽ biến mất ngay trước mặt nàng."

Giọng nói kiên quyết của ông ta khiến Bạch Tiêm Tinh rầu rĩ dừng chân bên dưới tế đàn, rồi đổ sụp xuống mặt đất.

"Ta không tốt, Tinh nhi, nàng và ta đã chú định phải chia lìa mãi mãi, kiếp này ta không phải với nàng, kiếp sau sẽ xin bù đắp."

"Không, thiếp không muốn kiếp sau, chỉ cần có kiếp này, Mạc lang..."

"Không nên như vậy, Tinh nhi..."

"Kiếp trước... kiếp này..." Bạch Tiêm Tinh làm bầm trong miệng, không muốn tin vào tất cả trước mắt, nàng đột nhiên hét lên thê thảm: "Cho dù chàng chuyển thế đi rồi, ta cũng sẽ tìm chàng, tìm ra chàng..."

Mạc Thiên Ca thờ hồn hển, nhắm mắt trầm tư hồi lâu, nhưng rồi không nhịn được lại mở mắt ra nhìn Bạch Tiêm Tinh, lắc đầu cười khổ nói: "Thiên Niên Luân Hồi Trận vốn là trận pháp bất truyền của Huyền tông từ thượng cổ, vốn có thể đem thần thức chuyển sinh, chỉ hận ta còn chưa tham thấu trận pháp, bị Minh luân pháp nghiền nát tất cả, cắt đứt hết tiền duyên. Ta đành bảo lưu lấy một chút pháp tướng mà lưu lại nơi này."

"Nàng và ta cho dù có gặp được giữa biển người mênh mông, cũng chỉ là hai người đi trên đường, Tinh nhi, nàng và ta duyên phận đã tận, hãy quên ta đi."

Bạch Tiêm Tinh đỡ đầu đứng dậy, thân hình nhỏ bé yếu nhược như nhành liễu trước gió, nàng nói giọng vô cùng ủy khuất: "Quên chàng đi, chàng nói thiếp làm sao quên chàng đây... chàng từng đáp ứng đem thiếp đi khắp Cửu châu phồn hoa, đáp ứng thiếp tìm một địa phương như tiên cảnh, chàng đánh cá, thiếp dệt áo; chàng chặt củi, thiếp làm cơm sống qua những ngày tháng thần tiên... vậy mà chàng đều quên hết cả ư?"

"Ta không có... Tinh nhi, ta không có quên." Mạc Thiên Ca nghẹn lời biện minh.

"Chàng lừa người ta, chàng lừa người ta..." Bạch Tiêm Tinh khẳng khái phản bác, sau đó nói giọng đau đớn như chết đi sống lại: "Chàng là kẻ phụ tình, năm xưa thiếp đã vì chàng mà phản bội Hồ tộc, từ bỏ tất cả theo chàng đi tận chân trời, kết quả thì sao? Chàng, chàng có thể vì thiếp mà phản bội Côn Lô chăng? Chàng làm không nổi! Chàng hại Tinh nhi bị đẩy vào trong phong ấn năm trăm năm, chàng chỉ một lòng trung thành Côn Lô, rốt cục cũng rơi vào tình cảnh thế này, thật là đáng đời! Đáng đời a..."

"Ta..." Mạc Thiên Ca sững người không đáp.

"Chàng, chàng không nói được chữ gì? Lời Yêu tộc quả nhiên không sai, Nhân tộc bản tính xảo quyệt quyết không thể tin, thiếp vô cùng hối hận vì đã yêu thương một oan gia như chàng, thiếp hận, thiếp hận..." Bạch Tiêm Tinh lại mộp xuống đất khóc lớn.

"Tinh nhi, ta không phải với nàng, nàng muốn hận thì cứ hận ta đi, muốn chửi mắng thì cứ chửi mắng ta đi, là ta nhu nhược, là ta vô dụng không bảo vệ được mẹ con nàng." Mạc Thiên Ca ủ rũ cúi đầu đầy vẻ hổ thẹn.

"Hận chàng, chàng có sống lại được chăng? Mắng chàng, chàng có sống lại được chăng?" Bạch Tiêm Tinh bật cười thê thảm.

Mạc Thiên Ca nhìn ngọn âm hỏa bập bùng dưới chân mình, há miệng nghẹn lời, thê lương không đáp.

"Sao, không nói nữa ư? Văn Thiên, hài nhi của chúng ta, nó cũng đã trở thành một nam nhân đỉnh thiên lập địa, tu vi không kém hơn chàng năm xưa... nó đã quay về Quy Khư rồi, quay về với tộc nhân của nó rồi. Nó còn mạnh mẽ hơn cả chàng, giữa Côn Lô và Yêu tộc, nó đã chọn lấy mẫu tộc rồi." Giọng nói của Bạch Tiêm Tinh mang đầy vẻ tự hào.

"Quay về rồi, quay về rồi sao?" Mạc Thiên Ca mặc nhiên không nói, hồi lâu mới cười đau khổ: "Li khai Côn Lô cũng tốt, nơi này không hợp với nó, nếu không phải năm xưa sư huynh nhất mực thu nhận thì nó vốn đã rời đi rồi. Nhân tộc cũng được, Yêu tộc cũng xong, với ta hiện nay mà nói bất quá cũng chỉ là phù du..."

"Chàng thật vui về vậy sao, chàng nói dối." Bạch Tiêm Tinh cười thảm, "Nếu chàng thấy vui, năm xưa sao lại tự trói thân lưu lại Côn Lô chờ đợi cực

hình giáng xuống người? Ngay cả khi thiếp bị đánh rơi vào trong phong ấn chàng cũng chẳng ngăn cản nổi."

"Không, năm đó ta quả thực không biết bọn họ đối với nàng như vậy, nếu ta mà biết ta nhất định không chịu chết ở Côn Lôn, là ta nhu nhược thiếu quyết đoán làm hại đến nàng..." Giọng của Mạc Thiên Ca tắc nghẹn không thốt thành lời.

"Tất cả đều đã muộn rồi, chàng chuyển thế, chàng bắt thiếp phải tới nơi nào tìm chàng đây, trời rộng đất lớn, biển người mênh mông, thiếp có lòng cũng vô lực..."

Bạch Tiềm Tinh huyết lệ tuôn rơi, linh quang đờ đờ ướt rớt xuống trên tà áo trắng của nàng, rớt trên thạch bản loang lổ tựa như một đoá bách hợp thánh khiết bị sương gió vùi dập tan nát.

Nàng mỉm cười, vô thanh vô lực, nụ cười sao mà ai oán, sao mà mỹ lệ phảng phất như muốn đem khoảnh khắc thể lương này kéo dài ra vô tận.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, trong lòng đều xôn xang những ái hận tình cừ, cả động phủ lặng ngắt như tờ.

Chỉ có ngọn âm hỏa bên trên tế đàn vẫn cháy leo lét.

Hai sư tử sư đệ Dương Chân núp cách đó không xa cũng thấy cảm động với cảnh trước mắt, cả hai đều muốn làm gì đó để giúp hai người bọn họ nhưng nghĩ qua nghĩ lại vẫn chẳng có cách nào.

Tiêu Nguyệt Nhi hai mắt đỏ hồng nói: "Sư đệ, Bạch tỷ tỷ đáng thương quá!"

Dương Chân cũng cảm giác trong lòng như có một tảng đá lớn đè lên, khó chịu tới phát cuồng. Hắn không biết bản thân mình vì sao lại khó chịu đến thế, bất giác vung tay đâm một quyền vào thạch trụ bên cạnh.

Tác động của pháp lực khiến cho cả động phủ chấn động ầm ầm, cát đá ở trên nóc động rơi xuống là tả, tức thì kinh động tới Mạc Thiên Ca và Bạch Tiềm Tinh từ trong con bị ai tỉnh lại.

Dương Chân thấy vậy liền kéo Tiêu Nguyệt Nhi đi ra, tiến tới gần đằng sau Bạch Tiềm Tinh.

"Bạch tỷ tỷ..." Tiêu Nguyệt Nhi lúng túng, không biết nói gì.

Bạch Tiềm Tinh cũng mỉm cười, đang định mở lời thì chợt nghe tiếng Mạc Thiên Ca: "Người trẻ tuổi, ngươi qua đây."

Dương Chân nhìn lên tế đàn cao tới nửa người, chỉ vào mình như ngầm hỏi, lại thấy Mạc Thiên Ca lộ thần sắc kỳ dị gật gật đầu.

Mạc Thiên Ca thấy Dương Chân tiến tới cách tế đàn chừng hai bước chân thì dừng lại, quan sát kỹ lưỡng rồi hỏi: "Ngươi là Thánh tông hộ pháp đương thời?"

Dương Chân gật mình lắc đầu, trong lòng tự hỏi mình tuy với Vương Mẫu Phong có chút giao tình nhưng với cái danh hộ pháp gì đó kia không hiểu có quan hệ gì không?

Mạc Thiên Ca ngạc nhiên, lại mỉm cười nói: "Ngươi chắc không tiện thổ lộ? Không ngại nói cho ngươi biết, Mạc mỗi lúc còn sống từng là Hộ pháp thế hệ đầu tiên của Thánh tông."

Dương Chân nhú mày, càng thêm mù mờ liền hỏi: "Ta có quen Cơ Hương Tiên Tử của Thánh tông, nhưng ta lại là đệ tử Đạo tông Côn Lôn."

"Cơ H"*"ương Tiên Tử?" Mạc Thiên Ca chợt thôi cười, thần sắc như trở về xa xưa nhớ lại điều gì, trầm ngâm một lát rồi tiếp: "Mạc mỗi năm xưa cũng là đệ tử của Đạo tông, lão phu hỏi một câu, trong người ngươi có mặt bảo thượng cổ của Thánh tông - Càn Khôn Ấn, có phải hay không?"

Dương Chân tức thì nảy sinh hứng thú, ngạc nhiên đáp: "Người làm sao biết được?"

Mạc Thiên Ca mỉm cười không đáp, lại hỏi ngược: "Càn Khôn Ấn có năm yếu quyết, ngươi hiện tại nắm được mấy quyết?"

Dương Chân bật cười hắc hắc, buột miệng đáp: "Phong tự quyết." Nói xong lại thành ra ngượng ngùng gãi đầu gãi tai tiếp: "Ta tu vi quá kém."

Mạc Thiên Ca nghiêm trang nói: "Không, Càn Khôn Ấn thần kỳ vô song, chỉ cần lĩnh ngộ trong lòng còn với pháp lực cao hay thấp chẳng quan hệ gì..., phải rồi, ngươi sao lại bị đẩy tới chỗ này?"

Dương Chân gãi đầu đáp: "Bọn họ nói ta cấu kết yêu tộc..." Hắn không có cách nào nói rõ ràng ra được.

Mạc Thiên Ca ngưng thần nhìn hắn hồi lâu, khuôn mặt lộ ra nét cười quái dị: "Ý trời đã khiến ngươi tới chỗ này, vận mệnh ngươi và ta sao mà giống nhau..."

"A..." Tiêu Nguyệt Nhi đột nhiên la lên một tiếng, cắt đứt lời nói của Mạc Thiên Ca.

Thì ra bên trên cái nền hình tròn bằng hắc ngọc của tế đàn không biết từ bao giờ đã nổi lên một tầng lửa nhân nhật, tiếp đó bùng phát cháy ngược lên trên.

Mạc Thiên Ca phiêu động một vòng, nhìn thế lửa lan, sắc mặt tựa buồn tựa vui, muốn khóc mà lại cười rồi đột nhiên lắc lư biến ảo, sau cùng ánh mắt từ từ trở lại trên người Dương Chân.

"Mạc lang, Mạc lang, chàng sao thế..." Bạch Tiêm Tinh như mộng寐 vừa tỉnh vội vàng hô lên.

"Hắc hắc hắc hắc...." Mạc Thiên Ca đột nhiên ngửa mặt cười dài, thanh âm trầm đục vang vọng trong động phủ hồi lâu không dứt. Trong tiếng cười của ông ta tựa như ẩn chứa niềm vui vẻ sung sướng vô hạn như vừa có đại ngộ, tìm thấy sự giải thoát hoàn toàn.

Khi ngọn âm hỏa cháy tới dưới chân Mạc Thiên Ca khiến thân hình của ông ta dần dần mờ hồ, ánh mắt ông ta đột nhiên lấp lánh chiếu xạ thần quang như điện, chiếu thẳng vào Dương Chân.

"Kiếp trước kiếp này, chỉ như một giấc mộng dài, thị phi nhân duyên một đời luân hồi, đó mới thực sự là chân tướng của Thiên Niên Luân Hồi Trận ư? Mạc Thiên ca sẽ không còn tồn tại nữa, tất cả mọi thứ đều sẽ biến mất..."

Dương Chân nhìn bóng hình đột nhiên như tan ra của Mạc thiên Ca, trong lòng mơ hồ cảm thấy ông ta tựa hồ có điều muốn nói với mình.

"Người trẻ tuổi, ngươi qua đây, lại gần thêm một chút." Mạc Thiên Ca chợt thu lại nét cười, thần sắc vô cùng trang nghiêm gọi Dương Chân, thấy hắn bước lên một bước nhưng vẫn còn ngại ngần liền lắc đầu nghiêm nghị nói: "Không cần sợ, có Càn Khôn Ấn hộ thể, minh hỏa này không phiền nổi ngươi."

Dương Chân đề tụ pháp lực đi tới bên cạnh tế đàn, minh hỏa cách chân hắn hai bước không biết vì lý do gì lập tức bùng phát. Không hề có sức nóng, chỉ có một cảm giác lo lắng trong lòng áp chế hắn.

"Ngươi tiến thêm một bước nữa." Mạc Thiên Ca nói gần như ra lệnh.

Giọng nói trầm đục của Mạc Thiên Ca lọt vào tai Dương Chân phảng phất như có một loại ma lực tin phục khiến hắn không tự chủ được lại bước thêm một bước.

Uỳnh! Ngọn minh hỏa bên trên tế đàn tựa hồ như sống động, nháy mắt đã bùng cao hơn ba thước nhanh chóng ngập quá nửa người của Mạc Thiên Ca.

Cảnh tượng cổ quái trước mắt khiến Bạch Tiêm Tinh và Tiêu Nguyệt Nhi đều nghệt thở, chỉ biết đứng ngẩn người ra mà nhìn.

Dương Chân tựa hồ đã minh bạch ra điều gì, thử bước lên nửa bước, phát hiện lửa trên tế đàn lại bùng lên theo, những bậc đá bị ngọn lửa trong suốt bao phủ cũng như vận vẹo biến hình.

"Người trẻ tuổi, nếu một bước chân mà ngươi cũng không bước nổi, thì ngươi coi như mất đi điểm quý giá nhất của sinh mệnh rồi đấy." Mạc Thiên Ca nghiêm khắc giáo huấn Dương Chân, đối với ngọn lửa đang cháy bùng bùng đều không thêm để ý.

Dương Chân tim đập thình thịch, hít vào một hơi, hắn tin Mạc Thiên Ca sẽ không lừa hắn, cảnh tượng thâm thúy của Bạch Tiêm Tinh vừa rồi lại hiện ra trước mắt. Bất quá, quan trọng nhất vẫn là ngọn minh hỏa có thể thiêu đốt linh hồn kia lại khiến cho hắn có một sinh cơ bùng bùng, một loại sinh cơ vô cùng hấp dẫn đối với hắn.

"Sur đệ!" Tiêu Nguyệt Nhi đột nhiên la lớn.

Dương Chân quay đầu nhìn Tiêu Nguyệt Nhi mỉm cười trấn an, lại thấy vẻ mặt Bạch Tiêm Tinh mơ mơ hồ hồ vừa nhìn hắn vừa nhìn Mạc Thiên Ca, nàng ta tựa hồ như đã nắm được điều gì nên mới trở thành vận phận mê hoặc như vậy, ngay cả tình cảnh nguy cấp của Mạc Thiên Ca cũng không để ý.

Ít nhất thì đối với quang minh hỏa đó hắn cũng cảm thấy khá quen thuộc, Dương Chân giữ vững tâm niệm nhanh nhẹn bước lên một bước, thân hình chuẩn bị tư thế lúc nào cũng có thể bước lùi lại đột nhiên mất thăng bằng, một lực hút không thể chống cự khiến hắn không thể dừng chân được nữa, tiếp tục bước tới. Minh hỏa vẫn vút quanh thân hắn không ra hình dạng gì cả nhưng cũng chẳng hề trở ngại, phảng phất như hòa với hắn thành một thể.

Theo từng bước của Dương Chân bước lên chín bậc tế đàn, Mạc Thiên Ca ở giữa chừng không mỉm cười nhìn hắn, giống như đang chờ đợi đứa con lưu lạc đang trở về vậy.

Khoảnh khắc ấy, Dương Chân tâm hồn phiêu diêu bất định, chỉ thấy quang cảnh trước mắt như bị vỡ vụn hoàn toàn, không có minh hỏa thiêu đốt, cũng không có chút tiếng động nào. Cúi đầu nhìn xuống dưới chân chỉ là một khối hư vô, ngẩng đầu nhìn lên trời cũng chẳng thấy gì hết, phía trước không gian càng lúc càng trở nên đen ngòm tịch mịch, cả người như rơi vào trong mộng cảnh sâu thẳm, lại như rơi vào đầm lầy bùn nhão không sao tự thoát ra được.

Hậu thiên âm thần của Dương Chân lặng lẽ chìm xuống. Tiên thiên dương thần tự động làm chủ, lúc này hắn tuy là Dương Chân nhưng cũng không còn là Dương Chân nữa.

Đột nhiên phía trước cảnh tượng hư ảo như mộng寐, một thanh âm tựa hồ như phi thực vọng tới.

"Tới đây, tìm lại vật mà ngươi đã bị thất lạc đi."

"Thất lạc, ta chẳng có vật gì bị thất lạc cả." Dương Chân cự tuyệt theo bản năng.

Thanh âm lại vang lại câu nói ấy, Dương Chân cũng cố chấp đáp trả một câu như trước, hai bên cứ dửng dăng mãi.

Thanh âm đó trầm tịch giây lát rồi nói về khó xử: "Đây là sứ mệnh của chủ nhân Càn Khôn Ẩn, ngươi phải có được vật này, không được từ chối."

Dương Chân ngoan cố hỏi lại: "Sứ mệnh, ta vì sao lại phải mang sứ mệnh?"

"Vì sao phải có sứ mệnh?" Thanh âm đó lặp đi lặp lại câu hỏi nhiều lần, sau cùng chợt buông một tiếng thở dài, rồi lẩm bầm như tự nói với mình: "Phải a, cả cuộc đời ta chẳng phải đã ôm đồm quá nhiều, quá nhiều những thứ mà ta không muốn hay sao?"

"Nếu ngươi đã không muốn, vậy thì để cho ông trời lựa chọn đi." Thanh âm đó nói về kiên định.

Trước khi Dương Chân mất đi ý thức, còn rõ ràng nhìn thấy Mạc Thiên Ca toàn thân phát quang vô cùng thần thánh từ trên cao hạ xuống trước mắt hắn, đưa một bàn tay lên từ từ kéo hắn đi.

Thiên địa đột nhiên chìm nhập vào một khoảng đen tối khổng lồ, ý thức của Dương Chân cũng theo đó rơi vào khoảng sâu vô hạn.

Khi đó Tiêu Nguyệt Nhi và Bạch Tiềm Tinh ở bên ngoài tế đàn, trước mặt đột nhiên tối tăm, cả động phủ mù mịt không nhìn thấy gì hết.

Ngay sau đó hai nàng cùng nhìn thấy một cái bánh xe khổng lồ xám xịt dần bay lên từ giữa tế đàn, vô số phù chú màu đen giống như những sinh vật sống lưu chuyển xung quanh.

Một tràng âm thanh như tiếng ca, lại như tiếng khóc trầm đục truyền ra không gian, tựa hồ muốn đem tất cả hóa thành hư vô.

Trong lúc ngơ ngẩn, thần trí Dương Chân đột nhiên vượt ra khỏi quảng tối tăm mù mịt ấy trở lại nhân thế, nặng nề mở hai mắt, phảng phất như vừa trải qua một giấc mộng rất dài, một giấc mộng âm đạm mờ mịt.

Hắn đang ở trên cái nền tròn bằng hắc ngọc cao cao của tế đàn, đỉnh đặc ngồi xếp bằng, vững chãi như tượng phật.

Phía dưới một thiếu nữ tuyệt sắc cũng đang đã tọa, trong lòng nàng ta ôm một con con hồ ly trắng tinh. Người thì đang ngủ, còn con mắt của bạch hồ lại lấp lánh hồng quang đang nhìn lên trên tế đàn.

"Nguyệt Nhi, Tiểu Bạch, các người..." Dương Chân tự nhiên phá vỡ im lặng.

Không gian nháy mắt tựa hồ vì một tiếng nói ấy mà hồi phục sinh cơ, thiếu nữ mỉm cười là một tiếng nhảy dựng lên, bạch hồ cũng nhảy ra khỏi lòng của nàng ta, một người một hồ đồng thời vọt tới chỗ Dương Chân.

"Sư đệ, ngươi không sao chứ, đề sư tỷ xem xem... ngươi đã ngồi như vậy một ngày một đêm rồi, ta rất là lo lắng... ừ, quý ảnh kia cũng biến mất rồi."

Trong lòng Dương Chân cảm thấy yên bình vô cùng, mỉm cười mặc cho Tiêu Nguyệt Nhi ngó trên ngó dưới hắn, mồm mép liến thoắng không ngơi, một sự ấm áp từ từ sưởi ấm tâm tình.

Tiêu Nguyệt Nhi đột nhiên dừng lại, hai mắt phát quang nói: "Hi hi, sư đệ, ngươi có cảm giác tu vi đại tiến hay không? Mạc tiền bối kia có phải là đã truyền cho ngươi pháp lực vô thượng hay không?"

Dương Chân giật mình, tất nụ cười đáp: "Không có, vẫn y như trước, bất quá là ngủ một giấc ngắn, ngoài ra chẳng có gì khác."

Tiêu Nguyệt Nhi chau mày, quan sát hắn về không tin: "Xem khí sắc của ngươi thì không sai, so với trước đây cảm giác rất không giống nhau, sao lại nói không có biến hóa?"

Dương Chân lại mỉm cười, cũng chẳng giải thích, ánh mắt rơi xuống thân con bạch hồ đang thân nhiên ngồi bên, ngạc nhiên nói: "Ngươi là Tiểu Bạch, hay là Bạch... tiền bối?"

Thấy Dương Chân quả thực là không sao, Tiêu Nguyệt Nhi vui vẻ cười đáp: "Tiểu Bạch là nó, Bạch tiền bối cũng là nó thôi, ha ha."

Dương Chân lại cảm giác bạch hồ có gì đó khác thường nhưng cũng không cần nghĩ nhiều, vươn người đứng dậy.

"Cạch!" Một vật nặng nặng rơi xuống mặt đất.

Dương Chân trầm kêu kỳ quái, cúi người nhặt nó lên, tay cảm thấy nó nặng khác thường. Đó là một tấm tròn lạnh băng màu đen trông không bắt mắt lắm, kích thước cũng không lớn hơn cái đĩa, ở giữa có một lỗ thủng cũng hình tròn, nặng như một khối thép nguội.

"Đây là cái gì?" Tiêu Nguyệt Nhi đón lấy lật lên lật xuống xem xét, không nhìn ra nguồn gốc lại trả lại cho Dương Chân.

Dương Chân lúc này mới phát hiện dưới chân vốn là chỗ của tế đàn, giờ đã phẳng lì như mới tinh, đồng thời những phù văn trận pháp khắc trên đó cũng đã biến mất, trông giống như một cái đàn tế hình tròn thông thường.

"Hồngбет, cha mà phát hiện ta lén chạy đi nhất định sẽ phạt ta nặng lắm." Tiêu Nguyệt Nhi vỗ trán nói giọng ảo não vụn vặt.

"Sư tỷ đi lên à?" Dương Chân ngạc nhiên.

"Phải, phải, cha từng nói trước kỳ phong hội phải cùng với các sư huynh luyện công, không được lơ là, nếu không sẽ dùng gia pháp xử lý, ngay cả lên chỗ người đây cũng không được." Tiêu Nguyệt Nhi âm ức trách cứ vị chủ tọa Ngọc Tiêu Phong.

"Vậy sư tỷ mau quay về đi, cứ đồ tại ta giữ sư tỷ lại là được, sư phụ muốn trách thì cứ để trách ta." Thần niệm của Dương Chân nháy mắt lướt qua từng chỗ từng chỗ trên Ngọc Tiêu Phong, trong lòng dấy lên một cảm giác thất vọng nhàn nhạt.

"Ừm?" Tiêu Nguyệt Nhi nhón chân, kỳ quái quan sát Dương Chân một hồi, nói về khó hiểu: "Người có thực là tiểu sư đệ của ta không vậy? Nói ra thì thật quái lạ, người trước đây sợ nhất là cha và mẹ ta cơ mà?"

Dương Chân nói giọng kém vui: "Đừng có nghĩ bậy, quay về nói với sư phụ, ta cũng sẽ cố gắng dụng công, sư tỷ cũng phải nỗ lực, cùng đại sư huynh bọn họ tại phong hội nhất định đại phóng quang mang mới được."

"Vậy ta đi thật nhé?" Tiêu Nguyệt Nhi có chút lưu luyến, ánh mắt nàng chuyển về phía bạch hồ, đột nhiên nói: "Ta để Tiểu Bạch ở lại làm bạn với người... Bạch tỷ tỷ, người đâu rồi?" Câu sau cùng của nàng ta chính là nói với Bạch Tiềm Tinh.

Bạch hồ dùng hành động đáp lời Tiêu Nguyệt Nhi, lạng người một cái đã nhảy lên vai Dương Chân rồi bắt đầu nhắm mắt lim dim.

Tiêu Nguyệt Nhi bất mãn đưa tay dứ dứ lên mũi của bạch hồ rồi xoay người lướt đi như làn gió về lối ra duy nhất của động phủ, sau cùng cũng không quên vẫy tay chào Dương Chân một cái.

Dương Chân nhìn quanh động phủ một lần nữa như muốn tìm gì đó, nhưng rốt cục ánh mắt lại nhìn về bạch hồ nằm trên vai.

"Dương tiểu đệ, người tìm gì thế?" giọng nói của Bạch Tiềm Tinh vẩn vút truyền tới.

Dương tiểu đệ, miệng Dương Chân lẩm bẩm lại một lượt, cảm thấy có chút cổ quái không nhận được hỏi: "Ông ta không còn tại thế nữa, người không buồn sao?"

Bạch Tiềm Tinh trầm mặc hồi lâu không đáp.

"Là ta không tốt, ta nói sai rồi." Dương Chân hoảng hốt xin lỗi.

"Đi rồi thì thôi, cũng không cần phải trở về nữa." Bạch Tiềm Tinh u ám nói một câu.

Dương Chân không dám nói nhiều, nghĩ ngợi giây lát rồi thuận tay thu lấy tám thép, đi thẳng xuyên qua thạch trận, ngoái nhìn lại một lượt rồi cắm đầu đi thẳng về phía thông đạo tối tăm.

Lúc đi tới trước lỗ thủng vừa mới bị hấn phá mờ, hấn lại tể khôi Thiên Tru. Lần này chế ngự cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều, liền huy kiếm quyết, từng khối từng khối đá lớn rớt xuống ầm ầm, khói bụi mù mịt, đất đá bịt kín toàn bộ động phủ.

Tất cả những gì của Mạc tiền bối, hãy để chúng theo ông ta biến mất ở nơi này thôi. Dương Chân tự nhủ với lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Tiến Thoái

Vượt lên tầng mây thăm thẳm, Song Tử Phong sừng sững chọc trời.

Tại đỉnh núi chìm ngập trong mây, một gã thanh niên thân nhiên nằm trên một khối băng nhô ra ngoài, từng vàng từng vàng sương khói bay xung quanh hắn, bên dưới là vực mây sâu hun hút không thấy đáy.

Thanh niên đó bên người còn có một con hồ ly nhỏ trắng phau đang ngoan ngoãn nằm im.

Chỉ thấy gã thanh niên lẩm bẩm: "Ba trăm ba mươi bảy ngày đêm rồi... còn lâu lắm mới hết."

Con bạch hồ phe phẩy cái đuôi lớn mềm mại, tỏ vẻ hưởng ứng.

Thanh niên đó chính đó chính là Dương Chân, trong thời gian diện bích hơn nửa năm, chỉ có chưa bay ra ngoài thôi chứ cả ngọn Song Từ Phong đều bị hắn thuộc lâu hết. Trên đỉnh núi, sức ảnh hưởng của những đợt phong lôi liên hồi vốn hắn đã chẳng coi vào đâu nữa, bởi vậy chỗ này lại trở thành chỗ mà Dương Chân thích tới nhất, mỗi sáng sớm đều quen lệ chạy lên đỉnh núi ngắm mặt trời mọc, coi như là một cái thú để đỡ nhàm chán.

Bởi vì kỳ phong hội sắp tới gần, các buổi tập luyện trên Ngọc Tiêu Phong càng lúc càng gấp rút, Tiêu Nguyệt Nhi một tháng mà có thời gian rỗi lên lên một lần cũng khó, hắn ngoài việc đã tọa luyện công thì chỉ có thể tự mình tìm lấy phương pháp giải buồn mà thôi.

Dương Chân lật người, ngoảnh mặt về phía bạch hồ: "Nghe ta nói này, Bạch tỷ tỷ, người sao lại không chịu biến trở lại hình dáng cũ, nơi này chỉ có một mình ta, không có ai thấy đâu."

Bạch hồ kêu lên ư ư, trườn người đưa vuốt cào cào lên cổ Dương Chân tỏ vẻ bất mãn rồi lại nhanh chóng thu người ngồi trên mặt băng chăm chú ngó hắn.

Hồ yêu Bạch Tiềm Tinh bình thường rất ít hoạt động, chỉ luôn ẩn trong cơ thể của bạch hồ. Dương Chân những lúc cảm thấy buồn đành chủ động tìm tới đối tượng duy nhất này để nói chuyện, nhưng hầu hết là bị lơ lửng đi, khiến hắn rất chán.

"Dương tiểu đệ, có người tới đó."

Đúng lúc Dương Chân cho rằng Bạch Tiềm Tinh hôm nay sẽ nhất định không nói chuyện, thì giọng nói của nàng ta lại âm u phát ra.

Quả nhiên, Dương Chân quay đầu nhìn lại, phía đông bắc có một luồng hồng quang đang phi động thấp thoáng ẩn hiện trong vân hà, lao thẳng tới Song Từ Phong.

Trong lúc người kia đang lao tới, Dương Chân không nhận được liên thừa cơ hỏi một câu: "Bạch tỷ tỷ, người vì sao muốn lưu lại Côn Lôn Sơn, nơi này còn có gì lưu luyến người nữa đâu?"

Khi hắn nói thì đạo độn quang kia đã tới rất gần, khí thế bức nhân khiến Dương Chân từ cách mấy dặm đã cảm thấy được. Bạch Tiềm Tinh đột nhiên cười dịu dàng thốt: "Tiểu quý, người muốn đuổi nô gia đi đó hả?"

Dương Chân giật mình chưa kịp đáp lời thì đã thấy khối hỏa vân phóng tới sườn núi, đang lượn vòng trên vân hải như một con ruồi, nhanh chóng tìm tới đỉnh núi, hắn chau mày chăm chú nhìn.

Hắn vốn không có ý thu liễm khí tức, kẻ đang đến kia là vì hắn? Khí thế của hắn hung mãnh như vậy, phải chăng có ý bất thiện?

Hắn đưa ngón tay lên miệng thổi ra một hơi, Thiên Tru kiểm đang hấp thu linh khí tinh hoa của đại địa bất thần phá núi xông ra biến thành một vầng trắng cong cong vàng rực lơ lửng trước mặt đề phòng. Hắn lập tức ôm Tiểu Bạch phi thân ngồi lên vầng trắng rộng cả trượng ấy, toàn bộ động tác chỉ trong một hơi thở, vô cùng tự nhiên tiêu sái.

Một luồng hơi nóng hùng hực nháy mắt đã từ dưới núi xông ngược lên trên rồi ngưng tụ trước mặt Dương Chân ngoài mười trượng, nhưng hơi nóng tỏa ra đã k hiển toàn bộ khối băng dưới chân hắn tan chảy rồi hóa thành vụ khí phiêu tán.

Dương Chân trong lòng rất cảnh giác, lại cảm thấy khí chất này có chút quen thuộc, lại có chút lạ lẫm nên không dám vội vàng, đang định cất tiếng hỏi thì chợt thấy quang hỏa vân từ từ tản đi lộ ra một cái đầu hỏa kỳ lân hùng dũng, trên lưng kỳ lân có một người đang cười. Người đó toàn thân mặc áo xám, mái tóc đỏ quạch rối bù, khuôn mặt trắng bạch gầy gò còn đeo một nụ cười nhàn nhạt như có như không.

Người vừa tới không phải là kẻ hôn mê suốt nửa năm tại Đôn Dương Tông - Nhạc Thiên thì còn ai vào đây?

"Tiểu tử ngươi rốt cục cũng tỉnh rồi."

"Phải a, nằm ngủ một giấc dài, trong mộng thấy tiểu tử ngươi bị yêu quái nuốt chửng, lúc tỉnh lại thì nghe nói ngươi bị Pháp tông ép tới Song Từ Phong diện bích sám hối mất rồi."

Giọng nói của hai người đều rất bình đạm, nhưng nghe kỹ lại thấy ẩn chứa vô vàn kích động cùng hoan hỷ.

Xa cách một năm, hai người đều đã trưởng thành rất nhiều, cũng đã thay đổi rất nhiều.

"Con kỳ lân này thực đã bị ngươi thu phục rồi, tiểu tử ngươi thật cừ quá!" Ánh mắt Dương Chân chiếu lên người con kỳ lân đang nuốt khói phun mây.

"Cái đó tất nhiên, Nhạc Thiên ta là ai chứ, Thiên vương lão tử còn không sợ, lẽ nào sợ một con súc sinh hay sao?" Nhạc Thiên vừa dứt lời, con kỳ lân bên dưới gầm khẽ một tiếng tỏ ra rất bất mãn, suýt nữa hất hắn văng ra ngoài.

Dương Chân nhìn thấy vậy liền bật cười vui vẻ một hồi, trong lòng thầm nghĩ gã ta quả nhiên vẫn mặt dày như trước.

"Hắc, con vật này rốt cục rất muốn giở trò bát nháo với ta, bất quá không có nhục thân nên nó còn có gì đáng sợ nữa? Nếu không phải lúc đầu ta không kịp phòng bị, nó làm gì có cơ hội xâm nhập chứ." Nhạc Thiên khó khăn lắm mới ngồi yên, lại tái phát bệnh cũ, mở miệng khoác lác.

"Phải không đó, ta nghe nói sư phụ ngươi phải đi mượn Hạo Thiên Kính của sư tổ, bảo bối này thần kỳ vô cùng, trong đó còn có một tính năng là khu

ma tích tà, hoàn thân quy dương, hắc hắc." Dương Chân chẳng hề dung tình lật tẩy gã.

Nhạc Thiên xoa xoa mũi, nhìn ngang ngó dọc cười lấp liếm: "Ngườibett cả rồi à, lần vừa rồi chết đi sống lại, quả thực là một con đại mộng."

Dương Chân mới quan sát hẩn một hồi, tấm tắc gật đầu: "Tiểu tử ngươi xem ra tu vi lại đại tiến, ta thật là chạy theo không kịp rồi."

Nhạc Thiên gật đầu nói: "Cũng xem như là gặp họa mà được phúc, vừa vặn kịp lúc phong hội."

Dương Chân đưa ánh mắt thông cảm nhìn gã, rồi lại nhớ tới hoàn cảnh của mình không khỏi tiu nghỉu: "Tiểu tử ngươi vẫn còn may, ta mới là gặp hạn."

Nhạc Thiên đột nhiên bưng tỉnh nói: "Ái, nghe đây, Dương tiểu tử ngươi lúc trước gặp ta còn gọi suốt là sư huynh này, sư huynh nọ, một giấc tỉnh lại thì ngươi đã đổi thành tiểu tử dài, tiểu tử ngắn, hắc hắc, không coi sư huynh này vào đâu nữa phải không?"

Dương Chân giật mình, trong lòng suy tính nhưng ngoài miệng vẫn mỉm cười khiêu khích: "Muốn làm sư huynh, đánh bại ta rồi hẵng tính, ở nơi đây suốt hơn nửa năm, ta buồn tới mọc mốc lên rồi." Nói đoạn hẩn ôm bạch hồ khỏi ngự Thiên Tru.

Nhạc Thiên trợn mắt ngó Dương Chân lướt phải lướt trái, liên tục gật đầu rồi sau cùng mới làm ra vẻ ngạc nhiên thốt: "Tiểu tử ngươi có gì đó không giống, bất quá bộ dạng ngươi như vậy ta mới thích. Bất quá..."

Giọng nói của gã chợt biến đổi thành rất tự tin: "Sư huynh ta đây hiện tại có thể không thèm coi cả Sở Thắng Y vào mắt, cái chén của con ghé con của ta cũng để cho ngươi uống đầy một bình rồi, cho dù tiểu tử ngươi pháp môn cổ quái nhưng tu vi bất quá cũng chỉ ở mức đại thành của Kim Đan, đừng bảo ta không cảnh cáo ngươi trước nhé."

"Con ghé con?" Ánh mắt Dương Chân hướng về phía con hỏa kỳ lân đang uy phong lẫm liệt, trong lòng không khỏi cười thầm, bất giác thốt: "Nhạc tiểu tử, ngươi thật không biết thương thức, ta cảm thấy ảm ức thay cho con kỳ lân của ngươi."

"Nghe con, tiểu tử kia dám xem thường ngươi, mau lên cho ta coi!" Nhạc Thiên đầy vẻ tự tin lắc người nhảy xuống.

Dương Chân cười cười, nói với bạch hồ ở trong lòng: "Bạch tỷ tỷ, con kỳ lân đó người rõ hơn ta nhiều, liệu người có đánh nổi nó không?"

"Tiểu quý, ngươi coi nô gia là cái gì đây, Thú tộc sao có thể so với Hồ tộc được, hừ!" Bạch Tiêm Tinh lúc này phản ứng rất nhanh, trực tiếp truyền âm tới tai Dương Chân, rõ ràng trong lòng đang giận dữ.

"Là ta sai rồi, Bạch tỷ tỷ đừng trách." Dương Chân thành thật nhận lỗi.

Bạch Tiêm Tinh thờ dài một hơi không nói gì nữa.

"Cẩn thận đó!" Lúc này tiếng quát của Nhạc Thiên đã truyền tới.

Dương Chân thấy con kỳ lân xiêu xiêu vẹo vẹo không chịu xông lên, trong lòng cảm thấy kỳ quái. Nhạc Thiên liên tiếp kêu lên hai âm thanh ngắn, con kì lân đó mới chịu xông lên phía trước.

Đối mặt với kỳ lân thú nhe nanh múa vuốt, hỏa diễm hùng hực, Dương Chân trong lòng trấn định, động niệm huy xuất Thiên Tru xoay tròn phóng ra tiếng rít âm ảm chém vào cái sừng duy nhất của nó.

Kỳ lân có chút kinh hoàng vội phóng hai chân trước bay vọt lên để tránh, nhưng bị Thiên Tru linh động tựa rắn chém như chớp vào giữa bụng, tức thì đau đớn gằm lên một tiếng bay vọt ra ngoài, lửa cháy như những đóa sen đỏ rực bay tán ra khắp nơi.

Kỳ lân trúng một đòn nặng nề như chim sợ cành cong chỉ né không dám đánh, vội vàng đành vùn chạy tuốt ra xa trong tiếng mắng chửi xối xả của Nhạc Thiên.

Dương Chân liền thu hồi Thiên Tru, ngẫm nghĩ một chút rồi chợt hiểu, nói: "Nhạc tiểu tử, con vật đó sợ Thiên Tru của ta, ha ha..."

Nhạc Thiên chạy ra tận đằng xa, k hó khẩn lắm mới bắt được kỳ lân trở về, lại trèo lên ngồi như trước, vẻ mặt giận dữ nhìn Dương Chân đáp: "Thật là tà môn, con vật này lẽ nào trông thì được mà xài thì lại không xong?"

Dương Chân lắc đầu nói: "E rằng khó trách được nó, nếu là ta tự mình đối phó nó, sợ là cũng chưa chắc chống nổi, Thiên Tru kiếm của ta là Thiên phách thần binh, bên trong có cả ngàn hồn phách mạnh mẽ của Yêu tộc bị luyện hóa, đối với Linh thể chính là khắc tinh, kỳ lân của ngươi tự nhiên chưa đánh đã thua rồi."

"Thiên phách thần binh? Có gì hay chứ... ăn một kiếm của ta rồi hẵng nói!" Nhạc thiên nói đoạn định tể khởi Trảm Dương Kiếm.

Dương Chân cũng đang định đáp trả thì vùn hải phía sau truyền vọng tới một tràng tiếng kiếm rít, quay đầu nhìn lại, thấy có hai luồng kiếm quang đang lao đến, nháy mắt đã áp sát Song Tử Phong.

Nhạc Thiên thấy vậy liền thu binh, niệm chú phát tay, hồng quang chớp chớp, con kỳ lân hung dữ đã bị thu mất không thấy đâu nữa, rồi bay tới bên cạnh Dương Chân sóng vai đứng trên vách băng lấp lóa.

Phía sau bọn họ, ánh mặt trời buổi sớm phản chiếu mặt băng tạo ra ánh sáng muôn màu điểm lệt phi thường.

Cử động của hai người đã thu hút sự chú ý của người mới tới, trực tiếp bay vọt lên rồi nháy mắt đã hạ xuống đến nơi.

Hai thanh phi kiểm bằng bạch ngọc hàn khí cuộn cuộn lơ lửng phía ngoài núi, một cặp giai nhân tuyệt sắc sánh vai đi tới. Dương Chân nhìn thấy người đi trước chính là khuôn mặt lâu ngày không gặp của Tiêu Thanh Nhi, dưới làn gió núi thổi qua, làn da đỏ hồng vô cùng kiều diễm. Lúc này Tiêu Thanh Nhi vừa mới từ Vương Mẫu Phong xuất sơn, đột nhiên thấy Dương Chân cũng không tránh khỏi kích động, nhất thời không nói được gì.

"Oa, con khi đột nhà ngươi cũng đã tỉnh lại rồi, thật là kẻ xấu sống dai a." Tiêu Nguyệt Nhi nói giọng chua ngoa.

"Nguyệt Nhi tiên tử cũng xinh đẹp hẳn ra, càng thêm mỹ lệ kinh người, Nhạc mẫu cũng cảm thấy lòng phàm động đây đó?" Nhạc Thiên đưa tay lên ngực, đầu võ miệng già sao có thể chịu ở thế hạ phong? Đặc biệt là đối đầu với cô nàng trước mặt.

"Động cái đầu quỷ nhà ngươi, bà cô đây thấy ngươi thì đã buồn nôn rồi." Tiêu Nguyệt Nhi xua tay, vẻ làm ra khinh bỉ.

Nhạc Thiên đảo mắt mấy cái định phản kích, một tràng tiếng ầm ầm từ trong vách đá nơi sườn núi của Song Từ Phong chọt truyền tới, bốn người đồng thời đưa mắt nhìn xuống. Bao phủ suốt hai vách đá toàn là mây đen cuộn cuộn, tối tăm mù mịt, sấm chớp ầm ầm, phong vũ lôi điện đồng loạt phát xuất như tại ma vực.

"Hóng bét, nhất thời không đi xuống được rồi." Dương Chân gõ tay lên đầu cười khở. Bình thường hẳn rất rõ tính khí của trận thế phong lôi kinh hồn này, sau khi trời sáng khoảng nửa canh giờ thì sẽ biến đổi, hẳn hiện tại muốn quay lại thì cũng đã muộn rồi, nếu phải ngang ngạnh vượt qua sấm sét, quả thực là không vui chút nào hết.

"Su đệ, ngươi diện bích ở phía dưới trận lôi phong kia ư?" Tiêu Thanh Nhi hé miệng thốt, ánh mắt đầy vẻ thương cảm.

Dương Chân khẽ run người, rồi nhanh chóng cười cười đáp: "Phải, ta lên chạy lên đỉnh núi hóng gió."

Nghe thấy vậy, Tiêu Thanh Nhi cùng Tiêu Nguyệt Nhi đưa mắt nhìn nhau, Tiêu Nguyệt Nhi tựa như muốn tranh công, hưng phấn nói: "Su đệ, tỷ tỷ từ Vương Mẫu Phong Cơ Hương Tiên Tử mang tới một đạo thư tay, thỉnh cầu Chương Luật Đường xá tội cho ngươi, sáng sớm hôm nay tỷ muội bọn ta cùng tới Thái Hạo Phong đưa tin, tiện thể ghé qua chỗ ngươi."

Phản ứng bình đạm của Dương Chân nằm ngoài ý liệu của hai nàng, hẳn chỉ gần đầu mỉm cười đưa tay chỉ dẫn hai nàng thu kiểm hạ xuống, mấy người cùng đứng trên vách băng.

"Sao ngươi có vẻ không tin à?" Tiêu Nguyệt Nhi vừa hạ xuống là đã giành lấy bạch hồ trong lòng Dương Chân, vừa nựng vừa làm bộ bắt mẫn với hắn.

Dương Chân cười nhắc: "Lần trước ngươi cũng nói đương kim Chương luật chân nhân thiết diện vô tư, ngay cả các Tông phái cũng không được can thiệp vào chuyện nội vụ của Chương luật đường, Thánh tông ra mặt chỉ e cũng không có kết quả gì. Ba năm dài thì dài thật, nhưng ta vẫn có thể kiên trì được."

Tiêu Nguyệt Nhi trề môi bắt mẫn nói: "Lần này thì khác, Cơ Hương tiên tử là tôn chủ của Thánh tông, thân phận cực cao, tuy bình thường bà ấy không quản đến việc phạm của Côn Lôn nhưng lời nói của bà ta thì ngay cả tổ sư gia cũng vẫn phải để lại vài phần thể diện đó."

Tiêu Thanh Nhi đưa cặp mắt ôn nhu quan sát sự thay đổi mới mẻ của Dương Chân rồi nói: "Phong hội còn ba năm nữa sẽ cử hành, Ngọc Tiêu Phong chúng ta nhân lực đơn bạc, thiếu đi su đệ coi như thiếu mất một phần sức mạnh rồi."

Nhạc Thiên ở bên cạnh ngang nhiên vung nắm đấm chen miệng vào: "Không thể thế được, để ta quay về lấy danh nghĩa của Đôn Dương tông gây áp lực với Chương luật đường, Dương sư đệ vốn là bị chụp mũ gần tội danh, cũng chỉ có cái lão già dịch ở Chương lễ đường mới nghĩ ra được."

Tiêu Nguyệt Nhi vừa ngó Dương Chân vừa nguyệt Nhạc Thiên ở bên, nói giọng châm chọc: "Nếu Thánh tông còn không xong, Đôn Dương tông của ngươi cũng chẳng cần phải nói tới."

"Đôn Dương tông của ta thì làm sao?" Những lời vừa rồi đã chọc vào tính khí nóng nảy của Nhạc Thiên, gã trợn mắt lạnh lùng nói với Tiêu Nguyệt Nhi: "Từ khi Côn Lôn lập phái tới nay, Đôn Dương tông của ta người tuy chẳng nhiều, nhưng đều xuất ra đại nhân đại kiệt, ngươi thử đếm xem số bài vị trong từ đường của Côn Lôn, Đôn Dương tông ta có bao nhiêu."

"Được rồi, được rồi, Nhạc sư huynh, tiểu muội ta là vô ý thôi, người đừng có chấp sự kém hiểu biết của nó." Tiêu Thanh Nhi vội vàng chắn trước mặt muội muội giảng hòa.

Tiêu Nguyệt Nhi đưa tay thấy bạch hồ trở lại trong lòng Dương Chân, chỉ Nhạc Thiên nói: "Không phục à, không phục thì đấu với bà cô đây một trận coi."

Dương Chân vốn tính ngồi bên trông lửa cháy, thấy có vẻ không ổn đang định làm người hòa giải, chợt thấy Nhạc Thiên xì một tiếng bay ra ngoài, đưa tay ngón tay ngoắc Tiêu Nguyệt Nhi.

Tiêu Nguyệt Nhi nào ngại gây hấn, hừ giận một tiếng rồi té kiểm đuổi theo.

Chỉ còn lại Dương Chân và Tiêu Thanh Nhi đối mặt nhau.

"Con khi lửa, xem kiếm!" Theo kiếm quyết của Tiêu Nguyệt Nhi, Linh Tê Kiếm hóa thành một đạo bạch quang phá không vẽ thành vòng cung từ trên trời đánh xuống Nhạc Thiên ở đằng xa.

Nhạc Thiên đang ngự trên thanh kiếm đỏ rực xé gió mà đi thì Linh Tê kiếm đánh xuống, ánh lửa chớp lên, vội vàng tránh đòn rồi xuất Trảm Dương Kiếm phản kích.

Khi ấy hai luồng kiếm quang kéo dài như sao chổi xoay vòng giữa chừng không rồi như thiên ngoại phi tinh đánh thẳng vào bản thể của Nhạc Thiên từ một góc độ vô cùng kỳ dị.

"Đó hình như là..." Dương Chân tròn mắt.

"Cửu Diệu Phi Tiên Quyết." Tiêu Thanh Nhi dịu dàng tiếp lời.

"Bùng!" Hai đạo tuệ quang linh động vô cùng, ầm ầm oanh kích khiến quang hoa xạ ra tứ tán. Thì ra Trảm Dương Kiếm của Nhạc Thiên sau khi đánh trượt thì thu về phòng thủ chẳng kịp, gã liên liền linh đột nhiên hạ thấp xuống nửa trượng.

Sau nháy mắt, Trảm Dương Kiếm đã quay trở về trong tay Nhạc Thiên rồi quét ra một con rồng lửa đỏ khé đánh tan kiếm quyết của Linh Tê Kiếm.

Một chiêu vừa rồi đủ để khiến hai người đang đứng quan sát ở sườn núi toát mồ hôi lạnh, còn may là Nhạc Thiên ứng biến kịp thời bằng không nếu bị một kích đó đánh trúng, chỉ e không chết cũng chỉ giữ được nửa mạng.

"Sao nào, không dễ chịu đâu nhỉ." Mặc dù đánh trượt, nhưng hiệp đầu coi như Tiêu Nguyệt Nhi chiếm thượng phong khiến nàng ta vô cùng đắc ý.

"Đó đâu phải là kiếm quyết của Đạo tông, bất quá người chưa từng nghe qua câu kẻ sĩ xa cách ba ngày thì đã không nhận ra hay sao?" Nhạc Thiên vừa nhìn là đã phát hiện kiếm quyết mà Tiêu Nguyệt Nhi sử ra không phải loại tầm thường, nếu không tuyệt sẽ chẳng phản ứng kịp thời như vậy.

Hai người gườm nhau giữa chừng không giây lát rồi lại song song té khởi phi kiếm đánh về phía đối phương.

Kiếm quang của Tiêu Nguyệt Nhi xuất quỷ nhập thần luôn có những biến hóa kinh người, trong khi Nhạc Thiên pháp lực thâm hậu, pháp lực thuộc tính Hỏa thanh thế dồi dào, dưới sự phòng ngự của gã, từng đạo từng đạo kiếm quang kết thành một lưới lửa vây chặt bên ngoài Linh Tê Kiếm.

Hai người không ngừng đuổi đánh nhau vòng quanh núi, khiến cho hai người bọn Dương Chân xem tới hoa hết mắt mũi quan sát không kịp bèn ngồi xuống nhìn cục diện.

"Không ngờ Cửu Diệu Phi Tiên Quyết lại thần diệu như vậy, nhất định là rất khó học nhỉ." Dương Chân liếc Tiêu Thanh Nhi ngồi bên cạnh.

"Cha cũng vừa mới truyền cho Đại sư huynh và nhị sư huynh, muội muội cũng là vừa rồi hỏi sơn mới học, sư đệ diện bích còn chưa hết thời hạn nên cha cũng không tiện truyền thụ cho người..." Tiêu Thanh Nhi không nói hết câu, nàng ta băng tuyết thông minh đương nhiên hiểu được tâm tình lúc này của Dương Chân.

"Sư tỷ, người đi Vương Mẫu Phong không biết đã học được những đạo pháp huyền diệu gì rồi?" Dương Chân đổi đề tài.

"Đạo pháp của Thánh tông bác đại tinh thâm, so với Đạo tông đương nhiên khác biệt, sư tỷ bất quá mới lĩnh hội được một chút tâm pháp căn bản, vẫn còn ở giai đoạn bắt đầu thôi." Nói xong nàng rũ tay áo để lộ ra trên cổ tay một cặp thủ trạc (bao cổ tay) màu xanh lục như ngọc, cùng với chiếc vòng màu lục đeo nơi cổ tay trông càng hòa hợp.

Dương Chân vừa nhìn thì đã nhận ra ngay liền thốt: "Đó là pháp bảo do Cơ Hương Tiên Tử truyền cho tỷ ư?"

Tiêu Thanh Nhi rũ lại tay áo, mỉm cười đáp: "Thủy ngọc song hoàn chính là do sư phụ tặng cho ta."

Dương Chân gật đầu, đột nhiên nói: "Nói như vậy thì sư tỷ chính là đệ tử của Thánh tông rồi."

Tiêu Thanh Nhi không biết nhớ ra điều gì, thần sắc thoáng ảm đạm lại nói: "Sau này sư tỷ khó mà ở bên cạnh người nữa, người phải cố gắng tự chiếu cố bản thân, không được nông nổi nữa nhé."

"Sư tỷ..." Dương Chân ngạc nhiên há hốc miệng ngó Tiêu Thanh Nhi.

Lúc này cục diện trận giao chiến đã nghiêng về một bên, thì ra Nhạc Thiên dần dần nắm được kiếm quyết của Tiêu Thanh Nhi vốn còn chưa thuần thục liền thả sức ra tay, hơn nữa pháp lực của gã bỏ xa Tiêu Nguyệt Nhi nên cục diện bắt đầu xoay chuyển.

"Đừng đánh nữa, coi như hòa được không?" Nhạc Thiên sau khi lần nữa đẩy lui Tiêu Nguyệt Nhi thì chủ động cầu hòa thu hồi phi kiếm.

"Thua thì thua, ai cần người nhường ta. Ông trời thật quá bất công, nhất định là do sư phụ người đã cho người uống cực phẩm linh đan nên khiến công lực người đại tiến, hừ." Tiêu Nguyệt Nhi tự mình kiểm lý do rồi cũng thu hồi Linh Tê.

Hai người một trước một sau bay trở lại, cả đám lại ngồi trên mặt đá.

Tiêu Thanh Nhi tán thưởng nói: "Không ngờ Nhạc sư huynh đã đột phá tới Nguyên Anh kỳ, hiện tại Đơn Dương Tông chỉ e phải trông chờ vào Nhạc sư huynh rồi."

Nhạc Thiên thần nhiên nhận lời tán dương, quay sang Tiêu Nguyệt Nhi nháy mắt một cái. Tiêu Nguyệt Nhi tức thì đại hận, lúc này mới rõ tiểu tử này vốn vẫn còn chưa xuất toàn lực.

Dương Chân biết rõ căn nguyên bên trong, nói giọng đầy ý vị: "Còn hơn thế, ta xem Nhạc sư huynh đã nhòm ngó chức đệ nhất kỳ phong hội cũng không chừng đó."

Lời này vừa xuất, không chỉ Tiêu Nguyệt Nhi hừ mũi mà ngay cả Tiêu Thanh Nhi cũng có chút kinh dị.

"Có người tới đó." Nhạc Thiên đột nhiên nói.

Một đạo độn quang màu trắng nháy mắt đã xuyên phá tầng mây lao tới bên ngoài Song Tử Phong, xoay một vòng rồi tiến thẳng lên đỉnh núi.

"Người giữ núi tới rồi." Dương Chân hạ giọng nói nhỏ, rồi cao giọng gọi: "Huyền Đạo sư huynh, hôm nay tới muộn thế, ha ha."

Người mới tới thu lại độn quang hiện ra chân dung, là một đạo nhân trẻ tuổi cao cao, khuôn mặt gầy gò, da ngăm đen, mày thanh mắt sáng. Người này toàn thân toát ra khí độ vừa phải điềm đạm, trông có vẻ thật thà khiến người ta vừa nhìn là đã có cảm tình.

"Chư vị đồng môn nên biết nơi đây có cấm lệnh, mau rời đi cho." Huyền Đạo hướng về phía mấy người khề thi lễ, dáng vẻ không kiêu cũng không hèn.

"Ta còn tưởng ai, thì ra là đại đệ tử Huyền Đạo của Tử Hiên Chân Nhân ở Thiên Ngoại Phong. Đơn Dương Tông Nhạc Thiên xin có lễ chào." Nhạc Thiên cúi người cung tay nói tự nhiên.

Huyền Đạo hoàn lại một lễ, ánh mắt chuyển về phía Tiêu Thanh Nhi hai nàng, khe khẽ cười đáp: "Hai vị tiên tử của Ngọc Tiêu Phong, cứu người."

Tiêu Thanh Nhi kéo muội muội đứng lên hoàn lễ, e ngại thốt: "Huyền Đạo sư huynh, cứu người đại danh, trước đây từng nghe Bá sư huynh ca ngợi không tiếc lời, hôm nay mới gặp quả nhiên bất phàm."

Không đợi Huyền Đạo đáp lời, Tiêu Nguyệt Nhi đã chau mày nói giọng không khách khí: "Được lắm, được lắm, ta coi ngươi là đã sớm biết thuộc phùng ngao mạn, tới đây để đuổi bọn ta đi chứ gì, hừ."

Bị Tiêu Nguyệt Nhi trách thẳng, Huyền Đạo thần sắc không hề thay đổi, ánh mắt chuyển qua Dương Chân lời lẽ nghiêm nghị: "Dương Chân sư đệ, lần này là lần phạm luật thứ một trăm hai mươi bảy, chúng ta cùng tông phái thì không sao, nếu để đồng môn Pháp tông mà thấy chỉ e lại bị mượn cớ, kỳ hạn diện bích chẳng giảm mà còn tăng lên, Huyền Đạo thành ra khó xử với sự ỷ thác của Tiêu sư thúc."

"Được lắm, đừng dài dòng nữa, chúng ta khó khăn lắm mới gặp được nhau, ai dám tới đây phá thì Tiêu Nguyệt Nhi ta sẽ là người đầu tiên không tha cho hắn, Pháp tông nếu dám tới đây cũng vậy thôi." Tiêu Nguyệt Nhi ngang ngược đáp, nàng ghét nhất là những kẻ tu chân cổ chấp.

"Nguyệt Nhi, không được vô lễ!" Tiêu Thanh Nhi nạt nhẹ tiểu muội, rồi hướng về Huyền Đạo nói: "Tỷ muội chúng ta sẽ đi ngay thôi, xin sư huynh bỏ qua cho."

"Được rồi, những ngày này các tông phái đều gắng bận luyện công, có ai rồi hoi mà đi lung tung, hơn nữa chúng ta cũng chẳng có cách nào đi xuống mà, xem đi!" Nói đoạn Dương Chân giơ tay đánh ra một đạo kiếm khí đánh vào vách núi cách đó mấy trượng làm rớt một khối băng lớn, ầm ầm rơi xuống sườn núi.

Giây lát sau, quảng mây đen bao bọc Song Tử Phong bật nổ ra mấy đạo chớp giật, tiếng sấm nổ thấu trời, mảnh băng vừa rơi xuống nháy mắt đã bị đánh tan thành phần nát.

Huyền Đạo cười khỏ đành cáo từ, té khỏi phi kiếm rơi thẳng vào biển mây, không biết đã rời Song Tử Phong đi tới nơi nào.

Đợi chàng ta đi khỏi, Tiêu Thanh Nhi mới nói: "Huyền Đạo sư huynh này không đơn giản đâu, chàng ta là một trong số rất ít những người thuộc bối phận chữ Nhất chúng ta có được cấp đạo hiệu đấy."

Tiêu Nguyệt Nhi trề môi đáp: "Cái đám cổ hủ đó, không biết phải cần vượt bao nhiêu cuộc khảo nghiệm mới chịu cấp cho đạo hiệu, bản tiên tử đây không có thì đã sao, ai thêm dây vào cái đám gàn dở ấy?"

"Khó mà dành được tình cảm của Nguyệt Nhi tiên tử nhì?" Nhạc Thiên ngoảnh đầu qua mỉm cười quái dị.

"Dành cái đầu người..." Tiêu Nguyệt Nhi vốn định đại phát thư uy nhưng nghĩ tới mình đánh không lại người ta, đành ngó lơ coi như không nghe thấy.

Dương Chân hiếm khi thấy Tiêu Nguyệt Nhi bị thảm bại như vậy liền cùng Tiêu Thanh Nhi cười thầm trong lòng.

"Thời giờ cũng không còn sớm nữa, ta quay về núi tìm sư phụ thương lượng một chút, xem có thể giúp Dương tiểu tử được hay không. Nếu rảnh rồi thì lại lên đây gặp người." Nhạc Thiên nói đoạn, ánh mắt quét qua Dương Chân và tỷ muội Tiêu Thanh Nhi rồi lại ngó Dương Chân nháy mắt một cái mỉm cười cổ quái rồi đăng vân lên không, triệu xuất "nghe con" hỏa kỳ lân hóa thành cụm mây đỏ phóng đi trước sự kinh ngạc của tỷ muội Tiêu Thanh Nhi.

Hồi lâu sau, Tiêu Thanh Nhi mới thở dài thốt: "Khó trách sư đệ nói gã ta có khả năng dành ngôi thứ nhất."

Tiêu Nguyệt Nhi ngẩn ra giây lát rồi dậm chân hậm hực nói: "Tức chết người ta đi, tiểu tử đó vận khí thật quá tốt, còn thu được con Hỏa kỳ lân mà cười, chỉ e toàn Côn Lôn cũng không có ai khoa trương bằng hắn."

"Họa phúc gắn liền mà." Dương Chân nói giọng cảm khái.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Thịnh Hội

Ba người lại ngồi xuống mặt vách băng, chân trời ửng hồng, gió lạnh vẫn thổi mãnh liệt, đỉnh núi lẻ ngói cô ngạo giữa trời.

Dương Chân ngồi giữa hai nàng, cùng ngắm nhìn vân hải đẹp đẽ không sao kể xiết, cả thế giới trở nên tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió tạt vào vách băng, nhất thời chẳng ai muốn lên tiếng.

Bạch hồ nằm trên đầu đuôi Dương Chân, Tiêu Nguyệt Nhi một tay đưa ra vuốt ve nó, Tiêu Thanh Nhi ở bên kia thì thoảng lại nhìn hai người và con hồ ly khóe môi tràn ngập nụ cười tươi rói.

Tóc hai nàng tung bay trong gió, đôi khi lại vô tình phất lên người, lên mặt Dương Chân, hai khuôn mặt như ngọc khiết dưới ánh mặt trời buổi sớm thanh lệ phi thường khiến Dương Chân tưởng như tất cả điểm phúc trên thế gian này đều đã bị gã ôm hết.

Ba người thỉnh thoảng lại trao cho những ánh mắt, một sự nồng ấm lan tỏa ra khắp không gian.

Hiện tại, kẻ thỏa mãn nhất không phải ai khác chính là Dương Chân. Hắn từ trước tới nay chưa bao giờ có khoảng thời gian bình yên đến vậy, hẳn lúc xưa cũng là những lúc luyện công rảnh rỗi thì chơi cùng hai vị sư tỷ, nhưng chưa từng có lúc nào hòa hợp cả ba như bây giờ.

Đột nhiên, hắn giật mình một cái nói với hai vị sư tỷ: "Không biết thật nhiều năm sau này, chúng ta còn có thể ngồi ngắm cảnh thế này nữa nữa không?"

Lời của Dương Chân phá tan sự tĩnh lặng, hai nàng đồng loạt nhìn hắn, ngay cả bạch hồ cũng ngoái đầu lại ngó hắn kêu lên mấy tiếng bất mãn.

Tiêu Nguyệt Nhi thò tay véo tai Dương Chân, thận trọng thốt: "Sư đệ, trong đầu ngươi lại nghĩ ra cái quái gì thế hả?"

Dương Chân khẽ nghiêng đầu tránh thoát cái véo tai của Tiêu Nguyệt Nhi rồi ngoảnh lại đáp: "Phải a, ta vừa nghĩ ra một ý, hy vọng có một ngày có thể cùng hai vị sư tỷ đi tới chân trời góc bể, tới tận cùng của thế giới."

Ngữ ý của hắn đầy vẻ luyến tiếc, hai nàng hoặc ít hoặc nhiều đều nhận ra.

Con mắt của Tiêu Nguyệt Nhi khẽ chuyển động, liếc Dương Chân một cái cười cợt quái: "Sư đệ chi e là muốn bầu bạn với ai đó đi tới tận chân trời góc bể, hi hi, tỷ tỷ, muội nói thế có phải không?" Câu cuối của nàng ta vừa nói vừa liếc sang bên Tiêu Thanh Nhi.

Từ má cho tới tận hai tai của Tiêu Thanh Nhi đỏ ửng lên, làm như không có nói: "Thanh Nhi cũng rất mong những ngày tháng tiêu điều đó, chỉ có điều yêu ma trời dậy, tu chân giới không còn yên bình được nữa, chính là lúc những người như chúng ta gắng sức ra tay, chúng ta đều phải gắng sức tu hành mới không phí kiếp này."

"Mất cả hứng, tỷ, sao người lúc này lại biến thành đại nghĩa lâm liệt như vậy chứ, không giống tỷ chút nào." Tiêu Nguyệt Nhi tức thì xiu mặt rồi bực dọc ngo lên trời.

"Nguyệt Nhi, lẽ nào muội đã quên, lúc ở tại phong ấn những yêu ma đó ghê gớm thế nào? Nếu quả tất cả yêu ma đó làm loạn, vậy thì đáng sợ biết dường nào?" Tiêu Thanh Nhi tựa hồ như hồi tưởng lại những yêu tộc hung dữ khi đó, sắc mặt có chút nhợt nhạt.

"Sợ cái gì? Trời có sập xuống cũng có sư tổ sư bá sư thúc Côn Lôn phái chúng ta chống đỡ, có cha mẹ chống đỡ, yêu ma có nhiều nữa cũng chẳng cần nói." Tiêu Nguyệt Nhi sắc mặt cũng đã trắng bệch, nhưng mồm mép vẫn liên thanh nói cứng.

"Sư phụ đã nói, người tu chân chúng ta tuy là siêu thoát ra khỏi trần thế, mặc kệ chúng sinh, nhưng không thể quên đi gốc tích. Trải qua tẩy luyện nơi thế tục mới có thể giữ được cái chí hướng đạo kiên cường, mới có khả năng đột phá vạn nan, ngộ được đại đạo." Ánh mắt Tiêu Thanh Nhi cương quyết, giọng nói trầm tĩnh rành rọt.

"Thôi thua, ta nói không lại tỷ tỷ, đến Thánh tông mới hơn nửa năm là đã biến thành thần tiên chề cơm lửa nhân gian rồi." Tiêu Nguyệt Nhi vừa bỏ cuộc, vừa làm bộ không muốn tranh luận, đột nhiên nàng bắt gặp vẻ mặt không thèm quan tâm tất cả của Dương Chân tức thì tỏ ra bất mãn: "Tiểu sư đệ, ngươi sao lại không nói gì?"

"Ta?" Dương Chân ôm bạch hồ, từ tốn đáp: "Sư đệ ta thân mang tội, tại Côn Lôn phái chẳng là cái gì hết, những lời đại ngôn đại nghĩa ấy ta không hiểu, cũng không muốn hiểu."

"Sư đệ." Tiêu Thanh Nhi kêu lên giận dữ.

"Sư đệ, ngươi yên tâm, phong hội lần này cha đã thay ngươi đi báo danh, ông ấy nói cho dù ngươi diện bích tội, nhưng ông ấy sẽ nhất định tranh thủ để ngươi được tham dự phong hội." Tiêu Nguyệt Nhi an ủi.

"Có tội thì sao, vô tội thì sao? Chẳng phải cũng chỉ là một câu nói của người ta thôi ư?" Dương Chân đột nhiên đứng dậy, đẩy bạch hồ sang một bên, thân hình thẳng tắp nhìn về phía chân trời.

Hai tỷ muội Tiêu Thanh Nhi cũng đứng lên theo, nhìn hấn đầy vẻ kinh ngạc.

"Sư đệ, chúng ta đều biết ngươi vô tội, có điều..." Tiêu Thanh Nhi muốn an ủi Dương Chân, nhưng cũng chỉ đành thờ dãi.

"Ta vô tội chỗ nào?" Dương Chân ngoảnh đầu nhìn nàng, "Nhất Kỳ ông ấy đích thực là người mang nửa dòng máu yêu tộc, ông ấy cũng đích thực là đã phản bội Côn Lôn phái, một đệ tử Đạo tông cầu kết phản đồ, lại cùng Yêu hoàng đại náo Côn Lôn tiên phủ, còn đã thương hàng trăm đồng môn, những tội danh đó cho dù diện bích ba năm cũng là nhờ Cơ Hương Tiên Tử ra mặt nói đỡ cho, nếu không có bà ấy, ta chỉ e đã giống như Mạc tiên bối phải ở đây suốt năm trăm năm rồi."

"Sư đệ..." Hai nàng đồng loạt la lên.

"Ngươi sao có thể nói như thế, ta và muội muội chưa từng cho rằng ngươi phản bội Côn Lôn, mẹ cũng không trách ngươi, cha càng không cần nói tới, ngươi tại sao phải khổ như vậy?" Tiêu Thanh Nhi đau lòng nói.

Dương Chân hít vào một hơi, đối mặt với hai nàng đáp: "Các người hãy xuống núi đi, ta muốn được yên lặng một mình."

Một con giận dữ không biết từ đâu xông tới Tiêu Nguyệt Nhi, đưa tay chụp lấy hấn hét lớn: "Dương Chân, ngươi nghe đây, cho dù tất cả mọi người đều không tin ngươi, Tiêu Nguyệt Nhi ta nhất định sẽ ở bên cạnh ngươi."

Tiêu Thanh Nhi lẳng lặng nhìn Dương Chân rồi nói: "Ta cùng muội muội hôm nay tới đây cũng là do cha đặc ý dặn dò, cha còn dặn ta đem khẩu quyết Cửu Diệu Phi Tiên Quyết truyền thụ lại cho ngươi, tất cả mọi người đều không quên ngươi, đại sư huynh còn nói sẽ dành thời giờ tới thăm ngươi nữa."

Lòng Dương Chân lúc này đang giằng xé mãnh liệt, trải qua việc hôm đó trong động phủ, hấn không biết từ khi nào phát giác bản thân mình tựa hồ chia thành hai người. Một người nhất nhất lãnh đạm bàng quan với tất cả mọi thứ xung quanh, cho dù sét đánh cũng bất động như có trái tim bằng đá. Người còn lại chính là bản thể chân thật của mình, có đầy đủ buồn vui, yêu giận, ân oán rõ ràng.

Hai tâm cảnh cực đoan, một nội một ngoài cùng nắm giữ thần trí hấn, cho dù là luyện công, nghỉ ngơi hay suy tư, tất cả đều quấy nhiễu hấn khiến hấn khó chịu vô cùng, suốt một thời gian dài sau mới quen dần.

Tâm cảnh kỳ dị tách rời như vậy từ từ ảnh hưởng tới hành động, lời nói của hấn, ban đầu còn có thể khắc chế, về sau phát hiện ngay cả bản thân cũng không sao nắm bắt được. Trong tu luyện nó lại khiến tăng cường cảnh giới tâm linh một cách kỳ tích, cái kiểu tâm thái vô nhân vô ngã, vạn vật như chó rom ấy khiến hấn rơi vào trầm mê không sao thoát ra được.

Những thu hoạch trong thời gian bị Yêu hoàng chiếm thân thể lại rất hòa hợp với sự thăng hoa tâm cảnh kiểu này, làm cho hấn mỗi ngày một thay đổi. Những thay đổi rõ ràng nhất chính là trong lòng cảm thấy rộng mở hơn rất nhiều, tựa hồ như có một loại cảm giác chẳng sợ cảm kỳ gì hết, thoải mái mệnh mông như biển, ngay cả mỗi lần Tiêu Nguyệt Nhi tới đều nói khó mà nhận ra nỗi hấn.

Diện bích một năm, tu vi pháp lực của hấn cũng không có tăng cao lắm, nhưng hấn lại cảm thấy sự đặc đạo trong cảnh giới thì thật là đột phi mãnh tiến.

Những lúc nhàn rỗi, hấn lại nhớ tới những đạo tịch kinh điển của Côn Lôn phái, hấn đem cái ý thức tâm linh không có gì không chế đó ra so sánh với Đạo thức, cảnh giới tối cao của Huyền môn rồi lại đối chiếu với bản thức. Thế giới vạn vật trong tâm hải nhất nhất hiện ra, thần thức tựa hồ không có hư vọng. Đối với tình cảnh cổ quái của hấn hiện tại mà nói, thần thức chính là do đạo thức cùng bản thức hợp nhất mà thành.

Nhìn Dương Chân vẻ mặt đầy nét thống khổ, hai tỷ muội Tiêu Thanh Nhi lầm rầm hấn đang đau lòng tới không thể kiềm chế, đành lẳng lặng ở bên bầu bạn với hấn, không nói gì nữa.

Mùa đông vừa tới, cứ mười năm một lần là lúc cử hành phong hội của Côn Lôn phái, đối với những đệ tử trẻ tuổi tại các tông, các mạch chính là một sự kiện vô cùng trọng đại.

Ngày đó cũng là ngày tổ sư Ngọc Định Chân Nhân khai lập ra phái Côn Lôn. Nhớ tới sự phân tách của Huyền tông thời thượng cổ, cục thế đại loạn. Từ trong trăm vạn gian nan, Ngọc Định Chân Nhân kiên định tụ hợp những kẻ đồng chí, tại Côn Lôn Sơn thi triển đại pháp lực, đại thần thông tạo nên những ngọn núi lập thành Tiên phủ, còn có cả những vị tán tu quy phục, nhất thời hàng trăm tông đạo đều tụ tập lại vô cùng náo nhiệt.

Chiến dịch phong ấn Dương Kỳ Sơn, chấm dứt thời kỳ hai tộc Nhân - Yêu tương đầu, xúc tiến các tông các mạch tương trợ cùng phát triển. Sau thời điểm khai phái ba trăm năm thì chọn lấy ngày khai phái lập đạo làm ngày đại hội đầu pháp của bảy mươi hai ngọn núi Côn Lôn. Sau cùng trải qua hàng ngàn năm thay đổi, trở thành ước hẹn đầu pháp mười năm một lần của những đệ tử trẻ tuổi.

Từ lần phong hội thứ nhất tới nay cũng đã có gần hai ngàn năm lịch sử, trong đó trừ những chuyện bất khả kháng làm gián đoạn, tông cộng đã cử hành hơn hai trăm năm chục lần đại hội.

Lần này không giống trước đây, Côn Lôn phái mới tất cả các đạo phái tới xem lễ, vừa vận trải qua một năm kinh biến tại Dương Kỳ Sơn, các đạo phái đều muốn thừa cơ hội tới Côn Lôn thăm dò phong thanh của Đạo môn thánh địa rốt cục là như thế nào rồi mới tính sau.

Những người tới đa phần đều là sư trưởng cùng với tinh anh đệ tử của các phái, bọn họ nghe đại danh của Côn Lôn phong hội đã lâu nhưng chưa có duyên xem cho rõ thực hư, từ sâu kín đều muốn cùng với Đạo môn của thánh địa ngàn năm ngẫm so sánh cao thấp. Cứ theo đó mà nói, Côn Lôn tiên phủ nhất thời nhiệt náo phi phàm, chính thực là kỷ ngộ trăm năm khó gặp một lần.

Côn Lôn phái ba ngàn năm phân phân hợp hợp, hiện tại lấy nhân lực mà luận thì hai tông Đạo và Pháp là mạnh nhất, Đơn Dương Tông, Kiếm Trì Tông và thêm cả Thánh Tông nữa gộp vào gọi là Ngũ tông. Các tông phái khác thì nhiều không sao kể xiết, phân tán khắp bảy mươi hai ngọn tiên phong, đệ tử trên dưới có tới hơn ba ngàn người.

Đại hội liên quan tới thể diện của tất cả các tông, nếu như thất thủ thì chẳng còn mặt mũi gì, liên lụy tới cả việc danh dự và vị thế giá trị của tông phái trong đại hội. Thành ra đệ tử ra mặt của các tông các mạch phải nói là từ ngàn vạn chọn ra một, so sánh chán chê rồi mới quyết định, thậm chí những tông mạch có nhiều đệ tử trước kỳ khai mạc phong hội đều phải tiến hành một trường đầu pháp nội bộ nhằm lựa được tinh anh xuất chiến.

Trong điển tịch ghi chép, hầu như các đại chương môn cùng với những tiên hiền phi thăng tiên giới đều là từ các kỳ phong hội mà dần dần hiển lộ khí thế như rồng như phượng, được các đạo phái của tu chân giới vô cùng ngưỡng mộ.

Bởi thế, phong hội vẫn mang một ý nghĩa riêng, không chỉ là sự giao lưu thân thiết giữa các mạch, mà còn là cơ hội tốt nhất để những đệ tử trẻ tuổi nhất cử thành danh, phàm là những kẻ nổi bật tại các tông mạch không ai là không háo hức chờ tới kỳ đại hội. Những người đứng đầu phong hội theo thông lệ đều có phần thưởng rất hậu, nếu có thể được thưởng một kiện thần binh thượng phẩm thì đúng là một cơ duyên hiếm có.

Trong sự trông ngóng của ngàn vạn người, sự căng thẳng và hưng phấn thật khó mà kiềm chế được, khiến bầu không khí của tiên phủ dần dần trở nên náo nhiệt.

Hôm nay, trời vừa hừng sáng, Côn Lôn tiên phủ đã sáng ngời rực rỡ. Đệ tử tại các ngọn tiên phong lớp lớp kết bè kết bạn, dưới sự diu dắt của sư trưởng đập nảy ngời kiêu hãnh hướng tới Côn Lôn chủ phủ, còn có cả một vài đệ tử tu vi không đủ được sư huynh sư tỷ diu dắt bay tới.

Nhất thời bên ngoài Thái Hạo Phong, kiếm quang xanh đỏ bay lượn ào ào, thanh âm liễu nhiễu, giống như hào quang đầy trời rực rỡ một màu.

Mặt trời vừa nhú lên trên vân hải, sân đầu pháp trên Thái Hạo Phong đã tề tựu đông đủ, lúc này từng đám từng đám người túm năm tụm ba tụ tập náo nhiệt phi phàm.

Trong lúc sân đầu pháp ồn ào sôi sục, thì trước Huyền Đức Điện tại Thái Hạo Phong lại có một đám người nôn nóng bồi hồi đợi chờ tin tức.

Lúc này, cánh cửa lớn đen kịt trước Huyền Đức Điện vẫn đóng chặt, dưới sự bảo vệ của pháp thuật, những động tĩnh bên trong chẳng có cách nào lọt được ra ngoài. Cả đám người Ngọc Tiêu Phong mắt thấy đại hội sắp bắt đầu lại càng tỏ ra nóng nảy, đứng ngồi không yên.

Hồi lâu, Tiêu Nguyệt Nhi không nhìn được nữa nín lấy Sở Thẳng Y cự: "Họ sở kia, sư phụ ngươi không phải trở quê rồi chứ, cả Chương luật đường bọn họ thật không có ai đáng tin, cái lão đầu tử đáng chết!" Nói đoạn liền hung tợn dậm chân bình bịch.

Hai vị đạo nhân giữ cửa trước Huyền Đức Điện nghe thấy đều trừng mắt ngó Tiêu Nguyệt Nhi, một người giật dử nói: "Chương luật đường là nơi trọng địa, không được làm ồn."

Tiêu Nguyệt Nhi ngoái đầu nhìn đạo nhân trung niên đó le lưỡi làm một cái mặt quỷ rồi không lý gì tới ông ta.

Hai vị đạo nhân đó nhìn nhau một lượt, đành xua phát trần rồi lại đứng nghiêm trang.

Sở Thẳng Y đành hướng về phía đạo nhân giữ cửa nghiêng người xin lỗi, rồi ra hiệu cho tỷ muội Tiêu Nguyệt Nhi cùng Bá Vân Đình lui xuống bậc đá bên dưới điện.

Tiêu Thanh Nhi kéo muội muội đang cự nự, nói trách: "Nhẫn nại một chút, Tử Đình sư bá sẽ tận lực mà."

Sở Thẳng Y lắc đầu cười khổ: "Nếu không phải Thanh Nhi sư muội hôm trước trình lên thư tay của Cơ Hương Tiên Tử, chỉ e Chương luật đường nhất định sẽ không tiến hành nghị luận ngay trước phong hội như vậy, lần này sợ rằng hy vọng cũng không có nhiều, trừ phi có thể mời được sư tổ lên tiếng thôi."

Bá Vân Đình không đồng ý: "Sư phụ đã thay mặt tiểu sư đệ báo danh tại phong hội, có thể là cũng nắm chắc được mấy phần rồi mới đúng."

Tiêu Thanh Nhi thờ dãi một tiếng, đưa mắt nhìn về phía quảng trường bên ngoài điện nói: "Sư đệ nhập sơn cũng mới thôi, phong hội lần này đối với hắn

mà nói tuyệt không phải là quá quan trọng, có điều hẳn đã phải chịu rất nhiều áp lực..."

Một tiếng chuông đồng vang lên, cánh cửa Huyền Đức điện theo đó mở lớn, mùi vị chân nhân chấp sự Chương Lễ, Chương luật đường tục tục đi ra, thần sắc mỗi người một khác.

Thân hình cao lớn của Từ Đình Chân Nhân bước đi trước nhất, nhóm người đợi chờ bên ngoài liền tiến lên đón.

Tiêu Nguyệt Nhi nhanh nhẩu chạy lên trước nói: "Bá bá mặt tím, sao rồi ạ, mau nói đi."

Từ Đình Chân Nhân về mặt âm trầm, nhìn tả hữu một lượt rồi trầm ngâm giây lát, vuốt râu đáp: "Chương luật đường thảo luận đã có kết quả, vẫn giữ nguyên quyết định, tuy nhiên có Thánh tông ra mặt nên đành phải để chương môn định đoạt."

Mọi người tức thì đều tỏ ra thất vọng.

Từ Đình Chân Nhân thấy hết vẻ mặt chán nản của tất cả mọi người, khuôn mặt nghiêm nghị đột nhiên nở một nụ cười tươi nói tiếp: "Bất quá, đã có Tiêu sư đệ đại diện Ngọc Tiêu Phong, Từ Cán sư đệ đại diện Đôn Dương Tông đứng ra đảm bảo, còn có Thánh tông ở trên tác động, Dương Chân có thể tham gia kỳ phong hội lần này, những kỳ đại hội khác thì để sau hẵng tính."

Cả đám người tức thì reo lên vui vẻ, Tiêu Nguyệt Nhi càng cao hứng nhảy dựng lên, hoan hỷ phi thường.

Từ Đình Chân Nhân sắc mặt đột nhiên lại nghiêm nghị nói: "Các ngươi còn không mau đi chuẩn bị, lễ tế tổ của phong hội chuẩn bị bắt đầu rồi."

Lúc này, khắp Thái Hạo Phong tiếng chuông vàng liên tiếp vang lên không ngớt, âm thanh vọng ra cả Côn Lôn tiên phủ.

Mười năm một lần, phong hội của Côn Lôn phái chính thức khai mạc.

Trên quảng trường tại Thái Hạo Phong.

Trong tiếng chuông vàng du dương vang vọng, ở giữa quảng trường, những đệ tử Côn Lôn đứng tán loạn hiện tại cũng đã tu tập thành hàng ngũ, các tông phái cuối cùng cũng hình thành từng khu riêng, tề tũ ở phía bắc quảng trường bên dưới tế đàn.

Mấy đạo tử hoa phóng vút lên trời rồi dần biến mất, theo đó trên tế đàn, bảy vị trưởng lão râu tóc bạc phơ, đầu đội mũ lông, thân diện pháp bào, tay cầm pháp kiếm bắt đầu thi pháp bố trận.

Cả tế đàn bằng bạch ngọc chu vi năm trượng đột nhiên từ từ phù động rồi bay lên không, một quảng mây trắng nâng đỡ bên dưới. Tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung cả vào tế đàn.

Trên bầu trời.

Bảy vị trưởng lão giá ngự tế đàn nhanh chóng lơ lửng giữa trời, từ trên không tiếng nổi lên tiếng sấm rền, hào quang như lưu tinh, linh quyết không ngừng bắn ra khắp bốn phương tám hướng.

Những ngọc trụ Bàn long im lìm ẩn hiện trong mây ở giữa năm tòa phủ Hạo Thiên từ từ từng chiếc một phát ra hào quang bảy sắc rực rỡ, tựa hồ như bảy mươi hai đạo quang trụ kinh thiên. Tiếp đó, khoảng giữa các Bàn long trụ bắn ra lưu quang giao nhau thành một trận pháp tuần hoàn vô cùng thâm ảo cổ kính.

Từ long trụ, một tầng mây khói trông như vật thật chậm chậm tản ra kết thành một khối, cả Thái Hạo Phong nhanh chóng được bao phủ hoàn toàn bởi vân hà trắng toát như sữa, chỉ còn Ngũ hành phủ cao vút và năm ngọn tiêu son cùng quảng trường có địa thế cao là nổi lên trên, tựa hồ một hòn đảo giữa biển mây. Phần lớn đệ tử Côn Lôn trên quảng trường cũng như đang đạp chân lên làn mây trắng tinh.

Nghe nói bảy mươi hai cây Bàn long trụ này chính là pháp trụ cơ bản của Thiên Tiên Trận nơi Côn Lôn tiên phủ, đâm xuyên qua Thái Hạo Phong thấu tới lòng đất cùng với linh mạch của đại địa cấu thành tòa tiên pháp mật trận.

Bởi có được linh lực mạnh mẽ dồi dào vĩnh hằng xuyên suốt, nên mấy ngàn năm trước, một vị Côn Lôn tiên bối đạo pháp cao thâm trong lúc xuất thần đã mượn dư lực của long trụ thi triển một mật pháp theo truyền thuyết là Linh Cảnh Mật Pháp của thượng giới, ở tại những vị trí kỳ môn xung quanh quảng trường tạo thành Vân Tiêu Đẩu Trận, làm tái hiện Cửu Trùng Thiên Tiêu trong truyền thuyết.

Từ đó về sau, mỗi lần phong hội đều chuyển tới thực hiện ở trong Vân Tiêu Đẩu Trận, có thể xưng là nhất tuyệt của giới tu chân.

Tiếng sấm rền giữa trời dần giảm nhỏ, tế đàn nhẹ nhàng hạ xuống.

Lúc này, lơ lửng xung quanh quảng trường trong vòng mây đậm đã hiện lên mười cây cầu ngũ sắc nối liền với nhau, những khoảng nối tạo thành tám tòa đầu pháp lôi đài không lồ màu xanh như ngọc, phân bố theo kỳ môn trận pháp, nằm ngay dưới cầu vòng bảy sắc giữa biển mây.

Khi quảng trường đã biến thành tám cái lôi đài, ở chính giữa trở thành lối ra vào thì cả Vân Tiêu Đẩu Trận coi như hình thành. Dưới sự chỉ huy của trưởng lão nơi tế đàn, tất cả môn nhân đệ tử theo sự dẫn dắt của sư trưởng xếp thành hàng dài ở giữa sân, nghi thức tế tổ chính thức bắt đầu.

Lúc Dương Chân từ Song Từ Phong chạy tới nơi thì đã là phần cuối của buổi lễ tế tổ. Ở bên ngoài Thái Hạo Phong, khung cảnh tráng lệ thần kỳ đến

kinh ngạc, nếu không phải được chấp sự chương luật chỉ dẫn hướng đi, chỉ e rằng hắn đã lạc mất phương hướng ở trong vân hải.

Chấp sự lão đạo truyền đạt với Dương Chân mấy câu rồi bỏ đi. Dương Chân di chuyển trong đám người đông đúc mong tìm được đồng môn nhưng trước mắt mấy ngàn người ken đặc như nêm, cho dù có màu sắc xanh đỏ tím vàng của y phục để phân định cũng khiến hắn chẳng có cách nào tìm được chỗ của Ngọc Tiêu Phong.

Lệnh cấm được giải trừ một cách đột ngột khiến hắn như được tháo cũi sổ lồng, trong lòng phấn chấn thế nào không cần nói cũng biết. Nhất thời tìm không được người, hắn đành không tìm nữa, một mình lẻ loi đứng ở phía sau nhìn những câu vòng xung quanh hư thật bất minh.

Trên tể đàn phía trước, vị trưởng lão già nua đã kết thúc bài diễn văn, lễ tế tổ chính thức chấm dứt, đồng thời tể đàn dưới pháp thuật di sơn lập tức biến mất không thấy đâu nữa, đồng thời những trưởng lão cũng đồng loạt lui xuống. Các đạo phái đến xem lễ cùng các võ sỹ tu chân tiến lên Vân Tiêu Đẩu Trận.

Lúc này, chân trời phía bắc của quảng trường được bao bọc bởi một làn mây lạnh sắc tím, từ đó chiếu ra hàng vạn đạo kim quang, bạch vân tàn mắt, một tòa lan can bằng ngọc hiện ra giữa chừng không, thanh thế có thể so với kim tiên nơi thượng giới hạ phạm.

Đó là Côn Lôn tam thánh do đích thân đương kim chương môn nhân dẫn đầu, tả hữu hai bên chính là chương tọa các tông và tinh anh của các ngọn chư phong, ngay cả Chương tôn của Kiếm Trì Tông Từ Long Chân Nhân bình thường vẫn không quản thế sự, Chương tôn của Tê Hà Phong Từ Hà Sư Thái đã bề quan nhiều năm cũng theo đằng sau, mỗi người đều tiên bào rực rỡ, đáng diệu phần khởi.

Tiếp đó mấy chục chân nhân bồi phận chữ Từ lập tức chạy tới trung tâm của đấu trận, lập tức một đài quan sát đột nhiên được tạo ra bởi Điện Đảo Ngũ Hành Thuật, nháy mắt cũng có thêm mấy đài quan sát nữa mọc lên khắp xung quanh lấy phương bắc làm chủ vị, lơ lửng cách mặt quảng trường cả chục trượng, vừa vận ôm lấy những lối đài vào giữa quảng trường.

Những chỗ đó là chỗ để các vị đồng đạo tới tham quan, các vị bô lão của Côn Lôn cùng các sư trưởng sử dụng quan sát quá trình đấu pháp.

Tất cả đều là do pháp thuật huyền hóa ra nhưng nhìn y như vật thật, thần kỳ vô cùng, khiến người ta cảm thấy như lạc vào tiên cảnh.

Một tiếng nổ vang, một đạo mây bảy sắc từ giữa bầu trời đột nhiên nở bung ra, tiếp đó là những tiếng nhạc vui vẻ tấu lên, một đám người phát ra hào quang rực rỡ, từng đạo độn quang từ phía nam chậm chậm phóng tới, chính là từ phía Thiệu Hạo Phong.

"Thái Nhất Môn, chương môn Ngụy Nguyên Quân cùng đồng môn đệ tử giá lâm."

"Tam tử của Linh Tiêu Phái, Không Tang Tử, Không Đạo Tử, Không Không Tử cùng đồng môn đệ tử giá lâm."

Giọng nói cao vút của Chương lễ đường, Từ Tang Chân Nhân liên tiếp xướng lên, hào quang chớp động, hai bên chủ khách lần lượt phân vị trí trên vân thai, uy phong凛冽, võ sỹ nhân tài nhiều như mây, nhanh chóng các tân khách đều đã tới.

Sau khi lần xướng âm cuối cùng cất lên, không ngờ lại có thêm khách nhân tới.

"Vân Đình Sơn, Thiên Phật Tự Phổ Tế đại sư cùng đồng môn đệ tử giá lâm."

Giọng nói của Từ Tang Chân Nhân vừa dứt, trong đám khách tức thì nổi lên một trận huyền ảo, Phật - Đạo hai bên từ trước tới nay rất ít lai vãng, càng không ngờ tới là hôm nay cũng đồng loạt tương tụ. Côn Lôn phái chẳng qua là tiến hành mời Vân Đình Sơn cho đủ lễ nghi, ai dè họ lại tới tham dự, ngay cả chương môn Côn Lôn cũng cảm thấy rất bất ngờ.

Dương Chân đứng ở vòng ngoài nhìn về phía hai bên võ sỹ đang trước đứng trên vân thai, trước sau cảm thấy biến hóa đến hoa hết mắt mũi, hắn phải khó khăn lắm mới thích ứng được.

Đột nhiên, đang lúc xuất thần, Dương Chân bị vỗ mạnh một cái vào vai, ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy Nhạc Thiên toàn thân mặc đạo bào đang cười hi hi ngó hắn.

"Lần này mấy lão già dịch Pháp tông không muốn gằm ghè trước kỳ phong hội, Chương luật đường mới lên thả người ra, coi như tiện nghi cho tiểu tử ngươi, ha ha."

Dương Chân chau mày hỏi: "Sư huynh và sư tỷ ta, bọn họ đâu rồi?"

"Đừng lo bọn họ, đi thử xem có thể vượt qua bao nhiêu chiếc cầu vòng đã." Nhạc Thiên lời Dương Chân không thêm nói gì thêm chạy thẳng ra phía ngoài của đấu trường.

"Vượt qua cầu vòng?"

"Trời, cái gì ngươi cũng biết à?"

"..."

Ở giữa Vân Tiêu Đẩu Trận, trừ những lối đài lơ lửng vô cùng thần kỳ ra, thứ kỳ diệu nhất chính là những chiếc hồng kiều (cầu vòng) có thể khảo chứng đạo tâm tu vi. Từ khoảng cách giữa bảy mươi hai cây Bàn long trụ, hồng kiều liên miên tạo thành thế chữ chi cầu thành một trận thế cầu liên hoàn hư

không, vừa vặn tiếp nối tám cái lõi đài, cũng là nơi quan sát cực tốt.

Trước khi những trận đấu pháp của phong hội bắt đầu, đều có những đoạn nhạc mà ai cũng quen thuộc, bởi vậy Côn Lôn đệ tử có thể tranh thủ đi thử sức ở những hồng kiều hư vô kia, không được đề tụ pháp lực, không được dùng phép ngự phong, cứ thế mà đi lên hồng kiều đó, ai có thể chịu được lâu hơn thì người đó là đệ nhất.

Nếu có thể yên ổn mà đứng trên đó thì đã không thành chuyện, sự thật số đệ tử tất cả các tông môn có thể dùng xác phạm mà đứng trên hồng kiều hư không có thể nói là cực ít, chân chính thì trong cả vạn cũng chưa chắc tìm được một. Bí quyết lại chẳng liên quan gì tới pháp lực hay tu vi, đơn thuần chỉ là một khảo nghiệm cổ quái của tiền nhân về đạo tâm mà thôi.

Nói tới mấy trăm năm gần đây, việc thí luyện đạo tâm này vốn chẳng có ai quan tâm. Sau này có người phát hiện bên trong có xảo hợp kỳ lạ, phạm những đệ tử có thể vượt qua cửa ải hồng kiều, về sau tới lúc gặp Thiên kiếp thì quá nửa là có thể vượt qua dễ dàng mà phi thăng tiên giới, lưu lại mấy danh muôn đời. Từ đó mới gây được sự chú ý của đệ tử Côn Lôn.

Dần dần, thí luyện hồng kiều trở thành một kiểm tra quen thuộc, như một cái long môn cần phải vượt qua.

Trong mắt một vài vị trưởng bối Côn Lôn, đối với người đứng đầu trong thí luyện hồng kiều đó so với vị trí đệ nhất của đấu pháp của đại hội còn xem trọng hơn.

Bất quá, thông thường mà nói, đại đa số đệ tử đều là vọng tưởng mà thôi, chẳng qua là ôm một mối hiếu kỳ đi thử một phen, tuyệt không có hy vọng mình trở thành kỳ tài hãn thế trăm năm khó gặp. Đấu pháp tại đại hội mới chính là con đường vinh quang mà họ thực sự hướng tới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Đệ Nhất

Tại tí xa phía nam hội trường, có một đạo hồng kiều nằm sát bờ mép quảng trường, hào quang bảy màu ngưng đọng phát ra hơn trượng huyền ảo dị thường. Dương Chân cùng Nhạc Thiên đưa mắt nhìn nhau. Nhạc Thiên trầm ngâm giây lát rồi đưa chân tiến lên thăm dò.

"Hắc hắc, té ra tiểu tử nhà ngươi cũng chỉ là ba hoa khoác lác thôi." Dương Chân thấy bước chân Nhạc Thiên xuyên thấu qua làn hồng quang đập lên mặt sân do pháp trận tạo thành, không nhịn được cười phá lên.

"Lần phong hội trước, thí luyện hồng kiều cũng chỉ có bốn người vượt được qua, Sở Thắng Y đứng thứ nhất, Huyền Đạo của Thiên Ngoại Phong đứng thứ hai, Nhạc sư huynh ta đây đứng đúng vào hạng bét."

"Đứng thứ ba là ai?" Dương Chân hiếu kỳ hỏi.

"Là Lục Căn Khôn của Pháp Tông." Nhạc Thiên nói giọng rề rúng.

Lần này, Nhạc Thiên ngưng thần lấy hơi hồi lâu, chuẩn bị kỹ càng rồi mới bước lên trước. Thân hình gã hơi trằm xuống nhưng rốt cục cũng đứng được vững, tiếp đó chậm chậm bước lên phía trước, mắt tới cả nửa ngày mới lên được nửa hồng kiều, độ cao chừng mười trượng.

Đúng lúc gã đang chăm chú cẩn thận định quay đầu gọi Dương Chân thử xem thì chợt thấy tiểu tử này đã đang đứng ngay sau lưng hắn cách có mấy bước, nhìn ngang ngó dọc có vẻ rất an nhiên tự tại.

"Ngươi, ngươi đã đi lên rồi ư?" Nhạc Thiên nhìn Dương Chân một cách khó tin.

"Quá dễ mà." Dương Chân nhún mày đáp.

"Quá dễ?" Nhạc Thiên chụp lấy cổ tay Dương Chân kiểm tra xem hắn có vận công không, nhưng phát hiện mạch tượng của hắn rất vi diệu, chính là trạng thái Quy tức cực tĩnh cực lặng của đạo gia. "Ngươi làm thế nào vậy?" Lúc gã nói, khí tức bất ổn, dưới chân lập tức mềm nhũn, suýt nữa thì bị rơi xuống dưới, rõ ràng để duy trì ở trên hồng kiều là vô cùng gian nan.

Dương Chân ngẫm nghĩ rồi đáp: "Trong hồng kiều này có một luồng thanh khí, chỉ cần tâm thần bất động, dung nhập vào bên trong thì tự nhiên có thể bước lên được."

Nhạc Thiên kinh ngạc thốt: "Đó là Vũ Linh Khí, là thanh khí nhẹ nhất bên dưới Cửu tiêu, cũng là loại linh khí khó thăm dò nhất."

"Ồ..." Dương Chân nghe tiếng kêu, cúi đầu liền phát hiện Tiểu Bạch từ trong áo chui ra, đánh định trèo lên ngồi trên vai hắn, hắn cứ mặc cho nó muốn làm gì thì làm.

Nhạc Thiên thấy vậy lại càng kinh hãi, gã rất muốn triệu gọi Hỏa kỳ lân ra nhưng nghĩ bây giờ vẫn chưa phải lúc nên đành cố nhịn.

Hai người bọn họ đang đứng ở trên cao, lúc này vừa vặn nghe thấy Chuồng môn chân nhân tuyên bố thí luyện hồng kiều chính thức bắt đầu, đám đệ tử Côn Lôn trên hội trường lập tức tản ra, không ít người muốn thử đạp hồng kiều lên mây xem sao.

Hai người tiếp tục tiến lên, đi tận lên chỗ cao nhất của hồng kiều phía nam, bên dưới là những vầng mây tán mát, những tòa lời đài vuông vắn màu xanh ngọc, nhìn xung quanh, từng đạo từng đạo hồng kiều ngang dọc vượt tầng không nối liền với nhau như mộng như ảo.

Hai người nhìn trở lại quảng trường, chợt thấy một đám lớn người cúi đầu ủ rũ đi xuống, thi thoảng cũng có người từ mép hồng kiều rớt xuống, tiếng la hoảng liên miên. Hắn hữu tâm mới có người đi thành công lên trên hồng kiều.

"Đi qua bên kia, sang hồng kiều phía bắc xem thử xem có mấy người lên được bên trên." Nhạc Thiên nói đoạn liền rào bước đi về phía những đạo hồng kiều nối tiếp nhau qua Bàn long trụ.

Sau khoảng thời gian chùng ăn hết bữa cơm, Dương Chân và Nhạc Thiên cũng đi tới góc đông bắc. Ở phía bắc đã có một nhóm người đang đứng ở trên cao theo dõi mọi người, bên dưới có vô số đệ tử Côn Lôn ngược nhìn bọn họ đầy vẻ ngưỡng mộ.

"Sur đệ, sur đệ, bọn ta ở đây." Tiếng Tiêu Nguyệt Nhi lạnh lạnh truyền tới.

Dương Chân ngó qua, tỷ muội Tiêu Thanh Nhi đang đứng ở điểm cao nhất của hồng kiều đối diện đưa tay vẫy hắn. Bên cạnh còn có Sở Thắng Y, Huyền Đạo cũng đang ở gần đó, còn có không ít những khuôn mặt khác. Đảo mắt nhìn lại, chợt phát hiện một người, chính là nhị sư huynh Lãnh Phong, bên cạnh chàng ta còn có thêm một nữ tử mặc áo trắng.

Nhạc Thiên chẳng nói chẳng rằng chuyển hướng về phía hồng kiều đối diện bước tới, Dương Chân vẫy tay về phía đó rồi đuổi theo Nhạc Thiên.

Trên mặt đài phía bắc, trừ Nhất Đức Chân Nhân còn phải tiếp đón tân khách, Chuồng môn chân nhân chủ trì đại hội, Thánh Tông Cơ Hương Tiên Từ dẫn theo không ít khách nhân tiến lên trên đài, cùng không ít tinh anh đệ tử đồng loạt hướng lên không theo dõi trên những đạo hồng kiều, tỏ vẻ rất hài lòng.

Từ Tang Chân Nhân chỉ tay nói: "Lần này các tông của Côn Lôn toàn bộ có chín người có thể đi lên hồng kiều, môn hạ của các phái đồng đạo cũng có ba người, đệ tử Côn Lôn hàng chữ Huyền có nhiều nhân tài xuất hiện, đáng mừng, đáng mừng."

Từ Đình Chân Nhân ở bên cạnh vuốt râu đáp: "Đáng chúc mừng nhất e rằng phải là Vân Vong, đệ tử của hắn có tới bốn người lên được hồng kiều."

Tiêu Vân Vong thông tay lắc đầu nói: "Chỉ có ba người."

Từ Đình Chân Nhân lộ ra vẻ kinh ngạc, lúc này Từ Tang Chân Nhân sắc mặt chợt biến, nghiêng đầu lạnh giọng: "Tiêu sư đệ nói ba người, có phải là không tính cái tên đang phải chịu diện bích kia là môn hạ."

Nhất Nguyên Chân Nhân cùng Cơ Hương Tiên Từ mang mạng che mặt đang ở trên đài nhỏ giọng đàm luận, nghe thấy vậy cũng lập tức chú ý.

Tiêu Vân Vong không nhanh không chậm đáp: "Tiểu nữ Tiêu Thanh Nhi đã ra nhập làm môn hạ Thánh Tông, tự nhiên không tính, còn tiểu đệ tử Dương Chân nếu Từ Tang sư huynh còn có chỗ nào thắc mắc thì có thể hỏi Chuồng luật đường."

"Không cần nữa, Dương Chân là người mà Thánh Tông yêu cầu miễn xá." giọng nói của Cơ Hương Tiên Từ như tiếng nhạc vang lên bên tai mọi người.

Từ Tang Chân Nhân tức thì biến sắc, cúi đầu không dám nhiều lời.

Từ Đình Chân Nhân cùng Tiêu Vân Vong nhìn nhau mỉm cười, Thánh Tông mang địa vị siêu nhiên chính thức ra mặt, Dương Chân ắt được rửa sạch một thân mang tội, sau đó thì họ bắt đầu nói chuyện phiếm.

Lúc hai người Dương Chân và Nhạc Thiên chuyển qua hồng kiều phía bắc, trước mặt đã có hơn mười người đứng đó, đang ganh đua với nhau không ngừng. Trong đó có một người là một hòa thượng trẻ tuổi khiến Dương Chân nhìn đến gần cả người.

Khi ấy, Tiêu Nguyệt Nhị vô tình kêu gọi Dương Chân, hắn liền bình tâm tĩnh khí trở lại, nếu không thì cũng khó mà duy trì được.

Dương Chân vốn có dư sức, hắn kêu gọi người quen í ới, trong đó thì Huyền Đạo và Sở Thắng Y đang dẫn đầu, cả hai đều kinh ngạc trước sự ung dung của Dương Chân. Nên biết đây hoàn toàn là so sánh việc tu dưỡng tâm thần đơn thuần, tâm lực tiêu hao so với pháp lực còn khó duy trì hơn nhiều, nhiều người trên mặt đã xuất mồ hôi, thân hình bắt ổn.

"A..." Dương Chân vừa đi tới gần Lãnh Phong thì một đệ tử Đạo môn mặc đạo bào màu bạc la thắm rồi rớt xuống đài làm hắn giật mình nhảy dựng lên. Đưa mắt nhìn xuống thấy người đó liên tục lộn mấy vòng rồi y như đại bàng tung cánh yên ổn hạ xuống sân, lúc đó mới yên lòng hướng sang nhị sư huynh mà chào hỏi.

Lúc này lại có người nói: "Là Vân Trung Từ sư huynh của Linh Tiêu Phái bị rớt xuống."

Người vừa nói chính là Sở Thắng Y, còn Nhạc Thiên lúc này đã không còn sức hoạt động nữa, chỉ đành đứng yên ở bên cạnh Lãnh Phong.

"Có cả người thuộc phái khác nữa à?" Dương Chân không rõ nội tình cất tiếng hỏi.

"Dương sư đệ vừa thoát cấm lệnh, không biết cũng phải, lần này đồng đạo tới xem lễ cũng tham dự thí luyện hồng kiều, Dương sư đệ xem ra có vẻ ung dung nhì." Hơi thở của Sở Thắng Y vẫn đều đặn, thần thái an nhiên.

"Đều là dựa vào tiểu xảo thôi, Sở sư huynh đừng cười chê." Dương Chân không làm phiền chàng nữa, hắn cảm thấy vị hòa thượng đằng kia trông rất quen mặt. Sau đó thì đi sang, tới chỗ hai tỷ muội Tiêu Thanh Nhi thì đưa mắt liếc họ một cái.

Lúc này chợt phát sinh một việc bất ngờ, con bạch hồ trên vai Dương Chân định nhảy qua chỗ Tiêu Nguyệt Nhi, chân trước của nó vừa chạm vào người nàng thì một tiếng la thâm cất lên, nàng ta rớt thẳng xuống dưới.

"Nguyệt sư tỷ..." Dương Chân thấy Tiêu Nguyệt Nhi tuy loạng choạng những vẫn bình yên hạ xuống sân thì yên lòng trở lại, quay lại gõ gõ nhẹ vào đầu bạch hồ coi như trừng phạt, hắn cũng có thể khẳng định rằng Tiêu Nguyệt Nhi chắc chắn sẽ quay lại tính sổ với hắn.

Tựa hồ cảm nhận được sự chú ý của Dương Chân, vị hòa thượng mặc bộ nguyệt bào trắng tinh kia cũng ngoảnh đầu nhìn lại, khuôn mặt tròn xoe đầy đặn, mày rậm mắt to, mũi thẳng miệng gọn toát ra đầy linh khí. Chú ta đang ngồi xếp bằng trên lớp hồng quang, một tay bắt ấn Vô Úy, một tay cầm một chuỗi Phật châu bằng hoàng ngọc, thần sắc thản nhiên, đầu mắt cuối mày ẩn hiện nụ cười như có như không khiến người ta có cảm giác vô cùng thông tuệ.

Dương Chân lập tức cảm thấy có mấy phần quen thuộc, nhất thời lại nhớ không ra đã gặp ở nơi nào, đành cười cười với chú ta rồi bắt chước ngồi xếp bằng xuống.

"Đại sư, xưng hô thế nào?"

"Đệ tử Vân Đình Sơn, Linh Bảo." Hòa thượng đưa tay khê hành lễ.

"Linh Bảo... sư phụ người có phải là Phổ Tế đại sư?" Dương Chân run giọng hỏi.

"Đúng vậy, đạo hữu..." Cặp mắt trong sáng của Linh Bảo hòa thượng khê hấp háy, không rõ Dương Chân vì sao lại kích động như vậy.

"Ta là..." Dương Chân vừa định mở miệng lại không biết bắt đầu từ chỗ nào, đành thờ dãi. Hắn phát hiện rất nhiều sự tình tựa hồ không có cách nào giải thích ra được.

Khi đây một tiếng hét vang, Tiêu Thanh Nhi cũng đã rớt xuống dưới, tựa hồ như nhiễm dịch, liên tiếp rớt xuống thêm hai người nữa, nháy mắt chỉ còn lại Huyền Đạo, Sở Thắng Y, thêm Nhạc Thiên với Lãnh Phong cùng hai người chỗ Dương Chân mà thôi.

Còn có... Lục Càn Khôn, Dương Chân lúc này mới chú ý tới người mà mình đã vô tình bỏ sót này, lại nhìn bạch hồ đang nằm an lành trên đầu vai, một cỗ tà niệm đột nhiên nảy ra. Nói cho cùng, khi hắn ra nhập Côn Lôn Sơn gặp phải mấy phen tai kiếp đều là có quan hệ trực tiếp tới cái gã này, nếu bảo không có chút hận ý thì cũng chỉ là nói dối.

Đi trên hồng kiều hiện tại chỉ còn có Dương Chân là có thể hành động tự nhiên tiến lui, ngay cả trường bối Côn Lôn ngồi tại vân thai bên dưới cũng nhận ra được.

"Lục sư huynh, Thái dương huyết của huynh sao lại có con sâu bò lổm ngổm thế kia?"

Dương Chân tiến sát đến bên Lục Càn Khôn, đột nhiên dừng lại hạ giọng hỏi. Lục Càn Khôn đang trong lúc khản trương, chỉ đành nhăn nhó không sao trả lời được.

"Tiểu Bạch đừng có nghịch loạn, đừng..." Theo kỳ ý của Dương Chân, bạch hồ thông minh vô cùng liền nhảy lên đầu Lục Càn Khôn, một tiếng la thâm lập tức vang lên.

Trước lúc Lục Càn Khôn bị rớt xuống, bạch hồ đã lẳng không nhảy lại, an nhiên như không trở về đầu vai Dương Chân.

Nhạc Thiên ở bên cạnh nhìn thấy từ đầu tới cuối, muốn cười mà không dám cười, thân hình không kiềm chế được không ngừng rung động, gã đúng là vui quá hóa buồn, thế là tiếp theo Lục Càn Khôn rớt thẳng xuống dưới.

Dương Chân vươn vai một cái, ánh mắt chuyển về phía Nhị sư huynh cùng vị nữ tử bên cạnh chàng, bất giác cảm thấy rất hiếu kỳ, hai người xem ra bộ dạng rất thân mật, mà hắn thì chưa từng nghe vị sư huynh lạnh băng băng này còn có giao hảo với ai khác nữa?

"A!" Đột nhiên nữ tử áo trắng kia không chịu được nữa rớt thẳng xuống.

Lãnh Phong chẳng nói chẳng rằng lập tức đuổi theo nàng ta bay xuống, hạ xuống sân trước cả nàng ta rồi đỡ lấy, bất quá nữ tử đó cũng hạ xuống rất yên ổn, khiến Dương Chân hít vào một hơi, trong lòng đối với hành động cổ quái của Lãnh Phong càng thêm hiếu kỳ.

Đợi cả nửa ngày, mấy người hoặc ngồi hoặc đứng vẫn tiếp tục kiên trì, Dương Chân định nằm dài ra trên hồng kiều, thần thái nhàn nhã vô cùng.

Hắn vừa nằm xuống thì ba người còn lại đều ngó qua, thần sắc từng người tỏ vẻ rất khó hiểu.

Nào chỉ bọn họ khó hiểu, Tiêu Vân Vong từ trên vân thai quan sát cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu, tên tiểu đệ tử này tư chất như thế mà sao ông chưa từng phát hiện ra?

"Vân Vong, tiểu đệ tử của ngươi quả nhiên không giống phàm nhân." Từ Đình Chân Nhân đi tới gần Tiêu Vân Vong nói.

"Chân nhi nhập đạo còn non, vốn đầu pháp đại hội lần này Ngọc Tiêu Phong của ta không hề hy vọng vào nó, ngược lại bảo bồi đồ đệ của sư huynh lần này ta xem có thể áp chế được cái tên ở Thiên Ngoại Phong kia đấy." Tiêu Vân Vong lén lút nhìn lên làn mây rực rỡ.

"Chưa chắc, Nhạc Thiên của Đơn Dương Phong và Lục Căn Khôn của Pháp Tông đều có tiến bộ lớn, hươu chết về tay ai cũng khó nói lắm." Từ Đình Chân Nhân lắc đầu đáp.

"Tiểu hòa thượng của Thiên Phật Tự kia ta xem cũng không tệ." Tiêu Vân Vong đột nhiên nói.

"Ha ha, tiểu đệ tử của ngươi vừa rồi đã đem hết mặt mũi của Từ Tang vớt đi rồi." Từ Đình Chân Nhân cúi đầu nhỏ giọng.

Cho dù là vậy, tu vi của Từ Tang Chân Nhân thuộc loại nào mà lại không nghe thấy, ông tao hừ mũi một tiếng bực dọc. Từ Đình cùng Tiêu Vân Vong liền khẽ cười.

Thí luyện bắt đầu cũng đã tới nửa canh giờ, trên hồng kiều chỉ còn lại bốn người, còn bên dưới quảng trường thì rất nhiều người đã chuẩn bị bước vào vòng đầu pháp đầu tiên, lớp lớp được phân định trên bảng niêm yết danh tự đầu cập.

"Sở sư đệ, Huyền Đạo đi trước một bước." Huyền đạo cười khở nhìn qua Sở Thắng Y bên cạnh và Dương Chân đang nằm dài trên hồng kiều một lượt rồi nhẹ nhàng hạ xuống bên dưới.

Sở Thắng Y tiến đưa Huyền Đạo bằng ánh mắt, rồi lại quay đầu lại nhìn Dương Chân vẫn y như cũ, thên người hắn con bạch hồ vẫn liên tục đảo qua đảo lại, lần đầu tiên trong đời chàng cảm thấy gã đồng môn này có một tư vị cao thâm khó dò.

"Linh Bảo đại sư, người còn có thể kiên trì tiếp không?" Giọng nói Dương Chân đột nhiên vang lên.

"Nhờ phúc của đạo hữu, Linh Bảo vẫn còn được." giọng của Linh Bảo có chút lấp bắp.

"Vậy ta ngủ một giấc, các sư bá sư thúc bên dưới chắc chẳng để ý đâu." Dương Chân lật người, hai tay ôm lấy đầu ngửa mặt lên nhìn trời.

Sở Thắng Y và Linh Bảo hòa thượng nghe thấy đều giật mình, suýt nữa thì rớt thẳng xuống đài.

"Thí luyện Hồng Kiều do Dương Chân đệ tử Ngọc Tiêu Phong đứng hạng nhất." Chương lễ đường Từ Tang Chân Nhân ở trên vân thai cao giọng tuyên bố. Tiếng nói vừa dứt, nơi góc quảng trường, Dương Chân đã đón lấy sự chúc mừng âm ỹ của đồng môn, sau đó trên sân chẳng còn ai nghe thấy tiếng gì nữa.

Tiêu Nguyệt Nhi kéo Dương Chân khoe: "Đây chính là tiểu sư đệ của ta." Tựa hồ nàng sợ người ta không biết tới quan hệ của họ vậy.

Ngay cả đám Huyền Đạo và Sở Thắng Y cũng đặc biệt tiến tới chúc mừng cho Dương Chân.

Sở Thắng Y có chút bối rối kêu Dương Chân rồi nói: "Dương sư đệ ra tay khiến mọi người kinh ngạc, bất quá sư huynh không rõ vì sao sư đệ từ đầu tới cuối đều rất ung dung, xem ra kiên trì thêm một hai canh giờ nữa cũng dư sức như vậy?"

Huyền Đạo ở bên cạnh cũng gật đầu biểu lộ có cùng thắc mắc.

Cả đám người tròn mắt ngó Dương Chân, bọn họ cũng rất hiếu kỳ vì sao Dương Chân lại có thể thoải mái trên Hồng Kiều y như trên đất bằng khiến người ta kỳ quái như thế. Theo đồn đại thì cũng chỉ có trường bối sư môn đạt tới Hư cảnh mới có năng lực như vậy mà thôi.

Dương Chân trước những ánh mắt chờ đợi của mọi người, có chút vụng về cười đáp: "Là do may mắn được sư phụ truyền cho pháp môn điều dưỡng tâm thần thôi."

Không ít người lập tức tỏ ra thần tình như có đại ngộ. Tiêu Vân Vong bản thân chính là một nhân vật gần như truyền kỳ thần thoại của Côn Lô phái, dạy cho đệ tử một vài pháp môn đặc biệt cũng có gì là lạ, điều đó khiến cho mọi người hăm mộ vô cùng.

Sở Thắng Y cùng Huyền Đạo đều có suy nghĩ riêng, có vẻ như chấp nhận lời hắn ta thuyết pháp, duy chỉ có tỷ muội Tiêu Thanh Nhi là tròn tròn hai mắt. Chỉ có bọn họ mới rõ là Dương Chân nói hươu nói vượn nhưng cũng không tiết lộ ra.

Mọi người nói chuyện nhanh chóng chuyển qua vấn đề trọng yếu - Đầu pháp đại hội. Sở Thắng Y và Huyền Đạo hai người biểu hiện hơn hẳn đám đệ tử khác. Huyền Đạo vốn là đệ nhất của kỳ trước, còn Sở Thắng Y thì tiến bộ thần tốc, mấy năm gần đây thanh thế rất lớn, càng khiến người ta kính nể.

Đám người dần dần như lưu tinh ứng nguyệt, bao vây lấy hai người vào giữa. Đương nhiên hai tỷ muội Tiêu Thanh Nhi hoa dung nguyệt mạo cũng là một điểm sáng chói. Ngày thường đệ tử các chư mạch khó mà có cơ hội được tiếp cận, chỉ đợi có đại hội đầu pháp này để được nói chuyện với hai nàng mà thôi. Dương Chân nhanh chóng lạc lõng sang một bên.

Dương Chân thấy rất nhiều các mạch đồng môn là mặt đột nhiên vây lấy hai vị sư tỷ một cách nồng nhiệt, thậm chí ngay cả Sở Thăng Y với Huyền Đạo cũng nằm trong số đó, lòng tuy cũng có ít nhiều ghen tức nhưng cũng không để bụng. Hắn đang chuẩn bị theo đại sư huynh đi xem bằng niềm yêt ở một bên quảng trường, xem đối thủ đầu tiên của mình sẽ là ai.

"Dương sư đệ, con tiểu hồ ly của ngươi thật là nghịch ngợm, Lục mỗ bị nó hại thật thê thảm." Lục Càn Khôn dẫn hai vị đồng môn không biết từ đâu sấp lại.

"Họ Lục kia, bà cô đây còn chưa tính toán với ngươi, ngươi lại dám tìm tới đây." Tiểu Nguyệt Nhi lập tức bỏ rơi đám Sở Thăng Y vệt mọi người ra chỉ vào mũi Lục Càn Khôn tựa hồ như có thâm thù đại hận.

"Bà cô à, Lục Càn Khôn biết tội, người khoan dung cho tiểu sinh một lần có được không?" Lục Càn Khôn da mặt rất dày, làm bộ cam tâm chịu để cho Tiểu Nguyệt Nhi khi phụ, ngược lại còn làm ra vẻ rất có lý, khiến Tiểu Nguyệt Nhi khí tức đầy bụng mà không cách nào phát tiết ra được.

Dương Chân chỉ lãnh đạm nhìn Lục Càn Khôn một cái, ánh mắt liền rời về phía sau hắn, đột nhiên mỉm cười nói: "Linh Bảo đại sư, đã lâu không gặp."

Thì ra Linh Bảo cũng đã đi tới, định cùng với chúng đạo hữu Côn Lôn kết giao một phen.

Tức thời có không ít người ồn ào chú ý tới, Đạo môn với Phật môn rất ít lai vãng, rất nhiều người đối với hòa thượng cảm thấy rất hứng thú.

"Đạo hữu sao lại nói vậy?" Linh Bảo khẽ cười đưa tay hành lễ, ánh mắt có chút mê hoặc.

"Tám năm trước, tại Hà Dương Trấn, nơi miếu nát trên Tiểu Đông Sơn, Linh Bảo hòa thượng có còn nhớ chăng?" Dương Chân sau khi xuống khỏi hồng kiều đã nghĩ thông, còn chưa nói tới ước định với Cơ Hương Tiên Tử, bằng vào mối nhân duyên đó hắn cũng muốn cùng với đệ tử của Thiên Phật Tự kết giao.

Nụ cười trên khuôn mặt thanh thoát của Linh Bảo ngưng đọng giây lát, rồi ngẩn người ra run giọng: "Ngươi sao biết được?"

Dương Chân không muốn những người xung quanh biết chuyện của mình liền kêu đám Bá Vân Đình rồi kéo Linh Bảo tới một góc yên tĩnh. Hai người sống vai ngấm những người chạy qua chạy lại trên quảng trường.

"Nhà Phật đối với việc chết đi sống lại thế nào?" Dương Chân vào đề chẳng đâu vào đâu.

"Người sinh rồi tử, tử là cái quả của sinh, sinh tử luân hồi, niết bàn tịch diệt, ngã phạt sở cầu, đạo huynh có phải là đối với Phật của ta có tâm đắc, cần kiểm chứng lại sinh?" Linh Bảo thành thật, không nói vòng vo.

"Không dám, không dám." Dương Chân nào dám cùng chú ta đàm luận kinh Phật, thẳng thắn đáp: "Ta họ Dương tên Chân, năm đó ở trong khách sạn Quy Lai Khư tại Hà Dương Trấn, ta còn mang cho ngươi hai bát mỳ sợi, về sau lại dẫn đường đi tìm yêu nhân đó, còn nhớ hay không?"

Linh Bảo không đợi Dương Chân nói hết, sắc mặt đã trở nên trắng bạch, cả nửa ngày sau mới nói được: "Ngươi, ngươi không phải phải chết rồi sao?"

Dương Chân lắc đầu, cảm khái nói: "Phải, chết rồi, ta cũng không biết vì sao lại sống trở lại, chắc là ông trời chưa muốn ta chết đó thôi."

Linh Bảo rốt cục cũng là một đệ tử xuất sắc trẻ tuổi của Thiên Phật Tự, nhanh chóng bình phục tâm tình nở một nụ cười đáp: "Tám năm qua, Linh Bảo vẫn thường nằm mơ thấy thăm trạng lúc cuối cùng của ngươi, mãi mãi không sao quên được. Cho tới hôm nay mới tiêu giải được tâm kết trong lòng của Linh Bảo, sư phụ từng nói, Linh Bảo lần này đi tất có thu hoạch, xem ra Linh Bảo đã tìm được rồi."

Hai người nhìn nhau cùng cười. Linh Bảo lại tiếp: "Không ngờ Dương huynh lại có đại duyên phận như vậy, ra nhập phái Côn Lôn coi như dĩ cục thái lai, tiểu tăng đem tin tức nhanh chóng thông báo cho sư phụ, đề lão nhân gia được cao hứng." Nói xong liền vội vã chạy đi.

Dương Chân đưa mắt nhìn theo Linh Bảo đã đi xa, tại vân thai phía đông nam nhìn thấy một vị hòa thượng già thấp thoáng nhìn về phía hắn, trong lòng bỗng nhiên thanh thản hơn rất nhiều.

"Dương tiểu tử, đối thủ đầu tiên của ngươi không thể xem thường đâu." Nhạc Thiên hành tung phiêu hốt đột ngột hiện ra.

Dương Chân ngoảnh đầu nói: "Mặc kệ hắn là ai, đánh không lại cũng cứ đánh."

Nhạc Thiên nhún mày thốt: "Sư huynh không nói đùa đâu, đối thủ đầu tiên của ngươi là một lão đầu tử ba trăm tuổi thuộc bối phận chữ Tử."

"Cái gì?" Dương Chân tròn mắt, "Ba trăm tuổi còn tham gia phong hội ư?"

Nhạc Thiên làm bộ biết trước phản ứng sẽ như vậy, cười ha ha vỗ vỗ Dương Chân nói: "Đó là một lão đạo bối phận chữ Tử của Pháp Tông, lên núi ba trăm năm vẫn còn dậm chân ở Kim Đan kỳ, có thể nói là kinh nghiệm đầy mình, lần phong hội trước ông ta đã đạt được vị trí thứ chín, ngươi không được xem thường đấy."

Dương Chân thận trọng gật đầu, trong lòng hắn biết thời gian tu luyện của mình quá ngắn, hỏa hầu và kinh nghiệm đều rất khiếm khuyết, lâm trận có thể phát huy được bao nhiêu thật khó mà nói trước được.

Phong hội vì để tránh việc tranh đấu quá chênh lệch, thường thì từ kỳ trước đã liệt ra tám cao thủ đứng đầu được vào thẳng vòng trong, số còn lại phải bắt thăm chia bảng, mỗi bảng bảy tới tám người, từ bảng thứ nhất trở đi tiến hành đấu loại vòng tròn, cứ như vậy cho tới khi chọn ra được hai mươi bốn người cuối cùng, thêm tám người vào thẳng nửa tổng cộng là ba mươi hai cao thủ vào vòng trong thi đấu, thông qua đấu loại trực tiếp, người còn lại cuối cùng là thắng. Tổng cộng tới hơn trăm trận đấu, bởi vậy đại hội phải cử hành một mạch suốt bảy ngày mới xong.

Tại trường đấu pháp, lấy những lời đài trên Vân Tiêu Đấu Trận chia thành tám quẻ Càn, Đoài, Li, Chấn, Tốn, Khảm, Cấn, Khôn, mỗi đài thi đấu cho ba bảng chia thành Giáp, Ất, Bình luân phiên thượng đài do đích thân những trưởng lão nhân rồi làm giám khảo.

Đấu pháp so tài không lấy bồi phạt để phân chia, chỉ lấy tu vi làm căn cứ. Thành ra từ Nguyên Anh kỳ trở xuống kể cả bồi phạt chữ Tử cũng có thể tham gia đấu pháp. Tuy nói vậy nhưng đại hội lần này vẫn chủ yếu là đệ tử chữ Huyền, còn vai vế chữ Tử cùng một vài cá nhân xuất sắc mới tuyển từ Vạn Thanh Cốc bồi phạt chữ Ngọc chỉ là phụ, ba thể hệ cùng nhau độ sức.

Mặt trời lên cao bằng con sào thì đấu pháp đại hội chính thức khai mạc vòng đầu tiên.

Sau khi các trưởng lão dùng pháp thuật biến trận lần nữa, những hồng kiều trên Thái Hạo Phong tựa hồ trở thành vật thật, phát ra quang mang màu trắng như ngà nhìn giống những chiếc cầu bằng bạch ngọc kéo dài mãi ra tận chân trời, uốn lượn ôm trọn lấy tám lời đài.

Lúc này những đệ tử có tu vi thấp có thể dễ dàng đứng trên hồng kiều mà quan sát, cả thiên địa trắng tinh một màu, bạch vân tản mát, hồng kiều ngang dọc, Bàn long trụ thấu trời, sự bác đại tinh thâm của Côn Lôn đạo pháp khiến cho các đạo môn tu chân được đại khai nhãn giới.

Trên sân chỗ lời đài quẻ Càn, đệ tử Ngọc Tiêu Phong đang tụ tập bàn luận.

"Trừ Dương Chân là lần đầu tiên, mấy người đều đã tham gia phong hội phải tự chú ý, ta sẽ không quản nữa, cố gắng nỗ lực không được làm mất mặt Ngọc Tiêu Phong, mặt mặt sư phụ, nghe rõ chưa... Nguyệt Nhi." Phụng Lam đang lúc dặn dò chợt phát hiện Tiêu Nguyệt Nhi hoạt bát nhìn đồng ngó tây căn bản đã đem lời bà thả theo gió bay hết.

"Cha đi đâu rồi nhỉ?" Tiêu Nguyệt Nhi thì ra đang tìm kiếm Tiêu Vân Vong.

"Đừng lo cho ông ta! Lần này e rằng ông ta đang phải bồi tiếp mấy vị tiên tử của Cô Xạ Kiếm Phái ngàn dặm xa xôi mới tới, chú ý vào việc so tài thì hơn, đừng có nghĩ hươu nghĩ vượn." Phụng Lam trừng mắt với Tiêu Nguyệt Nhi, ngữ khí của bà ai cũng nhận ra có chút chua loét.

"Biết rồi mà, mẹ, những người trong bảng của ta đều chẳng có tên tuổi, đảm bảo sẽ không làm mẹ phải mất mặt là được."

Dương Chân đứng ở đằng sau như hạc giữa bầy gà, vẫn chăm chú nhìn Sư nương, hẳn rõ ràng cảm thấy ánh khoanh khắc khi ánh mắt giao nhau, thần tình của sư nương vẫn có phần không được tự nhiên, trong lòng bất giác hồi hộp. Chắc là sự việc hồi năm ngoái giữa hai người đã tạo lên một khoảng cách nhất định.

"Dương Chân." Sắc mặt Phụng Lam có chút phức tạp gọi hắn. "Đối thủ đầu tiên của ngươi rất mạnh, ngàn vạn lần không được miễn cưỡng, ngươi còn trẻ tuổi..."

"Sư nương, ta nhất định sẽ thắng." Dương Chân ngắt lời Phụng Lam.

Cả đám Ngọc Tiêu Phong kinh ngạc ngó hắn, trong lòng đều mang một nghi vấn rất lớn, liệu hắn có phải là Dương Chân rụt rè nhút nhát đó không?

"Ta nhất định sẽ thắng." Dương Chân thấy vẻ kinh ngạc của mọi người, liền nói lại một cách kiên định.

"Sư đệ, ngươi đừng sốt ruột, tỷ tỷ truyền độc môn kiếm quyết của cha cho ngươi mới có ba ngày, ngươi..." Tiêu Nguyệt Nhi nhảy tới đưa tay định sờ lên trán của Dương Chân.

Dương Chân đưa tay gạt ra rồi quay mặt đối diện với Phụng Lam, trịnh trọng cung người nói: "Đệ tử lâm trận lần này, vô luận thế nào cũng nhất định phải thắng, coi như lấy đó bù tội với sư nương." Nói dứt liền không đợi mọi người phản ứng, xoay người đi thẳng về phía nam của quảng trường lần vào đám người đang bao quanh lời đài quẻ Càn. Hẳn trùng hợp lại thi đấu trận đầu tiên của bảng Giáp.

Phụng Lam đang lúc kinh ngạc, Tiêu Thanh Nhi vẫn còn theo dõi Dương Chân trong đám người ở tít đằng xa nói: "Trận đầu của ta tận sau giờ Ngọ, Thanh Nhi đi xem hẳn đấu."

Thấy tỷ tỷ vội vã bước đi, Tiêu Nguyệt Nhi cũng nhanh chóng đuổi theo.

"Sư đệ hẳn thay đổi nhiều quá." Ba người còn lại đưa mắt nhìn nhau, đều đoán ra ý vị trong lời nói của Dương Chân. Lòng Bá Vân Đình rất cảm khái, chắc sau khi trải qua lần lịch luyện kinh hiểm tại Dương Kỳ Sơn, tiểu sư đệ này tựa hồ trở thành một con người khác, mau chóng trưởng thành.

"Chỉ biết ngang ngạnh hành động, tiểu tử đó thật tưởng ta vẫn còn nhớ cái chuyện đó ư?" Sắc mặt Phụng Lam có chút giận, quét qua đám đệ tử một vòng hỏi: "Các ngươi noi xem, sư nương ta đây có phải là người hẹp hòi hay không?"

Bá Vân Đình, thậm chí ngay cả Lãnh Phong đều né tránh ánh mắt của bà, liên tiếp nói không phải.

Phụng Lam hừ lạnh một tiếng, dặn dò thêm hai ba câu rồi lầm bầm: "Đề ta xem tiểu tử đó có phải là đại ngôn ba hoa hay không."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Hiểm Thắng

Bức tường người rẽ ra, trưởng lão trọng tài chủ trì ung dung bước tới sân đấu, đưa mắt quét xung quanh sân một lượt rồi mới trịnh trọng rút từ trong tay áo ra một danh sách. Lúc này xung lôi đài đã tùm tùm cả trăm người. Ông ta ho hắng vài tiếng đột nhiên nghèn nghẹn nói: "Bích Lạc Phong, Pháp tông đệ tử Lưu Đại Ngu."

Một lão đạo mặc áo xanh ứng tiếng, nhanh nhẹn từ một góc bay ra giữa sân, thân hình như đại hạc rẽ mây chuyển động tự nhiên làm nổi lên một tràng tiến khen ở bên ngoài. Một đám đệ tử áo xanh cổ vũ càng nhiệt tình, vì đồng môn mà tạo thanh thế.

Lưu Đại Ngu đó cũng chẳng khách khí, cung tay hành lễ bốn phương tựa hồ đã nắm chắc phần thắng, lại còn có chút hoạt kê. Tiêu Nguyệt Nhi ở ngoài sân lâm bầm mấy câu, có vẻ không coi đáng bộ dương dương đó ra gì.

"Ngọc Tiêu Phong, Đạo tông đệ tử Dương Chân."

Lão đạo đột nhiên cao giọng, tựa hồ như tinh thần chấn động, danh tự này đối với những người từng tham nghị trên Hạo Thiên Điện tuyệt không có gì lạ, huống hồ gã thanh niên này vừa mới đoạt chức đệ nhất ở thí luyện hồng kiều xong, không khỏi khiến cho ông ta phải tập trung chú ý.

Ở ngoài sân cũng nổi lên một trận ồn ào, hiển nhiên đối với danh tự vừa rồi rất quen tai, trong số họ không ít người cũng có tham dự vào trận đại náo tiên phủ của Yêu hoàng, có điều tuyệt đối không hiểu được đó là Dương Chân bị chiếm lấy thân xác, hơn nữa trước đó hắn vẫn còn là một đạo tông đệ tử hoàn toàn vô danh.

Quan sát trên sân đấu, có thể nói là cặp đấu giữa đệ nhất so tài thí luyện hồng kiều đấu với người đứng thứ chín của đại hội đấu pháp kỳ trước, hai người lại phân chia Đạo tông - Pháp tông thành ra cũng là một điểm nóng đáng chú ý.

Thân là một đệ tử bối phận chữ Tử, khổ tu ba trăm năm mà vẫn chìm nổi ở Kim Đan kỳ, hoặc bị đồng lứa bỏ rơi, hoặc là không có cách nào đạt tới cảnh giới trường sanh phải rơi nhập vào luân hồi. Lưu Đại Ngu tham gia không ít hơn mười lần phong hội, cho dù xét là trên hay dưới trong Côn Lôn phái thì vẫn là nhân vật rất nổi tiếng.

Có điều những người có lòng chê cười lão lại càng nhiều hơn, ngay cả những đồng tông của lão cũng không coi lão gia gì. Nhưng ông ta không hề lấy đó làm xấu hổ, kiên trì tham dự vào phong hội, nếu nói về thực lực thì đúng là không thể xem thường.

Ánh mắt Tiêu Thanh Nhi đầy lo lắng và kích lệ, Tiêu Nguyệt Nhi thì chân tay liên tục cử động khiến Dương Chân ở trên sân cảm giác như mình là một chiến sỹ chuẩn bị viễn chinh vậy.

"Tiểu Bạch." Nguyên là Tiêu Nguyệt Nhi phát hiện trên đầu vai Dương Chân, con bạch hồ vẫn không chịu rời đi.

Dương Chân lúc này mới giật mình, đưa tay vỗ vỗ vào con vật đang cuộn tròn, tiểu bạch hồ lúc đó mới ngoan ngoãn nhảy vào lòng chủ nhân cũ Tiêu Nguyệt Nhi.

"Người phải cẩn thận." Bạch Tiềm Tĩnh im lặng từ lâu đột nhiên truyền âm tới tai Dương Chân. Lúc này hắn vừa mới cất bước tiến lên lôi đài, nghe thấy liền khẽ run người, trong lòng có chút kinh ngạc, lại có chút mê hoặc. Yêu hồ vốn đối với hắn rất lãnh đạm vì sao lại trở nên quan tâm như thế?

Lão đạo gọi đến mấy lần Dương Chân mới gác được lòng để rảo bước tiến vào giữa đài, chỉ đợi tiếng chuông khai cuộc nổi lên nữa thôi.

Lão đạo trước mắt mặc áo xanh cổ xám, đầu tóc muối tiêu được búi chỉnh tề, khuôn mặt đầy những nếp nhăn chứa đựng dấu vết thời gian, những đau khổ chua xót của thế tục. Đôi môi ông ta khô nẻ mím chặt, cặp mắt nhỏ chiếu ra những tia ngoan cố.

Tất cả những gì trông thấy khiến cho Dương Chân bất giác hồi hộp trong lòng, đối thủ của hắn tuyệt không đơn giản. Hơn nữa đối với hắn mà nói thì đây không những là lần đầu tiên tham chiến mà còn chưa từng cùng với ai đối quyết đấu pháp.

Một luồng tri giác khác ẩn chứa tận sâu trong linh hồn hắn đột nhiên tỉnh giấc, lý trí và bản tính nháy mắt đã chiếm lĩnh toàn bộ, linh thai hòa hợp với Thiên Tru như gương sáng phản chiếu động tĩnh cả chu vi mười trượng quanh lôi đài, năng lực kỳ dị này chính là chỗ dựa lớn nhất cho lòng tin của hắn, cũng là căn cứ để hắn dám khẳng định trước sư nương.

Lúc này, trưởng lão chủ trì lôi đài đang thao thao đọc những cấm lệnh, hiện trường huyền ảo cũng dần dần yên lặng.

"Hồng rồi, lão bát tử này đã đột phá Bình Cảnh rồi." Ở ngoài sân, Phượng Lam cùng với hai con cùng quan chiến chột la lên.

"Mẹ, mẹ nói là..." Tiêu Thanh Nhi đột nhiên biến sắc.

"Xem ông ta thần quang ẩn vào trong, tĩnh lặng tự nhiên rõ ràng đã thành tựu được Đạo thai, Chân nhi e rằng phải thất tín rồi." Phượng Lam thở dài một tiếng, những háo hức trước đây giờ chẳng còn bao nhiêu, hiện tại chỉ còn xem tiểu tử có làm nên bất ngờ hay không thôi.

"Đỉnh!" Chiếc chuông đồng nhỏ trong tay trường lão lắc vang, so tài bắt đầu.

Một đạo lục quang từ Lưu Đại Ngu phóng ra, nháy mắt đã hình thành một thanh tiên kiếm màu lục dài ba thước lơ lửng giữa không trung, cương phong vô hình phát ra khiến toàn bộ trong vòng mười trượng trên sân như bị một quả khí nổ ập xuống rồi hóa thành làn sóng dữ màu trắng. Nháy mắt quá nửa số người ở ngoài sân đều bị kinh khí che lấp, sau một thời gian dưới sự khiến dẫn của trận pháp mới trầm lắng xuống.

Cùng đồng thời, Dương Chân phun ra một đạo kiếm quang vàng chói, thanh thể so với Lục Đại Ngu thì nhỏ yếu hơn nhiều, nhìn kỹ thì thấy tiên kiếm nhỏ và trong suốt như hồ phách, cũng không có uy lực gì lắm. Người ngoài sao biết được Thiên Phách Thần Binh đã thất truyền, sau khi được ngưng luyện lại trở thành vô hình vô tích, vô thanh vô tức.

Về coi trọng của Lưu Đại Ngu đối với Dương Chân giảm đi mấy phần, liền ngẩng cao đầu đưa mắt nhìn lên trời, cất giọng bi thương: "Sur tôn ở trên cao, đệ tử vô năng ba trăm năm qua vẫn không có thành tựu gì, từ hôm nay trở đi đệ tử sẽ không để cho lão nhân gia người phải thất vọng nữa." Nói đoạn thì hai dòng lệ nóng đã chảy tràn trên mặt.

Lời ông ta vừa nói ra khiến mọi người bên ngoài tức thì òn ào hẳn lên. Đặc biệt là những đệ tử Pháp tông vốn biết rõ thân thế lúc chưa nhập đạo của Lưu Đại Ngu. Ông ta vốn xuất thân là một đạo đồng tạp vụ, theo hầu Nhất Cháp Chân Nhân của Bích Lạc Phong hơn sáu mươi năm, Chân Nhân thấy ông ta cố gắng nỗ lực, chăm chỉ đáng thương nên mới truyền thượng pháp Côn Lôn cho, trở thành thân phận ký danh đệ tử trong núi.

Bằng vào tư chất kém cỏi, không ngờ trong độ tuổi một giáp tử rủi lại có thể bước vào Tiên thiên cảnh giới, khổ tu trăm năm nữa đại khí cũng thành, có thể tu được Kim Đan. Thế nhưng thêm một trăm năm sau thì ông ta vẫn chỉ ở Kim Đan kỳ, do tư chất có hạn nên không tiến bộ thêm chút nào nữa.

Đám đồng môn hậu bối nhanh chóng bỏ xa ông ta lại phía sau, một vài hậu bối đệ tử còn ngậm hạ nhục ông, khiến ông bắt đầu bị cô lập nơi Bích Lạc Phong, không còn chỗ đứng. Tuy như vậy nhưng ông ta không hề từ bỏ, vì sự sỉ nhục của bản môn mà rơi không ít huyết lệ cầu tiến, cho dù hiệu quả rất nhỏ.

Ngày tháng trôi qua, cái tính cố chấp của ông ta lại càng thêm kỳ cục. Một giáp tử trước, Nhất Cháp Chân Nhân độ kiếp thất bại, trước khi nhập diệt đã đưa ông chính thức dẫn nhập vào tông thất, thành đệ tử bối phận chữ Tử nhập môn chậm nhất của Bích Lạc Phong.

"Đây là Vạn Niên Đào Mộc - Tịch Tà Kiếm do sư tôn tặng cho bản đạo, tiểu đạo hữu hãy cẩn trọng!"

"Thiên Tru... mời tiền bối."

Dương Chân không nhiều lời, làm tư thế mời rồi bắt kiếm quyết, Thiên Tru tức thì quang mang đại phóng, một thanh đoản kiếm màu vàng trong suốt chậm chậm xuất hiện, từ từ bức về phía đối thủ, coi như vân bối xuất thủ trước.

Trong tiếng phong lời ầm ầm, một đạo lục quang như sấm sét phóng tới Dương Chân, kiếm khí hùng hậu dẻo dai trấn áp cả sân đấu. Lục quang trong thần thức Dương Chân nhanh chóng khuếch đại, thần niệm của hắn vừa động thì đã lập tức liên hệ hòa hợp khiến Thiên Tru phát kim mang rực rỡ, nhanh tựa ánh chớp đi sau mà tới trước nghênh đón Tịch Tà.

Uỳnh! Lục quang và Kim quang giao kích ầm ầm, kinh phong cuộn cuộn như sóng trào từng đợt xô nhau hình thành một tầng vô hình khí quyển bành trướng ra xung quanh hai người. Cả hai ngẩng mặt, mái tóc tung bay, đồng thời theo đó thu hồi phi kiếm lùi lại.

Dương Chân lùi lại bảy bước, Lưu Đại Ngu ít nhất cũng phải lùi lại tới ba bước. Thân hình hai người không ngừng lắc lư trong vân khí cuộn cuộn.

Kết quả lần thử chiều vừa rồi, bên ngoài lời đài có người vui vẻ, cũng có người kinh hãi, bất quá lúc này trên sân đại đa số đều cho rằng quá nửa phần thắng sẽ nghiêng về phía Lưu Đại Ngu lão đạo, còn kẻ thất thế Dương Chân, chỉ e rằng lần thí luyện hồng kiều lúc trước là do một phút xuất thần mà thôi.

Dương Chân trong lòng rất rõ ràng, bản thân chỉ có thể dựa vào tốc độ như chớp và linh tính của Thiên Tru, còn kiếm quyết của hắn hòa hâu rất nông, kể cả Phi Tiên Quyết mà hắn mới có được.

Trong lúc tâm niệm của hắn xoay chuyển, Lưu Đại Ngu đã té khỏi kiếm quyết, Tịch Tà huyền hóa ra một tầng kiếm quang màu lục, rít lên "Xi xỉ" rồi lẳng không chụp tới, từng đốm sáng lục bùng ra như hoa đầy khắp vùng khí quyển vừa tạo thành, âm phong thét gào ẩn chứa đầy sát cơ.

Dương Chân ý động như chớp, Thiên Tru đã quay trở về trong tay, hai chân đạp mạnh xuống đất phóng vọt lên không, thần niệm bao bọc toàn bộ lấy chân thân trong làn kiếm quang, dẫn động Thiên Tru dài ba tấc mau chóng đánh ra.

"Đỉnh! Đỉnh! Đỉnh..." Ánh vàng chớp động liên tiếp chín lần, kiếm quang đầy trời rốt cục cũng tan đi, Đào mộc kiếm lộ ra nguyên hình đánh vọt lên trên.

"Đồng Mai Hàm Xuân, hay!" Bên ngoài vang lên tiếng hoan hô, không ít người khen hay.

Dương Chân vừa tiếp chín đòn rất nặng, mỗi chiêu đều khiến hần khí huyết nhộn nhạo, phé phủ đảo lộn tới mấy lần, tức ngực ngạt thở. Nhân kiếm hợp nhất lấy lực phá pháp, pháp lực chênh lệch quá xa khiến hần không có cách nào bù đắp được, nếu không phải bản thân Thiên Tru có linh lực mạnh mẽ quý dị chỉ e vốn đã không thể tiếp nổi. Vừa chạm đất thân hình hần đã liên tiếp thối lui mới có thể ổn định lại được.

Còn Lưu Đại Ngu thần sắc sung mãn, chân đạp thất tinh, miệng niệm pháp quyết, Đào mộc kiếm trên cao đột nhiên phát hào quang rực rỡ, tựa như thác nước đổ xuống âm âm.

Vừa ổn định được hơi thở, Dương Chân biết rõ đối thủ có pháp lực vượt xa hần, nếu cứ giao thủ thế này e rằng chịu không nổi, trước mắt một chiêu Phi Lưu Trục Hạ này chỉ sợ cũng khó mà tiếp nổi.

Liều thôi! Thiên Tru lần nữa té xuất phóng vọt lên, nhưng lại trượt sát bên Đào mộc kiếm phá không đánh vào Lưu Đại Ngu như chớp giật, trở thành thế lưỡng bại câu thương. Tốc độ của Thiên Tru nhanh hơn Đào mộc kiếm nhiều, đi sau mà tới trước, trong lúc Lưu Đại Ngu kinh hoàng thất thố thì hào quang màu lục cũng tràn tới Dương Chân.

Bên ngoài tức thì vang lên tiếng la hoảng, mắt thấy rõ ràng là tinh thể sinh tử..

"A..." Hai nàng Tiêu Thanh Nhi và Tiêu Nguyệt Nhi không kiềm chế được bật tiếng kêu thất thanh, Tiêu Nguyệt Nhi nóng nảy mấy lần định xuất thủ tương trợ, may là có Phụng Lam ở bên giữ chặt lại.

Mũi tấn công chính của Đào mộc kiếm nhanh chóng như thác nước đổ ụp xuống, chọt va vào một luồng gió lốc màu bạc, "Bùng bùng..." Trong tiếng gió rít tán loạn, Đào mộc kiếm bị cuốn theo luồng gió lốc đột nhiên xuất hiện tới mấy vòng, pháp lực của phi kiếm bị giảm dần rồi theo gió lốc hóa thành vô hình.

Còn Lưu Đại Ngu thì xiêu vẹo nhếch nhác không chịu nổi vội lặn xuống sàn khít khao lăm mới tránh được một kích của Thiên Tru, cũng chẳng kịp lật người dậy, bất chấp hình tượng niệm Thổ chủ trong Ngũ hành chú. Một bức tường đất nháy mắt dựng lên chống đỡ Thiên Tru vừa vọt qua bên người đang quay trở lại.

Nguyên do Dương Chân bất chấp tất cả ngự phong bay lên đồng thời té khỏi bí quyết chữ Phong của Càn Khôn Ấn, bất ngờ tạo thành một vùng xoáy kết giới bằng pháp lực khiến Đào mộc kiếm đang hung hãn lao tới thành ra tổn công vô ích.

Lưu Đại Ngu không biết phải làm sao, một mặt đành chịu bị Thiên Tru liên tiếp tấn công bức tường đất, một mặt triệu hồi Đào mộc kiếm quay về phòng thủ. Còn Dương Chân căn bản không cần phải khống chế điều khiển Thiên Tru, bằng vào linh tính tự chủ mạnh mẽ của nó cũng tự biết chủ động công kích đối thủ. Thiên Tru như con thoi vàng chóc lượn đi lượn lại trong không trung kéo theo từng đạo kiếm ảnh bao vây lấy xung quanh thân hình của Lưu Đại Ngu mà công kích như chớp, khiến ông ta tay chân bần loạn vô cùng lúng túng.

Tinh thể đột nhiên đảo ngược khiến hơn trăm người quan chiến bên ngoài như ngừng thở, đấu pháp diệu linh thế này bọn họ chính là lần đầu tiên mới thấy, ai cũng bị hấp dẫn.

"Sư đệ tất thắng, tất thắng!"

"Dương sư đệ, giỏi lắm!"

"Hạ gục ông ấy đi!"

Tiêu Nguyệt Nhi mừng tỉnh, cao giọng hô hào cổ vũ. Một vài đệ tử Đạo tông tự nhiên cũng từ thể dừng đứng, giờ cũng chẳng quản có quen hay không bắt đầu cổ vũ. Hơn nữa Tiêu Nguyệt Nhi tương đã nổi danh tiên tử ở trong tiên phủ, bây giờ trở thành người dẫn đầu cổ vũ khiến không khí náo nhiệt thêm mấy phần.

Có người cổ vũ, lòng tin của Dương Chân tăng lên rất nhiều, niệm động lệnh cho Thiên Tru hóa thành hàng trăm đạo kim quang sắc bén, như thủy ngân lách vào đất không có khe nào không len vào được, tấn công vào màn kiếm quang mà Lưu Đại Ngu vừa té khỏi. Hần tựa hồ như vừa mở được linh khiếu, đặc tính của Thiên Tru là lấy công kích làm đầu, phòng thủ vốn không phải là sở trường của nó.

Nhất thời kiếm khí hai màu vàng, lục giao nhau thành một khối, tiếng kinh khí chạm nhau phá không liên miên bất tuyệt.

"Lưu sư thúc, đừng như rùa đen thế nữa!"

"Mau phản kích a!"

Đệ tử pháp tông tuy không coi Lưu Đại Ngu ra gì thấy vậy cũng trở nên gấp gáp, bọn họ cũng không muốn bị yếu thế.

Lưu Đại Ngu kiến thức sâu rộng tuyệt không có động tĩnh, tự biết tình thế của bản thân mình hiện tại, màn kiếm màu lục tầng tầng lớp lớp bảo vệ quanh người, dựa vào pháp lực mạnh hơn đối thủ để chịu đựng rồi thừa cơ phản kích mới là sáng suốt.

Không biết từ khi nào, một cuộn mây ở bên trên vân thai đã trôi đến bên trên lối đài quẻ Càn, Tiêu Văn Vong cùng một đạo nhân trung niên áo đen mi thanh mục tú khí độ trầm ổn đang sóng vai từ trên cao nhìn xuống chiến cục.

"Tiểu tử này tính tình quá cực đoan, mà mặt cũng lớn." Tiêu Văn Vong nói, sắc mặt có chút ưu tư.

"Không phải, người năm xưa cũng lộ phong mang vậy thôi, thanh niên cần phải có nhuệ khí mới được, ha ha." Trung niên đạo nhân vuốt râu cười nhẹ.

"Đó gọi là kiếm sắc dễ dãi thương người, cũng dễ dãi thương mình, nếu không phải trên người hắn có hai kiện kỳ bảo thì không chiến cũng bại." Tiêu Văn Vong đối với đệ tử của mình tự nhiên là nhìn thấu suốt hết.

Ông vừa nói dứt thì thể công của Thiên Tru cũng bắt đầu tán loạn, pháp lực trong cơ thể Dương Chân nhanh chóng tiêu hao, cho dù tinh thần trấn định như bàn thạch nhưng cảm giác nguy hiểm cũng đã xuất hiện trong đầu hắn.

Uỳnh một tiếng, Thiên Tru vội vàng không kịp đề phòng bị một khối nham thạch mọc lên từ mặt đất cản trở lại một chút, Lưu Đại Ngu liền chớp ngay lấy cơ hội quét kiếm nhảy ra.

Hai người đều không lập tức đánh trả, chỉ lẳng lặng chuẩn bị lấy một đòn tối hậu.

Theo chủ quyết niệm động của Lưu Đại Ngu, Đào mộc kiếm hào quang đại thịnh hóa thành một thanh kiếm khổng lồ lơ lửng trên cao, từng đạo sấm sét như giao long từ trên trời liên tiếp đánh xuống lần kiếm quang, làm uy thế tăng lên gấp bội.

"Cửu Ngưng Chân Lô Quyết!" Dưới sân có người la lên.

Trong lòng không động, Dương Chân chau mày, loại pháp quyết vô thượng hạng nhất của Pháp tông này đệ tử tầm thường không thể sử dụng được, tâm niệm của hắn thẳng băng như ngọn bút, xem ra chỉ còn cách mạo hiểm một lần thử kiếm quyết mới còn chưa nắm chắc hoàn toàn kia thôi. Bởi đã nói trước, hắn nhất định phải thủ thắng!

Tựa hồ như cảm ứng được điều gì, hắn ngẩng đầu chợt nhìn thấy sư phụ đang đứng trên vân thai ở giữa hồng kiều.

Màu áo xanh hòa với màu mây trắng, khuôn mặt ôn nhuận như ngọc khe khẽ mỉm cười, vĩnh viễn ung dung tự tin như thế.

Đó là sư phụ, sư phụ mà hắn luôn kính ngưỡng, hắn nhất định không để bị sư phụ xem thường!

Đầu trí trong tâm hắn đột nhiên tăng cao vô hạn, đoạn kiếm quyết trúc trắc một mạch chạy qua thần trí, trí óc lướt như chớp, đột nhiên hiểu ra rất nhiều chỗ mà ba ngày qua còn chưa rõ ràng. Hắn mạnh mẽ đề tụ pháp lực toàn thân, Thiên Tru đang lơ lửng giữa chừng không chợt sáng rực, những đạo sấm sét màu tím chớp động xung quanh.

"Cửu ngưng khởi, Thiên lô oanh!" Lưu Đại Ngu quát thần chú, tay chỉ kiếm quyết, kinh khí màu lục khí thế phô thiên cái địa cuốn theo cương phong cùng vô số sấm chớp xanh lè điên cuồng đánh xuống.

Trên lôi đài tức thì phong vân xao động, vân khí tán ra tám hướng, những người xem trận đầu lớp lớp che mặt thối lui, cả thiên địa bị kinh khí màu lục bao bọc.

"Cửu diệu thuận hành, nguyên thủy bồi hồi, thiên ngoại phi tiên, đánh!"

Lời chú của Dương Chân vừa dứt, Thiên Tru bắn ra một con kim long có những lần chớp tím bao quanh tung hoành trên không, mây màu rực rỡ vẩn vút quanh thân tựa như lưu li, một tiếng rống ngâm mãnh liệt, kim long ngẩng đầu ngang nhiên đón lấy đầy một trời sấm sét xanh lè.

Hai đạo kiếm quyết kinh thiên giao kích lôi đình ở trên không, hàng chục đạo lôi phong điên cuồng đánh lên kim long nhưng chỉ như trâu đất xuống biển không có chút động tĩnh nào. Thật không ngờ Thiên Phách Thần Binh chẳng sợ ngũ hành, chính là khắc tinh của lôi điện.

Một tiếng nổ lớn vang lên, hai đạo kinh khí khổng lồ cuối cùng giao chấp vào nhau, thiên địa sáng rực một màu, cương phong quét sạch xung quanh lôi đài, uy lực vô hạn. Luồng sét xanh lè của Đào mộc kiếm xao động, lực lớn thế mạnh liên tục phá không đánh xuống, dần dần chiếm lấy thượng phong.

Đột nhiên, kim long do Thiên Tru huyền hóa ra chợt chia cắt thành những ảnh ảo, mấy đạo kinh khí từ đó xuyên ra bắn lên trời đến tận đỉnh cao nhất của chín tầng mây rồi đột nhiên nổ bung ra thành vạn đạo quang mang lừng lẫy. Đột ngột kim quang đại thịnh, đầy trời là những con kim xà múa lượn ầm ầm đánh về Lưu Đại Ngu.

Hóa hư thành thật, Cửu diệu phi kích, Lưu Đại Ngu đang lúc cho rằng chiếm được thượng phong thì trước mắt hiện ra vô số lưu quang kinh khí hóa thành từng đạo kiếm khí sắc bén vô cùng tung hoành ngang dọc như muốn rách nát cả bầu trời.

Tựa như tiên ngoại phi tiên, nhanh như sét đánh chớp giật từ bầu trời cho tới tận bát cực hư không oanh kích xuống, khiến người ta không có chỗ nào tránh né.

Bên ngoài, hai tỷ muội Tiêu Thanh Nhi đều không thể tin vào uy lực cường đại mà họ đang thấy, hơn nữa biến hóa của Phi Tiên Quyết còn vượt ra ngoài ý liệu. Ai có thể tin được một người mới luyện tập có mấy ngày lại có thể nắm được toàn bộ kiếm quyết huyền ảo đó?

Không chỉ như vậy, trên vân thai, người sáng tạo ra pho kiếm quyết này cũng không khỏi kinh ngạc ghê gớm.

Lưu Đại Ngu hoảng hốt, lập tức thu hồi Đào mộc kiếm, chuyển công thành thủ, cố gắng chống đỡ đầy trời phi tiên kiếm khí.

Mất thấy kiếm quang xoay chuyển không cách nào chống lại được, ông ta liền liều mạng đề tụ nguyên khí tế xuất pháp thuật hệ thổ của Côn Lôn phái Đại Địa Giáp Trụ, toàn thân trên dưới lập tức được một tầng nham thạch dày đặc bao bọc lại, tựa hồ hóa thành một người đá khổng lồ.

Đáng tiếc là đã quá muộn, vạn đạo kiếm quang hư huyền đều tan biến hết, một đạo lưu quang như vân tinh đem Đại Địa Giáp Trụ của Lưu Đại Ngu đánh tan thành bùn đất tung tóe, kiếm quyết còn dư lực quyết sạch xung quanh, như muốn đánh sập cả lôi đài từ trong ra ngoài, dẫn tới một trường tan tác chìm muông.

"Đang!" Tiếng chuông của trường lão vang lên, đấu pháp kết thúc.

"Trận này Dương Chân của Ngọc Tiêu Phong thắng!"

Bên ngoài nổi lên những tiếng hoan hô như sấm, đặc biệt những Đạo tông đệ tử chưa từng thấy loại kiếm quyết nào thần kỳ như thế, tất cả đều rất phấn chấn, dưới sự lãnh đạo của Tiêu Nguyệt Nhi hoan hô không ngừng.

Phía còn lại, những đệ tử Pháp tông đặc biệt là môn hạ của Bích Lạc Phong lặng lẽ vô thanh, im lìm rút lui.

Dương Chân triệu hồi Thiên Tru, trước mắt chợt thấy tối sầm, hai chân mềm nhũn đột nhiên ngồi phịch xuống đất.

"Người thắng rồi, sư đệ." Âm thanh sung sướng của Tiêu Nguyệt Nhi vang vọng bên tai.

Dương Chân ngẩng đầu thấy hai bóng hình vô cùng quen thuộc lao tới như tên bắn, Tiêu Nguyệt Nhi kéo hắn lên, Tiêu Thanh Nhi nhanh chóng sửa soạn lại y phục tán loạn của hắn, liên miêng hỏi han ân cần.

Ở một phía khác bên ngoài, Lưu Đại Ngu thụ thương không nhẹ, nhưng vết thương nặng nhất không nằm trên thân thể mà là sự thất bại ở trong nội tâm. Khó khăn lắm mới đột phá đến Nguyên Anh kỳ, đã cho rằng có thể hiển lộ thân thủ, thật không ngờ lại bại trong tay một gã hậu bối tiểu sinh.

Trường lão chủ trì lôi đài đang ngồi xếp bằng sau lưng ông ta, đưa pháp lực vào giúp ông ổn định nội phủ. Qua thời gian uống càng chung trà, trường lão thu công đứng lên, dặn dò ông ta thêm mấy câu rồi nhìn lại cặp mắt ngơ ngẩn vô thần của Lưu Đại Ngu mà buông một tiếng thở dài, sau đó tiếp tục chuẩn bị cho vòng đấu khác, những người xem trận xung quanh cũng dần dần tản đi.

"Lưu sư thúc, người không sao chứ?"

Lưu Đại Ngu chậm chậm ngẩng đầu, ánh mắt bắt đầu ngưng tụ lại người ở giữa trong nhóm ba người đang tiến lại, chính là gã thanh niên vừa mới đánh bại ông. Trong lòng ông một con buồn giận xông lên, phần thanh quát: "Người tới làm gì, đến cười bản đạo ư?"

Tiêu Nguyệt Nhi hai mắt tròn tròn nói: "Lão đạo người thật không có đạo lý, tới thăm ông thì có gì sai?" Không đợi nói xong, liền thuận tay đưa Đào mộc kiếm vừa nhặt được đặt xuống dưới chân ông.

"Thôi đi, bản đạo không tính toán với trẻ con." Lưu Đại Ngu hộc một tiếng, khoe miệng chảy ra một tia máu bầm.

Tiêu Thanh Nhi ở bên cạnh lườm Tiêu Nguyệt Nhi một cái, lập tức áp chế những lời còn chưa nói ra miệng của nàng ta.

Dương Chân đứng ngẩn ra, Tiêu Thanh Nhi kéo dục mấy lần hắn mới chịu xoay mình rời đi.

"Bản đạo không cam tâm, không cam tâm a..."

Tiếng ai thán cô liêu già nua từ phía sau ba người cất lên, kéo theo một trận ho khan.

"Thanh Nhi sư tỷ, ông ấy xem ra khó mà chịu đựng được." Ba người nhóm Dương Chân đi trên sân, lúc này mặt trời vừa lên tới đỉnh đầu, Thái Hạo Phong hào quang rực rỡ, vân hà nhuộm đỏ một màu, xung quanh đầy ắp những Côn Lôn đệ tử đi lại.

"Trong đời có thắng có bại, thắng được một lúc, sao có thể thắng được cả đời." Tiêu Thanh Nhi dừng chân, khe khẽ thở dài.

"Phải đó, đối thủ đầu tiên của ta đã mạnh như vậy rồi, chỉ e không qua nổi vòng bảng này mất." Dương Chân cười khổ.

"Không có chí khí, người có tu vi như lão đạo đó không nhiều đâu, không biết là do vận khí của người không tốt hay là vận khí của lão đạo đó quá dở, ngay vòng đầu đã đụng nhau rồi, ha ha." Nói dứt, Tiêu Nguyệt Nhi nhìn hai người bật cười lên khanh khách.

Dương Chân cùng Tiêu Thanh Nhi ngẫm nghĩ rồi cũng bật cười theo.

"Ồ, hồng rồi, mẹ đi xem Lãnh sư huynh thi đấu rồi, chúng ta cũng phải mau lên mới được." Tiêu Nguyệt Nhi đột nhiên giật mình nhớ ra.

Một ngày đã qua, bốn đệ tử của Ngọc Tiêu Phong kể cả Tiêu Thanh Nhi đã gia nhập Thánh tông đều thắng hết ở vòng một.

Mặt trời lặn, mặt trăng lên, tất cả mọi người đều quay về núi nghỉ ngơi. Buổi tối, Tiêu Vân Vong một mình gọi Dương Chân ra, dẫn tới khu rừng tuyết bên ngoài Ngọc Tiêu Trì, tranh thủ thời giờ dạy dỗ một hồi.

Sắc đêm như nước, tuyết địa mệnh mang, hàn khí thấu xương, Tiêu Vân Vong khoanh tay giữa rừng chỉ nói với Dương Chân một câu: "Xem kiếm!"

Dương Chân không kịp phản ứng thì đã thấy một đạo kiếm quang màu trắng phá không xông tới, thân pháp tự nhiên phát động đột ngột lắt người thối

lui. Thế nhưng kiếm khí như bóng với hình đuổi theo không rời, khí cơ mãnh liệt thủy trung áp chế tâm khảm của hắn một cách nặng nề.

Đột nhiên khí cơ chùng lại, hắn thừa cơ phun ra Thiên Tru, kiếm vừa vào tay đã xuất ra một đạo kiếm quang. Thế nhưng trong thần niệm, đạo kiếm quang mà hắn định đón lấy đã biến đâu mất, chỉ thấy đạo kiếm quang màu trắng kia xuất hiện trở lại thì một luồng hàn khí đã đặt ngang cổ. Tiếp đó Tiêu Vân Vong mới phiêu dật xuất hiện trước mặt.

"Sư phụ, người..." Dương Chân nói về không hiểu.

Tiêu Vân Vong không nói gì hết, thu hồi chỉ kiếm, thuận tay tiếp lấy thanh đoản kiếm màu vàng trong suốt trong tay hắn. Thiên Tru nằm giữa ngón cái và ngón giữa của Tiêu Vân Vong tựa như một con cá sống, không ngừng ngo ngoáy. Tiếng lách cách vàng lên, gập khí tức lạ nó lập tức phát sinh phản kháng.

"Hôm nay ngươi thắng thật là may mắn, ngươi có biết không?"

Dương Chân khẽ run, lập tức gật đầu.

"Phong hội lần này, vì sư vốn không đặt hy vọng ở ngươi..." Lời Tiêu Vân Vong vừa nói ra đã phát hiện Dương Chân biến sắc mặt, liền nói tiếp: "Thời gian ngươi nhập đạo quá ngắn ngủi, kỹ năng của bản môn quá nửa là do sự tự và sư huynh thay thế truyền thụ, những tinh túy của vi sư ngươi chưa học được lấy một hai phần, nhưng ngươi lại có thể trong thời gian vùn vụt mấy ngày đem Phi Tiên Quyết sử dụng tới cảnh giới như vậy, thành ra vi sư quyết định thay đổi chủ ý."

"Cửu châu đã bắt đầu loạn, cũng là hợp với ngươi. Đối với đám đệ tử trẻ tuổi của Côn Lôn phái mà nói, con đường của ngươi tuyệt không giống bọn họ. Ngươi có thể học được bao nhiêu, vậy thì phải xem năng lực lĩnh ngộ của ngươi thôi."

"Dạ, hiểu rồi thưa sư phụ." Dương Chân gật đầu đáp.

"Thanh thần binh này, ngươi cảm thấy có thể phát huy bao nhiêu uy lực của nó?" Tiêu Vân Vong lỏng ngón tay, Thiên Tru tức thì chạy về bên người Dương Chân, nhẹ nhàng rơi vào trong tay hắn.

"Một hai thành... vẫn còn quá kém." Dương Chân hơi do dự, rốt cục thanh thần binh này trong tay của Yêu hoàng thì có uy lực khai thiên lập địa, chính hắn chứng kiến điều đó. Trong một năm diện bích, hắn đã thu phục được bảy phần thiên phách bên trong, ba phần còn lại thì vô luận thế nào cũng không làm được, bất quá cũng đã có thể khu sử thanh thần binh đặc biệt này một cách tự nhiên.

"Không, nó ở trong tay ngươi uy lực không phát huy được một phần vạn." Anh mắt của Tiêu Vân Vong lấp lánh, không đợi Dương Chân nói, ông lại tiếp: "Ngày đó sư tổ trả lại nó cho ngươi, kỳ thực còn có chút do dự, sợ ngươi dùng nó đánh lại Côn Lôn, hiện tại xem ra coi như đã lo bò trắng răng rồi."

Dương Chân nghe vậy liền sáng mắt, cảm giác sư phụ chắc chắn muốn nói gì đó với hắn.

Quả nhiên, Tiêu Vân Vong thở dài một hơi rồi chấp tay sau lưng ngửa mặt nói: "Miệng ngươi tuy không nói, nhưng trong lòng nhất định còn có trách móc về việc sư phụ ngày đó không thể vì ngươi mà tẩy sạch tội trạng phải không?"

Lòng Dương Chân khẽ run, lập tức phủ nhận: "Đệ tử không dám."

Tiêu Vân Vong chỉ hờ hững nhìn hắn rồi tiếp: "Vạn sự đều có nguyên nhân của nó, sư tổ ngươi thân là chí tôn một phái, muốn duy trì các tông các mạch trên dưới Côn Lôn nhất định phải tuân theo những quy định, ngày đó nếu sư tổ ngươi nhất lực kiên trì thì tự nhiên cũng không ai dám phản đối lão nhân gia. Bất quá, chuyện này đích xác có điểm kỳ quái, sau đó sư tổ ngươi có lưu ta lại nói một câu hết sức kỳ lạ."

Dương Chân không nhận được buột miệng hỏi: "Câu gì ạ?"

Tiêu Vân Vong nhún mày đáp: "Ân oán năm trăm năm, một lần xóa sạch."

Dương Chân chợt cảm thấy mù mờ, không hiểu lời vừa rồi là có ý gì, chăm chú nhìn sư phụ lại phát hiện ông ta có vẻ sầu tư buồn bã chưa từng thấy, thần sắc bị nhiễu tạp tựa hồ đã gặp phải một chuyện gì rất khó lý giải.

Tiêu Vân Vong chợt nói: "Trong năm qua, ngươi có từng gặp ai hoặc gặp chuyện gì cổ quái hay không?"

Dương Chân trái tim nhảy dựng lên, nhớ tới tất cả chuyện phát sinh trong động phủ nơi Song Từ Ph ong, vừa cảm thấy kỳ quái vì tại sao sư phụ lại biết thì lại nghĩ tới chuyện Tiêu Nguyệt Nhi cũng có mặt lúc đó, mà nàng thì len trốn ra, quá nửa là sẽ sợ bị sư phụ khiển trách, bởi vậy mới chưa từng dám nói tới. Vậy thì mình sao phải nói ra, mà nói ra cũng có tác dụng gì đâu? Trong lòng hắn phân vân mãi không thôi.

"Không có." Sau cùng Dương Chân không biết mà xui quỷ khiến thế nào mà đã nói dối lần đầu tiên trước mặt sư phụ.

Tiêu Vân Vong đang lúc xuất thần cũng không để ý, gật đầu nói: "Từ hôm nay, vi sư chính thức truyền ngươi yếu quyết lâm trận đấu pháp."

Hai người đều không để ý, ở một góc tuyệt tùng đằng xa, một con tiểu hồ ly trắng như tuyết đang ẩn núp tựa hồ muốn nghe những lời hai người nói chuyện.

"Lấy thân người làm khí, bản mệnh làm thần, tính khí tương liên, trời và người giao cảm, võ sỹ phái nào cũng không thể không cần một ngum thiên địa

nguyên khí, người với người tranh đấu thực ra cũng là tranh đấu với thiên địa. Đấu pháp của ta là để cầu thắng lợi, cần có tiền cơ, thông suốt thần minh, tự nhiên có thể đứng vào vị trí bất bại, phi kiếm là khí, chân tay cũng là khí, cả người trên dưới trong ngoài không có gì không phải là khí, ví dụ như chiêu kiếm đây."

Tiếng nói của Tiêu Vân Vong vừa dứt, thân hình đứng thẳng vững vàng như tùng bách của ông ta đột nhiên biến thành mờ mịt, tựa hồ như có một tầng sương mờ bao phủ lấy thân hình, rõ ràng đứng trước mắt Dương Chân nhưng vô luận thế nào cũng không cảm ứng được vị trí của ông ta.

Đột nhiên thiên địa như nghẹt thở, rồi thoáng chốc bị vụn vụn thành một khối, vô số đạo kiếm khí chợt sinh ra tung hoành ngang dọc trong không trung tựa hồ như hàng trăm tia thủy ngân xoay chuyển, bằng tốc độ quan sát của mắt thường không sao định rõ ra được, kiếm khí vô hình uy thế che trời lấp đất. Cát, chém, bổ, đâm biến hóa vô cùng vô tận ập tới Dương Chân.

Tựa hồ có hàng triệu hàng vạn thanh phi kiếm sắc bén vô cùng đồng thời từ hư không bát cực cho tới lòng đại địa phá lòng đất phóng ra.

Thần niệm của Dương Chân toàn bộ truy đuổi luồng khí cơ hủy thiên diệt địa ấy, cũng chẳng có cách nào chống lại những luồng kiếm khí sắc bén không gì không xuyên thủng được đó, nháy mắt cả người đã chìm ngập trong kiếm khí. Dương Chân tuyệt không phản kháng, thế nhưng vạn đạo kiếm khí khi tiến tới thân hần lập tức tiêu biến mất rồi hóa thành một trận cuồng phong thổi qua người hần, y phục bay phất phật, tuyệt cuốn tung đầy trời.

Ánh mắt Tiêu Vân Vong thu hồi những tia sắc bén, nói tiếp: "Cái đạo của công và thủ đều có tiến có lui, so với binh pháp trên sa trường không có gì khác biệt, vô thường như nước có thể nhu cũng có thể cương, biến hóa vô cùng vô tận. Đấu pháp cũng vậy thôi, lợi dụng thiên thời, địa lợi, nhân hòa, lợi dụng tất cả hình thế để nắm lấy cục diện mà có biện pháp ứng biến."

Dương Chân có chút ngạc nhiên hỏi: "Nói như vậy thì để thủ thắng có thể bắt chấp thủ đoạn hay sao? Vậy so với ma đạo có gì khác biệt?"

Tiêu Vân Vong lắc đầu cười nhẹ: "Ma đạo so với chính đạo ta căn bản là không giống nhau, chính là ở điểm tu luyện sức mạnh bản nguyên có khác biệt. Kỳ thật chính hay ma tuyệt không thể nào phân định rạch ròi ra như vậy, điều này để tương lai người sẽ tự hiểu rõ. Kể cả việc rèn luyện so tài đấu pháp, tự nhiên đều phải xem xét tình thế, làm được thì làm, bỏ được thì bỏ, sách lược của người hôm nay tuy là đúng, nhưng cũng quá mạo hiểm, tới lúc nguy ngập vì sự chưa chắc có thể cứu nổi người."

Dương Chân gạt đầu thụ giáo, tầm mắt đột nhiên như được mở rộng ra vô tận.

Tới nửa đêm, Tiêu Vân Vong bỏ đi để Dương Chân một mình ở ngoài núi, ông bước phiêu hốt trong tuyết lâm rồi chợt đi tới chỗ đường đi của hồ ly Tiểu Bạch, ngăn nó lại.

"Bạch tiền bối, vì sao còn quyến luyến Côn Lôn không rời?"

Tiểu Bạch trầm mặc hồi lâu, đột nhiên xuất tiếng đáp: "Người ngày đó sao lại để cho nó gia lên núi?"

Tiêu Vân Vong ngẩng mặt nhìn bầu trời đêm đen thẫm, vầng trăng đã dần dần lui về phía chân trời, ông chậm rãi nói: "Là ta tin Nhất Kỳ tiền bối."

Tiểu Bạch không nói lời nào, chuyển người phóng về phía ngọn núi, Tiêu Vân Vong chỉ đứng yên tại chỗ nhìn nó rời đi, tuyệt không ngăn trở, có điều ánh mắt đang theo dõi lên tận đầu núi của ông ta hấp háy những luồng u mang khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tỷ Muội

Phong hội tiến hành tới ngày thứ năm, Dương Chân liên tiếp đánh sáu trận, rốt cục cũng chỉ có kinh mà không gặp hiểm thủ thắng toàn bộ, đặt chân vào vị trí ba mươi người mạnh nhất của phong hội. Năm trận sau của hắn gặp bốn đối thủ Kim Đan kỳ, một đối thủ Tích Cốc kỳ, chỉ có trận đầu tiên là Dương Chân phải chiến đấu gian khổ, những trận sau nhờ có sự phụ chi điểm, hắn dần dần có bài bản, hóa hầu tể tạng vọt, tất cả những đối thủ còn lại đều trở thành đối tượng cho hắn luyện pháp quyết.

Đồng thời tất cả đệ tử còn lại của Ngọc Tiêu Phong đều đột phá trùng vây mang về tin mừng, nhất thời các chư phong đều nhìn với con mắt ngưỡng mộ.

Trong đó thì Lãnh Phong và Dương Chân là hai người được chú ý nhất, cả hai có thể coi như kỳ binh xuất hiện, một người lạnh lẽo hung hãn, một người biến hóa kỳ ảo, đều được liệt vào những đối tượng được hâm mộ nhất phong hội.

Bất quá thanh danh thực sự nổi lên chính là độc môn kiếm quyết chiêu bài của Ngọc Tiêu Phong - Cửu Diệu Phi Tiên Quyết, đó là một pho kiếm quyết mà ngay cả chương môn chân nhân cũng không ít trưởng lão sau khi nhìn thấy đều phải khen là tuyệt. So với hai đạo pháp kiếm quyết của Đạo tông và

Pháp tông được truyền lại chỉ có hơn mà không có kém.

Nên biết đạo pháp của Côn Lôn không có cái nào là không do tâm huyết của vô số đại tiên kết tinh mà thành, hậu nhân muốn tự sáng tạo con đường mới nào có dễ gì? Thế nhưng Tiêu Vân Vong lại làm được, ông như một thanh tiên kiếm tuyệt thế phong trần, sau khi yên lặng một giáp tử lại hiển lộ lần nữa, một khi xuất ra là phong mang vạn trượng.

Tiêu Vân Vong và môn hạ cùng pho kiếm quyết vô song đó nhất thời như ngọn gió đầu, chiếm lấy hết tất cả hào quang của người ta.

Ngọc Tiêu Phong tại phong hội có thể nói là cực kỳ mờ mặt mờ mày, số lần cười của Phương Lam tiên tử trong mấy ngày qua còn nhiều hơn trong cả một năm vừa rồi, chỉ nhìn sơ là thấy ngay. Chỉ có Tiêu Vân Vong là vẫn thanh đạm y như trước.

Một ngày đấu pháp khép lại, tất cả các Phong đều rời Thái Hạo Phong về núi nghỉ ngơi, chuẩn bị cho ngày đấu loại cực kỳ quan trọng hôm sau. Dương Chân thì tuyệt không được nhân rồi, Linh Bảo hòa thượng lại tìm tới hắn nói là Phổ Tế đại sư muốn sau khi đại hội kết thúc được nói chuyện với hắn.

Dương Chân tự nhiên là đáp ứng ngay, hắn còn đang phát rầu vì không tìm được cơ hội hỏi cho rõ về chuyện năm xưa.

Vừa chia tay với Linh Bảo xong, chuẩn bị hồi sơn thì tại quảng trường lại đụng ngay một đám oanh oanh yến yến. Hắn từ đằng xa đã nghe thấy tiếng Tiêu Nguyệt Nhi lành lốt gọi hắn, muốn né cũng chẳng còn kịp nữa.

Dương Chân hấp tấp chạy tới, vô số cặp mắt đổ dồn vào hắn, đương nhiên số cặp mắt chú ý vào con bạch hồ trên vai hắn còn nhiều hơn. Tiêu Nguyệt Nhi dẫn đầu vây tay nói: "Sự đệ, mau tới đây, đang tìm người đấy."

Đám nữ tử này xiêm áo là lượt, chính là đệ tử của Từ Hà Sư Thái của Tê Hà Phong. Vị Từ Hà Sư Thái này là sư tỷ cùng tông nhưng không cùng mạch với Phương Lam, đệ tử dưới trướng của bà ta đều là nữ, thân với tỷ muội Tiêu Thanh Nhi tới mức không thể thân hơn được nữa. Có điều bình thường Từ Hà Sư Thái đối với môn hạ yêu cầu rất nghiêm, dạng thích bát nháo như Tiêu Nguyệt Nhi cũng khó mà đặt chân lên Tê Hà Phong.

Lần này nhờ có phong hội, đám nữ tử hễ có thời cơ là lập tức tụ lại một chỗ như bóng với hình không rời, đi tới nơi nào cũng có một bầy Côn Lôn đệ tử bám theo, càng tôn thêm vẻ tươi thắm xinh đẹp.

Dương Chân nhất nhất chào hỏi, ánh mắt sau cùng dừng tại một nữ tử mặc áo trắng ở giữa. Nữ tử này chính là Lãnh Ngưng Sương đệ tử của Lạc Anh tiên tử của Cô Xạ Kiếm Phái trên Phiêu Diêu Phong, cũng là em ruột của nhị sư huynh Lãnh Phong.

Nữ tử đó thân hình dong dỏng, mái tóc như mây, da trắng như mỡ đông, khuôn mặt thanh tú, mi con mũi thẳng như vẽ, ở giữa đám người như hạc giữa bầy gà, cả người hiển lộ anh khí bừng bừng.

Có điều khuôn mặt trắng bóc của nàng ta lại ứng nét hồng nhẹ, ánh mắt rụt rè, là một người hay e thẹn xấu hổ.

Tiêu Nguyệt Nhi đẩy Lãnh Ngưng Sương ra, trừng mắt nói: "Sương tỷ hỏi người đấy, phát ngôn ra làm gì!"

Dương Chân nhất thời như lạc vào vườn hoa, loạn hết cả mắt mũi, vội vàng trấn tĩnh nói: "Sương sư muội có gì cần hỏi?"

Tiêu Nguyệt Nhi ngắt lời: "Sương sư muội cái gì, phải gọi là Sương sư tỷ!"

Dương Chân lơ đãng coi như không nghe thấy, mặc kệ quan sát cả đám nữ đệ tử đang cười hi hi xem náo nhiệt. Tất cả những người hắn gặp từ lúc nhập sơn tới nay đều lớn hơn hắn, toàn phải làm sư đệ mà chưa được có ai kêu một tiếng sư huynh. Bởi vậy từ khi lần đầu gặp Lãnh Ngưng Sương nàng đã chủ động gọi hắn là sư huynh nên Dương Chân nhất định nhận nàng ta là sư muội.

Lãnh Ngưng Sương tức thì đỏ mặt, nói giọng ngượng ngịu: "Không có gì... ta chỉ muốn hỏi ca ca ta đi đâu mất rồi?"

Dương Chân lúc này mới cười đáp: "Lãnh sư huynh không thích đông người, chỉ thích ở một mình, à, có thể là đi xem tình thế bốc thăm thi đấu ngày mai rồi."

Lãnh Ngưng Sương sắc mặt xịu xuống, nhỏ giọng nói: "Ca ca khi nhỏ tính cách đâu có như vậy đâu..."

Tiêu Thanh Nhi nhìn Lãnh Ngưng Sương an ủi: "Lãnh tỷ tỷ ở Côn Lôn Sơn đợi thêm một vài ngày, hay đi tới Ngọc Tiêu Phong với tỷ muội bọn ta cho có bạn."

Lãnh Ngưng Sương nghe vậy thần sắc khó xử, lắc đầu đáp: "Sư phụ đã nói rồi, đợi Phong hội của Côn Lôn tổ chức xong là sẽ đem Sương nhi đi vân du thiên hạ."

Nhất thời các nàng cũng lộp lộp tiến lên an ủi.

Dương Chân hiện tại thật không quen với cái cảnh này, đang định rút lui thì Tiêu Thanh Nhi đột nhiên hỏi: "Sự đệ, người đã coi rút thăm chưa, ta với Nguyệt Nhi sẽ đấu với ai?"

Sắc mặt Dương Chân tức thì biến ra vẻ cổ quái, ánh mắt nhìn qua nhìn lại hai tỷ muội Tiêu Thanh Nhi. Tiêu Thanh Nhi lập tức hiểu ra, ngó Tiêu Nguyệt Nhi một lượt nói: "Ta với Nguyệt Nhi đấu với nhau?"

Sự chú ý của mọi người lập tức hướng về phía hai tỷ muội.

Dương Chân cười nhăn nhó gật đầu, Tiêu Nguyệt Nhi giận giữ nói: "Có lý nào như thế, nhất định là do trưởng lão rút thăm đã bày trò mà."

"Đừng nói vậy!" Tiêu Thanh Nhi xua tay ngăn đám nữ nhân đang huyền não âm thầm lại, nhẹ giọng nói với Tiêu Nguyệt Nhi: "Tới lúc đó, tỷ tỷ rút lui là xong, dù sao tỷ muội chúng ta cũng có được một người vào mười sáu vị trí mạnh nhất."

Tiêu Nguyệt Nhi vốn hiểu thấu tức thì sắc mặt trở thành khó coi: "Tỷ tỷ nói như vậy thì thật là xem thường ta quá, nhường cho ta, có phải là thấy ta đánh không lại tỷ tỷ chăng?"

Tiêu Thanh Nhi ngạc nhiên, hồi lâu mới nói: "Người sao lại nghĩ ra như vậy, tỷ tỷ đã ra nhập Thánh tông, tham dự phong hội lần này vốn chẳng có mục đích gì, người phải..."

"Đủ rồi!" Tiêu Nguyệt Nhi tựa hồ bị người ta chạm vào nỗi đau, đột nhiên bùng bùng lửa giận: "Thánh tông thì giỏi rồi, có thể xem thường người ta ư?" Nàng ta càng nói càng giận, cả mặt mũi cũng đỏ bừng lên, thờ hờn hà hờn hển.

"Ta..." Tiêu Thanh Nhi chợt cảm thấy vô cùng oan ức, căn bản chưa từng nghĩ tới muội muội của mình lại có thể nói lời oán giận như vậy.

Đám người trên sân đều không biết phải thế nào cho phải, vốn cũng chẳng biết làm sao mà xen vào chuyện của hai nàng cho được.

Dương Chân đứng ngoài cũng chẳng thể làm ngơ, liền khuyên nhủ Tiêu Nguyệt Nhi: "Nguyệt sư tỷ, người hiểu lầm Thanh sư tỷ rồi."

Tiêu Nguyệt Nhi tức thì như tìm được chỗ phát tiết, chỉ Dương Chân cảm tức nói: "Được, ngay cả người cũng bênh Thanh sư tỷ của người phải không? Tất cả mọi người đều bênh tỷ tỷ, Tiêu Nguyệt Nhi ta sẽ thắng cho mọi người coi!" Nói xong liền gạt đám người chạy đi như gió. Tới bên rìa quảng trường bên tế khôi tiên kiếm phóng vọt lên trời, nháy mắt đã biến mất trong biển mây.

Tiêu Thanh Nhi ngơ ngẩn nhìn về chân trời hồi lâu không nói, hai mắt tràn ra bụi nước mờ.

"Phải về thôi, các tỷ muội." Đại đệ tử của Tử Hà Chân Nhân - Huyền Tổ cũng vừa vịn đi tới.

Đám đệ tử Tử Hà Phong tiến tới an ủi Tiêu Thanh Nhi một vài câu, nháy mắt cũng ngự kiếm tân đi hết. Một vài nhóm đệ tử Côn Lôn ở đằng xa thấy vậy cũng dần giải tán.

Trên sân chỉ còn lại Lãnh Ngưng Sương vẫn lẳng lặng đứng một bên bầu bạn với Dương Chân và Tiêu Thanh Nhi.

"Sư tỷ, chúng ta hồi sơn thôi." Dương Chân trầm ngâm nói. Tiêu Thanh Nhi vẫn đứng trơ ra như cũ, hần đàn đưa mắt ngó Lãnh Ngưng Sương rụt rè ở bên cười nói: "Sương sư muội đi cùng chúng ta về Ngọc Tiêu Phong thì tốt quá, có đi không nào?"

"Không, không... sư phụ không cho ta đi." Lãnh Ngưng Sương liền tiếp xua tay cự tuyệt, giọng nói nhỏ dần, thần sắc có chút bất an.

Dương Chân khẽ run, trong lòng cảm thấy rất khó hiểu, hai ngày trước hần theo sư phụ cũng đã gặp qua Lạc Anh Tiên Tử, bà ta ôn hòa dễ chịu, không giống người không thông tình đạt lý. Tuy là không hiểu nhưng hần cũng chẳng cưỡng cầu, đành gật gật đầu.

"Vậy ta đi tìm sư phụ, người, người có thấy ca ca ta thì nói với huynh ấy một tiếng." Lãnh Ngưng Sương nói xong thì quay ra chào Tiêu Thanh Nhi rồi cũng rời đi.

Quảng trường lác đác chỉ còn lại cặp sư tỷ sư đệ, Tiêu Thanh Nhi đột nhiên như mất đi tất cả khí lực, đứng sững trên sân, hai tay ôm lấy mặt khóc nức nở.

"Sư tỷ..." Dương Chân chưa từng thấy qua Tiêu Thanh Nhi yêu đuối như vậy, trong lòng đau đớn, cũng theo nàng đứng sững tại chỗ, muốn an ủi nàng ta mà nhất thời cứng miệng chẳng tìm được từ nào để nói.

"Sư đệ, người nói sư tỷ rốt cục đã sai ở đâu?" Tiêu Thanh Nhi chợt nước mắt ròng ròng ngẩng đầu lên hỏi.

"Sư tỷ không sai, Nguyệt sư tỷ chỉ là nghĩ không thông, không cần phải quá lo lắng, quay về tìm sư phụ khuyên giải nàng ta là không việc gì rồi." Dương Chân định đưa tay vỗ về nàng nhưng lại gờ tay không nổi, đành dùng lời lẽ ôn tồn khuyên giải. Con bạch hổ trên vai hần đang lim dim cũng kêu lên ư ư, có vẻ như đang an ủi.

Tiêu Thanh Nhi thấy Dương Chân bộ dạng lúng ta lúng túng, lại thấy Tiểu Bạch khá ái, không biết nghĩ tới điều gì liền "Phi!" một cái rồi bật cười tóm lấy hần, hai người cứ đứng như thế.

Thời tiết nơi tiên phủ bốn mùa trong sáng, cho dù vào mùa đông vẫn có thể nhìn thấy trời sao mệnh mang, hai người chậm chậm bước trên quảng trường, mặt sân tản mát mây trắng dày cả thước, ngắm nhìn hồng kiều, long trụ trên cao, cảnh vật càng thêm trong sáng tinh mịch.

Chân trời thi thoảng lại có một đạo kiếm quang lướt qua, nháy mắt đã đi xa tít, Thái Hạo Phong cả ngày bận rộn cũng đã ngủ yên.

Dương Chân rất lâu rồi chưa từng được một mình ở cùng với Tiêu Thanh Nhi, cảm thấy đây là một cơ hội đặc biệt hiếm có.

Đi mãi, đi mãi, hai người bước tới chỗ tiếp nối giữa sân với một đạo hồng kiều, mây khói trôi qua không làm thay đổi ánh hồng quang. Cả hai đều bất giác dừng chân.

"Sư đệ, đưa sư tỷ lên hồng kiều một lúc được không?" Tiêu Thanh Nhi nhìn Dương Chân nói.

Hai người một trước một sau, Tiêu Thanh Nhi nhẹ nhàng vẫn mang mấy phần cẩn thận, tựa hồ là vì nàng ta có tâm sự không tìm được manh mối giữa nặng và nhẹ vậy. Dương Chân cẩn thận theo sát sau nàng, phảng phất như sợ nàng ta sẽ rơi xuống giống như Tiêu Nguyệt Nhi lúc trước.

Sau cùng, hai người chọn lấy một chỗ cao nhất của hồng kiều, cách vùng ngoài của Thái Hạo Phong không xa rồi ngồi xuống.

"Sư đệ, sư tỷ mượn vai của ngươi một lúc được không?" Tiêu Thanh Nhi không đợi Dương Chân đáp lời, nghiêng đầu khẽ dựa vào bờ vai rộng rãi của hắn, đẩy Tiểu Bạch vào trong lòng hắn, lập tức làm cho con vậy kêu lên chí chóe bất mãn. Hai người cứ như vậy, mỗi người một suy nghĩ riêng.

Tiêu Thanh Nhi đột nhiên hỏi: "Sư đệ, ta phải làm sao bây giờ?"

"Cái đó..." Dương Chân ngẫm nghĩ rồi nói: "Tới lúc đó, sư tỷ cứ tận lực xuất thủ là được, so tài chỉ là rèn luyện, hà tất phải coi là thật."

Tiêu Thanh Nhi cười khổ, chậm chậm nói ra điều mà nàng phân vân: "Ta thua thì nó sẽ cho rằng ta nhường nó, nếu ta thắng không chừng tỷ muội liệu có trở mặt không?"

Dương Chân đột nhiên nảy ra một ý: "Trái không được, phải cũng không xong, sư tỷ này, cho ta hỏi, nếu là tỷ với ta giao thủ thì tỷ có nhường ta không?"

Tiêu Thanh Nhi ngẩng đầu chỉ vào trán Dương Chân, nói giọng giận: "Ai nhường ngươi, sư tỷ nhất định sẽ đánh cho ngươi ôm đầu chạy như chuột, răng roi đầy đất."

Dương Chân nghe thấy bật cười, nghĩ thấy mùi hơi dịu dàng từ thân thể Tiêu Thanh Nhi khiến hắn suy nghĩ tận đầu đầu. Chợt lại nghĩ ra một ý nói: "Nếu là ta và Sở Thăng Y đấu với nhau, tỷ hy vọng ai sẽ thắng?" Nói dứt thì chăm chú nhìn nàng chờ đợi.

Tiêu Thanh Nhi chẳng cần nghĩ ngợi, đưa mắt nhìn trời đáp: "Kim Đan kỳ so với Nguyên Anh kỳ chênh lệch như trời với đất, ngươi đừng có tưởng may mắn thắng được Liễu Đại Ngu thì mắt đã mọc trên trán... nếu ngươi có lòng thì mau nghĩ xem ngày mai sư tỷ phải làm sao mới được đây. Ài."

Dương Chân thấy nàng ta không chịu hưởng ứng vấn đề cảm thấy rất thất vọng, lại không chịu nổi thấy nàng ta cứ u sầu ủ dột như vậy, tâm tư lại quay lại đề tài lúc trước, đề nghị: "Nếu không ổn thì xin Cơ Hương Tiên Tử đem Nguyệt sư tỷ thu quách thành môn đệ Thánh tông, như vậy không phải là vẹn cả đôi đường hay sao?"

Tiêu Thanh Nhi cười khổ, khẽ nghiêng đầu nhìn về phía trước rồi lắc đầu thờ dãi: "Sư đệ nên biết Thánh tông từ trước tới nay mỗi đời chỉ truyền cho một người, muội muội thiên phú thực không hề kém hơn Thanh Nhi, Thanh Nhi cũng không biết vì sao lại được Sư tôn xem trúng, trở thành kẻ may mắn hơn trong hai người."

Dương Chân không đồng ý nói: "Ta từng gặp Cơ Hương Tiên Tử, bà ta không phải là người cổ hủ cứng nhắc, nếu sư tỷ cố gắng xin, chưa chắc đã không thể thay đổi."

"À!" Tiêu Thanh Nhi dường như nhớ ra điều gì, lập tức lật lại vấn đề, giả vờ làm bộ không vui nói: "Phải a, ngươi không nói ta cũng quên mất, ngươi từng tới Vương Mẫu Phong một cách thần thần bí bí, lúc quay về cũng không chịu nói gì hết."

Dương Chân ngày nay đâu còn như ngày xưa, nháy mắt là đã nghĩ ra cách đề ứng phó, hắn cười lạnh nói: "Sư tỷ người là đệ tử của Cơ Hương Tiên Tử, nếu tỷ hỏi bà ấy, bà ấy ắt sẽ nói cho tỷ biết thôi. Còn sư đệ ta cũng không cần làm trái lời hứa, hắc hắc."

Tiêu Thanh Nhi ngoảnh đầu liếc Dương Chân, hừ một cái rồi không nói tiếp.

Dương Chân ngoác qua lên nhìn: "Sư tỷ giận rồi à?"

"Ai rồi hơi mà đi giận ngươi!" Tiêu Thanh Nhi quay lại chợt phát hiện hắn gần sát mình tới hơi thở cũng nghe thấy, liền đỏ mặt đưa tay đẩy đầu Dương Chân ra.

Dương Chân thấy Tiêu Thanh Nhi tâm tình đã khá hơn, trong lòng vui vẻ, thần xui quý khiến thế nào liền chụp lấy cổ tay mềm mại của nàng không chịu thả ra, hắn ngắm khuôn mặt kiều diễm của Tiêu Thanh Nhi phản chiếu ánh hồng từ hồng kiều, nhất thời đến si ngốc.

Tiêu Thanh Nhi không ngờ Dương Chân lại lớn mật đến thế, vừa thẹn vừa giận, sức cánh tay cũng không phải là đối thủ của hắn, liền bực dọc nói: "Ngay cả ngươi cũng khi phụ ta, sư tỷ không thêm lý tới ngươi nữa."

"Sư tỷ, ta..." Dương Chân cũng không biết lấy gì để đỡ khí ở đâu ra, hắn nhất định không chịu buông tay.

"Ngươi làm sao?" Tiêu Thanh Nhi sầm mặt.

Dương Chân thấy trong mắt Tiêu Thanh Nhi ẩn chứa nộ khí, tay tức thì thả lỏng ra. Hắn cúi gằm mặt lý nhí xin lỗi.

Hắn rất muốn nói với sư tỷ rằng trong lòng hắn rất vui sướng, cho dù ngay cả khi diện bích tinh tu cũng không có cách nào quên được nàng phút nào. Từ khoảnh khắc thập tử nhất sinh trong địa quật tại Dương Kỳ Sơn, trong lòng hắn chỉ có một mình nàng, không bao giờ thay đổi.

Sau một năm mới được gặp lại, Tiêu Thanh Nhi đối với hắn tựa hồ đã thay đổi không ít. Tất cả những thay đổi đó, đều không qua khỏi mắt Dương Chân.

Tại Phong hội, mỗi khi hắn đấu pháp, chỉ cần nàng có thể tranh thủ thời gian nhất định sẽ tới cổ vũ cho hắn, chúc mừng thắng lợi của hắn, lo lắng cho an nguy của hắn. Mỗi một chút quan tâm của sư tỷ, đều đã được hắn khắc sâu vào tâm khảm. Hắn một mực cho rằng trong lòng sư tỷ cũng có hắn, khát vọng đó cứ thế lớn dần lên, càng lúc càng mạnh.

Hai người rơi vào tĩnh lặng, nhưng trong lòng cả hai đều đang xáo động như sóng cồn.

"Sư đệ... sư tỷ biết tâm ý của ngươi, có điều trong lòng của sư tỷ chỉ có tiên đạo." Không biết trải qua bao lâu, Tiêu Thanh Nhi rốt cục cũng mở miệng nói.

Dương Chân không quay đầu lại, chỉ ôm chặt Tiểu Bạch ở trong lòng. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, tâm tình xao động như thủy triều của hắn đã rút hết, rút vào tận đáy sâu của tâm linh.

Suy cho cùng, tất cả rốt ực cũng chỉ là tình cảm một phía của mình, thật đáng thương cũng thật đáng cười.

Trong lòng hắn càng lúc càng thấy đau đớn, một cảm giác tất cả tan tành xõng ngược lên đầu.

"Ta biết rồi, trong lòng sư đệ sau này cũng chỉ có tiên đạo." Nói đoạn, hắn ôm Tiểu Bạch đứng dậy, lẳng lặng hướng về một đầu hồng kiều bước đi.

Tiêu Thanh Nhi cũng đứng lên theo, nhìn Dương Chân té khỏi phi kiếm phá không bay đi cho tới khi biến mất trong không trung. Ánh mắt dịu dàng mệnh mạng như làn nước của nàng như được bao phủ thêm một tầng dày đặc, lòng đau như cắt.

Quay trở lại Ngọc Tiêu Phong, Dương Chân gặp đại sư huynh Bá Vân Đình đang tản bộ ngay ở sơn môn, tâm sự của hắn đang nặng nề nên chỉ hỏi thăm chàng mấy câu, biết được Tiêu Thanh Nhi vẫn chưa quay về, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Nhớ tới những ngày tháng diện bích khổ cực ấy, Tiêu Nguyệt Nhi cứ lúc rồi lại lên tới bầu bạn với hắn, Dương Chân quyết định đi tìm nàng ta.

Tại một khe núi hẹp cách Ngọc Tiêu Phong không xa, dưới thác nước sâu thẳm bên cạnh hồ, một bóng hình cô liêu đang ngồi trên một tảng đá lớn, gió đêm lạnh lẽo tựa hồ hòa tan bóng hình ấy vào trong đêm tối cô tịch.

"Ngươi tới đây làm gì, cười ta à?" Dương Chân đứng trên tảng đá hồi lâu, Tiêu Nguyệt Nhi mới chịu quay đầu lại nhìn, giọng nói đầy vẻ phẫn hận.

"Ta biết ngay sư tỷ ở chỗ này, nơi này trời quạnh đất hiu, đi về thôi."

"Không cần ngươi lo." Tiêu Nguyệt Nhi lại liếc Dương Chân một cái, giọng nói đã có chút mềm lại.

"Được, vậy ta cũng ở lại đây bồi tiếp Nguyệt sư tỷ, chẳng đi đâu hết." Dương Chân ngồi phịch xuống tảng đá, ngay cạnh chỗ Tiêu Nguyệt Nhi.

Tiêu Nguyệt Nhi cau mày ngó hắn, hừ lạnh hai tiếng rồi không lý gì tới hắn nữa.

"Sư tỷ, Lưu Đại Ngu kia của Bích Lạc Phong đã có tu vi Nguyên Anh kỳ, sau khi bị bại trong tay ta thì đã suy sụp hoàn toàn. Hôm nay sau khi ông ta đấu xong vòng cuối, ta thấy ông ấy khóc, khóc rất thương tâm. Ông ấy dùng hết hơn ba trăm năm nỗ lực mới có được thành tựu như ngày nay, nếu tỷ ở vào vị thế của ông ta..." Dương Chân thử khuyên giải Tiêu Nguyệt Nhi.

"Ta không muốn nghe, không muốn nghe, cho dù Lưu Đại Ngu kia có là cái gì thì ta cũng mặc kệ, ta có gì thua kém tỷ tỷ, Thánh tông dựa vào cái gì lại không cần ta, dựa vào cái gì?" Tiêu Nguyệt Nhi càng nói càng kích động, một khối lửa giận như muốn nổ bung xuống đầu Dương Chân.

"Bình!" Nàng thuận tay vô ý phát ra, hồ nước tức thì nổ bung ra những cột nước. Nước lạnh rơi xuống đầu hai người rét tới thấu xương.

"A..." Dương Chân trong lòng cũng chịu không nổi, đứng vụt dậy la toáng lên, Tiểu Bạch vốn nằm trên vai hắn cũng kinh hãi rớt xuống dưới.

Tiêu Nguyệt Nhi ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn Dương Chân rồi cũng theo đó đứng lên, há miệng la toáng như muốn rách cả cuống họng, đem toàn bộ bất mãn tích chứa trong người phát xuất hết vào trời đêm.

Hồi lâu sau, hai người đã khản đặc cả giọng, mặt bã người, lúc ấy mới đồng loạt chịu thôi.

"Sư tỷ, có phải cảm thấy đỡ nhiều rồi không?" Dương Chân ngồi xuống hỏn hển nói.

"Coi như tiểu tử ngươi nhiều trò quái quỷ." Tiêu Nguyệt Nhi hít vào một hơi dài, vỗ vỗ vào ngực, vén vạt áo ngồi xuống.

"Tiểu Bạch làm gì thế?" Dương Chân đột nhiên phát hiện ánh lân tinh le lói ở bên hồ, một khối bạch quang đang nhấp nháy.

"Cũng chẳng biết ngươi có gì tốt mà Tiểu Bạch lại cứ theo ngươi không chịu theo ta, ngay cả Bạch tỷ tỷ cũng vậy, ai cũng thiên vị." Tiêu Nguyệt Nhi bực

đọc nói.

Dương Chân gượng cười, hần tự nhiên biết vì sao Tiểu Bạch quần quýt hần, nhưng nói tới Bạch Tiềm Tinh thì lại có chút khó hiểu. Không có nhục thân nhưng lại không chịu đoạt lấy, ngược lại còn thành toàn cho đạo hạnh của Tiểu Bạch. Hần có một trực giác, Bạch Tiềm Tinh vì hần mà lưu lại, có điều nguyên do vì sao thì hần lại không rõ, lẽ nào lại có quan hệ tới Nhất Kỳ hoặc liên quan tới sự kế thừa Càn Khôn Ấn?

Lúc này, một mùi hương đặc biệt xộc vào mũi hai người, khối bạch quang kia từ từ huyền hóa thành một đứa bé cao chừng một thước. Đầu, chân, tay đều dần dần trở nên rõ ràng, còn mọc ra cả mái tóc dài.

"Tiểu Bạch rốt cục cũng hóa hình rồi ư?" Tiêu Nguyệt Nhi kinh ngạc nhảy khỏi tảng đá tiến đến gần phía trước.

Sau cùng, một đứa bé gái rục rờ xuất hiện trước mắt hai người, thân hình trần trụi phát ra ánh sáng màu trắng như sữa, một cặp mắt đen láy to tròn lảo lảo liên hồi động.

"Tiểu Bạch nhìn quen mắt quá." Tiêu Nguyệt Nhi đưa tay định vỗ vỗ, nhưng lại e làm nó sợ hãi.

"Quen mặt cái gì, nó là từ bộ dạng của tỷ mà ra đấy, ha ha..." Dương Chân so sánh hai người một lớn một nhỏ hồi lâu rồi cười lớn.

"Cái gì, nó lại chiếu theo hình dạng của người ta mà biến hóa, tức thật!" Tiêu Nguyệt Nhi hoa nắm tay tựa hồ muốn dọa tiểu bạch hồ.

Tiểu Bạch kêu lên một tiếng, cặp môi như củ ấu màu đỏ hé ra như muốn nói nhưng lại chỉ có thể phát ra tiếng y y nha nha non nớt kì quặc.

Dương Chân nhìn con vật đầy thương mến, đưa tay ôm nó vào lòng. Tiểu Bạch vừa chạm vào tay hần thì khẽ run một cái lập tức biến lại thành nguyên thể hồ ly mềm mại, làm hần rất thất vọng. Tiêu Nguyệt Nhi ở bên liên miêng trách đòi Dương Chân.

Náo loạn như vậy một hồi, hai người bất giác đã quên đi chuyện không vui của bản thân.

Đêm xuống, khi Dương Chân quay về Ngọc Tiêu Phong, Tiêu Vân Vong đã đợi hần khá lâu ở ngoài sơn môn. Thấy hần cũng không trách, chỉ nói: "Mấy ngày nay những gì cần truyền thụ vì sư cũng đã truyền thụ hết, đêm nay có thể nghỉ."

Dương Chân kinh hãi, vội vàng cúi đầu thi lễ nói: "Sư phụ, đệ tử biết sai, xin sư phụ trách phạt!"

Tiêu Vân Vong ngừng cười đáp: "Vi sư không phải nói đùa, mấy ngày qua ngươi tiến bộ rất nhiều, biểu hiện tại phong hội cũng rất xuất chúng, vì sư đều rõ cả. Tuy ngộ tính của ngươi vượt xa đám cùng trang lứa, nhưng nếu vì sư cố truyền cho ngươi quá nhiều, ngược lại làm hỏng căn tính của ngươi, hiểu chưa?"

"Vậy là..." Dương Chân cảm thấy vẫn chưa thỏa đáng, nhưng không dám cãi lời thầy.

"Được rồi, đã như vậy, vì sư sẽ truyền trước cho ngươi pháp quyết tối cao của Cửu Diệu Phi Tiên Quyết, có điều pháp lực hiện tại của ngươi vẫn còn chưa đủ, không thể thi triển. Nếu ngươi làm bậy bị nó phản ngược lại hại thân thì vì sư cũng mặc kệ."

"Là pháp quyết Tinh Diệu Trận ư?" Dương Chân lập tức vui sướng.

Tiêu Vân Vong khe khẽ gật đầu nói: "Lấy thân thể của ta, triệu xuất sức mạnh của trời, mượn Phi tiên độn pháp, có thể phá tan vạn pháp..."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ngân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.